

Giới thiệu Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương

Thể loại: Hiện đại sủng, trùng sinh

Edit: Huyết Linh Tộc

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Độ dài: 139 chương

Trước 15 tuổi, Mặc Khuynh Thành là một cô gái rất hạnh phúc, có gia thế khiến người khác phải hâm mộ, người thân thì yêu thương chiều chuộng cô.

Sau 15 tuổi, Mặc Khuynh Thành toàn gặp những kẻ cặn bã làm cô tổn thương, không những vậy còn có kẻ muốn lật đổ cô, hận không thể chiếm lấy tất cả của cô.

Vậy nên khi 25 tuổi, Mặc Khuynh Thành vì bị hại mà nhảy xuống biển tự sát.

Cô đã trở về năm mười sáu tuổi, có thể làm lại tất cả.

Không phải muốn giả mạo cô hay sao? cô sẽ khiến cho ả mất tất cả.

Không phải muốn gia nhập giới nghệ sĩ hay sao? Thật có lỗi vì cô sẽ hạ gục ả trong giây lát"

Nhưng ngay cả bản thân cô cũng không hiểu tại sao lại có một vài thứ thay đổi như vậy.

Mặc Dận: "Cục cưng, ngược bọn họ đâu cần em ra tay."

Mặc Dận: "Cục cưng, em xuất hiện, khiến tôi biết được ý nghĩa tồn tại của mình."

Mặc Dận: "Cục cưng, em là của riêng mình tôi..."

Mặc Khuynh Thành: "... " Cục cưng không nghĩ như vậy, cục cưng không biết gì hết, mọi người thương yêu nhau chẳng phải rất tốt sao!!!

Trích đoạn thứ nhất:

"Khuynh Thành, em không cố ý tranh giành Thụy ca ca với chị." Mỗ nữ nước mắt đầy mặt.

Mặc Khuynh Thành nói: "Không cần tranh, ả chưa bao giờ là của tôi."

"Khuynh Thành, em biết chị cố ý nói như vậy, chị đánh em, mắng em đều được, chỉ cần chị có thể tha thứ cho em."

Mặc Khuynh Thành trực tiếp trợn mắt xem thường, đồng chí Bạch Liên Hoa, ảo tưởng cũng là bệnh, đừng từ chối điều trị!

"Cục cưng, em chờ tôi có sốt ruột không?" Một người ngồi vào bên cạnh Mặc Khuynh Thành.

"Không có, vừa vặn xem Bạch Liên Hoa khóc lóc kẻ lẻ diễn trò."

Trích đoạn thứ hai:

"Cục cưng! Kịch bản này không được!" Mặc Dận liếc mắt nhìn chăm chăm kịch bản kia.

"Vậy bản này?"

"Không được!"

"Bản này?"

"Vẫn không được."

"....Vậy phải là bản như thế nào?"

Mặc Dận rút kịch bản đã sớm xem trọng ra.

"Bản này đi."

"..." Hóa ra là lão gia ngài muốn tìm một kịch bản không có động tác thân mật nào?!

Trích đoạn thứ 3:

"Ba ba, đây là ma ma sao?" Bánh bao chỉ người trên tivi hỏi.

"Đúng vậy, ma ma xinh đẹp không?" Mặc Dận vuốt vuốt đầu bánh bao.

Bánh bao không nói chuyện, cắn môi, nhìn nhìn ba ba, rồi lại nhìn nhìn tivi, cuối cùng nói một câu: "Ba ba, con cảm thấy ma ma mới là ba ba!"

Mặc Dận không phản bác được, lão bà quá mạnh mẽ cũng là một loại tội!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Kết thúc quá khứ

Edit: Trâm Mặc+Âu Dương Lạc Cừ+Sokute_112k

Beta: Tử Liên Hoa 1612

Bầu trời đen kịt nối liền với biển lớn mênh mông vô bờ, khó có được chính là cuồng phong vốn đang gào thét trên mặt biển lúc này lại yên tĩnh giống như mặt gương. Xa xa có một du thuyền bề ngoài vô cùng hoa lệ chạy đến, phá vỡ sự tĩnh lặng.

Xung quanh du thuyền buồm bóng bay màu hồng nhạt và ruy băng, có vẻ vừa duy mỹ lại vừa lãng mạn. Ở một bên thuyền, cái tên của du thuyền màu vàng óng rất chói mắt - S&M.

Một đám người hung dữ vừa xuất hiện đã đè ép một người phụ nữ có chút chật vật, đánh vỡ duy mỹ lúc này.

Người phụ nữ kia mặc sườn xám màu đỏ, cổ áo có thêu một đoá hoa hồng, nhánh hoa hồng kéo dài đến ngực trái, giống như mọc ra từ trong lòng. Phần dưới của sườn xám không phải xẻ tà mà là lụa mỏng nối tiếp, nhẹ nhàng lay động theo bước chân của chủ nhân, trên choker người.

“Chát!”

Một người vệ sĩ vươn tay đánh vào mặt chủ nhân của bộ sườn xám màu đỏ. Lúc cái tát hạ xuống, ánh mắt của chủ nhân bộ sườn xám vốn đang trống rỗng khôi phục lại một chút ánh sáng, nhưng khi nhìn thấy người đứng trước mặt thì lộ ra vẻ phẫn hận.

“Thụy, ánh mắt của chị ấy thật đáng sợ.” Cô gái nhỏ xinh lập tức trốn vào trong lòng của người phía sau.

“Tư Tư không sợ, ngoan.” Tô Thụy trấn an người trong ngực, cảm nhận được sự run rẩy và khối tròn mềm mại trước ngực của cô gái, trong lòng bùng lên lửa nóng.

Trên mặt Mặc Khuynh Thành đầy châm chọc, hai người này chính là người yêu và bạn thân của cô, hừ, tối hôm qua còn thâm tình chân thành cầu hôn cô, thừa dịp bản thân cô đang cân nhắc, vậy mà hắn ta đã cút lên giường cùng với bạn thân tốt nhất của cô rồi. Vốn tưởng rằng ít nhất sẽ có lời giải thích, không nghĩ tới hắn ta sẽ giam cô lại.

Tô Thụy nhìn người phụ nữ có chút chật vật trước mắt, chỉ tự trách mình tối hôm qua không nhìn xuống, nhưng mà dựa theo mức độ cô ấy thích mình, chỉ cần nói vài câu lừa gạt là được. Mà khi hắn làm bộ ấy nãy nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, lại phát hiện trong mắt cô chỉ có chán ghét và ghê tởm thì không khỏi lạnh lùng chế giễu.

“A, thế nào? Cảm thấy tôi ghê tởm?”

Mặc Khuynh Thành cúi đầu. Rác rưởi đã bị người khác dùng qua, cô không cần phải đoạt lấy!

Tô Thụy nhìn thấy cô không trả lời, lửa giận trào lên, nếu không phải vì phần tài sản kia, hắn đường đường là thiếu gia nhà họ Tô, cần gì phải nhìn sắc mặt của cô ả!

Văn Tư Tư thấy thế, điềm đạm đáng yêu nhìn Mặc Khuynh Thành.

“Chị, em biết là em không đúng. Thụy thật sự rất yêu chị, nếu lần này không phải uống quá nhiều, cũng sẽ không thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy, chị không biết, anh ấy luôn miệng gọi tên chị, có thể tha thứ cho Thụy hay không? Anh ấy thật sự vô tội!”

Văn Tư Tư vừa nói vừa lên lút chú ý xem phản ứng của Tô Thụy, thấy sắc mặt hắn thoáng chuyển biến tốt, trong mắt lại lộ ra thương tiếc, liền biết bản thân đã nói lời hợp ý hắn.

“Tur Tur, em cần gì phải giải thích, đây đều là ngoài ý muốn.” Nói đến đây, Tô Thụy trông có vẻ đau khổ nhìn Mặc Khuynh Thành, nhẹ nhàng nâng tay lên vuốt ve khuôn mặt vừa hồng vừa sưng của cô: “Khuynh Thành, anh biết, tất cả những chuyện này đều là lỗi của anh, em có thể đánh anh mắng anh, chỉ cầu xin em có thể tha thứ cho anh.”

Sau khi nói xong Tô Thụy lẳng lẳng chờ phản ứng của Mặc Khuynh Thành, đợi đến mức nhẫn nại của hắn cũng hết, Mặc Khuynh Thành mới ngẩng đầu:

“Được, tôi tha thứ cho anh.”

Trong lòng Tô Thụy lập tức vui sướng, nhưng giây tiếp theo, niềm vui sướng của hắn liền sụp đổ.

“Tôi tha thứ cho anh, nhưng về sau chúng ta kiều về kiều, lộ về lộ!” (đường ai nấy đi)

Nói xong, liền ra hiệu hai tên vệ sĩ buông cô ra. Đáng tiếc, không ai nghe theo lệnh của cô.

Mặc Khuynh Thành nhăn mày lại: “Tô Thụy, tôi đã nói tha thứ cho anh, sao anh còn không cho bọn họ buông tôi ra?!”

Tô Thụy giận dữ: “Mặc Khuynh Thành, mẹ nó, cô đang lấy lão tử ra trêu đùa sao?! Không phải cô nói tha thứ cho tôi à? Thế nào, tiểu thư Mặc gia muốn lật lọng?”

“Đương nhiên tôi nói được thì làm được! Chẳng lẽ, anh còn vọng tưởng tôi đáp ứng lời cầu hôn của anh? A, đừng có nằm mơ, Mặc Khuynh Thành tôi làm sao có thể muốn đồ bị người khác dùng qua?!”

“Mặc Khuynh Thành! Cô nói tôi là đồ vật này nọ?”

“Anh quả thật không phải đồ vật này nọ!” Lúc trước có phải bản thân có mắt như mù hay không, lại coi trọng một tên cận bã trong ngoài không đồng nhất, lại còn luôn nhòm ngó đến tài sản nhà mình như vậy.

Ánh mắt của Tô Thụy hung ác nham hiểm. Xem ra Mặc Khuynh Thành tuyệt đối sẽ không đáp ứng lời cầu hôn của mình, thịt đã gần đến miệng, tuyệt đối không thể để bay như vậy!

Văn Tư Tư đột nhiên kiễng mũi chân, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai Tô Thụy nói câu: “Thụy, nếu mềm không được thì cứng.”

Như thế, nếu đã không đáp ứng lời cầu hôn, vậy thì cứng rắn ép cô kí vào giấy chuyển nhượng!

“Bắt Mặc Khuynh Thành đưa về, bắt kẻ dùng biện pháp gì cũng phải làm cô ta kí tên cho tôi!” Tô Thụy đã không còn nhẫn nại để dễ dàng dành Mặc Khuynh Thành, nếu cô đã bắt nhân thì cũng đừng trách bản thân hắn ta bắt nghĩa.

Sau đó hắn ôn nhu nói với Văn Tư Tư: “Tur Tur, chúng ta vào trước đi, ngoài này gió lớn, bị cảm lạnh sẽ không tốt.” Văn Tư Tư nhu thuận gật đầu: “Được.”, khoe miệng cong lên một độ cong rất nhỏ. Mặc Khuynh Thành, tất cả mới chỉ vừa bắt đầu!

Mặc Khuynh Thành nhìn hai người dựa vào nhau đang dần dần đi xa, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Thì ra là như vậy. Chỉ trách mình trước kia đã quá ngu ngốc, rõ ràng nhìn thấy bọn họ thân thiết ở cùng một chỗ nhưng lại chưa từng hoài nghi. Hôm nay rơi vào kết cục như vậy, chỉ có thể nhận. Nhưng anh hai còn đang ở trong trại giam, anh cả thì không biết có nhận được tin tức hay không, ba ba lại bị mình chọc tức phải nhập viện, hiện giờ tập đoàn Mặc thị cũng không còn người nào có thể quản lý...

Mặc Khuynh Thành còn chưa nghĩ ra biện pháp đã bị đau đớn trên da đầu cường chế kéo ý nghĩ trở về.

“Mặc tiểu thư, tôi khuyên cô vẫn nên ngoan ngoãn ký tên cho xong việc, ký cho anh em chúng tôi bớt chút phiền toái, cũng để cô khỏi chịu nỗi đau da thịt, thấy da thịt cô mềm mại, cũng không biết có thể chịu đựng những thứ này hay không nữa.” Một tên vệ sĩ trên mặt có vết sẹo nhìn như khách khách khí khí vì Mặc Khuynh Thành phân tích rõ lợi hại. Mặc Khuynh Thành bị bắt phải đối diện cùng hắn. “Phi!”

Tên vệ sĩ tránh không kịp, trúng ngay giữa mặt.

“Không biết xấu hổ còn lên mặt! Tiểu Lý, đêm nay chúng ta phải hầu hạ vị Mặc đại tiểu thư này cho tốt!”

Nói xong trực tiếp túm tóc Mặc Khuynh Thành đi về phía căn phòng đã giam giữ cô tối hôm qua.

“Long ca, chúng ta tuyệt đối sẽ giúp Mặc đại tiểu thư trọn đời khó quên!” Tiểu Lý bị kêu liền theo sát phía sau.

**

Mặc Khuynh Thành không biết đã trôi qua bao nhiêu ngày, cô quỳ rạp trên mặt đất, sườn xám đã rách toét, mơ hồ có thể nhìn thấy vết phỏng bên dưới, mà hai tay cũng bị rút sạch móng, từng ngón đều bị bẻ gãy xương. Những thứ này, hầu hết đều là vết tích của nữ nhân Văn Tư Tư kia. Cô nghĩ không ra, cũng tự thấy mình chưa từng bạc đãi người bạn thân này. Cửa mở.

“Lộc cốc...”

Một bàn tay nắm lấy cằm của Mặc Khuynh Thành, hơi nâng lên.

“Suy nghĩ kĩ chưa chị gái thân mến của em?”

“Đừng có nằm mơ.” Giọng nói tuy rất yếu nhưng lại kiên quyết.

Như dự kiến, Văn Tư Tư đứng thẳng người, từ trong túi lấy ra một chiếc khăn tay, cẩn thận lau từng ngón tay, sau khi lau xong, trực tiếp ném vào mặt Mặc Khuynh Thành.

“A xin lỗi, em không cố ý.” Văn Tư Tư vờn tay hất khăn ra, đồng thời, chân cô ta mạnh mẽ dẫm lên bàn tay chẳng chịt vết thương của Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành vốn đã suy yếu bây giờ đau đến mồ hôi đầy đầu.

“Tur Tur, sao em lại ở chỗ này?”

“Thụy, anh đến rồi, em đến để khuyên chị.” Văn Tư Tư nói một cách chân tình.

Tô Thụy nghĩ tới tin tức truyền ra gần đây, nhị thiếu gia nhà họ Mặc đã được thả ra, nếu bản thân vẫn không chiếm được quyền thừa kế, vậy thì không còn kịp rồi.

“Mặc Khuynh Thành, không có gì quan trọng hơn tính mạng, chẳng lẽ cô không muốn gặp lại người nhà của cô sao? Tôi nhớ là bác trai đang ở viện, nhị thiếu gia đã vào nhà giam, bây giờ nhà họ Mặc còn có ai?”

Mặc Khuynh Thành nhìn Tô Thụy, cười nhạt hai tiếng, cổ nhin đau đốn ngồi dậy. “Tô Thụy, anh coi tôi là con cóc sao? Đừng quên, nhà họ Mặc còn có đại thiếu gia!”

Tô Thụy cười nhạt nhìn Mặc Khuynh Thành, đại thiếu gia sao? Xung quanh đó ai cũng biết, đại thiếu gia được vợ chồng nhà họ Mặc nhận nuôi, căn bản hoàn toàn không có quyền thừa kế tài sản.

“Tô Thụy, tôi biết anh đang nghĩ gì, tôi muốn nói cho anh biết, tài sản của nhà họ Mặc, tôi thà cho anh cả cũng sẽ không cho anh!”

“Mặc Khuynh Thành!” Tô Thụy tức giận trực tiếp gấp than, ấn lên mặt Mặc Khuynh Thành.

“Xèo xèo...”

Mặc Khuynh Thành cổ nhin đau không kêu một tiếng nào, nhìn khuôn mặt dữ tợn của Tô Thụy và vẻ mặt vui sướng của Văn Tư Tư khi người gặp họa, tôn nghiêm còn sót lại trong lòng không cho phép bản thân phải cầu xin tha thứ. Tô Thụy nhìn Mặc Khuynh Thành quật cường không khỏi hoảng thần.

Trước kia cô là một nữ sinh kiêu ngạo, bướng bỉnh nhưng hôm nay nhìn thấy biểu cảm ảm nhẫn của cô ta, hẳn không khỏi cảm thấy thương thức.

Văn Tư Tư bỗng nhiên bước lên ngăn cản tầm mắt của hắn, vẻ mặt lo lắng nói: “Thụy, anh không thể đối xử với chị ấy như vậy, giao cho em được không?”

Tô Thụy nhìn thấy vẻ mặt không đành lòng của Văn Tư Tư, xoa mặt cô ta, thỏa hiệp nói: “Cũng tốt, các em từng làm chị em với nhau, cứ giao cho em vậy.”

Sau khi Tô Thụy đi, Văn Tư Tư lập tức thay đổi sắc mặt, ác độc nói: “Kéo nó ra ngoài!”

Đến khi Mặc Khuynh Thành nhìn thấy trên sàn tàu có nhiều người như vậy, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

“Văn Tư Tư, mày muốn làm gì?”

“Mặc Khuynh Thành, mày nói xem tao muốn làm gì đây?” Văn Tư Tư nâng cằm Mặc Khuynh Thành.

“Tuy rằng mặt bị hủy, nhưng dáng người này vẫn còn không tồi, bình thường tao thấy mày đối xử với tao cũng không tệ, nên muốn cho mày hưởng thụ cực lạc nhân gian trước khi chết.”

Mặc Khuynh Thành không thể tin tưởng mắt, liều mạng giả vờ, “Văn Tư Tư, mày là đồ điên!”

“Tao là đồ điên, dựa vào cái gì mà từ nhỏ đến lớn mày đều được người khác yêu thương, mà tao lại phải chịu tra tấn! Mặc Khuynh Thành, mày cho rằng mày coi tao là chị em tốt, tao phải mang ơn sao? Đừng ngây thơ, từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhau, tao đã bắt đầu gài bẫy mày rồi.”

“Được rồi, em gái chỉ nói đến thế thôi. Chị thân ái, em tìm nhiều người như vậy, chị nên hưởng thụ thật tốt.”

Văn Tư Tư nói xong, ra hiệu một chút, xoay người ngồi xuống ghế chuẩn bị xem kịch vui. Mặc Khuynh Thành muốn chạy trốn, cô nhìn đám người đang chậm rãi tới gần, nhìn ra xung quanh, du thuyền vẫn còn trôi nổi trên biển, lối thoát duy nhất, chỉ có...

Cô không kịp nghĩ nhiều, mấy đôi tay đó đã vươn tới ngay trước mắt, cô chịu đựng ý muốn nôn, run run nhắm mắt lại.

Ngay lúc mấy người đó không hề phòng bị muốn giờ trò, cô đột nhiên mở mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ rét lạnh, dùng toàn lực đá một người trước mặt.

“Aaa!!!!”

Mấy người đó không khỏi sợ run người, nhìn Mặc Khuynh Thành thừa cơ chạy đến bên rào chắn, vô thức che nửa người dưới.

“Ngậy ra đó làm gì! Còn không mau bắt lấy nó!” Người nằm trên mặt đất quát.

Bọn chúng lập tức chạy lên nhưng cũng không dám tới gần. “Mặc tiểu thư, cô đã không còn đường thoát, bó tay chịu trời đi!”

“A, phải không?”

Trong nụ cười của Mặc Khuynh Thành mang theo vẻ quyết tuyệt, xoay người nhảy vào biển lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vỡ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Trở về lúc ban đầu

Edit: Bánh Bao Ú + Liễu Nhược Thu + Sher

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Nước biển lạnh như băng xoay quanh bốn phía Mặc Khuynh Thành, hơi lạnh ngấm vào xương cốt, cô không khỏi run rẩy, lạnh quá.

Không khí càng ngày càng ít, cảm giác hít thở không thông tràn khắp cơ thể.

“Ừm...”

Mặc Khuynh Thành đau đớn rên một tiếng, cau chặt mày, không biết vì sao bên ta lại có âm thanh ồn ào.

Cô còn chưa chết?

Mặc Khuynh Thành chậm chậm mở hai mắt, ánh mắt trời chói chang làm cho cô phải nheo mắt lại.

“Tiểu quái*, cuối cùng con cũng tỉnh?” Lan Tuyết Mai nhìn Mặc Khuynh Thành trên giường bệnh, nhanh chóng ấn một cái nút. (*Quai: lấu lình, thông minh.)

“Mẹ?” Mặc Khuynh Thành nhìn thấy Lan Tuyết Mai trẻ tuổi hơn rất nhiều, hốc mắt hơi ẩm ướt, còn có thể nhìn thấy mẹ, thật sự quá tốt.

“Tiểu quái, có phải rất đau không? Không khóc không khóc, Tiểu Cửu lập tức tới ngay.” Lan Tuyết Mai đau lòng ôm Mặc Khuynh Thành, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng cô.

Nhưng mà Mặc Khuynh Thành lại càng khóc càng dữ, từ im lặng rơi lệ đến cao giọng khóc lớn, khiến cho Lan Tuyết Mai chân tay luống cuống, cuối cùng cũng khóc chung với cô.

Lục Cửu vội vàng chạy tới, xấu hổ đứng ở một bên, không biết nên an ủi, khuyên giải như thế nào.

Mặc Tuyên Thần dẫn theo hai người con trai, vừa tới đây đã thấy cảnh tượng như vậy.

Nhìn hai mẹ con khóc đến không kịp thở, ông cau mày, đi lên phía trước vài bước tách hai người ra. “Mai Mai, đừng khóc, tiểu quái mới tỉnh, lại khóc như vậy, chắc chắn sẽ lại ngất xỉu.”, nói xong, còn ra hiệu cho hai người Mặc Dận, Mặc Giác.

“Đừng vậy, mẹ xem, vốn là hai nữ nhân, tuy rằng bộ dáng hoa lệ đài vũ làm cho người ta đau lòng, nhưng cứ khóc như vậy sẽ xấu đi!” Mặc Giác vừa nói vừa khoanh tay trước ngực, làm ra vẻ mặt cực kỳ đau lòng.

Còn Mặc Dận chỉ nhìn hai người, nói: “Không khóc.”

Lan Tuyết Mai đang khóc thật thương tâm, nghe xong lời nói của ông chồng nhà mình, hơi hơi đỏ mặt, lại thấy bộ dáng quái dị của Mặc Giác, liền “Phì” cười một tiếng.

Lục Cửu đứng một bên nhìn thấy không khí đã hòa hoãn lại, đẩy đẩy gọng kính, mỉm cười nói: “Vẫn là Mặc thúc lợi hại, cháu thấy Lan di và Khuynh Thành khóc như vậy, hoàn toàn không biết phải làm sao.”

“Tất nhiên, cũng không nhìn xem lão tử là ai.”

Về mặt Mặc Tuyền Thần có chút thối, ngẩng đầu lên, giây tiếp theo đã bị Lan Tuyết Mai vung cho một cái tát.

“A!” Mặc Tuyền Thần vuốt tay Lan Tuyết Mai, nhìn thấy lòng bàn tay của bà có một mảng hồng hồng, trách cứ: “Tại sao lại lấy tay đánh, nhìn xem, đỏ rồi kia, làm anh đau lòng chết đi được.”

Lan Tuyết Mai hất tay Mặc Tuyền Thần ra, hờn dỗi: “Đứng đắn một chút, còn có người ở đây.”

“Sợ cái gì, yêu thương vợ của mình thì có sao đâu, anh và em đã được pháp luật thừa nhận!” Mặc Tuyền Thần không nhìn người đứng xung quanh, ôm chặt Lan Tuyết Mai, tuyên bố quyền sở hữu của mình.

“Khụ khụ.” Lục Cửu bắt đầu nhìn hai người không ngừng ngược cầu* trước mắt. “Mặc thúc, Lan di, trước hết để cháu kiểm tra cho Khuynh Thành đã.” Nhanh lên để cháu còn ra chỗ khác! (*Ở Trung Quốc FA được gọi là cầu độc thân.)

Lúc này Mặc Tuyền Thần mới nhìn sang Mặc Khuynh Thành đang trợn to hai mắt nhìn mình. “A a a! Tiểu quái, con tỉnh rồi, mau để ba ba nhìn xem, còn chỗ nào đau không, ba ba giúp con xem xem!” Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Tuyền Thần không ngừng giúp bản thân “Phù phù.....” nước mắt lại nhịn không được rơi xuống, đây là ba cô, trước đây vì Tô Thụy khiến ba tức giận đến vào bệnh viện, không ngờ bây giờ vẫn yêu thương cô như trước. Nghĩ vậy, Mặc Khuynh Thành nhào vào lòng Mặc Tuyền Thần khóc nức nở. “Ba ba, thực xin lỗi.”

“Tiểu quái, con làm sao vậy, tại sao lại xin lỗi?” Mặc Tuyền Thần luống cuống tay chân không ngừng lau nước mắt cho cô, quay sang quát Lục Cửu: “Tiểu Cửu, cháu mau đến xem xem, có phải tiểu quái còn đau ở đâu không?” Lục Cửu chậm rãi bước đến, cẩn thận mở băng vải trên đầu cô, thay thuốc cho Mặc Khuynh Thành một lần nữa, còn cố gắng giảm nhẹ lực tay, sợ rằng nếu xuống tay hơi nặng sẽ không ra khỏi phòng bệnh được.

“Tốt lắm, miệng vết thương đã khép, mấy ngày tới không nên để vết thương dính nước, mỗi ngày cháu sẽ đến thay thuốc.” Lục Cửu xoa xoa mồ hôi trên đầu, quả thực việc này còn mệt hơn đại giải phẫu nhiều.

“Vất vả cháu rồi, Tiểu Cửu, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.” Lan Tuyết Mai còn muốn hỏi một ít chuyện cần chú ý, liền lôi Mặc Tuyền Thần đi ra phòng bệnh.

Sau đó, vì ở trường còn có giờ nên Mặc Giác cũng rời khỏi phòng bệnh.

Trong phòng chỉ còn Mặc Khuynh Thành và Mặc Dận. Mặc Dận không nói gì, trực tiếp đến bên ghế sofa đọc tạp chí. Mặc Khuynh Thành có chút xấu hổ, không biết nên mở miệng thế nào, chỉ có thể vụng trộm nhìn, nhìn tới ngẩn người.

Anh cả nhà mình từ nhỏ đã là đối tượng mà đám nữ sinh mê luyến, tuy là nhận nuôi nhưng trên người lại tập hợp tất cả ưu điểm của ba mẹ, trưởng bối trong nhà nhìn thấy đều nói trời sinh anh ấy là để làm người của Mặc gia.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, không ngay ngắn như bình thường, cổ áo hơi hơi rộng mở, tay áo xắn lên, tóc cắt ngắn, ngũ quan rõ ràng, môi mỏng hơi héch, nếu không phải cặp mắt thâm thúy kia rất có thần, Mặc Khuynh Thành đã cho rằng đây là một tác phẩm hoàn mỹ do một nhà điêu khắc tài ba nào đó đã tạo ra.

“Làm sao vậy?” Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai. Thì ra lúc Mặc Khuynh Thành ngẩng người, Mặc Dận đã đi tới cạnh giường bệnh. “A? Không có việc gì.”

Mặc Dận hơi nhíu mày, bàn tay to thô ráp vươn tới, đặt lên trán của Mặc Khuynh Thành.

“Đại ca, anh làm gì thế?” Mặc Khuynh Thành chấn kinh, vội vàng lùi ra sau.

“Giúp em xoa xoa.” Trong mắt Mặc Dận hiện lên vẻ đau xót.

Mặc Khuynh Thành cũng cảm giác được hành động của mình không đúng, lại không biết làm sao bây giờ, chỉ có thể cúi đầu không ngừng nghịch ngón tay.

Trong phòng bệnh lặng ngắt như tờ, yên tĩnh đáng sợ.

Không biết qua bao lâu, Mặc Dận thở dài, xoay người đi ra cửa.

“Đừng đi.” Mặc Khuynh Thành túm góc áo Mặc Dận, sợ anh thật sự bỏ đi.

“Được rồi, anh không đi.” Mặc Dận cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đang lôi kéo góc áo mình, có thể dễ dàng nhìn thấy mạch máu, kim tiêm chồi lợi như đâm vào hai mắt anh.

Mặc Dận ngồi vào ghế tựa bên giường, kéo tay Mặc Khuynh Thành. “Đau không?”

Mặc Khuynh Thành lắc lắc đầu, đã trải qua nhiều như vậy, chút đau này có tính là gì.

“Cục cưng, nếu... nếu em thật sự thích Tô Thụy, đại ca sẽ không ngăn cản em nữa.” Mặc Dận do dự một chút, cuối cùng hạ quyết tâm nói.

Không có gì quan trọng hơn Mặc Khuynh Thành, nếu đồng ý cho em ấy mà có thể khiến em ấy vui vẻ, dù bản thân chịu đau khổ cũng không có gì đáng ngại.

“Đại ca, em không thích hần, em...”

Mặc Khuynh Thành đột nhiên không nói, sững sờ nhìn Mặc Dận, hình như cô xem nhẹ cái gì đó?

Đến cùng là đã xem nhẹ cái gì?

Đúng rồi, trông bọn họ đều còn rất trẻ!

Mặc Dận trước mắt, anh không đeo caravat, không mặc tây trang, càng quan trọng hơn là, rõ ràng khuôn mặt anh mới hơn hai mươi tuổi!

“Cục cưng, cục cưng?” Mặc Dận vươn tay, quơ quơ trước mặt Mặc Khuynh Thành.

“Đại ca, em hơi đói.” Mặc Khuynh Thành không đầu không đuôi nói một câu.

“Đói bụng? Muốn ăn cái gì, anh đi mua cho em.” Mặc Dận xoa xoa đầu cô, giống như cô nói cái gì, anh đều sẽ đáp ứng.

“Muốn ăn cháo thịt nạc trứng bắc thảo, anh làm.” Mặc Khuynh Thành cố ý nhấn mạnh.

“Được, anh đi làm, em nghỉ ngơi cho tốt đi.” Nói xong anh liền rời đi.

Mặc Khuynh Thành nghe tiếng bước chân đi xa mới hoảng loạn tìm kiếm, cho đến khi lục ra một chiếc điện thoại hồng nhạt khám kim cương ở góc giường.

Mở di động ra, màn hình hiện lên rõ ràng: Ngày 21 tháng 3 năm 2009.

Như vậy là bản thân cô đã trở về năm mười sáu tuổi?

Mặc Khuynh Thành vô thức bước xuống giường, đi tới toilet, nhìn bản thân trong gương.

Mái tóc có chút hỗn loạn, lại không che giấu được dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.

Nhưng mà lúc này, vẻ đẹp đó lại bị phá hỏng.

Mặc Khuynh Thành nhìn bản thân không khác gì con mèo hoa, cảm thấy rất khó chịu, liền mở vòi nước, vốc nước vỗ lên mặt.

Mười phút sau, Mặc Khuynh Thành xác định đông hóa chất trên mặt đã được rửa sạch mới ngừng đầu. Đúng rồi, đây mới là cô.

Mây liễu cong cong, đôi mắt hồ ly có vài phần tương tự Mặc Tuyên Thần, vì trước đó đã khóc thật lâu, hai mắt ửng đỏ như muốn truyền đạt vô vàn oan ức, làm người ta nảy sinh thương cảm, mà cái mũi cao cao khéo léo trông thật là đáng yêu, đôi môi phớt nộn khẽ nhếch, biểu hiện ra nội tâm của chủ nhân lúc ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Thế giới không không giống nhau

Edit: Bánh Bao Ú+Thùy Linh (EXOL)

"Cót két"

"Cục cưng!" Mặc Dận nhìn tiểu tâm can không nằm trên giường bệnh, sốt ruột hô.

"Ồ đây." Mặc Khuynh Thành đi ra từ toilet, tùy ý hất mấy lọn tóc lộn xộn về phía sau, lấy tay lau mặt, mắt nhìn chăm chăm hộp giữ nhiệt trên tay Mặc Dận.

Mặc Dận giật mình ngậy ra một lúc, chỉ thấy trên khuôn mặt trái xoan khéo léo của Mặc Khuynh Thành toàn là nước, không ngừng chảy xuống, hai cái

chân nhỏ nhún dưới ánh mắt của anh hơi rụt lại.

Mặc Dận vội vàng buông hộp giữ nhiệt, nhanh chóng đi vào toilet, cầm lấy một cái khăn lông sạch sẽ, nhẹ nhàng lau khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Khuynh Thành. "Cục cưng, em đang bệnh nặng, sao không chú ý chút nào vậy, phải xỏ dép đi vào toilet, nhưng mà em lau mặt cũng tốt, lúc trước nhìn giống mèo hoa nhỏ, bây giờ trắng trẻo nõn nà, xinh đẹp hơn nhiều."

Mặc Khuynh Thành nhìn chằm chằm Mặc Dận, giống như một giây cũng không nguyện dời mắt.

Anh vẫn như vậy, ở trước mặt người khác vĩnh viễn ít nói, nhưng ở trước mặt cô, luôn luôn là không đùa sẽ không lo, không đùa sẽ không lái nhai, trước kia cảm thấy còn dong dài phiền toái hơn Mặc Tuyên Thần, nhưng bây giờ hình như loại cảm giác này tốt lắm, thật ảm áp.

Mặc Dận bị nhìn có chút xấu hổ, thấp giọng ho một tiếng, động tác trên tay cũng nhanh hơn, đến khi xác định đã lau sạch sẽ, anh mới thở ra một hơi.

Sau đó anh buông khăn mặt, trực tiếp ôm lấy Mặc Khuynh Thành, đặt cô lên giường.

"Cục cưng, đói bụng không, đến, ăn chút cháo." Mặc Dận mở hộp giữ nhiệt, đổ cháo ra chén, múc một thìa, thổi thổi, sau đó mới đưa tới bên miệng Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành cúi đầu ăn, ảm áp, như trong lòng cô lúc này.

"Râm."

Mặc Dận và Mặc Khuynh Thành đồng thời nhú mày nhìn về phía cửa.

"Khuynh Thành, chị tỉnh rồi!" Một bóng người nhào thẳng tới.

Mặc Khuynh Thành lập tức trốn vào trong lòng Mặc Dận, Văn Tư Tư bị Mặc Dận ngăn lại, trong mắt thoáng qua vẻ thù hận.

"Cục cưng?" Mặc Dận rõ ràng cảm giác được sự khác thường của Mặc Khuynh Thành, vỗ nhẹ lưng cô, sau đó nhìn về phía Văn Tư Tư. "Ai cho mấy người tới?"

"Mặc ca ca, em, em và Thụy ca ca nghe nói Khuynh Thành ngã từ trên cầu thang xuống nên muốn đến xem." Văn Tư Tư nhìn thấy Mặc Dận nhú mày, có chút sợ hãi nói.

"Ừm, nhưng nhìn tình trạng của Mặc đồng học hẳn là không có gì đáng ngại, đúng không, Tư Tư?" Tô Thụy đứng ở cửa lạnh giọng nói.

"Đúng vậy." Văn Tư Tư không chút do dự gật đầu.

Mặc Khuynh Thành nở nụ cười trào phúng, Mặc đồng học? Tư Tư? A, bản thân thật sự là ngu xuẩn, khác biệt rõ ràng như vậy mà không phát hiện ra, mỗi ngày còn biến bản thân thành đủ màu đủ dạng, đi theo sau Tô Thụy, bởi vì Văn Tư Tư thường xuyên nói với cô rằng Tô Thụy thích phong cách như vậy, không thì với trình độ thưởng thức của cô sẽ động tới loại quần áo như vậy sao?

Không, không đúng, trình độ của cô cũng không cao tới vậy, nếu không thì sẽ không thích cục đá trong hẻm cầu đó.

"Khuynh Thành, sao chị không nói lời nào, có phải chị trách em không tới sớm không? Thật sự rất xin lỗi, chị cũng biết tình huống của em mà, em không thể bỏ tiết học trên lớp, chị sẽ tha thứ cho em đúng không?" Văn Tư Tư mặt mày rạng rỡ nói liền một mạch, cuối cùng lại vẫn nhìn Mặc Khuynh Thành, giống như lời tha thứ của cô vô cùng quan trọng.

"A...."

Văn Tư Tư sững sốt, hiển nhiên cô ta không ngờ Mặc Khuynh Thành sẽ trả lời mình như vậy.

Theo như mọi khi, nhất định cô sẽ xua tay nói không sao, thậm chí đến lúc tan học còn cùng cô ta đi dạo phố mua quần áo. Chẳng lẽ vì cô ngã từ trên cầu thang xuống nên thông minh lên?

Nghĩ lại cũng không có khả năng, cô ta và cô đã quen biết hơn một năm, nếu trở nên thông minh thì đã sớm thông minh rồi, làm sao có thể để cô ta đùa giỡn đến tận bây giờ?

"Khuynh Thành, em biết làm khuôn mặt thì nên tới gặp chị đầu tiên, là em không tốt, chị tức giận cũng đúng, nếu là em, em cũng sẽ không tha thứ cho mình." Hơi dừng lại một chút, khóe mắt của Văn Tư Tư rất trùng hợp chảy xuống một giọt lệ, cô ta vội vàng lau đi, lộ ra nụ cười khổ. "Khuynh Thành, em. buổi chiều em lại đến thăm chị."

"Không cần." Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, bình thản nhìn Văn Tư Tư.

"Hà?"

"Tôi nói, buổi chiều cô không cần đến."

"Vậy có phải nghĩa là chị đồng ý tha thứ cho em không?" Văn Tư Tư gấp gấp muốn nghe được Mặc Khuynh Thành nói "Tha thứ".

"Cũng không phải cô đẩy tôi xuống cầu thang, vì sao lại phải trách cô?" Mặc Khuynh Thành hồn nhiên nghiêng đầu, lời nói ra lại khiến Văn Tư Tư kinh hãi.

"Đương nhiên không phải em!" Văn Tư Tư thốt ra, dường như phát hiện mình có chút kích động, lại giải thích: "Khuynh Thành, chúng ta là khuê mật tốt, sao em có thể đẩy chị xuống cầu thang chứ? Em nghe bạn học khác nói, vì cầu thang kia có vũng nước, chị không chú ý nên mới ngã xuống, cũng không biết là ai đổ nước ra đó, thế nên mới khiến chị bị ngã."

"Vừa rồi tôi không nói gì tới cô." Mặc Khuynh Thành nhìn Văn Tư Tư không ngừng giải thích, liên tục lộ tẩy, lúc này bạch liên hoa còn quá non, đùa giỡn cô ta không có chút cảm giác thành tựu nào.

"Được rồi." Mặc Khuynh Thành ngắt lời Văn Tư Tư, ngáp một cái. "Tôi mệt rồi." Cho nên không có tâm tư tiếp tục nói chuyện linh tinh với cô.

Khóe miệng Văn Tư Tư cứng ngắt. "Vậy được rồi, Khuynh Thành, chị cứ nghỉ ngơi cho tốt, lúc rảnh em sẽ lại đến thăm chị."

Nói xong, liền rời khỏi phòng bệnh với Tô Thụy.

Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành rúc trong lòng mình, vuốt cái mũi xinh xắn của cô.

"Bọn họ đi rồi, đừng giả vờ mệt nữa."

"Đại ca vẫn hiểu rõ em nhất." Mặc Khuynh Thành vốn dĩ còn lười nhác nằm ở trong lòng Mặc Dận, lập tức ngồi thẳng người.

"Nghịch ngợm." Mặc Dận không hỏi vì sao Mặc Khuynh Thành thay đổi thái độ với Tô Thụy và Văn Tư Tư, nhưng mà anh rất vui khi nhìn thấy như vậy, đương nhiên, không phải anh không tin Mặc Khuynh Thành không thích Tô Thụy, nhưng mà đã thích hơn một năm, không có chút lưu luyến thì là giả, nhưng mà nhìn tình huống hiện tại, anh chỉ có thể nói: anh rất vui vẻ.

Sau đó, Mặc Dận rất tự nhiên thay đổi đề tài, từ Nam tới Bắc, cho dù nhiều lúc Mặc Khuynh Thành nghe không hiểu, nhưng mà cô cũng không cảm thấy nhàm chán, Mặc Dận giống như mở ra cho cô thế giới khác, ngoài một thế giới xoay quanh Tô Thụy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Nơi nào cũng có thể gặp nhau

Edit: Trầm Mặc + Liễu Nhược Thu

Beta: từ Liên Hoa 1612

Núi Ngọc tuyến nằm ở phía tây bắc của đế đô, chiếm diện tích tám trăm mẫu*, cây cối trong núi đa dạng, suối nhỏ róc rách, thỉnh thoảng có mấy con chim bay tới đứng trên cây, líu ríu, làm nổi bật sự huyền ảo phồn hoa của đế đô, tăng thêm sự yên tĩnh nơi này. (*1 mẫu = 3600 mét vuông)

"Thật sự đã trở lại." Mặc Khuynh Thành nhìn trần nhà, trong lòng nảy lên cảm xúc không thể diễn tả bằng lời.

Mỗi ngày bản thân đều cảm thấy giống như đang nằm mơ, kinh hãi mấy ngày nay, mới xác định bản thân thật sự đã trở lại.

"Cục cụng, đã thức chưa?" Đúng với dự đoán, Mặc Dận sẽ đến gọi mình thức dậy.

"Đây." Mặc Khuynh Thành tùy tiện lên tiếng, xốc chăn lên, cảm quần áo đã chuẩn bị trước, thay ra, nhưng không biết suy nghĩ đã bay tới tận chỗ nào.

Bản thân kiếp trước, chưa từng nói cho người khác gia thế của mình, bọn họ cũng chỉ biết cha mẹ cô một người là tổng giám đốc của tập đoàn Mặc thị, một người là nghệ sĩ đàn piano có tiếng.

Lại càng không biết, ông nội Mặc Ngật của cô là nhân vật mà hai vị có liên hệ với quốc gia kia phải lấy lễ mà đối xử.

Chỉ là lúc trước, Mặc Tuyền Thần không nghe theo ông nội thi vào trường quân đội, ngược lại còn chạy ra nước ngoài học chuyên ngành tài chính, ông nội tức giận tới mức không muốn nhận người con trai này, cho đến khi Lan Tuyết Mai gả vào Mặc gia, quan hệ giữa hai người mới dịu bớt.

"Két." Mặc Dận đi vào, không để ý tới ánh mắt mờ mịt của Mặc Khuynh Thành, đi thẳng lên cầm áo khoác khoác cho cô: "Buổi sáng còn lạnh, em còn chưa khỏe, cẩn thận cảm lạnh."

"Bà nội đang ở dưới nhà chờ em xuống ăn sáng, em mau rửa mặt rồi xuống lầu ăn sáng, sau đó anh đưa em ra ngoài mua chút quần áo."

Mặc Khuynh Thành nghe có thể ra ngoài, hai mắt sáng lên. Từ lúc xuất viện đến giờ cha mẹ vì lý do thân thể chưa tốt cần tình dưỡng, gửi cô đến nhà ông nội, mà Mặc Dận cũng vì muốn chăm sóc cô mà ở lại.

Từ khi đến đây cô đều rất cao hứng, mỗi buổi sáng tỉnh giấc đều kéo Mặc Dận đi khắp nơi, đến chập choạng tối mới trở về, người đầy mồ hôi không tắm rửa đã chui vào lòng bà nội, cho dù bị mắng là khí hoang cũng cực kỳ vui vẻ.

Nhưng không được bao lâu, hứng thú không còn, cô toàn ở nhà, không ra cổng trước không bước cổng sau, đứng chuẩn con gái chưa lấy chồng ở cô đại.

"Đại ca, anh chờ chút, em ra nhanh thôi!"

Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành vui vẻ chạy vào toilet, khoe môi nhếch lên, mang theo súng ái.

Sau đó, Mặc Khuynh Thành chỉ tùy ý cầm một miếng bánh mì rồi vội vàng kéo Mặc Dận chạy đi, mặc kệ bà nội gọi to ở phía sau

"Anh cả, chúng ta sẽ đi đâu?" Mặc Khuynh Thành nhét bánh mì vào miệng, hàm hồ hỏi.

"Trước tiên chúng ta tới công ty, sau đó đi ăn trưa, thời gian còn lại tùy em sắp xếp."

"Chúng ta ăn trưa xong, sau đó đi khu vui chơi, buổi tối xem phim, rồi về nhà."

Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành phồng má, vừa nhai vừa nói, trong mắt ánh lên ý cười.

Quảng trường thế kỉ.

"Thụy ca ca, anh xem bộ đồ này được không?"

Mặc Khuynh Thành kéo tay Mặc Dận, vừa mới bước vào cửa hàng, chợt nghe được một giọng nói làm người ta nổi cả da gà.

"Sao vậy?" Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành đang run lên.

"Không có việc gì, gặp được người quen thôi." Qua cửa kính, Mặc Khuynh Thành nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, không phải là người quen sao, quen thuộc tới mức ngay cả trong mơ đều là bóng dáng của cô ta.

Mặc Dận nhìn theo tầm mắt của cô, nhìn thấy hai người Văn Tư Tư và Tô Thụy, mà nửa người Văn Tư Tư đều dựa vào Tô Thụy.

Mây nhíu lại: "Nếu không, chúng ta đổi cửa hàng?" Trong giọng nói vững vàng xen lẫn một chút bất an, anh cũng không biết mình bất an cái gì, trong tiềm thức không hy vọng cô gặp lại Tô Thụy.

Mặc Khuynh Thành cảm nhận được tay anh khẽ run, nhẹ nhàng vươn tay kia che ở trên mặt: "Không được, cửa hàng này rất tốt, chúng ta đi vào thôi."

Bất ngờ xuất hiện ám áp lại thần kì làm cho Mặc Dận yên tâm lại, ngược lại nắm tay cô, khoe miệng cong lên: "Được."

"Hoan nghênh quý khách ghé thăm."

Tiểu Hồng nhìn tuấn nam mỹ nữ trước mặt, nụ cười tiêu chuẩn trên miệng không nhịn được mà mở lớn. Kinh nghiệm nhiều năm trong nghề làm cho cô luyện thành hóa nhân kim tính, tuy rằng quần áo trên người bọn họ nhìn không ra là nhãn hiệu gì, nhưng cho dù là kiểu dáng hay là chất liệu, đều là tinh phẩm trong tinh phẩm, nếu cô đoán không sai, đây nhất định đều là chế tác thủ công.

Nghĩ đến điểm này, Tiểu Hồng càng thêm nhiệt tình, sợ không chú ý một cái, nhân vật lớn này sẽ bay đi.

"Đúng lúc hôm nay cửa hàng có hàng mới, nếu không ngại, có thể để tôi giới thiệu cho hai vị không?"

"Có thể." Mặc Dận lạnh nhạt nói, giống như ngoại trừ Mặc Khuynh Thành, ai cũng không khơi nổi cảm xúc của anh.

Tiểu Hồng cũng không để ý, xoay người dẫn hai người đi đến khu nữ trang.

"Đây là mẫu thiết kế mới nhất của Nhà thiết kế Kaptain, áo đầm tuyết trắng, đơn giản hào phóng, không có quá nhiều họa tiết, nhưng ở dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy hoa cúc thêu bằng chỉ bạc, có thể người ngoài cảm thấy nó không bằng hoa hồng hay mẫu đơn nhưng ý nghĩa ẩn sâu trong loài hoa này chính là tình yêu dấu kín, nó giống như thiếu nữ thẹn thùng, có sự thánh khiết, cũng có thể mang lại hạnh phúc cho người khác..."

Nói xong, Mặc Dận không nghe rõ, anh chỉ nhớ - tình yêu ẩn sâu dưới đáy lòng, vô thức nhìn về phía Mặc Khuynh Thành.

Anh không biết mình có tình cảm khác thường từ lúc nào, chỉ biết lúc nhỏ ôm cô vào trong, anh đã hạ quyết tâm bảo vệ cô cả đời, mặc kệ có hi sinh lớn bao nhiêu.

Mà lúc này khỏe môi Mặc Khuynh Thành gọi lên một chút trào phúng, thánh khiết? Hồn nhiên? Những tính cách đó đã rời xa cô, kiếp trước bản thân còn chưa đủ hồn nhiên sao? Giống như gia thế cô vậy, căn bản không cần cái gọi là hồn nhiên! Không có nội tâm mạnh mẽ, cũng không đủ năng lực, kết cục liền giống kiếp trước!

"Lấy cái này."

"Thụy ca ca, em muốn cái này!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Tôi không có em gái

Edit: ngokngokcute + Nặc Tử Di

Beta: Tử Liên Hoa 1612

Văn Tư Tư bước tới, nhìn Mặc Dận, lại nhìn Mặc Khuynh Thành đứng bên cạnh anh, không khỏi ngần ra, lại nhanh chóng phản ứng lại.

"Chị à, chị với Mặc đại ca cũng đến mua quần áo sao?" Văn Tư Tư bỗng nhiên buông tay Tô Thụy ra, đi lên phía trước định ôm Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành lập tức nghiêng người né tránh, không cho Văn Tư Tư chạm vào, sau đó làm vẻ mặt xin lỗi nói: "Tư Tư, cơ thể của tôi còn chưa tốt, không chịu nổi hành động vừa rồi của cô, hơn nữa, cô cũng biết tôi không thích tiếp xúc thân mật như vậy." Nói xong, cô nở một nụ cười nhợt nhạt.

Vốn dĩ Văn Tư Tư muốn giả vờ thân thiết, ai biết Mặc Khuynh Thành lại nói như thế, khiến cô ta suýt nữa nôn ra một ngụm máu.

Thân thể không tốt? Không thích tiếp xúc thân mật? Sắc mặt hồng hào như thế không lẽ do trang điểm? Hơn nữa trước kia ngày nào cô ta cũng bám lấy Tô Thụy, mưu lợi cho bản thân, chẳng lẽ là mình ảo tưởng?

Văn Tư Tư cố nén lửa giận trong lòng, làm bộ có lỗi nói: "Không sao đâu chị, là do em không tốt, thời gian qua lâu như vậy mà em không biết cơ thể chị vẫn chưa tốt lên." Ngừng một chút rồi ngạc nhiên hỏi: "Chị còn chưa khỏe hẳn, tại sao còn đi mua sắm?"

Vốn dĩ Tô Thụy rất ghét Mặc Khuynh Thành, cô không chỉ quý rầy hắn và Tư Tư hẹn hò mà còn luôn nói với người khác hắn là bạn trai của cô, cũng may Tư Tư rất hiền lành, chịu làm bạn với loại tiểu thư kiêu ngạo ương ngạnh, tùy hứng làm bậy, bây giờ thì hay rồi, nuôi một con bạch nhãn lang, trực tiếp trở mặt nói không quen, chán ghét trong lòng hắn đã lên đến cực điểm, nhưng mà...

"Thân thể Mặc đồng học không tốt, vẫn nên ở nhà nghỉ ngơi thì hơn." Tô Thụy nói một câu cho có lệ, hắn nâng cằm lên, giống như bố thí ấy của hắn phải nhận được lời cảm ơn từ Mặc Khuynh Thành.

Nhưng mãi tới lúc cảm môi, cũng không có một lời cảm ơn như hắn nghĩ.

Tô Thụy tức giận, nhìn Mặc Khuynh Thành làm lơ mình, đang nói chuyện với Mặc Dận, chẳng lẽ vừa rồi lời hắn nói cô không nghe thấy?

"Tô đồng học, anh nhìn tôi như vậy làm gì?" Mặc Khuynh Thành chớp mắt một cách vô tội, như là không rõ vì sao Tô Thụy nhìn cô chằm chằm.

"Tô Thụy, thu hồi ánh mắt ghê tởm của cậu lại." Mặc Dận sao lại không đoán được tâm tư của Tô Thụy, không chút do dự kéo Mặc Khuynh Thành ra phía sau, ngăn cản tầm mắt của Tô Thụy.

Tô Thụy thờ hồn hên, không biết vì sao từ sau khi Mặc Khuynh Thành bị thương lại thay đổi hoàn toàn, không những không quấn lấy hắn mà còn coi thường hắn, không lẽ là lạt mềm buộc chặt? Nếu là vậy thì cô ta đã đạt được mục đích rồi.

"Thụy ca ca, anh làm sao vậy?" Văn Tư Tư lo lắng nhìn Tô Thụy, sợ hắn bị Mặc Khuynh Thành hấp dẫn.

"Không có việc gì." Tô Thụy trấn an Văn Tư Tư, rồi quay lại nhìn Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành vẫn thờ ơ không để ý, kéo Mặc Dận: "Đại ca, em muốn cái này."

"Được." Mặc Dận rút chi phiếu, ý bảo tiểu hồng thanh toán.

"Chờ một chút!" Văn Tư Tư vội vàng ngăn Tiểu Hồng, giọng nói chói tai khiến Mặc Dận có chút không vui.

Văn Tư Tư nhìn ánh mắt xung quanh tập trung về bên này, có chút xấu hổ muốn thu tay, nhưng lại không nỡ bỏ chiếc váy này, chỉ có thể tội nghiệp nhìn

về phía Mặc Khuynh Thành.

"Tur Tur, mắt cô sao vậy, cát bay vào sao?" Mặc Khuynh Thành chớp mắt, khẽ nghiêng đầu.

"Không, không có, chị em..." Văn Tur Tur muốn nói lại thôi.

Văn Tur Tur như vậy khiến Tô Thụy dâng lên dự cảm muốn bảo vệ, hẳn không chút do dự nói: "Mặc đồng học, tặng chiếc váy này cho Tur Tur đi, em ấy rất thích chiếc váy này."

Tiểu Hồng vốn đang an tĩnh đứng một bên, nghe Tô Thụy nói vậy, không nhịn được ngẩng đầu nhìn hẳn.

Hay đây, coi như cô đã nhìn ra, người này không biết hai chữ hổ thẹn viết như thế nào.

Đều nói chỉ số thông minh có quan hệ trực tiếp với giá trị nhan sắc, số thông minh của vị này đều bị trí hấp nhan lấy hết, so sánh với Mặc Dận, chỉ số thông minh và giá trị nhan sắc, mọi thứ đều bị KO, đây quả thực chính là chênh lệch giữa trời và đất, sa mạc và hạt cát!

"Không tặng." Mặc Dận lạnh nhạt phun ra hai chữ.

"Mặc đồng học, không phải Tur Tur là em gái cô sao, Tur Tur thích cái váy này như vậy, sao cô lại giành mất?"

Mặc Khuynh Thành suýt chút nữa là vỗ tay trầm trồ khen ngợi, có thể nói ra lời chính nghĩa như thế, Tô Thụy cũng thật tuyệt vời!

"Tô đồng học, Mặc gia chỉ có một người con gái là tôi, không biết khi nào lại có em gái vậy?" Mặc Khuynh Thành cũng mặc kệ Văn Tur Tur, trước kia còn chưa tính, một người nguyện đánh một người nguyện đau, giờ thì khác rồi, cô rất muốn nhìn thấy cô ta biến sắc. Ừm, giống như bây giờ, mặt giống như bảng màu, động một tí là lại tỏ vẻ ủy khuất.

Tiểu Hồng nhanh chóng quét thẻ, đưa túi đồ cho Mặc Dận, cô chỉ là một nhân viên bán hàng, náo nhiệt thì chi xem là được rồi, người tới nơi này mua hàng không phải loại người mà nhân viên quen như cô có thể chọc.

"Đi thôi." Mặc Dận nửa ôm Mặc Khuynh Thành, dẫn cô đi tới cửa.

"Đứng lại! Mặc Dận, anh có phải nam nhân không!" Tô Thụy ngăn Mặc Dận lại.

"Cục cưng, cẩn thận, phía trước có tảng đá thôi." Mặc Dận cẩn thận đỡ Mặc Khuynh Thành, sợ cô dính vào.

"Vâng." Mặc Khuynh Thành cố nén cười, thì ra đại ca nhà mình còn biết đùa.

Lúc Mặc Khuynh Thành đi qua Văn Tur Tur thì hơi dừng lại, môi đỏ mọng khẽ mở: "Hình như Tur Tur còn lớn hơn tôi một tuổi."

Nói xong, ngay cả một ánh mắt đều không để lại, chậm rãi đi ra khỏi cửa hàng, để lại hai "Vật dễ vỡ" đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vỡ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Lê An An

Edit: Ái Tình Vạn Kiếp + Sher

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Lớp năm nhất nằm ở phía Tây Bắc khu Dư Đức, có cơ sở lịch sử lâu đời và kiến thức phong phú, là trường học tốt được nhiều người đổ xô vào.

Sáng sớm, Mặc Khuynh Thành mặc chiếc váy Daisy mua được hôm đó, tạm biệt Mặc Dận, đeo cặp sách lên lưng, đi vào trong trường học, tóc dài được buộc đuôi ngựa ở sau lưng không ngừng lắc lư.

"Đây là ai vậy?" Một học sinh đi qua thấy Mặc Khuynh Thành, trong mắt chợt hiện lên kinh ngạc, vỗ vai bạn.

"Tớ cũng không biết, là học sinh trường chúng ta à? Đẹp thật."

"Cậu xem chiếc váy của cô ấy kìa, lúc trước tớ đã từng nhìn thấy, là tác phẩm mới nhất của Kaptain!"

"Thật sao? Tớ thích nhất là tác phẩm của Kaptain, có điều quần áo Kaptain thiết kế đều rất quý giá."

"Đúng mà, nữ sinh này mặc trên người thật là đẹp, không biết cô ấy tên gì?"

"Thế nào, cậu thích người ta rồi hả?"

"Xùy xùy xùy, đừng có ồn ào, tớ thích Văn Tư Tư!"

"Ngưng, Văn Tư Tư không thể so sánh với cô ấy!"

.....

Mặc Khuynh Thành không để ý những người xung quanh nói gì, trực tiếp tìm đến phòng học, đứng lưỡng lự trước cửa.

Chỗ ngồi của mình ở đó?

Mặc Khuynh Thành có chút không chắc chắn.

"Khuynh Thành, tại sao cậu lại không vào?" Một bàn tay trắng như ngọc vỗ lên vai Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành nhìn lại, đây là.....

"Lê An An?" Mặc Khuynh Thành lục lại trí nhớ, mới do dự nói.

"Đúng rồi, rốt cuộc hôm nay cậu bị gì vậy, mau vào thôi, lát nữa thầy giáo sẽ đến đây." Lê An An không nói hai lời kéo Mặc Khuynh Thành ngồi xuống vị trí thứ tư ở chính giữa phòng.

"Khuynh Thành, hôm nay cậu thật xinh đẹp."

Ngồi xuống xong, Mặc Khuynh Thành liền nghe Lê An An nói như vậy.

"Cảm ơn." Mặc Khuynh Thành cong khóe môi, buồn cười nhìn vẻ mặt háo sắc của Lê An An.

"Cảm ơn cái gì, cậu vốn xinh đẹp nha, không giống như tớ."

Lê An An nhìn mặt của Mặc Khuynh Thành ba trăm sáu mươi độ đều không tỳ vết, bất giác sờ mặt mình, có chút ừ ừ.

"Cậu cũng rất đẹp mà."

""Thật sao?" Lê An An mở to đôi mắt.

"Ừ."

Mặc Khuynh Thành không chút do dự gật đầu, thật ra Lê An An không xấu, khuôn mặt giống như trẻ sơ sinh, mắt to tròn, lông mi dài dài nhìn như hai chiếc quạt, không ngừng chớp, miệng nhỏ dẩu lên, đáng yêu cực kỳ.

"Tớ đã nói, tớ không xấu!" Lê An An ưỡn bộ ngực nhỏ lên, một chút cũng không nghi ngờ Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành và Lê An An ở bên này nói chuyện vui vẻ, làm cho Văn Tư Tư vừa đến cửa bực mình.

"Chị, sao hôm nay chị đến sớm vậy?" Văn Tư Tư bước chậm đến bên cạnh Mặc Khuynh Thành, nhìn vảy trên người cô, trong mắt hiện lên ghen tị, khóe miệng lại tươi cười.

"Sớm sao?" Mặc Khuynh Thành nhìn đám người ngồi đầy phòng học.

"Bình thường toàn là sắp hết giờ tự học chị mới đến mà." Văn Tư Tư làm bộ đáng bất đắc dĩ.

"Hôm nay dậy sớm." Mặc Khuynh Thành không nói nữa, cầm lấy một quyển sách lật vài trang, bản thân cô đến hết giờ tự học mới tới là do ai hả?

Văn Tư Tư nhìn bộ dáng của Mặc Khuynh Thành, cũng không muốn mặt nóng đi dán móng lạnh*, Mặc Khuynh Thành như vậy hoàn toàn thoát khỏi sự điều khiển của cô ta, xem ra cô ta cần phải cân thận suy nghĩ cách đối phó. (*nhiệt tình không được đáp lại)

"Tư Tư, nói chuyện với tôi thì không cần gọi tôi là chị." Mặc Khuynh Thành chọn lúc Văn Tư Tư chuẩn bị ngồi xuống chỗ của mình, đôi môi phàn nộn phun ra câu nói này.

Văn Tư Tư hơi ngừng lại, mặt đỏ lên, bước nhanh trở về chỗ ngồi.

Lê An An quay đầu nhìn Văn Tư Tư, không chút khách khí nở nụ cười dưới ánh mắt giận dữ của cô ta.

Lê An An cũng không thêm để ý, quay đầu hỏi: "Khuynh Thành, cậu với Văn Tư Tư không phải là rất tốt à?" Không chỉ là rất tốt, mà là tốt đến sắp

thành chó xù luôn, đương nhiên, những lời này cô không dám nói.

"Có phải là thấy trước đây lúc nào tôi cũng tìm cô ta để chơi, rất giống con chó xù chỉ cần gọi là tới không?"

Mặc Khuynh Thành chỉ thuận miệng nói, nhưng nhìn biểu cảm của Lê An An... không ngờ lại đoán đúng.

"Khuynh Thành, cậu đừng nghĩ là mình nói chuyện khó nghe, Văn Tư Tư là bạch liên hoa đó, còn cậu, thực sự rất đơn thuần! Cả ngày cô ta đều mặc quần áo màu trắng, làm ra vẻ yếu đuối, gió thổi một cái cũng bay được, nhưng cậu nói thử xem, trên người có cái nào là không phải cậu mua cho? Còn nữa, lúc trước cậu xinh đẹp biết bao nhiêu, quen biết cô ta rồi lại tự biến mình thành bộ dạng gì?"

"Biến thành bộ dạng gì?" Mặc Khuynh Thành lẩm bẩm, đôi mắt sáng ngời lúc này lại hiện lên một chút thâm thúy.

"Biến thành bình hoa di động cỡ bự!" Lê An An thốt ra.

Nói xong, lại len lén liếc Mặc Khuynh Thành một cái, nhìn không ra cảm xúc, sẽ không tức giận chứ?

"Phi... haha."

Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An cẩn thận từng li từng tí, nhin không được bật cười.

"Giỏi lắm, Khuynh Thành, cậu dám đùa giỡn mình, chết này!"

Lê An An biết Mặc Khuynh Thành có máu buồn ở hông liền nhào tới cù không ngừng, khiến cô cười đến ngã lên người Lê An An.

Lê An An không nói gì, nhìn Mặc Khuynh Thành, cùng nở nụ cười, mặt mày cong cong.

Qua một lúc lâu, Mặc Khuynh Thành thờ hớn hớn ghé vào người Lê An An, khoe môi vẫn nhếch lên, tóc dài tùy ý dính trên gò má, nhưng lại khiến cả người cô sinh ra một vẻ đẹp hỗn độn.

"Mặc Khuynh Thành." Mặc Khuynh Thành ngồi thẳng dậy, đối diện Lê An An, duỗi tay phải ra.

Lê An An ngẩn ra, cười thoải mái, nắm lấy tay Mặc Khuynh Thành. "Lê An An."

Có một loại ăn ý đúng lúc sinh ra.

Có một loại tình bạn mọc rễ nảy mầm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Phiền toái tới cửa

Edit: Bánh Bao Ú + Trầm Mặc

Beta: Từ Liên Hoa 1612

"Mặc đồng học, cậu mau tới, Lê An An bị đánh!" Hứa Tịnh thờ hớn hớn nói chuyện, còn chưa kịp thở đã bị kéo tới nơi xảy ra sự cố.

Từ xa Mặc Khuynh Thành đã nghe được tiếng của Văn Tư Tư, trong mắt dâng lên vẻ âm u.

"Mọi người đừng đánh nữa, Dịch Hưng, mau kêu bọn họ dừng tay!"

"Tư Tư, cậu thật tốt quá, rõ ràng Lê An An có ý đồ đồ uống lên người cậu, còn không chịu xin lỗi, không giáo huấn một chút, cô ta sẽ không biết ai là lão đại của năm nhất này!"

Gần đây thịnh hành tóc màu xám như của các bà, Dịch Hưng cũng cố ý đi nhuộm vì để có được niềm vui của nữ thần, nhưng nhìn nữ thần bị người khi dễ, không phải nói nhiều!

"Tôi lại không biết lão đại của năm nhất là ai, không bằng cậu nói cho tôi biết được không?" Giọng nói lạnh lùng của Mặc Khuynh Thành vang lên, bước nhanh chen vào đám người, che chở trước mặt Lê An An.

Đám người Dịch Hưng không dám động thủ, tay dừng lại giữa không trung, ánh mắt hỏi Dịch Hưng.

“Phế vật!”

Dịch Hưng tức giận mắng một câu, nhìn Hứa Tịnh đứng cạnh Mặc Khuynh Thành. “A, tìm giúp đỡ đến đây, an phận chạy về lớp học không phải xong rồi sao, còn kéo cái đẽm lưng lại đây, thế nào, cô không biết Mặc đồng học và Tư Tư nhà chúng ta là bạn tốt sao?”

Hứa Tịnh trốn sau lưng Mặc Khuynh Thành, tăng thêm câu: “Cô ấy cũng là bạn tốt của Lê An An!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Khuynh Thành trực tiếp hỏi Văn Tư Tư.

“Chị, chị, không đúng, Khuynh Thành, Lê đồng học không cần thận đồ đồ uống lên người em, nhưng em không nghĩ tới chuyện sẽ thành ra thế này, thật đấy, Khuynh Thành, chị phải tin tưởng em!” Văn Tư Tư kéo tay Mặc Khuynh Thành, lại giống như nhớ tới chuyện lúc trước, tay đưa tới giữa không trung lại thả xuống, hốc mắt đỏ lên, cô nén nước mắt đã sắp rơi xuống.

Dịch Hưng càng thêm đau lòng, phần nộ gào thét: “Mặc Khuynh Thành, cô tránh ra cho tôi! Cô không coi Tư Tư là bạn bè, tôi không quan tâm! Nhưng con tức này tôi nhất định phải trả giúp Tư Tư!”

“Dịch Hưng,” Mặc Khuynh Thành không nhượng, đôi mắt không có gọn sóng sâu như đáy hồ.

“Các trò tụ tập ở đây làm gì? Còn không mau vào lớp?”

Giáo viên chủ nhiệm Chu Quốc Trạch ưỡn cái bụng bìa, nghiêm túc đi tới.

“Thầy giáo, Lê An An bị đánh.” Hứa Tịnh được Mặc Khuynh Thành ra hiệu, tố cáo đám người Dịch Hưng trước.

“Lê đồng học, em sao vậy?” Chu Quốc Trạch thấy cả người Lê An An ướt đầm, vết bầm tím lớn nhỏ, trong con giận dữ quát: “Dịch Hưng, các trò theo thầy đến văn phòng!”

**

“Nói đi, rốt cuộc sao lại thế này?” Chu Quốc Trạch nhìn Dịch Hưng ngay cả chào cũng không chào, trực tiếp ngồi xuống, cũng tùy ý bỏ qua.

“Thầy, đều là lỗi của em, nếu em đi đường cẩn thận một chút, Lê đồng học cũng sẽ không thể làm đồ đồ uống lên người em.” Văn Tư Tư trực tiếp khom người xuống, lại bị Dịch Hưng kiên quyết kéo ngồi xuống.

“Thầy, chúng em chỉ là không quen nhìn nữ sinh bị bắt nạt mà thôi, hơn nữa Tư Tư mới là người bị hại, muốn xin lỗi cũng là Lê An An xin lỗi trước.” Dịch Hưng ngẩng đầu, chân bắt chéo, chỉnh tóc mái một chút, đá lông nheo với Văn Tư Tư.

“Dựa vào cái gì muốn tôi xin lỗi, tôi đang yên ổn đứng đó, là Văn Tư Tư tự mình đụng tới, chẳng lẽ cô ta đụng vào cây cột, còn muốn để cây cột mở miệng xin lỗi hay sao?” Lê An An phản kích không chút lưu tình, nhìn Dịch Hưng kia nhuộm tóc thành màu bạc, cho rằng thật lạnh lùng thật khốc, nhưng thật ra rất buồn nôn!

“Cô có giỏi thì lặp lại lần nữa cho lão tử! Đồ độc ác nhà cô! Tư Tư thiện lương như vậy, luôn luôn khuyên tôi không được đánh cô, còn ôm hết trách nhiệm lên người mình, vừa rồi lão tử thật sự là xuống tay quá nhẹ!”

“A, một đám còn hơn cả đàn bà, còn không biết xấu hổ nói mấy lời này, tôi phải xấu hổ thay cho tổ tông mấy người! Một mình không đánh lại bà đây, liền kéo bầy đàn, còn không biết xấu hổ nói không quen nhìn nữ sinh bị khi dễ, lão nương thật muốn nói, tảng đá thối nào lại thích hổ phân kia. “

Lê An An không quan tâm xem Tống Quốc Trạch có ở đây hay không, cô chính là khó chịu, thế nào, có bản lĩnh thì tiếp tục!

“Được rồi!” Tống Quốc Trạch xoa gân xanh lộ rõ trên trán, nhìn Mặc Khuynh Thành nãy giờ ở một bên không nói gì: “Mặc đồng học, em tới nói.”

Mặc Khuynh Thành vuốt nếp nhăn rất nhỏ ở góc áo, nở nụ cười thoải mái: “Thầy, tình huống cụ thể em cũng không biết, chỉ có điều em có một biện pháp có thể biết quá trình của sự việc.”

“Biện pháp gì?”

“Camera.”

“Không được!”

Mặc Khuynh Thành hiểu rõ, không đánh đã khai rồi hả?

“Tư Tư, cậu không cần lo lắng, bây giờ chúng ta chỉ là cho thầy xem một chút, dù sao đã lên lớp lâu như vậy, chậm trễ chương trình học cũng không tốt.”

Văn Tư Tư hoảng loạn, cô ta hoàn toàn không biết nơi đó sẽ có camera.

Vốn là cô thấy Dịch Hưng đi tới, mới nghĩ ra kế này, cố ý đụng vào Lê An An, thầm nghĩ cho cô ta chút giáo huấn, để cho cô ta biết, người của Văn Tư Tư cô, cho dù cô ta không cần, cũng không tới phiên người khác can thiệp!

Cô ta cũng nghĩ qua nếu gặp phải thầy chủ nhiệm, mình chỉ cần làm bộ khiêm nhường nhận lỗi về mình, không những cho mọi người một ấn tượng tốt, còn có thể để cho Mặc Khuynh Thành biết bộ mặt thật của Lê An An, khiến cô trở lại bên mình, khôi phục tất cả như ban đầu.

Nhưng, đến lúc này, vậy mà Mặc Khuynh Thành còn có thể nghĩ đến camera!

Là thật sự không để ý chuyện Lê An An đã làm, hay là tâm tư của cô quá thâm trầm, ngay cả mình cũng không phát hiện được?

Cô ta tình nguyện là cái thứ nhất, nếu không Mặc Khuynh Thành như vậy thật là đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Thích chiếm tiện nghi của gia không?

Tổng Quốc Trạch cảm thấy biện pháp này rất tốt, bèn gọi điện thoại: "Lão Lý, ông mang camera số hai ở cửa cầu thang tầng ba tới đây cho tôi."

Văn Tư Tư túm chặt Dịch Hưng, Dịch Hưng không rõ chân tướng, cho rằng cô ta đang sợ hãi. "Tur Tur, cậu đừng sợ, trong chuyện này chúng ta vốn không sai, làm lớn chuyện cũng là bọn họ mất mặt."

Đáng chết, thành sự bất túc*! (*Trích từ câu "thành sự bất túc, bại sự có thừa", ý là không có chuyện gì thành công.)

"Dịch Hưng, hay là thôi đi, mọi người đều là bạn học, nếu làm lớn chuyện, về sau gặp mặt trong lớp sẽ xấu hổ."

Văn Tư Tư khéo hiểu lòng người càng làm cho Dịch Hưng thương tiếc. "Tur Tur, là Lê An An bắt nạt trước, nếu cậu lo lắng, cứ chuyển đến lớp của tớ."

Đều nói lâu ngày sinh tình, huống hồ bản thân còn là anh hùng cứu mỹ nhân, nghĩ tới cảnh mình và Văn Tư Tư thành một đôi, trái tim lập tức cảm thấy lâng lâng.

Văn Tư Tư không ngờ Dịch Hưng sẽ nói như vậy, nhìn hắn vừa thấy mình đã phấn chấn, còn muốn mình chuyển lớp học cùng, đúng là quý treo cổ đánh phấn cái hoa —— chết mà còn không biết xấu hổ! (1612: Hiểu đơn giản là chết rồi thì thành ma, thành ma thì không còn cần phải cái hoa đánh phấn nữa - trích baidu ca ca.)

"Reng...."

"Cái gì?!" Tổng Quốc Trạch nhận điện thoại, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Cúp điện thoại, ánh mắt ông có chút phức tạp nhìn mấy người đối diện.

"Thầy giáo, làm sao vậy?" Lê An An không nhịn được hỏi.

"Camera không có."

"Cái gì?"

"Thật sao?!"

Văn Tư Tư cảm giác hạnh phúc tới quá bất ngờ, lại phát hiện ánh mắt của Tổng Quốc Trạch bèn vội vàng thu lại, tỏ vẻ nghi hoặc. "Thật à, sao camera lại không có được?"

Tổng Quốc Trạch không nói gì, nhìn chằm chằm Văn Tư Tư, nhìn tới mức cô ta sồn gai ốc.

"Không có gì, có thể là bảo vệ quên bật camera." Tổng Quốc Trạch cúi đầu nhấp một ngụm trà, không muốn nhiều lời.

"Vậy việc này làm sao bây giờ, thả Lê An An? Không được!" Dịch Hưng ra vẻ kiên quyết muốn cho Văn Tư Tư công đạo.

"Bạn học Văn, em thấy nên làm gì bây giờ?" Tổng Quốc Trạch không nhìn Dịch Hưng.

Văn Tư Tư ra vẻ suy nghĩ, sau đó trịnh trọng nói: "Thưa thầy, vốn cũng chỉ là việc nhỏ, bạn học Lê nói lời xin lỗi là được, không cần phải làm lớn như vậy, bây giờ không có camera, việc này liền dừng lại ở đây thôi."

"Tur Tur, làm sao có thể dừng lại ở đây! Minh..."

"Dịch Hưng." Văn Tư Tư ôn nhu hô một tiếng, nhìn hấn, trong mắt rung rung đau khổ như cầu xin.

"Được."

"Bạn học Văn cũng nói không so đo, vậy việc này liền dừng lại ở đây, sau này không được tái phạm "

"Dạ."

Rời khỏi văn phòng, Lê An An trực tiếp "Hừ" một tiếng, kéo Mặc Khuynh Thành đi về phía sân thể dục.

"An An, cậu cần đi bệnh viện." Mặc Khuynh Thành cương quyết kéo Lê An An lại.

"Khuynh Thành, mình không cần đi bệnh viện."

"An An, cậu nghe mình, đến bệnh viện trước, những chuyện khác nói sau." Mặc Khuynh Thành không biết vì sao trong camera lại không có gì, nói Văn Tư Tư có vận khí tốt? Cô tuyệt đối không tin, nhưng mà lúc này, quan trọng nhất vẫn là Lê An An, còn rốt cuộc ai là người ở sau lưng giúp Văn Tư Tư, một ngày nào đó cô sẽ tra được.

"Khuynh Thành, mình thật sự không có việc gì, chỉ là mình không cam lòng, một ngày nào đó, mình muốn đánh lại đám Dịch Hưng kia!" Lê An An hung tợn giờ nắm tay, khua đi khua lại, giống như Dịch Hưng đang ở trước mặt.

"Mình hiểu, cho dù cậu không nói, mình cũng sẽ không để cậu bị bắt nạt."

"Khuynh Thành, cậu thật tốt." Lê An An kích động nhào vào lòng Mặc Khuynh Thành, hôm nay vui vẻ nhất chính là trong lòng Mặc Khuynh Thành, cô quan trọng hơn Văn Tư Tư!

"Hì."

"Cho cậu lộn xộn, đừng tới miệng vết thương." Mặc Khuynh Thành còn ngại không đủ, đưa tay chọc chỗ bị bầm tím trên mặt Lê An An.

"A a a a, đau chết mình rồi, Khuynh Thành không có việc gì làm, muốn mưu sát chồng sao!" Lê An An khoa trương bung mặt, kêu to.

Chồng? Mặc Khuynh Thành đỏ mặt hời, sau đó khẽ nhếch lông mày, trong mắt lộ ra tà khí. "Nàng dâu nhỏ, nàng nói gia là cái gì?"

Lê An An mạnh mẽ nuốt nước miếng, có chút thẹn thùng cúi đầu. "Tướng công, tướng công thật hư."

Nói xong, còn khẽ đắp vào ngực Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành ôm eo Lê An An, gãi gãi cằm cô ấy. "Bảo bối, thích chiếm tiện nghi của gia không?"

"Ừm." Lê An An lộ vẻ si mê, trong mắt ngượng ngùng.

"Vậy ngoan ngoãn đi bệnh viện cho mình."

Buông hai tay ra, Mặc Khuynh Thành phui quần áo không có tro bụi. "Đi thôi."

Lê An An sững sờ tại chỗ, chỗ dưới cằm được vuốt ve còn nhắc nhở cô, tất cả những thứ này đều là sự thật, cô bị lừa!

**

Bệnh viện nhân dân đứng đầu đế đô.

"Ai u, cậu nhẹ chút!" Mặc Khuynh Thành bắt đầu nhìn Lê An An, còn chưa có chạm vào đã kêu như vậy, chốc nữa phải làm sao?

"Câm miệng."

Lê An An lập tức khép miệng lại, hai mắt vốn đã to lại càng mở lớn, nước mắt lưng tròng, lại không rơi xuống.

"Đề cháu làm." Mặc Khuynh Thành không biết rốt cuộc hôm nay đã than bao nhiêu lần, bắt đầu lấy bông băng, thậm chí còn i-ốt, cẩn thận lau miệng vết thương của Lê An An.

Ba mươi phút sau, Mặc Khuynh Thành ném bông băng xuống, tùy ý lau mồ hôi trên mặt, trong lòng than thở, việc này còn mệt hơn cả đối phó với Văn Tư Tư.

"Vết thương của cô bé đều là ở ngoài da, sau khi trở về dùng dầu hoa hồng xoa, sau vài ngày là tốt rồi." Xem bệnh cho Lê An An là một vị bác sĩ có mái tóc hoa râm.

"Nhưng về sau cũng không nên đánh nhau, có chuyện gì, phải nên dùng trí, đánh nhau là hành vi của lưu manh."

"Bác sĩ, chúng cháu đã biết." Mặc Khuynh Thành cảm thấy bác sĩ này nói không sai, dùng trí mới là bản lĩnh.

Rời khỏi bệnh viện, Lê An An lại như bình thường, kéo tay Mặc Khuynh Thành. "Khuynh Thành, mình mang cậu tới một chỗ, tuyệt đối là chỗ tốt!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Thích hợp để trộm cắp

Edit: Sokute_112k + Ái Tình Vạn Kiếp

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Mặc Khuynh Thành nhìn võ quán trước mặt: "Đây là nơi thú vị mà cậu muốn dẫn mình đến sao?"

"Đúng vậy, không phải hôm nay mình bị đánh hội đồng sao, nhất định phải học thêm chút võ để đánh trả."

Mặc Khuynh Thành bắt đầu bị Lê An An kéo vào võ quán.

"Sur ty, chị tới rồi."

Cứ tưởng rằng Lê An An chỉ tùy tiện tìm một võ quán thôi, ai ngờ những người trong này đều quen biết cô ấy, còn gọi cô ấy là sư ty, xem ra cô ấy từng học võ ở đây.

"Mấy cậu cứ tự nhiên, tôi đi tìm tiểu Cảnh tử."

Lê An An tùy ý phát phát tay, đi về phía người đang dạy võ đứng trước.

"Tiểu Cảnh Tử, lần này nhất định cậu phải giúp tôi."

Lê An An buông tay Mặc Khuynh Thành ra, về mặt uy khuất nhìn người con trai đang mặc võ phục.

"Quả lẽ, sao cậu lại nhớ tới thăm tôi?" Trong nháy mắt Cảnh Vân quay đầu lại nhìn Lê An An, tươi cười trên mặt lập tức tắt ngúm, mày kiếm nhíu lại: "Có chuyện gì vậy?"

"Tiểu Cảnh Tử, cậu đừng hỏi nhiều như vậy, nói mau, cậu có giúp tôi không?" Lê An An không muốn để Cảnh Vân biết chuyện mình bị đánh hội đồng, rất mất mặt!

"Giúp." Cảnh Vân thừa biết tính tình của sư muội mình, lại hỏi nữa nói không chừng sẽ xù lông lên.

"Vậy mới đúng chứ." Lê An An hăng hái đánh vào vai cậu, ra vẻ anh trai tốt: "Đúng rồi tiểu Cảnh Tử, đây là bạn tốt của tôi, Mặc Khuynh Thành."

Cảnh Vân nhìn người bên cạnh Lê An An, trong mắt hiện lên vẻ kinh diễm, sau đó khôi phục sự bình tĩnh: "Xin chào, tôi là sư huynh của Lê An An, Cảnh Vân."

"Xin chào, Cảnh sư huynh." Mặc Khuynh Thành không bỏ qua ánh sáng trong mắt Cảnh Vân, chỉ đơn giản là sự kinh diễm, khiến cô này sinh chút thiện cảm.

"Khuynh Thành, cậu không cần khách khí với cậu ta như thế." Lê An An lập tức không đồng ý, gọi là Cảnh sư huynh? Trước giờ bản thân cô còn chưa gọi cậu ta là sư huynh lần nào.

"Quả lẽ thối, người ta gọi cái này là lễ phép, ai như cậu, cả ngày làm như một trang hán tử, lần đầu gặp mặt cũng không thèm gọi tôi là sư huynh."

Nói thì nói vậy, nhưng Mặc Khuynh Thành thấy rõ sự cung chiều nơi đáy mắt cậu.

"Gọi sư huynh cái gì? Không phải chỉ nhập môn sớm hơn tôi thôi sao, rõ ràng là cùng tuổi, muốn tôi gọi? Kiếp sau đi!"

"Ha, lâu ngày không gặp, làm chuyện xảy ra đây, cũng không biết vừa rồi là ai nhờ tôi giúp đỡ? Xem ra là tôi nghe lầm rồi."

Cảnh Vân ngoáy ngoáy lỗ tai, nghi hoặc nhìn về phía không trung, làm cho Lê An An vô đầu bút tai.

"Cảnh Vân!"

Nguy rồi, tức giận rồi!

“Quả lè, tôi sai rồi.” Cảnh Vân hơi cúi xuống lấy lòng, hai tay nắm lại, đặt trước ngực.

"Hừ." Lê An An kiêu ngạo quay đầu.

"Sư muội tốt của tôi, tôi sai rồi, cậu đừng giận tôi nha."

"A, ai là sư muội của cậu?"

"Là cậu, tôi chỉ có một sư muội là cậu."

"Khuynh Thành, cậu có biết cậu ta đang nói ai không?" Không phải là giả ngu sao? Chẳng lẽ cô không biết?

"Không biết." Mặc Khuynh Thành nhìn về phía Lê An An, tỏ vẻ vừa rồi xảy ra cái gì cô đều không biết.

"Bạn học Mặc, cậu không thể như vậy, cậu không thấy tôi đã đủ đáng thương lắm rồi sao!" Cảnh Vân không nghĩ tới nhìn Mặc Khuynh Thành dịu dàng vậy mà cũng trợn mắt nói dối!

"Này, An An, cậu có nghe được ai đang nói chuyện không?"

"Không có, vừa rồi có người nói chuyện à?" Lê An An đặc biệt vui vẻ vì Mặc Khuynh Thành cũng thông đồng làm bậy, nhất là Cảnh Vân đang ghen khuất.

"Đại tỷ, tôi sai rồi, ngài đại nhân đại lượng, tha thứ cho kẻ ngu ngốc này đi." Cảnh Vân khoa trương khóc to, còn lấy tay áo dụi khóe mắt không có một giọt nước mắt nào.

"Phụt."

"Cười chết mình rồi, ai ui, đau bụng quá." Lê An An tựa vào người Mặc Khuynh Thành, không chút che giấu mà cất tiếng cười to.

"Được lắm, cái con nhóc chết tiết kia, xem tôi trừng trị cậu như thế nào!"

"Cậu tới đây đi, không bắt được tôi đâu!" Lê An An trốn sau lưng Mặc Khuynh Thành làm mặt quỷ.

"Có bản lĩnh thì cậu đừng trốn sau lưng bạn học Mặc!"

"Có bản lĩnh thì đừng đứng ở trước mặt Khuynh Thành!"

...

Thời gian trôi qua, chốc lát đã đến đêm khuya.

Mặc Khuynh Thành từ chối ý định tiễn cô của Lê An An, đi bộ trên đường.

"Bíp bíp."

Mặc Khuynh Thành nhìn theo âm thanh, thấy chiếc Porsche quen thuộc, phản xạ có điều kiện chạy tới.

"Cóc cóc cóc."

Cửa sổ xe được hạ xuống, lộ ra gò má quen thuộc.

"Anh cả, sao anh lại ở đây?"

"Em chưa về nhà." Giọng nói của Mặc Dân có chứa sức quyến rũ đặc biệt.

"Vậy anh gọi điện thoại cho em là được rồi, không cần phải đi tìm." Mặc Khuynh Thành nhanh chóng ngồi xuống ghế lái phụ.

"Di động tắt máy." Mặc Dân vừa thuần thục quay đầu xe vừa nói.

Mặc Khuynh Thành nghe xong mới lấy điện thoại ra, thề lười. "Ngại quá, di động hết pin rồi."

“Ừ.” Chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi.

"Đúng rồi, anh cả, chúng ta khoan về nhà được không?" Mặc Khuynh Thành cũng không muốn về bây giờ.

"Cực cung, em muốn đến nơi nào?"

"Đại ca, anh cảm thấy, ánh trăng đêm nay thế nào?" Mặc Khuynh Thành cũng không nói địa chỉ, hỏi một vấn đề không liên quan.

"Không tệ." Ngay cả một ngôi sao cũng không có.

"Em cũng thấy không tệ, thích hợp để trộm cắp!" Mặc Khuynh Thành nghịch ngợm nói ra lời không nghịch ngợm tí nào.

"Bảo bối muốn đi trộm cắp?"

"Việc này cần anh cả hỗ trợ."

Mặc Dận hơi nghiêng đầu, nhìn đôi mắt đen sáng ngời của Mặc Khuynh Thành, trầm ngâm một lát, sáng tỏ ngời thẳng dậy.

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Trần trụi giá họa

Edit: Từ Liên Hoa 1612 + Thùy Linh (EXOL)

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Tiểu khu Bích Hồ, mặc dù không nằm trong mười khu biệt thự đắt nhất để đô nhưng lại có phong cảnh tuyệt đẹp, giá cả phù hợp.

Lúc này Mặc Khuynh Thành và Mặc Dận đang đứng ở góc tiểu khu.

"Anh cả, đây là chỗ nào?" Mặc Khuynh Thành nghi hoặc nhìn tiểu khu này, không hiểu vì sao anh cả lại đưa cô đến đây.

"Đi theo anh sẽ biết." Mặc Dận ôm Mặc Khuynh Thành, ước lượng độ cao của bờ tường, tránh né camera, lên vào tiểu khu.

Xuyên qua mấy tòa biệt thự, hai người dừng trước một biệt thự có chút tráng lệ. "Đến rồi."

"Đây là đâu?"

"Nhà của Dịch Hưng."

Mặc Khuynh Thành căng thẳng. "Anh, anh biết rồi sao?"

"Về sau xảy ra chuyện gì nhớ nói với anh." Anh không hy vọng em phải chịu ủy khuất gì, Mặc Dận xoa đầu Mặc Khuynh Thành, trong lòng bổ sung thêm một câu.

"Anh rất bận mà, hơn nữa cũng không phải chuyện quan trọng gì, tự em có thể xử lý được." Mặc Khuynh Thành khẽ lắc cánh tay Mặc Dận.

"Em nói xử lý, chính là để anh đưa em đến nhà cậu ta?" Mặc Dận không vui.

"Chỉ là vội tới dạy dỗ tên đó thôi mà!" Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận vẫn bày ra vẻ mặt thối thối, chỉ có thể làm nũng: "Anh ~"

Âm cuối kéo dài khiến Mặc Dận như bị điện giật, run một cái.

"Lần sau muốn cái gì, nói thẳng." Chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi.

"Vâng! Anh thật tốt." Mặc Khuynh Thành nhẹ nhàng thở ra, vui vẻ hôn lên má Mặc Dận.

"Tốt lắm, chúng ta mau vào thôi." Mặc Dận cuống quýt nghiêng mặt, sợ Mặc Khuynh Thành phát hiện bản thân không thích hợp.

"Được."

Vừa định hỏi xem đi vào thế nào, chỉ thấy Mặc Dận móc một chùm chìa khóa ra khỏi túi, mở cửa.

Mặc Khuynh Thành lau hắc tuyến trên mặt, được rồi, chuẩn bị rất đầy đủ.

Mặc Dận bật đèn lên, tùy ý ngồi trên sofa.

"Anh, sao lại không có ai?"

"Dịch Dương đi công tác, Từ Đình đi họp mặt, Dịch Hưng ở quán bar."

"Vậy chúng ta mau tới quán bar." Mặc Khuynh Thành thốt ra.

"Chúng ta lên lầu."

Mặc Dận kéo Mặc Khuynh Thành đi thẳng đến thư phòng, bật đèn, thuận tiện tiêu sái đến bên bàn học, ngồi xỏm xuống, bần rợn.

"Anh, làm sao anh biết kết sắt nhà bọn họ nằm ở đâu?" Mặc Khuynh Thành đi đến phía sau, giật mình hỏi.

"Cục cưng, hôm nay anh muốn nói cho em biết, mọi việc đều phải có chuẩn bị, điều tra rõ lịch trình của bọn họ, thăm dò vị trí, loại trừ tất cả các khả năng bị phát hiện mới có thể lấy được thứ mình muốn, hiểu không?" Mặc Dận mở kết sắt, đứng lên, nhìn chằm chằm Mặc Khuynh Thành.

"Anh cả, em hiểu mà." Mặc Khuynh Thành cũng biết nếu không gặp được Mặc Dận, một mình đến giáo huấn Dịch Hưng là có chút khó khăn, một lần nữa cô biết được nếu không có thực lực, cho dù gia thế tốt cũng không có ích lợi gì.

"Cục cưng, em có mọi người, nhưng mọi người không thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh em, nếu có thể..." Mặc Dận đột nhiên dừng lại, không nói thêm nữa.

Mặc Khuynh Thành rất nghi hoặc, nhưng vẫn dùng sức gật gật đầu. "Anh, em biết mọi người đều cưng chiều em, giống như anh nói, ít nhất em phải có năng lực tự bảo vệ mình."

Mặc Dận thấy Mặc Khuynh Thành có hiểu biết, ánh mắt thâm thúy, anh thật hi vọng có thể luôn luôn buộc cục cưng ở bên mình, khiến cô ý lại, để cô không bị tổn thương, nhưng mà thực tế lại không cho phép, anh cần thời gian để mạnh mẽ hơn, đủ mạnh mẽ để không ai có thể bắt nạt cục cưng, cho nên, trong thời gian anh không ở đây, cô phải chăm sóc mình thật tốt.

"Được rồi, chúng ta lấy mấy thứ này rồi đi nhanh một chút, đã đến lúc bọn họ trở về."

Mặc Dận cúi đầu, lấy đi vàng thoi và văn kiện trong tủ sắt, lại kéo Mặc Khuynh Thành vợ vết ở phòng khác.

Xác định đã vợ vết xong tất cả, Mặc Khuynh Thành còn để Mặc Dận bắt chước chữ của Dịch Hưng viết một tờ giấy rồi bỏ vào trong tủ sắt.

Chờ sau khi đám người Dịch Hưng về, hai người Mặc Dận đã sớm về tới nhà.

**

Ngày hôm sau.

"Khuynh Thành, Khuynh Thành, cậu biết không, trong nhà Dịch Hưng bị trộm!" Sau khi Mặc Khuynh Thành vào lớp học, Lê An An như tên trộm nói nhỏ bên tai cô.

"Ồ." Mặc Khuynh Thành bình thản lên tiếng.

"Tớ nói với cậu... Đây! Tại sao cậu lại bình tĩnh như vậy chứ?" Lê An An không thấy bộ dáng đã dự đoán từ trước, có chút nổi giận.

"Tại sao lại không bình tĩnh, cậu ta cũng chưa chết." Hơn nữa còn là do mình trộm.

"Cậu nói có đạo lý, nhưng mà cậu không biết, Dịch Hưng bị ba hấn đánh!"

"Đánh?" Mặc Khuynh Thành nhớ tới chuyện để Mặc Dận làm trước khi đi về vào tối hôm qua, ha ha ha, xứng đáng!

"Đúng vậy đúng vậy! Có người nói thực ra Dịch Hưng đánh bạc, thiếu nợ ở bên ngoài, sau đó cầm hết tiền trong nhà để trả nợ."

Lê An An nói đặc biệt sinh động, giống như là cô tận mắt thấy việc này, nếu không phải mình đã biết chân tướng, còn sẽ tưởng là thật.

"Cậu đừng nhìn hấn ta cầm tiền sẽ không có chuyện gì, càng kì lạ là, hấn ta còn để lại tờ giấy ở bên trong tủ sắt, sau khi ba hấn ta nhìn thấy, trực tiếp đánh cho hấn tàn phế một nửa!"

"Cậu nghe ai nói chuyện này thế?" Mặc Khuynh Thành không nghĩ tới hiệu quả sẽ tốt như vậy, tàn phế một nửa sao? Không chết là tốt rồi.

"Bên trong trường học đều lan truyền đến điên rồi! Ai, lúc đầu tớ còn muốn chờ đến khi thân thù tốt hơn sẽ đi đánh toàn bộ những người đó một trận, nhất là Dịch Hưng, không nghĩ tới hôm nay hấn ta phải vào bệnh viện, thật sự là báo ứng nha, a di đà phật."

"Tiểu An An, nếu cậu thu lại bộ dạng vui sướng khi người gặp họa kia, lời này càng có sức thuyết phục."

"Vị nữ thí chủ này, bản tăng chỉ là cảm thán thể gian này biến hóa thất thường, Phật Tổ từng nói, chưa thành chính quả, trước thành thiện duyên, nói ra thật là xấu hổ, Dịch thí chủ được bản tăng khuyên bảo bằng mọi cách lại vẫn khư khư cố chấp, tùy ý làm bậy, đây chính là nhân quả tuần hoàn!"

Lê An An bày ra vẻ mặt từ bi, nho nhã nói một tràng dài, nói xong còn thở dài, lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Phương pháp nắm giữ đàn ông

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Buổi đêm.

"Ai ui, mệt chết đi được." Mặc Giác vừa về tới nhà, lập tức nhào lên ghế sofa.

"Tiểu tử thối, lễ nghi dạy cho con vớt cho chó ăn rồi hả?" Tờ báo trong tay Mặc Tuyền Thần run lên, nhìn đáng về con thứ hai của mình không có quy củ, giận ghê gớm.

"Tiểu mỹ nữ, chồng mẹ lại khi dễ con!" Mặc Giác rống về phía phòng bếp.

"Mặc Tuyền Thần, tại sao anh lại khi dễ con của em!" Lan Tuyết Mai cầm thìa đi ra, vẻ mặt không vui nhìn Mặc Tuyền Thần.

Trong lòng Mặc Tuyền Thần cảm thấy khó chịu, vợ của mình lại bênh vực một người đàn ông khác, là đàn ông đều sẽ khó chịu.

"Vợ, tại sao em có thể bênh vực người đàn ông khác chứ, anh mới là chồng của em!"

Sao Lan Tuyết Mai lại không biết ý nghĩ của Mặc Tuyền Thần: "Mặc Tuyền Thần, anh còn ba hoa!"

"Anh nào có, vốn là như vậy mà, em nhìn bộ dáng lười nhác của con trai em đi, nếu bố của anh nhìn thấy, khẳng định sẽ đánh cho một gậy."

Mặc Tuyền Thần nói lời này không khoa trương chút nào, đều nói nhi tử cùng dưỡng, nữ nhi phú dưỡng (nuôi con trai phải nuôi kiểu nhà nghèo, nuôi con gái phải nuôi kiểu quý tộc), năm đó lúc bản thân Mặc Ngật còn rất nhỏ đã bị ném vào quân doanh, mọi thứ ở nhà đều dựa theo quy củ, càng miễn bàn về tiền sinh hoạt sau khi trưởng thành đều là tự bản thân làm công kiếm được.

"Con em ở nhà mình lười nhác một chút có cái gì không tốt, đã bao giờ nó đi ra ngoài làm gia đình mất mặt chưa? Anh đây là nhìn con em không vừa mắt!"

Mặc Tuyền Thần hết đường chối cãi, sự thật là như thế, ông chính là không vừa mắt.

"Tiểu mỹ nữ, mẹ tốt nhất, cho mẹ một nụ hôn!" Mặc Giác đi đến bên cạnh Lan Tuyết Mai, dùng sức chụt một cái, sau đó còn khiêu khích liếc mắt nhìn Mặc Tuyền Thần.

Mặc Tuyền Thần tức giận đến mức trực tiếp quăng tờ báo trong tay, tiến lên lột Mặc Giác xuống, ôm chặt Lan Tuyết Mai: "Mặc Giác, nghỉ đồng lần này rút đến quân doanh cho ông!"

Da Mặc Giác căng ra, đau khổ mong đợi nhìn Lan Tuyết Mai: "Tiểu mỹ nữ, con không muốn đi quân doanh."

Lan Tuyết Mai bất đắc dĩ nhìn Mặc Giác đầu võ mồm thua, bất đắc dĩ nói: "Bảo bối, việc này mẹ không giúp con được, hãy nén bi thương."

Về mặt Mặc Giác ghen ghét, điều này làm cho Mặc Dận và Mặc Khuynh Thành vừa mới tiến vào cửa cảm thấy cực kỳ buồn cười.

"Anh cả, em gái." Mặc Giác lập tức thu hồi ghen ghét trên mặt, nghiêm chỉnh đứng ở đó.

"Mặc Giác, anh lại làm thiêu thân lao đầu vào lửa." Mặc Khuynh Thành bỏ đao không lưu tình chút nào.

"Anh cả." Mặc Giác che ngực, hi vọng tìm kiếm an ủi ở Mặc Dận.

"Xứng đáng."

Mặc Giác nghe được lời này, trực tiếp ngã xuống đất, lớn tiếng khóc kêu: "Các người đều khi dễ tôi, tôi thật đáng thương, da thịt tinh tế non mịn, còn bị

ném tới quân doanh cái nơi toàn đàn ông thô ráp, còn không ăn sống nuốt tươi..."

Mặc Giác càng khóc tiếng càng nhỏ, loại tình huống không ai đáp lại này anh đã sớm thành thói quen, sửa sang lại quần áo, đứng lên lại phát hiện không thấy người chung quanh, giận tới mức thở hổn hển: "Các người còn có lòng từ bi không!"

**

Nhà họ Văn.

"Mẹ, Mặc Khuynh Thành thay đổi." Văn Tư Tư thừa dịp ba còn chưa về nhà, nói với Lưu Tinh.

"Cái gì? Sao lại như thế?" Sắc mặt Lưu Tinh trở nên nhợt nhạt.

"Con cũng không biết nữa, từ lúc cô ta ngã từ trên cầu thang xuống liền thay đổi."

"Không lẽ cô ta đã biết con là người đẩy cô ta xuống lầu sao?"

"Không thể nào, nếu là như vậy thì nhất định cô ta sẽ không bỏ qua cho con." Cô ta cũng từng nghĩ đến khả năng này, nhưng lại lập tức phủ định.

"Cũng đúng." Lúc này, Lưu Tinh nghe được tiếng mở cửa, vội vàng nói: "Việc này nói sau, ba con đã về rồi."

Văn Xương vừa mới bước vào nhà, Lưu Tinh đã chạy ra đón, dịu dàng nhận túi công văn. "Chồng à, chào mừng về nhà."

"Ba, chào mừng về nhà." Văn Tư Tư cũng nói theo.

"Ừ, ngoan." Văn Xương sờ đầu Văn Tư Tư, ông thật thích đứa con gái riêng này, rất hiểu chuyện, ngoan ngoãn, bản thân không cần phải lo lắng.

"Tư Tư, con ở với ba con một lúc, còn vài món ăn nữa là có thể ăn cơm."

"Mẹ cứ đi đi, đã có con ở đây với ba rồi."

Văn Xương nhìn Lưu Tinh đi vào phòng bếp, thuận miệng hỏi: "Tư Tư, gần đây ở trường học có xảy ra chuyện gì không?"

Trong lòng Văn Tư Tư cảm thấy căng thẳng nhưng mặt vẫn tươi cười: "Ba à, con vẫn tốt, chỉ là hôm nay ở trường có một bạn phải nhập viện."

Văn Xương vừa nghe, khoe miệng cong lên, từ ái nói: "Tư Tư, ở trường con phải hòa đồng với các bạn, có thể kết bạn thì kết bạn, không thể kết bạn thì ngoài mặt cứ hòa thuận với bọn họ là được, hiểu không?"

Sao Văn Tư Tư lại không hiểu ý của Văn Xương, vội vàng nói: "Ba ơi, con biết rồi, ba không cần lo lắng, con sẽ không làm ba phải mất mặt."

Sau khi ăn xong, Văn Xương với Lưu Tinh thân thiết một lúc, vốn dĩ ông ta muốn ở lại nhưng bị Lưu Tinh từ chối.

"Mẹ, vì sao mẹ không giữ ba ở lại?" Văn Tư Tư không hiểu vì sao mẹ lại để ba đi, rõ ràng là mẹ muốn ba ở lại.

"Tư Tư, con không hiểu đâu, thật ra trong mắt ba con chỉ có quyền lực, ông ta thay đàn bà như thay quần áo, chơi đùa đàn bà bên ngoài nhiều không đếm được, vậy con có nghĩ vì sao mẹ vừa có thể sinh con ra lại vừa có thể ở bên ông ta một thời gian dài như vậy không?"

"Là vì mẹ hiểu lòng người sao?" Văn Tư Tư không chắc chắn nói.

"Không đâu, cái người trong nhà ba con tuy là thiên kim tiểu thư, nhưng bà ta rất kiêu ngạo, trong mắt không chấp nhận được bất kì hạt cát nào, còn không biết tình thú, biết rõ bên ngoài ông ta có nhiều đàn bà như vậy nhưng lại sĩ diện nên không nói. Mà mẹ biết ba con không thể qua đêm ở ngoài, nếu mẹ để ông ta ở lại, vậy thì mẹ với người đàn bà kia có khác gì nhau."

Nét mặt Văn Tư Tư tỏa sáng, sùng bái nhìn mẹ mình.

Lưu Tinh mỉm cười ấn cái trán của cô: "Tư Tư, con phải hiểu được căng chùng vừa phải* thì mới có thể nắm giữ được nam nhân." (*Gần giống câu "co được thì giãn được".)

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 12: Càng trắng hơn bạch liên hoa

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Khuyh Thành, chúng ta cùng đi ăn cơm đi."

Mặc Khuyh Thành cau mày nhìn Văn Tư Tư trước mặt, không biết cô ta muốn làm gì.

"Văn Tư Tư, Khuyh Thành muốn đi ăn cơm với tôi." Lê An An càng nhìn càng khó chịu, hôm qua mới làm ầm lên, giờ lại làm như chẳng có gì xảy ra.

"Chúng ta cùng nhau đi đi, nhiều người càng vui, có phải không Khuyh Thành?" Văn Tư Tư tiến lên ôm lấy cánh tay Mặc Khuyh Thành, ao ước nhìn cô.

"Được."

"Khuyh Thành!"

Mặc Khuyh Thành dùng ánh mắt ra hiệu, chặn ngang lời Lê An An, cười nói: "Đi thôi."

Trong căng tin chật kín người, nhao nhao ồn ào.

Mặc Khuyh Thành để Lê An An tìm chỗ, xếp hàng lấy cơm cùng Văn Tư Tư.

"Khuyh Thành, hôm nay có thịt kho tàu cậu thích nhất đấy!" Văn Tư Tư nhìn trong mâm chỉ còn vài miếng thịt kho tàu, vẻ mặt buồn rầu. "Nhưng chỉ còn một ít, tối lượt chúng ta không biết có còn không."

Người xếp hàng phía trước nghe được, vội vàng nói: "Nếu hai mỹ nữ muốn ăn, các cậu lên trước mình đi."

"Như vậy không tốt đâu." Văn Tư Tư do dự.

"Không có việc gì không có việc gì, dù sao cũng chỉ chờ thêm mấy phút."

"Vâng cảm ơn cậu." Văn Tư Tư thẹn thùng nói cảm ơn. "Khuyh Thành, chúng ta có thể ăn thịt kho tàu."

"Tất cả đều là công lao của Tư Tư." Mặc Khuyh Thành cũng cười ôn nhu, giống như đã trở về trước kia.

Sau khi lấy cơm rồi về chỗ ngồi, Văn Tư Tư cố ý ngồi đối diện Mặc Khuyh Thành.

"Khuyh Thành, cậu ăn thịt kho tàu này."

"Khuyh Thành, cậu phải ăn nhiều rau một chút."

"Khuyh Thành..."

...

Lê An An phát hiện cho dù mình là kẻ tham ăn, bữa cơm này cũng ăn không vô nữa, đây là sao, bạch liên hoa biến thành áo bông nhỏ à?

"An An, cậu ăn no chưa? Chẳng lẽ mình chọn món không hợp khẩu vị cậu ư? Nếu không mình đi lấy phần khác cho cậu." Văn Tư Tư nhìn đồ ăn không vui đi nhiều, thân thiết đề nghị.

"Không cần, tôi không muốn ăn."

Lê An An chọc chọc đồ ăn, đồ ăn rất hợp khẩu vị, tiếc rằng người không hợp khẩu vị.

Văn Tư Tư có chút bi thương, nhìn thấy Mặc Khuyh Thành cũng buông đũa, lập tức đẩy chén canh về phía trước. "Khuyh Thành, mau uống chút canh."

"Tư Tư, cậu làm sao vậy?"

So sức chịu đựng, cô có rất nhiều, vốn là muốn nhìn xem Văn Tư Tư có chiêu trò gì, kết quả là ân cần chỉ kém nước quỳ xuống hầu hạ.

Văn Tư Tư thu lại nụ cười, trong úy khuất mang theo chút chua xót. "Khuyh Thành, mình không biết gần đây chúng ta làm sao, từ khi cậu tỉnh lại, không thích Tô Thụy thì thôi, còn không muốn gặp mình, mình không nghĩ ra mình đã làm sai chuyện gì."

"Không phải mình không cần cậu, cậu cũng biết, lần đó ngã rất nghiêm trọng, người nhà đều lo lắng cho mình, muốn mình tĩnh dưỡng một tuần, ngày thường đến trường học đều bị quy định thời gian về nhà, sau khi tan học mình phải về nhà ngay lập tức. Đều do mình không đúng, cách nhau mấy chỗ ngồi, không để ý cảm nhận của cậu, để cậu có ý nghĩ này. Tư Tư, cậu có thể tha thứ cho mình không?" Mặc Khuyh Thành vừa nói xong, nước mắt lập tức tràn mi.

Văn Tư Tư trở tay không kịp, cô ta không nghĩ tới Mặc Khuynh Thành sẽ xin mình tha thứ, ngược hết rồi.

"Khuynh Thành, sao cậu lại khóc, nhất định Tư Tư sẽ không trách cậu, cậu đối xử tốt với cậu ta thế nào cả lớp đều biết, đừng không Tư Tư?"

Lê An An thấy Mặc Khuynh Thành khóc cũng phát hoảng, không biết Văn tư Tư có âm mưu gì, sau đó lại suy nghĩ, lập tức đoán được ý của cô, nhanh nhẹn phối hợp.

"Khuynh Thành, mình, mình..."

Lúc này, một chiếc khăn tay được đưa tới trước mặt mặc Khuynh Thành, Lê An An ngẩng đầu, đây chẳng phải Tô Thụy sao!

"Anh Thụy..." Văn Tư Tư không biết làm sao đứng như trời trồng.

"Không có việc gì, Tư Tư." Trong mắt Tô Thụy mang theo chút phức tạp, lại vẫn an ủi cô ta.

Mặc Khuynh Thành nhận khăn tay nhưng không dùng. "Tô... Bạn học Tô, anh tới rồi."

"Ừ." Tạm dừng lại, lại nói: "Đừng khóc, cô và Tư Tư là bạn thân, chút hiểu lầm nhỏ nhỏ này nói rõ là được."

"Ừm, Tư Tư, mình, mình đi mua nước khoáng, cậu về lớp học trước đi." Nói xong, cô kéo Lê An An đi về phía quầy bán đồ ăn vặt.

Vừa đi ra căng tin, Lê An An thấy Mặc Khuynh Thành không còn khóc nữa.

"Khuynh Thành, nước mắt của cậu muốn chảy là chảy, không muốn là ngừng, quả thực ngang bằng diễn viên rồi!"

"Tất nhiên, đối phó với bạch liên hoa, càng trắng hơn bạch liên hoa càng bạch thì chơi mới vui." Ném khăn tay xuống, cô nở nụ cười xấu xa.

"Mình cũng phát hiện mà, cậu không thấy về mặt Văn Tư tư đâu, bức tức nóng này!"

"Không chỉ có như vậy, cô ta muốn phá hỏng của thanh danh của mình, để cho toàn bộ biết mình là người lòng dạ hẹp hòi, ai ngờ lại bị mình phản kích, biến cô ta thành một kẻ lòng dạ hẹp hòi."

"Nhưng mình thấy vẫn chưa được đâu, nam sinh trong trường thích loại nhu nhược như cô ta, cực kỳ muốn bảo vệ." Lê An An nói đến đây, trong giọng nói tràn ngập chán ghét. "Sao lúc ấy cậu kết bạn với con bé đó được hả?"

"Mất mủ." Mặc Khuynh Thành bất đắc dĩ nhún nhún vai.

"Khụ, may mà hai con mắt của cậu tốt, nếu không thì làm sao có kết bạn với mình." Lê An An ngạo kiều nâng ngực, ra vẻ ta chính là người bạn tốt nhất thiên hạ.

"Đúng đúng đúng, đời này may mắn lớn nhất của mình chính là gặp cậu." Mặc Khuynh Thành nửa đùa nói.

"Nể tình những lời này, đồ uống đồ ăn vặt hôm nay mình mời!"

Nhìn Lê An An đang vội vàng chạy đến quầy bán quà vặt, Mặc Khuynh Thành dịu dàng cup mắt.

Cô thật sự rất may mắn, sống lại lần nữa, có thể gặp cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Báo danh

"Mặc Khuynh Thành, thầy giáo nói ai cũng phải tham gia đại hội thể dục thể thao, cậu chọn một môn đi." Lớp phó thể dục Hạng Giai đặt phiếu báo danh lên bàn Mặc Khuynh Thành.

"Hạng Giai, lớp lý nhiều người như vậy, tại sao cứ phải tìm Khuynh Thành!" Lê An An vỗ bàn nhảy dựng lên, kiểu gì cô cũng thấy mấy người này muốn gây chuyện.

"Lê An An, lớp lý vốn không nhiều con gái, nhiều mục như vậy, làm sao mà đủ."

Hạng Giai tùy ý giải thích, lại nhìn Mặc Khuynh Thành. "Sao vậy, Mặc đại tiểu thư của chúng ta không dám sao?"

"Để phiếu báo danh ở đây, bạn học Hạng có thể về chỗ rồi." Mặc Khuynh Thành lạnh nhạt nói.

"Hừ."

"Khuynh Thành, cậu xem, rõ ràng Hạng Giai muốn gây chuyện với cậu." Lê An An cầm phiếu báo danh, trên đó chỉ còn chạy một nghìn mét và môn đẩy tạ.

"Minh biết." Mặc Khuynh Thành vẫn bình tĩnh.

"Cậu biết mà còn đồng ý hả?!"

"Quan trọng là phải tham dự."

"Rõ ràng con bé kia muốn cậu xấu mặt!" Lê An An đề cao giọng, làm cho bạn học ngồi xung quanh đều nhìn sang.

Mặc Khuynh Thành lấy lại phiếu báo danh, ghi tên mình ở mục chạy một nghìn mét, lại viết tên Lê An An ở mục đẩy tạ.

"Được rồi, đưa cho Hạng Giai đi này."

Về mặt Lê An An lúc ấy chỉ có thể dùng chữ đen sì để hình dung, cô ấy nghĩ mình là nữ hán tử hả? Môn đẩy tạ? Đó là cái quỷ gì vậy!

Nhưng cô vẫn trả phiếu báo danh cho Hạng Giai, im lặng trở lại chỗ ngồi, ra về "Không giải thích, mình sẽ không để ý cậu".

Mặc Khuynh Thành rất bất đắc dĩ, chỉ đành buông sách, nói: "An An, quan hệ giữa Hạng Giai và Văn Tư Tư không tệ."

Lê An An không ngồi yên được nữa. "Ý của cậu là Văn Tư Tư có ý làm thế sao?"

"Mình không chắc, nhưng mình nghĩ nhất định chuyện này có liên quan tới cô ta."

"Cậu đã đoán được, vậy tại sao còn muốn báo danh hả?"

Lê An An không rõ, mấy ngày trước Văn Tư Tư còn tỏ vẻ thân thiết, sao mới qua vài ngày đã để lộ đuôi hồ li rồi?

"Cậu không báo danh, chẳng lẽ Hạng Giai sẽ không lén lút tự viết tên chúng ta sao? Đến lúc đó nếu hỏi đến, cô ta chết cũng không thừa nhận, chúng ta cũng đâu thể làm gì."

Đúng vậy, thay vì bị động, còn không bằng bản thân tự giác, ít nhất sẽ không trở tay không kịp.

Lê An An suy nghĩ cẩn thận, không biết nên cảm thấy tức giận hay là may mắn, tò mò hỏi: "Khuynh Thành, sao cậu nghĩ được như vậy?"

Mặc Khuynh Thành hơi giật mình, suy nghĩ bay xa.

Sao lại nghĩ được như vậy?

Nói rằng kiếp trước mình đã nhìn thấu bọn họ à?

Hay là nói, bản thân có khuôn mặt trẻ con nhưng tâm trí đã già?

Mặc Khuynh Thành không muốn trả lời vấn đề này.

Chuyện của kiếp trước, giống như Trang Chu mộng điệp*, trôi qua theo thời gian. (*Trang Chu mơ thấy mình hóa thành bướm, đến khi tỉnh lại thì không rõ là Trang Chu hóa bướm hay bướm hóa Trang Chu)

"Khuynh Thành, cậu lại ngẩn người!"

Lê An An xoa tay trước mặt Mặc Khuynh Thành.

"An An, chắc cậu không quá tệ môn đẩy tạ chứ?" Mặc Khuynh Thành tùy ý dòi đi đề tài.

"A! Mặc Khuynh Thành, mình không muốn tham gia môn đẩy tạ, đồ thối tha!"

**

Hành lang ở sân thể dục bám đầy dây mây, che khuất tầm mắt của mọi người.

"Anh Thụy, anh tìm em có chuyện gì không?" Văn Tư Tư nhìn thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, khuôn mặt đỏ ửng, mang theo vẻ thẹn thùng.

"Tư Tư, vì sao lần trước em lại hăm hại Lê An An?" Tròng mắt đen thâm thúy của Tô Thụy tràn ngập thất vọng.

Văn Tư Tư ngó ra, cô ta không ngờ Tô Thụy lại biết chuyện này, chẳng lẽ đoạn băng trong camera là do hấn xóa?

"Anh Thụy, anh nghe em giải thích." Văn Tư Tư cười khổ, vẻ mặt đau thương. "Anh Thụy, chị, không phải, Khuynh Thành và em vẫn luôn thân thiết, lúc ở trường bọn em đều như hình với bóng, nhưng từ khi cô ấy trở lại trường học, cô ấy không để ý tới em nữa, chỉ toàn ở cùng Lê An An, em, em...."

"Cho nên em cố ý đụng vào cô ta sao?"

Tô Thụy nhìn Văn Tư Tư hai mắt đỏ hoe, lý trí nói rằng không nên tin tưởng, nhưng cô ấy thuần khiết như vậy, thuần khiết tới mức mình không nỡ để thế tục vấy bẩn cô ấy.....

"Anh Thụy, em biết là em sai, em không nên ghen tị với cô ấy, nhưng em thật sự không ngờ chuyện sẽ biến thành như vậy, Dịch Hưng muốn thay em giáo huấn Lê An An, em muốn ngăn cản, nhưng em lại là tay trái gà không chặt, không ngăn được, còn để Khuynh Thành nhìn thấy, lại làm phiền tới tận chỗ thầy chủ nhiệm, cuối cùng còn để anh thu dọn tàn cục."

"Anh Thụy, đều do em, đều do em không tốt, em không nên ghen tị, Khuynh Thành không chơi với em, nhất định là do em không tốt, nhất định là do em đã làm chuyện gì khiến cô ấy chán ghét, anh Thụy, em như vậy, đáng ghét, thật sự đáng ghét, em thật chán ghét mình như vậy, hu hu hu, sao em lại biến thành dạng này..."

Tô Thụy đau lòng kéo Văn Tư Tư vào lòng, ôm chặt.

"Tư Tư, em không sai, đều là lỗi của Mặc Khuynh Thành, em không phải như vậy, anh biết mà, đừng khóc, anh đau lòng."

"Anh Thụy, hức hức..."

Văn Tư Tư nghe Tô Thụy nói vậy, càng khóc dữ hơn.

Tô Thụy vỗ nhẹ lưng cô ta, khóe mắt hơi nhúm, cực kỳ thương tiếc.

"Tư Tư, đừng khóc, lúc trước Mặc Khuynh Thành đã giải thích, hổng hồ chuyện này chủ nhiệm cũng quyết định rồi, cũng coi như đã qua."

Thoáng tạm dừng, lại nói: "Lần sau có chuyện gì thì nói với anh, anh giúp em giải quyết, được chưa?"

Văn Tư Tư nhẹ nhàng gật gật đầu. "Anh Thụy, anh đối với em thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Cái gọi là thô tục

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Ánh nắng tươi sáng, bầu trời trong xanh, điểm xuyết mấy chòm mây trắng như bông, gió thổi đến, rung rung mấy cái lá cây, làm cho mọi người đang mệt nhọc cảm thấy mát mẻ.

"A, một chết lão nương!" Hai má Lê An An đỏ bừng, trên trán phủ kín mồ hôi, vô lực lặn ra sân thể dục, bên cạnh còn có quả tạ.

Hơi hơi quay đầu, nhìn người đang chạy, không khỏi vui sướng khi người gặp họa.

May mắn lúc đó Khuynh Thành ghi tên cô vào môn đẩy tạ mà không là một nghìn mét, bây giờ nhìn xem, nhiều nhất mình cũng chỉ đau tay, còn kia là không ngừng chạy.

Rốt cục chạy xong một nghìn mét, Mặc Khuynh Thành chạy chậm đến cạnh Lê An An, ngồi xuống.

"Khuynh Thành, cảm giác chạy một nghìn mét có sướng không?"

Mặc Khuynh Thành nghe ra ý bốn cọt, uống nước, không trả lời.

Lê An An cũng không để ý, tiếp tục làm nhảm: "Khuynh Thành, cậu nói sao trường học lại biến thái như vậy, không phải chỉ là một buổi đại hội thể dục thể thao sao, đâu cần bắt người ta đứng giữa trưa đến huấn luyện thể này, thời gian nghỉ ngơi của mình....."

Lúc này Mặc Khuynh Thành cũng đỡ mệt một chút, cười khổ, nhiều năm không vận động, chạy một vòng đã suýt không thở được, nói gì tới một nghìn mét.

"Nghe nói lần này có lãnh đạo đến xem, cho nên trường học rất coi trọng đại hội thể dục thể thao lần này." Mặc Khuynh Thành lạnh nhạt nói.

Lê An An đang nằm lết tức ngồi dậy, cười lạnh một tiếng. "Mình chỉ biết mấy đứa kia không có lòng tốt, muốn chúng ta tham gia đại hội thể dục thể thao, lại mang về thành tích kém, làm chúng ta xấu mặt trước mặt lãnh đạo, khẳng định trường học sẽ trách tội chúng ta."

"Có lẽ không cần chờ tới lúc ấy." Mặc Khuynh Thành đột nhiên nói.

Lê An An nhìn theo ánh mắt của cô, thấy Văn Tư Tư và Tô Thụy đi tới.

"Khuynh Thành, An An, mọi người có mệt không, mình và anh Thụy mang nước tới cho mọi người này." Văn Tư Tư lắc lắc hộp nhựa trong tay, lấy ra một lọ đưa cho Mặc Khuynh Thành.

"Cảm ơn." Mặc Khuynh Thành nhận, nhưng không uống.

Văn Tư Tư cũng không thèm để ý, ngồi xuống cạnh cô.

"Khuynh Thành, mình nghe nói chạy một ngàn mét rất mệt, bình thường cậu chạy một vòng đã mệt, nghĩ gì mà lại chọn cái này?"

"Còn không phải là do lớp phó vĩ đại của chúng ta à, nói cái gì mà ai cũng phải tham gia, ai ngờ giấy báo danh chỉ còn lại chạy một ngàn mét với môn đẩy tạ không ai chọn, cũng không biết là cố ý hay là cố tình."

"Lê An An, tỏ vẻ âm dương quái khí làm gì!" Đường Đan trực tiếp dùng chai nước khoáng trong tay ném Lê An An.

Bắp thịt của Lê An An đau xót, cũng không thèm trông nom gì, ném ngược chai nước khoáng lại, ném vào cả Mặc Khuynh Thành.

"Thảo ni mã*, mày là cái thá gì, làm chó ngoan của họ Hạng kia tới nghiện rồi hả, cần loạn khắp nơi? Tưởng là đang cưỡi ngựa thì tao không dám đánh mày hả?" (*Thảo ni mã = Fuck you.)

Nói xong, Lê An An nắm tay vùng tới.

"A!"

Văn Tư Tư sợ tới mức hét âm lên, Tô Thụy vội vàng che mắt Văn Tư Tư, không để cô ta nhìn thấy.

"Lê An An, cậu dám ngang nhiên đánh người!"

Hạng Giai thấy Đường Đan bị đánh, tức giận không thôi, chắn trước mặt Lê An An, hóa thân thành sứ giả chính nghĩa.

"Úi chà! Hạng Giai, đừng cho là tôi không biết cô có ý gì, thực sự coi mình là hóa thân của chính nghĩa sao? Sao lúc tôi bị bắt nạt cô không xuất hiện, lúc Đường Đan bị bắt nạt mới xuất hiện? Thực ra cũng chỉ là cái rắm, nói ra là ra!"

"Lê An An, cậu, sao cậu lại thô tục như vậy!" Hạng Giai bị nói cho mặt đỏ tai hồng, rõ ràng là bị chọc tức.

"A, cô không thô tục, cô cao thượng, bọn tôi đều là quê mùa, cho nên phiền cô rút ra xa chút, đỡ phải bẩn mắt cô, đừng ở đây nói chúng tôi không đúng." Lê An An châm chọc cười, trợn mắt đi tới cạnh Mặc Khuynh Thành.

Hạng Giai thấy vậy, cười lạnh nói: "Lê An An, cũng đừng tính Mặc Khuynh Thành vào 'bọn tôi', người ta đường đường là đại tiểu thư Mặc gia, cậu hạ thấp mình là được rồi, dù sao cũng là người ngoài."

"Hạng Giai, cái kiểu châm ngòi ly gián cũ rích đó, cho rằng bà đây là đồ ngốc sao, hơn nữa cho dù bà đây quê mùa vẫn tốt hơn cô, nhìn quần áo trên người xem, chặc chặc chặc, mẫu từ năm ngoái rồi, ai ôi, nói thôi cũng thấy xấu hổ."

Ánh mắt của Lê An An như tia laser, khiến Hạng Giai cảm thấy không chịu nổi.

Phải, nhà cô ta chỉ là gia đình thường thường bậc trung, không mua nổi những thứ hàng hiệu, nhưng ít ra mặc vào cũng không có gì xấu, không ngờ Lê An An vừa liếc mắt đã biết đây không phải đồ mới.

Nhưng mà.... "Lê An An, quần áo của tôi không phải đồ mới, của cậu cũng không phải hàng hiệu đúng không?"

Chỉ thấy Lê An An mặc đơn giản, sơ mi màu trắng, quần bò, dưới chân là giày thể thao bình thường.

"Hạng Giai, cậu đừng nói như vậy, dù trong nhà An An không giàu có, cũng không phải chuyện gì đáng xấu hổ." Văn Tư Tư trốn sau lưng Tô Thụy nhin không được nói một câu.

"Tư Tư, cậu cũng đừng làm người tốt, người như Lê An An không nên tới năm nhất chúng ta, đây không phải là hạ thấp tiêu chuẩn của chúng ta sao!" Đường Đan xoa mông da nóng rát, ngoài miệng không lưu tình chút nào công kích Lê An An.

"Tiêu chuẩn? Thì ra năm nhất còn có quy định như vậy à?" Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, mờ mịt nhìn mọi người.

"Khuynh Thành, cậu không biết rồi, đây đều là do mấy người này, luôn thích phân chia cấp bậc với người khác, nhưng mà bọn họ lại không biết, người thật sự có gia thế luôn khinh thường làm như vậy."

Lê An An nói thể giống như và vào mặt mấy người kia.

Nhưng cô không nói sai, người thuộc tầng lớp trên luôn luôn cao ngạo, không muốn qua lại với người ở tầng thấp, nhưng cũng không muốn để suy nghĩ ấy bị lòi ra ngoài sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Bữa tối của hai người, ‘Tư cách’ ra đời

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Trận cãi vã trên sân thể dục kết thúc sau khi Mặc Khuynh Thành và Lê An An rời đi mà không giải quyết được gì.

Buổi chiều có chút khác, Lê An An tìm được cơ hội là lại cao giọng châm chọc, Hạng Giai nghe được thì nổi trận lôi đình, lại càng bất lực.

Duy nhất không thay đổi chính là Văn Tư Tư vẫn giống như thường ngày, sau giờ học lại chạy tới chỗ Mặc Khuynh Thành, cho dù Lê An An trào phúng thế nào, cô ta cũng chỉ tỏ ra ủy khuất chứ không đi, làm cho Lê An An cảm giác như đánh vào bông.

Sau khi tan học, Mặc Khuynh Thành từ chối Lê An An mời đi vũ quán, trực tiếp trở về nhà.

Lúc này Mặc gia có vẻ quanh quẩn. Bọn họ không mời người giúp việc, chỉ có một quản gia là bác Trương. Lan Tuyết Mai ra nước ngoài biểu diễn, tối nay Mặc Tuyên Thân có tiệc, Mặc Giác cũng gọi điện thoại cho cô nói không về nhà ăn cơm, đến Mặc Dân...

"Cục cưng, em về rồi à?"

Chìa khóa trong tay Mặc Khuynh Thành rơi xuống đất.

Hiển nhiên Mặc Dân đoán chắc được thời gian cô về nhà, nhưng ăn mặc thế này là sao?

"Anh cả, đêm nay anh nấu cơm à?" Cô có chút không xác định.

"Ừ, bọn họ đều không ở nhà, hôm nay bác Trương cũng xin phép rồi." Mặc Dân buồn cười muốn vỡ đầu cô, lại phát hiện mình vẫn cầm muối xào, chỉ có thể từ bỏ.

"Sắp có cơm rồi, em ra kia ngồi trước đi."

Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dân đi vào phòng bếp, không nghe lời anh, đi đến cửa phòng bếp.

Phòng bếp có chút hỗn loạn, chứng tỏ chủ nhân phòng bếp lúc này là một người mới tới không thể mới hơn, lúc này anh đang nhìn chằm chằm miếng thịt bò trong nồi.

"Nên thêm rượu đỏ nữa."

Mặc Dân quay đầu, nhìn thấy rượu đỏ trong tay Mặc Khuynh Thành, vội vàng nhận lấy, đổ vào nồi.

"Khục."

Mặc Khuynh Thành che miệng lại, cô tuyệt đối không có ý cười ra tiếng, chỉ là đại ca vốn cao lớn, đột nhiên biến thành người đàn ông đang nấu nướng trong bếp, sau khi bị mình phát hiện, lỗ tai còn đỏ rực lên, quả thực là kỳ tích!

Mặc Dân vẫn cúi đầu, theo tiếng cười của Mặc Khuynh Thành, hai tai càng thêm đỏ, chỉ là khóe miệng tươi cười biểu hiện tâm tình của anh.

Trên bàn cơm.

Mặc Khuynh Thành cắt miếng thịt bò có chút cháy sém, dưới ánh mắt của Mặc Dân, đưa vào miệng, khựng lại.

"Không thể ăn sao?" Sắc mặt Mặc Dân có chút u ám.

"Không, anh cà, ăn ngon lắm."

Mặc Khuynh Thành nở nụ cười, trấn an Mặc Dân.

Sau khi ăn xong, hai người ngồi trên ghế sofa xem tv.

"Anh cà, anh giúp em kiểm tra thành phần chất trong này được không?" Mặc Khuynh Thành rút một vật từ trong túi xách ra, chính là chai nước khoáng ban ngày Văn Tư Tư đưa cho.

"Được." Mặc Dân nhận nước khoáng, trong mắt thoáng qua cảm xúc không rõ ràng.

**

Ngày hôm sau là chủ nhật, lúc Mặc Khuynh Thành thức dậy thì thấy bữa sáng đặt trong hộp giữ nhiệt cùng với một tờ giấy.

Thu dọn một lúc, lại yên lặng trở về phòng.

Biệt thự to lớn trống trải, chỉ có một mình mình, đột nhiên Mặc Khuynh Thành không biết mình nên làm gì.

Ngồi trước đàn dương cầm, thuận thực đàn bài “Tình lặng” của Châu Kiệt Luân.

Có lẽ là do tác dụng của tâm lý, có lẽ là do nguyên nhân hoàn cảnh, trong lòng cô chợt thấy thê lương.

Mưa lạnh ngoài cửa sổ hắt vào ướt đầm

Chiếc nhẫn trên ngón tay

Mang tới nước mắt của kỷ niệm

Hoa hồng bên cửa sổ đã héo tàn theo gió đêm

Không khí lạnh ủa tới

Không thấy hơi ấm trong lồng ngực

Giấc mộng của chúng ta chỉ còn lại tàn nhẫn

Khung hình rơi xuống vỡ vụn

Chỉ còn lại mình ta bị thương

Hình ảnh nụ cười ngọt ngào làm ấm mùa đông lạnh lẽo ngày ấy

Lần này đã thật sự mất em

...

Lại mất ngủ lần nữa

Trí nhớ trôi dạt về ngày hôm qua

Nụ cười nhợt nhạt của em khiến anh không kiềm chế được mà yêu say đắm

Anh không có tư cách lại gần

Xoay người tránh khỏi tầm mắt của em

Buông tay, nhìn em nắm tay cậu ta

Chỉ để lại anh tương tư không thấy

Lá rụng cũng cười nhạo anh ngu dốt

Anh không thể lừa dối thêm nữa

Anh không còn tư cách sánh vai cùng em, yêu em

Không thể yêu em thêm nữa

Nhớ nhưng chỉ còn là trò cười

Muốn rời đi

Cậu ta sẽ càng yêu em hơn anh

...

Một bài chỉ toàn những nốt nhạc rời rạc, sau đó nước mắt tí tách rơi xuống.

"Bóp bóp bóp." Trong không gian yên tĩnh, tiếng vỗ tay có chút vang dội.

Mặc Khuynh Thành quay đầu, nhìn anh hai nhà mình đang hai mắt sáng ngời, còn cả...

"Anh hai, anh lại qua đêm ở ngoài." Mặc Khuynh Thành cực kỳ tự nhiên lau nước mắt.

Mặc Giác nhíu mày, đi lên phía trước, oán hận nói: "Đánh đàn thì đánh đàn, nhập tâm như thế làm gì, nước mắt không đáng tiền, thật là, trách không được đều nói nữ nhân làm từ nước."

"Anh hai, vừa rồi anh ghi âm sao?" Mặc Khuynh Thành xác định mình không nhìn lầm.

"Vừa mới nói em nhập tâm, kết quả em còn có thể phát hiện anh ghi âm." Mặc Giác chuyển đề tài. "Nhưng mà, cục cưng, vừa nãy em hát thật là dễ nghe, bài gì vậy?"

"Em thuận miệng hát, anh hai thấy nên lấy tên gì?"

Mặc Khuynh Thành không nói sai, một bài hát, hát ra suy nghĩ trong lòng.

Nghe thế, Mặc Giác cẩn thận nghĩ một chút. "Gọi 'Phối giác'?"

Mặc Khuynh Thành lắc đầu, do dự. "Gọi 'Tư cách' là được."

"Tư cách? Được, vậy gọi 'Tư cách'!"

Mặc Giác nói với Mặc Khuynh Thành muốn về phòng, liền đi vào trong phòng mình, thả người nằm vật lên giường.

Vốn là bối rối đã bị 'Tư cách' của Mặc Khuynh Thành xua sạch, cậu không hiểu vì sao cục cưng lại đau buồn như vậy.

Lúc vừa về nhà, nhìn xung quanh em gái bao phủ không khí thê lương, giống như một giấy sau sẽ biến mất.

Lần đầu tiên trong lòng cậu thấy bối rối, cho đến khi một âm cuối cùng kết thúc, cậu quyết định phá ngang.

"Không được!"

Mặc Giác lấy đi động ra, cậu không thể một mình mình nghe bài hát của cục cưng rồi khó chịu, dù thế nào cũng phải tìm vài người chịu cùng!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Không chiếm được thì gây rối

Edit: Bánh Bao Ú + Trầm Mặc

Beta: từ Liên Hoa 1612

Internet, là một thứ gì đó rất thần kỳ, từ khi nó xuất hiện đến nay, hình ảnh, văn bản, âm nhạc có thể lan rộng nhanh chóng.

"Đây là cái gì?" Mặc Dận kéo Mặc Giác đang ngủ, ném điện thoại di động vào mặt cậu.

"Anh, anh làm sao vậy?"

Mặc Giác vuốt cái trán đang đau, oán thăm, chắc chắn sung rồi!

“Mặc Giác.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, có chứa sự tức giận khó mà xem nhẹ.

“Anh, anh, em lập tức xem!” Mặc Giác cuống quýt cầm lấy điện thoại, mở màn hình, đập vào mắt chính là ‘Tư cách’ Mặc Khuynh Thành tự đàn tự hát ngày hôm qua.

“Đây là ai làm! Sao lão tử không nghĩ tới là đăng nó lên mạng nhỉ?” Mặc Giác nhìn lượng view đang điên cuồng dâng lên, ảo não.

“Xem ra là em làm.”

“Anh, đừng giận em, ngày hôm qua trở về, cục cưng đang khảy đàn, em thật tuyệt, hơn nữa em ấy còn khóc, anh nói xem tác phẩm tốt như vậy, em có thể không khoe với đám anh em kia sao.” Mặc Giác vội vàng giải thích, sợ giây tiếp theo bị Mặc Dận ném ra.

“Cục cưng khóc?” Mặc Dận nhú mày, oán bản thân vậy mà không có ở bên cạnh cô.

“Anh, cục cưng khóc thật, lúc ấy em còn cho rằng cục cưng muốn rời bỏ chúng ta.” Dừng lại, “Anh, anh nói xem, có phải cục cưng còn nhớ thương Tô Thụy không?”

“Không có khả năng!” Mặc Dận vô thức tăng âm lượng.

“Anh, em cảm thấy rất có khả năng, từ nhỏ cục cưng đã được nuông chiều, cũng chỉ có chuyện của Tô Thụy mới như giẫm phải phân, ai, con bé nói với chúng ta, không thích người nọ, nhưng có câu, không chiếm được thì luôn ngứa ngáy, em cảm thấy hiện tại cục cưng chính là như vậy!” Mặc Giác ngại chuyện này không đủ lớn, càng nói càng hăng say.

“Mặc Giác, em thật rảnh, có thể đi quân đội chơi một thời gian.”

“Đừng, anh! Em không nói, em câm miệng!”

Mặc Giác làm động tác ngậm miệng, đáng tiếc không có đạt được một điểm đồng tình.

“Cứ quyết định như vậy, xử lý sạch sẽ chuyện này trước, sau đó thu thập đồ rồi rút đi.”

Mặc Giác khóc không ra nước mắt, sao cậu xui xẻo như vậy?

Phòng Mặc Giác không xa phòng của Mặc Khuynh Thành, Mặc Dận mở cửa phòng, thấy Mặc Khuynh Thành ra khỏi cửa, rồi rầm không thôi, thật lâu không có đẩy cửa vào.

Có muốn hỏi cục cưng có bỏ được cặn bã không? Không được, nếu nhắc tới, cô lại đau lòng thì làm sao bây giờ? Hoặc là, cô ấy sẽ nói với anh rằng không bỏ xuống được, muốn làm lành?

Không được! Tuyệt đối không được!

Ngay cả khi mặt trời mọc ở hướng đông cũng hoàn toàn không!

“Két.”

“Anh cả, anh sao lại ở đây?” Mặc Khuynh Thành không nghĩ tới có người đứng ở cửa, rõ ràng hoảng sợ.

“Anh, anh vừa mới chuẩn bị tìm em, em liền mở cửa, đúng rồi, em muốn đi đâu?”

Mặc Khuynh Thành nghe Mặc Dận nhắc đến việc này, liền nổi giận: “Còn có thể đi đâu, tìm Mặc Giác! Anh ấy có phải anh em không, không rên một tiếng đã dám đăng lên mạng rồi! Nếu không phải An An vừa mới gọi điện thoại cho em, em còn bị lừa chẳng biết gì đâu!”

“Đề anh xử lý nó.” Mặc Dận nói đến đây, theo bản năng nhìn cô một cái: “Cục cưng, ngày hôm qua em... khóc?”

“Ừm, ngày hôm qua quá tập trung tinh thần, không kìm lòng nổi nên khóc.” Nói đến đây, Mặc Khuynh Thành ngưng ngưng thề lười.

Mặc Dận nhìn cái lười hồng hồng kia, không tự chủ được nuốt nước miếng xuống, ánh mắt mơ hồ bất định: “Cái kia, nguyên nhân là bởi vì Tô Thụy phải không?”

Mặc Khuynh Thành trầm mặc.

Mặc Dận cũng tim lặng, nhịp đập trái tim tăng tốc theo thời gian, hô hấp khó khăn.

“Có một phần nguyên nhân là vậy.” Mặc Khuynh Thành chỉ cười khổ, nói.

“Cách cách!”

Tan nát cõi lòng.

“Ai nha, đời là vậy, nhân sinh ai mà chẳng gặp phải mấy tên tra nam!”

Sao Mặc Dận không nhìn ra cô cố tỏ vẻ thoải mái, đưa tay ôm cô vào ngực: “Cục cưng, em chính là bảo bối của Mặc gia.” Cũng là bảo bối trong lòng anh, duy nhất.

“Đương nhiên! Em đây trời sinh lệ chất, hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, anh tuấn tiêu sái... Chính là một tài tử phong lưu, người gặp người yêu!” Mặc Khuynh Thành nói một chuỗi dài ca ngợi bản thân, cuối cùng còn coi điện thoại đi động như cây quạt, phe phẩy trước mặt.

Mặc Dận buồn cười nhìn cô, cũng không tìm lỗi trong lời nói của cô, cô tùy ý tự đùa tự vui.

Lúc này, Mặc Giác vói về mặt không tốt lắm đi ra khỏi phòng: “Anh, chuyện không tốt lắm.”

Cậu không nghĩ tới chuyện này liên lụy đến không ít người, nếu muốn xóa sạch toàn bộ, khả năng gần như là không.

“Sao lại thế này?”

“Em không nghĩ đám Tường Tử lại đăng lên.” Lúc này Mặc Giác cũng có chút phiền chán, chỉ là một bài hát thôi, làm sao có thể truyền nhanh như vậy.

“Quên đi.” Mặc Khuynh Thành mở miệng nói.

“Anh hai cũng nói, chỉ là một bài hát, cũng không có gì đáng ngại, nếu truyền trong phạm vi, cứ kệ nó đi.”

“Còn nữa, thu âm kia không dùng tên thật mà là dùng tên Tứ Niên, cho nên trừ bỏ người trong cuộc, những người khác cũng không biết, truyền thông muốn tra, cũng tra không nổi. Nhưng mà, em gái, em không tính làm ca sĩ sao, em thật sự rất tuyệt!” Mặc Giác thấy cô rất có thiên phú, mà bản thân cũng có công ty trong giới giải trí, không cần lo lắng đụng tới quy tắc ngầm gì.

“Mặc Giác.” Mặc Dận nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Anh, đột nhiên em cảm thấy buồn ngủ quá, em phải đi ngủ nữa, không có việc gì thì đừng làm phiền em!” Mặc Giác cười ha hả muốn qua một kiếp nạn.

“Ngày mai tới trường học xin nghỉ phép, đi quân đội ở lại nửa tháng.” Mặc Dận lại bổ sung thêm: “Mang theo đám Tường Tử đi cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Đồ Giả mạo dỏm

Edit: Sokute_112k + Tử Liên Hoa 1612

Một sự kiện vừa được đăng lên, lập tức khơi dậy lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người.

Trong một tiểu khu đơn sơ nằm ở ngoại thành đế đô, có ba nữ sinh đang tán gẫu.

“Các cậu có biết bài ‘Tư cách’ mà Tứ Niên hát hôm cuối tuần không?”

“Đương nhiên, giờ mình vẫn đang nghe đi nghe lại a, trăm lần không chán!”

“Đúng vậy, lời bài hát đó được cải biên lại nghe thật hay, khiến mình lại nhớ về mối tình đầu.” Lưu Thiển hơi hoảng hốt, rất lâu rồi không còn nhớ tới mối tình đầu, lại bị một bài hát gợi lại.

“Bỏ đi, mối tình đầu của cậu đã là chuyện từ đời tám hoánh nào rồi, không phải cậu nên nghĩ về anh Mục của cậu sao?”

Lưu Thiển cũng lười giải thích, liền mặc kệ hai người bạn thân này, một mình đeo tai nghe vào, lại nghe tiếp bài hát đó, mang cô trở lại thời còn ngây ngô yêu say đắm ấy.

Mặc Khuynh Thành mới vừa đi vào vườn trường đã bị Lê An An ngăn lại.

“An An, cậu muốn đưa mình đi đâu à?” Trực giác của Mặc Khuynh Thành cảm thấy hẳn không phải là chuyện tốt gì.

“Đưa cậu đi xem một tên không biết xấu hổ!” Tất cả nộ khí của Lê An An đều khai hoá, khiến toàn bộ học sinh quanh đó đều tránh cô rất xa.

“Đến rồi!”

Mặc Khuynh Thành nhìn theo tầm mắt của Lê An An về một phía cách đó không xa: “Ồ?”

“Khuynh Thành, chắc cậu biết vì sao mình giận như vậy đi.”

“Không biết.”

Lạy, cô ấy không nói được cái gì hay hơn sao? Nhiều nhất cô cũng chỉ thấy được một đám nữ sinh đang vây quanh Văn Tư Tư, đương nhiên còn cả việc cô ta đang làm ra vẻ nữa.

“Làm sao cậu lại có thể nói là không biết! Bộ dạng hiện tại của cô ta chính là nhờ cậu tạo nên!” Lê An An một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Minh?” Mặc Khuynh Thành mơ hồ không hiểu, cái đó và cô thì có liên quan gì?

“Cậu còn nói! Nếu không phải mình rất quen thuộc với cậu, sẽ không thể nào mới chỉ nghe ‘Tur cách’ một lần đã nhận ra được là cậu hát. Nhưng mình cũng không nghĩ tới, hiện tại ở bạch liên hoa kia lại cướp thanh danh của cậu, được vạn người chú ý!”

“Cô ta có nói bài hát đó do cô ta hát?”

“Không nói.”

“Vậy có nói là ca từ do cô ta viết?”

“... Cũng không có.”

“Lại nói cô ta làm thế nào để người ta cho rằng như thế, cũng chỉ là cho rằng mà thôi.”

Mặc Khuynh Thành không thấy chuyện này có gì to tát, mọi chuyện đã có anh hai xử lý rồi, dù sao thì, người khác cũng không biết được Tư Niên vốn chính là cô, hơn nữa, cô cũng không ngại để Văn Tư Tư nháo nhiều thêm chút nữa, trèo càng cao ngã càng đau thôi.

Lê An An bắt đầu đi thờ dài, chính chủ còn chưa giận, bản thân cô giận cái rắm.

Mới vào lớp, Đường Đan liền chặn trước mặt, cao giọng nói: “Mấy người biết không, trên mạng đang đồn đại điên cuồng rằng ‘Tur cách’ là do Tư Tư hát.”

“A, Khuynh Thành, sao mình lại nghe được tiếng chó sủa, ‘Tur cách’ là ai hát cơ? Giọng của Văn Tư Tư được như vậy sao?” Lê An An thấy chẳng qua là có người lớn lối kiêu ngạo trước mặt cô, không phải chỉ là kiêu ngạo thôi sao, đã vậy lão nương càng kiêu ngạo hơn!

"Lê An An, cô nói ai là chó!"

"Ai hỏi chính là người đó."

Lê An An đi đến trước mặt Đường Đan, nhìn từ trên cao xuống bằng ánh mắt khinh bỉ.

Đường Đan đứng lên, đáng tiếc vóc người một mét năm mươi, hoàn toàn không thể so sánh được Lê An An một mét sáu tám.

"Lê An An, đều nói miệng chó không mọc ra ngà voi, cũng chỉ có chó mới có thể nói người khác là chó!"

"A, cái miệng nhỏ này nói thật hay, nhưng mà, chó còn có thể nói tiếng người sao?"

"Phi..."

Bốn phía phòng học vang lên tiếng cười dè dặt.

Đường Đan đỏ mặt, hận không thể xé xác Lê An An.

"Lê An An, sao cậu lại nhục mạ bạn học trong lớp thế hả, còn không mau xin lỗi!" Hạng Giai thấy Đường Đan hoàn toàn không phải là đối thủ của Lê An An, ra mặt nói chuyện.

"Khuynh Thành, lớp trưởng lớp chúng ta là ai thế?" Lê An An không quan tâm Hạng Giai, trực tiếp hỏi Mặc Khuynh Thành bên cạnh.

"Tổng Tiểu Bảo."

"Thật là kỳ lạ, lớp trưởng đại nhân đáng yêu của chúng ta cũng không nói gì, Hạng Giai, làm gì mà tích cực bật lộc cộc thế hả?" Nói đến đây, cố ý cúi

xuống. "Không sợ không bật được, bị chụp chết hả?"

"Lê An An!"

"Hạng Giai à, lỗi tại tôi không điếc, cậu nhỏ tiếng chút tôi cũng có thể nghe thấy."

Hạng Giai nén giận. "Lê An An, xây dựng bầu không khí tốt đẹp cho mọi người học tập, mỗi người đều có trách nhiệm, huống hồ người có mắt đều biết đó là lỗi của cậu, vì không lãng phí thời gian học tập của mọi người, cậu mau xin lỗi đi."

Hạng Giai nói rất chính nghĩa lắm liệt, nhất là câu nói người có mắt kia, khiến cán cân trong lòng mọi người nghiêng về phía mình.

"Hạng Giai, cậu nói lời này không sai, nhưng cậu coi mọi người đều là ngu ngốc, điểm nhỏ ấy, người có chút đầu óc đều nhìn ra."

Cho rằng cô không hiểu lời Hạng Giai sao? Buồn cười, chỉ là đầu võ mồm thôi, cô mới khinh thường.

Hạng Giai không biết nên đáp thế nào, nghe tiếng xì xầm bàn tán trong phòng học, cô ta liền cảm giác như có ngàn con kiến bò trên người.

"Có chuyện gì vậy?" Văn Tư Tư nhì tình hình giảng co, tò mò hỏi.

"Tư Tư, mình nói, cậu phải cẩn thận vài người, người ta không thích cậu có tài hoa." Đường Đan thấy Văn Tư Tư đã đến, lập tức cảm thấy tin tưởng đã trở lại.

"Đường Đan, sao cậu nói như vậy, Lê An An chỉ là hoài nghi mà thôi, ai bảo Tư Tư quá mức khiêm tốn."

Hạng Giai ra về thay Lê An An giải thích, kì thực là nói Lê An An không thích Văn Tư Tư.

"Hạng Giai, đường đan, mình tin tưởng An An." Văn Tư Tư nhìn về phía Lê An An. "Mình cùng An An là bạn bè, mình nghĩ nhất định là cô ấy lo lắng cho mình nên mới nói vậy."

"Tư Tư, cậu coi cô ta là bạn, nhưng cô ta đâu coi cậu là bạn." Đường Đan một ra về "Mình muốn tốt cho cậu, cậu phải tin mình".

Văn Tư Tư có chút do dự, có chút sợ hãi Đường Đan nói là thật, chỉ có thể hỏi: "An An, thật là như vậy sao?"

Lê An An không hiểu nhìn cô ta, từ đâu ra tự tin mà cô ta nghĩ mình sẽ làm bạn với cô ta vậy?

"Văn Tư Tư, tôi chỉ là bạn của Mặc Khuynh Thành."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Giải thích? Gặp quỷ rồi!

Edit: Thùy Linh (EXOL) + Tử Liên Hoa 1612

Beta: Tử Liên Hoa 1612

Cả người Văn Tư Tư chấn động, nhìn Lê An An bằng ánh mắt khó tin, hai mắt đỏ ửng, nước mắt rơi xuống.

Cô ta cười đắng chát. "An An, thực xin lỗi, là mình suy nghĩ nhiều."

Văn Tư Tư ôn nhu mà cứng cỏi, không tránh khỏi làm người khác hiểu nhầm, lập tức dồn mọi hiểu lầm lên người Lê An An.

"Tư Tư, cậu đừng khóc, An An luôn như vậy, cậu ấy không hề xấu, hơn nữa mọi người đều có quyền được kết bạn." Vì vậy đừng có tỏ vẻ "Lê An An có lỗi với tôi" nữa.

Văn Tư Tư thấy dù thế nào thì trước mặt mình Mặc Khuynh Thành cũng chỉ mỉm cười không nói, tới lúc Lê An An không đối phó được nữa mới mở miệng. Cô ta nghĩ không ra, làm sao Lê An An có thể khiến Mặc Khuynh Thành nhiệt tình như thế. Gia thế sao? Cũng chỉ là một người không biết tới từ đâu, ít ra cô ta cũng là người ở để đó. Bàn về diện mạo, cô ta thừa nhận Lê An An không tệ, nhưng bản thân cũng không hề kém.

Mặc kệ nghĩ theo cách nào, cô ta đều nghĩ mình tốt hơn Lê An An, vì sao Mặc Khuynh Thành đối tốt với cô ấy, còn mình thì không?

Có lẽ cô ta đã quên, từ trước đến nay Mặc Khuynh Thành đối xử với cô ta tốt thế nào, tốt đến mức cha mẹ cộng lại còn kém hơn.

"Minh hiểu mà, bạn học Lê rất tốt." Cô ta nói xong liền cúi đầu, làm cho người ta không chút nghi ngờ vì Mặc Khuynh Thành mà cô ta mới nói lời này.

"Tôi đương nhiên là tốt, không cần cô nói. Chỉ là tôi rất tò mò, không biết bạn học Lê có thể giải thích giúp tôi không?" Lê An An không thèm quan tâm đến thanh danh của mình, dù sao cũng không thẹn với lòng, hơn nữa cô cũng không sống vì mấy người đó, bây giờ quan trọng nhất vẫn là Mặc Khuynh Thành

"Bạn học Lê có gì muốn hỏi, chỉ cần mình biết thì nhất định sẽ nói." Văn Tư Tư không để ý chuyện vừa rồi.

Lê An An cũng không thèm quan tâm mấy ánh mắt kia, nhướn mày, khoác tay trái lên vai Mặc Khuynh Thành. "Nghe nói bài 'Tur cách' đang hot trên mạng gần đây là bạn học Văn hát đúng không?"

Văn Tư Tư không ngờ Lê An An sẽ bối mồm thảng ra như vậy, không biết phải trả lời thế nào.

Ngay từ đầu cô ta cũng không muốn giả làm người hát 'Tur cách', chỉ hơi thích mà thôi, sau này lúc trò chuyện với bạn học, không biết ai nói giọng hát rất quen, cô ta mới nghĩ tới Mặc Khuynh Thành, nhưng chuyện này cô ta sẽ không nói. Sau đó mỗi khi nói chuyện, cô ta lại cố tình thể hiện rằng bài hát này rất quen, còn hát vài câu ngay tại hiện trường, cho nên mới phải truyền ra bài hát này là cô hát.

"Bạn học Lê, mình thấy bài hát này rất êm tai, không lẽ cậu có ý kiến gì sao?" Văn Tư Tư không trả lời thẳng vào vấn đề, nhưng trả lời như vậy coi như là ngầm thừa nhận rồi.

"Cũng không có ý kiến gì, chỉ là tôi thấy bài hát này rất hay, nhưng giọng của bạn học văn hình như khác người hát bầy ấy hơi nhiều đấy." Lê An An cũng không trông mong cô ta sẽ bảo không phải, nếu nói chẳng phải sẽ mất vui sao?

"Thu âm rồi sẽ có điểm khác nhau, không giống nhau nhưng không phải không giống." Trả lời câu hỏi của cô là Hạng Giai.

"Ồ, ra là vậy. Là do tôi hiểu lầm, thật sự xin lỗi bạn học Văn." Con mồi không thể bị giết chết trong một lần, Lê An An vẫn biết đạo lý này.

Văn Tư Tư không ngờ Lê An An dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, càng không nghĩ tới cô ấy sẽ xin lỗi mình, sợ run, hoảng sợ nói: "Không, không có gì."

**

Từ sau chuyện ngày hôm đó, danh tiếng của Văn Tư Tư ở trường học càng ngày càng lớn, đi đến đâu đều có một đám người đi theo, rất là kiêu ngạo.

Nhưng dù trong trường lan truyền thể nào cũng không có phóng viên tới phỏng vấn, có lẽ là do Mặc Hàn nhúng tay vào.

Nhưng ngày hôm đó rất đặc biệt, ngoài cổng có rất nhiều phóng viên muốn vào trong trường, nếu không phải an ninh của trường học không tệ, có lẽ bên trong đã đầy người.

"Bạn học, em mau vào trong đi." Thầy giáo kiểm tra thẻ học sinh của Mặc Khuynh Thành, sau khi xác nhận, liền trả lại cho cô.

"Cám ơn thầy." Mặc Khuynh Thành không rời đi ngay, một bộ dạng tò mò. "Có chuyện gì xảy ra vậy thầy?" Đương nhiên là cô nói tới đám phóng viên này.

Thầy giáo Đinh cũng biết cô nói tới cái gì, bất đắc dĩ nói: "Còn không phải do đạo diễn Từ gây họa sao."

"Đạo diễn Từ?" Sẽ không phải người cô nghĩ tới chứ.

"Là đạo diễn Từ Lập, cậu ta muốn quay bộ phim truyền hình mới, cần một vai diễn, vậy nên sẽ đến tuyển ở trường học chúng ta." Thầy giáo Đinh cẩn thận quan sát Mặc Khuynh Thành, là một người đẹp, đáng tiếc Từ Lập lại muốn tìm con trai.

"Ra là vậy." Sao Mặc Khuynh Thành có thể không biết Từ Lập muốn tìm con trai, chuyện này lúc trước xôn xao khắp nơi, cô vẫn còn nhớ là Tô Thụy được coi trọng, nhưng mà đời này vẫn chưa nói chính xác được.

"Cám ơn thầy."

Thầy giáo Đinh nhìn Mặc Khuynh Thành dạo bước rời khỏi, góc váy theo gió nhẹ đong đưa, trong lòng cảm thán, cô gái này sau khi lớn lên, chắc chắn là khuynh quốc khuynh thành!

Tạm thời không nói đến bên này, Mặc Khuynh Thành vào trong trường, trực tiếp hỏi nơi Từ Lập khảo sát tuyển người rời đi qua.

Nhìn thấy người tập nập ở cầu thang phòng học, Mặc Khuynh Thành cũng đoán được trước, là người ai cũng có máu bắt quái, biết là sẽ không được chọn nhưng cũng muốn đến tham gia náo nhiệt, dù sao đều có khát vọng, biết đâu vào ngày nào đó sẽ thành hiện thực?

Lúc này Mặc Khuynh Thành đứng bên ngoài đám người, nhưng mà nhiều người như vậy thì nên tìm người nào đây?

Không có lối ra thứ hai, cô lại không muốn chen chúc trong đám người, nhưng mà nên tìm ai đây?

"Hi, Khuynh Thành!" Mặc Khuynh Thành quay lại, thấy Lê An An cười hi hi nhìn mình, ừm, cộng thêm một Tổng Tiểu Bảo.

"Sao các cậu lại ở đây?" Mặc Khuynh Thành thân thiện chào hỏi với Tổng Tiểu Bảo, liền hỏi.

"Tôi góp vui! Mình rất thích phim truyền hình của đạo diễn Từ! Nhưng mà, sao cậu cũng tới đây?" Nhớ cậu không phải người hay tới góp vui.

"Mình cũng thích phim truyền hình của đạo diễn Từ."

Lê An An cũng mặc kệ vẻ mặt lạnh nhạt của Mặc Khuynh Thành, trực tiếp ôm lấy cô, kích động nói: "Nếu không thì nói chúng ta đúng là bạn thân đó, ngay cả sở thích cũng giống nhau!"

"Phải phải phải, đại tiểu thư, cậu mau buông tay, thật chặt quá!" Mặc Khuynh Thành lay lay tay cô ấy, vẻ mặt bất đắc dĩ, trước kia cô là khắc tinh của người khác, mất hứng một chút liền nói thẳng ra, bây giờ quay lại, tính tình đã thay đổi, lại gặp được bạn thân biến thành khắc tinh của cô.

"Bạn học Lê, chúng ta mau vào thôi, nhiều người như vậy, cũng không biết có tìm được không." Tổng Tiểu Bảo đứng lúc mở miệng, nhìn đám người tấp nập, trong mắt lộ vẻ thất vọng, nếu biết sớm thì đã tới sớm một chút.

"Không có việc gì, xem lão nương đây." Lê An An tuyệt không để ý vấn đề này, lôi kéo Tổng Tiểu Bảo mở đường, đến chỗ nào, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, rất có bộ dáng bá vương một cõi.

Cũng không lâu lắm, đám người Mặc Khuynh Thành đã đứng đầu, mặc dù học sinh phía sau có câu oán hận cũng không dám phá hoại buổi chọn người của đạo diễn Từ.

Đang phỏng vấn là một bạn học năm ba, nội dung kịch bản bốc phải chính là Ngọc Diện công tử xuất hiện tại thanh lâu, nói trắng ra thì là ngồi hưởng thụ giữa một đám nữ nhân, chỉ cần là nam nhân thì không có vấn đề gì.

Cậu ta ngồi trên ghế, trong tay cầm một cây quạt vẽ hoa đào, nhẹ nhàng vỗ, rất phong lưu.

"Mì nhi, trong Ngọc Kiều Các này, nàng là người hiểu rõ bản công tử nhất, mỗi lần đi ngang qua đều phải vào đây một chuyến để giải nỗi khổ tương tư..."

Người đó nói tình ái dào dạt, đáng tiếc, Mặc Khuynh Thành lắc đầu, nếu Ngọc Diện công tử chỉ là như vậy, sao có thể được tôn là một trong tứ công tử.

"Tốt lắm, chờ thông báo."

Cậu ta thu quạt, nhìn đạo diễn Từ ngồi ở giữa không hề mở miệng, có chút không cam lòng, lại chỉ có thể hậm hực hờn dỗi rồi đi.

"Ngồi tiếp theo."

"Khuynh Thành, là Tô Thụy."

"Ừ." Mặc Khuynh Thành không cần Lê An An nói, cô cũng thấy được.

Đầu tiên Tô Thụy lễ phép chào hỏi với người phê bình, sau đó bắt đầu diễn.

Không thể không nói, Tô Thụy là kẻ có năng lực, nội dung bốc phải là đoạn lần đầu tiên Ngọc Diện công tử gặp mặt nữ chính là quận chúa Phù Dung.

Hoa đào đầy trời, quận chúa Phù Dung vui sướng không thôi, múa theo cánh hoa, điều này làm cho Ngọc Diện công tử nằm ở trên cây không khỏi ngần ngại, bay xuống dưới, đùa giỡn nàng ta.

Hiện trường đương nhiên không có khả năng để làm như vậy, Tô Thụy vẫn là tao nhã xoay tròn vài vòng, cong môi cười: "Tiểu thư, giữa ban ngày, hoa đào phi vũ, cảnh đẹp như thế, có thể gặp nhau chính là duyên phận..."

Tô Thụy biểu diễn khiến mọi người không khỏi gật đầu, tuy còn có chút khiếm khuyết, nhưng so với những người trước đã tốt hơn nhiều.

Từ Lập nhìn Tô Thụy, hỏi người bên cạnh: "Lão Liễu, đây là người cuối cùng sao?"

"Đúng vậy, lão Từ, chẳng lẽ còn không vừa lòng?" Liễu Vĩnh cũng không phải không biết yêu cầu của Từ Lập, nhưng đây đã là trường học cuối cùng, nếu còn không vừa lòng, vậy thật không biết đi đâu tìm.

"Không tệ." Cuối cùng Từ Lập cũng mở miệng, bởi vì Tô Thụy diễn không tệ, chỉ tiếc là vẫn còn kém một chút.

"Cám ơn đạo diễn Từ." Tô Thụy nghe giọng điệu của Từ Lập, trong lòng biết mình thành công rồi.

"Đợi chút."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 19: Thành công loại bỏ cặn bã

Edit: Yuurei Bana

Mọi người quay đầu lại nhìn nơi phát ra tiếng, chỉ thấy một thiếu nữ tóc dài bay bay đứng trước cửa phòng học, khóe mắt cong cong, đôi mắt sáng ngời, đang nhìn Từ Lập.

Từ Lập hơi tiếc nuối, nhưng mà vẫn nói: “Bạn học này, bạn có vấn đề gì sao?”

“Xin lỗi, tôi có thể thử được không?”

Nghe lời này Lê An An nhìn Mặc Khuynh Thành bằng ánh mắt không thể tin. “Khuynh Thành, người ta cần nam sinh, cậu xem nào nhiệt làm gì?”

“Nhân vật là nam mà thôi, vì sao cứ phải là nam sinh?”

Từ Lập ngồi ghé ghế giám khảo nói: “Bạn học này nói không sai, nhưng mà có rất ít nữ sinh lựa chọn thể vai (tạm thời đóng vai mà mình không thạo), là tôi ngu dốt.”

“Lão Từ à, anh thật sự muốn để cho cô gái này thử sao?” Liễu Vinh đứng một bên nhìn không được hỏi, anh ta cảm thấy Mặc Khuynh Thành này không đáng tin.

“Lão Liễu, dù sao nhiều người thử như vậy, thêm một người cũng không sao, có lẽ, thực sự sẽ có kỳ tích.” Lời này chính Từ Lập cũng không tin, chỉ cảm thấy nếu Mặc Khuynh Thành diễn không tốt, mình cũng phải vì dũng khí của cô mà khen cô vài câu.

Tô Thụy nhìn Mặc Khuynh Thành đi đến sân khấu, nhăn mày lại. “Bạn học Mặc, đây không phải là trò chơi.”

“Bạn học Tô, cậu nói sai rồi, nhân sinh vốn là trò đùa.” Mặc Khuynh Thành nhìn hắn ta đầy thâm ý.

Tô Thụy không hiểu ánh mắt lúc cuối của Mặc Khuynh Thành là gì, chỉ có thể đứng ở một bên, nhìn xem rốt cuộc cô có bản lĩnh gì.

Mặc Khuynh Thành đứng giữa ban giám khảo, nhắm mắt lại, hơi thở toàn thân thay đổi, ngay lập tức ánh mắt Từ Lập sáng lên, thú vị.

Lúc cô mở mắt ra, nhìn về cách đó không xa, trong mắt mang theo một chút đau xót.

Không sai, cô chọn đoạn mà Ngọc Diện công tử nhìn thấy nữ chính và nam chính ở cùng nhau.

Sau đó, cô ngồi xuống, cây quạt trong tay không có mở ra, nhẹ nhàng gió lên, giống như là nâng cầm một cô gái, khóe mắt hơi vênh, mang theo chút tà mị. “Bảo bối, sao nàng có thể bỏ rơi ta, đi cùng với người khác được chứ?”

Sau đó lại giống như ôm cô gái đó vào trong lòng, vuốt ve gương mặt nàng ta, nỉ non. “Vì sao nàng không cần ta...”

Lúc này, tất cả mọi người giống như đang chứng kiến, trong thanh lâu ca múa mừng cảnh thái bình, một vị thiếu niên ôm ấp nữ tử, cả người lại tàn ra buồn rầu.

Chỉ trong chớp mắt, cảm giác như vậy liền biến mất, chỉ thấy Khuynh Thành không ngừng trêu đùa xung quanh, trái ôm phải ấp, rất khoái hoạt.

Mọi người nhìn ở giữa rất lâu, không biết Mặc Khuynh Thành kết thúc khi nào, cô khôi phục lại điềm tĩnh tao nhã, đứng yên lặng ở đó, đợi bọn họ phản ứng lại.

“Được!” Từ Lập kích động vỗ xuống bàn, đứng dậy.

“Lão Liễu, chính là cô ấy, không sai, đây là Ngọc Diện công tử, không sai!”

Liễu Vinh nhìn Từ Lập giống như đứa bé cao hứng, anh ta biết nếu không có Mặc Khuynh Thành chen ngang, Từ Lập sẽ chọn Tô Thụy, anh ta cảm thấy tiếc nuối.

“Lão Từ à, lần này anh đào được báu vật rồi!”

“Ha ha, ha ha, bạn học này, bạn tên là gì, đến đây, chúng ta bàn bạc chuyện tiếp theo.” Từ Lập vội vàng quyết định Mặc Khuynh Thành, trái lại xem nhẹ những người khác.

“Các bạn học, lần chọn vai này đã kết thúc, mời trở về nhà, yên tâm đợi chúng tôi thông báo.” Liễu Vinh nói một câu kết thúc buổi chọn vai, đứng dậy đi

đến bên cạnh Mặc Khuynh Thành và Từ Lập.

“Bạn học, có tiện nói cho tôi biết, bạn tên là gì không?” Liễu Vĩnh nói.

“Chào đạo diễn, tôi tên là Mặc Khuynh Thành.”

“Mặc Khuynh Thành sao? Tên rất hay, Khuynh Thành, khuynh quốc khuynh thành, tôi tin tưởng với giá trị nhan sắc của bạn học Mặc, trưởng thành nhất định sẽ điểm sát tứ phương!” Từ Lập cười lấy lòng, thật vất vả mới tìm được Ngọc Diện công tử, không thể để mất cô ấy.

Mặc Khuynh Thành cười mà không nói, cô không biết câu điểm sát tứ phương còn được dùng như vậy, nhưng mà với tình huống này, vẫn là không nên đắc tội đạo diễn thì tốt hơn.

Mặc Khuynh Thành không nói lời nào, nhưng Liễu Vĩnh không kìm nén được. “Lão Từ, điểm sát tứ phương dùng như vậy được sao?”

“A, là lỗi của tôi, tôi quá kích động.”

“Không có việc gì.” Mặc Khuynh Thành nhìn bộ dáng Từ Lập, trong lòng buồn cười, sớm đã nghe nói Từ Lập rất nghiêm khắc đối với những tác phẩm của mình, có thể nói là phiền toái, mặc kệ là tuyển chọn người, hay là đạo cụ, đều phải đích thân chọn lựa, chỉ là tìm được một người gắng gượng lắm mới là nhân vật nam số ba, liền cao hứng thành như vậy, cô thấy, nhân loại thật sự có rất nhiều mặt.

Lúc này, Lê An An cũng đi tới, có thể là nhìn thấy Từ Lập, bình thường cô ấy luôn tùy tiện, lúc này không được tự nhiên.

“Khuynh Thành, chúc mừng cậu.” Nói là nói với Mặc Khuynh Thành, nhưng ánh mắt đều liếc Từ Lập, có lẽ độ tin cậy là một trăm phần trăm.

“Cảm ơn.” Mặc Khuynh Thành không vạch trần.

“Vị này là bạn của bạn học Mặc phải không, xin chào, tôi là Từ Lập.” Từ Lập cười ha hả vươn tay.

Lê An An được sủng ái vội vàng nắm tay. “Từ....., chào đạo diễn Từ, tôi là bạn thân của Khuynh Thành, Lê An An, tôi rất thích phim truyền hình của đạo diễn Từ, nhất là phim ‘Túy thành’.”

Từ Lập hơi giật mình. “Không nghĩ tới bạn học Lê thích ‘Túy thành’, xem ra là người cùng chung chí hướng, tôi làm nhiều bộ phim truyền hình như vậy, vừa lòng nhất chính là bộ này.”

“Thật sao? Đạo diễn Từ, thật sự không nghĩ tới anh cũng thích bộ này, lúc tôi xem tập một liền khóc, không thể nói rõ cảm giác, sau này mỗi ngày đúng giờ tôi lại ngồi trước TV xem...”

Lê An An nói rất nhiều, Mặc Khuynh Thành quảng cho Liễu Vĩnh một ánh mắt “Thật xin lỗi”.

Bên này tán gẫu rất hăng say, còn ở góc phòng học, lại mưa liên miên.

Tô Thụy u ám nhìn Mặc Khuynh Thành, ánh mắt lóe ra cuồng phong bão vũ. Minh vốn làm Từ Lập đồng ý rồi, còn kém một giấy, cuối cùng cô ta lại chui ra quấy rối! Vốn nghĩ thiên kim đại tiểu thư cái gì cũng không hiểu diễn, cũng chỉ trợ giúp cho mình, không nghĩ tới cô lại được đạo diễn Từ khen ngợi!

Mặc Khuynh Thành cười nghe Từ Lập và Lê An An nói chuyện, không phải là cô không phát hiện ánh mắt của Tô Thụy, cô nghĩ, nếu ánh mắt thật sự có thể giết người, có lẽ mình đã chết, ừm, đương nhiên mình cũng đã vì hấn mà chết một lần rồi.

Liễu Vĩnh thật sự nhìn không được, kéo Từ Lập. “Lão Từ à, sau này cậu và bạn học Lê còn nhiều thời gian trao đổi, nếu đánh mất Ngọc Diện công tử, đến lúc đó đừng tìm tôi khóc.”

Từ Lập vỗ đầu. “Nhìn tôi này, thật sự xin lỗi, bạn học Mặc.”

“Đạo diễn Từ, không sao, Khuynh Thành không phải là người nhỏ mọn như vậy, đúng không?”

Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An đang nháy mắt ra hiệu, cười nói: “Đúng vậy, đạo diễn Từ.”

Sau khi Từ Lập chặc chắn nhiều lần, mới yên tâm, lấy tám danh thiếp từ trong túi, đưa cho Mặc Khuynh Thành. “Bạn học Mặc, tôi biết bạn còn chưa thành niên, cho nên chuyện tiếp theo còn cần bàn bạc với người giám hộ của bạn.”

Mặc Khuynh Thành ngăn ra, hồng бет, cô không nghĩ tới còn cần người giám hộ.

“Bạn học Mặc, bạn không cần lo lắng, việc này tôi sẽ nói với người giám hộ của bạn, sẽ không làm ảnh hưởng đến việc học của bạn.” Liễu Vĩnh nhìn ra băn khoăn của cô, giải thích.

Mặc Khuynh Thành không thể cười nổi, thế giới nhỏ bé trong lòng dần dần sụp đổ, làm sao bây giờ, ai tới cứu vớt cô!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 20: Không có cửa đâu

Edit: Huyết Linh Tuyết Băng

Beta: Từ Liên Hoa 1612

Vườn trà Hề Phụng có lịch sử hơn năm mươi năm, tọa lạc trong hẻm nhỏ ở đề đô, trước cửa có hai cây liễu, gió nhẹ nhàng thổi, cành liễu chậm rãi tung bay, trong viện, giống như tứ hợp viện, hành lang quanh co, xà nhà chạm trổ, treo đèn lồng màu đỏ, giữa thành phố mà nhà cao tầng mọc san sát, vẻ đẹp cổ kính ấy dường như trở thành duy nhất.

Đám người Mặc Khuynh Thành ngồi trong sảnh Thanh Phong, cửa sổ nửa mở, từng bụi trúc nhỏ, guồng nước quay đều, tiếng leng keng rung động, có một một ý vị đặc biệt.

Nhưng mà lúc này Mặc Khuynh Thành không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp này, cúi đầu, không nhìn Từ Lập và Liễu Vĩnh đối diện, cũng không nhìn Mặc Dận bên cạnh.

"Xin chào, chắc anh là anh của bạn học Mặc đúng không, tôi tên Từ Lập."

"Tôi là Mặc Dận."

Trường hợp này có chút xấu hổ, Mặc Khuynh Thành nghĩ ngẩng đầu thay nói chuyện Từ Lập lại bị Mặc Dận liếc mắt một cái liền rút trở về.

"Mặc Dận, chuyện của Khuynh Thành chắc cậu đã biết, lão Từ ở trong vòng giải trí cũng tương đối nổi tiếng, cậu không cần lo lắng những quy tắc ngầm làm gì, còn lão Từ, đồng thời, chúng ta sẽ không làm chậm việc học của Khuynh Thành, cũng sẽ cố gắng sắp xếp thời gian cho hợp lý..."

Mặc Dận lẳng lặng nghe Liễu Vĩnh nói xong, anh cũng không có biểu cảm gì, làm cho Từ Lập có tính cách nóng nảy vô cùng sốt ruột.

"Mặc Dận, tôi là một người thẳng thắn, nếu cậu có lo lắng gì, có thể trực tiếp nói với tôi, tâm tư của cậu, tôi cũng không thể đoán được, chuyện này tôi và cậu đều hiểu rõ, tôi thật tâm hi vọng Khuynh Thành có thể tới diễn, trong cảm nhận của tôi, diễn xuất của em ấy rất hợp đồng vai Ngọc Diện công tử, muốn tôi từ bỏ là chuyện không thể."

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn Từ Lập, lại quay đầu nhìn Mặc Dận.

Mặc Dận nói: "Nhưng tôi có điều kiện."

"Điều kiện gì cậu cứ nói, tôi sẽ đáp ứng."

Liễu Vĩnh ngồi im, xem ra chàng trai này làm cho Từ Lập ghen đến nóng nảy, ngay cả lời này Từ Lập cũng nói ra.

"Lúc quay phim, tôi muốn đi cùng."

"Anh!"

"Cục cưng, đây là điều kiện duy nhất anh có thể nhượng bộ."

Mặc Khuynh Thành nhìn ánh mắt nghiêm cẩn của Mặc Dận, lời định nói ra khỏi miệng cũng không thể nói ra, thôi vậy, nhiều người cũng thuận tiện.

"Đương nhiên có thể, vậy cứ quyết định như vậy đi, ha ha, mệnh của Khuynh Thành thật tốt, có một người anh yêu thương mình như vậy." Từ Lập vui vẻ cười ha ha, nếu Mặc Dận chết sống không đồng ý, có lẽ hẳn thật sự có thể ngồi trước cửa nhà bọn.

"Nếu đã như vậy, trong khoảng thời gian này, phải làm phiền đạo diễn Từ và đạo diễn Lục chỉ bảo nhiều hơn."

"Đó là đương nhiên, rất vất vả tôi mới tìm được một người như Khuynh Thành, tôi khẳng định sẽ coi em ấy như bồ tát mà cung phụng!"

"Lão Từ, cậu lại nói hươu nói vượn, nhưng mà Mặc Dận, cậu hãy yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ quan tâm Khuynh Thành nhiều hơn."

Mặc Dận cười gật gật đầu, sau đó nhìn về phía Mặc Khuynh Thành: "Chuyện đã giải quyết xong rồi, em về nhà trước đi, chuyện kế tiếp để anh lo là được."

Mặc Khuynh Thành nhìn mọi chuyện đã thống nhất hết, về chuyện khác, anh đã đáp ứng nhất định sẽ làm được, liền đứng dậy chào tạm biệt Từ Lập và Liễu Vĩnh, rồi khỏi vườn trà.

**

Ngày thứ hai, Mặc Khuynh Thành nhận được một tin nhắn "thân ái".

"Sau khi tan học, gặp nhau ở sân thể dục trong trường."

Mặc Khuynh Thành nhíu mày, ai vậy? Tìm kiếm số điện thoại, trong mắt hiện lên vẻ trào phúng, quả nhiên chờ không nổi rồi?

Khi tan học, ban đầu Lê An An nghĩ rằng Mặc Khuynh Thành cùng nhau dạo phố: "An An, hôm nay không được, mình có chút việc cần làm, để lần sau đi."

Lê An An bĩu môi. "Được rồi, vậy ngày mai, cậu không thể từ chối!"

"Được." Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An rời đi, mới cảm túi sách quay lưng đi, chậm rãi đi về sân thể dục.

Còn chưa đến nơi, cô liền đứng ở một góc cách đó không xa, dựa người vào tường, hứng thú nhìn về hai người đứng dưới bóng cây phía trước.

"Anh Thụy, sao Khuynh Thành còn chưa đến?" Thân hình mảnh khảnh rõ ràng là Văn Tư Tư.

"Chờ một chút." Lúc này Tô Thụy cũng có chút không rõ, dù sao tan học cũng đã một lúc.

"Hai người đang chờ tôi à?" Mặc Khuynh Thành đợi một lát mới mở miệng nói.

"Khuynh Thành!" Văn Tư Tư vui vẻ chạy đến bên người Mặc Khuynh Thành, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định, nhìn có vẻ không quá thân thiết.

"Bạn học Mặc."

"Nói đi, anh tìm tôi có chuyện gì?" Mặc Khuynh Thành nhìn Tô Thụy, trong đầu hiểu rõ ý nghĩ của hắn.

"Mặc đồng học, tôi hi vọng cô có thể nhường vai diễn Ngọc Diện công tử lại cho tôi." Tô Thụy nói thẳng ý nghĩ trong lòng mình ra.

"Tại sao?" Kỳ thực cô muốn hỏi cái giọng điệu ra lệnh này, là ai cho hắn cái quyền này.

"Bạn học Mặc vẫn nên chú tâm vào việc học, không bao lâu nữa sẽ có cuộc thi, tôi nghĩ, bạn học Mặc hiểu bên nào nhẹ bên nào nặng."

Cô phải nhường sao? Không có cửa cho người này đâu!

"Bạn học Tô, tôi nghĩ, chuyện này cha mẹ tôi đã đồng ý nên anh không cần thiết phải quan tâm."

Tô Thụy bị cự tuyệt, trong lòng có chút không vui, lúc này Văn Tư Tư mở miệng nói: "Khuynh Thành, chị nhường cho anh Thụy đi, thành tích học tập của chị vốn không tốt, không giống anhThụy, anh ấy đã là sinh viên năm ba, dù học tập không tốt cũng không sao, hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?"

Văn Tư Tư cắn môi: "Em cảm thấy anh Thụy diễn xuất tốt hơn, hơn nữa Khuynh Thành là con gái, hiện tại nhìn không ra, nhưng khi mặc quần áo, khẳng định sẽ có điểm không giống."

"Cô nói ánh mắt đạo diễn Từ không tốt?"

"Không, không phải, ánh mắt đạo diễn Từ làm sao có thể không tốt." Văn Tư Tư có chút kích động, vội vàng nói.

"Vậy do tôi không tốt?"

"Làm sao có thể!"

"Một khi đã như vậy, thì tôi tại sao phải nhường." Nói xong, Mặc Khuynh Thành liền xoay người chuẩn bị đi.

"Chờ một chút."

"Tư Tư còn muốn nói gì nữa?"

Cả người Văn Tư Tư khẽ run, hốc mắt ửng đỏ, nhìn Mặc Khuynh Thành, mang theo vẻ cầu xin: "Khuynh Thành, không phải chị thích anh Thụy sao, nếu đã thích anh ấy như vậy, sao không thể nhường cho anh ấy? Không phải bởi vì em chứ? Em không biết, không nên ở cùng với anh Thụy, cho nên chị hãy giận em, Khuynh Thành, chị đừng giận anh Thụy."

"Khuynh Thành, chị chỉ cần nhường vai diễn cho anh Thụy, về sau em..."

"Về sau cô thế nào?" Mặc Khuynh Thành không đổi sắc mặt, trong nội tâm chăm chọc, "về sau em sẽ cách xa anh Thụy một chút?" Chắc, nhất định cô ta sẽ nói như vậy.

"Về sau em sẽ cách xa anh Thụy một chút."

"Tư Tư." Tô Thụy không nghĩ tới Văn Tư Tư sẽ vì mình mà hy sinh tình cảm của bọn họ.

Hắn nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, ánh mắt sắc lạnh, cho dù cô đồng ý, hắn cũng không đồng ý!

"Tư Tư, tôi biết cô tính cách lương thiện, nhưng mà, không phải muốn tôi nhường là nhường được, người nhà tôi đều đã biết chuyện này, cũng kí hợp đồng với đạo diễn Từ rồi, tôi không thể làm người thất hứa, rất xin lỗi."

Mặc Khuynh Thành nhìn Văn Tư Tư đang bị thương, liếc nhìn Tô Thụy đầy thâm ý, trong mắt chứa đầy thâm tình làm Tô Thụy sùng sốt, chờ sau khi hắn phản ứng lại, chỉ còn lưu lại cho một bóng lưng vội vã rời đi của Mặc Khuynh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Lại là cô ta

Sau vài ngày, Mặc Khuynh Thành xin phép nghỉ ở nhà, điều này làm cho Tô Thụy cảm thấy cô vì từ chối mình mà khổ sở, cũng khiến Văn Tư Tư mắng sau lưng không ít lần.

Nhà họ Mặc.

Ánh nắng mặt trời ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ, chiếu lên thân hình nhỏ bé ở trên giường, gió nhẹ thổi làm rèm cửa sổ lay động phập phồng, lá cây rơi rụng động sản sạt, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng chim hót.

Cánh cửa được mở ra nhẹ nhàng, Mặc Dận mặc chiếc áo len cổ chữ V màu đen bước từng bước tiêu sái đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, không làm phát ra một tiếng động nào.

Anh tham luyến nhìn Mặc Khuynh Thành, không muốn bỏ qua một chút nào cả.

Mặc Khuynh Thành ngủ say nên không biết mình bị người khác quang minh chính đại nhìn coi, có lẽ bởi vì ác mộng nên nhúu mày lại, mím môi lại, hai tay ôm chặt bản thân.

Mặc Dận thấy vậy, vội vàng nhẹ lay lay Mặc Khuynh Thành: "Cục cưng, cục cưng, tỉnh tỉnh."

"Tô Thụy, Tô Thụy, tại sao anh có thể đối với tôi như vậy?"

"Cục cưng!" Mặc Dận cảm thấy đau xót khi nghe được lời nói ni non nhe nhỏ của cô, nghe thấy cái tên của người mà cô luôn trốn tránh, rốt cuộc cô bị hắn ta làm tổn thương sâu đến mức nào.

"Cục cưng, tỉnh tỉnh, là anh cả đây, cục cưng."

"A!"

Mặc Khuynh Thành kinh hãi bật dậy, mồ hôi từ trên trán rơi xuống, dính vào gò má, hai tay còn nắm chặt tay của Mặc Dận, có thể thấy được sự hoảng sợ trong mắt cô.

"Cục cưng!"

"Anh cả!" Lời nói vừa thốt ra, âm thanh khàn khàn khiến cô ngẩn ra.

"Chỉ là ác mộng thôi. Ngồi dậy đã, anh đi lấy khăn bông." Dứt lời, Mặc Dận đi nhanh về phía toilet, thoáng cái đã trở lại bên Mặc Khuynh Thành.

Cẩn thận lau mồ hôi, bộ dạng mất hồn của Mặc Khuynh Thành khiến anh đau lòng khó có thể hô hấp.

Anh bỏ khăn lông xuống, sau đó rót một chén nước, thử độ ấm của nước rồi mới chậm rãi đưa tới miệng cô.

Mặc Khuynh Thành máy móc uống nước, cho đến khi cảm thấy yết hầu thoải mái hơn mới mở miệng: "Anh à, thực xin lỗi."

Mặc Dận vươn hai tay ôm lấy cô: "Cục cưng, đừng bao giờ nói xin lỗi với anh, đừng bao giờ như vậy..."

"Vâng." Mặc Khuynh Thành nhẹ giọng đáp, lúc đó là do cô ngủ mê sợ run, không cần thiết xin lỗi người ta.

Giống như đã ước định xong, Mặc Khuynh Thành với Mặc Dận cũng không nhắc lại chuyện đã xảy ra trước đó, sau khi ăn xong, Mặc Dận đưa cô đến Lăng Hải để quay phim.

Vừa xuống xe, Mặc Khuynh Thành gặp phải người không muốn gặp.

"Khuynh Thành, chị đến rồi." Văn Tư Tư vẫn mặc áo đầm màu trắng, gió nhẹ lướt qua khiến làn váy hơi bay lên.

"Tư Tư, sao em lại ở đây?"

"Đạo diễn Từ mời em tới hát đệm, nên em đi qua." Văn Tư Tư có chút thẹn thùng nhưng trong mắt lại hiện lên sự khoe khoang, cô ta được đích thân đạo diễn Từ mời đến.

"À." Mặc Khuynh Thành nhớ tới chuyện trước đó, cũng hiểu rõ ý tứ của đạo diễn Từ, nhưng mà nhất định anh ta sẽ thất vọng.

"Cục cựa, chúng ta đi vào thôi." Mặc Dận đỗ xe xong, một tay xách túi, một tay dìu Mặc Khuynh Thành, ngay cả liếc mắt cũng không cho Văn Tư Tư, đi về phía tổ kịch.

"Tư Tư, chị đi vào trước."

Văn Tư Tư nghe thấy trong gió truyền tới một câu, vẻ mặt tươi cười trở nên cương cứng.

Đi vào tổ kịch, Từ Lập lập tức đi ra đón: "Khuynh Thành, Mặc Dận, hai người đến rồi!"

"Chào đạo diễn Từ."

"Đi thay quần áo trước, dáng người hơi nhỏ, chắc sẽ cần đệm lót mấy thứ, nếu khó chịu chỗ nào thì cứ nói."

"Được." Cô cười đáp lại, quay đầu nói với Mặc Dận: "Anh cả, em đi thay đồ nhé."

"Ừm."

Từ Lập nhìn bóng lưng của Mặc Khuynh Thành, có chút lo lắng, "Không biết con bé Khuynh Thành này có chống đỡ được không."

Cảm giác lo lắng này có trước khi thử quay phim, nếu không phải kỹ thuật diễn của cô nhóc này lộ tả được Ngọc Diện công tử mà anh ta muốn, anh ta cũng sẽ không chọn cô.

"Con bé có thể làm được." Mặc Dận khẳng định.

Từ Lập nhìn Mặc Dận tràn đầy tự tin với Mặc Khuynh Thành, không muốn đá kích anh. Đối với một kẻ muội không, cách tốt nhất là hòa theo, nếu không hậu quả sẽ cực kỳ khủng khiếp.

"Đạo diễn Từ, anh Mặc." Văn Tư Tư chậm rãi bước đến.

"Hai người quen nhau sao? Tôi còn tưởng phải giới thiệu chứ." Từ Lập nghe xưng hô, nghi ngờ hỏi.

"Tôi và Khuynh Thành là bạn tốt, cho nên có quen anh Mặc." Một câu nói của Văn Tư Tư lập tức kéo gần quan hệ giữa mình và Từ Lập.

"Cô với con nhóc Khuynh Thành là bạn tốt, đợi lát nữa tôi phải nói với con nhóc kia, vậy mà không nói với tôi, hại tôi suốt chút nữa đã xấu mặt."

"Đạo diễn Từ, đừng làm thế, tôi không nói cho Khuynh Thành biết tôi đến đây, cốt là muốn cho chị ấy một bất ngờ."

Từ Lập nhìn Văn Tư Tư nghịch ngợm nháy mắt, cười nói: "Được được được, người trẻ tuổi bây giờ thật hiểu động, còn tôi đây già rồi."

"Đạo diễn Từ nào có già." Văn Tư Tư hờn dỗi, sau đó nhìn Mặc Dận, "Anh Mặc, anh đang đợi Khuynh Thành sao?"

Mặc Dận cúi đầu, coi cô ta như không khí.

Không khí vốn sôi nổi bỗng chững tụt xuống mức âm, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy khóe miệng Văn Tư Tư hơi co lại, mà Từ Lập lại không rõ vì sao Mặc Dận không trả lời, không phải nói là bạn tốt sao?

"Anh Mặc, em..."

"Anh!" Mặc Khuynh Thành túm hết tóc lên cao, chỉ dùng dải lụa đính bảo thạch buộc lại, trên áo choàng màu xanh nhạt dùng chỉ bạc thêu hoa văn, bên hông đeo một miếng ngọc bội, đơn giản lại không mất đẹp để quý giá.

"Cục cưng." Mặc Dận ngược mắt, nhìn thiếu niên y như tới từ cổ đại, vẻ mặt thoảng đổi, tiến lên một bước, muốn ngăn cản ánh mắt từ bốn phía.

"Mặc Dận, cậu đứng đây làm gì, ra ra ra, để tôi xem quần áo có phù hợp không..."

Từ Lập đầu có biết tâm tư của Mặc Dận, Ngọc Diện công tử đã ở ngay trước mắt mà không thể nhìn, bước lên phía trước, đẩy Mặc Dận ra, để lộ ra Mặc Khuynh Thành.

Sừng sốt vài giây, anh ta kích động giữ chặt hai tay cô. "Là cậu ta, là cậu ta, Ngọc Diện công tử, thật sự tồn tại!"

Mặc Khuynh Thành nhìn Từ Lập kích động quá mức, vừa định nói chuyện đã bị Mặc Dận kéo vào lòng.

"Của tôi." Mặc Dận cảnh giác nhìn Từ Lập, nhất là hai tay, hận không thể trực tiếp tiến lên chặt đứt.

Lúc này Từ Lập mới phản ứng được mình vui mừng quá mức, hai tay không biết nên đặt chỗ nào, lại không giỏi nói chuyện, chỉ có thể cầu cứu nhìn Mặc Khuynh Thành.

"Anh cả, đạo diễn Từ nhìn thấy Ngọc Diện công tử trong tưởng tượng của mình, vui quá nên nhất thời nên hơi quá thôi." Mặc Khuynh Thành mở cây quạt trong tay, nhẹ nhàng vỗ, như là an ủi lửa giận của Mặc Dận.

"Hừ."

Mặc Khuynh Thành có chút dở khóc dở cười, anh cả vốn ôn trọng trở nên ngao kiêu, như vậy thật sự tốt sao?!

Từ Lập nhìn động tác mở quạt của Mặc Khuynh Thành, cái gì cũng không quản. "Khuynh Thành, mở quạt lần nữa cho tôi xem."

Mặc Khuynh Thành nghe vậy, phối hợp khép quạt lại, liếc mắt nhìn Mặc Dận một cái, đi sang cạnh mấy bước, khẽ cảm nâng, vốn đang là khí chất của con gái bỗng biến mất, bước chân lớn hơn bình thường, trong mắt tràn ngập tình yêu khiến người ta hăm sâu vào.

"Xoạch!"

Cây quạt vẽ hoa đào mở ra, phóng khoáng tự nhiên.

Mặc Khuynh Thành, lúc này gọi là Ngọc Diện công tử, bước chân hơi chuyển, đối mặt Mặc Dận, hơi cúi người: "Vị cô nương này, tại hạ có lễ."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Đối diện ăn ý, người mới cuồng vọng

Edit: Sokute_112k

Dưới gốc hoa đào, một thiếu niên đứng lặng, sững sờ ngơ ngác nhìn thiếu nữ đối diện, cánh hoa rơi xuống, gió xuân từ từ lướt qua, thổi bay những sợi tóc, hai tà áo chạm nhau, nhân sinh tương giao.

"Phụt... haha."

Không biết là ai phá vỡ hình ảnh này, chỉ nghe tiếng cười to nhỏ nối tiếp nhau mà vang lên, trong đó Từ Lập cười lớn nhất.

"Ha ha ha, nha đầu, nhìn một mình em thì rất hoàn hảo, nhưng khi có Mặc Dận trong khung cảnh này, tại sao trông cậu ấy so với em lại càng giống đàn ông hơn, ha ha ha, đau bụng quá...." Từ Lập ôm bụng, khoé mắt ngân ngấn nước, tay run run không ngừng chỉ vào Mặc Dận.

Mặc Khuynh Thành khép quạt lại rồi đứng thẳng, lắc đầu nhẹ, tiếc nuối nói: "Ngươi ngốc quá, nói loạn gì thế, sao lại có thể nói câu vô ý như vậy với một thiếu nữ chứ."

"Phụt ha ha ha, thiếu nữ..." Từ Lập cười tới đỏ ửng lên người Liễu Vinh đang đi tới từ phía sau.

Liễu Vinh bắt đầu dĩ dờ lấy ông: "Khuynh Thành diễn nhập tâm như vậy, ngược lại, ông lại cười tới chảy cả nước mắt, cẩn thận Mặc Dận người ta trực tiếp đưa ngọc diện công tử của ông đi mất đó."

Ông cũng không phải là nói đùa, nơi bọn họ gặp Mặc Dận lần đầu tiên, tuy là chưa từng nghe đến, nhưng nhìn tình hình và chiếc xe của họ đỗ bên ngoài, có lẽ đó chính là một nơi gặp gỡ bí mật, không có thân phận nhất định sẽ không được vào.

Tiếng cười của Từ Lập ngay lập tức im bật, cẩn thận nhìn Mặc Dận, tốt lắm, sắc mặt vẫn bình thường.

Lúc này, Mặc Dận hơi động, đi tới trước mặt Mặc Khuynh Thành, giọng nói lạnh lùng trong trẻo xen lẫn những âm thanh khác, trong nháy mắt liền liếc mắt đưa tình: “Công tử, ta và ngươi vốn không quen biết.”

Mặc Khuynh Thành nói: “Cô nương, gặp nhau rồi mới có thể quen biết nhau, ông trời đã an bày cho chúng ta được gặp nhau, đó là duyên phận, số mệnh đã sắp đặt, sao phải chối từ.”

“Nhìn quần áo mà công tử mặc, hẳn không phải dạng lưu manh trên phố, vì sao có cử chỉ phóng đảng như vậy.”

“Cũng không phải, ông cha ta đều nói tuổi trẻ không phong lưu thì đâu còn là thiếu niên, và lại tại hạ thật lòng muốn làm quen với cô nương, vẫn luôn giữ vững khoảng cách một trượng* với cô nương, sao có thể nói là cử chỉ phóng đảng.”

“Công tử lời lẽ giao hoạt, tiểu nữ thật sự nói không lại, chỉ bằng tự mình rời đi, không tiếp tục cản đường công tử.”

“Cô nương xin dừng bước, còn chưa cho biết họ tên, sau này tại hạ biết tìm nàng như thế nào.”

“Đào Vũ Phi.”

“Đình tiền xuân trực hồng anh tận, vũ thái bồi - Tê phi bất song thời tạm khai, đào vũ phi* sao? Ta sẽ nhớ kỹ.”

Lần này thì bốn phía đều không có lấy một tiếng động, nhìn Mặc Dận cùng Mặc Khuynh Thành, bọn họ như phảng phất thấy được cảnh tượng khi ngọc diện công tử lần đầu tiên gặp mặt nữ chính Đào Vũ Phi, trong cảnh đẹp duy mỹ, mang theo một chút nghiêm túc, lại một chút vẻ nhất kiến chung tình.

“Bộp bộp bộp.”

“Mặc Dận, cậu diễn tốt lắm a, có muốn cùng tới đây để đóng phim không, phía bên chỗ tôi còn có thể đưa một vai diễn nữa vào đó.” Từ Lập nói khiến thần kinh mọi người ở đây đều căng thẳng.

“Không cần đâu.” Mặc Dận thẳng thắn từ chối.

“Mặc đại ca, cơ hội tốt như vậy sao lại không cần, cho em thì tốt quá a?” Văn Tư Tư nửa đùa nửa thật nói một câu.

“Cô là ai?” Mặc Dận nhíu mày, anh quen người này sao?

Văn Tư Tư có chút tủi thân: “Mặc đại ca, anh quên rồi sao, em là bạn của Khuynh Thành a?”

Mặc Dận hoài nghi nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, về mặt vô tội kia nói rõ bản thân anh thật sự không biết cô ta.

Mặc Khuynh Thành cố nén cười, kéo kéo tay anh: “Đại ca, cô ta là Văn Tư Tư, là bạn cùng lớp của em.”

Lời giải thích này làm khuôn mặt Văn Tư Tư biến sắc, cũng khiến Từ Lập lộ chút suy nghĩ sâu xa.

Bạn cùng lớp? Nên không phải là bạn thân?

“Ồ.” Mặc Dận gật đầu, không nói tiếp.

“A, đây là cậu bé nhà ai, đáng vẻ tuấn tú như vậy?” Lúc này, đi vào trong đám người là một người phụ nữ xinh đẹp, mặc bộ quần áo hiệu Channel kiểu đáng mới nhất.

“Nghị Giai, cô đến rồi!”

“Từ đạo diễn, thật có lỗi quá, trên đường đi bị kẹt xe, ông cũng biết đó, giao thông ở đế đô vốn rất bất tiện.” Thôi Nghi Giai đem lọn tóc trên mặt vén ra sau tai, chỉ một động tác đơn giản lại lộ ra hơi thở mê người.

“Không có gì, cũng không tính là muộn, mọi người đâu còn không mau tới đây.” Từ Lập bình thản nói, nhưng bên trong vẫn có thể nghe ra chút không vui.

Thôi Nghi Giai hơi nhuróng mày, từ trước đến giờ Từ đạo diễn vốn chán ghét các chiêu trò đùa giỡn của mấy đại minh tinh, hôm nay nếu trước hết không nói cho ông biết một tiếng, chỉ sợ bản thân cô cũng không thể bình yên mà đứng vững ở nơi này.

“Còn tưởng mình là ai đây? Cô ta cho rằng chỉ diễn một bộ phim truyền hình thôi, là mình đã rất giỏi rồi sao, hừ, nếu không phải...”

“Lão Từ.” Liễu Vĩnh ngắt lời Từ Lập, có một số việc trong lòng mọi người đều hiểu rõ, người đầu tư muốn đưa người vào, nếu không quan trọng thì họ vẫn nhắm mắt một mắt mở một mắt được.

“Hừ.” Từ Lập không nói tiếp, trực tiếp quay đầu bày tỏ sự phẫn nộ của mình.

Thôi Nghi Giai nhìn thấy, cũng không xấu hổ: “Từ đạo diễn, sau đây còn có vài cảnh quay, tôi đi hoá trang trước.”

“Đi đi, đi đi.” Từ Lập phát phát tay, để tổ hoá trang đưa cô ta đi phòng thay đồ riêng.

Văn Tư Tư nhìn bóng lưng Thôi Nghi Giai rời đi, hết sức ghen tị, cô ta cũng muốn sau này có danh tiếng như cô ấy, khiến tất cả mọi người đều không dám coi thường cô ta.

Nếu Mặc Khuynh Thành biết suy nghĩ của cô ta, chắc chắn sẽ nói, cô bé à, cô lại quên uống thuốc rồi!

Qua nửa giờ, đám nhân tài đến muộn kia cũng tới.

“Thật xin lỗi a, để mọi người phải chờ một mình tôi, do trên đường bị kẹt xe.”

Lời xin lỗi đều nói như nhau, nhưng ngay đến cả giọng điệu cũng đều đáng đánh đòn như vậy.

“Thạch Vũ, cậu đã đến trễ bao nhiêu lần rồi, nếu cậu không muốn diễn nữa thì trực tiếp biến đi!” Lửa giận của Từ Lập ghen lâu như vậy rốt cục cũng bùng nổ.

“Từ đạo diễn, thật sự rất xin lỗi, Thạch Vũ của chúng tôi thật là quá nhiều việc bề bộn, rất vất vả mới tới được, mong ông thông cảm nhiều hơn.” Người đại diện của Thạch Vũ là Diệp Mạn Lệ nhanh chóng xin lỗi, nói xong còn nghiêm khắc trừng mắt nhìn Thạch Vũ một cái, thật là, đã không bảo nói thì đừng nói mà.

“Cậu ta vội? Một người mới ra mắt chưa được bao lâu, có thể vội hơn cả ảnh hậu sao?” Không sai, Thôi Nghi Giai là tân ảnh hậu của năm nay, cô ấy còn chưa có chiêu trò đùa giỡn thì người này tính là gì.

Sắc mặt Diệp Mạn Lệ khẽ biến, đây là sự thật: “Từ đạo diễn, chúng tôi sao có thể so sánh cùng ảnh hậu được, chẳng qua là lịch trình hôm nay đều được định sẵn rồi, chúng tôi cũng không có cách nào thay đổi được, chỉ mong Từ đạo diễn ngài khoan dung độ lượng.”

Từ Lập thấy thái độ của cô ta cũng không tệ, cơn giận giảm đi một chút: “Mạn Lệ a, cô cũng không phải là người đại diện mới vào nghề, nghệ sĩ của mình thì phải quản lý cho tốt, đừng có không biết cái gì là trời cao đất rộng, được rồi, đi thay đồ nhanh đi, mọi người sẽ chờ thêm một lát.”

Diệp Mạn Lệ kéo Thạch Vũ, đi nhanh về phía phòng thay đồ chung.

“Từ đạo diễn, thế tôi phải làm gì?” Văn Tư Tư nhìn mọi người đều đi hoá trang rồi, mơ hồ hỏi.

“Cô?” Từ Lập ném một quyển kịch bản cho cô ta: “Xem xong kịch bản, rồi nhìn đi nhìn lại lời thoại, lúc nào thuộc thì đến đây ghi âm.”

“Cái gì?”

“Cái gì cái gì? Còn không đi mau!” Văn Tư Tư đang đầy một bụng lửa giận, lúc này chỉ đang lo không có người nào để phát hoạ, hơn nữa Mặc Khuynh Thành cũng nói rồi, chỉ là bạn cùng lớp, không có quan hệ gì, không cần thiết phải nể mặt.

Tay Văn Tư Tư xiết chặt quyển kịch bản, nhìn những ánh mắt vui sướng khi người khác gặp hoạ xung quanh, chỉ có thể tái mặt chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Không bằng sức sinh

Edit: Sokute_112k

“Đạo diễn Từ, đây là có chuyện gì? Một diễn viên hạng A như tôi, chắc hẳn nên có một gian phòng hoá trang riêng, tại sao lại có thể để tôi dùng chung phòng cùng một đám diễn viên như vậy?”

Sau khi Văn Tư Tư rời đi, Thạch Vũ liền chạy vọt ra, lông mày vẽ đậm, lại vì tự anh ta làm loạn liền trở nên xiêu vẹo.

Cơn giận của Từ Lập mới giảm xuống một chút, nhìn thấy Thạch Vũ lao ra, lập tức tăng cao ngút trời.

“Thạch Vũ! Nếu cậu không muốn quay nữa thì lập tức cút đi cho tôi! Cậu thực sự nghĩ là đoàn phim này không có cậu thì sẽ không thể tiếp tục quay nữa sao?”

“Đạo diễn Từ, tôi vào nghề cũng đã được một khoảng thời gian, gần đây cũng có chút danh tiếng, chẳng lẽ muốn một phòng hoá trang riêng cũng khó?” Thạch Vũ gạt tay Diệp Mạn Lệ, ánh mắt tràn đầy kiêu ngạo.

“Cút! Đoàn phim này nghèo, không nuôi nổi người như cậu! Mau cút đi!” Từ Lập lập tức ném thẳng quyển kịch bản trong tay vào mặt Thạch Vũ, trong mắt hừng hực lửa giận.

“Ái.”

“Lão già thôi, sao ông dám đánh tôi!” Sau đó liền quát Diệp Mạn Lệ: “Còn ngây ra đó làm gì, lấy gương cho tôi mau!”

Diệp Mạn Lệ khó chịu nhìn Thạch Vũ, nhưng vẫn lấy gương cho cậu ta.

Thạch Vũ xem đi xem lại mặt mình, trực tiếp quăng bỏ gương: “Từ Lập! Ông đừng tưởng ông là đạo diễn thì giỏi lắm, có tin là tôi sẽ để giám đốc Vương rút vốn đầu tư không!”

Từ Lập bình nứt không sợ bề, không phải chỉ là rút vốn thôi sao, thực sự nghĩ mình có bản lĩnh lớn như vậy? Ô, anh ta sợ quá.

“Có bản lĩnh thì bảo giám đốc Vương rút vốn luôn đi! Ông đây cũng không phải không thể tìm được nhà đầu tư khác, thật là tự cho mình là một nhân tài sao? Tôi đưa cậu hai chữ, ha ha!”

“Ông!”

“Thạch Vũ!”

Diệp Mạn Lệ hận không thể đập chết cậu ta, rõ ràng là không biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, chỉ sợ người khác không biết bản thân có chỗ dựa, như thế cũng thôi đi, nhưng lúc xông lên làm bida đỡ đạn, đừng mang theo luôn cả tiền đồ của cô!

“Đạo diễn Từ, Thạch Vũ trẻ người nóng vội, ngài đừng chấp nhặt với cậu ấy, giám đốc Vương sao có thể rút vốn lại, ai chẳng biết phim truyền hình của đạo diễn Từ, bộ nào bộ nấy đều là kiệt tác!”

“Mạn Lệ, cô đừng nói tốt cho cậu ta nữa, dù sao cũng chỉ có một câu thôi, mau cút đi! Tôi không muốn sau này quay phim còn phải lãng phí thêm vài cuộn phim nữa.”

“Đạo diễn Từ, chúng ta mỗi người nhường một bước thì hơn, cùng trong chốn phim trường hỗn loạn, và lại cũng khó ăn nói với giám đốc Vương bên kia.”

Ý của Diệp Mạn Lệ chính là khuyên Từ Lập nhẫn nhịn, nếu giám đốc Vương thật sự rút lại vốn, lúc đó hối hận thì đã muộn.

“Đạo diễn Từ, có thể hỏi chút, em có thể đầu tư được hay không?” Mặc Khuynh Thành đứng ở một bên bỗng mở miệng hỏi.

“Khuynh Thành, em đừng tạo thêm phiền phức, một học sinh trung học như em lấy đâu ra tiền để đầu tư.” Từ Lập từ chối thẳng thừng.

Liễu Vinh lại do dự, ông cảm thấy gia cảnh Mặc Khuynh Thành không hề bình thường, không nói đến khí chất, riêng chuyện ở vườn trà ngày đó, có thể nhìn ra sự khác thường, có lẽ...

“Lão Từ, tôi thấy có thể được.”

“Lão Liễu, ông nói vậy.”

“Đúng vậy, đạo diễn Liễu, cô gái này trông không tệ, chẳng lẽ ông thích kiểu này?” Diệp Mạn Lệ không vui khi Mặc Khuynh Thành đột nhiên chen ngang, trong lời nói còn mang chút châm chọc.

“Diệp Mạn Lệ, thích kiểu dáng nào là việc riêng của tôi, tôi luôn luôn công tư phân minh, nhưng còn cô, tiêu chuẩn nghề nghiệp càng ngày càng thấp, thật không biết mấy năm này làm sao lại biến chất thành như vậy.”

Biến chất?!

Ý là nói cô ta như mấy con súc sinh tiến hóa không thành công?!

“Đạo diễn Liễu, tiêu chuẩn nghề nghiệp của tôi ai có mắt cũng đều thấy được, hơn nữa như đạo diễn Từ nói, một học sinh trung học thôi, thực sự coi mình như nữ chính trong tiểu thuyết, gia thế hiển hách, muốn gì cũng được? Em gái nhỏ, mau về nhà tắm rửa sạch sẽ đi.”

“Đạo diễn Từ, chuyện đầu tư để sau thương lượng đi.”

Mặc Dận vừa dứt lời, Liễu Vinh liền nói: “Mặc Dận, lát chúng ta ra hậu trường bàn bạc một chút.”

“Các người không nên quá đáng! Cậu ta chỉ là một đứa trẻ mới lớn, làm sao có thể so sánh với giám đốc Vương!” Thạch Vũ khinh thường nhìn Mặc Dận, vẻ khinh miệt chỉ liếc một cái cũng thấy rõ.

“Thạch Vũ, không nên nói như vậy, có lẽ trong nhà họ có tiền thì sao?” Diệp Mạn Lệ nói thì nói như thế, nhưng trong mắt rõ ràng không nhìn được vẻ ngoài quá mức xuất sắc của Mặc Dận.

“Lão Từ à, ông có nghe thấy tiếng vo ve hay không? Thật ồn ào quá, xem ra đoàn phim này cần phải thêm chút kinh phí nữa, mau mau, nhanh đi mua thêm ít thuốc khử trùng về, nhiều côn trùng quá rồi, cẩn thận tới lúc đó có người vờ nũng nịu kêu ca về chúng ta, sẽ khiến đoàn phim chúng ta phải đặc tội mất.”

“Đạo diễn Liễu, ông nói lời này là không đúng rồi, chúng ta đã hợp tác làm nên bao nhiêu bộ phim truyền hình rồi, ông cũng không phải không biết tôi là người phải chịu khổ nhiều nhất.” Thôi Nghi Giai mặc bộ áo váy hồng nhạt viền bạc, đầu cài một chiếc trâm ngọc hình hoa đào, bên hông đeo một chiếc chuông nhỏ, rung lên những tiếng丁丁đing đing đang đang.

“Nghi Giai, từ lúc nào mà cô lại là người phải chịu khổ nhiều nhất rồi? Mọi người nói coi, điều này khiến tôi muốn ngay lập tức đập cho cô một phát.” Lúc này người đang nói là một người mặc áo choàng xám màu xanh, bên hông gài một thanh trường kiếm khảm ngọc thạch.

“A, đây không phải là Tinh đại ảnh đế của chúng ta sao? Đạo diễn Từ à, ông làm thế nào mà đến cả đại nhân vật như vậy cũng mời tới được, ảnh đế ảnh hậu, bộ phim này, quả thực là kiệt tác đỉnh cao rồi.”

“Nghi Giai, có bộ phim nào của đạo diễn Từ không phải là kiệt tác, có minh tinh nào mà không muốn ôm đùi cơ chứ.”

“Tinh Triết, vậy mà có người như thế đó, không ở đâu xa, ngay trước mắt chúng ta thôi, cũng không biết lũ trẻ hiện giờ nghĩ ra sao nữa, có được cơ hội tốt như vậy để vào đoàn phim của đạo diễn Từ mà cứ vô tư đánh mất nó.”

“Nghi Giai, người ta có chỗ dựa, còn chúng ta từ trước tới giờ đều không có chỗ dựa, làm sao tranh giành với cậu ta.”

“Đúng, đúng, đáng thương thay cho chúng ta đều là ảnh đế ảnh hậu, so ra còn kém một người có chỗ dựa, thật là đáng xấu hổ.”

...

Hai người tôi một câu anh một câu, nói tới mức sắc mặt Thạch Vũ cùng Diệp Mạn Lệ trở nên vô cùng đặc sắc.

“Hai người nói ít vài câu đi, tốn nước miếng mà không cần tiền nữa sao, mau đi dọn dẹp, còn phải chuẩn bị quay phim nữa.”

“Được rồi được rồi, tiểu Khuynh Thành, chúng ta mau đi thôi, bằng không đạo diễn Từ lại tức giận nữa.” Thôi Nghi Giai nghịch ngợm nháy mắt.

“Được ạ.” Mặc Khuynh Thành nhìn về phía Mặc Dân: “Chờ em chút nhé.” Sau đó theo Thôi Nghi Giai đi khỏi.

“Bảo vệ đâu, hai người kia đã không còn là người của đoàn phim nữa rồi, mau đuổi họ đi, nếu không các cảnh hậu trường mà bị tiết lộ ra ngoài tôi sẽ tới tìm các cậu tính sổ đấy.” Từ Lập nói xong, nhìn cũng không thèm nhìn Thạch Vũ thêm một giây, liền đi tới địa điểm quay phim.

“Thạch tiên sinh, Diệp tiểu thư, mời.”

“Hừ, hãy đợi đấy!” Thạch Vũ hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Dân, liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vỡ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Không phải anh em ruột, tình tay ba

Về việc Thạch Vũ rời đi, không ai để ý tới nữa.

Đèn flash nhấp nháy liên tục, nhiếp ảnh gia Jefferey không ngừng ấn nút chụp, khoé miệng cong cong chứng tỏ tâm trạng lúc này khá tốt.

Trước máy ảnh, Thôi Nghi Giai tạo đủ mọi dáng đứng, hoặc hai tay chống lên má, hoặc xoay tròn như đang khiêu vũ.

“Đẹp quá, tiểu Khuynh Thành, em nói có đúng không?” Tinh Triết say sưa nhìn Thôi Nghi Giai, huyếch nhẹ Mặc Khuynh Thành hỏi.

“Ừm, đẹp lắm” Mặc Khuynh Thành không chút keo kiệt đáp.

“Không đẹp bằng em.”

“Ai, cậu nhóc này, sao lại nói như vậy?” Tinh Triết bất đắc dĩ nhìn Mặc Dân, đáng tiếc không thể nhìn ra biểu cảm nào trên mặt anh.

Hừ, thật là khó chịu.

“Mấy người ở đây nói gì tới tôi đó?” Thôi Nghi Giai chụp xong phần ảnh của mình liền đi tới, cười cười nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của Mặc Khuynh

Thành.

Ôi chào! Sao tự dưng lại có cảm giác lạnh như thế nhỉ?

Thôi Nghi Giai lập tức nhìn sang bên cạnh, đầu sỏ gây ra việc này vậy mà lại là cậu ta.

“Khuyên Thành bảo bối, em xem anh trai của em này, cậu ấy dùng ánh mắt hung dữ ấy để nhìn chị kìa, không phải em là người cậu ấy yêu thương nhất sao, mau mau qua đó giúp người ta bớt giận đi.” Thân hình đầy đặn mềm mại, tựa vào người Mặc Khuyên Thành, giọng nói yêu kiều mang theo chút oán trách, không thể khiến người khác ghét bỏ.

“Người đẹp à, anh trai của em chỉ là kẻ đầu gỗ, không biết thương hoa tiếc ngọc thôi.” Mặc Khuyên Thành nhấc ngón tay nâng cằm Thôi Nghi Giai, khoé mắt tì mị, đưa đôi môi đỏ mọng tới gần, nói lời mê hoặc.

“Kèn kẹt.”

Mặc Dận nhân cơ hội kéo Mặc Khuyên Thành vào lòng, vẻ mặt không vui.

“Hi, tôi là Jefferey, xin hỏi vị tiểu thư này tên gọi là gì, có hứng thú muốn làm người mẫu cho tôi không?” Jefferey vẫn đang đeo máy ảnh trên cổ, lộ ra màu da rám nắng, đôi mắt trầm tĩnh loé sáng, không khỏi khiến người ta muốn khám phá tận sâu bên trong đó có những gì.

“Tôi từ chối.” Mặc Dận ôm Mặc Khuyên Thành như đang bảo vệ đứa con của mình, cảnh giác nhìn Jefferey, chỉ sợ thiên hạ trong lòng bị cướp mất.

“Anh.” Mặc Khuyên Thành buồn cười xoa xoa tay anh.

“Này, ham muốn chiếm giữ quá mạnh mẽ sẽ khiến cô gái nhỏ không chịu nổi đâu.” Jefferey không đồng tình nhìn Mặc Dận.

“Jefferey, Mặc Dận cũng chỉ có thể giữ được vài năm, chờ cho tới khi bảo bối Khuyên Thành lớn rồi, cô bé cũng phải lập gia đình thôi.”

“Bọn họ không phải là người yêu của nhau à?” Jefferey kinh ngạc nhìn Mặc Dận và Mặc Khuyên Thành, không thể nào, đây là cách sống chung của hai anh em sao? Chẳng lẽ do bản thân ở lì trong Hoa Hạ quá lâu nên không theo kịp thời thế rồi hả?

“Đương nhiên không phải, không nghe bảo bối Khuyên Thành gọi Mặc Dận là anh cả sao? Hơn nữa cả hai đều cùng theo họ Mặc, nếu là người yêu, chẳng phải sẽ thành loạn luân sao?” Thôi Nghi Giai cười nhìn Mặc Dận, đáy mắt lại hiện lên vẻ trầm tư, cô cũng cảm thấy hai người này không giống anh em, nhất là ánh mắt Mặc Dận nhìn Mặc Khuyên Thành, rõ ràng không phải loại tình cảm anh em bình thường.

“Không phải loạn luân!” Mặc Dận như nhìn thấu suy nghĩ ấy.

“Chúng tôi không phải là anh em ruột.” Mặc Khuyên Thành giải thích kĩ hơn, nhưng trong lòng cũng có chút nghi vấn.

Không phải anh em ruột sao?

“Vậy là hai người có tình yêu loạn luân rồi?” Jefferey nghiêng đầu, một chút cũng không ý thức được lời nói kinh người của mình.

“Phụt...”

“Khụ khụ khụ...”

“Jefferey, cậu nói cái gì vô liêm sỉ như vậy, cái gì gọi là tình yêu loạn luân? Nha đầu Khuyên Thành còn nhỏ, đừng có dạy hư cô bé.” Từ Lập mặt đỏ tai hồng quát.

“Điều này đâu thể gọi là dạy hư? Đầu năm nay còn cấm cả việc nói thật à.” Jefferey tỏ vẻ vô tội nhìn Mặc Khuyên Thành, giống như muốn nói, cô bé thật tội nghiệp.

“Nói nhảm! Đây là lời nói thật sao, anh em người ta thương yêu nhau, tương thân tương ái ảnh hưởng tới cậu à? Cậu mong họ là người yêu của nhau mới thoả mãn à? Còn không mau làm việc đi!”

Jefferey sờ sờ mũi, thần than số mình số khổ.

“Được rồi, tôi đi chụp ảnh trước, lát nữa tiểu Khuyên Thành qua đó nhé.” Tinh Triết nghịch nghịch vạt áo nói.

“Dạ.”

Tinh Triết cùng Jefferey rời đi, xung quanh bỗng an tĩnh lại.

Mặc Khuyên Thành nhìn Tinh Triết chụp ảnh, Mặc Dận nhìn Mặc Khuyên Thành, mà Thôi Nghi Giai, lại hứng thú nhìn Mặc Dận.

Vóc người cao một mét tám tám, quần áo thoải mái phóng khoáng, vẫn không thể ngăn được khí thế toát ra, hai chân thon dài thẳng tắp, lông mày rậm, mặc dù có chút ngậy ngò, lộ ra khí chất hơn người, môi mỏng khẽ nhếch, đôi mắt thâm thúy nhưng chứa tình cảm, một phút cũng không rời người

trước mắt.

Thôi Nghi Giai than nhẹ, có một người luôn làm bạn từ nhỏ như vậy, cung chiều tới nỗi không dễ cho người kia phải chịu một chút thương tổn, ngay cả đi đóng phim cũng đi theo chăm sóc, nhìn qua cái bao cậu ta đem đến, bên trong còn có hộp giữ nhiệt, chắc là lo cô nhóc Khuynh Thành bị đói.

“Tiểu Khuynh Thành.” Lúc này, giọng nói của Tinh Triết vang lên.

“Đến đây.” Mặc Khuynh Thành chậm rãi đi tới, không buồn quay lại nhìn Mặc Dân một cái.

Thôi Nghi Giai nhìn thấy một màn này, trầm nghĩ, đường tình duyên của cậu ta, e là còn rất xa.

Mặc Khuynh Thành đứng trước máy ảnh của Jefferey, tuy lúc bắt đầu thì không quen nhưng dần dần cũng trở nên thành thạo.

“Đúng, là kiểu này đó, tôi gần cây đào một chút.”

Đoàn phim vì muốn chụp những bức hình đẹp nhất, đặc biệt mang cây đào sẽ dùng khi quay phim tới để làm nền.

Mặc Khuynh Thành khép cây quạt trong tay, một tay khác nắm nhẹ cành hoa, hơi kéo gần về phía mình, trông như một tinh linh giữa những cánh hoa đào.

Sau lại mở cây quạt che đi nửa gương mặt, tạo cho người khác một cảm giác tốt đẹp không thôi.

Qua một hồi, Jefferey vẫn chưa thoả mãn nói: “Tốt lắm.”

Sau đó, Tinh Triết và Thôi Nghi Giai đi tới, chụp riêng đã xong, giờ là ảnh chụp chung.

Ba người đứng ở đó, vì để thể hiện nội dung phim là tình cảm của nữ chính cùng hai người còn nhiều vướng mắc, liền quyết định để Thôi Nghi Giai thân mật với Tinh Triết, Mặc Khuynh Thành đứng nhìn.

Chỉ thấy dưới một gốc đào, hoa đào từ trên không bay xuống, Tinh Triết nhẹ nhàng nhặt cánh hoa trên đỉnh đầu Thôi Nghi Giai, nắm hai tay cô lại, bốn mắt nhìn nhau tràn đầy tình cảm. Mà Mặc Khuynh Thành đứng ở một cây đào khác cách đó không xa, nhìn hai người, chợt loé lên đau thương, lập tức được Jefferey chụp lại.

“Kèn kẹt.”

Sau đó Thôi Nghi Giai đứng ở giữa, Mặc Khuynh Thành và Tinh Triết đứng hai bên, Tinh Triết đối diện Thôi Nghi Giai, còn Mặc Khuynh Thành chỉ có thể nhìn trộm Thôi Nghi Giai.

--- -----Lời ngoài lề----- ---

Mặc Dân: Tình tay ba cái gì chứ?

Bình Yên: Là tình tay ba giữa em gái cậu và hai người khác đó!

Mặc Dân: Tôi đâu rồi?

Bình Yên: Là anh cả đó?

Mặc Dân: Tôi là nam chính.

Bình Yên: Thế thì sao? Có bản lĩnh thì tới đánh tôi đi! Hừ!

Mặc Dân: Cục cưng, có người bắt nạt anh!

Bình Yên: Cáo trạng với trẻ nhỏ không phải đùa bé ngoan!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Buổi tối trước ngày đại hội thể dục thể thao

Edit: Huyết Linh Tuyết Băng

"Khuyhnh Thành, cậu mau nhìn xem!" Giọng của Lê An An trong điện thoại có chút sốt ruột.

"Hả?" Mặc Khuyhnh Thành vừa thức dậy nên vẫn có chút mơ màng.

"Hả cái gì mà hả, mau mở điện thoại ra xem đi, bài đầu tiên!"

Tắt điện thoại, Mặc Khuyhnh Thành đã tỉnh táo hơn, đang chuẩn bị mở trang web thì có điện thoại của Từ Lập gọi đến.

"Xin chào đạo diễn Từ." Mặc Khuyhnh Thành có chút nghi hoặc, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

"Khuyhnh Thành, mau lên mạng đi, ảnh phim bị người ta trộm đăng lên!" Giọng nói của Từ Lập có chút giận, đương nhiên cậu không tin Mặc Khuyhnh Thành tiết lộ ra ngoài, vậy chỉ có thể là trong tổ kịch có ma.

"Đạo diễn Từ, hãy khoan tức giận đã, để em xem, cùng lắm thì đi quay thêm lần nữa, nhưng mà tổ kịch..."

Mặc Khuyhnh Thành muốn nói lại thôi, nhưng sao Từ Lập lại không hiểu: "Em yên tâm, khẳng định việc này việc này chắc chắn tôi sẽ điều tra rõ ràng."

Kết thúc cuộc nói chuyện, Mặc Khuyhnh Thành lập tức lên weibo, đề tài hot nhất được ghim ở vị trí đầu tiên chính là ảnh chụp phim sắp chiếu của đạo diễn Từ Lập.

Vừa mở ra đã thấy, bức ảnh hơi mờ, nơi chụp cách chỗ quay phim một đoạn, vừa nhìn là biết do nhân viên công tác chụp, cô phóng to ảnh lên, bóng người hơi mờ nhạt, nhưng vẫn đoán ra được là Thôi Nghi Giai và Tình Triết, ai có mắt đều nhận ra họ.

Xem qua xem lại một hồi lâu, Mặc Khuyhnh Thành mới đặt đi động xuống, vấn đề không quá nghiêm trọng, ít nhất cũng không tính là tiết lộ cảnh quay của bộ phim, nhưng mà số cảnh quay kia coi như không thể dùng được nữa.

"Ồ?"

Bây giờ Mặc Khuyhnh Thành mới thấy weibo của Từ Lập mới đăng tin: Lão tử mới bắt đầu quay phim, các người đã chịu không nổi muốn tới góp vui, đến đây đến đây, cho các người xem cho đã!

Đồng thời, đăng kèm phía dưới là một tấm hình, rõ ràng là cảnh quay từ chính diện.

"Lại có cô gái như thế, thật trâu chọc lòng người, muốn hái một đóa hoa, xin vui lòng nhận giúp."

"Lại có cô gái như thế, đã hai mươi bốn, nên gả."

"Có được cô gái như thế, còn mong gì hơn."

"Nhưng mà tôi muốn hỏi, người bên cạnh là ai?"

"Ế?!"

"Người chen ngang?!"

"Nhìn không giống, nhưng không biết là ai."

"Tuy không nên nói nhưng tôi cảm thấy cậu ấy còn đẹp trai hơn cả ảnh đế."

"Ai dám nói người đó đẹp trai hơn!? Ai dám!? Tuy người đó thật sự đẹp trai hơn..."

"Nhìn đôi mắt mắt cậu ấy, đột nhiên cảm thấy rất đau lòng, lưỡng tình tương duyệt, để lại một người chôn tình cảm xuống tận đáy lòng."

"Lầu trên, cậu nghĩ nhiều rồi!"

...

Mặc Khuyhnh Thành không xem những bình luận khác, tin weibo mới của Từ Lập đã hấp dẫn ánh mắt của cô.

Xem xong nội dung, cô cảm thán, chính là có một chút sự tiếc của mình tình chỉ là một mình tình có chút danh tiếng, lại cho rằng bản thân vô cùng giỏi giang, hời hợt nhân viên công tác, tiết lộ ảnh phim. Haiz, chẳng lẽ cậu ta không biết bị Từ Lập để mắt sẽ khiến mình không thể tiếp tục lẩn lộn trong giới giải trí này sao?

Không sai, người làm ra chuyện này chính là Thạch Vũ, đáng tiếc thành sự không có, bại sự có thừa.

**

Chỉ qua một thời gian ngắn, đại hội thể dục thể thao đã đến.

Ngày hôm ấy, thời tiết vô cùng đẹp, gió thổi qua những đám mây, trườn qua tán lá, rồi nhẹ lướt qua những vận động viên đang khởi động làm nóng người.

Mặc Khuynh Thành mặc một bộ quần áo thể thao màu lam nhạt, tuy bộ quần áo rộng rãi nhưng cũng không thể che đi thân thể mềm mại đang trong giai đoạn phát triển, hiện ra thân hình chữ S hoàn mỹ, làm Lê An An vô cùng ghen tị.

"Khuynh Thành, vì sao cậu mặc cái gì cũng đẹp còn tớ mặc gì cũng xấu!" Lời này nói có chút hơi quá.

"Cậu xấu khi nào?" Mặc Khuynh Thành dè dặt xuống, nói.

"Chỗ nào cũng xấu, gương mặt thì tròn xoe, thân hình lùn tịt, cả người giống như cái bánh."

"Phì."

Mặc Khuynh Thành không nhịn được mà bật cười, bả vai hơi run, đôi má hồng hào, đôi mắt sáng ngời, tràn ngập ý cười.

"Mặc Khuynh Thành, cậu cười cái gì!" Lê An An vờ tức giận nói.

"Cười vì cậu đáng yêu." Mặc Khuynh Thành bóp bóp hai má của Lê An An, a, thật sự rất mềm.

"Cậu mới đáng yêu, cả nhà cậu mới đáng yêu!"

Xù lông rồi?

"Ừ, thì cậu là người của tớ mà."

"..." Lê An An chỉ vào Mặc Khuynh Thành, tức giận không nói thành lời.

"Khuynh Thành, An An, các cậu đang làm gì vậy?"

Văn Tư Tư đi cùng với Tô Thụy từ xa đi đến.

Chắc, tại sao đi đến đâu cũng gặp bọn họ, quả thực rất xui xẻo!

"Cô không có mắt à, không nhìn thấy chúng tôi đang làm nóng người sao?" Lê An An liếc mắt xem thường, nói.

Văn Tư Tư có chút ủy khuất, vẫn cố nở nụ cười cứng ngắc: "Là mình đến không đúng lúc rồi, Khuynh Thành, thật sự rất xin lỗi, mình..."

"Ngừng! Đẹp bộ mặt ngây thơ vô tội của cô đi, nhìn muốn ói, ai nhìn lại tưởng tôi bắt nạt cô!"

"Lê An An, cô thôi đi! Tư Tư chỉ là quan tâm các cô thôi, cô làm gì phải ép người như vậy!" Tô Thụy không thích nhìn điệu bộ của Lê An An, liền quay lưng kéo Văn Tư Tư đi.

"A, hộ hoa sứ giả* nha, Khuynh Thành, hình như mình nhớ Văn Tư Tư còn có một hộ hoa sứ giả nữa, tên là gì ấy nhỉ?"

*hộ hoa sứ giả: người bảo vệ cho phụ nữ

"Dịch Hưng."

"Đừng rồi! Dịch Hưng, cậu ta anh hùng cứu mỹ nhân, đáng tiếc, tâm người đẹp kia chưa bao giờ đặt trên người cậu ta, cũng không để ý cậu ta phải nằm viện, đau khổ chờ đợi nhỉ?"

Văn Tư Tư vừa nghe, liền bước về phía trước một bước, tức giận nói: "Lê An An, Văn Tư Tư tôi chưa bao giờ có lỗi với cô, vì sao cô cứ nhắm vào tôi? Tôi và bạn học Dịch chỉ là bạn học bình thường, hướng chỉ tôi và các bạn học khác đều cùng tới chào hỏi, vì sao lại còn nói tôi như vậy."

Lần này không giống những lần khác, đứng ra tự giải thích cho bản thân, không chỉ có không làm mất hình tượng bạch liên hoa, còn khiến mọi người tăng ấn tượng tốt với cô ta.

"Thì ra là như thế?" Ánh mắt của Lê An An có chút khác thường, khóe miệng nở nụ cười tươi, làm cho Văn Tư Tư khẩn trương đứng không yên.

"Đúng vậy."

"Thì ra trong mắt Tư Tư tôi chỉ là một người bạn học bình thường." Giọng nói của Dịch Hưng vang lên, có thể là do đã kích quá lớn, nên tiếng nói hơi khàn khàn.

Văn Tư Tư giật mình quay đầu lại, không cười nổi: "Dịch, bạn học Dịch, sao cậu lại đến trường?"

Dịch Hưng đang chống gậy liền dừng lại một chút rồi nói: "Tôi muốn tới nhìn Tư Tư một lát." Lại nở nụ cười chua xót: "Dù gì tôi cũng là một vận động viên, không may lại xảy ra chuyện, thật đáng tiếc, nên đành phải đến đây xem."

"Thì ra là vậy, bạn học Dịch phải chú ý an toàn, đừng để bị ngã."

Rõ ràng là lời nói có ý quan tâm, Dịch Hưng lại nghe thành châm chọc, ngay cả hẹn gặp lại cũng không nói, quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Cô bé quàng khăn đỏ hay là con heo nhỏ

Edit: Sher

Dù thời tiết có sáng sủa đẹp để thế nào cũng đều không át nổi hơi thở của Văn Tư Tư.

Lạnh lẽo, u ám, như cuồng phong khàn giọng gào thét.

"An An, chúng ta đi thôi." Mặc Khuynh Thành nói.

Lê An An bấu môi, liếc mắt nhìn Văn Tư Tư một cái, bỏ đi theo Mặc Khuynh Thành.

Sân thể dần dần thưa người, chỉ còn lại Văn Tư Tư và Tô Thụy đứng ở đó.

"Anh Thụy..." Không biết qua bao lâu, Văn Tư Tư mới tìm lại được giọng nói của mình.

"Đi thôi." Bao nhiêu lời muốn nói, đưa tới bên miệng cũng chỉ còn lại hai chữ.

**

"Khuynh Thành, sao vừa rồi cậu lại kéo tôi đi sớm thế chứ, cậu không nhìn khuôn mặt tái mét của Văn Tư Tư kìa!" Lê An An oán trách nhìn Mặc Khuynh Thành, nghĩ đến bộ dáng vừa rồi của Văn Tư Tư, cô thật muốn dùng đi động chụp lại nữa.

"An An, nếu lúc đó cậu lấy đi động ra chụp, Văn Tư Tư có thể lập tức ngồi sụp xuống khóc lóc, sau đó uất ức nói rằng cậu độc ác, cô ta giỏi nhất là giả làm bạch liên hoa, khiến cho tất cả mọi người đều phải chú ý đến cô ta."

"Mình sẽ vạch trần cô ta lần nữa, mình không tin tất cả đều bị mù!"

Mặc Khuynh Thành cười không nói, nếu thật sự đơn giản thế, lúc trước bản thân cô cũng sẽ không chết như vậy.

"Không nói chuyện này nữa, môn thi chạy một nghìn mét là cuối cùng, còn đây tạ thì sao?"

"Môn đẩy tạ ở ngay trước, dù sao thì mình cũng chỉ tùy tiện ném thôi." Lê An An thờ ơ nói.

"Bạn học Mặc, bạn học Lê."

"Đường Đan?"

"Lớp đã chuẩn bị đồ uống cho vận động viên trong nhóm, đây là của hai cậu." Đường Đan đưa nước chanh trong tay cho hai người.

"Cám ơn." Mặc Khuynh Thành nhìn nhìn nước chanh, cười nói.

"Đừng khách sáo, nước chanh này là của Hạng Giai mua riêng, các cậu nhất định phải uống đấy!" Đường Đan nhấn mạnh.

"Được."

Nhìn Đường Đan rời đi rồi, Lê An An mới nói: "Đồ uống này chắc không có vấn đề chứ?"

"Cậu cũng không ngốc lắm."

Mặc Khuynh Thành nhìn đồ uống, nụ cười bên khóe môi càng lúc càng rạng rỡ, lần trước là nước khoáng, lần này là nước chanh, xem ra mấy người đó đã hạ quyết tâm không để cô được yên.

"Ngọa tào, quả nhiên có trái! Không được, chúng ta mau đi tìm bọn họ tính sổ!" Lê An An xắn tay áo, bộ dáng sẵn sàng ẩu đả.

"An An, cậu đừng xúc động, nhớ kỹ chuyện này, sau này sẽ trả lại."

"Hừ, đây đã là lần thứ hai rồi, đừng nghĩ là mình không biết lần trước nước khoáng cũng có vấn đề."

Mặc Khuynh Thành có chút kinh ngạc nhìn cô ấy.

Lê An An bị cô nhìn như vậy thì hơi giận: "Mặc Khuynh Thành, cậu thực sự xem mình là con heo ngu ngốc đấy à!"

"Không, tuyệt đối không! Cậu là đại trí giả ngu*, làm sao có thể ngu ngốc được chứ." Mặc Khuynh Thành nhìn cô ấy nổi đóa, chỉ thiếu nước thè thốt để bày tỏ sự chân thật của mình.

*đại trí giả ngu: bên ngoài trông có vẻ đần độn nhưng lại là người có tài

"Được rồi, nhìn người tha thiết chân thành như vậy, trăm đây liền tha thứ." Lê An An hếch lông mày, cầm giờ lên, bộ dáng barbie ngạo kiều, khiến Mặc Khuynh Thành nhìn không được lại bắt đầu...

"Mặc Khuynh Thành, cậu làm gì đó! Còn chưa tới buổi tối mà, không được ăn đậu hũ của tớ!" Lê An An trốn tránh, hai tay bưng ôm má, không cho Mặc Khuynh Thành nhìn.

"An An, tớ không muốn ăn đậu hũ của cậu, thật đấy, tớ chỉ muốn ăn thịt cậu thôi."

"Đừng tới đây! Cậu là con sói háo sắc!"

"Vậy cậu là cô bé quàng khăn đỏ à?"

"Đi chết đi cô bé quàng khăn đỏ!"

"Không phải cô bé quàng khăn đỏ thì cậu chính là con heo nhỏ!"

"Mặc Khuynh Thành, cậu muốn bị đánh có phải không hả!"

"Có bản lĩnh thì cậu đánh đi!"

"Dám xem thường mình? Xem cừu âm bạch cốt trào đấy!"

"A ha ha ha..."

Mười giờ sáng, trên sân thể dục tập nập người, tiếng hò reo cổ vũ vang rền, trên khán đài, phát thanh viên đang kích động bốn phía, vài người khác cầm bản thảo đọc kỹ.

Bởi vì sắp tới môn đẩy tạ của Lê An An cho nên Mặc Khuynh Thành đi đến sân chờ của sân vận động.

Những người ném trước đều là nam sinh, không phải mét tám thì là mét chín, Mặc Khuynh Thành có chút lo lắng Lê An An háo thắng sẽ khiến bản thân bị thương.

Chỉ thấy Lê An An một thân đồ thể dục, mái tóc đuôi ngựa sau đầu khẽ lay động, không nhìn ánh mắt của các nam sinh xung quanh, cầm lấy tạ, bày ra tư thế đứng tiêu chuẩn nhất ném ra ngoài.

"Ừnh."

"Rầm."

Trong đám người yên tĩnh mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nuốt nước miếng.

"Phi ha ha ha ha..."

Mặt Lê An An đỏ lên, ánh mắt có chút né tránh, lần đầu xuất hiện tình huống như vậy, hiển nhiên có chút không biết làm sao.

"Lê An An, không mét." Giáo viên thể dục cũng cố nén cười, nói ra của thành tích của cô.

"Khuynh Thành..."

Mặc Khuynh Thành trực tiếp ôm lấy cô ấy, nhìn quả tạ không bay được kia, trong mắt hiện lên một chút ý cười. "Không có việc gì, nhất thời sai sót mà thôi."

"Ừ."

Sau đó, Mặc Khuynh Thành cùng Lê An An trực tiếp ra cổng, đi dạo phố.

**

"Mặc Khuynh Thành đâu?" Ba giờ chiều, trận thi đấu chạy một nghìn mét sắp bắt đầu, Hạng Giai lại không tìm thấy bóng dáng Mặc Khuynh Thành.

"Đến rồi kia!" Có bạn học mắt tốt nhìn thấy Mặc Khuynh Thành đang chậm rãi đi tới, nói.

"Mặc Khuynh Thành, sao bây giờ cậu mới đến!"

"Sao vậy? Trận đấu bắt đầu rồi à?" Cô nghe được tiếng radio mới đến mà.

"Không có, mọi người sợ cậu ngủ quên, không tới tham gia trận đấu." Văn Tư Tư vờ tốt bụng giải thích.

"Làm sao có thể? Khuynh Thành có khi nào ngủ quên chứ, lần nào cũng đúng giờ!" Sao Lê An An có thể nghe không ra Văn Tư Tư đang nói móc Mặc Khuynh Thành.

"Tốt lắm tốt lắm, trận đấu sắp bắt đầu rồi, bạn học Mặc, cậu mau đi đi."

"Được."

Cùng tổ với Mặc Khuynh Thành còn có Hà Hân cùng lớp, nhưng cách cô hai đường băng.

"Chuẩn bị, bắt đầu!"

Tiếng súng vang lên, Mặc Khuynh Thành cứ chạy theo tốc độ của mình, bởi vì cô ở đường băng thứ nhất, cho nên chỉ cần chạy đúng đường băng là được.

Một vòng, hai vòng, Mặc Khuynh Thành đều giữ nguyên tốc độ, mà các vận động viên vượt qua cô ở phía trước, tốc độ đều đã chậm dần.

Một vòng, hai vòng rồi ba vòng...

Tới nửa vòng cuối cùng, Mặc Khuynh Thành nghiêm nhiên đứng thứ ba.

Phía trước một là Hà Hân, một là Triệu Lộ học năm thứ ba.

Nhưng mà vào lúc Mặc Khuynh Thành sắp vượt qua Hà Hân, một chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

"Á!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vỡ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Chân quá ngắn chỉ có thể giẫm lên

Edit: Thùy Linh (EXOL)

"Khuynh Thành!"

Nếu Lê An An không biết Mặc Khuynh Thành không sao, cô chắc chắn sẽ chạy tới.

Chỉ thấy trên đường chạy, vốn vị trí thứ hai, thứ ba là Hà Hân và Mặc Khuynh Thành, bỗng cùng lúc ngã xuống đất, chẳng qua người ở phía dưới là Hà Hân.

"Bạn học Hà, cậu không sao chứ?" Mặc Khuynh Thành ngã trên người cô ta, về mặt quan tâm.

"Không, không sao." Mặc Khuynh Thành không nặng, điều duy nhất khiến cô ả thấy không ổn là chính mình muốn ngáng chân cô ta, lại trực tiếp bị đè ở dưới.

"Không sao là tốt rồi."

Mặc Khuynh Thành chống hai tay muốn đứng dậy, ai ngờ vừa chống người liền bị ngã xuống.

"A!"

"Hà Hân!"

"Mặc Khuynh Thành, cô làm gì vậy!?"

Mặc Khuynh Thành bị Hạng Giai hung hăng đẩy sang một bên, khuỷu tay va mài xuống đất, cọ xát ra vết máu.

"Hạng Giai, cô làm gì vậy!?" Lê An An thấy vết thương ở trên tay Mặc Khuynh Thành, đau lòng một hồi, hung hăng trừng mắt nhìn Hạng Giai.

"Tôi làm gì ư? Nếu không phải tại cô ta, Hà Hân sẽ không bị thương! Thực lực của Hà Hân mọi người đều biết rõ, hoàn toàn có thể giành được hạng nhất!"

"Hạng Giai à, tại sao tôi không phát hiện cô còn có khả năng này nhỉ, chỉ hươu bảo ngựa, hơn một ngàn người ở đây, chẳng lẽ mắt đều để trên đầu rồi hay sao? Khoảng cách giữa Hà Hân và người thứ nhất kém bao nhiêu mét đấy, nhìn bộ dáng lúc đó của cô ta, chỉ biết hăng hái xông lên, sức bền không đủ, Khuynh Thành nhà tôi thì không như vậy, từ lúc bắt đầu đã dùng tốc độ chạy đều đều, sau đó chạy nước rút cũng rất nhẹ nhàng, hơn nữa..." Lê An An tạm ngừng lại, đứng lên, nhìn xuống Hà Hân, trong mắt hiện rõ sự coi thường.

"Khuynh Thành chưa từng tới gần cô ta, là cô ta luôn chạy tới gần Khuynh Thành!"

"Minh....Minh không làm thế!" Hà Hân khấn trương, bắt chập vết thương trên chân. "Bạn học Lê, mình và bạn học Mặc không thù không oán, làm sao có thể cố ý tới gần ngáng chân cậu ấy!"

"Tôi có nói cô cố ý ngáng chân cậu ấy sao?" Lê An An khẽ nhún mày, vẻ mặt "Còn chưa đánh mà đã khai rồi."

Hà Hân vốn đã có tật giật mình, vừa bị Lê An An nói như thế, lập tức trở nên hoảng hốt.

"Lê An An, cô đừng luôn cho rằng người khác có lỗi, cũng đừng nhìn lầm, người bị thương là Hà Hân, không phải Mặc Khuynh Thành!" Hạng Giai nắm tay Hà Hân, âm thầm dùng sức.

"Bạn học Lê, chân của bạn học Hà cũng bị thương, nếu cậu ấy cố ý muốn hại Khuynh Thành, thì cũng sẽ không kéo bản thân ra làm đệm lưng." Văn Tư Tư đứng ra làm người hoà giải.

"Văn Tư Tư, Hà Hân có suy nghĩ muốn hãm hại, nhưng mà cô ta phải có bản lĩnh mới được, không có bản lĩnh, thì giống như bây giờ, tự làm tự chịu!"

"Lê An An!"

"Tôi nghe còn rất tốt, Hạng Giai, tôi nói này, cô vừa nói không lại tôi liền rống loạn lên đã thành thói quen, có thể sửa đi không, cô không cần cố hòng nhưng tôi vẫn cần lỗi tại đây!" Lê An An vừa nói vừa lui về sau, còn cẩn thận che tai cho Mặc Khuynh Thành.

"Hạng Giai, đều do tớ không tốt, nếu không phải tớ không chú ý mà chạy về phía bạn học Mặc, bạn học Mặc cũng sẽ không có cơ hội tiếp cận tớ." Hà Hân nói xong liền khóc tiếp, đương nhiên, không phải là ủy khuất mà là vì chân rất đau.

"Xem tôi có xé nát miệng của cô hay không."

Cũng không biết có phải là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm hay không, Hà Hân học được phong cách bạch liên hoa của Văn Tư Tư, khiến Lê An An càng nhìn càng thấy ghê tởm.

"An An, đừng đánh nhau." Mặc Khuynh Thành ngăn cô lại, lại động tới miệng vết thương trên tay: "A....."

Lê An An vội vàng thu lại nắm đấm còn chưa đánh ra, nhìn xuống khuỷu tay của Mặc Khuynh Thành: "Khuynh Thành, sao rồi, có muốn đi bệnh viện không?"

"Chỉ là chút vết thương nhỏ thôi mà, cũng tại tớ, lúc bạn học Hà tới gần tớ, có thể là chân quá dài, đuổi đến phía trước tớ, là tớ không chú ý, giẫm lên một bước."

Bộ dáng Mặc Khuynh Thành áy náy khiến đám người Hạng Giai hận không thể đánh cô, có kiểu xin lỗi như vậy sao? Chân có dài thế nào cũng không thể trực tiếp bước tới trước chứ, như vậy không phải là nói thành Hà Hân cố ý ngáng chân cô sao!

"Thì ra là như vậy, thật xin lỗi, tôi nhìn thấy Khuynh Thành bị thương nên quá kích động, không biết sự thật là như này, bạn học Hà, vết thương trên chân sao rồi, có cần tới mình gọi xe cứu thương đến không? Haiz, đều tại chân của Khuynh Thành quá ngắn, nếu không thì cũng sẽ không giẫm lên." Lê An An không chút khách khí bỏ thêm một đao, thường thức màu sắc sặc sỡ trên mặt bọn họ, trong lòng xán lạn giống như có hoa nở.

"Không cần, chúng tôi đưa Hà Hân tới phòng y tế trong trường xem qua là được." Hạng Giai cảm giác mặt mũi cả đời đều mất hết trong lúc này, chưa bao giờ lúng túng như thế!

"Bạn học Hạng, không cần khách sáo như vậy, mọi người đều là bạn học." Trong giọng nói nhẹ nhàng của Mặc Khuynh Thành có ý không thể từ chối.

Lê An An trực tiếp bước tới, mạnh mẽ kéo Hà Hân tới chỗ mình. "Các cậu còn có việc bận, không cần khách khí với người rảnh rỗi như tôi, để tôi đưa đi."

"Bạn học Lê, không cần phiền đến cậu, mình để Đường Đan đưa đi là được rồi. Bạn học Mặc không phải cũng bị thương sao?" Hà Hân không hề muốn Lê An An đưa mình đi, khoảng cách xa như vậy, không biết lúc đến nơi thì cô ta sẽ biến thành cái dạng gì.

"Haiz, chuyện này không thể tranh giành."

"Bạn học Lê, Hà Hân đã có mình rồi."

"Không được."

"A, đừng kéo!"

"A!"

Lê An An nhìn tất cả mọi người ngã xuống, khó nén ý cười, lại nói: "Đường Đan, cậu đưa thì đưa, không nên do dự, mình buông tay cậu cũng không đỡ lấy cho tốt, aiz."

Văn Tư Tư bị đè ở dưới cùng nghe thấy lời này của Lê An An, tức giận tới mức phun ra một ngụm máu, hôn mê bất tỉnh.

"Hộc máu rồi à?" Lê An An than thở, ồ, thì ra đầu võ mồm còn thích hơn cả đánh nhau.

"Tư Tư, cậu làm sao vậy?" Hạng Giai nằm ở trên Văn Tư Tư, cảm giác sau gáy ẩm ướt, liền vội vàng hỏi, vừa tức giận vừa nói với Hà Hân và Đường Đan: "Các cậu còn không mau đứng lên!"

"À, ừ."

Sau khi mọi người đứng lên liền nhìn thấy Văn Tư Tư nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, khóe miệng còn dính máu, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Lê An An, đây là, nói hộc máu?

"Các cậu còn tiếp tục sùng sờ, sẽ không cứu được Tư Tư nữa đâu." Mặc Khuynh Thành "tốt bụng" nhắc nhở.

Ba mươi phút sau, Mặc Khuynh Thành và Lê An An tiễn bọn họ đi, nhìn xe cứu thương đi xa, hai người nhìn nhau, nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Bật chế độ trêu chọc em gái

Edit: Yuurei Bana

Hôm nay trời không được đẹp, bầu trời âm u, thỉnh thoảng xuất hiện mấy tia chớp cắt qua chân trời, cuồng phong gào thét, muốn thổi ngã những tòa nhà phía trước, hạt mưa to tròn rơi xuống ướt mặt đất, cũng ướt luôn cả không khí.

Lớp năm nhất đã sớm vào học, không vì thời tiết xấu mà nghỉ.

Trong vườn trường vang vọng tiếng bạn học đọc sách, tiếng giáo viên đi kiểm tra từng tầng, nhưng mà cạnh cửa sổ của một lớp 11 có một người đang chống cằm, chau mày lại.

“Haizz.” Lê An An thở dài lần thứ n.

Từ sau đại hội thể dục thể thao, đám người Văn Tư Tư xin nghỉ về nhà dưỡng bệnh, còn Mặc Khuynh Thành cũng bởi vì phim truyền hình của Từ Lập mà xin phép rời trường học, chỉ còn lại một mình cô, thật sự rất nhàm chán!

**

Khách sạn H nằm ở phía đông của đế đô, là tên thành cổ văn hóa, cũng là nơi quan trọng để đạo diễn quay phim.

“Đạo cụ không phải để ở chỗ đây, mau lấy ra!”

“Diễn viên quần chúng đâu rồi, thay quần áo xong chưa?”

“Chén rượu đâu, đồ ăn đâu, đồ trên bàn bị mấy người ăn rồi sao! Còn không nhanh đặt lên!”

“Đèn số một cho sáng hơn nữa, đèn số năm sang trái một chút!”

“Trường ký (người ghi chép ở trường quay) đâu, hiệu ứng âm thanh xong chưa?”

“Chuẩn bị, cảnh thứ 13, lần đầu, action!”

Phổ Trường An có một kỹ viện trong ngõ hẻm, cứ vào buổi tối, đèn đuốc sáng trưng, đám đông bắt đầu khởi động, tiểu lâu hai tầng, trong lầu ngoài lầu đều chật ních toàn người là người.

Cửa Xuân Phong lầu.

“Ôi, đây không phải là Ngọc công tử sao, hôm nay ngọn gió nào thổi người tới đây thế?”

“Ma ma, hôm nay gió thu nổi lên, vừa vặn thổi ta tới đây.”

“Cái miệng nhỏ nhắn của ngài sao lại ngọt như vậy, mau vào đi, các cô nương đều rất nhớ ngài đấy!”

“Phấn Diệp, Vũ Cúc, Ngọc công tử đến, các con mau ra đây!”

“Ngọc công tử, rốt cuộc thì ngài cũng đến rồi, Diệp Nhi nhớ ngài muốn chết.” Phấn Diệp, người cũng như tên, xiêm y màu hồng nhạt bao lấy thân thể mềm mại, bên ngoài khoác một tầng lụa mỏng, bước đi nhẹ nhàng, góc áo khẽ bay lên, giống như con bướm đang bay.

“Ngọc công tử, ngài là quý nhân hay quên, sao có thể nhớ nhân vật nhỏ bé như chúng ta được chứ.” Vũ Cúc mặc xiêm y màu vàng, chậm rãi từ trên cầu thang bước xuống, hai tay nắm chặt vào nhau tiết lộ tâm trạng kích động của nàng ta.

“Haizz, vẫn là Diệp Nhi nhớ bản công tử, trái tim đáng thương của ta, bị tiểu Cúc giẫm lên, Diệp Nhi, mau tới kiểm tra trái tim của bản công tử.” Ngọc Diện công tử bày ra bộ dáng bị tổn thương nặng nề, kéo tay Phấn Diệp chạm lên ngực mình.

“A! Công tử, sao Diệp Nhi cảm thấy tim của ngài không còn đập nữa vậy?” Phấn Diệp hoảng sợ.

“Cái gì?!” Vũ Cúc sợ hãi chạy xuống dưới, đưa tay đặt lên ngực Ngọc Diện công tử, nhịp tim đập mãnh liệt truyền đến lòng bàn tay.

“Ngọc công tử!”

Ngọc Diện công tử nắm tay Vũ Cúc, thuận thế ôm lấy thắt lưng của nàng ta. “Tiểu Cúc, vẫn là nàng tốt với tâm của bản công tử, nàng xem, nàng vừa tới, nó lại đập thình thịch luôn, ừm, nhảy rất vui về nha...”

Âm cuối kéo dài, làm người nghe được cả người run lên, quả thực chính là yêu nghiệt!

“Ngọc công tử, ngài không thích Diệp Nhi.” Phấn Diệp mềm mại ngã lên người Ngọc Diện công tử, tay ngọc nhẹ nhàng chạm vào ngực hấn.

“Sao bản công tử lại không thích Diệp Nhi được chứ?”

“Hừ, vừa rồi tâm công tử không chọn Diệp Nhi, chắc chắn là ghét Diệp Nhi rồi.”

“Đó là bởi vì Diệp Nhi quá sợ hãi, dọa đến nó.”

“Xem cái miệng của công tử này, ai cũng không có tội, được rồi, chúng ta vẫn nên đi lên lầu, ở trong này làm hầu tử (con khi) cho người khác xem à?”

“Nghe lời tiểu Cúc nhà ta, đi, theo bản công tử trở về phòng.”

Đội ba người chậm rãi biến mất ở bậc thang, mọi người ở đại sảnh mới tán gẫu náo nhiệt trở lại, nội dung trong đó chủ yếu đều là hâm mộ Ngọc Diện công tử được tề nhân chi phúc (Chi cuộc sống giàu sang, phú quý, nhiều con cháu).

“Cát!”

Mặc Khuynh Thành đi từ trên lầu xuống, khí thế phong lưu lười nhác biến mất, tự nhiên như vậy làm cho Từ Lập cảm thán, mình thật sự tìm được hạt giống tốt.

Lúc cô đến gần, Mặc Dận lấy nước ấm đã sớm chuẩn bị xong, đưa tới bên miệng cô.

Mặc Khuynh Thành tự nhiên nín chặt tay anh uống nước.

“A Triết à, hai người này như vậy không thấy không thoải mái sao?” Thôi Nghi Giai hận không thể thấy một lần phá hỏng một lần, có cần như vậy không, có cần phải ân ái như vậy không, cũng không phải là người yêu, có nhất định phải ngược con chó độc thân không? Ngại con chó là cô ăn thức ăn chưa

đủ nhiều sao?

“Nghĩ Giai, tình cảm anh em nhà người ta tốt đẹp, em ghen tị cái gì, có cần anh Tình đút em uống nước không?”

“Anh Tình, vậy anh nhanh chút cho người ta uống nước đi, người ta muốn ngồi trên đùi anh uống.”

Tình Triết suýt chút nữa là đứng không vững. Tội nan tiêu thụ mỹ nhân ân (khó hưởng thụ nhất là yêu thương của mỹ nhân), cô nhân nói không hề sai.

Nhưng mà tình hình bên này hoàn toàn không ảnh hưởng đến bên kia, Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành uống hết từng ngụm từng ngụm, quần áo trên người còn chưa thay ra, ánh mắt chậm rãi chuyển qua ngực cô, đủ loại khó chịu, hận không thể trực tiếp kéo xuống!

“Anh ơi, xong rồi.” Mặc Khuynh Thành uống xong chén nước, rốt cuộc cũng cảm nhận được mình đã sống.

Mặc Dận để chén xuống, lại lấy khăn tay từ trong túi ra, nghiêm túc lau chùi môi cô.

“Anh Tình, em đói bụng.”

“Đây đây.”

“Anh Tình, em khát.”

“Nào, há miệng.”

“Anh Tình, em mệt.”

“Ngồi đi.”

“Anh Tình...”

Đầu Mặc Khuynh Thành đầy vạch đen nhìn hai người tự vui đùa, mình có bộ dạng này sao?

“Cục cưng, có cần phải thay quần áo không, rất nóng.” Mặc Dận mặc kệ hai người kia làm gì, anh chỉ chú ý đến bộ quần áo kia, ừm, quần áo bị chạm qua.

“Không nóng ạ.” Mặc Khuynh Thành nghi ngờ nhìn mình một lát, không có lộn xộn, vì sao anh cả lại nhìn mình như vậy?

“Khuynh Thành, có thể thay quần áo rồi, buổi chiều không còn phần diễn của cô nữa.” Từ Lập nói trái với lương tâm, không còn cách nào, ai bảo Mặc Dận là đại kim chủ chứ.

“Được, anh cả, anh đợi em một lát.”

Sau khi Mặc Khuynh Thành rời đi, Thôi Nghi Giai và Tình Triết không náo loạn nữa.

Hu hu hu, vừa rồi ánh mắt Mặc Dận thật là khủng khiếp!

Bé rất sợ!

Bé phải về nhà!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Nhạc đệm dành riêng cho Ngọc Diện công tử

Edit: Từ Liên Hoa 1612

Mặc Khuynh Thành thay quần áo xong vẫn chưa đi, ban đầu đã muốn ăn cơm trưa cùng mọi người, xúc tiến tình cảm, đến lúc đóng phim sẽ tự nhiên hơn, ai ngờ kế hoạch lại biến hóa khó lường.

"Cậu nói cái gì?!"

"Lão Từ, cậu bình tĩnh một chút, bây giờ quan trọng nhất là nhanh chóng tìm một người khác tới, Văn Tư Tư thật sự là không được." Liễu Vĩnh an ủi Từ Lập, nhớ lại chuyện vốn đang rất tốt, tự nhiên nhạc đệm lại có lỗi, quả thực là đủ để sốt ruột.

"Lão Liễu, làm sao mà bình tĩnh nổi hả, vừa mới quay phim đã có sai lầm kiểu này, không phải nói cô ta là người hát ‘Tur cách’ sao, tôi từng nghe bài hát đó, rất tốt mà."

"Bài hát đó không tệ, nhưng lão Từ à, để tôi nói thẳng, tôi cảm thấy bài hát đó không phải do cô ta hát. Văn Tư Tư hát không kém chút nào, nhưng lại hoàn toàn không có tình cảm như trong bài hát ban đầu, tôi đa cũng chỉ có thể xem như là giọng tốt thôi chứ không có giai điệu."

Về mặt của Từ Lập đã không thể dùng chữ đen để hình dung nữa, sao cậu lại không nghe ra ý tứ trong lời lão Liễu chứ. "Để tôi đi xem."

"Chúng ta cũng đi xem nào." Dáng vẻ của Thôi Nghi Giai chính là muốn xem náo nhiệt.

"Cô đừng đi thì hơn, đừng quên buổi chiều cô còn có cảnh diễn, Khuynh Thành thì không còn nhiều rồi."

Thôi Nghi Giai tiếc nuối than nhẹ, chỉ có thể nhìn về phía Mặc Khuynh Thành bằng ánh mắt mong đợi.

"Được rồi, để em đi." Mặc Khuynh Thành gật đầu đồng ý, dù sao cô cũng định nhào vô giúp vui.

Trước phòng thu âm, cửa chính mở rộng, mơ hồ truyền ra tiếng của Từ Lập.

"Văn Tư Tư, cô hát lại một lần cho tôi nghe."

Khuôn mặt Văn Tư Tư đỏ lên, cô ta cảm thấy mình hát không tệ, nhưng Liễu Vĩnh lại tỏ vẻ thất vọng, đi ra ngoài một lúc còn kéo Từ Lập đến đây, để cô ta hát lại một lần.

"Vâng." Bây giờ, cô ta còn có thể nói không sao?

Văn Tư Tư chỉ có thể cảm bản phổ nhạc, bắt đầu hát.

Chuyện cũ thôn thức giống như một thứ rượu mạnh

Có thể khiến hai chữ tưởng niệm được rót đầy

Nhưng không thể nào đổi năng về từ trong hồi ức

Đề lại ta ở trong gió xem hoa đào rụng rơi

...

"Không cần hát tiếp nữa!"

Văn Tư Tư thấy mình hát không sai, đột nhiên bị Từ Lập dọa một trận. "Đạo diễn Từ, có chuyện gì vậy?"

"Bài ‘Tur cách’ kia, có phải cô hát không?"

Hai mắt Từ Lập nhìn Văn Tư Tư chăm chăm, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào.

"Đạo diễn Từ, sao ngài lại hỏi như vậy?"

Nhìn ánh mắt chột lóe của Văn Tư Tư, còn có cái gì mà Từ lập không hiểu nữa, thật sự là thương tại hà biên, tàu na hữu bất thấp hải (cho dù cẩn thận nhưng ở sông sẽ ướt giày), lẩn lộn lâu như vậy, bị một tiểu bối lừa, nói ra còn khiến người khác cười đến rụng răng!

"Văn Tư Tư, cô đi về trước đi."

Từ Lập thật sự không muốn nhìn mặt cô ta, một khắc cũng không muốn!

Nguy rồi!

"Đạo diễn Từ, nếu tôi hát không tốt chỗ nào, ngài cứ nói, tôi có thể sửa."

Dù lúc này Văn Tư Tư có nhu mì rung rung cỡ nào cũng không thể khiến Từ Lập mềm lòng. Cô ta thăm hện, cái gì mà ‘Tur cách’ ban đầu, hát cũng như vậy, chẳng lẽ cô ta hát còn không bằng sao?! Nhưng lời này không thể nói ra, nếu không thì ngay cả một chút cơ hội cũng không có.

"Đạo diễn Từ, có thể là do tôi không hiểu rõ bài hát này, khi về nhà nhất định tôi sẽ tập luyện, ngài hãy cho tôi một cơ hội nữa."

"Tur Tư à, cô vẫn nên trở về chờ thông báo thì hơn, lão Từ còn đang nổi nóng." Liễu Vĩnh an ủi.

Văn Tư Tư nở một nụ cười rất khó coi. Nói ra lời đó, ai mà tin?

"Vâng, đạo diễn Liêu, tôi đi về trước đây." Dù thế nào, cô ta cũng không thể biểu hiện ra một chút bất mãn.

Chỉ có thể nhấc túi xách, bước nhanh ra khỏi cửa phòng.

"Khuyên, Khuyên Thành, cậu ở đây từ lúc nào?" Văn Tư Tư bối rối nhìn Mặc Khuyên Thành, trong lòng cực kỳ không muốn cô nhìn thấy bộ dạng này của mình.

"Mới đến một lúc thôi."

"Khuyên Thành, sao em lại tới đây?" Liễu Vĩnh chuẩn bị đưa Văn Tư Tư ra ngoài, hiển nhiên cũng không ngờ Mặc Khuyên Thành sẽ tới, ngớ người ra.

"Thấy đạo diễn Từ vội vàng bỏ đi, em lo có chuyện xảy ra nên mới tới."

"Nhóc Khuyên Thành đến đây hả? Mau cho con bé vào!" Giọng nói hùng hậu của Từ Lập truyền ra từ phòng thu âm.

"Em mau vào đi, tôi tiễn Văn tiểu thư." Liễu Vĩnh nắm tay kéo vào, để Mặc Khuyên Thành nhanh chóng đi vào trong.

"Khuyên Thành, vậy mình đi trước nhé." Văn Tư Tư bày ra nụ cười rạn nứt, chào tạm biệt Mặc Khuyên Thành.

"Đạo diễn Từ." Mặc Khuyên Thành nhìn quanh bốn phía, một cái bàn làm việc đặt ở giữa, cang vào trong, bàn mixer vốn nên sạch sẽ lại rải rác rất nhiều bản phổ nhạc, mà Từ Lập đang ngồi trước bàn mixer, cấu knhr túm chặt tóc trên đầu.

Cô đi lên phía trước, cầm lấy một bản, xem tên bài hát trên đó, nhú mày, trong mắt thoáng qua vẻ gì đó.

"À a a..."

Nhìn nhìn, Mặc Khuyên Thành vô thức ngậm lên, cho dù không có hát ra câu chữ cũng có thể làm cho người ta liên tưởng đến dưới tàng cây hoa đào, thiếu niên kia cầu mà không được.

"Khuyên Thành!"

Từ Lập đột nhiên chớp lấy hai vai Mặc Khuyên Thành, ánh mắt sáng rực. "Khuyên Thành, khúc nhạc đêm nay, em hát xem sao?"

"Được."

"Tôi thấy em giỏi hơn Văn Tư Tư kia nhiều, chỉ ngâm nga thôi đã có thể làm cho tôi cảm thấy trong lòng đau khổ. Bài nhạc đêm nay, không phải em không được, tôi nói cho em biết, nếu em không hát, tôi liền, a, cái gì? Em đồng ý rồi?!"

"Vâng." Mặc Khuyên Thành nói một lần nữa.

Cô không vì Văn Tư Tư, mà là vì khúc nhạc đêm nay được viết riêng cho Ngọc Diện công tử, thân là người nắm vai, cô biết lòng của hắn, tình của hắn, yên lặng chờ đợi của hắn.

"Được được được! Thật tốt quá! Khuyên Thành, em mau học thuộc đi, ba mươi phút có đủ không, không đủ thì một giờ cũng xong được!"

Từ Lập tỏ vẻ "tất cả đều có thể bàn bạc", từ sau khi gặp được Mặc Khuyên Thành, bao nhiêu khó khăn đều có thể dễ dàng giải quyết, quả nhiên cô chính là phúc tinh của cậu!

"Nửa giờ là đủ rồi." Mặc Khuyên Thành vốn muốn nói mười lăm phút là được rồi, nhưng lại nghĩ muốn nhiều thời gian một chút, như vậy có thể để cho cô hiểu ca từ của bài hát này một cách trọn vẹn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Mặc Dận không nói gì, Từ Lập không lên tiếng, ngay cả Liễu Vĩnh đi tiễn Văn Tư Tư trở về cũng bị anh che miệng không cho nói chuyện.

Khoảng hai mươi phút sau, Mặc Khuyên Thành mới ngẩng đầu, cười nói: "Được rồi."

Chậm rãi đi vào phòng, đeo tai nghe, nhìn Từ Lập gật đầu, cô nhắm hai mắt lại.

Đầu tiên vọng vào tai là tiếng sáo trúc, sau đó là tiếng đàn nhị vang lên, một loạt các nhạc cụ khác nối tiếp, trong êm dịu mang theo thê lương, trong thê lương có cả nhung nhớ, trong nhung nhớ lại mang theo cố chấp...

Một cánh hoa đào rơi xuống bụi trần

Đề chuyện cũ của ai trầm phong (trầm: che giấu; phong: niêm phong)

Loang lổ dấu vết nứt gãy

Nói hết yêu hận của ai

Đầu cành hoa đào rụng rờ đâm bông

Đóa đóa bay xuống thêm xa cách

Lưu lại nụ cười khờ dại chúng ta đã từng

...

Một điệu múa, một cái nhấc tay làm khuynh thành

Vì nàng mà thật tâm

Năm tháng in vết thành kính

Mà ai có thể trả lời khi ta khẽ hỏi

Chuyện cũ thôn thức giống như một thứ rượu mạnh

Có thể khiến hai chữ tưởng niệm được rót đầy

Nhưng không thể nào đổi nàng về từ trong hồi ức

Để lại ta ở trong gió xem hoa đào rụng rơi

...

Để lại một mình ta cô đơn

Canh giữ một chút hứa hẹn, một chút si mê

...

Dư âm còn văng vẳng bên tai, thật lâu không ngừng, dừng lại ở trước mắt, vẫn là rừng hoa đào cũ ngày ấy, một nữ tử đang nhẹ nhàng nhảy múa dưới chạc cây Ngọc Diện công tử nằm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Song ca

Edit: Sokute_112k

Mãi tới khi Mặc Khuynh Thành trở về khách sạn, Mặc Dận cũng không mở miệng nói lời nào.

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Mặc Dận xoa đầu Mặc Khuynh Thành, sau đó mới xoay người đi về phòng mình.

“Dạ.”

Mặc Dận tiến vào phòng, tiện tay ném áo khoác xuống giường, đi tới trước cửa sổ, nhìn cảnh ngựa xe như nước ở bên ngoài, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng loa của vị đạo diễn nào đó, nhưng tất cả những thứ này đều không thể đè nén được cảm xúc trong thâm tâm anh lúc này.

Còn có thể nhớ được rất rõ, buổi sáng Mặc Khuynh Thành phải quay phim, chiều nay Mặc Khuynh Thành lại thu âm bài hát, dường như chỉ đưa tay lên là có thể nắm lấy.

Nội dung kịch bản, anh cũng đã xem qua, Ngọc Diện công tử yêu Nghê Quân, cũng như tình yêu của anh đối với cục cưng, chẳng qua là, hẳn ta có thể thăng thần bộc lộ tất cả tình cảm của mình, còn anh, chỉ có thể yên lặng giấu kín.

Thấy được một Ngọc Diện công tử phong lưu đa tình, lại nghe khúc nhạc đệm cho nhân vật này, cho dù không nhìn thấy phản ứng của Từ Lập, anh vẫn có thể chắc chắn, tất cả các biểu hiện của cục cưng, đều là ngoài sức tưởng tượng.

**

“Nhóc con Khuynh Thành! Em chỉ hát một lần đã đạt rồi!” Sau khi Mặc Khuynh Thành hát xong, Từ Lập lập tức phấn khích đứng dậy.

Nhưng Mặc Khuynh Thành vẫn có chút không vừa lòng, nhú mồm: “Vẫn có một vài chỗ không ổn lắm.”

“Thật sự là cũng khá tốt rồi, cảm xúc nên có đều có, lần sau chỉ cần xử lý cẩn thận thêm một chút liền hoàn hảo.”

“Lão Liễu, anh nói cái gì vậy! Cô bé Khuynh Thành hát rất tốt, chỉ mất hơn hai mươi phút đã xử lý được bài này.” Về mặt Từ Lập không đồng ý nhìn Liễu Vĩnh.

Liễu Vĩnh dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn kiên trì giữ ý kiến của mình: “Lão Từ, Khuynh Thành hát rất hay, nhưng tôi nói cũng không sai, tuy rằng người phụ trách âm thanh sẽ xử lý hậu kỳ thật tốt, nhưng với suy nghĩ của cậu, Khuynh Thành còn có thể hát tốt hơn nữa.”

“Đạo diễn Liễu nói không sai, em hát bài này theo cảm nhận riêng của em về Ngọc Diện công tử, nhưng em nghĩ nó không thể lương tới vậy, anh ta không phải là một cô gái, sẽ không ngồi oán trời trách đất, mà ngược lại, bản thân anh ta vốn là một công tử phong lưu, người đời thường nói, người phong lưu nhất thực chất lại là kẻ si tình nhất, cho nên tình yêu của anh ta, sẽ là tình yêu duy nhất trong cả cuộc đời, thậm chí anh ta có thể làm tất cả mọi thứ vì Nghệ Quân. Vì thế, trong ca khúc này, ngoài việc bớt đi một chút thể lương, thì em cảm thấy, hẳn là phải thêm chút cam tâm tình nguyện, đến chết cũng không thay đổi.”

“Không sai, Khuynh Thành phân tích rất đúng, cảm xúc chỉ thay đổi đi một chút là được rồi.” Liễu Vĩnh nói được một nửa, đột nhiên nhìn Mặc Dận: “Hay là Mặc Dận cậu tới song ca cùng Khuynh Thành luôn đi?”

“Ý kiến này không tệ! Song ca nam nữ, như vậy cô bé Khuynh Thành không phải lo sẽ nhầm lẫn cảm xúc nữa, chỉ không biết...”

“Được.” Mặc Dận không hề do dự chút nào, chỉ cần có thể ở bên cạnh giúp cục cựa, bảo anh làm gì cũng được.

“Được rồi Mặc Dận, cậu mau xem qua bài hát đi, để lát nữa chúng ta thu âm lại.” Từ Lập nhét lời bài hát vào tay Mặc Dận, thúc giục, trong lòng vạn phần mong chờ thành phẩm sắp tới.

Mặc Khuynh Thành nhìn ba người kia cứ thế quyết định, cũng không thêm hỏi qua ý kiến của mình, lại nhìn anh cả đang nghiêm túc xem lời bài hát, và cả Từ Lập đang vừa kích động lại vừa sợ sẽ phát ra tiếng làm phiền tới anh, còn Liễu Vĩnh kia thì đang vênh vênh tự đắc, tự mình tìm một cái ghế dựa rồi ngồi xuống, bắt đầu uống trà, vậy thì, bây giờ cô nên làm gì đây?

Cuối cùng chỉ đành phải lấy di động ra, kể tất cả mọi chuyện cho Lê An An nghe.

“Được rồi.” Giọng nói của Mặc Dận vang lên, Mặc Khuynh Thành đang nói chuyện say sưa với Lê An An liền vội vàng tạm biệt cô ấy một tiếng, sau đó cất đi di động đi.

“Có thể rồi ư?” Từ Lập không thể tin nhìn đồng hồ, chỉ có mười lăm phút, còn nhanh hơn Mặc Khuynh Thành năm phút đồng hồ.

“Ừm.” Vì lúc trước đã xem kịch bản, lại nghe bài hát một vài lần, sau đó còn nghe qua phân tích, nếu lại lãng phí thêm nhiều thời gian nữa, anh cũng không cần phải ở bên cạnh giúp đỡ Khuynh Thành nữa rồi.

“Vậy hai người mau vào phòng thu thôi.” Tuy Từ Lập vẫn còn hơi nghi ngờ nhưng vẫn quyết định thử một lần, dù sao cũng còn rất nhiều thời gian, cùng lắm thì thu âm lại lần nữa.

Mặc Dận kéo tay Mặc Khuynh Thành vào phòng thu âm, tự tay đeo tai nghe cho cô, chỉnh lại ngay ngắn giá đựng lời bài hát, xác định có thể nhìn được rồi, mới đeo tai nghe cho mình.

Vẫn là đoạn nhạc dạo đầu giống nhau, nhưng người cất tiếng hát trước là Mặc Dận, tiếng hát thuật lại từng chút yêu thương, lại bao hàm một chút tiếc nuối, sau đó là tiếng hát của Mặc Khuynh Thành vang lên, êm ái linh hoạt, hai bên phối hợp ăn ý, cho đến cao trào, một nam tính mạnh mẽ, một nữ tính mềm mại, không có chút cảm giác xa cách nào.

Từ Lập không phải hưng phấn bình thường, vốn ban đầu cậu ta còn cảm thấy đề nghị của lão Liễu hơi khó chấp nhận, Mặc Khuynh Thành thì thôi không nói tới, tuy rằng chỉ là một học sinh trung học, nhưng kỹ thuật diễn xuất và giọng hát của cô đã khiến cậu ta hoàn toàn khuất phục, mà Mặc Dận chỉ là nhà đầu tư sau này của họ, đương nhiên, trong đó chắc chắn có một phần nguyên nhân là nhờ Mặc Khuynh Thành, nhưng tầm quan trọng của nhạc đệm phim không thua gì so với diễn viên, bây giờ nhìn thấy, cậu ta chỉ có thể nói, không hổ là anh em, người nào người nấy đều là yêu nghiệt.

Thẩm thoát đã đến hết bài, giọng nam ngừng lại, chỉ còn duy nhất giọng nữ vang lên, tiếng hát nhẹ nhàng mềm mại, lại mang theo cảm xúc của Ngọc Diện công tử, dần dần tan biến vào ký ức về rừng hoa đào.

“Bộp bộp bộp!”

Không có cách nào có thể kìm nén cảm xúc của toàn thân, Từ Lập lại càng không thể tìm được từ nào để miêu tả tâm trạng của mình lúc này, vừa hưng phấn vừa rung động lại vừa thỏa mãn.

“Chính là như vậy! Hoàn hảo, cực kỳ hoàn hảo.” Liễu Vĩnh cũng gạt bỏ mọi hình tượng ôn hoà trước đây, để lộ cảm xúc, anh ta nghĩ, bộ phim này, nhất

định có thể trở thành sáng tạo xuất sắc nhất trong sự nghiệp của mình và Từ Lập.

Mặc Dận nhẹ nhàng tháo tai nghe của Mặc Khuynh Thành, thấy ánh mắt cô vẫn còn hoảng hốt, bàn tay dịu dàng xoa nhẹ đầu cô. “Hoàn hồn nào.”

“Anh cả?” Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận, không biết phải làm thế nào, vì sao cô lại thấy tim mình đập nhanh như thế, bản thân cô đang bị gì vậy?

“Được rồi, đạo diễn Từ rất hài lòng, đã đem bản thu âm đi tìm người phụ trách âm thanh rồi, chúng ta về khách sạn trước.

“Dạ.”

Nhớ được đến đó, Mặc Dận vẫn cảm thấy thật khó có thể nhận được.

“Sắp không kim nén được nữa rồi....” Mặc Dận ni non, tay phải không tự chủ mà đặt lên ngực, cảm nhận được trái tim đang vì Mặc Khuynh Thành mà đập mạnh, trong mắt tràn đầy tình cảm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Chuyện thường ngày ở đoàn phim

Edit: Sokute_112k

Tháng tư là lúc hoa đào nở rộ, chỗ ngoại ô thành Trường An có một ngôi chùa nằm cạnh núi, hoa đào đang nở đầy. Dưới chân núi, những người bán hàng rong xếp thành một hàng, người xe đi lại nườm nượp, chậm rãi bước lên núi, tiếng ồn ào náo nhiệt kia dần nhỏ dần, chỉ còn một thiên đường duy nhất, nằm phía sau núi.

Có một con đường mòn nhỏ thông ra sau núi, cỏ dại mọc rất nhiều, có lẽ rất ít người đến nơi này, cho nên bỏ qua ngôi chùa bên trong đó, cũng là nơi phong cảnh đẹp dễ nhất.

“Hahaha.....”

Một tiếng cười khoan khoái đánh thức Ngọc Diện công tử đang ngủ say trên cây đào.

Hắn mở hai mắt, chống tay lên đỡ đầu, nằm nghiêng sang một bên, từng cánh hoa đào rơi xuống, yêu mến chạm vào người hắn.

Cây quạt trong tay nhẹ nhàng phe phẩy, mày nhíu lại, đôi mắt không ngừng nhìn quanh, dường như đang tìm “hung thủ” quấy rầy mộng đẹp của hắn.

Dù tán cây có rậm rạp cũng không thể ngăn được ánh mắt hắn liên tục tìm kiếm.

A, thấy rồi.

Đây cảnh cây sang một bên, trong mắt liền hiện lên vẻ kinh diễm.

Chỉ thấy một thiếu nữ mặc váy áo màu tím nhạt, tiếng cười như chuông bạc xuyên thấu cả hoa đào, truyền vào tai hắn.

Hiển nhiên thiếu nữ này không biết trong rừng hoa đào này còn có người khác, trong mắt nàng chỉ có hình ảnh hoa đào rơi đầy sau núi, hương hoa ngập tràn quanh mũi, nhưng cũng không nồng đậm đến thế, chỉ vương vấn xung quanh nàng, bám theo từng điệu múa của nàng.

Ừm, nàng muốn nhảy múa.

Nghĩ như vậy, đôi chân cũng lập tức xoay tròn, tay áo dài rộng quét qua không khí như từng cơn sóng, tóc đen như mực, trăm cái trên búi tóc đang đưa qua lại, hai tay mảnh khảnh xếp thành hình hoa sen, sau đó lại xếp thành một hình khác, đẹp không sao tả xiết.

Ngọc Diện công tử liền ngồi dậy để có thể nhìn rõ được khuôn mặt của thiếu nữ.

Lông mày lá liễu cong cong, một đôi mắt sáng lay động lòng người, trong mắt đầy ý cười, chiếc mũi cao thanh tú, đọng lại một vài giọt mồ hôi, đôi môi đỏ mọng khéo léo hơi cong lên, tiếng cười cất lên khoan khoái, biểu hiện nào cũng cho thấy nàng đang rất vui vẻ.

“Haha...”

Ngọc Diện công tử thấy nàng vui vẻ như vậy, cũng không tự chủ cười theo.

“Ai đó?” Nghê Quân lập tức dừng lại, nhìn quanh, chẳng lẽ có người ở đây sao? Nguy rồi, bộ dạng bây giờ của nàng mà để người quen nhìn thấy thì cha

nàng sẽ biết mất.

Ngọc Diện công tử bay từ trên cây đào xuống, áo trắng phấp phới, nhẹ nhàng bám vào cây quạt trên tay cùng cánh hoa đào, che đi nửa khuôn mặt, tuy vậy vẫn có thể nhận ra đây là một yêu nghiệt tuyệt sắc.

“Người là ai?” Về mặt Nghe Quân đề phòng, trong lòng lại ảo não, vừa rồi tại sao nàng lại không phát hiện có người ở trong này chứ.

Ngọc Diện công tử phẩy quạt: “Vị cô nương này, nàng đừng đề phòng ta như đề phòng cướp vậy, phải biết là nàng là người quá rầy mòng đẹp của ta đây.”

Nghe Quân nhớ vừa nãy hấn từ trên cây bay xuống, chẳng lẽ hấn vẫn luôn ở trên đó? Bộ dạng khi nãy của mình chắc hấn đã bị hấn nhìn thấy.

Ngọc Diện công tử tò mò nhìn Nghe Quân tự dung đỏ mặt, ngẫm nghĩ một chút, chợt hiểu ra, chắc hấn thiếu nữ trước mặt là một tiểu thư kinh thành khuê các chăng?

“Công tử, ngại quá, quá rầy giấc ngủ của người rồi, vậy ta đi trước.” Trong lòng Nghe Quân thầm cầu nguyện, tốt nhất là đừng nhận ra nàng, nghĩ như vậy, nàng càng bước nhanh về phía chính điện của ngôi chùa.

“Chờ một chút!”

Nghe Quân dừng lại, người cứng đờ: “Công tử, còn chuyện gì sao?”

“Gặp được nhau tức là có duyên, không biết tại hạ có may mắn được trở thành bằng hữu của cô nương không?”

“Chỉ là bèo nước gặp nhau, nếu muốn làm bằng hữu, sau này có duyên ắt sẽ thành.”

“Cô nương, nói thì nói như vậy, nhưng tại hạ đối với nàng là nhất kiến chung tình*.”

*Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu.

Nghe Quân kinh ngạc nhìn hấn, nàng còn chưa tới tuổi cập kê, dù không giống mấy người bạn tốt, cả ngày chỉ ngồi mơ tưởng được gặp một chàng trai anh tuấn đầy khí chất, hơn nữa lại nhất kiến chung tình với mình, nhưng tới lúc gặp được rồi, lại thấy hơi gật mình.

“Công tử, trò đùa này hơi quá rồi.”

“Cô nương đừng nghĩ nhiều, ta chỉ muốn trở thành bằng hữu của nàng, nếu cảm thấy như vậy không phù hợp, ít nhất hãy cho ta được biết quý danh của nàng.”

“Chẳng phải công tử nên tự giới thiệu trước khi hỏi ta sao?” Nghe Quân nghịch ngợm nháy mắt, nàng cho rằng hấn sẽ không nói.

Ngọc Diện công tử bật cười, nhìn đôi mắt đen láy sáng ngời của Nghe Quân, nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc nói: “Ngọc Thần.”

“Cắt.”

“Nhóc con Khuynh Thành!” Thôi Nghi Giai vốn đang nghịch ngợm lập tức nhào về phía Khuynh Thành.

Đáng tiếc, cô ấy chỉ ôm được không khí.

Cảnh tượng này ngày nào cũng xảy ra ở đoàn phim, mọi người nhìn mãi cũng thành quen.

“Tôi nói này Nghi Giai, sao cô vẫn chưa từ bỏ ý định thế, ngày nào cũng làm vậy, ai không biết còn nghĩ là Mặc Dận cướp người yêu của cô.” Tinh Triết cười rất vui vẻ.

“Tinh Tiết, anh đừng có ngồi một bên cười sung sướng khi người khác gặp họa, nếu cô bé Khuynh Thành là người yêu của tôi thì tốt rồi, đáng tiếc...” Thôi Nghi Giai thờ dài, sau đó lại hưng phấn: “Cho dù không phải, sống chết gì lão nương cũng phải ôm được con nhóc Khuynh Thành này!”

Mặc Khuynh Thành bất đắc dĩ nhìn Thôi Nghi Giai lại như con gián đập hoài không chết, à, còn cả một Mặc Dận luôn giữ cô như giữ con, từ khi nào cô lại trở thành chiếc bánh ngọt đầy hương thơm như vậy?

“Mấy người nha, sao lại cứ nhiệt tình ép buộc Khuynh Thành vậy, không nhìn thấy vẻ mặt không đồng ý của con bé sao?” Từ Lập gạt mọi người ra, đương nhiên, cậu ta không có gan làm chuyện đó với Mặc Dận.

“Đạo diễn Từ, trước đây chưa từng thấy anh thiên vị như vậy, lần này sao lại thiên vị rồi, hừ.”

“Nghi Giai, ai bảo chúng ta già rồi, ai, không có khí chất trời cho như Khuynh Thành, cũng không có tài năng bẩm sinh như con bé, thật là trường giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát.”

Từ Lập nhìn thấy Tinh Triết như vậy, dù biết chỉ là nói đùa, nhưng vẫn tức giận đập một cái lên đầu anh ta: “Tên nhóc nhà cậu nói cứ như mình là Đậu

Nga, sao, có bản lĩnh thì so tóc, so ngực với nhóc Khuynh Thành, lập tức KO luôn!”

Mọi người vẫn đang vênh tai nghe lén, nghe được câu “lập tức KO” mất hết nam tính của Từ Lập thì nhìn cậu ta bằng ánh mắt không thể tin được. Đạo diễn Từ à, trước khi nói liệu anh có từng nghĩ tới điều này có thể hay không? Vì sao không nói Khuynh Thành so râu với họ? Đương nhiên, là cái khác cũng được!

“Đạo diễn Từ nói hay quá, đáng tiếc là lão nương đây tóc dài, ngực cũng lớn, đáng tiếc, về ngoài quá mức xinh đẹp, người bình thường không thể điều khiển.” Thôi Nghi Giai vừa nói vừa xoa xoa mặt mình, tỏ vẻ mặt mình đẹp đến trời cũng đỏ ky.

“Oe...”

Tĩnh Triết nôn khan, anh ta thề, anh ta tuyệt đối không quen cô gái này! Tuyệt đối!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 32: Âm mưu quỷ kế

Edit: Sokute_112k

Việc quay phim tiến triển rất tốt, có vui vẻ sôi nổi, có những trò đùa quái đản, đương nhiên, cũng không thiếu cảnh người tranh kẻ đoạt diễn ra ngày ngày kia.

Chỉ đáng thương cho Lê An An ở trường học, ngoài việc không có gì thú vị, còn có một con ruồi không ngừng bu bám lấy cô ấy, ừm, bản thân cô không phải cái thùng rác.

“Văn Tư Tư, rốt cuộc cô muốn cái gì?” Lê An An thật sự không thể kiên nhẫn được nữa, không phải cô ta nói sẽ đi thu âm nhạc đệm phim sao, tại sao lại về nhanh như vậy.

“Bạn học Lê, Khuynh Thành phải đóng phim, một mình cậu rất cô đơn, nên mình nghĩ phải ở bên cạnh cậu nhiều hơn.” Văn Tư Tư “tốt bụng” giải thích.

Lê An An nhìn cô ta, cẩn thận chưa từng có, sau đó trong mắt đầy vẻ cảm động, lời nói ra lại khiến mặt Văn Tư Tư trắng bệch: “Bạn học Văn, cảm ơn cậu đã tự cho ý tốt của mình là đúng, nhưng một mình tôi rất ổn, và lại mỗi ngày Khuynh Thành đều gọi điện về nên tôi không cảm thấy cô đơn chút nào.”

“Bạn học Lê, tuy ngày nào Khuynh Thành cũng gọi cho cậu, nhưng một mình cậu ở trường cũng rất nhàm chán mà, có phải cậu không thích ở cùng mình không?” Văn Tư Tư nhìn Lê An An, giống như chỉ cần nghe cô ấy từ chối một lần nữa thì sẽ lập tức rơi nước mắt.

“Trường học? Không phải là nơi để học tập sao?” Hàm ý là, ở trường cũng không rảnh, tốt nhất là cô ta sinh ra từ đâu thì quay trở về nơi đó đi thôi.

Nhưng dường như Văn Tư Tư nghe không hiểu: “Đương nhiên đến trường để học tập là chính, nhưng lúc nào mình cũng thấy bạn học Lê lên lớp chỉ nghịch đi động, lúc tan học thì về một mình, giờ Thể dục cũng chỉ chơi một mình, nếu bạn học Lê không thích việc chỉ có hai bọn mình chơi cùng nhau, chúng ta có thể đi tìm mấy người Hạng Giai vui đùa.”

Ngọa tào (=ĐM), đạo hạnh tăng lên rồi!

Văn Tư Tư hỏi: “Bạn học Lê, cậu thấy thế nào?”

Không được tốt lắm đâu nha!

“Ồ, bạn học Lê không nói gì, vậy coi như cậu đồng ý rồi nhé, hai chúng ta mau đi thôi, vừa lúc tiết sau là tiết Thể dục, mình nghĩ mấy người Hạng Giai chắc chắn sẽ rất chào đón cậu.”

Lê An An nhìn Văn Tư Tư cứ thế kéo mình đi đến sân Thể dục, Mặc Khuynh Thành, mau tới cứu bảo bối của cậu này! Bạch liên hoa thăng cấp rồi, da mặt quá dày, mình không đối phó được!

Về phần Văn Tư Tư, cô ta không thêm quan tâm trong lòng Lê An An nghĩ gì, hiện giờ cô ta chỉ có một mục đích, làm cho Lê An An trở thành bạn của mình, tránh xa Mặc Khuynh Thành, ai bảo cô dám cướp việc thu âm nhạc đệm của cô ta, không chỉ có vậy, cô ta còn phát hiện đạo này anh Thụy không hề tới tìm mình, chắc chắn nguyên nhân là vì Mặc Khuynh Thành!

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà cô lại có được một gia đình êm ấm hạnh phúc, một anh trai thương yêu cô như tính mạng, mà bản thân cô ta lại chỉ là một đứa con riêng, không thể nói cho ai biết về cha mình, từ nhỏ luôn bị nói là dã chủng! Mẹ cô ta nói, đàn ông thích phụ nữ nhu nhược, nên cô ta luôn cố gắng học tập, đương nhiên, cô ta cũng phải nhận được tất cả mọi thứ.

Ngày đầu tiên vào lớp mười liền gặp được Mặc Khuynh Thành, cô ta nhận thấy, đây là con cá lớn, sau nửa tiếng lại càng hiểu rõ tính cách của cô, ngày thơ quá mức, nói trắng ra, chính là cực kỳ ngu ngốc, làm quen rồi biến cô thành kiểu người như cô ta muốn, đồng thời khiến tất cả mọi người đều ghét cô, nếu mọi thứ diễn ra suôn sẻ như thế thì cả đàn ông, cả hào quang sẽ là của cô ta.

Nhưng không hiểu sao Mặc Khuynh Thành luôn luôn nghe lời lại đột nhiên thay đổi, không còn tùy hứng, mang theo hào quang sáng chói, Mặc Khuynh Thành dựa vào cái gì mà dám cướp hết những thứ vốn thuộc về cô ta chứ!

Cô ta nhất định không thể để việc này xảy ra nữa, con đường của cô ta vẫn khá thuận lợi, đại hội thể dục thể thao lần trước Mặc Khuynh Thành không mắc bẫy, chắc có lẽ đã nghi ngờ mình, nhưng không sao, cho dù có hỏi cô ta, cứ đổ hết tội lên người Hạng Giai là được rồi.

Hơn nữa, cô ta tin nguyên nhân Lê An An luôn ghét bỏ mình là vì Mặc Khuynh Thành châm ngòi, chỉ cần cô ta thừa dịp Khuynh Thành không tới trường đi mua chuộc lòng người, đoạt lại mọi thứ vốn có, Mặc Khuynh Thành sẽ chỉ còn một mình, lúc đó người cúi đầu trước chắc chắn là cô.

Không thể không nói, Văn Tư Tư quá coi trọng bản thân, không nghĩ Mặc Khuynh Thành đã thay đổi, cũng không nghĩ lại nguyên nhân do đâu, chỉ nghĩ phải đoạt lại những thứ vốn không thuộc về mình, thật sự cô ta vẫn coi Mặc Khuynh Thành là con ngốc ngày trước sao?

**

Thành phố B, dù không sầm uất như ở đế đô, nhưng cũng là một thành phố lớn, mà nhà họ Tô còn là một gia tộc lớn ở thành phố này.

Trong phòng đọc sách của nhà họ Tô, gia chủ nhà họ Tô - Tô Lệ và con trai ông ta - Tô Ngạo đều có vẻ mặt âm u.

“Tiểu Thụy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tô Ngạo nhìn con trai mình.

“Ba, Mặc Khuynh Thành thay đổi rồi, kế hoạch của chúng ta có thể sẽ gặp vấn đề.”

“Không phải đang tốt đẹp sao? Lúc trước gọi điện về cho chúng ta nói đã nắm chắc Mặc Khuynh Thành, nhất định tập đoàn Mặc thị sẽ đoạt về tay, vì sao giờ lại thay đổi?”

“Ba, trước kia con không để ý tới cô ta, cô ta cũng sẽ tự động đuổi theo con, nhưng bây giờ, dù con có chủ động đứng trước mặt, cô ta cũng không thêm bỏ thí cho một cái liếc nhìn.” Không sai, là bố thí, dù có phủ định thế nào, hẳn ta cũng phải thừa nhận Mặc Khuynh Thành đã không còn yêu mình nữa.

“Hừ, lúc trước bảo con đối xử tốt với con bé một chút, con lại không chịu!” Tô Lệ nhìn đứa cháu đích tôn mà mình luôn luôn hài lòng, lại làm chuyện như vậy khiến gia tộc mất đi khả năng được vào đế đô.

“Ba, ba đừng trách tiểu Thụy, không phải chỉ là một đứa con gái sao, tiểu Thụy cũng có cô gái mình thích.” Tô Ngạo không đành lòng nhìn con trai bị trách mắng, đỡ lời.

“Hò đồ! Hiện tại là thời điểm mấu chốt của Tô gia, ở thành phố B đã gặp phải trở ngại, chỉ có tới đế đô mới có cơ hội phát triển mạnh, mà nhà họ Mặc đứng đầu trong thương trường, hơn nữa không thể tra được gia thế nhà họ, chỉ có hai khả năng, hoặc là không có gia thế, nếu không thì là gia thế rất lớn mạnh.”

“Ông nội nghĩ là khả năng thứ hai sao?”

Tô Lệ hài lòng gật đầu, cháu trai ông còn thông minh hơn con ông, như vậy nhất định có thể dẫn dắt Tô gia phát triển tới mức mạnh nhất: “Không sai, nếu là loại thứ nhất, Mặc gia không thể thuận lợi như vậy, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã nổi danh.”

“Nhưng bây giờ Mặc Khuynh Thành không còn để ý tới con nữa.”

“Vì vậy ông nội muốn con phải dùng mọi biện pháp để kéo con bé quay trở lại, lúc cần thiết nhất, có thể để gao nấu thành com.”

Tô Thụy do dự, một bên là gia tộc, một bên là tình yêu, thật sự hẳn ta phải vì gia tộc mà buông bỏ tình yêu ư?

Tô Lệ nhìn ra sự do dự của Tô Thụy: “Tiểu Thụy, phụ nữ thì muốn lúc nào cũng có ngay, nhưng nếu không có gia tộc, con lấy cái gì để có phụ nữ?”

“Đúng vậy, tiểu Thụy, ba nghĩ Tư Tư sẽ hiểu nỗi lòng của con, sau này khi lấy được mọi thứ của nhà họ Mặc, con bé sẽ là nữ chủ nhân tương lai của Tô gia.” Tô Ngạo không có ý muốn làm gia chủ, dù sao để con mình làm gia chủ, bản thân ông ta còn có thể giảm bớt ít việc, chơi đùa với con gái, thật tốt.

Tô Thụy cũng thấy biện pháp này rất tốt, hẳn ta nghĩ Văn Tư Tư cũng sẽ đồng ý: “Vâng.”

“Hắt xì.”

“Sao vậy?” Mặc Dận lo lắng nhìn Mặc Khuynh Thành, vội cầm lấy chiếc áo bên cạnh, khoác lên người cô.

“Anh, em không lạnh, có lẽ là ai đó đang nhớ đến em thôi.” Mặc Khuynh Thành nói đùa, lại không biết chỉ trong ngày hôm nay, có tới hai kẻ thù kiếp trước đang không ngừng gài bẫy cô.

Quyển 1 - Chương 33: Bạch liên hoa hiện thân, tình cảm chết yếu

Edit: Thụy Miên

"Khuyhnh thành, có người đến thăm ban!"

"Ủm? Là An An đến đây à?" Mặc Khuyhnh Thành nghi hoặc ngẩng đầu, miệng vẫn đang không ngừng nhai thức ăn.

"Anh đi xem, em tiếp tục ăn đi." Mặc Dân để đũa xuống, đứng dậy đi ra cửa.

"Tô Thụy?"

Giữa trưa, ánh mặt trời là mạnh nhất, cho dù là tháng Tư, gió nhẹ cũng không thể thổi đi mồ hôi tuôn ra vì chờ đợi quá lâu.

"Anh Mặc?" Tô Thụy thấy không phải Mặc Khuyhnh Thành đi ra, có chút kinh ngạc, chẳng lẽ cô ấy biết mình đến?

"Sao cậu lại đến đây?" Về mặt của Mặc Dân không vui, cái tên đáng ghét này dựa vào cái gì mà đến tìm cục cưng, chẳng lẽ là muốn nói lại tình cũ? Tuyệt đối không được! Lúc trước mình chỉ không chú ý một chút đã để cục cưng thích người khác, mỗi tình đầu không phải anh cũng coi như xong, nhưng là mỗi tình đầu còn muốn đến quyến rũ, nhất định anh phải bóp chết cậu ta trước khi mầm mống xuất hiện.

Tô Thụy không có cảm giác gì, từ lúc mới bắt đầu Mặc Dân đã không có thái độ tốt với mình. "Anh Mặc, em đến tìm Khuyhnh Thành, thuận tiện mang theo sách giáo khoa tới."

Mặc Dân nhìn trong tay cậu ta có một đồng lớn gì đó, lông mày nhíu chặt, có thể kẹp chết một con ruồi đang sống sờ sờ, ừm, nếu như con ruồi đó là Tô Thụy.

"Đưa thứ đó cho tôi đi." Anh không muốn người này xuất hiện trước mặt cục cưng chút nào.

Tô Thụy né tránh bàn tay đang duỗi ra của Mặc Dân, cười nói: "Anh Mặc, không cần khách khí, em xách vào là được, tiện thể tìm Khuyhnh Thành nói chút chuyện ở trường."

Gặp phải người không biết xấu hổ rồi!

Mặc Dân đã tìm không ra được từ gì để hình dung cậu ta, trước khi Tô Thụy đi khỏi, có cảm giác như trí thông minh hơn người của anh đã bị chó ăn!

"Anh Mặc, chúng ta mau đi vào thôi, bên ngoài trời rất nóng." Nói xong, Tô Thụy liền tự nhiên đi vào.

Mặc Khuyhnh Thành đang ăn cơm có chút nghi hoặc, chỉ là đi đón một người, sao đến bây giờ anh cả vẫn chưa về?

Ngẩng đầu, nhìn Tô Thụy đang đâm đầu đi tới, cùng với gương mặt thối hoác của Mặc Dân ở phía sau, cô đã hiểu được chuyện gì xảy ra rồi.

"Bạn học Tô, sao cậu lại đến đây?" Là thiên kim thế gia, nên có lễ phép cơ bản.

"Khuyhnh Thành, mình đem cho bạn ít đồ, tiện thể nhìn xem phim trường như thế nào." Tô Thụy bỏ đồ xuống, thuận tiện ngồi xuống bên cạnh Mặc Khuyhnh Thành, điều này làm cho gương mặt của Mặc Dân lại khó coi vài phần.

Khuyhnh Thành? Cô có nghe lầm không? Chẳng phải trước kia Tô Thụy gọi cô là bạn học Mặc hoặc là Mặc Khuyhnh Thành sao? Cô nhìn ra phía ngoài, không lẽ hôm nay mây đen dày đặc, chặn mất quỹ đạo bình thường của mặt trời rồi à?

"Tô Thụy, cậu đã nhìn thấy cục cưng, có thể đi rồi." Mặc Dân ngồi vào phía bên kia Mặc Khuyhnh Thành.

"Anh Mặc, em còn có việc chưa nói xong." Nói xong, nhìn về phía Mặc Khuyhnh Thành, "Khuyhnh Thành, tháng sau trường học có cuộc thi, mình thấy thành tích lần trước của cậu cũng không tệ, cho nên tuyệt đối đừng bỏ qua cơ hội này, nghe nói cuộc thi lần này liên quan đến vấn đề thi đại học."

"Được rồi, bạn học Tô, tôi đã biết." Nụ cười trên mặt Mặc Khuyhnh Thành một phần không tăng, một phần không giảm, có thể nói là hoàn mỹ.

"Khuyhnh Thành, chúng ta quen nhau như thế, gọi mình là bạn học Tô thật là xa lạ, nếu không cậu có thể gọi mình là Thụy."

"Ờe..."

Thụy? Ha ha ha, thật muốn cầm dao rạch bụng hấn ta, kiểm tra xem có cái gì khiến cho hấn ta nói ra lời nói buồn nôn khiến người ta ghê tởm như vậy.

"Bạn học Tô, chúng ta không có quen lắm, thật sự." Mặc Khuynh Thành nhấn mạnh hai chữ cuối cùng nói.

"Khuynh Thành, có phải cậu còn trách trước đây mình làm như không thấy cậu không, nếu như vậy, mình thật xin lỗi."

Mặc Khuynh Thành nhìn dáng vẻ chân thành xin lỗi của Tô Thụy, nghĩ thầm, hấn ta bị Văn Tư Tư bám vào người sao? Còn nói ra lời thoại của bạch liên hoa như vậy! So crazy!

"Bạn học Tô, tôi không có bởi vì chuyện trước kia mà tức giận, vốn dĩ chúng ta cũng không có liên lạc, lúc trước là một mình tôi tình nguyện, nên xin lỗi phải là tôi mới đúng."

"Không..."

"Nhóc Khuynh Khanh, tiểu soái ca này là ai vậy? Bạn lâu năm của em sao?" Thôi Nghi Giai không chịu nổi cô đơn lại gần.

"Là bạn học." Ánh mắt sắc bén của Mặc Dận nhìn về phía Thôi Nghi Giai, cái gì mà bạn lâu năm? Miệng chó không mọc được ngà voi!

Nụ cười trên mặt Thôi Nghi Giai ngừng một chút, anh cả nhỏ tức giận, phải làm sao bây giờ, vì sao cô lại cảm thấy hào hứng, hưng phấn như thế này?

"Thì ra là bạn học, xin chào, tôi là Thôi Nghi Giai."

"Xin chào, anh hậu Thôi, tôi tên là Tô Thụy, tôi rất thích phim truyền hình cô diễn."

Thôi Nghi Giai cười đến vui vẻ. "Thế ư, cảm ơn đã cổ vũ."

"Được rồi, Nghi Giai, cô không cần phải lãng phí thời gian nghỉ ngơi của Khuynh Thành, cô không thấy cô ấy còn chưa ăn cơm trưa xong sao?" Tinh Triết là nói với Thôi Nghi Giai, nhưng ở đây có người nào là không thông minh, rõ ràng anh ta đang nói Tô Thụy.

Trong lòng Tô Thụy có chút không vui, chỉ là một diễn viên mà thôi, lại ăn nói với hấn như vậy, nhưng hấn vẫn chưa quên lời dặn của ông nội, chỉ có thể biểu hiện ôn hòa, cười nói: "Đều tại mình đột nhiên tới, Khuynh Thành, cậu nhanh ăn cơm đi, mình đi trước."

"Được, đi thông thả."

Tô Thụy nhìn Mặc Khuynh Thành nói xong thì trực tiếp cúi đầu tiếp tục ăn cơm, hoàn toàn không có một tí ý niệm muốn đưa hấn ra ngoài, trong lòng càng không vui, thế nếu về sau tóm được Mặc gia, nhất định sẽ không tha cho cô!

Sau khi Tô Thụy rời đi, Thôi Nghi Giai và Tinh Triết đều tản ra.

Mặc Khuynh Thành nhai kỹ nuốt chậm ăn cơm trưa, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, dừng bữa lại. "Anh cả, sao anh không ăn?"

"Ăn no rồi." Mặc Dận sẽ không nói khẩu vị của mình vì Tô Thụy làm mất hết rồi, như vậy sẽ khiến cục cưng lo lắng.

Mặc Khuynh Thành không cần nghĩ cũng biết những lời này của Mặc Dận chỉ là để ứng phó với mình, thờ dài, gấp một miếng sườn xào chua ngọt bảo vào chén của anh. "Nhanh ăn đi."

"Được." Tâm tình nhỏ của Mặc Dận trước đó thoáng cái biến thành mây khói, vui vẻ cầm đũa gấp miếng sườn lên.

Buổi chiều, phần diễn của Mặc Khuynh Thành có phần nặng, tiến độ ở giữa cũng khá lớn, nên Từ Lập cho cô tập lời thoại.

Tập lời không lâu thì chính thức quay.

Kịch bản lần này là lần đầu tiên Ngọc Diện công tử nhìn thấy Nghê Quân và Tần Tu, trong lầu Xuân Phong, Ngọc Thần khó lắm mới ngồi trong đại sảnh, Phấn Diệp và Vũ Cúc đi theo, thế nhưng đáng tiếc hấn lại hữu ý vô tình nhìn về phía một bàn cách đó không xa.

Nghê Quân mặc nam trang tò mò nhìn vũ cơ đang khiêu vũ trên võ đài, mà Tần Tu thì sùng nịnh nhìn nàng.

Trong mắt Ngọc Thần hiện lên chút mất mát, bị Phấn Diệp nhìn thấy được.

"Công tử, hôm nay người sao thế?"

"Công tử đây là đang tư xuân rồi, ừm, dáng vẻ lớn lên không tệ, đáng tiếc, Trương Vương hữu tình, thần nữ vô ý (tình yêu không được đáp lại)." Vũ Cúc rót đầy ly rượu không, theo ánh mắt của hấn nhìn về phía Nghê Quân, liếc thấy ra là nữ giả nam trang.

"Tiểu Cúc, nàng đang ghen tị sao?" Ngọc Thần bưng ly rượu lên buồn bực uống một ngụm.

Trên mặt Vũ Cúc lộ ra nụ cười khổ, ghen? Nàng có tư cách ư, mười ba tuổi bị bán cho lầu Xuân Phong, ném mọi khó khăn của nhân gian, cho đến khi

gặp được công tử, nàng mới có thể thỉnh thoảng yêu cầu cao một chút, chỉ là, chuyện nên tới rồi sẽ tới, tình là cái gì? Mình còn hăm sâu vào trong đó, chẳng lẽ công tử lại không?

"Công tử, đúng là Điệp nhi ghen tị, người kia có tốt bằng Điệp nhi không?"

Trong mắt Phấn Điệp hiện lên ghen tị, nàng làm bạn với công tử nhiều năm như vậy, sao có thể để nữ tử khác thay thế?

Ngọc Thần đặt ly rượu xuống, nâng cằm của Phấn Điệp lên, nói ra một câu tàn nhẫn: "Điệp nhi, làm sao ngươi có thể so sánh với nàng."

Nói xong, hất ống tay áo lên, nghênh ngang rời đi.

Vũ Cúc châm chọc nhìn Phấn Điệp. Quá rõ ràng rồi, đây là kết cục của mình, lại ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Thần đang càng lúc càng xa, có lẽ từ nay về sau, không có cơ hội gặp lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Nghỉ, có anh ở cạnh

Edit: Thụy Miên

Chưa bao giờ tin tưởng vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhưng khi gặp nàng ở rừng hoa đào, một cái nhìn thôi cũng khiến nội tâm ta như núi lửa phun trào, từ nay về sau, trong lòng ta, trong mắt ta đều là nàng, cho dù, lòng của nàng không có ta – Ngọc Thần.

Ngọc Diện công tử ngồi dưới tán đào, nấu rượu thanh mai, than thầm, thời kỳ nở hoa của hoa đào qua nhanh thật...

"Ngọc công tử có nhà hừng như thế, không biết nhiều thêm hai người có được không?" Nghe Quân dẫn theo Tần Tu ngồi đối diện với Ngọc Thần.

"Tùy ý." Nụ cười rực rỡ lúc đầu của Ngọc Thần lập tức biến mất, hắn không biết Nghe Quân hẹn hắn ra, lại mang theo người kia.

Tần Tu không cảm thấy xấu hổ, tự động cầm bầu rượu lên, rót rượu ra, sau đó nâng ly rượu sát cái mũi cao thẳng, mùi thơm ngan ngát tràn ra, khoe miệng nhếch lên, "Rượu của Ngọc công tử, người thôi cũng cảm thấy vô cùng tốt."

"Nếu Tần công tử đã thích thì uống nhiều một chút." Rượu mà mình yêu thích nhất được khẳng định, tâm tình đương nhiên tốt hơn một chút.

Đáng tiếc, về mặt Nghe Quân lại ghét bỏ, "Tần lang, rượu này uống ngon hơn rượu nho chàng ử sao?"

"Nàng đúng là người mù rượu, hai loại rượu này không giống nhau, rượu thanh mai của Ngọc công tử ngọt mà không mạnh, mà rượu nho uống vào như đao cắt."

"Hừ, ta vẫn thích uống rượu nho." Nghe Quân nhấp ngụm rượu, trái lương tâm nói ra.

"Ngọc công tử, thật xin lỗi, Quân nhi bị ta làm hư rồi."

Tuy là lời nói trách móc nhưng Ngọc Thần vẫn có thể nghe ra được trong đó bao nhiêu là sùng nịnh, hắn chỉ cười không nói, trong mắt hiện lên một chút đau đớn, thật sự đã quá muộn rồi...

Tần Tu tùy ý tìm chủ đề nói chuyện, Ngọc Thần cũng nói chuyện lung tung, cho đến khi mặt trời ngả về phía tây, Tần Tu mới nói đến trọng điểm, "Ngọc công tử là người có tài như vậy, vì sao không đi thi lấy công danh, đền đáp triều đình?"

"Tại hạ lang bạt đã thành quen, những thứ trói buộc ở triều đình kia, không thích hợp."

"Ngọc công tử, biết ngươi cả mấy ngày nay, ta thật sự không biết ngươi lại là một người khiêm tốn đấy!" Nghe Quân thật sự không nghe nổi mấy lời khách sáo nữa.

"Quân nhi."

Nghê Quân bấu bấu môi, không nói nữa.

Ngọc Thần hâm mộ nhìn Nghe Quân có chút tùy hứng giận dữ, nàng như thế, có lẽ chỉ xuất hiện trước mặt Tần Tu mà thôi.

"Ngọc công tử, không gât ngươi, hôm nay gặp nhau, thật ra ta muốn mời ngươi làm phụ tá."

Ngọc Thần mở cây quạt ra, nhìn thẳng Tần Tu, "Tam hoàng tử nói như thế là quá dễ mất đến tại hạ."

Nụ cười trên mặt Tần Tu thu lại một ít, nhìn kỹ hẳn, "Ngọc công tử quả nhiên là người tài, lại biết rõ ta là ai."

"Người nào không biết Tam hoàng tử, tám tuổi có thể làm thơ, mười một tuổi có thể đàm luận binh pháp, đáng tiếc về sau lại không có động tĩnh gì lớn, không biết hôm nay Tam hoàng tử tới là muốn Ngọc công tử làm cái gì?"

"Những thứ đó đều là người đời khoa trương, không kể đến, bản điện hạ thật sự thành tâm thành ý muốn tới mời Ngọc công tử."

"Được, sau này Ngọc công tử xin nhờ Tam hoàng tử giúp đỡ."

"Ha ha, giúp đỡ lẫn nhau thôi."

Ngọc Thần cùng Tần Tu chạm cốc rượu rồi uống, ở dưới đôi mắt là tâm tình khác, ở bên cạnh Tam hoàng tử, có thể nhìn thấy nàng nhiều thêm vài lần, như vậy là tốt rồi.

"Cut!"

"Đạo diễn Từ, sao ông lại có thể keo kiệt như vậy, cái này là rượu thanh mai cái gì chứ, rõ ràng là nước lọc!" Thôi Nghi Giai đang ngồi xếp bằng trực tiếp mở hai chân ra, hai tay chống xuống, về mặt ghét bỏ nhìn ly rượu trên bàn.

"Thôi Nghi Giai, cô cũng quản nhiều chuyện quá nhỉ, rượu thì có gì tốt, chưa nghe nói nước lọc vạn năng sao! Uống nhiều nước, mới có thể ngăn chặn lực lượng hồng hoang của cô!"

"Đạo diễn Từ, lực lượng hồng hoang không ngăn được, nó đang dồn tới một chỗ." Về mặt của Thôi Nghi Giai đột nhiên thành thật nói.

"Chỗ nào?" Tinh Triết tò mò hỏi.

"Phụt..."

"Thôi Nghi Giai."

Mặc Khung Thành nhìn Thôi Nghi Giai thoải mái cùng với Tinh Triết tức giận giậm chân, âm thầm cảm thấy may mắn, may là như mình dự đoán trước, sớm chạy đi.

Lúc nghỉ ngơi, Từ Lập về mặt nghiêm túc đi tới, "Nha đầu Khuyên Thành, cái này là cảnh cuối cùng của ngày hôm nay, cũng là kết quả cuối cùng của Ngọc Diện công tử, chuẩn bị thế nào rồi?"

"Cũng tạm tạm rồi."

"Tốt lắm, trợ lý, chuẩn bị, cảnh tám mươi hai, action!"

"Soán soạn..."

Sau một lúc ồn ào, tiếng bước chân dần dần rõ ràng.

"Bịch!"

Một người ngã vào trong rừng đào, áo trắng trên người nhuộm những vết máu, nở rộ như hoa mai, điểm lệ đến chói mắt.

Sau một lát, hắn động vài cái, từ từ dựa vào thân cây, ngược đầu lên, nhìn bầu trời bao la sạch sẽ lúc này, chậm rãi nở nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng lại xen vào vài tiếng khóc.

Hôm nay là một ngày tốt, Tần Tu cuối cùng cũng ngồi ở trên vị trí kia, nàng cũng đã trở thành người đứng đầu hậu cung, mình cũng nên vui cho nàng, vậy nên, mình là người dư thừa sao?

Ly rượu độc này, từ tay nàng đưa tới, mình cũng không phải là không hiểu được, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện uống vào, chết trong tay nàng, có lẽ là kết quả tốt nhất.

Trước mắt Ngọc Thần dần dần mờ hồ, giống như trở lại lần đầu tiên gặp mặt, điệu múa khuyên thành của Nghê Quân, tươi cười hay là ngọt ngào như vậy, liệu nàng có còn nhớ rõ, thiếu niên gọi là Ngọc Thần...

Mọi người thấy Ngọc Diện công tử nhắm mắt lại, khóe miệng vẫn nở nụ cười, nửa đời trước của hắn, tiêu sái tùy ý, nửa đời sau, vì một nữ nhân mà chinh chiến chốn triều đình, cuối cùng, yêu nghỉ ở trong rừng hoa đào mà hắn yêu nhất.

"Hu hu hu..." Hốc mắt của các nhân viên nữ đỏ lên, đau lòng cho Ngọc Diện công tử.

"Nghê Quân thật đáng ghét."

"Đúng, Ngọc Diện công tử tốt như vậy lại không cần, lại đi thích Tần Tu gì đó."

"Thật đau lòng cho Ngọc Diện công tử, Nghê Quân vẫn gọi anh ta là Ngọc công tử, chưa từng gọi là Ngọc Thần."

Nghe nói thế Thôi Nghi Giai cũng đỏ mặt tía tai, trên trán có vài đường hắc tuyến, các cô ấy đúng là chó ngáp phải ruồi, Nghê Quân thật sự không nhớ rõ Ngọc Thần tên là gì, người đời vẫn gọi là Ngọc Diện công tử, biết rõ tên thật của hắn cũng chỉ có vài người, thật tâm nói cho Nghê Quân, thế nhưng nàng cũng quên lãng.

"Như thế nào?" Lúc này Mặc Khuynh Thành có chút chật vật, toàn thân đầy vết máu và bùn đất, sợi tóc dính vào trên mặt, nhưng vẫn tươi cười.

"Rất tốt, nha đầu Khuynh Thành nhanh đi thay quần áo đi, cái này mặc cũng không thoải mái." Liễu Vĩnh nhìn hình ảnh trên màn hình, vừa cười vừa nói.

Một giờ sau, Mặc Khuynh Thành ngồi trên xe trở lại đế đô, nhìn những con đường đã đi qua, đặc biệt nhớ người nhà.

"anh cả, anh theo em được nửa tháng." Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận đang lái xe, nghiêm túc nói.

"Ừ."

"Nhưng mà anh không bận sao?" Minh xin nghỉ, nhưng mà anh cả học đại học năm ba, chẳng lẽ cũng xin nghỉ?

"Không có việc gì, trong lòng anh tự có sắp xếp." Chính mình cũng chưa từng làm thế, đây là lần đầu, chỉ là giai đoạn bây giờ có chút phiền phức.

Mặc Khuynh Thành biết rõ trình độ yêu nghiệt của anh cả nhà mình, một năm trước đã bắt đầu xây dựng sự nghiệp rồi. Mặc dù không rõ là làm gì, nhưng mà mỗi ngày đều có điện thoại không ngừng, cũng biết được anh thật sự rất nhiều việc, cho nên, cô càng thêm cảm động.

"Ừm."

Một bàn tay cắt đứt ý nghĩ của cô, đầu tóc bị xoa có chút rối, Mặc Khuynh Thành tranh thủ thời gian đẩy tay anh ra, giận trừng mắt, thật sự không nghĩ đến những chuyện kia nữa.

Mặc Dận cười rất vui vẻ, cục cưng chỉ cần vô ưu vô lo, người kia mưa to gió lớn, tất cả đã có anh

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Về nhà

Editor: Sokute_112k

"Mai Mai, không phải tiểu quái nói hôm nay chúng nó sẽ về sao?" Tay Mặc Tuyền Thần cảm tò báo hỏi.

"Tuyền Thần, anh đã hỏi rất nhiều lần rồi, chúng nó từ nơi đó về mất ba tiếng, có lẽ phải giữa trưa mới về đến nhà." Lan Tuyết Mai bắt đầu nhìn chồng mình đang quá nhớ con gái.

"Mỹ nữ, mẹ mặc kệ ông ấy, ông ấy là rảnh rồi đến phát hoảng." Mặc Giác ngồi bên cạnh ăn anh đào, làm ra vẻ không chút để ý, đương nhiên, đó là khi bỏ qua việc thỉnh thoảng cậu lại đưa mắt nhìn ra cửa.

"Tiểu tử thôi, cút ra xa lão tử một chút." Mặc Tuyền Thần nhìn cậu lại thấy khó chịu.

"Vâng." Mặc Giác chỉ chờ câu này liền đứng dậy phui phui mũi, nâng đôi chân thon dài thẳng tắp nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

Mặc Tuyền Thần sừng sốt vài giây, lập tức phản ứng lại: "Tiểu tử thôi!"

"Được rồi, Tuyền Thần, mau tới phòng bếp phụ em đi, tiểu quái thích ăn món Phật nhảy tường của anh nhất đó."

Mặc Tuyền Thần vừa nghe vậy, không tìm Mặc Giác tính sổ nữa, vội vàng đi vào bếp, không chuyện gì quan trọng hơn chuyện mà bà xã giao!

Mặc Giác đi tới cửa nhà, tựa nửa người lên cửa, nhìn đăm đăm về phía con đường trước nhà, chốc chốc lại lấy di động ra nhìn, ừm, không có tin nhắn hay cuộc gọi nào, lòng cậu có chút tủi thân, đã lâu như vậy rồi mà em gái nhỏ vẫn không liên lạc với cậu, có phải đã quên người anh hai này rồi không? Nếu sớm biết như vậy cậu cũng đi theo rồi, hối hận quá.

Mặc Giác nghĩ tới quên hết mọi thứ nên không phát hiện trên con đường kia, một chiếc Jaguar XJ đơn giản mà xa hoa chậm rãi đi đến, lúc đến cạnh biệt

thực thì dừng lại.

Cửa xe bên phải mở ra trước, vẻ mặt Mặc Dận không vui nhìn Mặc Khuynh Thành, cho dù sốt ruột muốn về nhà cũng không nên vội vã như thế chứ, sau đó lại tự trách bản thân mình quá chậm chạp, vậy mà lại bỏ lỡ cơ hội mở cửa xe cho cô.

Mặc Khuynh Thành lè lưỡi, cô cũng không còn là trẻ con nữa, anh cả cứ chiều chuộng cô như vậy, cái gì cũng không để cô làm, chuyện này đối với cô bây giờ không phải là chuyện tốt.

“Anh hai!” Mặc Khuynh Thành nhìn cảm xúc trên khuôn mặt Mặc Giác không ngừng thay đổi, hơi tò mò, không biết anh ấy nghĩ gì mà nhập tâm như thế, cô đã về mà cũng không phát hiện.

“Ừ?” Mặc Giác theo phản xạ ngẩng đầu lên, đôi mắt không chút cảm xúc, chỉ có vẻ mờ mịt.

“Khuynh Thành, em về rồi?”

Mặc Khuynh Thành không vui, trong lòng cũng sáng tỏ, bản thân mình đã nghĩ ra rất nhiều cách ghênh đón cô về nhà, cuối cùng anh hai lại bình tĩnh như thế, hừ, cục cưng giận rồi nha!

“Là tiểu quái về hả?” Mặc dù đang nấu cơm nhưng Mặc Tuyên Thần vẫn không ngừng để ý tình hình, vừa nghe tiếng cửa mở liền nhanh chóng chạy ra khỏi nhà bếp.

“Ba ba, con về rồi!” Mặc Khuynh Thành lập tức bỏ Mặc Giác, nhào vào cái ôm của Mặc Tuyên Thần.

“Rót cuộc Tiểu Quai cũng về rồi, ba ba nhớ muốn chết, mau để ba ba nhìn xem, gầy đi nhiều quá, đóng phim chắc rất vất vả, không phải Mặc Dận đi theo chăm sóc con sao, nó chăm sóc con kiểu gì vậy.” Mặc Tuyên Thần cực kỳ đau lòng, khuôn mặt non nớt của bảo bối nhà mình không còn đầy đặn nữa rồi.

“Ba ba, gầy mới tốt, bây giờ đang thịnh hành trào lưu gầy đó.” Mặc Khuynh Thành làm nũng ôm lấy ông, trong lòng ấm áp.

“Ai nói vậy, tiểu quái béo mới tốt, gầy chỉ còn da bọc xương, ba ôm sẽ rất đau lòng.”

“Ba, mẹ, con đã về rồi.” Mặc Dận xách theo một đồng hành lý đi tới.

“Ừm, vất vả rồi.” Đối với đứa con lớn nhất này, Mặc Tuyên Thần luôn không phải quan tâm quá nhiều.

“Không vất vả.” Anh luôn cho rằng, chuyện làm anh thấy hạnh phúc nhất chính là ở bên cạnh cục cưng.

“Mấy người đừng đứng ngoài cửa nữa, mau lên lầu sắp xếp một chút, lát nữa là có thể ăn cơm rồi.” Giọng của Lan Tuyết Mai truyền ra từ phòng bếp.

Lúc này Mặc Tuyên Thần mới phản ứng lại, kéo Mặc Khuynh Thành chạy lên lầu, Mặc Dận theo sau, mà Mặc Giác đứng trước cửa nhà, lập tức bị mọi người bỏ hoàn toàn.

Mặc Khuynh Thành thay quần áo xong liền đi xuống nhà cùng Mặc Dận, liếc mắt thấy Mặc Giác đang ngồi trên sofa u oán nhìn mình.

Mặc Khuynh Thành tự thề sẽ bỏ đến cùng, kéo Mặc Dận ngồi xuống chỗ cách xa anh hai nhất.

Mặc Giác càng u oán, đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm cô, muốn bao nhiêu túi thân thì có bấy nhiêu túi thân.

“Ba ba, ba có biết anh hai đi đâu không? Hôm nay con về mà anh ấy cũng không ở nhà.” Ánh mắt Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Tuyên Thần sáng lấp lánh.

Mặc Dận ngồi cạnh sao lại không hiểu tâm tư của cô, cũng hùa theo nói: “Có phải nó lại chơi bời ở đâu rồi không?”

“Tiểu tử thối kia cũng không biết đi đâu, gọi điện thoại cũng không nghe máy, nhưng tiểu quái, con đừng lo cho nó, nó lớn như vậy rồi, ở bên ngoài một lúc cũng không chết được.”

Mặc Giác nghe được câu cuối cùng, lập tức rống lên: “Bỏ đại gia đang ở ngay trước mặt mấy người đây!”

“Ồ, ai đang nói vậy?”

“Cục cưng, không có ai cả.”

“Đừng vậy tiểu quái, chắc là con mệt rồi, ăn cơm trưa xong thì nhanh chóng đi nghỉ đi.”

“Em gái nhỏ à, anh sai rồi, thật sự sai rồi mà, lúc nãy anh phải suy nghĩ vài chuyện, thật sự không phải cố ý không để ý đến em, em gái, tha thứ cho anh hai đi, anh hai biết sai rồi!”

Mặc Giác tủi thân bỏ nhào đến trước mặt Mặc Khuynh Thành, ôm đùi cô, giả bộ khóc lóc nức nở, thỉnh thoảng còn lau khuôn mặt không chút nước mắt

của mình lên người cô.

Mặc Khuynh Thành bị trò đùa của cậu dọa phát sợ, giống như đang biến cô thành một tên đàn ông phụ bạc vậy.

“Phụt...haha...”

Mọi người ngẩng đầu, nhìn thấy Lan Tuyết Mai đang bụng mâm cơm đứng trước sofa, cười rất vui vẻ.

“Tiểu quái, tiểu Giác lại làm gì chọc cho con không vui à?”

“Mẹ, anh hai đang tương tư.” Mặc Khuynh Thành không khách sáo mà bôi nhọ Mặc Giác.

“Em gái nhỏ, anh đâu có tương tư, chỉ là lúc đó có vài việc cần suy nghĩ!”

“Hừ.”

Lan Tuyết Mai làm sao lại không nhìn ra là con gái đang cố ý gây chuyện, chỉ có thể cho Mặc Giác một câu tự cầu phúc đi.

“Mẹ, con... con bụng thức ăn giúp mẹ.” Mặc Giác thật sự không đối phó được nữa, ai bảo người sai là cậu chứ.

Mọi người nhìn bộ dạng ảo não của Mặc Giác, nhìn nhau cười.

Ăn cơm xong, Mặc Khuynh Thành bị Lan Tuyết Mai giục lên lầu nghỉ ngơi, còn Mặc Dận lại bị Mặc Tuyền Thần gọi vào phòng đọc sách.

Hoa Hạ là quốc trà, cũng là nước đầu tiên sử dụng lá trà, trà này có văn hoá từ lâu đời lại mang theo vẻ huyền bí, từ tay Mặc Tuyền Thần, ấm nước sôi nóng vừa đủ, từ từ ủ trà.

Nhấp một ngụm trà nhỏ, lồng mày giãn ra, tâm trạng khoan khoái, cả người đều thả lỏng.

“Thời gian trôi qua thật nhanh, mới ngày nào tiểu quái còn đi chưa vững mà nay đã là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều rồi. Còn nhớ lần đầu tiên con nhìn thấy con bé, lập tức chạy tới ôm chặt nó, nói với chúng ta, con sẽ chăm sóc nó. Giờ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tiểu Dận, con có còn nghĩ như vậy không?”

Ánh mắt sắc bén của Mặc Tuyền Thần nhìn thẳng vào Mặc Dận ngồi phía đối diện, không phải ông không tin con trai của mình mà vì từ nhỏ tiểu quái đã trải qua quá nhiều đau khổ, nếu trái tim của anh bây giờ đã thay đổi, bản thân ông cũng sẽ không gượng ép, chỉ đành gả tiểu quái đi sớm một chút, tránh cho sau này cô lại động lòng.

“Ba, em ấy là của một mình con.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Đói bụng rồi, để anh làm đồ ăn cho em

Editor: Sokute_112k

Ánh mặt trời khi chiều xuống hơi chói mắt, thời tiết ẩm áp, gió xuân từ từ thổi qua, tiếng lá cây xào xạc, chim chóc kêu lanh lút, vẽ nên một bức tranh thiên nhiên rộn ràng, đẹp đẽ, thấm vào lòng người.

Phòng Mặc Khuynh Thành trái ngược với phòng của những cô gái trẻ khác, toàn bộ căn phòng được trang trí theo phong cách cổ điển, dụng cụ đều làm từ gỗ Hoàng hoa lê*, hoa văn không chỉ mang vẻ cổ điển xa hoa mà nó còn tăng thêm vẻ hiện đại, thời thượng, khiến người ta không cảm thấy quá cổ xưa, không hợp với người trẻ tuổi.

*Gỗ Hoàng hoa lê: gỗ Sưa.

Gỗ Hoàng hoa lê vốn rất vững chắc, lại có công dụng an thần, là loại cây đứng thứ hai trong danh sách bảo vệ của cả nước, cùng gỗ Tử đàn, gỗ Kê sí, gỗ Thiết lực xưng danh tứ đại danh mộc của xứ Hoa Hạ xưa kia. Hoa văn vẽ thiên nhiên khắc trên gỗ giống như nước chảy mây trôi, đẹp đẽ rung động lòng người.

Mà là thiên kim duy nhất của nhà họ Mặc, một thân hưởng ngàn vạn yêu thương, có thể có được Hoàng hoa lê - loại gỗ cả ngàn dặm mới tìm được một cây, thêm phong cách độc đáo, lại càng đặc biệt hơn người.

“Kẹt.”

Mặc Dận vừa kết thúc cuộc nói chuyện, thong thả mở cửa phòng Mặc Khuynh Thành, đi đến cạnh giường, không cởi áo mà cứ thế nằm xuống, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, sợ hãi không dám đụng vào.

Có lẽ là do có hơi thở quen thuộc, Mặc Khuynh Thành liền xoay người nằm nép sát vào lòng anh.

Thân thể Mặc Dận lập tức cứng đờ lại, anh không dám động đậy thêm, chỉ sợ đánh thức thiên hạ trong lòng mình. Lại nghĩ đến những gì vừa nói khi nãy, anh càng không dám động đậy, sợ những thứ tốt đẹp trước mắt sẽ lập tức biến mất trong nháy mắt.

“Cục cưng, em biết không, khi em nói với anh rằng em đã có người mình thích, anh đau lòng biết bao?”

“Cục cưng, vốn dĩ anh đã tuyệt vọng, nhưng em lại cho anh hy vọng một lần nữa.”

“Anh, có thể mong chờ một lần nữa sao?”

“Chỉ một chút, có được không?”

Không có tiếng đáp lại, chỉ có Mặc Khuynh Thành vô tư ôm lấy Mặc Dận, hai tay cô đặt trên vòng eo rắn chắc của anh, khoé miệng lại cong lên một nụ cười.

Mặc Dận hoàn toàn không ý thức được, nhìn thấy nụ cười của cô, anh cũng không tự chủ mà cười theo. Hành động của anh có vẻ thật điên rồ, nhiều năm nay đều đã sống như thế, vậy mà chỉ vì một vài lời nói của Mặc Tuyên Thần mà rối rắm, thật là không nên.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, vốn ban đầu hai mắt đã mệt muốn sụp xuống, nên chỉ lát sau anh đã ngủ mất.

Nguyện cùng nhau trải qua những năm tháng bình yên tươi đẹp, cho đến thiên hoang địa lão*

*Trời đất cùng già đi.

**

“Ký ức như một đoạn phim, không ngừng phát đi phát lại..”

Tiếng chuông quen thuộc kêu lên, Mặc Khuynh Thành nhíu mày thật chặt, tỏ vẻ chán ghét cái thứ đầu sỏ quấy rầy giấc ngủ của mình, nhưng tiếng chuông như đang chống đối cô, vang lên liên tiếp không ngừng nghỉ.

Ngay lúc này, một bàn tay to lớn chậm rãi vỗ nhẹ lên lưng cô, vỗ về cảm xúc của cô, vừa ấm áp vừa vững chắc, khiến chân mày cô dần thả lỏng.

“Alô.” Mặc Dận nói nhỏ, trầm trầm đầy từ tính.

“Á, thật lòng xin lỗi, có lẽ tôi gọi nhầm số.” Lê An An nghe được một giọng nam truyền ra từ điện thoại, vội vàng giải thích

“Lê An An?”

“A, sao anh lại biết tên tôi?”

“Tôi là anh cả của cục cưng.”

“Hoá ra là anh cả Mặc, em chào anh, Khuynh Thành đâu ạ, có phải hôm nay cô ấy về rồi không?”

“Ừm, nhưng em ấy vẫn đang nghỉ ngơi.”

Vốn dĩ Lê An An còn mong sẽ rủ được Mặc Khuynh Thành ra ngoài chơi, nghe xong những lời này từ Mặc Dận liền ghen lại, sao cô lại không hiểu được ngụ ý trong lời nói đó? Rất muốn giả ngu nhưng đáng tiếc, hiện thực lại tàn khốc như vậy.

“Đợi em ấy tỉnh tôi sẽ nói lại lời của cô.”

Nói xong, cứ thế cúp điện thoại.

“Tút TUT TUT...”

Lê An An mờ mịt nhìn màn hình di động, không kịp phản ứng lại, cô bị người khác cúp điện thoại? Lại là anh cả của bạn thân mình? Đúng là vậy rồi, khôn kiếp thật!

Ở bên này, lại nói Mặc Dận vừa cúp điện thoại, vốn còn đang muốn ngủ cùng cục cưng thêm một lát, ai biết vừa cúi đầu xuống liền thấy Mặc Khuynh Thành đang mở to mắt nhìn anh.

“Cục cưng tỉnh rồi?”

Mặc Khuynh Thành máy móc gạt đầu.

“Tĩnh rồi thì đi rửa mặt đi, để anh bảo thím Trương làm điểm tâm cho em.” Mặc Dận nhẹ nhàng xoa tóc cô, tao nhã đứng dậy, về mặt bình thường bước ra ngoài phòng.

Gió lay nhẹ tấm rèm cửa, thổi bay sợi tóc của Mặc Khuynh Thành, tuy vậy những thứ đó đều không thể so sánh với tâm trạng của cô lúc này, giống như lốc xoáy đang tàn quét, tất cả mọi thứ bị thổi loạn.

Mặc Dận xuống lầu, không bảo thím Trương làm điểm tâm mà tự mình đi vào phòng bếp, xắn tay áo, chuẩn bị bắt tay vào làm bánh.

Có lẽ biểu hiện của anh rất bình tĩnh, không chút hoảng loạn, nhưng chỉ cần nhìn động tác của anh thì sẽ không cho rằng như vậy nữa.

“Độc.”

Mặc Dận nhìn quả trứng gà vỡ tan, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, quả nhiên chỉ có cô ấy mới khiến anh mất bình tĩnh như vậy.

Đáng tiếc, cô gái nhỏ trên lầu kia cũng không biết, chỉ có thể thở dài, dừng suy nghĩ, bắt đầu làm lại từ đầu.

Chỉ lát sau, trong phòng bếp truyền ra mùi bánh ngọt thơm nức, khiến Mặc Khuynh Thành mới bước xuống dưới lầu không tự chủ nuốt nước miếng.

Có lẽ là tâm linh tương thông, Mặc Dận đi ra từ phòng bếp, trên người mặc tạp dề ren, làm giảm đi sự mạnh mẽ của anh, tăng thêm một chút ấm áp.

“Đói bụng sao? Bánh ngọt sắp ăn được rồi.”

“Tạch.”

Mặc Khuynh Thành vui vẻ cầm di động trong tay, he he he, anh cả như vậy, rất có giá nha!

“Anh cả, em đói rồi.”

Mặc Dận vốn đang muốn nói gì đó, lập tức đi vào phòng bếp, cục cựa đói rồi, bánh ngọt phải làm nhanh hơn.

Chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới là, em đói bụng, anh làm đồ ăn cho em.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Không từ mà biệt

Edit: Thụy Miên

Sáng sớm hôm sau, Mặc Khuynh Thành đã không tìm thấy Mặc Dận rồi.

"Ba ba, anh cả đâu?" Cô có một loại trực giác rằng nhất định Mặc Tuyền Thần biết rõ.

"Nó hử, tạm thời sẽ không về." Mặc Tuyền Thần xem tin tức, không để ý nói.

Mặc Khuynh Thành có chút bối rối, từ lúc trùng sinh đến bây giờ, Mặc Dận chưa bao giờ tách khỏi mình, cho dù quay phim cũng là mỗi ngày ở cùng mình.

Cô nhìn Mặc Tuyền Thần, thờ hồn hèn, trực tiếp tắt TV đi, nhìn chăm chăm ông.

Trong lòng Mặc Tuyền Thần ghen tuông, không phải chỉ là một người anh cả thôi sao, chẳng lẽ còn quan trọng hơn người làm cha như ông sao?

"Tiểu quái, con không thương ba ba à."

"Ba ba, không phải con không thương ba ba."

Dáng vẻ của Mặc Tuyền Thần ra vẻ không tin, quệt miệng, uất ức ôm lấy Mặc Khuynh Thành, còn không ngừng cọ cọ.

Mặc Khuynh Thành bất lực! Cô chỉ hỏi anh cả đâu rồi, sao lại biến thành như thế này, chỉ có thể đưa tay vỗ vỗ đầu ông, "Ba ba ngoan, tiểu quái vẫn rất yêu ba mà."

Mặc Tuyền Thần dựa vào trên vai cô, buồn nôn đến run lên, vì để cho tiểu quai không hỏi Mặc Dận đi đâu, chính mình đã phải bán cái mặt mo này đi giả bộ bán manh vô tội, ông dễ dàng sao!

Thế nhưng dù cho trong lòng ông đang điên cuồng gào thét thì Mặc Khuynh Thành cũng không biết thuật đọc tâm, mà dù cô có biết, cũng sẽ chỉ cảm thấy ba của mình thật đáng yêu.

Nói này nói nọ với Mặc Tuyền Thần một hồi, mỗi lần lúc muốn moi thông tin đều bị ông đánh trống lảng, Mặc Khuynh Thành chỉ có thể trầm nghĩ, thật sự là một lão hồ li!

Trở về phòng, gương mặt tràn ngập nụ cười trong nháy mắt biến mất, đứng bên cửa sổ, dù cho bên ngoài ánh nắng chiếu sáng khắp nơi, nhưng trong lòng cô vẫn không ấm áp.

Cô không biết bị làm sao nữa, trái tim trống không, như là thiếu đi một thứ gì đó quan trọng nhất, khiến cho cảm xúc của cô không ngừng xáo động. Tay phải không tự chủ được xoa ngực, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, nhưng cũng không có cách khiến cho cô có thể cảm thấy yên tâm.

Đối với việc Mặc Dận không từ mà biệt, cô cũng không phải là chưa từng oán giận qua. Tĩnh lại trong phòng bệnh, yên lặng làm bạn, nói chuyện phiếm trên trời dưới đất, yêu thương thân thiết, tất cả mọi thứ này đều hình thành cho cô một thói quen.

Buổi sáng có anh gọi mình dậy, giờ cơm sẽ lấy xương cá cho mình, thỉnh thoảng có thể học làm một số món nhẹ làm cho mình, bất kể mình có tùy hứng như thế nào, anh đều ôn nhu xoa đầu mình. Thậm chí, vì mình, anh có thể bỏ xuống sự nghiệp vừa mới bắt đầu, chỉ lo lắng cho mình ở tổ kịch ăn cơm không ngon, mặc không đủ ấm, bị người khác bắt nạt...

Đột nhiên phát hiện, Mặc Dận đối với mình rất tốt, hơn cả mọi thứ.

Aizz, thói quen thật là một thứ đáng sợ.

Mặc Khuynh Thành nghĩ như vậy, trong mắt hiện lên từ bỏ không hề che giấu. Mặc Dận còn có chuyện muốn làm, không có khả năng ở cùng mình mãi, huống hồ cô là trùng sinh, nếu như ngược lại hai người kia, như vậy chỉ là lặp lại cuộc sống kiếp trước mà thôi, không có hai người này, vẫn còn những người khác.

Sự bảo vệ của người nhà, không thể coi là nghĩa vụ, chẳng lẽ chỉ vì đơn giản là Mặc Dận rời đi, liền phủ nhận yêu thương của anh đối với mình sao?

Không, không phải như vậy, cuộc đời của mình không thể lặp lại lần nữa! Cô không muốn, cũng không cho phép chính mình biến thành như vậy!

Mặc Khuynh Thành suy nghĩ rất nhiều, khiến cho lúc ăn cơm tối tinh thần cũng hốt hoảng, điều này làm cho Mặc Tuyền Thần không khỏi suy nghĩ, không phải vì mình không nói Mặc Dận đã đi đâu đó chứ?

Sau bữa cơm chiều, Lan Tuyết Mai không ngừng quấy rối Mặc Tuyền Thần, dư quang trên khóe mắt dừng ở trên người Mặc Khuynh Thành, đau lòng nữ nhi bảo bối của mình.

Mặc Tuyền Thần trầm than, con gái theo người ta rồi!

"Tiểu quai, hôm nay con sao vậy?" Mặc Tuyền Thần đứng dậy ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay quơ quơ trước mắt cô.

Mặc Khuynh Thành hoàn hồn, cười nói: "Ba ba, không có chuyện gì đâu."

"Vậy sao con thất thần? Có phải bởi vì thằng cả đi mà không nói trước với con không?" Ông trực tiếp đẩy trách nhiệm cho Mặc Dận, ai bảo trước khi đi nó không chào tạm biệt tiểu quai, đều là lỗi của nó!

"Ba ba, anh cả không thể nào ở bên con mãi được, anh ấy có sự nghiệp muốn ra sức làm của mình, sau đó cũng sẽ gặp chị dâu tương lai, ba nói anh ấy tạm thời đừng quay về nữa, cũng là tốt cho con, sau khi con xuất viện cứ quán lấy anh ấy mãi, là con không tốt."

Mặc Khuynh Thành cười nói ra tất cả, như một đứa bé hiểu chuyện.

Lan Tuyết Mai thấy cô như vậy, trực tiếp đẩy Mặc Tuyền Thần ra, ôm cô vào trong ngực, "Tiểu quai, nếu trong lòng con không thoải mái thì cứ nói ra, đừng kìm nén.."

Mặc Khuynh Thành buồn cười nhìn Lan Tuyết Mai, cô có chút không thoải mái, nhưng cũng nghĩ thông cả rồi, đã tốt hơn nhiều, người nhà vẫn chỉ là người nhà, cho dù không ở bên cạnh mình, vậy cũng có chuyện gì đâu?

Mặc Tuyền Thần không nghĩ tới mới chỉ nửa ngày, tiểu quai đã nghĩ thông suốt, chẳng lẽ cô đối với Mặc Dận thật sự chỉ có tình thân sao? Cho nên, mình có lòng tốt lại làm hỏng chuyện, hoàn toàn ngược lại rồi sao?

Nghĩ như vậy, sau lưng ông đổ mồ hôi lạnh, nếu như Mặc Dận biết được, chính mình sẽ chết sao? Ông rất muốn có chín cái mạng mèo, lão tử sợ con trai cái gì, quả thực không nên quá sướng! (*)

[i](*) sướng này mang nghĩa ngược lại, nhưng nguyên tác để sướng nên mình giữ nguyên.[/i]

"Ba mẹ, hai người không cần phải suy nghĩ nhiều, tiểu quái của hai người đã trưởng thành rồi, có thể tự chăm lo tốt cho bản thân, hướng chỉ con chỉ lui tới hai chỗ trong nhà với trường học, đừng lo lắng cho con."

"Mẹ không lo lắng cho con, Dân Nhi nó..."

Mặc Khuynh Thành ngăn lời Lan Tuyết Mai lại..."Mẹ, anh cả càng không phải lo lắng cho con, con cũng không phải là kẻ trời sinh đã hấp dẫn phiền phức, bình thường cũng không chủ động kiếm chuyện gì, yên tâm yên tâm!"

"Oa, muộn thế này rồi, ba mẹ, con đi ngủ trước, ngủ ngon."

Mặc Tuyền Thần và Lan Tuyết Mai nhìn bóng lưng của Mặc Khuynh Thành đang lên lầu, đồng thời thở dài, chuyện của người trẻ, nên để bọn nó tự mình giải quyết.

Chìm vào trong sự tĩnh lặng của đêm tối, từng ánh sao le lói lên, Mặc Dân ở trên máy bay, nhìn cả bầu trời, nỗi nhớ nồng đậm tràn dần ra, cục cựa, chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Chàng trai vô tình gặp mặt

Editor: Sokute_112k

Ngày ba mươi tháng tư, một ngày bình thường như bao ngày khác, năm giờ rưỡi sáng, sương sớm còn quần quýt trên những tán lá, con gió mang theo hơi lạnh âm âm, thổi tới khu biệt thự nằm ở lưng chừng núi.

Bên cạnh biệt thự là một vườn hoa rực rỡ, bốn phía có đủ mọi loại cây, ở giữa lại có một cái hồ lớn chứa đầy nước. Loáng thoáng có thể nhìn thấy một vài cặp uyên ương. Trên đường rất vắng người, hầu hết là những cụ già, nhưng giữa khung cảnh ấy lại có một người trẻ tuổi.

Mặc Khuynh Thành mặc bộ quần áo thể thao màu tím nhạt, đeo tai nghe, chạy chậm chậm trên con đường nhỏ, thỉnh thoảng có cụ già thân thiện nở nụ cười với cô, cô cũng mỉm cười đáp lại.

"Phù..."

Mặc Khuynh Thành lau giọt mồ hôi trên mặt, cảm giác tức giận bùng bùng khi này hầu như không còn.

Tối qua phải diễn trò trước mặt Mặc Tuyền Thần và Lan Tuyết Mai, miệng thì nói vậy, nhưng chỉ có trong lòng cô hiểu rõ, nói về chị dâu tương lai, cái cảm giác khó chịu cứ nghẹn lại trong họng, không thể giãi ra mặt, ngay cả ban đêm ngủ cũng không yên, mơ tới cảnh Mặc Dân nắm tay một cô gái đang cười rất tươi xuất hiện trước mặt cô, nói đó là chị dâu cả của cô.

Mơ đến đó cô choáng tỉnh dậy, cả người ướt như vừa bị ngâm nước, chỉ có thể vội kéo thân thể mệt rã rời dậy, một lúc sau lại nằm xuống nhưng cũng không dám ngủ thêm. Đến khi trời tờ mờ sáng, cô mới quyết định ra ngoài chạy bộ.

Có lẽ là phải vận động nên cô không nghĩ thêm về những chuyện kia nữa, chỉ tập trung chạy bộ, ngược lại như vậy giúp cô được thả lỏng thân thể.

"Á!"

Mặc Khuynh Thành bị người đằng sau va phải, mắt thấy mình ngày càng gần mặt đất hơn, cô chỉ có thể lấy tay che trước mặt mình, mắt nhắm chặt, chờ đợi cảnh hôn đất xảy ra.

Ồ, sao không thấy đau nhỉ?

Mặc Khuynh Thành mở hai mắt, cơ thể cô cách mặt đất khoảng nửa thước, mà thứ ngăn cô không ngã xuống chính là cánh tay đang đặt ngang eo.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Mặc Khuynh Thành ngẩng ra, chủ nhân của bàn tay kia có tiếng nói mát dịu như con gió, thổi vào lòng cô, vuốt ve phiền não của cô.

"Tôi không sao."

Chàng trai đỡ cô dậy, điều này giúp Mặc Khuynh Thành nhìn rõ hơn khuôn mặt của anh ta.

Mái tóc dài được ghim lên một nửa, dính tán loạn trên trán vì mồ hôi nhưng lại không làm mất đi vẻ đẹp của khuôn mặt ấy, một đôi mắt phượng có hồn sáng lấp lánh, trong mắt tràn đầy quan tâm, nếu nhìn kỹ còn có thể phát hiện con ngươi của anh ta không phải màu đen mà là màu xanh lục thẫm, điều này khiến Mặc Khuynh Thành càng tò mò. Hơn nữa, sống mũi vừa cao vừa thẳng, đôi môi hồng hào cong lên thành nụ cười ấm áp.

“Thật không phải, vừa nãy tôi cúi đầu nhấn tin nên không nhìn thấy cô, hại cô bị ngã.”

Mặc Khuynh Thành cười trả lời: “Không sao cả, anh cũng không hề cố ý, rồi lại nói, không phải vừa nãy anh đã cứu tôi sao?”

Chàng trai nghe thấy từ “cứu” từ miệng Mặc Khuynh Thành, trong đó có chút đùa giỡn, lại khó nén sự chân thành trong đó, nụ cười bên khoe miệng càng lớn hơn: “Vây may nhờ có tôi ứng cứu rồi, nếu không để mặc một tiểu thư xinh đẹp như vậy ngã xuống sẽ khiến tôi vô cùng áy náy.”

“Phụt...”

Mặc Khuynh Thành cười ra tiếng, nếu là từ miệng người khác nói ra những lời này cô sẽ thấy rất giả dối, nhưng qua miệng của người này cô lại chỉ cảm thấy rất thật lòng. Điều này khiến cô tin vào một câu nói, gặp được nhau chính là duyên phận.

Cassiel nhìn Mặc Khuynh Thành nở nụ cười, có lẽ bị cuốn hút, anh ta cũng cười theo.

Cười một lát, anh ta mới nói: “Tên tôi là Cassiel, xin hỏi tiểu thư đây tên gì?”

“Tên tôi là Mặc Khuynh Thành.”

“Rất hân hạnh được gặp cô, tôi cảm thấy chúng ta nói chuyện rất hợp nhau.” Cassiel khuy một bên gối xuống, cầm tay Mặc Khuynh Thành, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó.

Lông mày Mặc Khuynh Thành khẽ nhíu, loại lễ nghi này chỉ có người châu Âu thường hay dùng, cái chính là, lễ nghi này còn chỉ giới hạn trong tầng lớp thượng lưu, xem ra thân phận của Cassiel không hề đơn giản.

**

“Mẹ, mẹ! Không xong rồi!” Mặc Giác vội vàng chạy từ trên lầu xuống.

Lan Tuyết Mai nhanh chóng ra khỏi phòng bếp, tiểu Giác rất ít khi hét gọi mẹ, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Giác, làm sao vậy?”

“Mẹ, không thấy em gái đâu!”

“Cái gì?”

“Keng!”

Nồi súp Muối xào trên tay Lan Tuyết Mai nháy mắt liền rơi xuống đất, nhưng bà không hề quan tâm, bước thật nhanh đến trước mặt Mặc Giác, hai tay đặt lên vai cậu: “Tiểu Giác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con nói rõ đi, sao lại không thấy tiểu quai đâu?”

Mặc Giác cũng không để ý bà vai đau nhói, lo lắng nói: “Con mới vừa ngủ dậy, liền qua phòng em gái gọi con bé rời giường, nhưng con đẩy cửa vào thì không nhìn thấy con bé đâu, giường cũng rất gọn gàng ngăn nắp, không hề có chút dấu hiệu nào cho thấy em ấy đã đi ngủ.”

“Con qua phòng vệ sinh xem có thấy không, mới sáng sớm tiểu quai có thể đi đâu được?”

“Con đi xem rồi, phòng vệ sinh cũng không có.” Mặc Giác nhìn Lan Tuyết Mai đang bối rối, an ủi: “Mẹ, mẹ đừng lo quá, có thể sáng sớm con bé đã ra ngoài hít thở rồi.”

“Làm sao có chuyện đó được! Con cũng không phải không hiểu nó!” Lan Tuyết Mai lập tức gạt bỏ ý nghĩ của cậu.

Mặc Giác cũng cảm thấy khả năng này không lớn, mỗi khi Mặc Khuynh Thành ở nhà, mỗi sáng sớm đều là Mặc Dận gọi dậy, không có lần nào là cậu lên gọi.

“Chẳng lẽ là vì anh cả đi vắng rồi?” Mặc Giác chậm chạp nói.

“Tiểu Giác, bất kể là vì lý do gì, hiện giờ quan trọng nhất là phải đi tìm tiểu quai.”

“Con sẽ ra ngoài tìm con bé, mẹ đừng lo lắng.” Mặc Giác nói xong liền chuẩn bị đi ra cửa.

“Ồ, sao mọi người đứng đây hết vậy?” Lúc này Mặc Khuynh Thành từ ngoài cửa đi vào, thấy hai người đứng ở cửa phòng bếp, thắc mắc hỏi.

“Tiểu quai, con về rồi sao? Có mệt lắm không, điểm tâm đã làm xong rồi này.” Lan Tuyết Mai nhìn Mặc Khuynh Thành mặc bộ quần áo thể thao, rất nhanh trí không nói về chủ đề lúc trước nữa.

“Dạ, được, để con lên lầu trước.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Cậu là đàn ông sao

Edit: Thụy Miên

Ánh mắt trời khúc xạ vào biệt thự, căn phòng ẩm áp, đáng tiếc bầu không khí quý dị trên bàn cơm lại khiến cho mọi người không cảm nhận được nó.

Mặc Khuynh Thành tâm tình không tệ uống hết cháo trong chén, sau đó nói: "Mẹ, anh hai, con ăn xong rồi, đi học trước đây."

Nói xong, cô liền đi ra ngoài phòng khách.

Nói thật, cô cũng không phải không cảm giác được ánh mắt như có như không kia lúc ăn sáng, nhưng mà cô cũng không biết nên giải thích thế nào, chẳng lẽ cô phải nói là mình mơ thấy anh cả và chị dâu tương lai cho nên bị đánh thức sao?

Không, cô không thể nói, lý trí nói với mình rằng, sau này anh cả sẽ có bạn gái, thậm chí là vợ, nhưng mà cô đã lựa chọn trốn tránh, cô không muốn chuyện như vậy xảy ra, cho nên dưới tình huống này, cô không giải thích được gì.

Ngày mai sẽ là ngày lễ Quốc tế Lao Động rồi, cả nước trên dưới đều chào mừng đến ba ngày nghỉ này, mà năm nhất tại ngày cuối cùng của tháng tư mở tiệc tối mừng ngày một tháng năm.

Mặc Khuynh Thành xuống xe, sau khi tạm biệt tài xế Tiểu Trương, đi đến cổng trường.

Mỗi ngày đến trường và tan trường đều là một ngày cao điểm. Đừng nói đến chuyện khác biệt giữa năm nhất và năm hai, trong trường không chỉ có người có thành tích đặc biệt xuất sắc, còn có rất nhiều người có tiền, có quyền. Điều này khiến cho trong trường học mặc dù không có quy định chính xác nhưng mà người có quyền sẽ không qua lại với hạng bình dân, mà hạng bình dân cũng không tự mình chuốc lấy khổ.

Mà ngay cả cái gọi là tiệc tối hàng năm, cũng là do những Phú Nhị Đại (*), Quan Nhị Đại (**) tổ chức, cho nên mỗi khi đến lúc này, cho dù hạng bình dân có đến xem, thì cũng chỉ ở bàn cuối cùng.

(*) Phú nhị đại: Con của người giàu có

(*) Quan nhị đại: Con của người có quyền, người làm quan chức.

Đương nhiên, Mặc Khuynh Thành chưa bao giờ cảm thấy quyền quý và bình dân có gì khác nhau, mỗi người vừa sinh ra không thể nào quyết định bản thân mình, nhưng không có nghĩa là không quyết định được tương lai của mình. Không thể không nói, chỉ nhìn vào điểm này, Mặc gia so với các hào môn thế gia khác xuất sắc hơn không ít.

"Khuynh Thành, cậu đến rồi!" Lê An An nhìn Mặc Khuynh Thành đi tới, kích động trực tiếp chạy đến trước mặt cô, lâu như vậy không gặp, mình thật sự rất nhớ cô ấy.

"An An, sao cậu lại đứng ở cổng chờ mình, không phải là hẹn trực tiếp gặp ở lễ đường sao?" Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An không biết từ nơi nào nhảy đến trước mặt mình, run sợ một giây, sau đó bừng tỉnh lại, buồn cười hỏi.

"Khuynh Thành, không phải chúng ta rất lâu rồi không gặp nhau sao, mình thật sự rất rất nhớ cậu, vốn trước đó không quen cậu, chỉ cảm thấy cuộc sống ở trường học chính là nhàn nhai, nhưng mà sau khi quen cậu, mình cảm giác thời gian qua đi rất nhanh, mỗi ngày đều rất đặc sắc, cho nên cậu đi quay phim lâu như vậy, cái đó, dùng một câu ngạn ngữ để hình dung chính là, lúc thường không tương tư, lúc có thể tương tư thì rất dễ tương tư.

"Bốp!"

"Oa."

Lê An An ôm lấy đầu mình, đau đến nước mắt cũng đảo quanh hốc mắt, "Khuynh Thành, sao cậu lại đánh mình!"

"Không biết dùng ngạn ngữ thì đừng dùng." Mặc Khuynh Thành thả tay xuống, bình tĩnh bên ngoài cũng không giấu được nội tâm im lặng bên trong, câu nói kia không phải là đối với người yêu nói sao, chỉ là vì sao trong đầu mình lại xuất hiện hình bóng của Mặc Dận, phi phi phi, Mặc Khuynh Thành, mi thật sự điên rồi!

Lê An An nhìn Mặc Khuynh Thành lúc thì không nói gì, lúc thì nghi hoặc, lúc thì tức giận, lập tức tò mò, thật không hiểu rốt cuộc cô ấy nghĩ tới cái gì,

mới có thể khiến cho trên mặt xuất hiện biểu cảm phong phú như vậy.

"Mặc Khuynh Thành!"

Không thể hỏi, nghẹn rất khó chịu, cho nên cô dứt khoát quyết định trực tiếp cắt đứt suy nghĩ của Mặc Khuynh Thành. Chẳng những vậy, Mặc Khuynh Thành bị Lê An An lớn tiếng dạy dỗ đến mức trong đầu không còn bóng người nào.

"An An, cậu đừng lớn tiếng như thế, mình nghe thấy." Mặc Khuynh Thành bị lấy lỗi tại, cảm giác mình bị ừ tai rồi.

"Không lớn tiếng một chút, sao có thể đánh thức cậu." Lê An An trực tiếp liếc mắt.

"Được rồi, chúng ta mau vào thôi."

Lê An An cũng biết dừng đúng mức, kéo tay Mặc Khuynh Thành, cười nói: "Được."

Đi vào lễ đường, biển người đông nghịt như trong dự đoán.

Lông mày Mặc Khuynh Thành nhíu chặt, cô không thích chỗ đông người.

"Bạn học Lê, ở trong này!"

Lê An An nhìn Tổng Tiểu Bảo đang vẫy vẫy tay, kéo Mặc Khuynh Thành đến đó.

"Tổng Tiểu Bảo, cậu chọn vị trí không tệ nha." Lê An An thuận lợi ngồi xuống, vỗ vai Tổng Tiểu Bảo tỏ vẻ trẻ nhỏ dễ dạy bảo.

Tổng Tiểu Bảo có chút đỏ mặt, "Bạn, bạn học Lê, đây đều là chuyện nhỏ."

Lê An An nghe cậu nói như vậy, vẻ mặt mát hừng, "Tổng Tiểu Bảo."

"Bạn học Lê, sao vậy?"

"Thời gian chúng ta quen nhau cũng không ngắn, sao cậu vẫn gọi tớ là bạn học Lê vậy?"

"Vậy, vậy gọi là gì?"

"Đương nhiên là gọi giống mình nha." Mặc Khuynh Thành chen miệng nói.

"Cái này, cái này sao có thể được?"

Giờ phút này Tổng Tiểu Bảo trong mắt Lê An An và Mặc Khuynh Thành giống như cô vợ nhỏ xấu hổ bị đùa giỡn nghiêm chỉnh nói không nên.

Khóe miệng của hai cô hung hăng co rút, từ trong mắt đối phương thấy được bốn chữ -- không thể nào tiếp nhận.

Lê An An đưa cánh tay đặt trên vai Tổng Tiểu Bảo, vẻ mặt nghiêm túc, "Bạn học Tổng, mình cảm thấy chúng ta cần nói chuyện."

Tổng Tiểu Bảo không biết mình đã làm cái gì sai khiến cho Lê An An như vậy, có chút bối rối, "Bạn học Lê muốn nói chuyện gì?"

"Bạn học Tổng, cậu là đàn ông sao?"

Tổng Tiểu Bảo cảm thấy lúng túng, cũng nghe hiểu được ý của cô, không phải là nói mình không có khí khái của nam tử hán sao?

"Bạn học Lê, mình dĩ nhiên là đàn ông."

"Vậy sao cậu lại ngại ngùng giống phụ nữ vậy."

Gò má Tổng Tiểu Bảo đỏ lên không biết là xấu hổ hay tức giận, muốn mở miệng nói gì đó, cuối cùng cũng chỉ còn là im lặng.

Mặc Khuynh Thành nhìn thấy, vẻ mặt không đồng ý, thật không hiểu tính tình như vậy, về sau là phúc hay là họa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

diễn

Đèn tắt, khung cảnh trở nên âm u, hội trường tối đen, mọi giác quan cũng trở nên nhanh nhạy hơn.

“A, các cậu có nghe chưa, dạ tiệc đêm mừng một tháng năm này sẽ có một người nổi tiếng tới trường mình đấy.”

“Người nổi tiếng gì? Sao mình không nghe ai nói vậy?”

“Đó là vì cậu kiến thức hạn hẹp, sao không thử nghĩ xem mình đây là ai chứ, là thám tử trường học đó!”

“Cậu bớt khoác lác đi, mình không tin cái gì cậu cũng biết.”

“Làm thế nào thì cậu mới tin, cậu nói đi.”

“Vậy cậu thử nói xem, người Viên Tiểu Hoàn thích là ai?”

Cái người tự xưng là thám tử trường học ghen lời, câu này trả lời sao bây giờ.

“Nhìn đi, dám nói mình là thám tử trường học, đồ lừa đảo!”

“Chuyện tình cảm kia mình có biết, nhưng chính cô ấy không nói thì ai biết được cơ chứ, cậu không thể có ý hỏi những vấn đề này!”

“Được rồi, vậy thì cậu nói đi, tại sao người nổi tiếng đó lại phải đến đây?”

Chuyện này thì đơn giản, thám tử kia nghĩ.

“Các cậu cũng biết rồi, đây trường cấp ba tốt nhất để đô, nếu nói không ngoa thì trường ta cũng có thể coi là đứng đầu cả nước.”

“Đó là đương nhiên, nhớ ngày trước để thi vòng sơ tuyển để vào năm nhất, phải chuẩn bị suốt thời gian học cấp hai, vào mấy kỳ nghỉ ba mẹ còn đưa mình tới trường luyện thi, chỉ sợ mình thi trượt.”

“Thế cậu có biết trường mình ngoài những học sinh giỏi, còn có kiểu người nào?”

“Còn có phú nhị đại*.”

*Phú nhị đại: Con nhà giàu, rất giàu....

Thám tử liếc một cái không hề tao nhã: “Cậu cũng biết phú nhị đại à, không phải cậu cũng là một phú nhị đại sao!”

“Mình thế nào mình tự biết, nhưng trong trường này vốn có rất nhiều người tai to mắt lớn, như họ mới có thể tự xưng là phú nhị đại được.”

“Coi như cậu thông minh, dù cậu nói không sai, nhưng cậu đừng quên trong đó số người đa tài đa nghệ cũng không ít.”

“ Dĩ nhiên rồi, ví dụ như mình, mẹ cũng cho mình đi học đàn violon.”

“Cho nên mới nói, ngoại trừ những người bình thường ngoài kia, ở đây ai cũng có chút tài nghệ, đó mới là mục đích để người đó đến.”

“Cậu muốn nói người đó muốn tìm một người đa tài nghệ?”

“Bravo!”

“Cất, nếu thế cậu nói thẳng một câu không được sao, nói nhiều nói nhảm làm gì!”

“Cậu thì biết cái gì! Cái này gọi là thổi phồng!”

.....

Đoạn nói chuyện sau đó, Mặc Khuynh Thành không nghe thấy nữa.

Người nổi tiếng? Xem ra dạ tiệc tối nay được chuẩn bị cho người đó.

Không biết phải đợi bao lâu, ánh đèn mới sáng lên, MC chậm rãi đi ra từ cánh gà bên trái.

“Đó là Tô Thụy?” Tuy là câu hỏi, nhưng ngữ điệu như đã chắc chắn.

“Ừm.” Đôi mắt Mặc Khuynh Thành trầm tĩnh.

Viên Tiểu Hoàn: “Kính chào các vị lãnh đạo, các giáo viên.”

Tô Thụy: “Kính chào các bạn.”

Viên Tiểu Hoàn: “Gió xuân mơn theo ánh mặt trời ấm áp, rọi xuống mặt đất, những chú chim vui mừng nhảy nhót trong tán cây. Hôm nay, cả nước hân hoan chúc mừng ngày Quốc tế Lao động - ngày mừng một tháng năm..”

MC với chất giọng truyền cảm, Lê An An thì đứng bên cạnh Mặc Khuynh Thành làm người đệm âm.

Nhìn Lê An An làm khẩu hình giống như đúc, Mặc Khuynh Thành không khách khí nở nụ cười. Lời thoại trong dạ tiệc hàng năm cũng không khác nhau lắm, không đúng, phải nói kể từ khi cô học cấp hai thì lời mở màn chưa bao giờ thay đổi, khó trách sao Lê An An đọc thuộc lâu lâu.

“Sau đây xin mời bạn Thượng Tinh Linh lớp 12/8 biểu diễn tiết mục múa đơn ‘Xuân muôn nơi’.”

Bức màn dần dần được kéo lên, một màn hình rất to chắn ngang trước, ánh đèn chiếu xuống, trên màn hình liền hiện ra một bóng người, âm nhạc bắt đầu, bóng người từ từ đứng dậy, giống như chồi non đầu xuân, chọc thủng tầng đất, vươn thẳng lên trời.

Khoé miệng Mặc Khuynh Thành hơi nâng lên, lễ hội lớn như vậy, màn vũ đạo mở đầu này đã làm rất tốt, khiến người xem mãn nhãn.

Khi âm nhạc kết thúc, đột nhiên có vài người chạy ra từ sau khán đài, đến phía sau Thượng Tinh Linh, tạo hình Phật Bà Quan Âm nghìn tay, toàn thân mặc quần áo xanh biếc, hợp thành hình một cây cổ thụ to lớn.

“Bộp bộp bộp.”

“Thượng nữ thần thật tuyệt vời!”

“Thượng Tinh Linh, Thượng Tinh Linh, Thượng Tinh Linh!”

Màn được kéo lên, Tô Thụy đi ra: “Tiết mục ‘Xuân muôn nơi’ của bạn học Thượng đã cho chúng ta thấy được sức mạnh kỳ diệu của thiên nhiên, và sau đây xin mời....”

Mấy tiết mục sau đó dù không tráng lệ như mở màn, đánh sâu vào thị giác người xem, nhưng chỉ lấy đại một tiết mục mang đến các trường khác cũng đã là rất xuất sắc.

Viên Tiểu Hoàn: “Cảm ơn bạn Quyền Lạc Trạ đã mang đến khúc piano ‘Hôn lễ trong mộng’. Tiếp sau đây xin mời bạn Mặc Khuynh Thành lớp 11C2-3 trình diễn màn độc tấu đàn tranh.” Vừa nói dứt lời, Lê An An lập tức nhìn Mặc Khuynh Thành: “Khuynh Thành, cậu đăng ký?”

“Mình không đăng ký.”

Lê An An cũng biết cô không đăng ký, khoảng thời gian đăng ký ấy cô không có ở trường, sao có thể làm được.

“Chết tiệt, nhất định là do mấy người kia làm!” Lê An An nhìn đằng sau, cách đó vài bước Đường Đan đang nở nụ cười hả hê, cô ấy càng chắc chắn hơn về suy đoán của mình.

“Bạn học Lê, bây giờ phải nghĩ xem làm thế nào, bạn học Mặc biết đánh đàn tranh sao?” Tống Tiểu Bảo giật gật áo của Lê An An, cậu ghét đám người đó, bạn học Mặc là người tốt, sao lại để cậu ấy gặp nhiều phiền phức như vậy.

“Đúng rồi, Khuynh Thành, cậu biết đánh đàn tranh chứ? Đừng nói với mình là không nhé.”

“Biết chút ít.” Mặc Khuynh Thành không chắc chắn, từ nhỏ cô đã thích âm nhạc, từng học qua rất nhiều loại nhạc cụ, thích nhất là đàn tranh. Cô còn nhớ rõ lần nào Lan Tuyết Mai cũng xem cô ngồi đánh đàn, chỉ là kể từ sau khi gặp Tô Thụy, cái gì cũng đã thay đổi.

“Chết tiệt, Khuynh Thành, cậu không thể lên đó được, cho dù bọn họ biết cậu có thể gảy đàn tranh hay không, nếu muốn làm cậu xấu mặt thì chắc chắn sẽ động tay động chân lên đàn.”

Tống Tiểu Bảo đồng tình với lời nói của Lê An An: “Bạn học Mặc, bạn học Lê nói rất đúng, cậu không thể lên đó, ở đây có toàn thể các thầy cô và học sinh, càng không nói đến những vị lãnh đạo kia, chỉ mắc một chút sai lầm thì tất cả mọi trách nhiệm sẽ đổ hết lên đầu cậu.”

“Đúng thế, chuyện này rõ ràng là muốn hại cậu, cậu lên đó hay phạm phải lỗi lầm gì cũng sẽ bị quy về trách nhiệm của cậu, lúc đó dù cậu nói cậu không đăng ký, mấy người Đường Đan cũng sẽ đẩy hết tội lỗi lên người cậu.”

“Vì thế nên mình mới muốn lên.” Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An và Tống Tiểu Bảo nói tiếp: “Chính vì thế nên nếu mình không lên sẽ phá hỏng dạ tiệc, đi lên, có lẽ còn có một đường lui.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Ngũ văn giỏi hơn cậu

Lễ đường hoàn toàn yên tĩnh, ánh mắt mọi người cũng nhìn về phía Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành đứng lên, cô không khỏi cảm thấy may mắn. Hôm nay mặc một bộ váy liền áo theo phong cách cổ xưa, váy ngắn cỡ trung màu trắng, cô áo dựng thẳng, phía trên thêu hoa văn của sứ thanh hoa, trước ngực trái lại chỉ một màu trắng đơn giản, nhưng mà trên váy phác họa nhiều bông hoa nhỏ màu lam.

Chậm rãi đi lên sân khấu, hoàn toàn không có chút xấu hổ.

Lúc đi ngang qua Viên Ấu Toàn, nở một nụ cười với cô ấy, sau đó ngồi vào khu vực đặt đàn tranh đã chuẩn bị từ trước.

Tiện tay sờ xuống một chút, trong mắt Mặc Khuynh Thành lộ ra chút thỏa mãn, ít nhất cũng không đưa cho cô một cây đàn không đạt tiêu chuẩn, đáng tiếc không có móng đàn, không thể chọn những khúc phức tạp.

Suy nghĩ, hai tay thả trên dây đàn, gảy khúc "Cao Sơn Lưu Thủy" kinh điển nhất. Làn điệu uyển chuyển, dẫn mọi người tiến vào khung cảnh nước chảy thành dòng.

Có lẽ sau khi sống lại tâm tình thay đổi, thủ khúc này đã đột phá trình độ vốn có của cô. Trước kia mặc dù cô gảy đàn tốt hơn người bình thường tốt một chút, nhưng cũng chỉ là một chút, mà bây giờ, tiện tay gảy lại có thể nghe ra một trình độ hoàn toàn khác, chỉ là một khúc dạo đầu đã có khả năng hấp dẫn mọi người đi theo tiếng đàn của cô, tiến vào trong khúc nhạc.

"B-A-N-G..GG!"

Một tiếng chói tai cắt đứt thanh âm, thức tỉnh mọi người.

Nhưng mà Mặc Khuynh Thành ngay cả mày cũng không nhíu lại, dường như không có chút ảnh hưởng nào, tiếp tục gảy đàn.

Ở giữa hàng thứ nhất là một cụ già, nhìn Mặc Khuynh Thành như vậy, vuốt vuốt chòm râu của mình, hài lòng nhẹ gật đầu.

Khúc cuối cùng, mọi người vẫn chưa ra khỏi cảnh tượng núi non hùng tráng, dòng chảy dài nhỏ, trong rừng cây thỉnh thoảng lại có tiếng chim hót, đột nhiên, "B-A-N-G..GG"

Hoàn thành, phương pháp đánh thức đặc biệt như vậy.

Mặc Khuynh Thành đứng dậy, không nhìn đàn tranh đã biến thành từng mảnh nhỏ, cúi chào khán giả, giống như lúc đi lên, bình tĩnh trở lại chỗ ngồi.

Lê An An kích động nhìn Mặc Khuynh Thành, mà Tống Tiểu Bảo lại lộ ra vẻ sùng bái.

"Khuynh Thành, cậu thật lợi hại! Đây là cái biết một chút của cậu sao?" Lê An An tặng âm lượng, làm cho mọi người ở mấy hàng trước sau đều có thể nghe thấy.

"Đúng vậy, bạn học Mặc, cậu thật lợi hại, dây đàn đứt nửa chừng mà cậu vẫn có thể bình tĩnh tiếp tục gảy, mình quyết định sau này cậu chính là thần tượng của mình!" Hiếm thấy ngoại trừ thẹn thùng Tống Tiểu Bảo còn có cảm xúc kích động như vậy.

"Tống Tiểu Bảo, sau cậu đoạt lời thoại của tớ!" Lê An An vỗ đầu cậu, quay lại nói với Mặc Khuynh Thành: "Nhưng mà, Khuynh Thành, bây giờ cậu, aizzz, thật sự rất xấu nha. Cậu xin nghỉ nửa tháng, hoàn toàn không có khả năng đăng ký, cũng không biết là tên khốn nào mộng du thành cậu tới đăng ký, chứ đừng nói đến là chuẩn bị cho cậu một cây đàn hồng, dây đàn cũng bị đứt, đây là tiệc tối mừng một tháng năm của trường đấy, vậy mà vẫn còn loại chuột như vậy."

"Bạn học Lê, chuột gì vậy?"

"Chính là con chuột cắn đứt dây đàn ấy! Những con chuột kia thật đáng ghét, cắn dây đàn cũng coi như xong, thế mà không cắn đứt từng dây một."

"Bạn học Lê, có loại chuột như vậy ư? Là mình out rồi ư? (*) Lại không biết có loại chuột thông minh như thế, thật muốn biết là mua ở đâu."

(*)Out: lỗi thời, không cập nhật.

"Tống Tiểu Bảo, cậu đừng nghĩ nữa, loại chuột này chỉ có trong gầm cầu, chẳng lẽ cậu muốn đi nhặt sao?"

"Tống Tiểu Bảo nhìn Lê An An nháy mắt ra hiệu bèn vội vàng lắc đầu, giọng nói không tự chủ được cao lên, "Mới không cần! Vừa thối vừa bẩn, bạn học Mặc thật dũng cảm, như thế mà vẫn có thể ra tay gảy đàn."

"Phi."

Người có thể vào được năm nhất, ai không phải kẻ thông minh, dĩ nhiên cũng có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Lê An An và Tống Tiểu Bảo.

Vốn bọn họ còn đang suy nghĩ, vì sao người biểu diễn không đi ra từ phía sau sân khấu mà lại đi từ thính phòng lên. Sau đó dây đàn bị đứt, Lê An An nói chuyện nghỉ phép, làm cho bọn họ càng thêm xác định, Mặc Khuynh Thành lại bị người khác đội nước bẩn(*) nữa!

"Lê An An, cô có ý gì đây, cô nói là Hạng Giai của bọn này cố ý lấy tên của Mặc Khuynh Thành lên đăng ký sao!"

Hồng rồi!

Hạng Giai thâm hận, miệng của người này sao lại nhanh quá vậy!

"Đường Đan, tôi có chỉ mặt gọi tên ai sao?" Lê An An bắt chéo tay, trêu tức nhìn Đường Đan giống như một con hề.

"Cô, cô già mồm át lễ phải!"

Nghe nói như thế, người xung quanh nhao nhao nhìn về phía Hạng Giai, trong mắt đều lộ ra ý tứ "Cậu có một đồng đội heo".

Điều này làm cho Hạng Giai hận không thể trực tiếp nhét Đường Đan vào một cái chuông chó nào đó, thật mất mặt!

"Cô nhìn thấy tôi già mồm át lễ phải ở đâu? Người bạn nhỏ, tranh thủ thời gian về nhà cố gắng học một ít chữ nghĩa bác đại tinh thâm (rộng lớn sâu sắc) của Trung Hoa đi."

"Lê An An, tao không tin ngữ văn của mày có thể giỏi hơn tao!"

Mặc Khuynh Thành nghe nói như thế trực tiếp nhìn cô ta, người này là thật sự nghe không hiểu hay giả vờ nghe không hiểu?

Nhưng mà, Tống Tiểu Bảo lại nói một câu: "Bạn học Đường, ngữ văn của cậu không giỏi bằng bạn học Lê."

"Phụt..."

"Ha ha ha..."

Rốt cuộc người xung quanh cũng bắt chấp màn biểu diễn trên sân khấu và lãnh đạo.

Thực mẹ nó cười chết rồi, Đường Đan kia ngốc như heo không cần nói nữa, nhưng mà Tống Tiểu Bảo vẫn nghiêm túc phủ nhận lời nói của Đường Đan, đáng về nghiêm túc này, ai cũng sẽ không hoài nghi tính chân thật của lời nói.

Tống Tiểu Bảo nhìn người xung quanh đều cười, còn nghi ngờ hỏi Lê An An: "Bạn học Lê, bọn họ cười cái gì vậy, mình chỉ nói sự thật thôi, ngữ văn của Đường Đan không giỏi bằng cậu."

"Ai u mẹ kiếp!"

"Bụng của tôi, cười chết tôi rồi."

Lê An An cười ngả trước ngả sau, ôm lấy tay của Tống Tiểu Bảo rồi nhanh chóng buông ra, "Tống Tiểu Bảo, cậu thật sự là một bảo vật!"

"Bạn học Lê, mẹ của mình cũng nói như vậy." Tống Tiểu Bảo xấu hổ cúi đầu xuống.

Ôi!

Da gà nổi đầy đất!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Đại công cáo thành

Editor: Sokute_112k

Trên sân khấu, ngọn đèn lấp lánh chói mắt, âm nhạc nổi lên, thu hút không ít khán giả.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, dù ở chính giữa có phát ra âm thanh lớn như thế nào thì những người ngồi ở hàng đầu cũng không thể nghe được.

“Tổng Tiểu Bảo, mẹ cậu thật giỏi!” Lê An An không tiếc lời khen ngợi của mình, mẹ Tổng chắc chắn là nuôi cậu ta như nuôi một đứa con gái!

“Bạn học Lê, cảm ơn cậu đã khen, về nhà nhất định mình sẽ nói lại với mẹ mình!”

Lê An An nghẹn lời, "khen" như vậy thì nói cho bố mẹ biết làm gì, sao cô lại cảm thấy hơi chột dạ nhỉ?

Mặc Khuynh Thành buồn cười nhìn từ đầu tới cuối, nếu bảo khi này cô không tức giận một chút nào, đó là không thể, làm gì có ai bị gài bẫy lại cảm thấy thoải mái cho được? Nhưng điều cảm động là, bản thân cô còn chưa ra mặt Lê An An đã đứng lên bênh vực cô, càng không ngờ được Tổng Tiểu Bảo có tính thần chính nghĩa như vậy, chỉ vài lời nói thật đơn giản như vậy đã khiến cô không nhịn được phải bật cười, chỉ là không biết cậu ta vốn thật thà như thế hay do tâm cơ quá thâm sâu.

Nhưng cô tin là khả năng thứ nhất, không chỉ qua vài lần tiếp xúc đơn giản mà còn vì trực giác đặc biệt của Lê An An.

“Bạn học Tổng, sao tôi lại không nghe nói thành tích của Lê An An tốt hơn Đường Đan nhỉ, theo tôi được biết thì thành tích của Đường Đan còn tốt hơn Lê An an nhiều.” Hạng Giai biết nếu mình không nói, không biết Đường Đan sẽ phải trào xuống như thế nào.

Tổng Tiểu Bảo đưa bàn tay mập mạp ra đẩy mắt kính lên trên: “Bạn học Hạng, chắc hẳn cậu đang nói chuyện trước kia, nếu không chỉ cần nhìn vào bài khảo sát nhỏ này mà nói, Lê An An từ thứ hạng hai mươi lăm bây giờ đã lên hạng mười lăm, mà bạn học Đường lại từ hạng mười tám rớt xuống còn hạng hai mươi.”

Đường Đan không ngờ chỉ là một bài khảo sát nhỏ mà Tổng Tiểu Bảo cũng nhớ rõ ràng đến thế, nhưng cô ta tuyệt đối không thể yếu thế như vậy được: “Tổng Tiểu Bảo, cho dù cậu nói đúng thì sao, chỉ là một bài khảo sát nhỏ thôi, thi toàn trường cũng chưa thi, cậu nói thành tích của cậu ta tốt, tôi cũng có thể nói cậu ta gian lận đó.”

“Bạn học Đường, sao cậu có thể đưa ra lời nói vô căn cứ như vậy, bạn học Lê cũng không ngồi cùng bàn với cậu, hơn nữa chỗ ngồi của cậu ấy lại ngay trước bục giảng, cậu nói lung tung như thế, tới khi truyền ra ngoài thì xảy ra hậu quả gì cậu sẽ chịu trách nhiệm sao?”

Không ai ngờ tới Tổng Tiểu Bảo sẽ nói được lời hợp tình hợp lý như vậy, chợt cảm thấy thật vĩ đại!

“Bạn học Tổng, Đường Đan cũng vì quá nóng nảy, cậu đừng nghiêm trọng như thế, chỉ là nói đùa thôi mà.” Hạng Giai cười cười biến lời nói nghiêm trọng của Tổng Tiểu Bảo thành hai chữ nói đùa, nói xong còn quay về phía Đường Đan ra hiệu.

Cũng may Đường Đan không quá ngu ngốc, về mặt ý này: “Bạn học Tổng, thật lòng xin lỗi, tôi không nên ăn nói thiếu chừng mực.”

Lông mi Mặc Khuynh Thành khẽ chớp, a, ý của cô ta chuyện Lê An An gian lận là sự thật, còn cô ta chỉ không nên lắm miệng?

“Đường Đan, có phải tôi nên cảm ơn câu “ăn nói thiếu chừng mực” của cô không nhỉ, cũng không biết thành tích của cậu giảm sút như thế là vì ngày ngày đều phải chú ý đến tôi, đáng tiếc quá, giới tính của tôi bình thường.”

Ý ở ngoài lời chính là, mỗi ngày cô ta đều để ý tới cô ấy như thế, có phải là thích cô ấy rồi?

Người xung quanh cười rộ lên vì câu nói của Lê An An, mà những học sinh nữ xung quanh Đường Đan lại yên lặng nhích ra xa, ừm, lỡ đâu bị cô ta nhìn trúng thì làm thế nào.

“Lê An An, giới tính của tôi vẫn bình thường, tôi thích đàn ông.” Đường Đan nghe thấy tiếng cười xung quanh, lập tức đỏ mặt, đương nhiên là bị chọc tức.

“A, ngoài đây vậy mà còn thích cả đàn ông nữa, chắc chắc chắc, thật không thể tưởng tượng được cậu lại là người như vậy.” Lê An An lắc đầu, về mặt cổ quái.

“Bạn học Lê, bạn học Đường là người thế nào?”

Lê An An nhìn bộ dạng vênh tai lắng nghe của những người xung quanh, cười bí hiểm: “Đương nhiên là song tính luyến ái* rồi.”

*Bisexual.

“Phụt...”

“Khụ khụ khụ...”

Vài học sinh đang uống nước, nghe vậy liền lập tức phun ra.

Song tính luyến ái?!

Không phải nghĩa là thích cả nam lẫn nữ sao?

Ngoạ tào!

Rầm rập.

Tiếng bước chân đều đều, trong thời gian một giây, đám người xung quanh nhanh chóng chữa ra cho Đường Đan một khoảng trống lớn.

Lại nhìn Đường Đan, gân xanh trên mặt nổi lên, hai tay nắm chặt, lỗ mũi phập phồng, lại thêm năm chòm tóc mái khác biệt, quả thật không khác gì Ngưu Ma Vương!

“Lê An An, tôi xé rách mồm cậu!”

Đường Đan nổi giận như con dã thú mất đi lý trí, đánh thẳng về phía Lê An An.

Lê An An kinh ngạc, đây gọi là chó cùng rứt giậu? Nhưng cô không kịp nghĩ thêm đã bị Mặc Khuynh Thành kéo sang một bên.

“Bịch.”

Mọi người nuốt nước miếng, sợ hãi nhìn Đường Đan đang nằm trên đất.

“An An, chúng ta đi thôi.” Mặc Khuynh Thành kéo Lê An An nói, tình cảnh bây giờ ngoài miệng thì nói có thể giải quyết nhưng thực tế lại không ra gì, Đường Đan đã mất đi lý trí, nếu để cô ấy tiếp tục làm ầm lên, bản thân cô tuy không sợ nhưng làm to chuyện quá cũng không tốt, hơn nữa ở trên còn rất nhiều nhà lãnh đạo khác.

“Được.” Dù Lê An An không biết vì sao phải rời đi nhưng lời của Mặc Khuynh Thành cô không bao giờ phản đối.

Nhìn người xung quanh tím tím lại, Lê An An xua xua tay: “Giải tán, giải tán, không xem được thì lần khác xem.”

Trên mặt mọi người đầy tươi cười, lần đầu tiên họ cảm thấy một nữ sinh như Lê An An thật không tồi, không nói đến việc cô ấy có thể đánh nhau, chỉ cần là lời nói từ miệng cô thì chết có thể nói thành sống, cuối cùng còn như một tiên sinh diễn thuyết, chỉ thiếu không đòi trả tiền.

Lê An An hài lòng nhìn mọi người đi xa dần, giống như vừa đại công cáo thành, đầy oai phong hiên ngang đi đằng trước, Mặc Khuynh Thành theo sau.

Mà Tổng Tiểu Bảo thấy họ đi hết, cũng vội vàng đuổi theo, tự cười nhạo bản thân mình bình thường vốn không thích những dạ hội như thế này, xem xong náo nhiệt rồi thì vẫn nên nhanh nhanh đi về thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Nhận thầy, ký ức xa xôi

Edit: Từ Liên Hoa 1612

"Reng reng reng."

"Alo, xin chào, đây là nhà họ Mặc." Thím Trương cầm lấy điện thoại, nói.

"Xin chào, cho hỏi đây có phải là nhà của bạn học Mặc Khuynh Thành không?" Giọng nói già nua chứng tỏ tuổi người này đã cao.

"Đúng là nơi này, xin hỏi ông là ai?"

“Tôi tên Cốc Khai, tôi có chút việc tìm bạn học Mặc.”

"Được, xin chờ một chút."

Tầng hai.

Mặc Khuynh Thành ngồi trên ghế của đàn dương cầm, nghiêm túc soạn nhạc.

Gió nhẹ thổi bay màn cửa sổ bằng lụa mỏng, vẩn vút quanh người cô.

Điều này làm cho thím Trương vừa bước lên lầu sững sốt, bà cảm giác cô chủ càng ngày càng đẹp.

"Có việc gì sao thím Trương?" Mặc Khuynh Thành ngừng đầu, giọng nói trầm bổng linh động như tiếng chim vàng anh hót trong thung lũng, thanh thúy lại không mất lạnh lốt, còn mang theo một chút mềm yếu, mềm tới tận trong tim làm cho người ta đã nghe là không quên được.

"Cô chủ, có người tên là Cốc Khải tìm cô."

Cốc Khải?

Trong mắt Mặc Khuynh Thành lộ ra nghi ngờ, đó là ai vậy?

"Nếu cô chủ không muốn nghe máy thì để tôi xuống." Thím Trương nhìn ra nghi ngờ của cô, lập tức nói, từ sau khi có chuyện của Tô Thụy, mọi người trong nhà họ Mặc đều đề phòng người lạ tìm cô chủ, bây giờ lại có người cô chủ không biết tìm tới, vẫn nên đề phòng thì tốt hơn.

"Không cần, để cháu đi xuống nhận điện thoại."

"Cái này..."

"Không sao mà thím Trương."

Nụ cười của Mặc Khuynh Thành rất có sức cuốn hút, thím Trương thấy vậy, nghĩ dù sao mình cũng ở đó, không sợ ai bắt nạt cô.

"Cũng được."

Đi xuống lầu, Mặc Khuynh Thành bắt đầu nhìn thím Trương cứ kè kè bên cạnh, được rồi, cô là đối tượng trọng điểm cần bảo vệ trong nhà.

"Xin chào, tôi là Mặc Khuynh Thành."

Cốc Khải không ngờ giọng của bé gái này nghe hay như vậy, giống như u lan dưới đáy cốc, gột rửa phiền chán trong lòng.

"Chào cháu, tôi là Cốc Khải."

"Ngài Cốc đứng không ạ, xin hỏi ngài tìm cháu có việc sao?"

"Là thế này, ngày hôm qua tôi xem cháu biểu diễn, cực kỳ đặc sắc."

"Cám ơn ngài đã khen."

"Sau đó, tôi muốn hỏi cháu có hứng thú nhận tôi làm thầy không?" Lúc Cốc Khải nói lời này cực kỳ cẩn thận, sợ chỉ không chú ý một cái là dọa chạy học trò bản thân vất vả nhìn trộm.

"Nhận làm thầy?"

"Không sai, tôi thấy cháu đàn đàn tranh thật sự rất tốt, sức hiểu biết cũng rất cao, xảy ra chuyện thì không hề sợ hãi mà bình tĩnh nghĩ cách giải quyết, tuy rằng còn có chút khuyết điểm, nhưng tôi tin dưới sự hướng dẫn của mình, cháu sẽ càng thêm xuất sắc." Sao ông không biết chuyện ngày hôm qua là do Mặc Khuynh Thành bị người hâm mộ hại, nhưng chỉ có bởi vì như thế, cô có thể quyết định như vậy trong khoảng thời gian ngắn đã là rất tốt.

"Ngài Cốc, cháu có thể hỏi một câu, vì sao ngài cảm thấy ngài có thể khiến cháu càng thêm xuất sắc?"

Cốc Khải không có chút không vui nào, nếu Mặc Khuynh Thành không hỏi, ngược lại ông còn cảm thấy không bình thường, "Cả đời ông già này không có nhiều thứ đáng để tự hào, thứ duy nhất có thể lấy ra chính là đàn tranh, tôi coi nó như tính mạng, như bạn của mình."

Mặc Khuynh Thành không nghe thấy Cốc Khải nói bản thân đàn đàn tranh hay thế nào, đạt được bao nhiêu thành tựu, mà là tự nói với mình, đàn tranh quan trọng với ông ra sao.

"Được, cháu đồng ý." Mặc Khuynh Thành giả đồ như không thấy thím Trương đang nháy mắt liên tục, có lẽ đây là một lần quyết định mạo hiểm, nhưng ai có thể nói, cuộc đời này đâu đâu không có lựa chọn?

"Cháu đồng ý rồi?! Thật tốt quá, bà già, tôi có một học trò tốt rồi!" Cốc Khải không nghĩ tới Mặc Khuynh Thành dễ dàng đồng ý như vậy, kích động không để ý cô nữa, trực tiếp ném microphone xuống, hô hoán âm ỉ để báo cho người bạn già của mình tin tức này.

Mặc Khuynh Thành nghe tiếng vọng trong microphone thì cười khẽ, người thầy này là một lão ngoan đồng (đã lớn tuổi nhưng tính nết như trẻ con).

**

Nước Ý, Belfast, chạng vạng.

"Kellen, đây là thứ anh muốn." Một cặp hồ sơ xuất hiện trên bàn làm việc.

"Cám ơn." Cầm lấy cặp hồ sơ, tiện tay đặt ở bên bàn, tay phải day mũi, bận rộn suốt một thời gian dài, cơ thể đã biểu tình các loại khiến anh mỗi một không chịu nổi.

"Kellen, anh nên nghỉ ngơi." Người đàn ông ngoại quốc không đồng ý nhìn anh, không hiểu vì sao Kellen lại liều mạng như thế, nếu còn tiếp tục như vậy, không được bao lâu nữa sẽ suy sụp.

"Archibald, tôi không sao." Kellen chính là Mặc Dận, anh nóng lòng muốn hoàn thành toàn bộ mọi thứ ở đây, sớm ngày trở lại bên cạnh người mình luôn mong nhớ, trời mới biết còn chưa có rồi đi, bản thân đã thấy nhớ.

"Kellen, anh đã không nghỉ ngơi ba ngày liền." Archibald dùng cánh tay dài mạnh mẽ của mình kéo Mặc Dận đứng lên khỏi chỗ ngồi, ấn anh ngã xuống ghế sofa, "Hiện tại, nghỉ ngơi."

Mặc Dận muốn ngồi dậy lại bị cậu ả thẳng xuống, ánh mắt mãnh liệt đối chọi nhau, không ai nhường ai, tia lửa bắn ra bốn phía xung quanh.

"Kellen." Mỹ nữ tóc dài cuộn sóng tiến vào văn phòng, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

"Sakura." Mặc Dận ngồi dậy, sửa sang lại tây trang trên người.

"Kellen, có tin tức mới nhất rồi." Sakura tùy tiện nhìn Archibald, nhiều tới mức khiến cậu cảm giác mình hoàn toàn không mặc quần áo.

"Tin tức gì?"

"Đêm nay gia tộc Franklin tổ chức yến hội."

"Đêm nay?"

"Đúng vậy, theo tin tức tin cậy thì đêm nay bọn họ sẽ tuyển ra vị hôn phu của tiểu thư Gina."

"A, một đám tu hú chiếm tổ chim khách, còn có mặt mũi làm yến hội tuyển vị hôn phu." Archibald cười châm chọc, chân dài trực tiếp dẫm lên bàn trà.

"Sakura, chuẩn bị một chút, chúng ta cũng đi tham gia náo nhiệt." Mặc Dận dựa vào sofa như ông hoàng, ánh mắt thâm thúy giống như lốc xoáy, hấp dẫn mọi người tiến vào từng bước một, sau đó cắn nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Bát tự không hợp, trời sinh tương khắc

Editor: Sokute_112k

Ngày hai tháng năm, ở lưng chừng núi Lam Loan.

Lan Tuyết Mai đã kéo Mặc Khuynh Thành ra khỏi chăn từ rất sớm, tự mình chọn quần áo cho cô.

"Tiểu quái, bộ này thế nào, vừa đoan trang thực nữ lại hơi chút tinh nghịch, rất hợp với độ tuổi của con." Lan Tuyết Mai cầm một chiếc váy bông lên nói.

Mặc Khuynh Thành rung mình một cái, nhà có nhiều người lớn như vậy, cô lại không mắc bệnh công chúa, nhìn bộ váy này thật là không thể chấp nhận được.

"Mẹ, mấy bộ váy mẹ chọn khi nãy trông cũng được." Nên đừng có hành hạ con nữa.

Lan Tuyết Mai nhìn quần áo chất đầy trên giường, hơi lúng túng, có lẽ mình đã hơi vui mừng quá chăng? Con gái mình chỉ đi báai sư thôi, không phải xem mắt chọn chồng, nhưng...

"Nếu không thì xem thêm vài bộ nữa thôi, dù sao cũng là chuyện lớn." Lan Tuyết Mai cố gắng giúp Mặc Khuynh Thành có một dáng vẻ hoàn hảo nhất đi gặp Cốc Khải.

"Mẹ, con chỉ đi gặp một người bình thường thôi, cần gì phải tốn công tốn sức như thế."

"Sao lại tốn công tốn sức, hơn nữa đó cũng không phải người bình thường, con đi gặp thầy của con đó."

Mặc Khuynh Thành đảo mắt, cho rằng cô không nhìn thấy đồng quà đặt ngoài phòng khách sao? Cô không biết thân phận của Cốc Khải lớn như thế nào khiến cho Lan Tuyết Mai vui mừng như vậy, chưa tới bảy giờ đã kéo cô khỏi giường, phải biết ngày thường bà chỉ hận không thể để cô ngủ nhiều hơn chút nữa.

"Dù là thầy thì cũng không cần thiết, để người khác thấy còn tương mẹ cho con đi xem mắt."

Mặt Lan Tuyết Mai đỏ lên: “Mẹ phô trương như vậy à? Mẹ thấy cũng không tới mức đó mà.”

“Mẹ thân yêu của con ơi, ngài nhìn đồng quà xếp chặt cả phòng khách ngoài kia đi, còn nữa, nhìn giường của con này, ngài thấy chưa đủ phô trương sao?”

Mặc Khuynh Thành nắm lấy tay Lan Tuyết Mai, giọng hờn dỗi: “Mẹ, Cốc Khải là người lớn tuổi rồi, còn là bậc thầy về đàn tranh, người thanh cao như vậy nếu chúng ta tặng quá nhiều quà tặng sẽ không tốt.”

Lan Tuyết Mai thấy cô nói có lý, nhưng vẫn chưa muốn từ bỏ ý định: “Nhưng làm gì có chuyện bá sư không tặng lễ vật, lại càng không tốt.”

“Mẹ, phải là thầy tặng quà ra mắt cho trò chứ, làm gì có chuyện đưa quà cho người ta trước như mẹ, và lại ăn mặc bình thường là được rồi.” Mặc Khuynh Thành nhìn đồng quần áo trên giường, lấy đại một bộ: “Con thấy bộ này không tệ này, đơn giản phóng khoáng, cũng không quá tùy tiện.”

Lan Tuyết Mai nhìn bộ váy kia, màu sắc hài hoà, chẳng qua hoa văn lấp lánh cùng mấy viên trân châu hồng gắn phía trên cho thấy giá trị liên thành của nó.

“Không tệ, mắt nhìn rất tốt.”

“Mẹ xuống dưới chờ con đi, con thay xong sẽ xuống ngay.”

Lan Tuyết Mai xuống tầng dưới, không yên lặng chờ đợi: “Tiểu Trương, cậu đem những thứ này để vào trong rương kia đi, à, lựa vài hộp trà ngon cao cấp, đúng rồi thím Trương, thím chuẩn bị điểm tâm xong chưa?”

“Phu nhân, xong rồi ạ.”

“Đem hết lên xe đi.”

Lan Tuyết Mai nhìn số quà trong phòng khách ngày càng ít đi, hài lòng nhấp một ngụm trà. Dù bà thấy tiểu quai nói đúng nhưng tốt nhất vẫn nên đem nhiều một chút.

“Mẹ, con xong rồi.”

Giọng nói của Mặc Khuynh Thành cắt ngang suy nghĩ của bà, quay đầu nhìn về phía cầu thang, trong mắt hiện lên sự kinh diễm không thể che giấu.

Chỉ thấy Mặc Khuynh Thành mặc chiếc váy áo đó, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng, chân đi giày cao gót, tôn lên đôi chân thon dài của cô.

“Tiểu quai, con mặc rất đẹp, mẹ tin Cốc tiên sinh chắc chắn sẽ rất thích.” Nếu Cốc Khải hài lòng với tiểu quai, vậy có phải sau đó sẽ hài lòng với mình, sau đó nữa.... Lan Tuyết Mai càng nghĩ càng hưng phấn, chỉ mong một giây sau liền gặp được Cốc Khải.

Mặc Khuynh Thành không hiểu được tâm trạng của Lan Tuyết Mai, đi lên xe đến địa điểm đã định sẵn.

Vườn Vọng Giang, 1102

“Là ở nơi này sao?” Lan Tuyết Mai nhìn số nhà hỏi.

“Là nơi này.”

“Reng reng.”

“Học trò, ta tới đây.”

Khoé miệng Mặc Khuynh Thành giật giật, cô có thể quay đầu về nhà không? Cô không muốn bá sư nữa.

“Két.”

“Học trò à, cuối cùng thì thầy cũng đợi được con rồi!” Khuôn mặt Cốc Khải nở nụ cười, chỉ nói vậy vì ông đã phải dẫn lòng hết mức rồi.

Đáng tiếc sau khi mở cửa nhìn thấy những người khác đứng cạnh Mặc Khuynh Thành liền lập tức thu lại nụ cười, giống như ông chưa từng biểu hiện gì: “Mấy người là...”

Lan Tuyết Mai không thấy Cốc Khải mất hình tượng, ngược lại còn thấy ông là người sống nội tâm, ừm, thần tượng của bà luôn là tốt nhất.

“Thầy Cốc, chào ông, tôi là mẹ của tiểu quai, ông gọi tôi là tiểu Mai được rồi.”

Tiểu Mai?

Oẹ...

Mặc Khuynh Thành không biết mẹ mình lại có đáng về này từ bao giờ.

“Chào cô, tôi tên là Cốc Khai.” Cốc Khai đưa tay bắt tay của Lan Tuyết Mai.

“Tôi biết thầy Cốc chứ, từ nhỏ tôi đã rất thích ông, tiếc là gia đình tôi lại bắt tôi đi học piano.”

“Ha ha, thế ư, âm nhạc không có ranh giới, nhạc cụ nào cũng giống nhau cả, sau này có thời gian chúng ta có thể bàn luận thêm.”

“Có thể sao? Như vậy có làm phiền thầy Cốc hay không?”

“Không phiền không phiền, mẹ Mặc sinh ra một cô con gái tài giỏi như thế tôi còn chưa cảm ơn cô đâu.”

“Ông nói kia, tiểu quái được ông coi trọng, là may mắn của con bé.”

“Đừng khách sáo.”

“Đâu có đâu có.”

Ồ, nói chuyện hợp nhau như vậy, giống như không liên quan gì đến cô cả, vậy cô có nên tiếp tục báai sư không?”

Lại lần nữa Mặc Khuynh Thành cảm thấy mình trở nên thừa thãi.

“Ông già, mau để khách vào nhà đã.” Chương Thu Hà đợi mãi không thấy ai vào liền đi ra cửa, nhìn ông già nhà mình nói chuyện với người ta rôm rả ngút trời, mà nhân vật chính lại cô đơn đứng một góc, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu bi thảm.

Lúc này Cốc Khai mới nhớ đến cô học trò bảo bối bị mình gạt sang một bên, vội nói: “Nhìn tôi này, mãi nói chuyện với cô quá, mau vào nhà đi.”

Nhà Cốc Khai cũng không lớn, kiểu nhà có gác mái, có lẽ do ông là người chơi đàn tranh nên trong nhà không trang trí xa hoa như nhà người khác, mà có chút cổ kính, bàn trà mang phong cách cổ xưa, ở chính giữa đặt một bình hoa cúc đơn giản nhưng khéo léo.

“Trong nhà không có nhiều đồ tốt, các vị dùng tạm.” Chương Thu Hà đặt ấm trà Long Tỉnh đã ủ kĩ trước mặt mấy người Mặc Khuynh Thành, tỏ ý xin lỗi.

“Cốc phu nhân, như thế này là rất tốt rồi.” Lan Tuyết Mai kéo bà ngồi xuống.

Từ sau khi Cốc Khai ngồi xuống vẫn chưa nói thêm gì, nhấp một ngụm trà, vẻ mặt già nua không biết đang nghĩ gì trong đầu.

Mặc Khuynh Thành nhìn thấy cũng không vội vàng mở miệng, nói về kiên nhẫn, cô có thừa.

Chương Thu Hà sống cùng Cốc Khai nhiều năm như thế, biết rõ ý định của ông liền ngồi nói chuyện phiếm cùng Lan Tuyết Mai và tiểu Trương, không có ý gì là muốn nói chuyện cùng Mặc Khuynh Thành.

Từng giây từng phút trôi qua, Lan Tuyết Mai dần dần không còn chăm chú nói chuyện phiếm nữa, trong lòng hơi gấp gáp, không biết đợt sóng ngầm dưới đầu này sẽ kéo dài đến lúc nào.

Cốc Khai không nhịn được nữa, cầm lấy ấm trà lắc lắc, thấy hết nước liền cúi kinh ném lên bàn: “Không chơi không chơi nữa, không dễ chơi chút nào, hừ.”

Mặc Khuynh Thành buồn cười đặt chén trà xuống: “Thầy Cốc, kết thúc rồi ạ?”

“Đúng thế đúng thế, kết thúc rồi, thật đáng ghét mà.” Cốc Khai quay ngoắt đi, bày tỏ sự bất mãn của mình.

“Đáng ghét ư?” Mặc Khuynh Thành nhỏ giọng lầm bầm, sau đó ngẩng đầu nói: “Nếu thầy Cốc đã ghét con thì con chỉ có thể mang theo sự nuối tiếc mà rời khỏi đây thôi, mẹ, chúng ta đi thôi.”

“Hà?” Lan Tuyết Mai mơ hồ không hiểu, không phải nói đi báai thầy sao, sao giờ lại đi rồi?

Mặc Khuynh Thành kéo bà, giọng nói đầy tiếc nuối: “Mẹ, thầy Cốc ghét con rồi, xem ra không thể làm thầy trò được, chúng ta không nên mất mặt thêm nữa, mau đi thôi.”

Lan Tuyết Mai nhìn Cốc Khai tức giận thờ hồng học, lại thấy Mặc Khuynh Thành không ngừng nháy mắt ra hiệu, chợt hiểu ra, lập tức tỏ vẻ tiếc hận nói: “Thật tiếc quá, tôi và thầy Cốc gặp nhau cảm giác như bạn bè lâu năm vậy, nhưng tiểu quái lại không thể trở thành học trò của thầy, ài, nếu đã vậy, chúng tôi cũng không ở lại nơi này khiến ông chướng mắt nữa, Cốc tiên sinh, Cốc phu nhân, chúng tôi đi trước.”

“Đứng lại!” Cốc Khai thấy học trò sắp đến tay lại để vụt mất, làm gì còn quan tâm tới thể diện nữa, nhào thẳng tới người Mặc Khuynh Thành, ôm lấy hông cô, sống chết không chịu buông.

Chương Thu Hà vỗ gáy, không dám nhìn tiếp, so sức chịu đựng với đồ đệ, thua rồi còn chơi xấu, bà nên làm gì bây giờ, ngồi đợi thôi!

Mặc Khuynh Thành không ngờ Cốc Khai sẽ làm như thế, đầu đầy hắc tuyến, có ông thầy như vậy, cô không cần!

Hình như Cốc Khai không cảm thấy mình rất mệt mỏi, mà có biết cũng không nghĩ nhiều như vậy, học trò sắp vượt mất rồi: "Học trò à, sao con có thể đối xử như vậy với thầy, phải kính già yêu trẻ biết không, giống như con bị gọi là khi sư diệt tổ* đó!"

"Vậy sao thầy Cốc lại không yêu trẻ chứ?"

Cốc Khai ế một câu, mới chợt nhớ ra Mặc Khuynh Thành còn chưa trưởng thành, nhưng không phải trẻ con nha, trong lòng càng buồn bực, ông tìm được cô học trò kiểu gì thế này, trời sinh đã đối đầu với ông!

-----Đề nói với người lạ-----

Mặc Dận: Người của tôi đâu?

An Nhiên: Sụp hố.

Mặc Dận: Hôm qua tôi mới lộ ra một con người khác, cô lại muốn giấu tôi đi.

An Nhiên: Đã nói là sụp hố rồi, không phải giấu.

Mặc Dận: Cô còn để người đàn ông khác ôm cục cưng!

An Nhiên:....Một ông già thôi mà, cậu lại ăn dấm chua nữa, không sợ bị chua chết à!

Mặc Dận: Bất kể ai cũng vậy!

An Nhiên: Vậy cậu cứ ăn đi, dù sao cũng không phải tôi ăn dấm ~ haha

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 45: Ác ý của tham ăn

Ngày nghỉ luôn trôi qua rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã tới thời gian đến trường. Cho dù không tình nguyện hơn nữa cũng phải ngoan ngoãn từ trên giường bò dậy, đeo sách lên lưng, đi đến trường tiến hành quá trình học tập không thấy đích.

"Cô chỉ học giả tất hữu sư. Sư giả, sở dĩ truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc dã. Nhân phi sinh nhi tri chi giả, thực năng vô hoặc? Hoặc nhi bất tòng sư..."(*)

(*)Một bài học môn ngữ văn của Trung Quốc với ý nghĩa thời cổ đại học với thầy là cần thiết. Tạm dịch: Thời xưa người muốn học nhất định phải có thầy. Vì thầy chính là (dùng để) dạy đạo lý và chuyên môn, giải đáp câu hỏi khó của người. Người không ai sinh ra là có thể hiểu đạo lý, có ai không có câu hỏi khó của mình đâu? Có câu hỏi nhưng không có thầy...

Tiếng đọc sách vang vọng bên tai.

Nhưng mà bàn thứ tư, chỗ ngồi gần cửa sổ, có một tiếng động không hài hòa vang lên.

"Hắt xì, hắt xì."

Mặc Khuynh Thành bắt đầu nhìn Lê An An ngồi cùng bàn, "Buổi sáng chưa ăn?"

Lê An An ngược đầu đang giấu sau sách ngữ văn lên, gật đầu nhanh rồi lại nhồi một miếng đồ ăn vặt đến mức phình ra như con chuột đồng.

Mặc Khuynh Thành than nhẹ, cam chịu từ học bản lấy ra một hộp com màu hồng nhạt có hoa nhỏ, "Ăn cái này này."

Lê An An kết liễu hộp com, trong nháy mắt mở hộp com, trong mắt lóe kim quang, "Khuynh Thành, có phải cậu biết mình không ăn sáng nên đặc biệt đem đến cho mình không!"

Mặc Khuynh Thành rất muốn thỏa mãn suy đoán của cô, nhưng mà, "Không phải, đây là bánh ngọt di Trương làm cho mình."

"Không sao, dù sao cậu cũng không ăn hết nhiều như vậy được, mình giúp cậu chia sẻ bớt." Nói xong, Lê An An liền cầm một miếng bánh bột nếp dứa (*) thả vào trong miệng.

(*) Bánh bột nếp dừa: Loại bánh làm từ bột nếp, phủ thêm một lớp dừa nạo bên ngoài.

"Ngon quá!"

Mặc Khuynh Thành vội vàng che miệng Lê An An, dờ khóc dờ cười nhìn cô, "Nhỏ tiếng một tí."

Lê An An cũng phát hiện có không ít ánh mắt nhìn về hướng này, vội vàng dựng thẳng sách vở, ngăn lại những ánh mắt kia.

Đột nhiên, Lê An An cảm giác sách vở của mình lọt vào vòng "công kích".

"Humm?"

Ánh mắt Tống Tiểu Bảo có chút né tránh, "Bạn học Lê, Lê, cái đó, đồ ăn có mùi quá thơm rồi."

Lê An An lại lấy lên một cái, cố ý để trước mặt Tống Tiểu Bảo, xấu xa hỏi: "Thơm không?"

Tống Tiểu Bảo nuốt nước miếng, "Thơm."

"Cậu muốn ăn không?"

Con mắt của Tống Tiểu Bảo chuyển động theo tay của Lê An An, một cái đuôi vô hình đang đưa, giống như là một chú chó Samoyed thật thà chất phác nhất.

Rối rắm mãi, Tống Tiểu Bảo vẫn lắc đầu một bên, "Bạn học Lê, cậu ăn đi, mình không ăn đâu."

"Vậy mình ăn." Lê An An để bánh vào trong miệng.

Mặc Khuynh Thành có chút nhìn không được, cầm một miếng bánh nhét vào trong tay Tống Tiểu Bảo, "Bạn học Tống, cùng ăn đi."

"Mặc Khuynh Thành, bánh đó là của mình!" Về mặt Lê An An không vui, phải biết rằng di Trương làm bánh mùi vị so với những cửa hàng bánh ngọt bên ngoài còn ngon hơn.

"Không phải còn rất nhiều sao, vâng, còn dư lại đều là của cậu."

Lê An An đáng vẻ bảo vệ thức ăn ôm hộp cơm, "Đây chính là cậu nói, còn dư lại đều là của mình."

"Vâng vâng vâng, đều là của cậu."

Nghe Mặc Khuynh Thành nói như vậy, Lê An An vui vẻ chọn bánh ăn, cái này ngon, cái này cũng ngon, rối rắm một hồi, rốt cuộc nên ăn cái nào đây? Được rồi rồi, mỗi loại ăn một cái, còn dư lại để bữa trưa ăn.

Sau giờ tự học buổi sáng, tất cả mọi người đều kể những câu chuyện thú vị của mình trong kỳ nghỉ, mà bên phía Mặc Khuynh Thành...

"Nác."

"Phốc."

Tiếng trước là của Lê An An ăn no vọng lại

Sau là tiếng của Tống Tiểu Bảo không nhịn được, bật cười.

Lê An An không vui, vốn dĩ cô cảm thấy Tống Tiểu Bảo là một người không tệ, thật thà chất phác, mặc dù như một cây xấu hổ, đựng một cái liềm khép lại, nhưng không có chút tâm cơ nào. Nhưng! Cậu ta lại ăn bánh của cô, bánh thuộc về cô! Phải biết rằng, những cái bánh này rất không dễ có, sáng sớm mỗi ngày, di Trương sớm đã phải bắt đầu chuẩn bị, sau đó còn phải nhờ Mặc Khuynh Thành vận chuyển đến đây, trải qua thiên sơn vạn thủy mới có thể đến tay cô, kết quả, lại bị XX nào đó mất không nháy đưa cho cậu ta một cái, ấn tượng tốt trước đó đều tan biến!

"Tống Tiểu Bảo, cậu cười cái khi ấy, lão tử là người cậu có thể cười sao!"

Tống Tiểu Bảo không nghĩ rằng Lê An An sẽ tức giận, vội vàng nói xin lỗi, "Thật xin lỗi, bạn học Lê, mình không cố ý cười."

"Vậy cậu cố tình?"

Tống Tiểu Bảo có loại cảm giác càng tỏ càng đen, không biết làm sao nhìn Lê An An, không rõ mình làm sai chỗ nào.

Mặc Khuynh Thành mấy ngày qua ở chung với Lê An An, sao có thể không biết cô ấy vì sao lại như vậy, "Được rồi, An An, cậu đừng ăn hiếp bạn học Tống."

Lê An An nghe nói như thế, trợn to hai mắt vốn đã rất lớn của mình, trong mắt phủ đầy uất ức, "Mặc Khuynh Thành, cậu không thương mình!"

"..." Cô có thể nào hỏi có thương lúc nào không? Hiển nhiên không thể.

"Mặc Khuynh Thành, cậu nói đi, có phải cậu thích Tống Tiểu Bảo rồi không?"

"Àm ăm!"

Hai luồng sấm chớp đánh vào trên người Mặc Khuynh Thành và Tống Tiểu Bảo.

"Lê An An!"

Đề cao âm thanh, trong nháy mắt trong đầu Lê An An mãnh liệt reo chuông, nghịch hơi quá rồi!

Tầm mắt rơi xuống người Mặc Khuynh Thành, chỉ thấy hai tròng mắt của cô yên tĩnh vô cùng, không nhìn được bất kỳ cảm xúc gì, trong nội tâm bồn chồn, đây là tức giận hay không tức giận?

"Khuynh Thành..."

"Hửm?" Mặc Khuynh Thành quay đầu, mi mắt sụp xuống, lấy ra một quyển sách, nhìn xuống.

Lê An An không biết nói gì, ném ánh mắt về phía Tống Tiểu Bảo, ai ngờ cậu ta trực tiếp xoay người. Chết tiệt, có bản lĩnh thì đừng để cô bắt được cái chuôi! Trong nội tâm thầm nghĩ như vậy.

Không có cách nào, vì bánh ngọt lâu dài, liều mạng, "Khuynh Thành à, cậu đang đọc cái gì vậy?"

Mặc Khuynh Thành kỳ thật một chút cũng không tức giận, tính của Lê An An như thế, nếu tức giận thật chính mình ngày nào đó sẽ bị tức chết.

Vì vậy, thuận tay đẩy ra, nội dung sách lập tức đập vào mắt.

Lê An An nhìn thoáng qua, vẻ mặt lập tức sầu khổ, loại đồ chơi có mấy cái đường kẻ theo tiêu chuẩn với mấy con nòng nọc này là cái quỷ gì thế!

"Đây là khuông nhạc, thầy Cốc đưa cho mình, ông ấy nói mặc dù bây giờ đàn tranh đều là những bản nhạc phổ đơn giản, nhưng khuông nhạc có rất nhiều, nếu như sau này xem không hiểu, người khác sẽ chê cười lời nói của ông ấy." Mặc Khuynh Thành tự động giải thích, mặc dù mình có thể xem hiểu khuông nhạc, nhưng quyển Cốc Khải cho này nhiều khúc trên thị trường ít có, cô cũng đón nhận về.

"Không thể nào, Khuynh Thành, sao cậu còn muốn học loại đồ chơi này, quá lừa gạt người khác rồi!"

Lê An An cũng biết thầy Cốc trong miệng của Mặc Khuynh Thành là ai, sau ngày báai sư về, cô ấy đã tự mình nói về Cốc Khải, chính mình cũng đặc biệt thăm tra, mới phát hiện khuê phòng nhà mình đã ôm đùi người ta rồi. (*)

(*) ôm đùi: dựa dẫm, đi theo.

Cốc Khải, hội trưởng hiệp hội đàn tranh Đế Đô, từ nhỏ đã đạt được vô số giải thưởng, thậm chí còn đại biểu quốc gia tham gia thi đấu ở nước ngoài vinh quang đạt được quán quân. Ông ấy hiện nay mặc dù trong trạng thái nửa ẩn cư, nhưng chỉ cần ông ấy xuất hiện, tuyệt đối là biểu diễn cấp thế giới.

Cốc Khải như thế, mặc dù là nhân vật lớn của tiệc tối lần trước, cũng đã trở thành sư phụ của Mặc Khuynh Thành. Mặc Khuynh Thành xuất sắc như vậy, mình cũng cảm giác kiêu ngạo lấy.

"Vấn ỏn, khuông nhạc mình có thể hiểu, mà trong quyển sách này nhiều khúc không tẻ, cho nên mình mới lấy về nghiên cứu.

Lê An An nhìn thấy Mặc Khuynh Thành không có một chút gì không muốn, gật đầu nhẹ cầm điện thoại rồi đi, không còn cách nào, mấy cái trò này một chút mình cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Học sinh mới đến là anh ta

Editor: Sokute112k

Tiết đầu tiên là tiết Văn của lớp thầy Cao chủ nhiệm.

Thầy Cao cầm tập sách đi lên bục giảng, nhìn xuống mọi người nói: “Hôm nay chúng ta chào đón một học sinh mới tới, bạn học Tô, em vào đi.”

Xôn xao.

Mọi người kinh diễm nhìn người đang bước từng bước lên bục giảng, mà mắt Mặc Khuynh Thành cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, là anh ta.

Người đó chính là Cassiel, mái tóc dài được ghim lên nhờ chiếc kẹp ghim da màu đen, mặc áo sơ mi trắng đơn giản, quần dài màu đen thường thấy, con ngươi xanh lục thẩm tảo ra ánh sáng, khoe miệng lại cười hồn nhiên, giống như cậu bé được nuôi dưỡng trong bọc kĩ lưỡng mới được đưa ra ngoài thế giới.

Học sinh nữ trong lớp mắt hình trái tim màu hồng phấn, có người to gan còn đứng hẳn lên để nhìn rõ anh ta.

Còn những học sinh nam thì bất mãn sao lại có người đẹp trai như vậy chuyển vào lớp mình, nơi này vốn đã tăng nhiều thịt ít*, nhìn đi, một người như vậy vừa tới mấy cô gái đã trở thành cái đáng về gì rồi, giống như những con sói nhìn thấy miếng mồi thơm phưng phức vậy, nếu không phải vì còn thầy chủ nhiệm ở đây thì chắc chắn không đến một giây tất cả đều vây quanh anh ta rồi.

*Tăng nhiều thịt ít: Ý là nhiều nam ít nữ.

“Hừ, là người nước ngoài đó nha.” Có học sinh nam không nhịn được nói.

“Thì đó, mà đâu phải là chưa thấy đàn ông con trai bao giờ, chung quy cũng chỉ là một lũ háo sắc mà thôi.”

“Này, mấy cậu nói kiểu gì vậy, sao mình lại thấy sắc mùi ghen tỵ thế nhỉ, tiếc quá đi, đúng là một đàn heo mả.” Một học sinh nữ đứng bên cạnh mia mai, trước giờ Vũ Nhân cô ghét nhất là những kẻ không ăn được bò đào thì nói bò đào còn xanh* như vậy.

*Không ăn được bò đào thì nói bò đào còn xanh: Giống không ăn được thì đập đổ.

“Vũ Nhân, cậu có ý gì, bọn mình ghen tỵ ư? Không phải chỉ là một người nước ngoài thôi sao, có gì tốt đâu, trái lại là mấy cô gái như các cậu, chỉ toàn sính ngoại!”

“Thì làm sao...”

Thầy Cao nhìn bên dưới ngày càng âm ỉ, nhú chặt mày, khi hiệu trưởng đưa Tô Lạc tới ông đã lường trước sẽ xảy ra chuyện này, chỉ là không nghĩ nó dữ dội như thế: “Được rồi, trật tự!”

“Bạn học Tô, em tự giới thiệu về mình đi.”

“Xin chào, mình là Tô Lạc, là người bản địa, mẹ mình là người Trung Quốc nên mình muốn về đây học tập, trải nghiệm cuộc sống trước kia của bà, hi vọng sau này chúng ta có thể sống chung một cách thân thiện, tiện thể nói, mình rất mong chờ cuộc sống sau này nhé!” Nói xong anh ta còn nghịch ngợm nháy mắt.

“Aaaaa!”

“Bạn học Tô, chúng ta chắc chắn sẽ rất hoà hợp.”

“Đúng vậy, bạn học Tô, sau này có chuyện gì cứ tới tìm mình.”

“Bạn học Tô, cậu có bạn gái chưa?”

“Tô Lạc, mình muốn sinh khi con cho cậu!”

Mặc Khuynh Thành đang rất bình tĩnh liền bị một câu này làm giật mình, trời ạ, có cần thoáng thế không.

Hứng thú nhìn Tô Lạc trên bục giảng, chờ anh ta đáp lại những lời nói này.

“Bạn học này, hình như mình không có khả năng sinh khi con đâu.”

“Phụt...”

“Hahaha...”

“Khuynh Thành, cậu ta nói rất đúng, người sao có thể sinh ra khi được.”

Mặc Khuynh Thành cũng cười, ấn tượng tốt với Tô Lạc càng tăng lên.

Thầy Cao dờ khóc dờ cười: “Được rồi, mấy đứa đừng đùa nữa, bạn học Tô, em cứ xuống ngồi cạnh Tổng Tiểu Bảo đi, vừa hay chỗ đó còn trống.”

Tô Lạc nhìn về phía cửa sổ, thấy Mặc Khuynh Thành đang nhìn mình, vui mừng lộ rõ: “Cảm ơn thầy.”

Anh ta đi xuống dưới lớp, bước chân càng lúc càng nhanh, lúc này ưu thế của đôi chân dài được bộc lộ, chỉ hai ba bước đã tới trước mặt Mặc Khuynh Thành, nở nụ cười như ánh mặt trời ấm áp ngày xuân, có thể làm mọi thứ tan chảy: “Mặc Khuynh Thành, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Chào cậu, Cassiel.”

Nói câu như vậy sao cả lớp lại không hiểu, hoá ra Mặc Khuynh Thành và Tô Lạc biết nhau.

Đù loại ánh mắt ghen tỵ và hâm mộ cùng dồn về một chỗ khiến Lê An An cảm thấy da đầu mình tê dại, chỉ là, Mặc Khuynh Thành và Tô Lạc không cảm thấy gì thì thôi đi, sao đến cả Tống Tiểu Bảo cũng không có cảm giác gì, thật không công bằng!

Tống Tiểu Bảo như nhận ra ánh mắt của Lê An An, quay đầu cười ngây ngô.

Beep, ai muốn thấy phản ứng này chứ!

Tô Lạc nói vài câu với Mặc Khuynh Thành sau đó ngồi xuống cạnh Tống Tiểu Bảo, ở trước Mặc Khuynh Thành.

“Được rồi, bắt đầu học bài, mở sách giáo khoa trang 52, ‘Bản về đạo Thầy’ của Hàn Dũ, đầu tiên chúng ta cùng đọc sơ qua một lượt.”

“Xưa nay học giả ít có thầy dạy, thầy là người truyền đạo, người tiếp thu tri thức, giải thích nghi vấn như vậy. Con người sinh ra không ai biết được tất cả mọi thứ, ai chẳng có điều không hiểu? Không hiểu mà không tìm thầy hỏi, điều không biết ấy sẽ mãi mãi không thể làm sáng tỏ được....”

Tiếng đọc bài vang khắp phòng học, còn Lê An An ngồi bên này đang đục nước béo cò.

“Ai, đẹp trai à nha, cậu làm thế nào quen Mặc Khuynh Thành nhà mình vậy?” Lê An An đứng đưa hỏi Tô Lạc.

Tô Lạc không ngẩng đầu, thuần thục dùng quyển sách che trước miệng mình, hơi tựa người ra sau: “Cuối tháng trước, sáng hôm đó mình suýt nữa làm cậu ấy ngã.”

Lê An An hiểu ra, hoá ra còn có cả chuyện xưa như vậy.

Mặc Khuynh Thành lo cô nghĩ quá nhiều, nói thêm một câu: “Chỉ đơn giản vậy thôi, cậu đừng nghĩ nhiều.”

Lê An An cười mờ ám, Mặc Khuynh Thành càng giải thích càng đáng nghi. Trên đời này làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như thế, khó lắm mới được một lần chạy bộ buổi sớm, suýt nữa bị té ngã, ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ lại có học sinh mới tới, hơn nữa cả hai người còn biết tên nhau, làm gì có ai bị va tới suýt ngã còn đi trao đổi họ tên chứ, rõ ràng có quỷ, phi, có quỷ mà!

Mặc Khuynh Thành nâng trán, nhìn về mặt cô ấy nhất định lại đang nghĩ linh tinh.

“A.”

“Thầy Cao đang nhìn.” Mặc Khuynh Thành mặt không đỏ tim không đập nói một câu.

Lê An An vội vàng giả bộ đọc bài, khẽ mím môi, mặt nghiêm chỉnh, mắt nhìn thẳng lên phía bục giảng, sau đó quay đầu nhìn với ánh mắt hung dữ. bên trong viết rõ mấy chữ: Mặc Khuynh Thành, cậu dám gạt lão tử.

Mặc Khuynh Thành ngồi yên không động, nhóc con, nhìn tiểu gia ta có trị được nguoi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Cái gọi là thư tình

Editor: Thùy Linh (EXOL)

"Mặc Khuynh Thành, bên ngoài có người tìm."

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng người gầy yếu thấp bé xuất hiện ở ngay trước mắt, bởi vì quay lưng lại với mình, cho nên chỉ có thể nhận dạng từ bóng lưng.

"Khuynh Thành, ai vậy? Cậu ta không biết cậu ngồi ở cửa sổ sao?" Lê An An cũng lại gần hỏi.

"Tớ cũng đâu biết." Đứng dậy, đi ra ngoài phòng học.

"Xin chào, là cậu tìm tôi?"

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên ở sau lưng, thân hình gầy yếu của Lộ Phàm giật mình, sau đó thong thả xoay người.

Mặc Khuynh Thành nhìn Lộ Phàm vẫn luôn cúi đầu, càng thêm nghi hoặc, người này tìm cô đến rốt cuộc có chuyện gì?

"Vị đồng học này, cậu có chuyện gì sao?"

Lộ Phàm cảm giác lỗ tai của mình chắc chắn đã đỏ rực, cam chịu số phận đưa

phong thư màu hồng nhạt trên tay tới trước mặt Mặc Khuynh Thành, "Bạn... Bạn học Mặc, cho cậu cái này."

Mặc Khuynh Thành nhìn chằm chằm phong thư kia, gợn găng dứt khoát hỏi: "Đây là cái gì?"

Trong lòng Lộ Phàm rối rắm, chẳng lẽ mình phải nói là thư tình sao, sau khi suy nghĩ, tuyệt đối không thể nói như vậy, vì thế, nhanh chóng nhét phong thư vào trong tay Mặc Khuynh Thành rồi xoay người bỏ chạy.

"Ha ha ha ha..." Thấy toàn bộ chuyện đó Lê An An cười ngửa tới ngửa lui, nam sinh này sao lại thẹn thùng như vậy, có liều mạng giống Tống Tiểu Bảo, nhưng

mà nếu cô không nhìn lầm, phong thư đưa cho Mặc Khuynh Thành hẳn là một phong

thư tình.

Về mặt Mặc Khuynh Thành nghi vấn trở về chỗ ngồi, phong thư trên tay còn chưa kịp nghiền cứu đã bị Lê An An đoạt đi rồi.

"An An, cậu làm cái gì vậy?"

Lê An An vừa mở phong thư vừa trả lời: "Khuynh Thành, cậu không thấy sao, tớ đang mở thư nha."

Cô đương nhiên biết là đang mở thư, nhưng ý của cô là bên trong có cái gì lại có thể làm cô ấy kích động như vậy.

Đến khi Lê An An lấy ra một lá thư mỏng manh từ bên trong, Mặc Khuynh Thành mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra đây là cái gọi là thư tình.

May mắn Lê An An còn có chút tự giác, đưa lá thư cho Mặc Khuynh Thành, ý bảo để cô mở ra.

Mặc Khuynh Thành mở lá thư ra, nội dung bên trong lại làm cho cô có chút sượng sùng.

Thân ái,

Thời điểm em đọc được phong thư này, thì tôi đã dùng vạn phần tình yêu của tôi mà viết xong. Còn nhớ lần đầu tiên lúc nhìn thấy em, ánh nắng tươi sáng, vạn dặm không mây, em ngồi yên ở đó, cúi đầu xem sách, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt em, ấm áp như vậy, ngay tại một khắc đó, tôi yêu em.

Bảo bối, tôi rất yêu em, em sẽ yêu tôi giống như tôi yêu em chứ?

Mỗi thời mỗi khác, tôi đều nghĩ tới em, đáng tiếc em một chút cũng không biết.

...

Mặc Khuynh Thành, có thể cho tôi một cơ hội hay không, để tôi chăm sóc em cả đời, yêu chiều em cả đời?

Kí tên: Lộ Phàm

Lê An An nhỏ giọng đọc đến cuối, đáng tiếc trong giọng nói run run kia lại tiết lộ chút vui sướng khi người gặp họa trong lòng cô.

Mặc Khuynh Thành nghĩ vẫn nên âm thầm xử lý thì tốt hơn, đóng lại là thư lại, nhét vào phong thư, làm bộ đứng dậy.

Nhưng mà thật hiển nhiên Lê An An không biết tâm tư của cô, "Ài, Khuynh Thành, có phải cậu muốn trả lại cho Lộ Phàm hay không, tớ đưa cậu đi."

Tô Nhạc Thiên phía trước quay đầu, "An An, Khuynh Thành là muốn vứt thư đi chứ không phải muốn trả lại."

"Why!?"

"Bạn học Mặc ghét người kia sao?"

Đám người Mặc Khuynh Thành nhìn thấy đám người Văn Tư Tư đi tới nơi này đều nhủ mày, Lê An An hung hăng trừng mắt nhìn Tô Nhạc Thiên một cái, điều này làm cho cậu thật vô tội.

Làm ơn, cậu cũng không nghĩ tới nhóm người này sẽ quẩn quít lấy cậu mỗi ngày đâu, ban đầu cậu nghĩ rằng nước ngoài khá cỏi mở, không nghĩ tới loại nữ sinh cỏi mở như này ở trong nước cũng rất nhiều, không đúng, là trò giỏi hơn thầy mới đúng.

Người vừa nói chuyện chính là Đường Đan, cô ta đứng ở vị trí thứ ba, nhìn Tô Nhạc Thiên ngồi ở bên trong, lại nhìn về phía Tống Tiểu Bảo, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét, không sai, là chán ghét, từ sau đêm hội ngày 1/5 (ngày quốc tế lao động), cô ta thấy Tống Tiểu Bảo liền thấy khó chịu, hơn nữa vị trí hiện tại của cậu ta là ở bên cạnh nam thần của mình, mỗi lần muốn tìm nam thần đều có cái tên cản trở như vậy, tức nhất là cho dù dùng ánh mắt thể hiện hay trực tiếp dùng ngôn ngữ thể hiện, hẳn đều hoàn toàn không có thay đổi, dùng gương mặt vô tội kia nhìn mình, giống như đánh một quyền trên bông vải, tức giận đến nghẹn khuất.

"Bạn học Tống, cậu có thể nhường một chút hay không, tôi có chút chuyện muốn nói cùng bạn học Tô." Đường Đan cảm thấy tâm tính mình thật tốt, lúc này còn có thể nói ra lời nói lễ phép như vậy.

Đáng tiếc, hiện thực vẫn không phát triển theo mong chờ của cô ta như cũ.

"Bạn học Đường, đứng gần như vậy cậu vẫn không nghe được lời nói của Nhạc Thiên sao?" Ngụ ý, lỗi tai của cô kém như vậy sao?

Muốn nói điểm khiến Mặc Khuynh Thành và Lê An An vừa lòng gần đây chính là Tống Tiểu Bảo, cậu ta không gọi các cô là bạn học Mặc và bạn học Lê nữa, đương nhiên công này thuộc về Tô Nhạc Thiên, cũng không biết cậu ta nói với Tống Tiểu Bảo cái gì, khiến cậu ta đổi cách xưng hô ngay sau đó.

"Đúng vậy, bạn học Đường, khoảng cách này ngay cả nửa thước cũng không đến, cậu sẽ không bước vào tuổi lão hóa nhanh như vậy chứ?" Lê An An một mặt lo lắng, trong mắt lại là vui sướng khi người gặp họa.

"Lê An An!"

Hạng Giai lập tức giữ chặt Đường Đan, cảnh giác nhìn Lê An An, "Bạn học Lê, cậu hiểu lầm chúng tớ, chúng tớ đều là đến xin chỉ bảo một số vấn đề với bạn học Tô, mà bạn học Tống chặn ở bên trong, chung quy có chút phiền phức."

Tống Tiểu Bảo nghe được lời này, quay đầu nhìn về phía Tô Nhạc Thiên, "Nhạc Thiên, tớ phiền phức chỗ nào?"

Chỗ nào cậu cũng phiền phức!

Nhóm nữ sinh ao ước nhìn Tô Nhạc Thiên, hi vọng có thể nghe thể trả lời như thế.

Nhưng mà các cô nhất định phải thất vọng, "Trời ạ, Tiểu Bảo, cậu không phiền phức nha, cậu chính là anh em tốt của tớ!" Nói xong, còn vờn tay phải khoát lên trên vai cậu ta, một bộ dáng anh em tốt.

"Rắc rắc."

Đám người Mặc Khuynh Thành giống như nghe thấy tiếng tan nát cõi lòng của những người đó.

Bộ dáng Tống Tiểu Bảo rất hài lòng, quay đầu nói: "Nhạc Thiên không cảm thấy tôi phiền phức."

Lúc này, Văn Tư Tư đứng ở phía sau một chút mở miệng, "Khuynh Thành, vừa rồi tớ thấy có người đưa cho cậu thư tình ở bên ngoài."

Hạng Giai nói tiếp: "Bạn học Mặc, nội quy trường có quy định rõ ràng, cấm học sinh yêu sớm, cho nên cô tốt nhất là chú ý một ít."

Khá lắm, lại là chiêu này.

Nhưng mà, Mặc Khuynh Thành còn chưa mở miệng, Lê An An liền bắt đầu khai hỏa toàn bộ hỏa lực, "Bạn học Hạng, có đôi khi tôi cảm thấy trí tuệ của lão tổ tông thật sự rất tuyệt, hai thành ngữ vô trung sinh hữu, bần lộ thị phi (ăn không nói có, chằm ngồi sau lưng) này có lẽ là tạo ra vì cậu đó."

"Bạn học Lê, làm sao cậu có thể nói Giai Giai như vậy chứ, Giai Giai cũng là muốn tốt cho Khuynh Thành." Bạch Liên hoa lại gặt hái, một bộ dạng hóa thân của chính nghĩa, nói thánh mẫu Maria chính là cô ta sao.

"Con mắt nào của cô nhìn thấy cô ta vì muốn tốt cho Khuynh Thành, cô vẫn chưa phải bạn tốt của Khuynh Thành đâu, mỗi ngày ở cùng đám không hay ho này, cô sao không nhìn xuống biển xem lão vương bát còn sống bình yên không?"

Lời kia vừa nói ra, ngay cả Mặc Khuynh Thành cũng không nhịn được ghé mắt cô, vì sao cô cảm thấy miệng Lê An An càng ngày càng độc nhỉ?

Mà Tống Tiểu Bảo đợi ở trong hoàn cảnh này đã lâu, chậm rãi bị nhuộm đen, đi về phía Lê An An.

"An An, người nói lão vương bát là chỉ cái gì? Ở biển có rất nhiều."

"Tống Tiểu Bảo, đương nhiên là chỉ cái xấu nhất kia, haiz, cũng không biết nó có thể còn sống tốt ở biển hay không, dù sao bộ dạng nơi đó đều rất đẹp."

"Nhưng mà cậu không phải nói nó ở cùng một đám không hay ho sao?"

"Chính vì cái dạng này mới càng lo lắng, vốn là kẻ xui xẻo, còn mỗi ngày tìm cá lớn khác tạo phiền toái, cái này không phải thiếu thân lao đầu vào lửa, tự chịu diệt vong sao?"

Tổng Tiểu Bảo xoa xoa cằm, một bộ dáng trầm tư, qua vài giây, đồng ý gật gù đầu, "Quả nhiên là một đám xui xẻo."

Phốc!

Mặc Khuynh Thành bắt giác nhìn xuống mặt đất, ừm, không có học máu. Lại ngẩng đầu nhìn đám người Văn Tư Tư, cô thầm nghĩ nói một câu, các vị nhà ma hoan nghênh các vị tham gia!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Dì cả, về nước

Editor: Sokute_112k

Bây giờ trong trường học rất ồn ào, chỉ có mười phút giải lao nên các học sinh giống như đã thống nhất ý kiến từ trước vậy, sau giờ học liền cùng bạn bè vui đùa, hoặc tám chuyện linh tinh, hoặc ra ngoài hành lang chơi.

Mà trước cửa lớp C2-3, mọi thứ như bị người nào đó nhấn nút tạm dừng, rất yên lặng, ánh mắt của mọi người đều dồn về một nơi nào đó, trong lòng có vô vàn câu hỏi, không dám thờ mạnh chỉ sợ bỏ qua bất kì chi tiết nhỏ nào.

Văn Tư Tư rất tức giận, cô ta muốn phản bác lại nhưng lại không thể không đối mặt với hiện thực tàn khốc

như vậy, bởi chính cô ta luôn xúi giục đám người Hạng Giai đi gây phiền toái cho Mặc Khuynh Thành, mà lần nào cũng nhận lấy thất bại ra về, cái đó chẳng khác gì thiếu thân lao đầu vào lửa.

Nhưng cô ta cố gắng che giấu cảm xúc nơi đáy mắt, đôi môi khẽ run lên, cả người đều nhập tâm vào vai diễn: "Bạn, bạn học Lê, cậu nói mình thế nào cũng được, nhưng sao còn lôi cả mấy người Giai Giai vào, các cậu ấy đều vô tội mà."

"Cho nên cậu không vô tội?"

"Mình...mình không nói như vậy, cậu đừng xuyên tạc lời nói của mình." Văn Tư Tư ngẩng đầu, nước mắt chực trào nhưng lại không rơi xuống, hai tay nắm chặt tỏ vẻ bất khuất nhìn Lê An An.

"Nhưng ý cậu nói chính là như thế mà, mấy người đó vô tội, vậy thì cậu thấy tôi chỉ nên nhắm vào một mình cậu thôi sao?"

Văn Tư Tư như bỗng chốc có can đảm: "Đúng."

Lê An An xoè hai tay tỏ vẻ bất đắc dĩ: "Vậy cũng tốt, tôi đang nhắm vào cậu đó, cậu làm được gì nào?"

"Bạn học Lê, tôi tự thấy thôi không làm chuyện gì có lỗi với cậu, sao cậu lại muốn nhắm vào tôi?"

"Không phải cậu nói tôi chỉ nên nhắm vào cậu sao? Tôi chỉ làm theo ý cậu, giúp cậu thoả mãn thứ mà cậu tự tưởng tượng ra, sao còn hỏi tại sao nữa?" Lê An An không thể tin được nhìn Văn Tư Tư, sao cô ta có thể không nói lý như vậy?

Văn Tư Tư không nói nên lời, thiếu chút nghẹn mà chết, Lê An An có ý gì chứ, rõ ràng đã nói không phải rồi sao còn suy diễn ra kiểu đó, cô ta muốn giải thích nhưng Lê An An không cho cô ta cơ hội.

"Hơn nữa làm sao có nhiều câu tại sao như vậy, cậu muốn làm mười vạn câu hỏi vì sao đấy à, cậu hỏi thì tôi phải trả lời? Đừng có đùa, cứ coi như là mười vạn câu hỏi vì sao thật thì cũng không trả lời cho cậu được, khuyên cậu một câu, trẻ con như tờ giấy trắng, nhưng cậu cũng không phải đứa trẻ ba tuổi đâu."

Hàm ý rất rõ ràng, chỉ có đứa trẻ ba tuổi mới có nhiều vấn đề như thế, cô ta chắc chắn mình đã mười sáu tuổi?

Một giây sau, nước mắt Văn Tư Tư rơi là chảy, giống như bức tượng gỗ vỡ tan tành, chỉ nức nở không nói.

Văn Tư Tư như vậy khiến cảm giác muốn bảo vệ của những học sinh nam xung quanh bị khơi dậy, họ dùng ánh mắt trách móc nhìn Lê An An, nếu không phải họ là con trai không thể đánh con gái thì có lẽ chỉ một giây sau đã có người tới đánh cô ấy một trận.

Lê An An không thèm để ý, dù sao cô cũng không chơi cùng bọn họ, và lại chỉ toàn một lũ người mất đề đàng mông, cô sẽ không so đo tính toán với bọn ngốc này, như vậy quá hạ mình rồi.

“An An, cậu bắt nạt cậu ấy?”

“Không có.” Lê An An tặng Tống Tiểu Bảo một vè mặt vô tội.

“Cậu ấy bị đau bụng kinh?”

“Phụt...”

“Bịch.”

“Ai u đau chết tôi...”

Giọng nói vang dội như vậy, bất kể người vừa trách móc Lê An An hay một số người không ưa Văn Tư Tư cũng nở nụ cười, chủ yếu là do lời nói ấy mà Tống Tiểu Bảo cũng nói ra được, lại còn biểu cảm chân thật như thế.

Văn Tư Tư đỏ mặt, không biết là xấu hổ hay tức giận: “Bạn học Tống, lời như vậy sao có thể nói ra miệng được?”

“Tại sao lại không nói được, chẳng phải đó là chuyện bình thường thôi sao?”

Là rất bình thường, chỉ cần là con gái thì mỗi tháng sẽ có vài ngày đặc biệt này, dù mấy học sinh nam cũng đều biết nhưng không ai quang minh chính đại nói ra.

“Tống Tiểu Bảo, cậu nói không sai, rất bình thường, hahaha.....” Lê An An cười đau cả bụng, tựa nửa người vào Mặc Khuynh Thành, khoé mắt còn thấy được cả nước mắt.

“Vậy rốt cuộc sao bạn học Văn lại khóc?”

“À, đây là một câu chuyện xưa đầy bi thảm đó.”

Chuyện xưa bi thảm....

Mặc Khuynh Thành trầm nghĩ, đây là câu chuyện về việc không biết tự lượng sức mình.

Văn Tư Tư không nhịn được nữa, khóc lóc xoay người chạy ra khỏi lớp.

“Tư Tư!” Hạng Giai quay đầu, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lê An An: “Lê An An, cậu thật quá đáng!” Nói xong liền đuổi theo Văn Tư Tư.

Đường Đan thấy vậy cũng chạy đuổi theo họ.

Lê An An toàn thắng hạ màn trò khôi hài này.

**

Bắc Ireland, mặt trời chiều dần ngả về hướng Tây, hai bên đường rợp bóng bạch dương, những tán lá nhẹ nhàng đung đưa theo gió, trên đường bóng người qua lại cũng bị kéo dài ra, một chiếc Bentley đơn giản chậm chậm đi qua.

Trên xe, Mặc Dận đang nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, ngón tay lướt thật nhanh.

“Kellen, cậu cảm thấy Gina kia thế nào?” Archibald nhìn Mặc Dận bày ra bộ dạng căm dục, không nhịn được trêu chọc anh.

“Nếu cậu thấy không tệ thì có thể đi thử một chút.” Mặc Dận lạnh lùng nói.

Ở bữa tiệc mấy ngày trước, anh đứng ở một góc nhìn nhà Franklin ai nấy đều áo mũ chỉnh tề, rất ra dáng chủ nhà, còn Gina kia, càng nhận được biết bao nhiêu sự tôn sùng, chẳng qua sau chuyện ở hậu hoa viên kia, ách, bốn chữ lòng dạ rắn rết cũng không thể tả hết được con người cô ta.

Archibald vội vàng lắc đầu, hoảng sợ: “Kellen, người phụ nữ như vậy, tôi không kham nổi.”

Sakura cười nhạo nhìn anh ta, đưa chân ra đá hạ bộ anh ta: “O, không biết ai vừa nhìn thấy Gina đã nói cô ta không tệ, trước sau có lỗi có lỗm, vô cùng gọi cảm.”

Archibald nhanh chóng tránh được cú đá hiểm hóc kia, liếc mắt, giọng nói khó nén sự chán ghét: “Loại phụ nữ này, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể đến gần.”

“Thôi đi, nếu không phải gặp được một bộ mặt khác của cô ta thì tôi dám chắc tối nay anh sẽ tới chỗ cô ta làm mấy hiệp rồi.”

Archibald không phủ nhận, nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Đáng tiếc, tôi thích những cô gái ngây thơ trong sáng một chút.”

“Dừng, vừa muốn trước sau đều có, vừa muốn ngày thơ trong sáng, anh muốn tìm đâu cơ chứ?”

Archibald nghẹn họng, chẳng lẽ phụ nữ đẹp trước sau đều có thì không thể ngày thơ được?

Anh ta không muốn bàn luận với cô ấy về chuyện này nữa, quay ra hỏi Mặc Dận: “Kellen, cậu muốn về nhanh như vậy thật sao? Sau khi cậu tới Bắc Ireland này chỉ cắm đầu vào làm việc, không đi bất kì nơi nào.”

Mặc Dận ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, con người thâm thúy mà sâu sắc: “Đi quá lâu rồi, đã đến lúc cần phải trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Gặp mặt không nhận

Edit: Thụy Miên

Mặt trời nhô lên, ánh nắng tản ra cả một vùng đất, giọt sương óng ánh trong suốt trên ngọn lá được nắng chiếu lấp lánh.

"Hô hô."

Hai bóng dáng đang từ xa thông thả chạy tới.

"Khuyên Thành, nghỉ chút đi." Tô Nhạc Thiên dừng lại, đưa nước khoáng trên tay cho Mặc Khuyên Thành.

Mặc Khuyên Thành nhận lấy, mở nắp bình ra trực tiếp ngửa đầu uống, có lẽ bởi vì uống quá nhanh hoặc là bởi vì tập luyện, mồ hôi hòa với nước chậm rãi chảy từ gò má xuống, ẩn vào trong cổ áo.

Bên kia Tô Nhạc Thiên nhìn thấy, trên mặt có chút khô nóng, cầm lấy một bình nước khác uống ừng ực.

Mặc Khuyên Thành mờ mịt, "Cậu khát như vậy?"

Tô Nhạc Thiên nhìn cô, mồ hôi trên mặt vẫn như trước, ánh mặt trời ôn nhu chiếu xuống bên sườn mặt, giống như là nữ thần mặt trời, xua đi âm u trong nội tâm của cậu.

Nội tâm của cậu vừa động, kim lòng không được giơ tay lên, muốn chạm vào người con gái đã đem lại ánh sáng cho mình.

"Cục cưng."

Chai nước khoáng trong tay Mặc Khuyên Thành rơi xuống đất, cô lại không phát giác, sững sờ nhìn về phía trước, giờ khắc này, thời gian dừng lại.

Chỉ thấy cách đó không xa, Mặc Dận phong trần mặt mày đang đứng, tay kéo rương hành lý, đầu tóc rối loạn, tiểu tụy khó giấu.

Cái này cũng không thể trách anh được, anh cũng muốn dùng tư thế hoàn mỹ xuất hiện trước mặt Mặc Khuyên Thành, nhưng mà bởi vì quá nhớ cô, một ngày có 24 tiếng đồng hồ, 1440 phút, 86400 giây, anh lại nhớ cô 172800 lần. Có trời mới biết những ngày này anh vượt qua như thế nào, như Archibald nói thì, hèn mạng làm việc, cũng chỉ có như thế, anh mới có thể không nhớ cô.

Mặc Khuyên Thành nhìn Mặc Dận đang chậm rãi đi về phía mình, trong mắt có chút không thể tin được.

Cô sợ rằng tất cả mọi thứ trước mắt đều là mơ, sờ rằng lúc cô chạm tay vào, anh lại biến mất không còn gì nữa.

Mặc Khuyên Thành không lúc nào tỉnh hơn lúc này, cô hiểu được lòng của mình, phải nói, từ ngày Mặc Dận rời đi, cô phát hiện phần tình cảm không giống với tình cảm huynh muội của mình nhanh chóng phá tan bùn đất đâm chồi phát triển.

"Cục cưng." Mặc Dận dừng bước lại, đứng cách năm bước, anh không biết Mặc Khuyên Thành có tha thứ cho mình không chào mà đi hay không, chuyện đột ngột xảy ra, theo như cá tính của Mặc Tuyên Thần không thêm dầu vào lửa đã là không tệ rồi.

Mặc Khuyên Thành cứ nhìn anh như vậy, một câu không nói.

"Cục cưng."

"Cục cưng."

"Cục cưng."

....

Tiếng sau lo lắng hơn tiếng trước, tiếng sau tuyệt vọng hơn tiếng trước.

"Khuyên Thành." Tô Nhạc Thiên nhìn người đàn ông trước mắt, trong nội tâm nổi lên dự cảm không tốt, dặt tay Mặc Khuyên Thành, nói khẽ.

Mặc Dận không phải là không nhìn thấy Tô Nhạc Thiên đứng bên cạnh Mặc Khuyên Thành, chỉ là anh tập trung tinh thần trên người Mặc Khuyên Thành, bỏ qua cậu ta.

Nhưng tình huống hôm nay, đã khiến cho anh không thể nào xem nhẹ tình huống này, nhất là khi Mặc Khuyên Thành không bỏ cái tay kia ra, ánh mắt tùy ý điên cuồng tàn bạo, như đao nhọn đâm về chỗ giao nhau của hai tay.

"Nhạc Thiên, có mệt không?" Mặc Khuyên Thành không hề nhìn Mặc Dận, quay đầu nhìn về phía Tô Nhạc Thiên.

"Mệt."

"Chúng ta về nhà đi." Mặc Khuyên Thành kéo nhẹ khóe miệng, chỉ là trong mắt lúc này để lộ yếu ớt.

"Được."

Tô Nhạc Thiên kéo Mặc Khuyên Thành đi qua Mặc Dận, bước chân của Mặc Khuyên Thành chậm lại một chút liền khôi phục tốc độ.

Tia hào quang bay lên trong mắt Mặc Dận, một giây sau vụt tắt.

Anh không dám quay đầu lại, cho dù là lúc ở cùng Mặc Khuyên Thành, cũng không có dũng khí đưa tay giữ chặt cô.

Cho dù ánh nắng chiếu đến trên người, anh vẫn cảm thấy rất lạnh, cái lạnh từ nội tâm phát ra.

Thật sự quá lạnh...

Mặc Dận cười khổ, nhấc hai chân cứng ngắc, đi về Mặc gia, bóng lưng hiu quạnh khiến người đi đường nhìn vào cũng thấy xót thương.

Mặc gia.

"Khuyên Thành, Nhạc Thiên, các con về rồi à, tranh thủ thời gian rửa tay, có thể ăn sáng ngay được rồi." Lan Tuyết Mai nghe tiếng mở cửa, động tác tay không ngừng lại.

Mặc Khuyên Thành vừa vào cửa liền buông tay ra, chạy lên lầu.

Tô Nhạc Thiên nhìn bóng lưng Mặc Khuyên Thành, thông thả đi vào phòng bếp.

"Di Lan, con tới giúp đi." Tô Nhạc Thiên xắn tay áo lên, rửa sạch tay trước rồi mới lên tiếng.

"Không cần đâu, đã xong rồi, ném thử xem." Lan Tuyết Mai đặc biệt thích Tô Nhạc Thiên. Con người luôn đối với những vật đẹp dễ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, bà cũng không ngoại lệ, đáng về con lai, con người màu lục, cùng với thái độ đối xử dịu dàng với người xung quanh của cậu, điều này khiến bà không có cách nào không đối xử tốt với cậu.

Tô Nhạc Thiên ném thử một miếng, ánh mắt sáng lên, "Ngon ạ!"

Nghe nói thế, Lan Tuyết Mai vô cùng vui vẻ, thời gian bà ở nhà nấu cơm không nhiều lắm, cho nên chỉ cần không có việc gì chính mình sẽ đích thân làm.

Tô Nhạc Thiên một bên cầm chén cháo hoa, một bên lơ đãng hỏi: "Di Lan, hôm nay Khuyên Thành không mấy vui vẻ giống ngày thường."

"Nó bị làm sao à?"

"Vâng ạ, lúc trở về gặp một người đang kéo hành lý, gọi cô ấy là cục cưng, Khuyên Thành hình như cũng biết, nhưng mà không hiểu vì sao không để ý đến."

"Àm"

Lan Tuyết Mai có chút kích động, ném cái muôi trong tay, đi ra cửa, "Nhất định là Dận nhi đã trở về."

"Két..."

Cửa lớn mở ra, Mặc Dận vừa vận dụng trúng Lan Tuyết Mai.

"Dận nhi, con đã trở về."

Mặc Dận buông hành lý ra, ôm Lan Tuyết Mai, thanh âm khàn khàn, "Mẹ, con đã về."

Tri kỷ không ai bằng mẹ, Lan Tuyết Mai rất nhanh phát hiện Mặc Dận khác thường, lại nghĩ nên lời Tô Nhạc Thiên nói lúc trước, than nhẹ một tiếng, "Dận nhi, tiểu quái ở trên lầu, đi lên tìm con bé đi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 50: Lần đầu tiếp xúc thân mật

Mặc Khuynh Thành buồn bực ngồi trên ghế ngoài ban công, tận lực lắc lư hai chân, rút cái gối ôm từ sau lưng ra, hai tay không ngừng chà đập, như thể đó là mặt của Mặc Dận vậy.

"Khốn nạn, khốn kiếp, trứng thối, đi rồi đừng có trở về nữa..."

"Nếu anh mà không trở lại, em có nở bô không?"

"Có gì mà không nở, dù sao một ngày nào đó vẫn sẽ rời xa."

"Ai nói?"

"Em..."

Đột nhiên Mặc Khuynh Thành đứng bật dậy, nhìn về phía Mặc Dận chẳng biết đã tới từ lúc nào: "Sao anh lại ở trong này?"

Mặc Dận tiến lên phía trước một bước, cô lại lùi về phía sau một bước, không còn cách nào khác, đành phải đứng tại chỗ: "Cục cưng, em vẫn không chịu tha thứ cho anh sao?"

"Em, em không có giận, tha thứ với không tha thứ cái gì chứ."

"Vậy vì sao em không dám nhìn vào mắt anh?" Mặc Dận hiểu rất rõ Mặc Khuynh Thành, chỉ liếc mắt một cái cũng có thể biết tất cả mọi chuyện.

Ánh mắt Mặc Khuynh Thành lơ đãng bất định, như thể không nhìn thấy Mặc Dận.

"Cục cưng, ngẩng đầu lên nhìn anh." Mặc Dận tiến lên phía trước một bước, còn Mặc Khuynh Thành đã không còn chỗ để lùi nữa.

Mất thấy Mặc Dận càng ngày càng lại gần, trong lòng lo lắng, đang chuẩn bị chạy trốn, lại bị anh vòng tay đặt lên lan can phía sau, giam cô lại.

"Gi vậy? Em muốn xuống lầu ăn điểm tâm?"

Mặc Dận đưa bàn tay với các khớp xương rõ ràng, nâng cằm Mặc Khuynh Thành lên, để cho cô không thể trốn tránh.

"Cục cưng, trả lời anh, vì sao em nói một ngày nào đó, anh sẽ rời xa?"

Đôi mắt đen thâm thúy, giọng nói quyền rũ, không chỗ nào không làm cho Mặc Khuynh Thành như chìm sâu vào đó. Cô nghiêng đầu, rũ mắt, không muốn đối mặt với Mặc Dận: "Bởi vì anh cả trưởng thành rồi, lại có sự nghiệp riêng, cuộc sống riêng của mình, thậm chí về sau có thể còn đưa bạn gái về, còn có thể, ừm...!"

Mặc Khuynh Thành tròn lớn hai mắt, không thể tin được nhìn gương mặt gần sát trước mắt, nhiệt độ nóng cháy trên môi cho cô biết, chính cô bị cường hôn!

Thực sự! Bị! Cường! Hôn! Rồi!

Đây là sự thật!

Cái quái gì vậy!

Lấy lại tinh thần, Mặc Khuynh Thành nhanh chóng đẩy Mặc Dận ra, hung hăng đưa mu bàn tay lên chùi môi.

Mặc Dận căn bản chỉ buồn bực nghĩ rằng muốn chặn miệng không cho Mặc Khuynh Thành nói nữa, ai ngờ vừa chạm vào, xúc cảm thật sự là rất tuyệt vời, kim lòng không được mà muốn ném thử hương vị đó nhiều hơn nữa, nhưng một giây sau đã bị đẩy ra, lại nghĩ tới một màn vừa xong, đôi mắt thâm thúy xoáy sâu vào khuôn mặt trước mắt, giọng nói trầm thấp làm người ta nghe không ra cảm xúc gì: "Em ghét anh như vậy sao?"

Mặc Khuynh Thành không trả lời, đôi chân chậm chạp cất bước, chỉ sợ thu hút sự chú ý của Mặc Dận.

Nhanh, nhanh!

Mắt thấy sắp trốn thoát rồi, ai ngờ một bàn tay lớn lại cản lại tất cả hi vọng của cô.

Hu hu hu hu...

Cục cung phải rời khỏi đây!

Cục cung không muốn ở chung một chỗ với anh!

Mặc Dận sao có thể không phát hiện ra hành động của Mặc Khuynh Thành, đưa tay kéo cô lao vào lòng anh, hai tay giữ chặt, không quá chặt cũng không quá lỏng, không để cho cô bị đau nhưng cũng không chạy đi đâu được.

“Cục cung, em muốn đi đâu?”

“Kia, cái kia, thời gian không còn sớm nữa, còn không đi sẽ bị trễ mất.”

Mặc Dận buồn cười nhìn Mặc Khuynh Thành tròn mắt nói dối, lúc anh trở về cũng mới có 6 giờ 45 phút, bây giờ cũng lắm là 7 giờ, cách thời gian cô phải đi học là 8h còn rất xa, làm sao có thể muộn được.

"A..."

Da đầu Mặc Khuynh Thành tê tê, có thể đừng cười như vậy được không, định dọa người à!

Mặc Dận ghé sát về phía Mặc Khuynh Thành, bờ môi áp lên bên vành tai cô, khiến cả người cô run rẩy, có chút lo lắng bất an.

“Cục cung, anh vĩnh viễn sẽ không rời xa em, vĩnh viễn...”

“Cục cung, không cần từ chối anh, được không...”

“Cục cung, anh chỉ có mình em.”

“Cục cung, em là của một mình anh...”

“Cục cung...”

Một tiếng lại một tiếng nhẹ nhàng, nhưng lại giống như dùi trống, mạnh mẽ đánh vào lòng cô.

Không thể phủ nhận, cho dù hiện giờ không nhìn được biểu cảm của Mặc Dận, Mặc Khuynh Thành cũng có thể đoán được dáng vẻ của anh, không hiểu mình có tài đức gì, mà để cho anh thâm tình như vậy.

“Em...”

“Suýt.” Mặc Dận đặt ngón trỏ lên môi cô, ngăn câu nói tiếp theo của cô lại, nói anh yếu đuối cũng được, nhát gan cũng được, chỉ là anh sợ hãi phải nghe lời nói cự tuyệt.

“Cục cung, đừng trả lời ngay bây giờ, anh đã chờ nhiều năm như vậy, hiện tại tiếp tục chờ đợi cũng không sao.”

Mặc Khuynh Thành phức tạp nhìn Mặc Dận, lời muốn nói rồi lại nuốt vào, tất cả đổi thành một cái gật đầu.

**

Trên xe đi học, Mặc Khuynh Thành vẫn một mực nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, Tô Nhạc Thiên nhìn cô.

Vừa rồi lúc ăn sáng, cậu ta biết ngay nguyên nhân khiến Mặc Khuynh Thành luống cuống chính là anh cả nhà họ Mặc – Mặc Dận.

Nói thật, lần đầu tiên gặp vào buổi sáng, khôi ngô tuấn tú, phong thái hơn người, ngọc thụ lâm phong*, những ngôn từ ngày dùng để hình dung anh đều là không đủ. Tóm lại, nhân vật như vậy, cho dù không thể làm bạn bè, cũng không thể trở thành kẻ địch, chỉ là...

*Ngọc thụ lâm phong: Cây ngọc đón gió: người con trai có nét kiêu hùng, đứng trước gió mạnh mà không bị đổ, lại càng oai phong hơn nữa.

Cậu hạ ánh mắt xuống, che đi những suy nghĩ kia, lại ngẩng đầu lên lần nữa, đã khôi phục dáng vẻ thường ngày.

“Khuynh Thành, cậu đang nghĩ gì vậy?”

Mặc Khuynh Thành quay đầu lại, cảm thán nói: “Đột nhiên phát hiện thời gian trôi qua quá nhanh.”

“Đúng vậy, còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau, nếu không có lần va chạm đó, chúng ta cũng không trở thành bạn bè được.”

Nghĩ đến ngày đó, Mặc Khuynh Thành nở nụ cười: “Ai có thể nghĩ tới duyên phận lại có thể kỳ diệu như vậy.” Đúng vậy, kỳ diệu đến mức bọn họ không ngờ được, ngay sau ngày Mặc Dận đi, gặp được Tô Nhạc Thiên, về sau, cũng trên con phố kia, lại gặp anh cả trở về.

Sau đó Tô Nhạc Thiên còn nói gì đó nữa, nhưng Mặc Khuynh Thành không nghe thấy, trước mắt lại hiện lên bóng dáng Mặc Dận, trong lòng không biết có cảm giác gì.

Nhà họ Mặc.

Mặc Dận đặt ly trà trước mặt Lan Tuyết Mai, rồi ngồi xuống đối diện bà.

“Tiểu Dận, sao con lại trở về nhanh như vậy?” Nguyên nhân Mặc Dận đi nước Y làm gì, chuyện này chỉ có bà và Mặc Tuyên Thành biết.

“Xong việc rồi, con trở về luôn.” Mặc Dận nói mấy chữ đơn giản.

Lan Tuyết Mai nhìn cái tính tình này của Mặc Dận, cả giận cả mừng: “Cái tính cách này của con, trách không được không theo đuổi được Tiểu Quai.”

Mặc Dận sầm mũi không lên tiếng, vẫn nâng chén trà trên tay như cũ, chỉ là đáy mắt khẽ gọn sóng, tiết lộ trong lòng anh không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Ai, tốt xấu gì cũng là con trai mình, làm sao có thể không giúp được.

Bà đứng dậy chuẩn bị đi lên lầu, chìa ra hai tấm vé xem phim: “Này, đây là vé xem phim tối nay, nghe đánh giá nói không tệ, còn là phim tình cảm, con đưa Tiểu Quai đi xem đi.”

Mặc Dận nghi hoặc nhìn vé xem phim trước mặt, có chút khó hiểu: “Sao tự dưng lại muốn đi xem phim?”

Đầu gối!

Lan Tuyết Mai trực tiếp nhét hai tấm vé vào tay anh: “Cái gì mà nhiều lý do vậy? Cho con đi thì con đi, chiều nay 5 giờ 30 phút, con đến cổng trường đón Tiểu Quai, sau đó đi ăn cơm, không được, mẹ sẽ đặt sẵn nhà hàng cho các con, để con tự chọn không biết sẽ thành cái dạng gì, cơm nước xong xuôi thì đi xem phim, xem phim xong thì tùy tiện đi đâu đó chơi hoặc ra biển đi dạo...”

Mặc Dận nhìn Lan Tuyết Mai nói một tràng dài, sau cùng còn nâng chén trà lên, nhấp một hớp rồi tổng kết: “Tóm lại, trước 11 giờ, các con không được trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Thiếu niên hoa hồng đỏ

Edit: Thụy Miên

"Aizz, Khuynh Thành, có thể đi rồi chứ?" Lê An An đeo cặp sách lên lưng, nhìn Mặc Khuynh Thành bên cạnh đang còn thu dọn, có chút vội vàng.

"Xong ngay." Mặc Khuynh Thành phân tâm, vừa nghĩ còn cần phải mang gì, vừa nghĩ buổi tối phải đối mặt với người nào đó như thế nào.

"Nhanh lên, chúng ta đi ăn cơm trước, sau đó lại đi chợ đêm, mình nói cậu nghe, chợ đêm khá vui đấy, cậu nhất định phải đi."

Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An vừa nói vừa làm động tác, buồn cười nói: "Chợ đêm khẳng định còn có đồ ăn vặt."

"Áy, Khuynh Thành, sao cậu biết?"

"Bởi vì cậu chính là một đứa tham ăn." Tống Tiểu Bảo trắng trợn nói ra.

"Tiểu Bảo chết tiệt, cậu nói bừa cái gì đấy, xem chiêu!"

Mặc Khuynh Thành tiếp tục thu dọn túi xách, mỗi tuần tối nay Lê An An đều lôi kéo mình đi chơi, nói cho oai là đi cùng cô ấy, nhưng thật ra là khiến cho mình thả lỏng.

"Khuyh Thành, cậu nhanh lên!"

"Đến đây."

Lê An An ôm Mặc Khuyh Thành, có chút phàn nàn, "Khuyh Thành, Nhạc Thiên sao lại không có thời gian đi chơi cùng chúng ta vậy."

"Không phải cậu ấy nói trong nhà có việc à?" Tống Tiểu Bảo biện hộ cho Tô Nhạc Thiên.

"Tống Tiểu Bảo, khuyh tay cậu chia ra ngoài!" Lê An An lên án, rõ ràng là mình quen Tống Tiểu Bảo trước, dựa vào cái gì mà tình cảm của cậu ấy và Tô Nhạc Thiên lại tốt hơn.

Kì thật, tình hữu nghị giữa Tô Nhạc Thiên và Tống Tiểu Bảo rất kỳ lạ. Điều nói con trai với con trai đánh nhau thành tình cảm, nhưng hai người bọn họ không phải, bọn họ là bởi vì văn chương mà thành bạn bè.

Mà Lê An An không thích nhất là học tập, cô chỉ thích dựa vào nắm đấm nói chuyện, đương nhiên, sau khi ở cùng Mặc Khuyh Thành, cô dựa vào miệng nói chuyện tương đối nhiều.

"Mình hướng vào trong!"

"Tống Tiểu Bảo, có phải cậu muốn đánh nhau hay không!"

"Quả nhiên là nữ nhân và tiểu nhân khó nuôi, cô nhân cũng không có lừa người."

"Àm!"

Lê An An thối thối nắm đấm của mình, liếc nhìn Tống Tiểu Bảo đang ôm lấy đầu, "Lão tử chính là nữ nhân, người có thể nhin, đến đánh ta đi!"

"Cậu, không thể nói lý."

"Cậu, ngoan cố không đổi!"

"Hừ."

Mặc Khuyh Thành cảm thấy, hoan hỉ oan gia cũng không hơn gì loại này, lúc ban đầu thì như đánh vào bông, cho đến bây giờ thì âm ỉ, biến hóa như thế cô nhìn ở mắt, vui ở dưới đáy lòng.

Rất nhanh đến lúc đi tới cổng, ba người ngừng lại.

"Sao lại chặn ở cửa ra vào, chuyện gì xảy ra?" Lê An An thì thầm một câu, đi lên trước vỗ vai người gần mình nhất, "Bạn học, đằng trước xảy ra chuyện gì vậy?"

Người nọ có chút không kiên nhẫn, nhưng thấy Lê An An, thu lại một ít, nghĩ đến câu hỏi của cô, lại kích động một hồi, "Ồ cổng có một đại soái ca đi Bentley, rất đẹp trai!"

Lê An An trở lại bên người Mặc Khuyh Thành, cạ lời nói: "Không phải là một soái ca thôi sao, sao có thể soái hơn đẹp hơn Tô Nhạc Thiên và anh Mặc được."

Mặc Khuyh Thành đỏ mặt hỏi, cô nên cảm ơn Lê An An đã để mắt anh cả của mình như thế sao?

"Nhiều người như vậy, chúng ta làm sao đi qua?" Suy nghĩ của Tống Tiểu Bảo vẫn khác với con gái, cau mày nhìn người tập nập ở cửa trường học.

"Cái này có gì khó, tiến lên nào!" Lê An An xắn tay áo, dáng vẻ tiên phong. "Theo sát mình."

Vì vậy, giữa biển người mêh mông, mơ hồ có thể thấy một đường thẳng rẽ qua đám người đi đến cổng trường.

"Hô." Tống Tiểu Bảo thở phì phò, lau mồ hôi, thế giới nội tâm theo khoảng cách ngắn ngủi này dần dần sụp đổ. Thường nói ba người con gái một sân khấu, hiện tại nhiều con gái như vậy, quả thực tương đương với thế giới bùng nổ!

Hơi thở của Lê An cũng có chút gấp, hai gò má lạng yên ửng đỏ lên, hai con người cũng bởi vì chút điên cuồng này mà đỏ lên, "Chết tiệt, lão tử nhất định phải đi xem người kia lớn lên đẹp trai thế nào, có thể đem hôn phách bọn hóa sắc này kéo đi!"

Mặc Khuyh Thành không có hứng thú với cái này, hoàn cảnh âm ỉ chen chúc vừa rồi khiến cho nàng bây giờ trầm nghĩ muốn về nhà tắm rửa thật tốt.

"Khuyh, Khuyh Thành, cậu mau nhìn!" Lê An An nhìn thấy soái ca đột nhiên cả lăm.

"Làm sao thế?" Mặc Khuyh Thành theo tầm mắt nhìn lại, thân thể mềm mại chưa trở về bình thường lại lần nữa cứng ngắc, ai có thể nói cho cô biết, vì sao Mặc Dận lại xuất hiện trước cổng trường của cô được không!

Trọng điểm là, bó hoa hồng trong tay kia là cái quý gì!"

**

"Kết..."

Tô Nhạc Thiên tiện tay đóng cửa lại, ném chìa khóa lên trên tủ giày.

Một mình nửa nằm trên sofa, cánh tay đặt ngay trên mắt, che đi cảm xúc hỗn loạn bên trong.

"Linh linh linh..."

"A lô."

"Cassiel." Thanh âm trầm trầm truyền ra từ Microphone.

"Cha."

"Tìm được chưa?"

"Xác định chính là nhà đó, nhưng mà không xác định được cụ thể là ai?"

"Cho con thời gian dài như vậy, sao con vẫn chưa điều tra rõ!"

"Thực xin lỗi, cha."

"Được rồi, này cũng là chuyện mấy chục năm rồi, hơn nữa manh mối cũng không có, anh muốn con tìm thế nào, đưa điện thoại cho em!" Đối diện lời mở truyền tới giọng nói thanh thúy dễ nghe.

"Cassiel, con ở đó đã quen chưa?"

Trong mắt Tô Nhạc Nhân nhiều hơn một luồng sáng ôn hòa, "Mẹ, ở đây rất tốt, con còn quen được nhiều bạn tốt, bọn họ đối với con rất tốt, chỉ là không khí ở đây không tốt lắm, luôn có sương mù."

"Đế đô chính là như vậy, thời kỳ cao điểm, kẹt xe như rùa bò, nhưng mà con có thể kết bạn nhanh như vậy, mẹ cũng vui mừng thay cho con, lúc trước còn lo lắng con ở giữa núi Lam Vĩ sẽ cô đơn, đúng rồi, sinh hoạt phí đi Chung Điểm đưa cho con còn không, hết rồi thì nói mẹ đưa thêm cho. Không được không được, đi cũng là người ngoài, sao có thể quan tâm con thật lòng được, có muốn mẹ qua đó với con không?"

Lúc tha hương, người lo lắng nhất vĩnh viễn là mẹ, lo lắng ăn có ngon hay không, mặc có đủ ấm hay không, hơn nữa, có phải bởi vì là con lai mà chịu ánh mắt của mọi người không.

Tô Nhạc Thiên hiểu, cho nên căn nhà vắng vẻ mang đến cho mình sự không tinh mịch càng không quan trọng, anh biết rõ trọng trách trên vai mình nặng thế nào, "Mẹ, mẹ tới thì cha làm thế nào?"

"Để ông ta một mình ở đây?" Bà hiển nhiên đối với cha của đứa trẻ không vui vẻ, chính mình không có khả năng tìm được người đã mất tích mấy chục năm, bây giờ còn bảo con trai chuyển trường đến tìm, dựa vào cái gì!

"Mẹ, mẹ cam lòng để cho cha một mình đốt phòng bếp, cuối cùng còn bị đốt?"

Bên kia nhất thời yên tĩnh lại, Tô Nhạc Thiên cười, an ủi: "Mẹ, con ở bên này rất tốt, không cần lo lắng, mẹ còn không hiểu con của mình sao, chỉ có người khác bị thua thiệt, không thể để mình thua thiệt đâu."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Lần đầu hẹn hò (1)

Edit: TranGemy

Những ngày mùa xuân, trời không tối nhanh như mùa đông, nhưng 6 giờ chiều, ánh sáng cũng đã bắt đầu trầm xuống.

Trên đường rất đông xe, như những dải băng đủ màu, thông thả di động về phía trước. Đây là khu vực đông đúc, vì vậy buổi tối quảng trường Thế Kỷ càng thêm náo nhiệt.

“Kéttttt...”

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía chiếc Bentley xa hoa màu đen đỗ ở trước cửa, nếu không phải gió đêm đang thổi, lá cây phát ra tiếng xào xạc, cùng với những âm thanh bàn tán xung quanh truyền tới, chắc chắn mọi người sẽ cho rằng thời gian đang đứng yên.

“Ai, đoán xem đây là vị thiếu gia nào?”

“Tôi làm sao mà biết được, có lẽ không phải thiếu gia, mà là lão gia thì sao!”

“Loại thâm mỹ này mà có thể là một lão gia à?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ những chàng trai trẻ lại lái loại xe này sao? Không phải Maserati thì cũng phải là BMW, Bentley chỉ hợp với một tầm tuổi nhất định thôi.”

“Nói thì nói như thế, không thể không có trường hợp ngoại lệ được.”

“Loại ngoại lệ này là rất ít, chẳng lẽ chúng ta lại gặp được à!”

“Cuộc sống lúc nào chẳng chứa đựng bất ngờ...”

“Cách.”

Đúng lúc này, cửa ghế lái mở ra, một bộ đồ Armani quần tây thẳng thớm, giày đen sáng bóng, một đôi chân dài thon thả bước xuống, thân hình thon dài thẳng tắp, những ngón tay khoát lên khung cửa với những khớp xương rõ ràng, mạnh mẽ hữu lực.

"A a a a!"

“Đẹp trai quá!”

“Đúng là nhân gian tuyệt sắc mà!”

“Phi, đàn ông mà có thể dùng từ tuyệt sắc à? Cũng không biết là ai vừa khẳng định là một lão gia chứ!”

“Khó có được tôi tính sai nha! Lại nói, không biết anh đẹp trai này đã có bạn gái chưa nhỉ?”

“Tiếp tục nhìn đi mới biết được.”

Mặc Dận đóng cửa xe lại, xoay người đi tới bên cửa xe ghế phó lái, mở ra, đưa tay về phía trước làm mọi người đều đổ mắt ghen tị.

Mặc Khuynh Thành ôm hoa hồng, phức tạp nhìn cái tay trước mặt, cô nghe rất rõ ràng những tiếng nói bên ngoài, trong tình huống này mà bước ra ngoài, ngày mai đầu đề nhất định sẽ là cô, tiêu đề chính là nữ sinh trung học hẹn hò với thiếu gia nhà giàu.

“Cục cụng, xuống xe.” Mặc Dận nhẹ giọng nhắc.

“Anh cả, hay là chúng ta đổi chỗ khác đi.” Mặc Khuynh Thành vẫn chưa muốn bị người ta đem ra bàn luận.

“Chỗ này là mẹ sắp xếp.” Ngụ ý, không có cách nào thay đổi được.

Mặc Khuynh Thành cúi đầu, trong lòng là đủ các loại oán trách Lan Tuyết Mai, mẹ chính là đã cô vào hố lừa rồi!

Roi vào đường cùng, chỉ có thể đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào trong tay Mặc Dận, Mặc Dận dùng chút lực, kéo cô vào lòng anh, Mặc Khuynh Thành thuận thế giơ bó hoa hồng lên che ở trước mặt mình, tất cả mọi thứ đều diễn ra thuận lợi, hay chính là hoàn mỹ.

Đóng cửa xe lại, Mặc Dận đưa Mặc Khuynh Thành vào trong trung tâm thương mại, không quan tâm tới những ánh mắt ghen tị, hâm mộ hay là hóng hớt, lúc này trong lòng anh đang rất cao hứng.

Đi dọc theo hành lang tầng năm, một nhà hàng lớn sang trọng đang mở rộng cửa.

“Tôi nay ăn đồ Pháp à?” Mặc Khuynh Thành ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn.

“Ừ.”

Một người phục vụ đứng ở cửa, nhìn thấy Mặc Dận và Mặc Khuynh Thành đi tới, nở một nụ cười chuyên nghiệp: “Xin hỏi hai vị có hẹn trước không ạ?”

"Mặc Dận."

“Vâng, xin mời đi theo tôi.”

Mặc Khuynh Thành chưa bao giờ cần để tâm đến việc gọi món, nhìn Mặc Dận thuần thực gọi những món cô thích ăn nhất, có chút ngẩn người, nhớ tới chuyện xảy ra ở cổng trường, gò má lại nóng lên như áng mây hồng.

“Anh cả, sao anh lại tới đây?” Mặc Khuynh Thành từ xa đi tới, nhìn thấy trong tay Mặc Dận ôm một bó hoa hồng, nhìn thật chói mắt, anh là chuẩn bị cho ai vậy?

“Cục cưng, tặng em” Mặc Dận đưa bó hoa hồng tới trước mặt Mặc Khuynh Thành, nụ cười tươi trên mặt vẫn không đổi, nhưng lòng bàn tay đang cầm hoa đã đỏ đầy mồ hôi.

“Tặng em?”

“Ừ.”

Mặc Khuynh Thành không nói gì, cũng không nhận lấy hoa, chỉ nghiêm túc nhìn nhìn, hoa hồng rất đỏ, như ngọn lửa hùng hực thiêu đốt lòng cô, trên cánh hoa còn đọng lại những giọt sương, tưới mát cho đóa hoa, cũng là tưới mát cho tâm hồn cô.

"Ai!"

Mặc Khuynh Thành nhìn thấy Lê An An đón lấy bó hoa rồi nhét vào lòng cô, mặt đỏ hét lên, không biết làm sao nhìn Lê An An.

“Khuynh Thành, hiếm khi anh cả Mặc tặng hoa hồng cho cậu, còn không mau nhận lấy, không thấy xung quanh có một đồng người háo sắc nhìn chăm vào bó hoa của cậu đấy à!” Lê An An tùy ý nhìn lướt qua xung quanh, xem xem, những con sói xung quanh, đã bắt đầu lộ ra răng nanh, nước miếng cũng nhỏ tong tong rồi, chính là đã sẵn sàng xông lên rồi.

Mặc Khuynh Thành cũng nhìn thấy những người xung quanh đó, nhất là mấy gương mặt quen thuộc kia, trong mắt ánh lên một chút không vui, ôm chặt đóa hoa tươi trong ngực, anh cả là của một mình cô.

“Anh cả, sao anh lại tới đây?”

“Mẹ bảo anh đến đón em.”

“Nhưng lát nữa em còn...”

Lê An An vội vàng chặn lời Mặc Khuynh Thành, nụ cười trên mặt cực kỳ rực rỡ: “Khuynh Thành, cậu mau đi cùng anh cả Mặc đi.”

“Được rồi, bạn học Lê, tôi đưa cục cưng đi trước.” Nói xong, nhanh chóng đi tới mở cửa xe, chờ Mặc Khuynh Thành ngồi vào.

"An An..."

“Được rồi, đi nhanh đi, hẹn lại lần sau là được.” Lê An An không để ý vẫy vẫy tay với cô.

“Mình đi đây.”

Cầm bó hoa hồng to trong tay, Mặc Khuynh Thành ngồi vào ghế phó lái, Mặc Dận còn ân cần thắt dây an toàn cho cô, khiến cho nai con trong lòng cô chạy loạn, vành tai cũng hồng lên.

"Cục cưng, cục cưng?"

"A?" Mặc Khuynh Thành mờ mịt nhìn Mặc Dận.

"Đang nghĩ cái gì đấy, ngơ ngẩn như vậy." Mặc Dận buồn cười gõ nhẹ vào mũi cô.

"Không, không có gì." Hơi ngừng lại, cúi xuống, lại nói thêm: “Anh cả, anh...”

“Cái gì?” Mặc Dận cẩn thận cắt bớt tết đưa cho Mặc Khuynh Thành.

“Anh cả, hôm nay anh tặng hoa cho em làm gì vậy?”

Ánh mắt Mặc Dận dịu dàng, cầm ly rượu vang đỏ trên bàn lên nhấp một chút: “Muốn tặng thì tặng.” Anh làm sao có thể nói trước khi anh đến trường đón cô, Lan Tuyết Mai đã nói một tràng dài về vấn đề này, thậm chí còn kiểm trên mạng được một quyển sách gọi là “Bách khoa toàn thư về Tình yêu” cho anh xem.

“À!” Mặc Khuynh Thành không chút để ý, lại hỏi: “Vậy ăn xong chúng ta đi đâu?”

“Khụ, anh đã sắp xếp xong cả rồi, không cần lo lắng.” Mặc Dận cảm thấy Mặc Khuynh Thành cứ hỏi nữa, chắc anh sẽ cuống đến bốc khói mất.

“Được rồi.” Mặc Khuynh Thành quyết định thuận theo tự nhiên không hỏi nữa, dù sao cũng đã đi theo đến đây rồi, hỏi nhiều cũng không giải quyết gì,

còn không bằng từ từ chờ đợi.

Ăn xong bữa tối, Mặc Dận trực tiếp đưa Mặc Khuynh Thành vào thang máy, lên thẳng tầng cao nhất của tòa nhà thương mại, đây chính là địa điểm tiếp theo của bọn họ —— rạp chiếu phim.

Rạp chiếu phim ở quảng trường Thế Kỷ là nơi rất có tiếng ở đế đô, không chỉ có ghế ngồi thông thường, còn có ghế tình nhân, cũng có cả ghế lô*, thỏa mãn mọi loại nhu cầu của khách hàng.

*ghế lô: được thiết kế đặc biệt ngăn thành một gian riêng, trong đó có vài ghế ngồi. – TranGemy ĐDLQĐ

Mà vé xem phim Lan Tuyết Mai đưa cho Mặc Dận, chính là cái loại ghế lô cao cấp nhất này, hoàn toàn riêng tư, có phục vụ kèm miễn phí đồ uống và trái cây, còn có tâm nhìn xem phim rất tốt.

Mặc Dận dẫn Mặc Khuynh Thành vào chỗ ngồi, bức tường phía sau có màu hồng phấn, mặt sau ghế ngồi là một hình trái tim to tướng, trong khi ở trên ghế còn để hai con búp bê bằng bông.

Má ơi, đây rõ ràng là ghế lô cho tình nhân!

Mặc Khuynh Thanh liếc mắt nhìn trộm Mặc Dận một cái, chắc.

Sau khi ngồi vào chỗ, cũng vừa vặn là lúc phim bắt đầu chiếu, đây là một bộ phim nghệ thuật tình cảm, diễn ra trong một dinh thự cổ, một cô gái con nhà giàu yêu một chàng trai nghèo khổ, chàng trai ấy vẽ tranh để kiếm sống, sau này nhà cô gái gặp chuyện khó khăn, nhưng lại không tìm được chàng trai...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Lần đầu hẹn hò (2)

Edit: TranGemy

Ngay một giây sau đó, Mặc Khuynh Thành như thể lâm vào bộ phim không tự thoát ra được, Mặc Dận thì cứ ngồi nhìn cô, chỉ nhìn cô thôi, cả trái tim đều mềm thành một mảnh.

Đều nói đáng về chú tâm làm việc của một người đàn ông là đẹp nhất, lời này áp dụng với phụ nữ cũng đúng như vậy, cho dù cô không phải đang làm việc, chỉ là đang nghiêm cẩn xem một bộ phim điện ảnh tình cảm cũ, đột nhiên, khóe mắt Mặc Khuynh Thành rớt xuống một giọt nước, làm tim anh đau nhói.

Cuối cùng anh không thể chú ý tới cái gọi là lời người đáng sợ, ngồi sát vào bên người Mặc Khuynh Thành, ôm cô vào lòng: “Cục cưng, sao em lại khóc?”

Mặc Khuynh Thành nức nở không nói, vẫn nhìn chăm chăm vào màn chiếu, không biết vì sao mà có một loại bi thương cuộn cuộn dâng lên trong lòng.

"Cục cưng, không khóc."

"Cục cưng, em khóc anh sẽ đau lòng."

"Cục cưng..."

"Anh cả, đau." Mặc Khuynh Thành khóc đến khàn cả tiếng, Mặc Dận nghe được lại càng thêm đau lòng.

"Cục cưng, đau ở đâu, anh cả thổi cho em, thổi rồi sẽ không còn đau nữa."

Mặc Khuynh Thành không nói gì thêm, sức nặng cả người đều áp vào trên người Mặc Dận, hai tay vòng ôm lấy gáy Mặc Dận, nước mắt dọc theo gò má chảy vào cổ áo sơ mi của anh, thấm vào da thịt, làm lòng anh đau nhói.

Cho đến khi khúc nhạc trên phim dừng lại, Mặc Khuynh Thành mới ngừng khóc.

Lúc này cô mới phát hiện bản thân mắt mặt đến mức nào, bên tai dần dần ửng hồng lên, mà Mặc Dận nhìn thấy, lại cười thầm trong lòng, nhóc con này đã biết thẹn thùng rồi.

Anh không đổi sắc mặt trấn an Mặc Khuynh Thành, điều này làm cho thân thể cô càng thêm cứng ngắc, chỉ tại bàn tay đang vỗ nhẹ lên lưng cô, mỗi lần động chạm đều làm lòng cô nóng như lửa đốt.

Mặc Khuynh Thành giãy dụa đẩy Mặc Dận ra, cúi đầu nói nhỏ: “Anh cả, em không sao.”

Mặc Dận nâng đầu cô lên, ngón tay hơi chai sần vuốt vuốt lau nước mắt trên mặt cô: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Vâng.”

Mặc Dận đưa tay lôi kéo Mặc Khuynh Thành, lại bị cô tránh né, nhìn bước chân hỗn loạn đi ra khỏi gian ghé ló, ở phía sau bắt đắ đi lác đầu, không còn cách nào khác, cục cựa kiêu ngạo này.

"Cục cựa!"

“Sao vậy?” Giọng nói Mặc Khuynh Thành thấp thóm yếu ớt.

"Đi bên này."

"..."

Mặc Dận vội vàng gọi Mặc Khuynh Thành lại, làm sao bây giờ, nhìn như thẹn quá hóa giận rồi.

Yên lặng đứng sau cô, nghĩ xem nên làm thế nào để dỗ dành cô vui vẻ trở lại, bèn đi lên phía trước.

"Ah."

Rất tự nhiên, Mặc Dận vòng tay qua thắt lưng Mặc Khuynh Thành, ôm cô vào lòng.

Bốn mắt nhìn nhau, Mặc Khuynh Thành mới khóc xong, bây giờ hốc mắt còn phẫm hồng, hiện tại, đương nhiên lại càng đỏ ửng hơn.

Mắt Mặc Dận rất đẹp, rất dễ hấp dẫn ánh mắt người khác, có câu nói đôi mắt chính là cửa sổ tâm hồn, lúc này ánh mắt kia của anh như ánh sao trên trời, tỏa sáng lấp lánh, lại đen tuyền như thể mĩ nhân.

Kim lòng không được, Mặc Khuynh Thành đưa tay về phía mặt anh, nhẹ nhàng miêu tả hốc mắt, bờ mi anh.

Mặc Dận không muốn phá vỡ giây phút tốt đẹp này, có điều mọi người đi tới đi lui luôn ngoài lại nhìn bọn họ, mà anh lại không muốn chia sẻ khoảng khắc tốt đẹp này với người khác.

"Cục cựa."

Giật mình!

Mặc Khuynh Thành đẩy Mặc Dận ra, mặt đỏ đến có thể nhỏ ra nước rồi, ngón tay gắt dao nứ chặt góc áo, hận không thể ngay lập tức biến mất.

“Đi thôi, ở đây rất nhiều người.” Nói rồi kéo tay Mặc Khuynh Thành, đi vào thang máy rồi khỏi trung tâm thương mại.

Ngồi trên xe, Mặc Khuynh Thành kéo cửa sổ xe xuống, để gió lớn thổi vào làm dịu nội tâm kích động của cô. Trên bầu trời đen, treo đầy những vì sao lấp lánh, đây là điều rất ít có thể nhìn thấy ở đế đô, bầu trời như vừa được gột rửa, sạch sẽ, thuần khiết, như thể là... mắt Mặc Dận vậy.

“Anh cả, chúng ta không về nhà à?” Nhìn phương hướng, hình như là đi về phía ngoại ô.

“Ừ, đi chơi thêm chút nữa.” Vừa nói vừa đưa tay ra vuốt gọn lại mái tóc bị gió thổi tung của Mặc Khuynh Thành.

Núi Thanh Như, núi xanh như tên, cả ngọn núi bốn năm đều phủ kín màu xanh, trên núi có đủ loại cây cối, mùa thu hàng năm, đều sẽ xuất hiện thật nhiều sóc, vào thời điểm ấy, cũng có rất nhiều du khách.

Mặc Dận lái xe chạy thẳng một đường lên đỉnh núi, cầm một cái chăn mỏng từ ghế sau khoác lên vai Mặc Khuynh Thành, rồi mới dắt cô xuống xe.

Gió trên núi hơi lạnh, lúc Mặc Khuynh Thành mới xuống xe, hai vai hơi co lại.

Một bàn tay to khoác lên vai kéo cô lại, ngăn cách gió lạnh thổi tới.

Đèn đường trên núi màu vàng, hắt lên mặt đất ánh sáng nhàn nhạt ấm áp, thành thị phía xa xa như những mô hình nhỏ bé, lấm tấm điểm thêm thật nhiều ngọn đèn màu, thấp sáng mảnh đất tối tăm nơi ấy.

Hơi thở mang theo mùi cây cỏ trong không khí, trong lòng Mặc Khuynh Thành là một mảnh yên tĩnh.

“Anh cả, cảm ơn anh.”

Cảm ơn anh, đưa em tới nơi này.

Cảm ơn anh, kiếp trước không phản bội em.

Cảm ơn anh, kiếp này ở bên em.

Mặc Dận nhủ mày, hung hăng véo nhẹ chóp mũi Mặc Khuynh Thành: “Cục cưng, giữa hai chúng ta không cần nói hai chữ này.”

Thật lâu Mặc Khuynh Thành cũng không nói gì nữa, cứ nhìn Mặc Dận như vậy, trong mắt anh là tình cảm nồng đậm, không có gì che giấu.

Vòng tay quanh thắt lưng rắn chắc mà cường tráng của Mặc Dận, lẳng lặng tựa vào người anh, độc chiếm hưởng thụ sự ấm áp của anh dành riêng cho cô.

Nhà họ Mặc

Lan Tuyết Mai ngồi trên sofa nhìn đồng hồ treo tường chỉ 11 giờ rưỡi, tâm tư không biết bay đi đâu rồi.

Hai người Dận nhi sao còn chưa về, chẳng lẽ một lần đã có thể thu phục? Không không không, không có khả năng này, Tiểu Quai nhà bà sao có thể dễ dàng theo đuổi được như vậy! Chẳng lẽ là hẹn hò thất bại rồi, Dận nhi một mình đi uống rượu? Điều này cũng không có khả năng, nếu nói là thất bại, thì Tiểu Quai cũng nên về nhà rồi chứ, cái tình huống này là thế nào không biết?

“Két.”

Lan Tuyết Mai vội vàng đứng dậy, nhìn thấy Mặc Dận xuống xe, rồi lại vòng sang ghế phó lái. Ôm Mặc Khuynh Thành ra.

"Dận nhi, Tiểu Quai ngủ rồi à?"

“Vâng.”

“Vậy hôm nay hai con...”

Mặc Dận ngắt lời Lan Tuyết Mai: “Mẹ, con đưa cục cưng lên phòng trước.”

“Ừ ừ, con mau đi đi.”

Lan Tuyết Mai vẫy vẫy tay, ý bảo Mặc Dận mau ôm Mặc Khuynh Thành lên lầu.

Nhìn theo bóng lưng Mặc Dận khuất dần, Lan Tuyết Mai cũng trở về phòng, chờ Mặc Dận chủ động tới báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Cốc Kỳ Nhiên

Edit: TranGemy

Cuối tuần, nhà họ Cốc.

“Bộp.”

“Không đúng, không đúng, không phải như vậy, không thể đi vào đây.”

“Ông nội, không được hối hận.”

“Nhóc con, con phải biết kính trên nhường dưới.”

“Ông nội, làm người quan trọng là phải thành thật đáng tin.”

“Hỗn xược, con dám nói ông nội con không thành thật à?”

“Con nào dám.”

“Ông lại thấy con dám đấy.” Cốc Khải ném quân cờ tướng trong tay vào hòm, ăn vạ nói: “Không chơi nữa, không chơi nữa, hừ.”

Trong mắt người đàn ông trẻ tuổi hiện lên vẻ bất đắc dĩ, trước kia ông nội anh cũng là một nhà từ thiện đáng kính, ai mà nghĩ được càng về già lại càng không đứng đắn, chiều ăn vạ chơi xấu này dùng đến là thuần thực.

Chương Thu Hà bung đĩa hoa quả đến ngồi bên cạnh: “Nhiên Nhiên, đến đây, ăn hoa quả đi, đừng chấp nhặt với lão già không có kiến thức như ông nội con nữa.”

“Cái bà này, bà nói chuyện kiểu gì vậy, cái gì gọi là không chấp nhặt với tôi, rõ ràng là tôi không thèm chấp nhặt với thằng nhóc không có kiến thức này!”

Cốc Khải giận dữ nói, xong còn trừng mắt nhìn Cốc Kỳ Nhiên, đáng tiếc ánh mắt ông không dọa được thằng cháu trai nhà mình chút nào.

Cốc Kỳ Nhiên đang vuốt vuốt tây trang trên người mình, bắt chéo chân, tao nhã cầm một quả nho, đang định ném vào miệng.

“Bộp.”

Cốc Khải nhân cơ hội gõ một cái vào đầu Cốc Kỳ Nhiên, đôi mắt nheo lại vẻ không vừa ý nói: “Nhóc con này, ai dạy con như vậy hả, còn có gia giáo gì không!”

“Ông nội, gia giáo của con đều là ông dạy mà.” Cốc Kỳ Nhiên đá lại một câu làm Cốc Khải tức mà không biết nói gì.

Cẩn thận nghĩ lại, cũng chẳng phải là có chuyện như vậy sao, bố của Cốc Kỳ Nhiên, cũng chính là con trai của Cốc Khải – Cốc Lăng, không chịu theo định hướng của Cốc Khải mà một mình tiến vào thương giới, cho nên từ lúc nhỏ, phần lớn thời gian Cốc Kỳ Nhiên đều ở bên cạnh ông nội, cho tới tận khi lớn lên một chút mới bị đưa đi.

“Reng Reng Reng...”

“Ông nội, học trò của ông đến rồi đây.” Cốc Kỳ Nhiên thấy là ai tới, đôi mắt hơi nhìn xuống, lại có chút sâu thẳm.

Nhắc tới Mặc Khuynh Thành, Cốc Khải lập tức không đợi nổi bật dậy khỏi bàn, bước nhanh ra cửa, miệng còn nhắc: “Học trò ngoan, sư phụ đáng yêu của con tới rồi đây.”

"Lạch cạch."

Cửa chống trộm mở ra, nhìn thấy đồ đệ ngoan của mình đứng chung một chỗ với một chàng thanh niên trẻ tuổi đẹp trai. Chàng trai kia cao hơn Mặc Khuynh Thành một cái đầu, khỏe miệng bình thản, nói đúng ra thì chính là mặt than. Ánh mắt anh luôn đặt trên người Mặc Khuynh Thành, quan trọng nhất là, áo trên người anh giống hệt áo của đồ đệ ông, đây chẳng phải là đồ tình nhân sao?!

Bụng Cốc Khải toàn vị chua, ánh mắt lên án nhìn Mặc Khuynh Thành, khiến hai người ngoài cửa nghi hoặc nửa ngày, ánh mắt kia là ý gì?

“Chào thầy ạ.” Cho dù có bao nhiêu khó hiểu, Mặc Khuynh Thành cũng không hỏi ra miệng, nhàn nhạt chào ông một tiếng.

“Ah, đồ đệ ngoan, hôm nay con đưa bạn tốt đến à, mau vào đi.”

Cốc Khải tránh sang một bên để Mặc Khuynh Thành dẫn Mặc Dận vào nhà, đôi mắt nhỏ như tiểu đao đâm thẳng về phía Mặc Dận.

Mặc Khuynh Thành đi cùng Mặc Dận đến bên ghế sofa, nhìn thấy Cốc Kỳ Nhiên đang nhàn nhã ngồi đó, sừng sốt một giây, sau đó cười với anh một cái, coi như chào hỏi.

Cốc Kỳ Nhiên cũng hứng thú nhìn Mặc Khuynh Thành, ừm, ấn tượng đầu tiên cũng không tệ, đương nhiên anh cũng không bỏ qua người có cảm giác tồn tại vô cùng mạnh mẽ ở phía sau cô – Mặc Dận, bề ngoài xuất sắc, một đôi mắt làm người ta nhìn không thấu, thú vị, thật thú vị.

“Khuynh Thành, con ngồi trước đi, để bà nội đi rót nước cho con.” Chương Thu Hà ân cần nói, bà đặc biệt yêu thích Mặc Khuynh Thành, đúng là một cô cháu gái bà hằng mong muốn, nhưng là do con dâu nhà mình không tốt, sau khi sinh Cốc Kỳ Nhiên thì thân thể bị tổn hại, làm cho nguyện vọng của bà thất bại luôn.

“Cảm ơn bà Chương.”

Cốc Khải ngồi xuống cạnh Cốc Kỳ Nhiên, ánh mắt quét về phía hai người đối diện, cũng không có nói chuyện, tư vị kia trong lòng lại tràn ra.

Học trò nhà mình còn chưa có lớn, đã bị người ta bắt cóc mất, có bắt cóc cũng phải là nước phù sa không chảy ruộng ngoài*, nghĩ đến đây, ông lại hung hăng trừng mắt nhìn cháu trai nhà mình, đều là do thằng nhãi này, trước kia ông gọi đến thì cứ từ chối cơ, giờ thì hay rồi, vợ cũng chạy mất rồi!

*Nước phù sa không chảy ruộng ngoài: ý nói đồ tốt thì không để rơi vào tay người ngoài.

“Thưa thầy, đây là anh cả của con.” Mặc Khuynh Thành chủ động phá vỡ bầu không khí kì cục này, cũng không có cách nào khác, thật sự là ánh mắt kia của Cốc Khải làm cho người ta muốn xem nhẹ cũng không được.

Anh cả?

Mắt Cốc Khai sáng lên, lúc đầu nhìn Mặc Dận thế nào cũng thấy không hợp mắt, bây giờ thế nào lại thật là thuận mắt: “Anh cả à, anh cả là tốt rồi.”

Cốc nở nụ cười tươi một lát, mới nói tiếp: “Khuyên Thành à, anh cả con, ở đây nói chuyện với cháu trai thầy, có khi sẽ kết được một quan hệ không tồi đâu.” Tốt nhất là kết thành quan hệ thân thích đi!

“Cái này...” Mặc Khuyên Thành không trực tiếp đáp ứng, chỉ nhìn về phía Mặc Dận.

"Vây cung kính không bằng tuân mệnh, thầy Cốc, cục cung chỉ có thể nhờ thầy chỉ bảo rồi."

Cục cung?

Biệt danh như vậy có chút kỳ quái, nhưng Cốc Khai cũng không nghĩ nhiều lắm, cười nói: “Cậu yên tâm, tôi sẽ không ăn mất em gái cậu đâu, Khuyên Thành, chúng ta đi vào thôi.”

“Được.”

Tới khi phòng khách chỉ còn lại hai người Mặc Dận và Cốc Kỳ Nhiên, xung quanh chỉ còn một mảng yên tĩnh.

Cốc Kỳ Nhiên vẫn ngồi ăn nhỏ, ánh mắt lại nhìn về phía Mặc Dận, cảm thấy sau khi Mặc Khuyên Thành rời đi, anh như thể dán lên một tấm biển “Người lạ chớ làm phiền”, vẫn là một khuôn mặt than, nhưng lại không có vẻ ôn hòa như trước.

“Anh Mặc, cậu tốt nghiệp chưa?”

“Chưa.”

“Sau khi tốt nghiệp định làm ở đâu chưa?”

“Chưa bao giờ nghĩ tới.”

“Có hứng thú tới công ty tôi không?”

"Không."

"..."

Trước nay, Cốc Kỳ Nhiên đi theo Cốc Lăng nhìn quen những chuyện người lừa ta gạt trên thương trường, ngược lại không thích ứng được kiểu nói chuyện đơn giản đến thô bạo như thế này, bật cười: “Trước giờ anh Mặc nói chuyện đều thẳng thắn như vậy sao?”

Mặc Dận không nói nữa, trực tiếp dùng mắt tặng cho Cốc Kỳ Nhiên một cái nhìn “Cậu bị ngu ngốc à?”

Điều này làm cho Cốc Kỳ Nhiên càng cười vui vẻ, sau đó nói: “Anh Mặc, tôi cảm thấy em gái anh không tồi, có thể để cho tôi một cơ hội theo đuổi được không?”

Theo đuổi?!

Tình địch!!!

Lúc này, ngay lập tức ánh mắt Mặc Dận ánh lên vẻ bén nhọn, khí thế cao ngất, như thể một cây cỏ thụ vừa thức tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Đêm trước lễ ra mắt

Edit: Thụy Miên

"Reng reng reng."

"A lô." Giọng nói của Mặc Khuyên Thành khàn khàn cho thấy giờ phút này cô còn chưa tỉnh ngủ.

"Cô nhóc Khuyên Thành, còn đang ngủ sao, có phải là em quên hôm nay là ngày quan trọng gì rồi không?" Giọng Từ Lập đặc biệt lớn vang vọng bên tai, chân động người đang còn chần chừ với Chu công.

Ngày quan trọng?

Mặc Khuynh Thành lắc lắc đầu, lúc này mới nhớ, "Hôm nay là lễ ra mắt."

"Đúng rồi, tôi còn tưởng em quên, tôi gửi vé vào cửa cho em trước nhé, em nhớ đem theo nhóm bạn nhỏ cùng đi đi, đúng rồi, đừng quên mặc lễ phục, em phải lên sân khấu đấy."

Cúp điện thoại, Mặc Khuynh Thành gọi điện thoại cho Cốc Khải xin nghỉ, sau đó gửi tin nhắn cho bọn Lê An An.

Hội trường đại học D, thành lập năm 1973, ở phía tây đại học D, lịch sử lâu đời của nó giống như một loại thanh tùng đứng vững ở đó rất lâu.

Có lẽ cũng bởi vì thế mà phong cảnh xung quanh đây cũng đặc biệt đẹp. Cây cối, hoa cỏ xung quanh đem hội trường bao lại, dây leo bò dọc theo vách tường, lúc gió xuân thổi qua khe khẽ rung rinh.

Hôm nay, ở đây, hết sức náo nhiệt.

"Khuynh Thành sao vẫn chưa tới, lễ ra mắt sắp bắt đầu rồi." Lê An An nhìn di động, lo lắng nói.

"Cậu ấy sẽ đến thôi." Tống Tiểu Bảo nói.

Lê An An trừng cậu, "Minh đương nhiên biết cậu ấy sẽ đến, nhưng mà cô ấy chưa đưa vé cho chúng ta."

Tống Tiểu Bảo im lặng, nhìn thời gian chỉ có mười phút nữa là mở màn, càng lúc càng ít người, "Nếu không thì gọi điện cho cậu ấy?"

"Đầu óc gì đâu! Thời gian nói chuyện này đã có thể gọi một cú điện thoại rồi!"

"A a a, Khuynh Thành sao còn chưa tới!"

"Đã mấy giờ rồi, thật sự muộn rồi!"

"Trời ơi, còn có năm phút, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?"

"Mặc Khuynh Thành, nếu cậu dám để mình bỏ lỡ lễ ra mắt phim truyền hình của đạo diễn Từ Lập thì cậu hãy lấy cái chết tạ tội!"

....

Tống Tiểu Bảo tiếp tục trầm mặc, cậu rất tự giác dịch sang bên cạnh vài bước, quay đầu, đáng vẻ "Tôi không quen người này."

Lê An An nói nửa ngày, thấy không có người đáp lại cô, quay đầu nhìn lại, tức giận đến thất khiếu bốc khói, "Tống Tiểu Bảo!"

Tống Tiểu Bảo cũng giống mọi người, nhìn quanh, giống như đang tìm người tên là Tống Tiểu Bảo.

Lê An An cười lạnh một tiếng, giả ngu với cô ư, vậy để lão tử xem xem cậu có thể giả ngu đến trình độ nào!

Đột nhiên, "Bùm" một tiếng, Lê An An ngồi trên mặt đất, hắng giọng khóc, "Tống Tiểu Bảo, anh thật xấu xa, dám làm không dám chịu, anh đã phụ em, còn làm bộ không biết em! Nói anh là lòng lang dạ sói cũng vũ nhục lang sói! Anh nói đi, sao anh lại có thể đối xử với em như vậy!"

Mọi người theo hướng chỉ tay của Lê An An, nhìn Tống Tiểu Bảo, vẻ mặt khinh bỉ.

"Đây là loại người gì thế, ức hiếp con gái nhà người ta còn không muốn chịu trách nhiệm, chưa thấy qua loại con trai nào thế này."

"Đúng đấy, đúng đấy, con trai bây giờ chính là đùa bỡn tình cảm như vậy, hoàn toàn không quan tâm đến người con gái chết hay sống, cũng không nghĩ thù, không có phụ nữ, ở đâu ra hấn!"

"Nếu như tôi là mẹ nó, nhất định sẽ nhét nó trở lại bụng!"

"Nhưng mà ở lễ ra mắt của đạo diễn Từ còn phát sinh chuyện như thế, liệu có phải là vợ chồng son cãi nhau?"

"Cãi nhau? Không thể nào đâu, tôi nhìn thấy cô bé này nói không ngừng, mà chàng trai kia lại cách ra vài bước, chắc là không phải vợ chồng son."

"Không phải vợ chồng son mà cô bé này thế là tự hủy trong sạch!"

...

Tống Tiểu Bảo nghe âm thanh xung quanh, trong mắt chỉ có phần nộ, không phải là mình không để ý cô ấy thôi sao, làm gì mà nói oan cho mình thế, con chó nóng nảy còn có thể nhảy tường hướng gì là người!

"Lê An An, cô thật không biết xấu hổ, cô nói cho tôi biết, người đàn ông đêm hôm qua xuất hiện trong nhà cô là ai! Sao hán ta lại cời trần!"

"Trời ơi..."

"Thì ra là cô bé này có lỗi với cậu kia, uống công tôi vừa nãy còn đồng tình với cô ấy."

"Đúng đây! Nhìn bộ dáng của cô ấy, ai mà biết cô ấy lại là loại mặt hàng như vậy!"

"Nhìn xem cậu kia ngay từ đầu còn không định nói, kết quả bị cô ta ép như thế, aizz, đập vỡ giới hạn rồi!"

"Đúng đây!"

....

"An An, Tiểu Bảo, sao các cậu còn không vào?" Giọng nói quen thuộc vang lên, giống như ánh mặt trời chiếu sáng Lê An An và Tống Tiểu Bảo.

"Khuyên Thành, sao bây giờ cậu mới đến!" Lê An An nhanh chóng bò dậy từ dưới đất, phúi phúi đất, giống như người vừa khóc lóc lúc nãy không phải cô.

"Nhân tiện đón Nhạc Thiên và cháu trai của thầy." Mặc Khuyên Thành hỏi hột giải thích.

Cốc Kỳ Nhiên cũng không thèm để ý đến Mặc Khuyên Thành giới thiệu mình đơn giản như thế, "Chào mọi người, tôi là cháu trai của Cốc Khải, Cốc Kỳ Nhiên."

"Xin chào, tôi là Tống Tiểu Bảo."

"Tôi là Lê An An."

Lê An An sợ Mặc Khuyên Thành hỏi chuyện vừa rồi, cứng rắn nói sang chuyện khác, "Chúng ta mau đi vào thôi, lễ ra mắt sắp bắt đầu rồi."

"Được, mau đi vào thôi." Tống Tiểu Bảo cũng nói.

"Các cậu vào trước đi, mình đến sau sân khấu một chút." Mặc Khuyên Thành đem vé vào cửa đưa cho Lê An An.

Mắt Lê An An sáng lên, đây chính là vé vào cửa lễ ra mắt của đạo diễn Từ Lập cô thích nhất nha, gần ngay trước mắt, có chút không chân thực rồi!

Mặc Khuyên Thành nhìn Lê An An thật lâu không nhận, chỉ có thể nhét vào trong tay Tống Tiểu Bảo, "Vé vào cửa đưa cho cậu, mình vào trước."

Nói xong, xoay người đi tới cửa hông.

"Chúng ta cũng đi vào thôi." Tô Nhạc Thiên nói.

"Ừ."

Lê An An nhanh chóng nhìn đến vé vào cửa bay vào trong tay Tống Tiểu Bảo, tức giận đi theo sau lưng cậu, "Tống Tiểu Bảo, đưa vé vào cửa cho mình!"

"Không đưa."

"Khuyên Thành đưa cho mình."

"Sau đó cô ấy cho mình rồi."

"Mặc kệ, vé vào cửa đưa cho mình cầm!"

"Không có khả năng."

"Tống Tiểu Bảo, cậu có bản lĩnh thì nói thêm câu nữa!"

...

Mọi người nhìn vài bóng lưng biến mất, khuôn mặt nghi hoặc, đây rốt cuộc là loại quan hệ lộn xộn gì, cầu giải thích!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Hộp báo (1)

Edit: TranGemy

Vừa mới tiến vào hội trường đã thấy khán đài chật kín chỗ ngồi, bọn họ cảm vé vào trong tay, chờ người soát vé, cảm giác như mình là một thần tượng sắp xuất hiện.

“Ai nha, mọi người nói xem, hay là mình cũng đi kiểm một cái bảng khẩu hiệu để cổ vũ nhĩ?” Lê An An suy tính.

“Còn bao nhiêu phút nữa?” Tô Nhạc Thiên không trực tiếp trả lời vấn đề của Lê An An.

“A?” Lê An An vẫn đang nghiêm túc đánh giá xung quanh, không kịp hiểu điều Tô Nhạc Thiên muốn nói.

Nhưng Tổng Tiểu Bảo thì trả lời rất rõ ràng: “Còn 2 phút nữa.”

“Hai phút nữa là bắt đầu rồi, không đủ để chạy quay lại công đại học D đâu, cậu xác định chỉ vì một tấm bảng hiệu mà tới trễ hộp báo ra mắt phim của thần tượng cậu à?”

“Đúng nha, vẫn là Nhạc Thiên thông minh, với tính cách dễ xúc động của mình, có khi đã chạy đi kiểm bảng rồi cũng nên, như vậy sau này nhất định sẽ hối hận!” Lê An An vỗ đầu bưng tỉnh đại ngộ.

“...” Tổng Tiểu Bảo không có một biểu cảm gì trên mặt, liếc nhìn cô nàng một cái.

Lê An An tức giận, sao cô ấy thấy ánh mắt kia của Tổng Tiểu Bảo lại tràn đầy vẻ khinh bỉ như thế: “Tổng Tiểu Bảo, ánh mắt đó của cậu là có ý gì?”

Tổng Tiểu Bảo nghi hoặc nhìn cô, như thể đang muốn nói: “Vừa rồi mình có dành cho cậu ánh mắt nào sao?”

Lê An An chán nản, ai đã trộm mắt Tổng Tiểu Bảo ngốc nghếch hiền lành nhà cô đi đâu rồi, mau trả lại đây!

Hậu trường.

“Đạo diễn, cô nhóc Khuynh Thành đâu, sao giờ này còn chưa tới?” Thôi Nghi Giai đang sửa sửa lại móng tay, khác với bộ móng đỏ tươi lần trước, hôm nay cô nàng sơn màu hồng nude đang hot, phía trên còn vẽ một đóa hoa đào đang nở rộ, tinh tế lại xinh đẹp.

“Sẽ nhanh tới thôi, tôi còn chưa sốt ruột, cô gấp cái gì chứ?” Từ Lập ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng bước chân vòng vòng hỗn loạn đã bán đứng tâm tư gấp gáp của ông.

“Đúng vậy, Nghi Giai. Cô gấp cái gì chứ, khi nào đến thì sẽ tự xuất hiện thôi.” Tinh Triết ở bên cạnh đang nhắm mắt lại, hưởng thụ động tác nhẹ nhàng của thợ trang điểm đang dùng cọ nhẹ nhàng đánh phấn trên mặt anh.

Thôi Nghi Giai bĩu môi, được thôi, một bên là đạo diễn, một bên là lão hồ li trong nghề, cả hai bên cô đều không thể đắc tội được.

“Cái gì gấp gáp vậy?” Mặc Khuynh Thành đến vừa kịp lúc, lên tiếng hỏi.

“Khuynh Thành, cuối cùng em cũng tới rồi, chị chờ em lâu muốn chết!” Thôi Nghi Giai như thể một cánh bướm hồng lao về phía Mặc Khuynh Thành, đè cả người lên ôm dính lấy cô.

“Thôi Nghi Giai, cô nhanh chóng nhấc cái thân thể công kênh của cô ra cho tôi!” Từ Lập nhìn Mặc Khuynh Thành nhỏ bé bị Thôi Nghi Giai ôm cứng ở trong lòng, đau lòng muốn đi lên kéo cô ra.

“Tôi không đẩy, tôi muốn đề chết nhóc con Khuynh Thành này, thật là một con bé vô tâm, trở lại trường học lâu như vậy, còn không để lại cách liên hệ, hại tôi mắc bệnh tương tư rồi, nhóc con thói tha, em muốn bồi thường cho chị thế nào đây!” Thôi Nghi Giai cọ cọ vào Mặc Khuynh Thành, bày ra cái vẻ ngang ngược.

“Chị Nghi Giai, chị đứng lên trước đã.” Thôi Nghi Giai cũng không nặng, nhưng thân hình mềm mại kia không ngừng cọ tới cọ lui trước ngực cô, dù cùng là con gái, nhưng cũng làm cô không được tự nhiên cho lắm.

“Không đứng dậy, em mau trả lời chị trước đi, rồi chị sẽ đứng lên ngay.” Thôi Nghi Giai hưởng thụ sự ấm áp ở trong lòng, thật là thoải mái mà, rất luyến tiếc không muốn buông ra.

“Thôi Nghi Giai, mau đứng lên cho ông, nhóc Khuynh Thành mà bị cô ôm cho hồng luôn thì lát đến phần nhạc phim vang lên cô ra mà hát!” Từ Lập chỉ có thể ở một bên lo lắng suông, nếu không phải lo lắng cho Mặc Khuynh Thành đang bị ôm cứng bên dưới thì ông đã trực tiếp tiến lên túm lấy con bạch tuộc đang bám dính lấy cô ra.

“Nghi Giai, cô vẫn nên đứng lên đi, nhất định Khuynh Thành không nhớ đến chúng ta đâu, ai nha, cô thật là đáng thương mà, ngày nhớ đêm mong, đến

com còn ăn không được, mặt mày đều vàng bủng vàng beo rồi.” Tinh Triết ở một bên đâm chọc.

Mặc Khuynh Thành nghe thấy lời này, cười khổ, Tinh đại ảnh đế, cũng không cần anh phải đứng cạnh đỡ thêm dầu vào lửa đâu!

“Em sai rồi, em sai rồi, các người muốn gì em cũng đáp ứng hết!”

Mặc Khuynh Thành bỏ cuộc, chào thua.

“Được rồi, coi như em có chút thành tâm, hôm nay chị đây tạm tha, để buổi họp báo này kết thúc thì em không thoát được đâu!” Thôi Nghi Giai hung tợn nói, động tác trên tay cũng nói lòng ra.

Lại kéo lấy Mặc Khuynh Thành, vuốt phẳng những nếp nhăn trên váy áo của cô, lúc này mới vừa lòng cười ngọt ngào: “Khuynh Thành nhà ta thật là một cô gái xinh đẹp, nhìn xem một thân váy áo đơn giản vậy thôi, mà đã có thể thu hút ánh mắt của tất cả mọi người!”

Ở bên cạnh, Tinh Triết và Từ Lập cũng gật gù đồng tình.

Đương nhiên Mặc Khuynh Thành cảm thấy cô không phải diễn viên chính nên ăn mặc khá đơn giản, một bộ váy dài thanh thuần, vừa vặn ôm lấy cơ thể mềm mại, phía trên không có nửa điểm hở hang, điểm thu hút duy nhất là phần chân váy được thiết kế bằng vải xuyên thấu, làm tăng thêm mấy phần gợi cảm.

“Tốt lắm, họp báo sắp bắt đầu rồi, Khuynh Thành mau đi trang điểm lại đi.” Từ Lập vội gọi thợ trang điểm.

Thợ trang điểm Lí Mộng rất có năng lực nhanh chóng kéo Mặc Khuynh Thành sang, để cho cô ngồi vào cái ghế xoay trước bàn trang điểm, tươi cười hòa nhã không có chút nào giả tạo lấy lòng: “Em gái Mặc có làn da rất đẹp, cơ bản là không cần phải trang điểm, cùng lắm là dặm thêm ít má hồng là hoàn hảo, như vậy khi lên sân khấu nhìn sẽ tươi tắn hơn một chút.”

Lí Mộng nói như vậy, tay đã cầm lấy cọ trang điểm nhẹ nhàng phơn phớt qua gò má Mặc Khuynh Thành.

“Được rồi.” Không bao lâu sau cô ấy đã dùng động tác, nhìn gương mặt ửng hồng xinh xắn của Mặc Khuynh Thành, trong lòng có chút đáng tiếc vì tay nghề của mình không có đất dụng võ, dù sao cũng không có cảm giác thành tựu.

“Cảm ơn chị.” Mặc Khuynh Thành ngẩng mình trong gương, từ khi trùng sinh cho tới giờ, cô chưa động tới đồ trang điểm lần nào, cho nên hôm nay đến đây cô cũng không có trang điểm, giờ phút này nhìn gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng, làm tăng thêm mấy phần tinh xảo, bớt đi một phần nhợt nhạt.

“Không cần khách khí.” Nếu nói trước kia chỉ biết cô là người đóng phim của Từ Lập thì nay cô ấy lại đặc biệt quý mến cô bé Mặc Khuynh Thành này, lễ phép, hào sảng, không ý thể được mấy người Từ Lập chiều cổ mà đặc ý kiêu ngạo, hơn nữa còn có một ánh mắt rất thuần khiết, đen lay láy, rất hấp dẫn người đối diện.

Nếu lúc này Mặc Khuynh Thành biết được suy nghĩ trong đầu Lí Mộng, nhất định sẽ nói: “Chị nghĩ nhiều rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Hợp báo (2)

Edit: TranGemy

Bên ngoài trời trong gió mát, ánh nắng tươi sáng, gió thổi kéo lá cây cùng nhảy múa nhẹ nhàng. Bên trong hội trường, tiếng ồn ào vang khắp bốn phía, xôn xao bàn luận về ngôi sao mình yêu thích.

“Mọi người có xem đoạn phim quảng cáo chưa, ảnh đế Tinh thật đẹp trai, thật sự là đại sát tứ phương!”

“Ảnh hậu Thôi nhà tôi mới đẹp, có điều lần đầu tiên diễn loại nhân vật như vậy, không biết có diễn được không nữa.”

“Lo lắng linh tinh cái gì chứ, kỹ thuật diễn xuất của ảnh hậu Thôi đỉnh cao như vậy, khẳng định có thể làm được.”

“Ai nha, chẳng lẽ các người không ai chú ý tới Ngọc Diện công tử kia sao?”

“Có chứ, thật là đẹp.”

“Phi, đẹp cái gì, có thể đẹp được như ảnh hậu Thôi à! Có điều, không phải nói nhân vật Ngọc Diện công tử này rất khó diễn sao, sao lại tìm một người mới?”

“Cái này cô không biết đâu, người này là nhân vật mà đạo diễn Từ lùng khắp các trường trung học để dò mồi tìm được đấy.”

“Trung học? Lần này đạo diễn Từ cũng làm ẩu quá rồi, nhân vật như vậy, sao có thể tìm một người không biết cái gì đến diễn chứ.”

“Nói thì nói như thế, nhưng cô cũng không phải không biết mỗi tác phẩm của đạo diễn Từ đều là tuyệt tác, nói không chừng người này chính là Từ đạo diễn nhầm trúng đấy.”

“Đúng vậy, mấy người cũng xem trong đoạn quảng cáo rồi đấy, thiếu niên đứng trong rừng hoa đào, dưới tàng cây gập gờ ảnh hậu Thôi, thật là một khung cảnh hài hòa hoàn hảo.”

“Hài hòa cũng vô dụng, cuối cùng không phải cũng chết sao.”

“...”

Đồng chí, có phải cô đang ở đây tán gẫu không vậy?

Vài phút trò chuyện ngắn ngủi qua đi, ngọn đèn trên đỉnh đầu tối lại, ánh đèn trên sân khấu bật sáng, tất cả mọi người tự giác im lặng, cùng đợi chờ giây phút bắt đầu.

“Xin chào mọi người.” Người dẫn chương trình là MC kì cựu trong giới Đồng Chí và cây hài tạo không khí Trác Nhan.

“Thầy Đồng, thầy nói xem hôm nay là ngày mấy rồi, mà trong hội trường lớn như vậy lại ngồi chật kín người thế này,” Giọng nói vui tươi, mang theo biểu cảm tinh nghịch, rất dễ gây thiện cảm thu hút sự chú ý của khán giả.

“Tiểu chào nhuộm* à, cái này cậu cũng không biết à, nếu không biết thì cậu đứng đây làm cái gì, nhuộm màu à?”

*Trác Nhan và chào nhuộm: Thầy Đồng đang chơi chữ đồng âm.

Nhân tiện, giải thích chút, bên Trung, đối với những kỳ cựu trong nghề mọi người hay gọi là “thầy”, như là MC Hà Cảnh – thầy Hà của Gia tộc vui vẻ đó. Hìhì – TranGemy ĐDLQĐ.

“Ha ha ha...” Mọi người phía dưới cười phá lên.

“Thầy Đồng, em không phải đến nhuộm màu, em là ở đây chờ anh nhảy vào cái chào nhuộm của em, sau đó sẽ tô màu anh.”

“Phải không, vậy cậu cảm thấy hôm nay tôi nên tô màu gì bây giờ?”

“Anh à, hần là...” Trác Nhan hơi ngừng lại: “Lục sắc.”

“Phốc...”

“Cậu nha, chỉ cần cho cậu thuốc màu là cậu đã đòi mở phường nhuộm rồi.” Đồng Chí dờ khóc dờ cười nói.

“Có thể mở được phường nhuộm, chính là bản lĩnh của em.”

“Được rồi được rồi, không nói đùa nữa, các nhân vật chính của chúng ta ở phía sau đã chờ đến sốt ruột rồi. Nào, chúng ta cùng cho một tràng pháo tay hoan nghênh đạo diễn lừng danh Từ Lập và đoàn làm phim của anh ấy!”

“Đạo diễn Từ, đạo diễn Từ!”

“Tình Triết, Nghi Giai!”

Mặc Khuynh Thành đi ra sau Thôi Nghi Giai, thấy cả hội trường đang hô vang tên mọi người trong đoàn phim trừ tên cô ra, đứng như dự kiến.

“Khuynh Thành, cố lên!”

Đột nhiên, như thể có một tia sáng xuyên qua tầng mây, chiếu thẳng vào trong lòng cô xua tan đi sự lo lắng kia.

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy Lê An An đang phát cờ reo hò cổ vũ cho cô, đứng bên cạnh cô là đám người Tô Nhạc Thiên, nhìn thấy ánh mắt của cô cũng cười rộ lên, trong mắt là sự vui vẻ khích lệ cô.

Cô cúi đầu khẽ cười, an tĩnh đứng bên cạnh Thôi Nghi Giai.

Đồng Chí cầm microphone, cười nói: “Mỗi lần đạo diễn Từ công chiếu tác phẩm mới, đều không cần lo lắng đến lượng người ủng hộ, nhìn xem, có nhiều người đến như vậy, anh còn có ý kiến gì không?”

Từ Lập cười sang sảng: “Anh lại trêu tôi rồi, nếu không có các đồng nghiệp và kịch bản tốt, dù tôi có bản lĩnh hơn nữa cũng không có cách nào.”

“Đạo diễn Từ lại khiêm tốn rồi, kịch bản có thể lọt vào mắt anh vốn đã xuất sắc rồi. Có điều mọi người đừng nhìn đáng vẻ cười hề hề của anh ấy lúc này, ở trong tổ quay phim, chính là bộ dạng thét ra lửa đấy, cũng may Khuynh Thành của chúng ta có thể chịu đựng được anh.” Về mặt Tinh Triết đầy ghét bỏ, không chút dấu vết giúp Mặc Khuynh Thành đánh bóng tên tuổi.

Thôi Nghi Giai cũng nói hùa theo: “Đúng vậy, may mà trong đoàn còn có cô nhóc Mặc Khuynh Thành, bằng không tôi biết chơi với ai đây?”

Tuy rằng lúc này cô ấy không mặc một bộ đồ gọi cảm như bình thường, nhưng vẫn toát lên vẻ mị hoặc không thể che giấu, bộ váy bảo thủ nhưng ngược lại làm cho người ta dâng lên khát khao muốn chinh phục.

Mọi người nghe thấy thân tượng nhà mình nói như vậy, không tự chủ được nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, suy nghĩ xem rốt cuộc cô gái này diễn nhân vật nào vậy.

“Ai nha, các người đều nhắc đến Khuynh Thành, thế mà không nhắc tới cô ấy diễn nhân vật nào, làm tất cả mọi người đều mờ mịt, lời nói như vậy rất là không có đạo đức đấy!” Trác Nhan giả vờ giận chân, oán trách.

“Chuyện gì cũng nói hai năm rồi mười ra thì còn gì là kinh hi nữa?” Tinh Triết cười ôn hòa, nói một lời mà làm lòng người càng thêm ngứa ngáy.

“Khuynh Thành, nếu không tự em nói đi, em xem tất cả mọi người đều đang thắc mắc, sự tò mò suy đoán chỉ có tăng không có giảm thế kia, em là người tốt, nói ra cho thỏa lòng hiếu kỳ của mọi người đi.” Trác Nhan thấy mấy người này đều là lão hồ ly, nên đánh mất lập tức chuyển mục tiêu sang mằm non của đất nước, hi vọng có thể khai thác được gì đó.

Ai ngờ Mặc Khuynh Thành lại chỉ cười nhẹ, giọng nói thánh thót dễ nghe như tiếng chim hoàng anh khẽ khàng lên tiếng: “Em chỉ là một người mới, không có biết cái gì hết.”

Trác Nhan kinh ngạc nhìn cô, lại phì cười một tiếng, không hổ là người được đào tạo bởi Từ Lập mà.

Từ Lập ra đáng vẻ “Ông đây đã không muốn nói thì đừng có dò hỏi”, nói: “Trác Nhan, cậu hãy bỏ cuộc đi, khi nào nên nói với mọi người thì chúng tôi sẽ nói.”

Đồng Chí bắt đầu đỡ: “Lúc trước Tinh Triết còn nói đạo diễn Từ cười hề hề chỉ là đáng vẻ bên ngoài, mọi người xem, đúng là không dễ nói chuyện mà.”

“Đúng vậy, thầy Đồng, ai nói chúng ta là người không có quyền chứ, được rồi, vậy hãy xem đoạn phim trailer trước thôi nào.”

Ngon đèn trên sân khấu cũng tối đi, màn hình bật sáng.

...

“Thiên hạ hỗn loạn, ta nguyện dâng lên một phần sức lực, bảo vệ lấy một phần bình an.”

“Không vì thiên hạ, chỉ vì nàng.”

“Trong mắt nàng có hấn, lại không nhìn thấy sau lưng nàng có ta...”

...

"Quân nhi, vị này là Ngọc Diện công tử?"

"Tàn lang, chính là người này."

“Đây là người Quân nhi muốn tiến cử?”

“Chỉ cần Tàn lang muốn, một Ngọc Diện công tử, có gì mà không thể.”

...

“Ta lấy thiên hạ này làm sinh lễ, cưới Nghê Quân làm hoàng hậu, trọn đời trọn kiếp, sinh tử không chia lìa.”

“Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế.”

“Nàng, cuối cùng cũng kết hôn rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Họa báo (3)

Cánh hoa đào bay đầy trời, theo tiếng nhạc du dương, mọi người nhìn thấy Ngọc Diện công tử bất tỉnh trên mặt đất, hình ảnh lại chuyển tới khung cảnh trong hoàng cung, triều đình nhà Tần, giữa hậu cung hoa lệ lộng lẫy, Nghệ Quân đứng trên cao nhìn về phương xa thật lâu cũng không dời mắt...

Màn hình chiếu tới đây thì dần dần tối lại, trong hội trường ngoại trừ tiếng hít thở thì không còn gì khác.

“Khụ khụ.”

Đồng Chí ho khan phá vỡ bầu không khí trầm lắng: “Đạo diễn Từ này, anh xem chỉ một đoạn phim trailer thôi cũng khiến mọi người không thể dời mắt rồi, vậy khi nào thì bộ phim mới chính thức công chiếu thế?”

“Chính là bảy rưỡi tối chủ nhật tuần này, đài truyền hình Dâu Tây, mọi người không gặp không về.”

“Đạo diễn Từ đã nói như vậy, tôi khẳng định sẽ canh giữ trước tivi, không biết đạo diễn có thể tiết lộ một chút về nội dung tập một được không?”

“Nội dung tập một mà lộ ra, chỉ sợ tỷ lệ người xem sẽ giảm xuống mất.” Đúng như dự liệu, Từ Lập không để lộ chút tình tiết nào.

Trong lòng Trác Nhan đã có sự chuẩn bị, rất khéo léo chuyển đề tài: “Tôi biết ngay đạo diễn Từ sẽ trả lời như vậy mà, nhưng có một vấn đề mà anh nhất định phải trả lời, vậy kinh hi nói lúc trước đâu, ở đâu nào?”

Ai ngờ lời vừa dứt, Từ Lập lại làm ra một dáng vẻ “Cậu mà cũng không phát hiện ra à” ngạc nhiên nhìn anh ta.

Lúc này, vẫn là ánh mắt Đồng Chí tình tường nhìn ra hết thảy: “Tiểu cháo nhuộm à, nhìn đi, cậu nói cậu là người hâm mộ của đạo diễn, mà xem đoạn phim trailer vừa rồi cũng không nhận ra à? Không phát hiện ra Ngọc Diện công tử chính là Khuynh Thành diễn sao?”

Tất cả mọi người mở lớn mắt, ngó nghiêng xôn xao.

Ai ai cũng giật mình nhìn Mặc Khuynh Thành, Lê An An bày ra vẻ mặt kiêu ngạo, xem đi, Khuynh Thành nhà cô chính là tuyệt vời nhất.

“Làm sao có thể?! Ngọc Diện công tử là con trai, tác phong nhanh nhẹn, anh tuấn tiêu sái như vậy, sao có thể là Khuynh Thành sấm vai được?” Trác Nhan nói ra suy nghĩ của tất cả mọi người, ai ai cũng vênh cao lỗ tai, chỉ chờ nghe câu trả lời của Khuynh Thành.

“Sao cô nương có thể hoài nghi bốn công tử, là bốn công tử có điểm nào không tốt sao?” Tiếng nói dễ nghe của Mặc Khuynh Thành bị đè thấp xuống, khi nói ra lại trở nên trầm thấp giàu từ tính.

Trác Nhan trừng lớn hai mắt, không thể nào tin được vào lỗ tai mình, còn quay sang hỏi Đồng Chí: “Thầy Đồng, vừa rồi tôi nghe thấy ảo giác đúng không?”

“Tiểu cháo nhuộm à, từ lúc nào thì cậu trở nên mất bình tĩnh như vậy.”

“Chuyện thế này làm sao tôi có thể bình tĩnh được, Ngọc Diện công tử ngọc thụ lâm phong lại do một nữ sinh dịu dàng xinh đẹp sấm vai, ôi, thật làm người ta khó mà tin vào sự thật này mà.” Lời nói và biểu cảm của Trác Nhan vô cùng khoa trương, khiến mọi người phải ôm bụng cười lớn, mà đối với Khuynh Thành là Ngọc Diện công tử, trong lòng bọn họ vẫn ít nhiều cảm thấy hoài nghi.

Sau đó, vẫn là Đồng Chí và Trác Nhan cùng nhau phối hợp dẫn dắt cho tới khi kết thúc buổi họa báo ra mắt phim.

“Những giây phút cuối cùng này, đạo diễn Từ đã chuẩn bị cho mọi người một tiết mục vô cùng đặc biệt, mọi người hãy chờ xem nhé.” Trác Nhan vừa dứt lời, Mặc Khuynh Thành đã thay quần áo quay trở lại sân khấu.

Tiếng sáo thanh thúy vang lên, hòa cùng tiếng đàn nhị réo rắt, hòa quyện vào nhau tạo nên tiếng nhạc mê lương rót vào lòng người nghe dưới khán phòng.

Mặc Khuynh Thành một thân thanh sam*, tóc trên đầu buộc đơn giản, cố định lại bằng dây cột tóc mặt ngọc thạch*, mày đen như vẽ, mặt đẹp như hoa đào, ánh mắt như sóng nước mùa thu, dây lưng màu xanh tùy ý thắt bên hông, trong tay cầm quạt xếp vẽ đầy hoa đào.

*Thanh sam: mấy bộ cổ trang của đàn ông thời xưa đó, ta để vậy cho hay.

Dây cột tóc mặt ngọc thạch là mấy cái mặt đá mà các công tử với vua chúa hay đeo đó. Các nàng coi phim cổ trang chắc cũng biết, cần tìm hiểu thêm thì xin thỉnh Google đại thúc ghen. – TranGemy DELQD.

Lúc này, trong lòng mọi người không còn nghi ngờ gì nữa, Mặc Khuynh Thành chính là Ngọc Diện công tử, đây là điều không thể nghi ngờ gì nữa.

Một cánh hoa đào rơi xuống bụi trần

Đề chuyện cũ của ai trầm phong (trầm: che giấu; phong: niêm phong)

Loang lổ dấu vết nứt gãy

Nói hết yêu hận của ai

Đầu cành hoa đào rực rỡ đâm bông

Đóa đóa bay xuống thêm xa cách

Lưu lại nụ cười khờ dại chúng ta đã từng

...

Không sai, kinh hi cuối cùng mà đạo diễn Từ chuẩn bị chính là tiết mục nhạc phim của Mặc Khuynh Thành, có điều cô cũng không ngờ tới, Từ Lập đã chuẩn bị cho cô trang phục của Ngọc Diện công tử, không chỉ ngay lập tức xóa tan nghi hoặc trong lòng mọi người, còn làm tăng thêm danh tiếng cho bản thân cô, càng làm người xem đâm ra hiếu kỳ về cô.

Bởi vì nhạc phim là do Mặc Khuynh Thành và Mặc Dân cùng nhau hợp xướng, mà lúc này chỉ có một mình cô biểu diễn, nên bớt đi một phần mạnh mẽ, tăng thêm một phần uyển chuyển, có lẽ bởi vì có tâm sự, ca khúc vốn mang lại cảm giác mát mát, lúc này lại tăng thêm một chút oán hận mà chính cô cũng không nhận ra.

Buổi họp báo ra mắt phim kết thúc, đám người Lê An An vào hậu trường chờ Mặc Khuynh Thành cùng về.

Mà lúc này, cô lại đột ngột bị một người chặn ở cửa cầu thang dẫn vào hậu trường.

"Cục cưng." Mặc Dân cầm theo một đóa bách hợp, đi ra từ chỗ khuất.

Mặc Khuynh Thành ngẩn ra, có một loại cảm giác kinh hi như có thứ sau khi bị thất lạc đã tìm lại được.

"Cục cưng, vừa rồi em hát rất hay." Mặc Dân nhìn Mặc Khuynh Thành không rời mắt, cô còn chưa thay đồ cổ trang ra, đứng cạnh anh một thân tây trang hiện đại, nhìn vào lại sinh ra cái cảm giác xa cách ngàn năm.

"Không phải anh nói không đến sao?" Mặc Khuynh Thành nói xong thì chợt dạ, sao cô lại có cảm giác như oán phụ thế này?

Mặc Dân đặt bách hợp vào trong lòng cô, hai tay đặt lên vòng eo nhỏ xinh đẹp của cô, thấp giọng nói: "Em là của anh, anh không muốn bỏ lỡ bất cứ điều gì của em"

Hơi thở của anh làm vành tai cô nóng lên, chỉ một câu nói đơn giản, lại làm nội tâm như có núi lửa phun trào, nóng chảy mãnh liệt.

**

Trước khi ra về, Lê An An kéo riêng Mặc Khuynh Thành sang một bên.

"Khuynh Thành, vừa rồi cậu đi đâu vậy, đạo diễn Từ và mọi người đều đã đi ra mà cậu vẫn chưa trở lại, còn nữa hoa bách hợp trong tay cậu ở đâu ra, đã xảy ra chuyện gì?"

Mặc Khuynh Thành cũng không giấu diếm: "Anh cả đến đây, đi về đã, muộn rồi."

"Anh cả Mặc đến đây? Cho nên hoa này là anh ấy tặng, vậy người đâu, sao cậu lại đi ra một mình?" Lê An An hết nhìn đông lại ngó tây, cũng không tìm được bóng dáng nào giống anh.

"Anh ấy đi rồi." Nghĩ đến đây, đôi mắt Mặc Khuynh Thành lại buông xuống, trong lòng tràn đầy vui sướng, một người có thể vì cô mà vứt bỏ tất cả, nói không cảm động là giả, huống chi là người đã cưng chiều mình từ nhỏ đến lớn.

"Sao lại đi nhanh như vậy." Nói rồi chuyển ngay đề tài: "Khuynh Thành, vừa rồi cậu quả thực quá tuyệt vời, cậu không nhìn rõ mặt của mọi người đâu, tất cả đều phải giật mình, chắc, có điều cũng tại bọn họ không có mắt nhìn, ai bảo không nhìn ra Ngọc Diện công tử là cậu diễn chứ, à, đúng rồi, cậu còn có thể thay đổi giọng nói nữa à, cậu có thể nói được giọng của bà cố nội không, mau nói cho mình nghe thử xem nào?"

Mặc Khuynh Thành nhìn bộ dạng Lê An An hưng phấn thì không chút khách khí đã kích: "An An, cậu nghĩ nhiều rồi."

Lê An An có chút mất hứng, nhưng lại lập tức khôi phục tinh thần: "Cho dù giả giọng được, Khuynh Thành vẫn là lợi hại nhất!"

Tô Nhạc Thiên ở đằng sau đi lên phía trước cười nói: "Khuynh Thành, hôm nay cậu rất tuyệt, thời gian cũng không còn sớm nữa, mình phải về trước đây, tạm biệt." Trước khi đi còn thăm ý nhìn nhìn đóa hoa bách hợp trong tay Mặc Khuynh Thành.

"Áy, đi nhanh như vậy làm gì, không phải nói đi ra ngoài liên hoan một chút sao?"

"Khuynh Thành, bọn mình cũng đi trước đây." Tống Tiểu Bảo nói xong đã túm lấy Lê An An kéo đi.

Mặc Khuynh Thành nhìn hai người bọn họ, còn có thể nghe thấy rõ ràng: “Tổng Tiểu Bảo, cậu làm cái gì vậy, ngày trọng đại như vậy mà cậu lại kéo mình đi đâu!” Lê An An quơ hai tay loạn xạ, cũng không cần nề mặt bạn bè với Tổng Tiểu Bảo nữa, hừ, hôm nay cô ấy tuyệt đối phải cho cậu ta biết tại sao hoa hồng đỏ lại có gai!

“Đạo diễn Từ và mọi người nhất định sẽ tổ chức tiệc mừng công, không cần cậu phải quan tâm.”

“Bọn họ mừng công là việc của bọn họ, tớ là tớ, không thể nói làm một được!”

Tổng Tiểu Bảo không nói nữa, một mực lôi kéo cô nàng về phía trước.

“Á, Tổng Tiểu Bảo, cậu đi chậm một chút!”

...

“Nhóc Khuynh Thành, nhóm bạn của em thật không tệ.” Thôi Nghi Giai dựa vào trên người Mặc Khuynh Thành.

“Vâng, bọn họ tốt lắm.”

“Được rồi, nhanh lên, còn chậm chạp là đạo diễn Từ lại thúc giục đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Thổ lộ trước mặt mọi người

Sau khi buổi họp báo ra mắt phim kết thúc, mọi người không hẹn mà gặp cùng ồn ào bình luận, không ngừng thể hiện tình cảm của mình với bộ phim 《Nghe Quân》，ai cũng mong chờ bộ phim nhanh chóng công chiếu.

Còn nữa, bảng xếp hạng top search trên weibo cũng ghi danh 《Nghe Quân》với tốc độ thăng hạng chóng mặt.

“Các người không tới xem buổi họp báo ra mắt phim hôm nay thật sự là đáng tiếc! Tôi tuyệt đối sẽ không kể cho các người nghe, thật sự là quá phản kích luôn!”

“Lầu trên, cô có thể đừng khoe khoang lệ liễu thế không, có tin chúng tôi ném đá cho cô ngập đầu không?”

“Tôi này, vốn tính sáng sớm sẽ đến giành mua vé, thế mà vé bán hết nhanh không tưởng luôn! Làm tôi tới sớm vậy mà còn ra về tay không đây!”

“Các người có thể chờ mà, chắc video họp báo cũng sắp được chiếu trên mạng rồi.”

“Nghe mọi người nói thế, trong lòng tôi cũng thấy thoải mái hơn.”

“... Nói đi mà, các người ra oai lâu như vậy thấy vui lắm sao, chẳng lẽ chỉ còn mình tôi là không biết rốt cuộc đã có những gì diễn ra trong cuộc họp báo ư?”

“Lầu trên à, hết sức bình tĩnh nghe tôi nói nhé, ôi trời ôi, họp báo ra mắt phim không chỉ có đạo diễn Từ xuất hiện, còn gặp được cặp đôi ảnh hậu ảnh đế, mà tuyệt vời nhất là sự có mặt của người mới kia, không sai đâu, chính là một người mới, dĩ nhiên cô ấy chính là người giả nam sắm vai Ngọc Diện công tử, ôi mẹ ời, thế giới quan của tôi cũng sụp đổ luôn rồi!”

“Sao cơ, sao cơ, Ngọc Diện công tử của tôi mà lại là một cô gái đóng ư, vậy thì làm sao diễn đạt được?”

“Đương nhiên diễn được rồi! Phải nói là quá được luôn, xem cái đoạn phim trailer kia thôi mà tim tôi đã bị chàng câu đi mất rồi!”

“Ôi, bỗng nhiên hối hận kinh khủng vì không cướp được vé vào. Đài truyền hình Dâu Tây, lúc nào các người mới chiếu video clip họp báo hôm nay đây, tôi sốt ruột không chịu nổi nữa rồi!”

“Các người hối hận là đúng rồi, mỗi lần đạo diễn Từ tổ chức họp báo ra mắt phim tôi đều đi xem, mà lần này là có ấn tượng sâu sắc nhất, trước tiên chưa nói nội dung phim thế nào, chỉ riêng khúc nhạc phim cuối buổi thôi đã làm tôi say như điên rồi!”

“Nhạc phim? Là ảnh hậu Thôi Nghi Giai hát phải không, cô ấy hát thật dễ nghe.”

“Không phải cô ấy, là một người mới, chính là người diễn vai Ngọc Diện công tử đó.”

“Là anh ta? Để một người mới hát nhạc phim, lần này đạo diễn Từ cũng quá tùy tiện rồi.”

“Chị chưa từng nghe cô ấy hát nên mới nói vậy thôi, tôi nghe xong còn tưởng cô ấy là một ca sĩ chuyên nghiệp cơ, hơn nữa, tôi nói lại một lần nữa nhé, cô ấy là một nữ sinh.”

“Nữ sinh?! Đừng có đùa, Ngọc Diện công tử rõ ràng là con trai mà.”

“Không cần kinh ngạc như vậy. Con trai thì sao, nữ thần nhà tôi diễn vai nam còn đàn ông hơn.”

“... Nữ thần nhà cô là ai?”

“Nữ thần nhà tôi đi không đổi tên ngồi không đổi họ, chính là Mặc Khuynh Thành.”

**

Sáng sớm ngày thứ hai, Mặc Khuynh Thành đeo túi sách đi học như thường lệ, cô không hề hay biết những chuyện xảy ra trên mạng internet, mà cho dù có biết cũng không có tâm tư nghĩ tới, bởi tình hình trước mắt cũng đủ phiền rồi.

“Bạn học Mặc, mình thích cậu, cậu làm bạn gái mình đi.”

Mặc Khuynh Thành nhìn Lộ Phàm mặt đỏ bừng, không biết lấy dũng khí ở đâu mà chạy đến trước mặt cô thổ lộ, trong tay còn cầm một bó hoa đủ chín mười chín bông hồng, giống y như lần đó Mặc Dận tặng cô.

Cô nhú mồm, hoàn toàn không tin được một người hay ngại như cậu ta lại thổ lộ với cô trước mặt bao nhiêu người thế này, trừ phi...

Còn chưa suy nghĩ ra điều gì thì suy nghĩ của cô đã bị cắt ngang.

“Bạn học Mặc, mình thật sự rất thích cậu, tớ biết, ở trường Nhất Trung này, sự tồn tại của mình chỉ như thể một hạt cát không có ai chú ý tới. Nhưng tình yêu thì không phân biệt giàu nghèo sang hèn, Mặc Khuynh Thành, cậu có thể cho mình một cơ hội theo đuổi cậu không?”

Mọi người ai mà không muốn hóng hót chuyện thị phi, tùm tùm vây lại xem, thấy Lộ Phàm nói như vậy thì đều rất cảm động, ở một bên ồn ào nói vào.

“Bạn học Mặc, cậu xem Lộ Phàm đã nói như vậy rồi, cậu đồng ý người ta đi!”

“Đúng vậy, bạn học Mặc, Lộ Phàm cũng rất đẹp trai, gia thế so với bạn thì không tốt bằng nhưng cũng không phải là tệ.”

“Mặc Khuynh Thành, cậu không còn nhớ thương Tô Thụy sao?”

Lộ Phàm nghe thấy thế thì nhìn Mặc Khuynh Thành: “Bạn học Mặc, chẳng lẽ cậu còn thích bạn học Tô ư?”

Mặc Khuynh Thành vẫn không đáp lại lời nào, cho dù là với lời tỏ tình của Lộ Phàm hay với những lời khuyên ồn ào của mọi người xung quanh, cô vẫn không thể hiện thái độ gì.

Lộ Phàm thấy cô không nói gì mà vẫn nhìn chằm chằm mình, trong mắt mang theo chút gì đó thâm thúy không phù hợp với độ tuổi, từ từ cong môi nở một nụ cười, không khỏi làm trong lòng cậu ta run lên, có một loại dự cảm xấu.

“Bạn học Lộ, cậu đùa cũng có chút quá rồi đấy.”

Giọng nói nhẹ nhàng, mà làm Lộ Phàm cảm thấy sợ hãi, hoảng loạn nói: “Bạn học Mặc, ai lại có thể lấy chuyện tình cảm ra đùa chứ.”

Mặc Khuynh Thành nhìn rõ sự hoảng loạn trong đáy mắt cậu ta, quả nhiên đúng như cô đoán, có điều rốt cuộc chuyện này là do ai bày ra...

“Phải không? Vậy thật xin lỗi, mình không có tình cảm gì với Tô Thụy, cũng không có cảm tình gì với cậu, mình nghĩ bạn học Lộ cũng sẽ không làm chuyện bắt ép trong tình cảm với ai đúng không?”

Lộ Phàm xấu hổ cúi đầu, Mặc Khuynh Thành trước sau đều chặn đứng ý tứ của cậu ta rồi thì cậu ta còn có thể nói gì đây.

“Được rồi...”

“Khuynh Thành, không phải cậu cũng rất thích bạn học Lộ sao, lần trước nhận được thư tình của cậu ta, không phải cậu còn chuẩn bị trả lời rồi còn gì?”

Không biết từ lúc nào, Văn Tư Tư đã đứng giữa đám người, bên cạnh còn có người vừa được nhắc tới, Tô Thụy.

Lộ Phàm nghe vậy thì lập tức bị thu hút!

“Bạn học Mặc, lúc đó cậu thật sự định trả lời cho mình sao? Vậy bây giờ sao cậu lại không chấp nhận lời thổ lộ của mình?”

Một giây kia Mặc Khuynh Thành nhìn thấy Văn Tư Tư đã biết ngay, nhất định chuyện này có liên quan tới cô ta. Trên mặt vẫn nở một nụ cười vô hại:

“Tur Tur, sao cậu biết được là mình muốn trả lời?”

Trong mắt Văn Tur Tur mang theo vẻ bất đắc dĩ nói: “Khuyhnh Thành, cậu quên rồi à, lúc ấy mình đang ở cạnh cậu mà.”

“Thế à? Thật ngại quá, gần đây bận nhiều việc, với một số tình tiết linh tinh không quan trọng thì cũng không nhớ rõ lắm.”

Văn Tur Tur cảm thấy trái tim co rút một cái, sao cô ta có thể không hiểu lời Mặc Khuyhnh Thành nói nhiều việc là thế nào, hiện giờ trên mạng đang bàn tán âm ỉm, không phải là hộp báo của Từ Lập, mà là bài nhạc phim kia, vốn dĩ lúc này cô ta mới là người được chú ý! Đều là cô, là Mặc Khuyhnh Thành đã cướp đi hết thấy mọi thứ của cô ta!

Nghĩ đến đây cô ta đã tức tím ruột, nhưng ngoài mặt vẫn không thay đổi, còn tỏ ra thông cảm nói: “Mình biết dạo này cậu nhiều việc, hôm qua không phải mới tham gia hộp báo ra mắt phim sao, không nhớ rõ cũng không sao, nếu đã có tình chàng ý thiếp thì có có gì mà lại không đồng ý?” Bỗng nhiên, cô ta như thể nghĩ đến cái gì mà kinh ngạc che miệng: “Chẳng lẽ Khuyhnh Thành, cậu là vì nổi tiếng rồi nên...”

Dù lời còn chưa nói hết, nhưng ý tứ trong đó ai mà chưa nghe ra được, nên tất cả đều nhìn về phía Mặc Khuyhnh Thành bằng ánh mắt phức tạp, không ngờ cô lại là người như vậy.

Mặc Khuyhnh Thành trực tiếp lờ đi những ánh mắt xung quanh, trên mặt còn hiện lên vẻ nghi hoặc, như thể không hiểu rõ ý tứ của Văn Tur Tur: “Có tình chàng ý thiếp? Ồ, Tur Tur, cậu không biết mình định trả lời để từ chối sao?”

----- Chuyện bên lề -----

Mặc Dận: Lúc trước là thư tình, bây giờ là công khai tỏ tình, thế này là cô vút tôi ở đâu rồi hả?

An Nhiên: Vút lên trời rồi! Khi nào được Khuyhnh Thành xác nhận thân phận cho thì mới tính là chính chủ!

Mặc Dận: Theo ý của cô, vậy cô tạo cho tôi bao nhiêu tình địch như vậy, đến giết quân địch tôi còn không đủ thời gian! Đều là lỗi của cô.

An Nhiên: Sao lại là lỗi của tôi! Nhiều tình địch mới cho thấy ánh mắt cậu tốt, biết nhìn người chứ!

Mặc Dận: Sao lại không phải lỗi của cô! Nếu không phải là cô ném tôi ra nước ngoài, tình địch là cái gì, còn không phải đều bị tôi trực tiếp bóp chết sao!

An Nhiên: Chúng ta là người văn minh, không thể thô bạo như vậy, bình tĩnh, bình tĩnh...

Mặc Dận: Biến đi, vợ còn chưa cướp được, bình tĩnh cái quỷ gì!

An Nhiên: ... Tới đây, đổi nam chính được không, người này không biết ai mới là người cầm quyền thực sự!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Người qua đường bình thường

Edit: TranGem

Sáng sớm, ánh nắng chưa gắt, gió còn mang theo hơi lạnh nhẹ nhẹ, nhưng trước cổng trường, lòng ai cũng như lửa nóng.

Bốp! Bốp! Bốp!

Văn Tur Tur phảng phất nghe thấy tiếng vỗ tay của mọi người, hay hay hay, Mặc Khuyhnh Thành thật là cừ, sau khi ngã từ trên cầu thang xuống thì đầu óc thông minh đột xuất, hừ, đã thế thì nhìn xem là ai hơn ai.

“Khuyhnh Thành, chẳng lẽ cậu nói cự tuyệt liên cự tuyệt ư?”

Cái bộ dạng này của Văn Tur Tur, ngược lại làm cho mọi người cảm thấy cô ta đang nghĩ cho Mặc Khuyhnh Thành, vì cô là bạn thân của cô ta mà khuyên nhủ cô.

Mặc Khuyhnh Thành nhanh chóng cảm nhận được những ánh mắt xung quanh, trong lòng thoáng trào phúng, những người này, quả nhiên là không có đầu óc.

“Bạn học Lộ, điều cần nói đều đã nói rõ ràng, giờ có thể để cho mình đi vào được chưa?”

Lộ Phàm chăm chú nhìn Mặc Khuynh Thành, vừa định tránh sang thì nhìn thấy Tô Thụy nhú mào đứng một bên, lời nói đã vang lên trước hành động, lại kiên định đứng yên tại chỗ: “Bạn học Mặc, mình coi như không nghe thấy lời của bạn học Văn, mình chỉ muốn hỏi một câu, cậu có thể đồng ý cho mình một cơ hội, để cho mình tìm hiểu cậu, quan tâm cậu, bảo vệ cậu, yêu thương cậu được không?” Nói xong, hoa hồng đỏ trong tay vẫn giờ về phía trước, nghĩ rằng lúc này Mặc Khuynh Thành hẳn là sẽ tiếp nhận mình thôi.

Tuy nhiên, đợi đến khi cánh tay đã mỏi nhừ rồi, hoa hồng vẫn không được đón lấy, cậu ta không khỏi ngẩng đầu lên, nhưng lại không nhìn thấy Mặc Khuynh Thành.

“Bạn học Lê, sao cậu lại ở đây?”

Lộ Phàm còn chưa dứt lời, lửa giận của Lê An An đã dâng lên: “Bạn học Lộ, cậu làm cái trò gì vậy, diễn kịch à? Ai nha, sao mình lại không thấy cái máy quay phim nào nhỉ?”

Lộ Phàm nghe ra được ý giễu cợt của Lê An An, gò má vốn phồng hồng đã đỏ lên như máu, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nhỏ giọt xuống, đầu cúi hơi thấp, không để cho người khác thấy được cảm xúc trong mắt cậu ta.

Lộ Phàm im lặng không nói, Lê An An cũng không bỏ qua, nhìn về phía Văn Tư Tư luôn luôn thể hiện như người ngoài cuộc: “Bạn học Văn, sao cậu cũng ở đây? Có phải là đến xem diễn kịch không, vở diễn này thế nào, cậu huyết không?”

Văn Tư Tư cười thật ôn hòa: “Bạn học Lê, đây không phải là quay phim, bạn học Lộ đang thổ lộ với Khuynh Thành đấy.”

Thổ lộ?

Lê An An đi vòng quanh Lộ Phàn vài vòng, sau đó làm ra vẻ mặt nghiêm túc nói: “Khuynh Thành, cậu không thể ở bên bạn học Lộ được.”

“Bạn học Lê, vì sao bạn học Lộ không thể ở bên Khuynh Thành được, mình cảm thấy bọn họ đứng chung một chỗ rất xứng đôi mà.”

“Bạn học Văn, mình cảm thấy cậu nên đi khám mắt rồi.”

Văn Tư Tư có chút nghi hoặc, ngay sau đó lại bị Lê An An hạ cho một câu làm đen hết mặt mũi.

“Bởi vì mắt cậu mù rồi.”

"Phốc..."

"Khụ khụ khụ."

Mọi người thấy Lê An An không cần nghĩ ngợi mà nói một câu, gương mặt đỏ ửng của Lộ Phàm cũng trở nên trắng bệch.

“Bạn học Lê, mắt của mình rất tốt, sao cậu có thể nói như thế, nếu cậu mà không phải là bạn của Khuynh Thành, mình, mình sẽ...” Văn Tư Tư muốn nói mà không được, ánh mắt đảo quanh, răng gắt gao cắn chặt lấy đôi môi đỏ mọng, tỏ ra đáng thương nói không nên lời.

“Sao cậu lại như vậy, muốn khóc thì khóc đi, bộ dạng sũng dờ chết dờ này nhìn thật phiền đấy!”

Về mặt Lê An An không kiên nhẫn, Mặc Khuynh Thành đưa tay vỗ cô một cái: “An An.”

Văn Tư Tư không chịu nổi lời nói của Lê An An, trực tiếp nhào vào trong lòng Tô Thụy, khóc nức lên: “Anh Thụy, hu hu hu...”

Tô Thụy ôm lấy Văn Tư Tư, chân mày nhanh chóng nhăn lại, cúi đầu nhìn Văn Tư Tư khóc như hoa lê dưới mưa trong lòng, ý tưởng ban đầu muốn hòa hảo ở cùng một chỗ với Mặc Khuynh Thành ngay lập tức bị ném ra sau đầu: “Tư Tư, nín khóc đi, em khóc làm anh rất đau lòng.”

Mắt Mặc Khuynh Thành lạnh băng nhìn hai người diễn một màn ân ái, trong lòng không có lấy một chút cảm xúc nào.

“Khuynh Thành, cậu ta mới nói cái gì mà tình chàng ý thiếp, cũng không biết bạn học Văn đây có thực là mắt mù không, mà lại cảm thấy được Khuynh Thành thích hợp với bạn học Lộ? Xứng? Cậu nhìn thế nào mà thấy họ xứng đôi vậy, sao mình nhìn không ra ta? Huống hồ, Lộ Phàm..., Lộ Phàm, đây chẳng phải chỉ là người qua đường bình thường thôi sao*?”

*Lộ Phàm: Lộ (đường), Phàm (phổ thông, bình thường) => Lê An An đang chơi chữ với tên của Lộ Phàm: người qua đường bình thường. – TranGemmy DDLQĐ.

“Lê, bạn học Lê, mình cũng chỉ muốn tốt cho Khuynh Thành, thực sự bạn học Lộ cũng không tệ, bây giờ nhìn người không phải đều là coi trọng nhân phẩm sao?”

Văn Tư Tư cảm giác được trong chớp mắt thân thể Tô Thụy rõ ràng trở nên cứng ngắt. Đáng chết! Chỉ còn một chút nữa, vì sao lần nào cũng bị Lê An An chui ra phá hỏng kế hoạch của cô ta chứ!

“An An, như cậu nói, Tư Tư và bạn học Tô mới là tình chàng ý thiếp, cậu cũng đừng chọc họ nữa.” Sau đó, lại nói với Lộ Phàm: “Bạn học Lộ, mình không biết rốt cuộc cậu tiếp cận mình là có mục đích gì.”

“Minh...” Lộ Phàm vừa mở miệng đã bị Mặc Khuynh Thành chặn lời.

“Cậu không cần nói gì cả, mình cũng không muốn nghe, mình chỉ muốn nói với cậu, âm mưu dương mưu gì đó mình đều có thể nhận ra, nhưng hậu quả, các người có muốn tự mình gánh vác không?”

Nói xong, cô cũng không đợi mọi người kịp có phản ứng gì đã trực tiếp kéo Lê An An, lướt qua Lộ Phàm, đi vào trường học.

Lộ Phàm có chút đứng không vững, hoa trên tay cũng bị va vào làm rơi ra mấy cánh vương lại trên người cậu ta, càng làm tăng thêm cảm giác thê lương.

Lộ Phàm cười khổ, trong lòng lại cảm thấy một chút may mắn, may mà Mặc Khuynh Thành không đồng ý, cho dù...

Bên này, Lê An An bị Mặc Khuynh Thành kéo đi thì đang lên lớp cho cô.

“Khuynh Thành, cậu nói xem cậu có thể thông minh hơn một chút được không, mình còn cho rằng Lộ Phàm chỉ đơn thuần là thích cậu thôi, ai mà ngờ còn bày ra trận địa lớn như vậy, ngay đến cả Văn Tư Tư cũng kéo đến.”

“Khuynh Thành, cậu nói chuyện đi xem nào, chẳng lẽ cậu thật sự coi trọng Lộ Phàm kia, mình nói cậu nghe, điều này không thể được, mình không đồng ý!”

Mặc Khuynh Thành buồn cười nhìn Lê An An sốt ruột, đáy lòng dâng lên một cảm giác ám áp: “An An, cậu không cảm thấy tất cả những thứ này đều quá mức trùng hợp sao?”

Lê An An nghe cô nói thế mới kịp phản ứng lại: “Bọn họ cùng nhau tính kế cậu?!”

Cô ấy không dám tưởng tượng, nếu Mặc Khuynh Thành không phát hiện ra điều này, ở trước áp lực của mọi người, cho dù là có đáp ứng Lộ Phàm hay không, thanh danh của Mặc Khuynh Thành đều sẽ bị tổn hại, huống hồ hôm nay mới là ngày thứ hai sau hợp báo công chiếu phim, nhất định cánh phóng viên sẽ không bỏ qua loại tin tức này.

Mặc Khuynh Thành thấy Lê An An hiểu ra rồi mới nói: “Kỳ thực mình cũng không dám chắc bọn họ có thông đồng với nhau không, có điều sự xuất hiện của Văn Tư Tư quá mức trùng hợp, nhất là những gì cô ta nói, thật sự làm người ta không thể không suy nghĩ được.”

“Vậy mà cậu còn ở lại đó!” Lê An An có chút không hiểu suy nghĩ của Mặc Khuynh Thành.

"Trong kế tựu kế." Mặc Khuynh Thành chỉ nói bốn chữ.

Mây trắng lững lờ trôi trên bầu trời xanh ngắt, lại không biết được sau đó chất chứa loại nguy cơ gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Đêm trước cơn bão

Edit: TranGem

Tòa nhà văn phòng Đế Đô Phong Thụy ở Tam Hoàn, cách trung tâm thành phố 2,5 km, cách nhà họ Mặc rất xa, nhưng địa chỉ công ty Mặc Dận ứng tuyển chính là ở đây.

Lầu 15, vừa ra khỏi thang máy là có thể nhìn thấy bảng hiệu cực lớn của công ty, ngoài cửa lớn còn có nhân viên bảo an đứng kiểm soát nghiêm ngặt, bên trong cửa lớn là các dãy bàn làm việc xếp ngay ngắn, không có một âm thanh huyền nào, chỉ có tiếng gõ bàn phím vang lên đều đều.

“Anh Dận.” Đột nhiên, một người đàn ông đeo kính lên tiếng chào.

Mặc Dận rời mắt khỏi hàng máy tính, đi tới bên cạnh người nọ.

Chỉ thấy trên màn hình máy tính là các đồ thị lên lên xuống xuống, lúc này, Mặc Dận chú ý tới đồ thị của một mã cổ phiếu đang có giá trị tăng lên thần tốc.

Nhìn đồng hồ một cái, anh quyết đoán nói: “Trước trưa nay, bán hết số cổ phiếu này đi.”

“Anh Dận, mã này rõ ràng đang tăng giá, sao lại bán hết đi?” Người đàn ông đeo kính không hiểu.

“Hạt Dẻ*, có chuyển biến tốt rồi thì thu tay lại, cậu vớt lý trí của người thương nhân đi đâu rồi?”

Từng lời của Mặc Dận đánh mạnh vào lòng Lý Lợi khiến anh ta có chút hồ thẹn nói: “Anh Dận, em biết sai rồi.”

*Hạt Dẻ: Ở bên Trung, anh em tốt hay xưng hô bằng cách thêm từ “Từ” sau tên gọi, nên hội Mặc Dận gọi Lý Lợi là Lợi Từ, có cách phát âm gần giống với Lật Từ - có nghĩa là Hạt Dẻ. Nên Lý Lợi có biệt danh là Hạt Dẻ luôn. – TranGemy ĐBLQĐ.

“Biết sai là được rồi, lần sau đừng tái phạm.”

“Được được.”

Mặc Dận lấy điện thoại ra, nhìn nội dung trên màn hình, đôi mắt càng ngày càng thâm thúy.

Lý Lợi ở một bên không khỏi cảm thán, khí thế của lão đại thật lớn.

“Anh Dận, anh mau đến xem cái này đi.” Lời của Cường Từ cắt đứt suy nghĩ của Mặc Dận.

Còn Lý Lợi thì cho cậu ta một ánh mắt cảm kích, mặc cho vẻ mặt Cường Từ hết sức nghi hoặc.

Lại nói tới Mặc Khuynh Thành, sau khi cự tuyệt Lộ Phàm thì trực tiếp ném chuyện này ra sau đầu, lại không đề phòng chuyện lúc trước nghi ngờ Văn Tư Tư có dụng ý, ngay sau đó cô ta thực sự tiết lộ chuyện xảy ra ở công trường với giới truyền thông, cô lại càng không nghĩ tới, sau hợp báo ra mắt phim, nhân khí của mình lại có thể dâng cao như vậy.

“Có tin Ngọc Diện công tử được tỏ tình công khai.”

“Ngọc Diện công tử vì nổi tiếng mà bỏ rơi bạn trai.”

“Bộ mặt thật sự của Ngọc Diện công tử.”

...

Mọi người nhìn thấy những tiêu đề này, lại liên tưởng đến vai diễn Ngọc Diện công tử của Mặc Khuynh Thành, không nhịn nổi mà buông lời bình luận.

“Làm sao có thể? Tôi không tin Ngọc Diện công tử là người như vậy!”

“Ngọc Diện công tử có thể không phải người như vậy, nhưng ai dám đảm bảo Mặc Khuynh Thành không phải người như vậy chứ?”

“Đúng vậy, lần này đạo diễn Từ đúng là gặp hạn, xem đoạn phim trailer Mặc Khuynh Thành diễn cũng không tồi, nhưng nhân phẩm của người này, đúng là không ra gì.”

“Không thể nói như vậy được, có thể là tung tin đồn đánh bóng bộ phim mà thôi, trong cái vòng giải trí này, chuyện đó đúng là cũ rích rồi.”

“Nếu có tung tin đồn đánh bóng thì ít nhất cũng phải là với ảnh hậu Thôi và ảnh đế Tinh chứ, không thì cũng là diễn viên trong đoàn, việc gì phải kiếm chuyện này với một học sinh trung học, rõ ràng là chẳng mang lại chút kết quả tốt nào cả.”

“Lâu trên nói rất có lý, nhưng cũng đừng quên Mặc Khuynh Thành chỉ là một nữ sinh trung học mới mười sáu tuổi thôi.”

“Trung học thì làm sao, nhìn xem suy nghĩ của các người, vì sao không thể chỉ là một lần tỏ tình đơn thuần thôi chứ? Huống hồ, tuy rằng ảnh chụp không được rõ ràng lắm, nhưng mọi người cũng đã xem qua đoạn phim trailer rồi còn gì, hơn nữa hôm đó chúng ta còn có mặt tại hội trường tổ chức hợp báo. Nói khí không phải chứ, cho dù ảnh chụp có không bị mờ đi chăng nữa, tôi cũng có thể khẳng định, người kia không xứng với Mặc Khuynh Thành.” Một người lý trí đưa ra một ý kiến rất gây tranh cãi.

“Lâu trên phân tích rất có đạo lý rõ ràng, chỉ có điều làm sao cô biết được là người kia không xứng với Mặc Khuynh Thành vậy?”

“Cái này mà cô còn cần hỏi, đi xem lại video hợp báo ra mắt phim đi.”

“Cho dù tôi chưa xem buổi ra mắt phim, cũng không thể nói cậu bạn kia không xứng với Mặc Khuynh Thành được, tôi cảm thấy đáng về cô ấy cũng chẳng khuynh quốc khuynh thành đến vậy.”

“Trong làng giải trí, thứ không thiếu nhất chính là mỹ nữ và mỹ nam, nhưng theo tôi thấy, nhan sắc của Mặc Khuynh Thành phải xếp vào hàng thượng đẳng.”

“Thượng đẳng? Chắc, tôi cảm thấy cùng lắm là thuận mắt chút thôi.”

...

Bình luận trên mạng càng ngày càng nhiều, lý trí có, theo phong trào cũng có, Lê An An không ngừng theo dõi những bình luận xôn xao đó, đương nhiên bình luận của cô ấy đã nhanh chóng chìm ngấm trong vô số những bình luận với đủ loại phân tích khác nhau.

“Trời ơi, các người còn sững sờ ra đó làm gì, mau lấy điện thoại ra xem đi!”

Mặc Khuynh Thành đưa tay che đi động của Lê An An lại, ngăn lại động tác của cô ấy.

“Khuynh Thành, cậu làm gì vậy, cậu xem trên mạng, mấy người đó đã nói cậu thành thế nào rồi, đúng là hoàng đế không vội thái giám đã gấp mà.”

Tô Nhạc Thiên nhìn dáng vẻ của Lê An An thì không khỏi lắc đầu, chỉ cần gặp phải chuyện của Mặc Khuynh Thành là cô nàng này lại trở nên mất hết lý trí.

“An An, chuyện mới chỉ có thể mà cậu đã phản ứng như vậy, sau này nếu Khuynh Thành thật sự bước vào giới giải trí, bị cư dân mạng nói phẩu thuật thâm mĩ, đồn đại bị bao nuôi gì đó, chẳng lẽ cậu sẽ vác đại đao đi chém người ta à?”

Lê An An có chút kỳ quái, cô ấy biết phản ứng của mình có hơi quá mức, nhưng mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ gặp chuyện mà không hề rầy kêu nửa lời của Mặc Khuynh Thành, cô đều có một loại tâm trạng, chính là người của bà đây đến chính mình còn thương tiếc không nỡ bắt nạt, thế mà các người dám à?

“An An, Khuynh Thành sẽ không để cho mình phải chịu thiệt đâu.” Tô Nhạc Thiên nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, cô cũng gật gật đầu đồng tình.

Lê An An buông lỏng tay: “Được rồi, được rồi, tùy cậu, đến lúc bị nói cho khóc lên rồi cũng đừng có đến tìm mình.”

“Ừm.” Nói xong lại cúi đầu an tĩnh xem bản nhạc.

Lê An An nhìn Tống Tiểu Bảo ngốc nghếch, lại nhìn Tô Nhạc Thiên luôn mang theo nụ cười mỉm yêu nghiệt đối phó với các nữ sinh vây lấy mình, rồi cuối cùng quay sang Mặc Khuynh Thành - người đang đắm chìm vào thế giới riêng, cô ấy lắc đầu than nhẹ, bản thân mình vẫn là người bình thường nhất.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Bão táp ập đến

Edit: TranGemy diendan.lequydon

Sắc trời càng ngày càng tối, mây đen bắt đầu bao phủ khắp trời, như thể một bầy dã thú ùn ùn kéo đến.

“Ầm Ầm...”

“Rào rào...”

Con mưa rào thành linh đổ xuống kèm theo cả sấm chớp khắp thành phố, trên trời nhoang nhoáng một tia rồi lại một tia chớp cắt dọc bầu trời.

Trong phòng học.

“Khuynh Thành, mưa thế này cậu về thế nào?” Lê An An nhìn trời mưa tầm tã thì lo lắng quay sang hỏi cô.

“Không sao, mình chờ mưa nhỏ lại rồi về.”

“Nhưng mà...”

“Được rồi, cậu đi nhanh đi, hôm nay không phải muốn tới vũ quán sao, đến trễ là bị phạt đấy.”

“Được rồi, vậy cậu về đến nhà thì nhớ nhắn lại cho mình nhé!”

Mặc Khuynh Thành nhìn bộ dạng cẩn thận của Lê An An, trong lòng không khỏi suy nghĩ, cô làm cô ấy lo lắng vậy sao?

Cô lắc lắc đầu, không suy nghĩ nữa, lại lấy điện thoại trong túi ra nhìn qua tin tức một chút.

Người ta vẫn nói chỉ khi gặp chuyện mới biết được lòng người thật giả, lời này quả không sai chút nào, xảy ra chuyện như vậy, dù cô cũng chẳng thêm quan tâm, nhưng thật tình trong lòng cũng không hẳn thoải mái như vậy, vẫn là có để tâm. Cô cảm thấy thật may mắn, chỉ vì một việc ngẫu nhiên mà có thể thấy được nhiều người quan tâm đến mình thật lòng như vậy.

Sau đó, cô mới buông điện thoại trong tay xuống, lúc này trong phòng học chỉ còn lại mình cô. Thấy cơn mưa không có vẻ gì sẽ ngừng lại, suy nghĩ một chút, Mặc Khuynh Thành cầm cặp sách lên, đi về phía cổng.

Bên ngoài trời tối, đưa tay ra cũng không thấy rõ năm ngón, chỉ có ánh đèn đường chiếu sáng mờ mờ.

Mặc Khuynh Thành thông thả đi xuống, đèn cầu thang của tầng này hồng rồi, chỉ có thể thăm đếm số bậc cầu thang trong đầu, ba, hai, một, đến rồi!

“A!”

Còn chưa kịp đặt vững chân, Mặc Khuynh Thành đã có cảm giác bị ai đó túm lấy cánh tay, theo bản năng cô quờ quạng hai tay, cố gắng hết sức tránh thoát.

"Mặc Khuynh Thành, là mình."

Giọng nói quen thuộc không làm cô yên tâm hơn chút nào, ngược lại còn càng thêm cảnh giác: “Bạn học Tô, sao cậu còn chưa về nhà?”

“Không phải cậu cũng chưa về sao?” Giọng nói của Tô Thụy có vẻ trầm thấp, không giống như trước kia.

Mặc Khuynh Thành vừa muốn tránh khỏi tay cậu ta, nhưng lại bị cậu ta nắm chặt hơn.

“Bạn học Tô, cậu có thể buông tay mình ra trước được không?” Trong lời nói của cô mang theo vẻ cự tuyệt.

Tô Thụy suy nghĩ một lát mới chậm rãi nói lỏng tay ra, rồi dứt hai tay vào túi quần: “Mặc Khuynh Thành, mình hối hận rồi.”

Không gian tối mờ, khiến Mặc Khuynh Thành không nhìn rõ biểu cảm trên mặt Tô Thụy, nhưng cũng có thể dựa theo giọng nói của cậu ta mà đoán ra một chút, cô đáp: “Bạn học Tô, sao mình không hiểu cậu đang nói cái gì vậy? Cậu hối hận thì có liên quan gì đến mình à?”

Đột nhiên, Tô Thụy tiến lên phía trước một bước, Mặc Khuynh Thành lập tức lùi về phía sau một bước, nhưng lại bị cậu ta bắt được hai bàn tay.

“Buông ra!” Mặc Khuynh Thành cố nén lửa giận, cô tự nói với chính mình, bây giờ còn sớm, chờ thêm một chút, đợi đến khi cô đủ mạnh mẽ, sẽ quay lại chinh chiến bọn họ.

“Mình không buông, Mặc Khuynh Thành, vì sao cậu lại không đi theo mình nữa, sau khi ngã từ trên cầu thang xuống, vì sao cứ như thể biến thành một người khác vậy?”

Trái tim Mặc Khuynh Thành run lên, nhưng lại không hoảng hốt, cô chính là Mặc Khuynh Thành, Mặc Khuynh Thành chính là cô: “Bạn học Tô, con người ai rồi cũng sẽ lớn lên, mình cũng coi như đã từng trải qua một lần sinh tử, nếu không phải do may mắn, lần đó không biết chừng đã chết thật ấy chứ.”

Không sai, ông trời đã cho cô một cơ hội bắt đầu lại, sao có thể không tỉnh ngộ, bài học bằng cả máu và nước mắt, đúng là đã khắc sâu vào trong lòng.

Tô Thụy khiếp sợ, bàn tay đang nắm lấy tay Mặc Khuynh Thành cũng không tự chủ được mà run lên một chút, nhận cơ hội cô giật tay lại, nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước, kéo dài khoảng cách với cậu ta.

Phản ứng ấy của Mặc Khuynh Thành như một nhát dao đâm vào lòng Tô Thụy, cậu ta không biết vì sao mọi chuyện lại biến thành như thế này, chẳng lẽ thật sự không thể cứu vãn được sao?

Không!

Cậu ta không tin!

“Khuynh Thành, mình không tin! Mình không tin cậu không còn chút cảm giác nào với mình! Cậu còn nhớ trước kia chúng ta tốt thế nào không? Khuynh Thành, mình biết là mình sai rồi, trước kia mình đã không biết quý trọng tình cảm của cậu, bây giờ mình tỉnh ngộ rồi, buổi sáng nay khi thấy Lộ Phàm tỏ lộ với cậu, mình hận không thể lập tức tiến lên, nói với tất cả mọi người rằng, cậu là của mình! May mắn là sau đó Lê An An kéo cậu đi, bằng không thật sự mình không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.”

Đầu Mặc Khuynh Thành trần động, từng hồi tức giận ập tới, nhờ ánh đèn đường hắt vào, cô nhìn thấy rõ vẻ hối hận trên mặt Tô Thụy.

“Bạn học Tô, cậu không cần xin lỗi mình, mình chưa từng trách cậu, khoảng thời gian trước kia, mình còn muốn nói xin lỗi với cậu, dù sao cũng là tình cảm của mình đã gây phiền phức cho cậu, bây giờ cậu yên tâm đi, mình đã nhận ra rồi, cho nên cậu không cần cảm thấy có lỗi đâu, về chuyện sáng nay, mình cũng không ngờ là bạn học Lộ lại tỏ tình với mình trước mặt mọi người như thế, có điều cậu không ra mặt như vậy là đúng, nếu không thì Tư Tư sẽ rất đau lòng đấy.”

"Khuynh Thành, mình và Tư Tư chỉ là bạn tốt thôi, cậu đừng nghĩ nhiều! Mình..."

Mặc Khuynh Thành cắt ngang lời cậu ta: “Bạn học Tô, mình thấy Tư Tư có ý với cậu, cậu cũng không phải không có tình cảm gì với cậu ấy. Tuy rằng trường trung học không cho yêu đương, nhưng đại học thì có thể, mình tin tưởng người có tình thì nhất định có thể ở bên nhau, chúc các cậu hạnh phúc.” Hạnh phúc đến chết đi.

Nói xong, cô lập tức xoay người xuống lầu, cho dù bên ngoài trời mưa lớn cũng không cần được bước chân của cô, dù sao, đứng chung một chỗ với Tô Thụy cũng khiến cô cảm thấy rất buồn nôn.

Tô Thụy muốn ngăn Mặc Khuynh Thành cũng không dám làm quá, chỉ có thể nói lớn về phía bóng lưng cô: “Mặc Khuynh Thành, mình sẽ không từ bỏ cậu đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi

Edit: TranGem – dien.dan.lequydon

“Vù, vù...”

Gió lớn gào thét, mưa lớn như cả bầu trời đã bị chọc thủng, sấm sét và chớp giật như những tiếng hô chỉ huy các tướng sĩ đang dũng cảm chiến đấu.

Mặc Khuynh Thành nghe được lời nói cuối cùng của Tô Thụy, nhưng bước chân cũng không ngừng lại chút nào, trực tiếp đi thẳng vào màn mưa như trút nước.

Nước mưa điên cuồng hắt lên thân thể cô, xối ướt sũng mái tóc, chảy qua mi mắt cô.

Cô nhìn không rõ con đường dưới chân, chỉ một mực đi về phía trước, bỗng nhiên lại nghĩ tới ngày cô chết trước kia cũng có thời tiết như thế này, làm cô nảy sinh ảo giác, cả người rét run cầm cập cũng không bằng sự lạnh giá trong tâm hồn cô, bên tai còn văng vẳng những lời nói đêm đó.

"Tư Tư, em cần gì phải giải thích, đây đều là chuyện ngoài ý muốn."

“Bất Mặc Khuynh Thành về, cho dù dùng biện pháp gì cũng phải khiến cô ta kí tên cho tôi!”

"Mặc Khuynh Thành, không có gì quan trọng hơn tính mạng, chẳng lẽ cô không muốn gặp lại người nhà của cô sao?"

...

“Kết”

Mặc Khuynh Thành ngã ngồi xuống đất, nước mưa rơi trên đỉnh đầu chợt biến mất, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một chiếc dù màu đen đang che trên đầu cô.

“Anh cả?”

Giọng Mặc Khuynh Thành khàn khàn, làm Mặc Dận hết sức đau lòng.

Anh ngồi xổm xuống, lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau từng giọt nước mưa đọng trên mặt cô: “Cục cưng, chúng ta về nhà thôi.”

Về nhà?

Mặc Khuynh Thành ngẩn ra, đôi mắt lập tức ánh lên một tia sáng, đúng vậy, cô còn có nhà mà.

“Anh cả, chúng ta về nhà.”

Mặc Dận đưa ô cho Mặc Khuynh Thành cầm, rồi cúi người bế cô lên, động tác vững vàng khiến lòng cô nhất thời được an ổn trở lại.

Trở về nhà họ Mặc.

Mặc Dận trực tiếp bế Mặc Khuynh Thành về phòng, lấy khăn lông sạch từ trong nhà tắm ra cẩn thận lau khô tóc cho cô.

“Thím Trương, thím giúp cục cưng thay quần áo, cháu đi nấu canh gừng.”

Mặc Dận đứng dậy, đang chuẩn bị đi ra ngoài cửa thì cảm giác được có một lực nhỏ níu anh lại, vừa cúi đầu đã thấy bàn tay nhỏ bé của Mặc Khuynh Thành đang nắm lấy góc áo anh.

Anh ngồi lại bên mép giường, nhẹ giọng nói: “Cục cưng ngoan, anh cả xuống dưới nấu canh gừng cho em, rồi sẽ trở lại ngay.”

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, ánh mắt yếu ớt như thể không có gì để bầu víu.

Mặc Dận không còn cách nào khác, cô như vậy thì anh làm sao mà rời đi được: “Thím Trương, thím xuống nấu canh gừng đi, để cháu thay quần áo cho

em ấy.”

Thím Trương nhủ mảy khuyên: “Đại thiếu gia, hay là để tôi làm đi, như vậy có vẻ không hay lắm.”

“Thím Trương, không sao đâu, thím cũng thấy giờ cục cưng không cho cháu rời khỏi đây, cháu cũng không phải tự mình giúp em ấy thay, thím cứ yên tâm đi.”

“Được rồi, vậy tôi xuống nấu canh gừng, lát nữa sẽ mang lên.”

“Được.”

Lúc ra cửa, thím Trương còn rất có tâm đóng cửa lại.

“Cục cưng, thím Trương đi rồi, bây giờ em bỏ tay ra một chút, để anh tìm quần áo cho em” Mặc Dận vuốt mái tóc ướt sũng của Mặc Khuynh Thành, trong mắt chỉ có yêu thương và ôn nhu.

Lúc này, Mặc Khuynh Thành mới ngẩng đầu lên, dùng giọng nói khàn khàn đáp: “Anh cả, để em tự làm”

Nói xong, cô chậm rãi đứng lên đi về phía tủ để quần áo, tay tùy tiện cầm lấy một bộ đồ ngủ rồi đi vào nhà tắm.

Mắt Mặc Dận nhìn theo động tác máy móc của Mặc Khuynh Thành, nhìn dáng vẻ yếu ớt của cô, nhìn bước chân loạng choạng của cô, nhìn cô đóng cửa lại, ngăn cách ánh mắt anh.

Anh rũ mắt, về mặt phức tạp, anh không biết Mặc Khuynh Thành làm sao, lại nghĩ tới tin tức buổi sáng, lúc đó trong lòng anh dâng lên một ngọn lửa giận ngàn ngút, nếu không phải vẫn còn chút lý trí thì có lẽ đã thật sự phóng xe thẳng đến Nhất Trung, vào trường lôi cổ cái tên Lộ Phàm kia ra đánh cho một trận. Trên mạng, tin tức này truyền đi với tốc độ ánh sáng, làm anh chợt hiểu ra tất cả chuyện này đều là một cái bẫy được thiết kế để hãm hại Mặc Khuynh Thành. Cũng may mắn là lại đúng vào lĩnh vực của anh, nên trước đó để đám Cường từ cùng phòng kỹ thuật đi xóa các tin tức xấu này, nhưng đây chỉ là trị được ngọn mà không trị được gốc, còn lại thì phải xem ý Mặc Khuynh Thành thế nào.

Mà tình trạng hôm nay của Mặc Khuynh Thành, đột nhiên làm anh ý thức được rằng mình hiểu về cô còn quá ít, chuyện buổi sáng trên mạng không thể đã kích cô đến mức này, nếu không Lê An An đã nói với anh rồi, cho nên, chắc chắn còn có chuyện gì đó xảy ra mà anh không biết, mới có thể làm cho cô hồn bay phách lạc thế này.

Có trời biết lúc đó nhìn thấy Mặc Khuynh Thành thì lòng anh đau đến thế nào. Trong mắt anh, Mặc Khuynh Thành lúc nào cũng hoạt bát, cho dù được cả nhà chiều chuộng nên có chút tùy hứng, kiêu ngạo, nhưng bản chất con người lại rất lương thiện. Lần trước xảy ra chuyện, sau khi cô tỉnh lại thì lập tức thay đổi, như thể cô đã thật sự trưởng thành, có bí mật của riêng mình, vừa nghĩ đến đây, anh lại cảm thấy đau lòng, không thể hô hấp được.

“Cục cưng, bây giờ anh phải làm sao với em đây...”

Giọng đàn ông trầm thấp, lại tràn đầy sự phức tạp.

“Cạch.”

Nghe thấy tiếng cửa mở, Mặc Dận lập tức kim xuống suy nghĩ trong lòng, vội vàng đi tới bế cô đặt lên trên giường.

“Cục cưng, có muốn nghỉ ngơi một chút không?” TranGemmy dien.dan.^^LQĐ

“Không cần.” Mặc Khuynh Thành cúi đầu, không dám nhìn Mặc Dận, cô sợ anh sẽ hỏi, lại sợ anh sẽ không hỏi, không quan tâm cô.

“Cứ ngủ một lát đi, anh sẽ ở bên cạnh em, được không? Nhé?”

Mặc Khuynh Thành gật gật đầu: “Vâng.”

Mặc Dận cười vui vẻ, kéo góc chăn ra đắp kín người Mặc Khuynh Thành, rồi anh cúi đầu.

“Chụt.”

Trong không gian căn phòng yên tĩnh, âm thanh ấy như được phóng đại lên.

“Ngủ ngon.”

Gò má Mặc Khuynh Thành đỏ ửng, nhiệt độ ấm áp trên trán cho cô biết tất cả những chuyện này đều là thật.

Nhìn Mặc Dận ngồi trên ghế salon, cô nhắm mắt lại, sâu sắc cảm nhận được hơi thở quen thuộc của anh, cô mới thấy toàn bộ linh hồn mình được xoa dịu.

Ngủ đi, tỉnh dậy thì mọi chuyện đều rồi ổn thôi. . .

Quyển 1 - Chương 64: Quan hệ tiến triển

Edit: TranGem di3ndan.l3quydon

Sau khi cơn bão đi qua, bầu trời được gột rửa sạch sẽ, mùi cỏ xanh tươi mát bay vào trong phòng, không khí cũng như được tinh lọc.

Cô gái trên giường vẫn an tĩnh ngủ say sưa, chàng trai ngồi trên sofa vẫn không rời mắt khỏi thiên hạ của anh, đầu mày cuối mắt đầy vẻ nhu tình.

“Ừm...”

Mặc Dận khép cuốn sách chưa lật được trang nào trên tay lại, bước nhanh đến trước giường, chờ đợi cô mở mắt.

Mặc Khuynh Thành mông lung mở hai mắt ra, đầu đau dữ dội làm cô không nhớ được cái gì: “Đau đầu quá...”

“Cục cưng, đau đầu? Anh cả xoa bóp cho em.” Nói xong, anh lập tức vươn đôi tay thon dài với các khớp xương rõ ràng tới đặt hai bên huyệt thái dương Mặc Khuynh Thành.

Dùng lực không nhẹ không mạnh nhẹ nhàng ấn đầu cho Mặc Khuynh Thành vừa mới tỉnh ngủ cũng thấy dễ chịu đến muốn ngủ tiếp luôn, nhưng một câu của Mặc Dận đã khiến cô bừng tỉnh như sáo.

“Cục cưng, tối qua em làm sao thế?”

Giọng điệu bình tĩnh lại làm cho Mặc Khuynh Thành như thể con mèo bị giẫm phải đuôi, thất kinh đứng bật dậy, sau đó...

“Rầm”

“A...”

Mặc Khuynh Thành ôm đầu, hay rồi, lần này nhất định sẽ bị xưng lên một cục, Mặc Dận chết tiệt!

Mặc Dận thấy vậy, nghe thấy tiếng cốc đầu kia cũng biết là rất đau, đang định đưa tay xoa giúp cô lại bị cô tránh thoát.

“Cục cưng, để anh xoa xoa giúp em”

“Không cần!”

“Ngoan, xoa xoa rồi sẽ không còn đau nữa.”

“Không cần anh xoa!”

“Để anh bôi thuốc cho em, ngoan nào.”

“Anh biến sang một bên đi, em không cần!”

“Không biến được, nếu không ai sẽ chăm sóc em?”

“Mặc Dận, có tin em đã cho anh một cái để anh biến đi không!”

“Cục cưng, đây là đang chán ghét anh à?”

“Đúng đúng đúng, em ghét anh!”

“Thật sự ghét anh như vậy ư...” Tiếng Mặc Dận đột nhiên nhỏ dần, mi mắt cũng sụp xuống, khóe miệng trễ xuống như máu, thể hiện đúng đáng về “bị vứt bỏ” đầy đáng thương.

Mặc Khuynh Thành thấy Mặc Dận như vậy thì hơi bất ngờ, đau khổ thể cơ à?

“Mặc Dận?”

“Anh cả?”

“Mặc Dận Dận?”

“Dận...”

“Ồi.” Có tiếng đáp nhỏ, khiến Mặc Khuynh Thành thở phào một hơi.

Nhưng cô không biết rằng, khi Mặc Dận nghe thấy một tiếng “Dận” kia, cả người đều thấy tê dại, như thể bị tiêm thuốc phiện, nghe mà nghiện luôn.

“Cục cưng, gọi lại đi.”

“Hửm?” Mặc Khuynh Thành nghi hoặc nhìn anh, gọi cái gì? Gọi em gái anh?

“Em gái anh.” Lời vừa thốt ra cô vội bịt tay che miệng lại, hồng rỏ, mới nghĩ trong lòng mà thể nào đã bật ra tiếng rồi.

“Cục cưng, có phải em bị ngốc rồi không, em gái anh không phải là em sao? Anh bảo em gọi anh, không phải gọi em” Mặc Dận bật cười nhìn đáng vẻ ngờ ngác của Mặc Khuynh Thành, thật đáng yêu, sau này có khi lại nghiện trêu đùa với cô mất thôi.

“Gọi anh làm cái gì! Tên anh còn không hay bằng tên em!”

“Được rồi, là tên em dễ nghe, có điều nghe em gọi tên anh có cảm giác rất vui, cục cưng, gọi lại tên anh đi.” Mặc Dận chớp mắt, đáng vẻ mong chờ, nhìn đáng yêu như chó Samoyed*.

*Chó Samoyed: Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, đây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết cùng tính cách mang nhiều đặc điểm của chó sói là những đặc trưng nổi bật của giống chó này. – Theo đại thúc Gúc Gồ, các mị có thể lên mạng tìm ảnh hen.

Mình cũng không hiểu sao bà tác giả lại so sánh thế, chắc do bà thích giống chó này chăng? – TranGem đi3ndan.13quydon.

Mặc Khuynh Thành nuốt nước miếng “Ừ” một cái, trừng mắt nhìn anh, chết tiệt, mới sáng sớm đã quyến rũ cô, không biết quyến rũ người khác là có tội à! Nhưng không biết nghĩ thế nào vẫn ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Anh cả.”

“Cục cưng, không đúng, gọi lại.”

“Mặc Dận Dận?” Mặc Khuynh Thành cẩn thận dò hỏi, không thể nào, anh lại có loại khẩu vị nặng vậy à?

“Không đúng!” Mặc Dận nghe cách gọi này đã nổi hết cả da gà, lập tức nói.

“Dận?”

Lời này vừa nói ra, cả Mặc Khuynh Thành và Mặc Dận đều có chút khựng lại.

“Ừ.”

Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận ngây người, khoe miệng từ từ cong lên cười càng lúc càng lớn, thậm chí còn có chiều hướng... Cười ngây ngô.

“Khụ khụ khụ.” Con khó chịu ở cổ họng khiến cô ho khan mấy tiếng.

Mặc Dận vội thu lại vẻ tươi cười, lo lắng hỏi: “Tối qua nên đánh thức em dậy uống canh gừng mới đúng, em dậy rửa mặt trước đi, anh xuống làm đồ ăn sáng cho em”

“Vâng.” Nói một tiếng thôi mà Mặc Khuynh Thành cũng thấy đau như có con dao cứa vào cổ.

“Đừng đừng đừng.”

Mặc Khuynh Thành vừa xuống nhà đã nghe thấy những tiếng động lớn từ trong bếp vọng ra.

“Anh cả, anh đang làm gì đấy?”

“Cục cưng, em uống hết cái này đi đã.” Mặc Dận bưng bát canh gừng đi từ phòng bếp ra, mùi hương nồng đặc công lên khiến Mặc Khuynh Thành nhũn nhặn hai hàng lông mày đến mức có thể kẹp chết một con ruồi.

“Không thể không uống, cái này tốt cho cơ thể.”

Lời Mặc Dận đã cắt đứt đường lui của Mặc Khuynh Thành, chỉ có thể kiên nhẫn uống hết bát canh gừng.

“Cay quá, um...” Mặc Khuynh Thành cảm nhận được viên đường phèn trong miệng, bèn thưởng cho Mặc Khuynh Thành một ánh mắt “Coi như anh

thức thời.”

Mặc Dận buồn cười nhìn chuyển biến của Mặc Khuynh Thành, tốt rồi...

Ăn xong bữa sáng, Mặc Khuynh Thành mới nhớ ra hôm nay phải đi học: “Anh cả, em bị muộn rồi!”

“Anh xin nghỉ cho em rồi.”

“A, vậy được rồi.” Mặc Khuynh Thành lại ngồi xuống ghế, lấy di động ra nhắn tin.

An An: Khuynh Thành, sao tối qua cậu không gửi tin nhắn cho mình, dọa chết mình rồi!

Khuynh Thành: Tối qua về nhà cái là ngủ ngay, ngại quá.

An An: Cậu về nhà bình an là được rồi, đúng rồi, mình nghe lão Ban nói cậu xin phép nghỉ học? Hôm qua về bị cảm lạnh à?”

Khuynh Thành: Ừ, hơi cảm chút, sáng nay dậy muộn nên anh cả xin phép cho mình.

An An: Thật là sượng, mình cũng muốn xin phép nghỉ.

Tiểu Bảo: Lê An An, vào lớp rồi cậu còn dùng điện thoại.

An An: Tổng Tiểu Bảo! Nếu cậu không dùng điện thoại làm sao biết mình dùng điện thoại!

Nhạc Thiên: Bởi vì lão Ban gọi tên cậu.

“Phốc.” Mặc Khuynh Thành không cần nghĩ cũng biết Lê An An bị bắt rồi.

“Cười cái gì thế?”

“Anh cả, An An dùng di động bị phát hiện.”

Nụ cười ngọt ngào của Mặc Khuynh Thành khiến Mặc Dận có chút chói mắt, nhưng lại nhú mày: “Em không gọi anh là Dận nữa à?”

“...” Mặc Khuynh Thành hóa đá trên ghế, cười gượng gạo.

“Cục cụng, gọi anh là gì?”

“...Anh cả.”

“Hừm?”

“Dận.” Đừng trách cô không có cốt khí, một tiếng “Hừm?” kia của Mặc Dận thật sự dọa chết cô rồi, người ta nói: Cốt khí đáng quý, sinh mệnh còn quý hơn!

“Ngoan, lát anh đưa em đi dạo.”

“...”

Đây gọi là đánh một cái tát lại cho một quả táo ngọt* ư!

*Đánh một cái tát lại cho một quả táo ngọt: Tương tự như câu “vừa đánh vừa xoa” của Việt Nam

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 65: Quảng Y

Edit: TranGem - di3ndan.l3quydon

Lá cây rụng đầy đất, đám cỏ cũng hơi nghiêng ngả, gió xuân nhẹ nhàng thổi, không còn thấy chút dấu vết nào của cơn bão tố đêm qua, trên đất còn có vài vũng nước đọng, trong suốt và sạch sẽ.

Mặc Khuynh Thành hít sâu: “Thật trong lành!”

Đột nhiên, một chiếc áo choàng được khoác lên vai cô: “Bên ngoài lạnh, mặc nhiều một chút.”

Sau đó, Mặc Khuynh Thành lặng im nhìn Mặc Dân như thể một bà mẹ già mà không ngừng sắp xếp đồ trên xe: “Anh cả, nếu không thì chúng ta cứ ở nhà đi.”

“Hừm?”

“Dân, hay chúng ta cứ ở nhà đi.”

Mặc Dân buông thứ gì đó trên tay xuống, tiến lên nhéo mũi Mặc Khuynh Thành một cái: “Người em không khỏe, tuy rằng nên ở nhà dưỡng bệnh, nhưng khó lắm mới được hôm thời tiết tốt thế này, chúng ta ra ngoài đi dạo một lát thôi rồi về ngay.”

“Nhưng...” Mặc Khuynh Thành nhìn túi đồ linh tinh ở sau xe, anh xác định đây là ra ngoài đi dạo à?

“Chúng ta ra ngoài dã ngoại, mấy thứ này đều cần dùng.”

Dã ngoại?

Mắt Mặc Khuynh Thành sáng lên, lại hỏi: “Chỉ có hai chúng ta thôi à?”

“Em muốn gọi thêm ai nữa?”

“Em muốn gọi thêm mấy người An An cùng đi.”

“Anh biết mà, anh nói với Lê An An rồi, để cho bọn họ học xong thì qua đây, có điều chúng ta cần đến siêu thị mua ít đồ trước đã, cái này thì không cần nhiều người đi.”

Siêu thị Phúc Nhuận, cho dù không phải ngày nghỉ thì nơi này vẫn tấp nập người đi mua đồ.

Buổi sáng ở đây sẽ có một lượng lớn các bà nội trợ đến mua đồ ăn, đôi khi còn có thể là những công nhân viên thành phần tri thức đến mua chút đồ ăn nhẹ hoặc cà phê.

Ở đây cái gì cần có thì đều có, nhỏ thì có đồ dùng hàng ngày, lớn thì có hàng cao cấp nhập khẩu, chỉ có bạn không thể nghĩ ra chứ không có bạn không tìm được, quan trọng là giá cả phải chăng.

Mặc Dân phụ đẩy xe sau lưng Mặc Khuynh Thành, cô ném đồ ăn vặt vào, anh đều vụng trộm trả về chỗ cũ, cứ như vậy một người lấy, một người vứt đến không biết mệt.

“Mặc Dân, anh đủ chưa hả!” Cũng không biết có phải vì sau khi đổi cách xưng hô không mà trong lòng Mặc Khuynh Thành cũng không muốn gọi anh là anh cả nữa.

“Cục cưng, mấy thứ này đều rất độc hại.” Mặc Dân nhẫn nại giải thích.

Mặc Khuynh Thành chống nạnh, nỗ lực khiến bản thân trở nên đanh đá: “Em không quan tâm, em muốn ăn cái này, đi ra ngoài dã ngoại sao có thể thiếu mấy thứ này, nhanh đi lấy lại hết cho em!”

“Cục cưng, người em còn chưa khỏe, mấy thực phẩm ấy đều không thể ăn, anh chuẩn bị cho em rất nhiều, mấy thứ này không cần đâu.” Mặc Dân ôn tồn khuyên, nhưng cũng không có ý định nhượng bộ.

“Mặc Dân, anh cứ phải đối nghịch với em đúng không, mấy thứ này cũng không phải cho em ăn, mấy người An An bọn họ cũng muốn ăn, đặc biệt là An An.”

“Anh nhớ là Lê An An thích nhất bánh ngọt thím Trương làm.”

Mặc Khuynh Thành ghen lời, cô không nghĩ tới là cái này mà Mặc Dân cũng biết.

“Bánh ngọt ăn nhiều cũng sẽ ngấy, huống hồ em cũng không thích ăn bánh ngọt, anh đừng nhìn An An gầy như vậy mà hiểu lầm, cô ấy có thể ăn được hết đấy, lên lớp ngoại trừ dùng điện thoại, đọc tiểu thuyết thì chính là ăn vặt.”

Đề chiến đấu vì đồ ăn vặt kia, ngay cả Lê An An cũng bị Mặc Khuynh Thành lời ra.

“Tiểu thuyết à?” Mặc Dân lặp lại, đáy mắt đầy thâm ý làm cho người ta nhìn mà không hiểu được anh đang nghĩ gì.

“Đúng thế đúng thế, trong ngăn bàn của cô ấy toàn là tiểu thuyết.”

Mặc Dân đột nhiên nở nụ cười: “Vây em lấy một ít đi, không được lấy nhiều đâu.”

Mặc Khuynh Thành nghe thế thì vui vẻ chạy tới giá để đồ ăn vặt, lựa chọn mấy gói thứ mình thích.

“Hắt xì.”

Lê An An đang ở trong lớp đột nhiên hắt xì, xoa xoa mũi: “Ai mắng mình thế không biết?”

Chọn xong đồ rồi Mặc Khuynh Thành phụ giúp Mặc Dân đẩy cái xe đầy ắp đồ, từ từ xếp hàng chờ.

“Xin chào, xin hỏi có thể thành viên không?”

“Có.” Mặc Khuynh Thành báo mã thẻ thành viên.

“Lấy đồ lên đi.” Mặc Khuynh Thành chỉ huy Mặc Dân.

“Mặc Dân?”

Một cô gái tóc dài mặc đồ công sở xuất hiện sau lưng Mặc Khuynh Thành.

“Quảng Y?”

“Thật trùng hợp, cậu đến mua đồ à, chị cũng vừa vận tới đây mua cà phê, vị này chắc là em gái cậu đúng không, xin chào, chị là Quảng Y, là học tỷ của Mặc Dân.”

Mặc Khuynh Thành cúi đầu nhìn cái tay trước mặt cô, lại ngẩng đầu, cô xác định, cô gái này có địch ý với mình.

“Xin chào.”

Quảng Y thấy Mặc Khuynh Thành trực tiếp làm lơ tay mình, trong mắt hiện lên chút ghen ghét, nhưng ngay lập tức đã biến mất không thấy gì.

“Mặc Dân, em gái cậu thật xinh đẹp.”

Rõ ràng là lời nói khách khí, Mặc Dân lại gật đầu đáp: “Cục cưng đương nhiên là xinh đẹp rồi.”

Khóe miệng Quảng Y cong lên, nói: “Đúng rồi, hai người mua nhiều thứ như vậy là định ra ngoài dã ngoại à?”

“Ừm.”

Mặc Dân trả lời qua loa, động tác tay cũng nhanh hơn.

“Vậy không biết chị có vinh hạnh cùng hai người đi dã ngoại không?” Quảng Y làm như nói đùa nhưng đáy lòng lại có chút khấn trương.

“Thật ngại quá, hôm nay ra ngoài dã ngoại đều là mấy người quen.”

Quảng Y không nghĩ tới Mặc Dân lại nói thẳng thắn, phải chịu đá kích rất lớn, có điều rất nhanh đã khôi phục lại, nhiều năm như vậy, sớm đã thành thói quen: “Thì ra là thế, vậy mọi người đi chơi vui vẻ nhé.”

“Cảm ơn.”

“Cục cưng, có thể đi rồi.” Mặc Dân thanh toán tiền, cầm lấy túi lớn túi nhỏ.

“Hai người đi nhé, tạm biệt.” Quảng Y vẫy tay, rồi lại nói với Mặc Dân: “Hẹn cậu hôm khác, liên lạc sau nhé.”

Thẳng đến tận lúc lên xe Mặc Khuynh Thành cũng không nói một lời nào, nụ cười trên mặt cũng biến mất không thấy bóng dáng, mặt không biểu cảm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cục cưng, em sao vậy?” Mặc Dân phát hiện từ lúc Quảng Y xuất hiện, cô lập tức trở nên không bình thường.

“Cục cưng?” Mặc Dân gọi lại lần nữa, cô vẫn không ừ hừ câu nào.

“Cục cưng, cục cưng, cục cưng...”

Mặc Khuynh còn tưởng rằng cô không đáp thì Mặc Dân sẽ từ bỏ, kết quả hai chữ “cục cưng” không ngừng vang lên bên tai cô, có cảm giác cô đang ở cạnh một cái ao vịt.

“Ngừng lại!”

“Cục cưng, em để ý đến anh rồi à?”

Mặc Dận tuyệt đối là bị đánh tráo rồi!

Đây là suy nghĩ duy nhất của cô lúc này.

“Cục cưng, thật xin lỗi.”

Tự dưng lại xin lỗi, Mặc Khuynh Thanh liếc mắt hỏi: “Sao lại xin lỗi?”

“Em không đề ý đến anh, chắc chắn vì anh không tốt, cho dù anh không biết anh làm sai cái gì, nhưng vẫn là lỗi của anh.”

“Có phải anh bị ngốc rồi không?” Có thể nói tâm tình Mặc Khuynh Thành tốt lên không ít, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

“Ở trước mặt em, anh nguyện làm một tên ngốc.”

Mặc Khuynh Thành hờn dỗi: “Muốn ngốc cũng đừng ở trước mặt em.”

“Anh cứ ngốc cho em xem.”

“Mặc Dận!”

“Cục cưng, em lại gọi sai rồi, gọi là Dận!”

“...” Mặc Khuynh Thành quyết định không đề ý đến anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 66: Dã ngoại

Edit: TranGem – di3ndan.Bquydon

Ngon núi này cũng không phải địa điểm du lịch nổi tiếng của Đê Đô, trên đường cũng không có nhiều xe lăm, cho nên không bị tình trạng kẹt xe, chiếc Bentley chạy chậm chậm trên đường lớn.

Mặc Dận không đợi Mặc Khuynh Thành hồi phục, thấy cô tròn tròn mắt nhìn anh thì không khỏi cảm thấy đáng yêu vô cùng.

“Ha ha.”

Mặc Khuynh Thành chẳng hiểu chuyện gì nhìn Mặc Dận đang cười rộ lên, trong lòng lại càng cảm thấy sụp đổ.

Anh nghĩ tới cái gì mà vui vẻ như vậy, là vì cái cô Quảng Y kia sao? Cô thừa nhận đáng về cô gái kia cũng không tồi, nhưng nếu so sánh với cô thì chính là chênh lệch như thể phân trâu với hoa tươi mà thôi, đúng là: “Thảm mỹ thật kém.”

“Hử? Cục cưng, em nói cái gì?” Mặc Dận không nghe rõ Mặc Khuynh Thành vừa nói gì, hình như mơ hồ nghe thấy cái gì đó thực kém.

“Em có nói cái gì sao?” Mặc Khuynh Thành ra vẻ vô tội nhìn anh.

Dù ánh mắt cô hết sức vô tội và nghi hoặc, nhưng lại khiến Mặc Dận càng thêm khẳng định, cô nhất định vừa nói cái gì đó.

“Cục cưng, em vừa nói xong mà.”

“Đúng vậy, là em vừa nói chuyện, nếu không thì vừa xong là ai trả lời anh, quý à?” Mặc Khuynh Thành cố nén cố nén chút hoảng loạn trong lòng, kiên quyết nói dối đến cùng, dù sao bản thân cô cũng không nói gì! Đúng thế!

"Phải không?"

“Két!”

Mặc Dận nhanh chóng đỗ xe lại bên lề đường, cài dây an toàn, tiến gần đến trước mặt Mặc Khuynh Thành.

“Cục cưng, anh cảm thấy chúng ta cần nói chuyện!”

Mặc Khuynh Thành sững sờ nhìn Mặc Dận – người một giây trước còn đang lái xe mà giây sau đã áp sát tới gần cô trong gang tấc, cô cứng đờ nuốt nước miếng, khóe miệng cong lên một nụ cười nịnh nọt: “Anh cả, em cảm thấy giữa chúng ta không có gì để nói đâu, mau lái xe đi, để lát nữa là chú cảnh sát sẽ tới đây đây.”

Mặc Dận buồn cười nhìn cô, vươn bàn tay với những khớp xương rõ ràng nâng cằm Mặc Khuynh Thành lên, trong giọng nói mang theo vẻ tà mị: “Cục cưng, em có muốn nói với anh vừa rồi em đang nghĩ gì không?”

“Em, em...” Mặt Mặc Khuynh Thành đỏ lên, cô cảm thấy bản thân sắp bị bệnh tim đến nơi rồi, nó đang đập kịch liệt, từ trước tới nay chưa từng có chuyện như thế.

“Cục cưng, từ từ nói, từ sau khi ở siêu thị đi ra thì tâm tình em có gì đó không đúng lắm”

Siêu thị?

Quảng Y?

Mặc Khuynh Thành biến sắc, hất tay Mặc Dận ra, lùi thân thể mình về phía cửa xe, kéo xa khoảng cách với anh.

Mặc Dận bị hành động đột ngột này của cô làm cho trở tay không kịp, tay đập vào xe có chút đau khiến anh nhận ra mình lỡ lời rồi!

Có điều, lúc đầu ở trong siêu thị không phải rất vui vẻ sao? Mặc Khuynh Thành không còn gọi anh là anh cả, mặc dù còn cách xa so với kỳ vọng của bản thân anh, nhưng đây cũng là một sự tiến bộ, từ lúc nào mà lại trở về như cũ thế này?

Đúng rồi!

“Cục cưng, không phải là em đang... ghen đấy chứ?” Mặc Dận nghĩ tới khả năng này thì trong lòng không khỏi dâng lên một chút vui sướng.

“Anh đùa cái gì đấy!” Mặc Khuynh Thành không tự chủ được mà cao giọng, chỉ mong che giấu sự hoảng loạn trong lòng.

“Đúng không, sau khi em gặp Quảng Y thì không nói gì với anh nữa, chẳng lẽ là anh nghĩ nhiều rồi?”

“Chính là anh suy nghĩ nhiều rồi! Đừng nói nữa, mau lái xe đi!”

Mặc Dận như thể không nghe thấy lời cô nói, anh đưa tay kéo Mặc Khuynh Thành vào lòng, cầm đặt lên vai cô, cúi đầu cười khê.

Mặc Khuynh Thành không biết anh cười cái gì, vai run run tự nói với mình, anh rất vui vẻ, cái này là vì sao?

“Anh cả, mau buông ra.” Mặc Khuynh Thành vỗ vỗ vào sau lưng anh, ý bảo anh buông tay ra.

“Không buông, cục cưng, hiện giờ em không biết anh vui thế nào đâu, thật sự rất vui.” Mặc Dận ôm chặt Mặc Khuynh Thành, sức lực trên tay đã thể hiện sự kích động của anh.

Mặc Khuynh Thành cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, đánh đánh vào lưng anh: “Mặc Dận, anh muốn ghì chết em à!”

Mặc Dận buông hai tay, vội vàng kiểm tra, nhìn thấy cô chỉ hơi khó thở mới tự trách: “Thực xin lỗi, cục cưng, tại anh kích động quá.”

Mặc Khuynh Thành xua xua tay: “Quên đi, lần này tha cho anh một mạng.”

“Cục cưng”

“Ừm?” Mặc Khuynh Thành không để ý đáp.

“Cục cưng, em nhìn anh đi.”

“Làm chi.” Mặc Khuynh Thành vừa ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của Mặc Dận thì cả người bỗng run lên.

Chỉ thấy Mặc Dận trưng ra vẻ nghiêm túc nhất từ trước tới nay: “Cục cưng, Quảng Y kia chỉ là một học tỷ của anh, hồi đó năm nhất là cô ấy hướng dẫn anh, sau này vào hội sinh viên cũng gặp cô ấy, em đừng giận, trong lòng anh chỉ có em.”

“Àm!”

Gò má Mặc Khuynh Thành như bị thiêu đốt, không thể tin được vào những gì mình đang nghe, ánh mắt mơ hồ trốn tránh: “Mặc Dận, anh nói cái gì vậy! Trong lòng anh có ai thì liên quan gì đến em!”

Trong lòng Mặc Dận chua xót, anh muốn nói rằng anh không quan tâm đến bất kỳ chuyện gì, bản thân anh chỉ là một người con trai thầm mến cô mười mấy năm mà thôi.

“Cục cưng, em yên tâm, trong lòng anh không có người nào khác.”

Tuy Mặc Dận không nói rõ những người khác là ai, nhưng Mặc Khuynh Thành cũng có thể hiểu rõ, ngoài cô ra, những người con gái khác chính là người khác.

Bên trong xe hết sức yên tĩnh, Mặc Khuynh Thành không dám ngẩng đầu lên nhìn Mặc Dận, cô biết anh luôn luôn nhìn theo cô, không cần biết là lúc nào, ở đâu, anh đều luôn dõi theo cô, như thể cả thế giới của anh chỉ có mình cô.

“Aiz.”

Mặc Dận than nhẹ một tiếng, là bản thân anh nóng vội, anh nở nụ cười, bàn tay lớn xoa loạn mái tóc Mặc Khuynh Thành lên.

“Được rồi, chúng ta không nói nữa, còn phải nhanh chạy tới công viên Từ Lăng, nếu không đến lúc mấy người Lê An An đến rồi, chúng ta còn chưa đến đâu.”

Nói xong, anh lại ngồi nghiêm chỉnh lên vị trí ghế lái, cài dây an toàn, khởi động xe, như một mũi tên rời khỏi cung mà chạy nhanh về phía trước.

Công viên Từ Lăng là công viên gần Nhất Trung nhất, bên trong có một hồ nước nhỏ, bên cạnh hồ còn có một ngọn núi nhân tạo, mặc dù không cao, nhưng phong cảnh tuyệt đẹp, trong làn gió xuân cỏ cây không ngừng phủ kín cả mặt đất.

Lúc hai người Mặc Khuynh Thành đến thì bên Nhất Trung còn chưa tan học.

“Ở nơi này luôn đi.” Giữa sườn núi, có một khu đất có tầm nhìn rộng mở, có thể nhìn thấy hoa cỏ và hồ nước phía xa xa, trên đầu còn có một cây đại thụ che ánh nắng mặt trời cho bọn họ.

“Được.” Mặc Dận buông túi đồ lớn trên tay, lấy ra một tấm vải hình vuông lớn, trải ở dưới gốc cây, sau đó lại bày từng hộp bánh ngọt, com hộp, đồ ăn thím Trương đã chuẩn bị, đương nhiên, đặc biệt đặt những thứ chuẩn bị cho Mặc Khuynh Thành ở một bên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 67: Bị phát hiện

Edit: TranGemy di3ndan.Bquydon

“Reng reng reng.”

Lê An An vừa nghe thấy tiếng chuông, lúc ấy tiết của giáo viên dạy toán còn chưa kết thúc đã lập tức đứng lên hô to: “Tan học rồi!”

Tô Nhạc Thiên nhìn thấy giáo mặt mũi đen thui đứng trên bục giảng, chỉ biết lắc đầu, Lê An An này đúng là không chết được cũng phải tự tìm đường chết đây mà.

“Tay chân mấy người nhanh lên một chút, chậm thêm nữa là mình không chờ các cậu nữa đâu.” Lê An An đứng tại chỗ dậm chân, dáng vẻ khó nén nổi sốt ruột.

“An An, cậu không cần phải gấp gáp như vậy, công viên Từ Lăng gần ngay đây thôi mà.”

“Nhạc Thiên, cậu không hiểu, An An đây là bị thần ăn nhập rồi.” Tống Tiểu Bảo đẩy đẩy gọng kính trên mũi, giúp Lê An An giải thích.

“Nhưng mà đồ ăn cũng ở đó rồi, cũng đâu có chạy mất.”

“Nhạc Thiên, đây là cậu không biết rồi, đồ ăn do thím Trương làm là những món mình thích ăn nhất, rất muốn ăn, rất rất muốn ăn, rất rất rất muốn ăn, sao các cậu còn đứng đờ ra đây thế hả, còn không đi mau!”

Vì thế, Lê An An hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang dẫn theo hai tiểu binh dùng tốc độ của tên lửa lao ra khỏi lớp.

“Khuynh Thành, đồ ăn, mình tới rồi đây!”

Thật vất vả mới đợi được bọn họ, Mặc Khuynh Thành vừa nghe thấy tiếng Lê An An, trên đầu đã hiện đầy vạch đen, quả nhiên cô ấy thích nhất vẫn là đồ ăn.

“Khuynh Thành, cậu thấy mình đến nhanh không, đồ ăn của mình có phải bị nguội mất rồi không, có điều nguội cũng chẳng sao, tuy hương vị ăn không được ngon bằng lúc nóng, nhưng chung quy lại vẫn là rất ngon.”

Lê An An lú la lú lồ nói một tràng dài đủ thứ chuyện về đồ ăn khiến Mặc Khuynh Thành đau hết cả đầu, trực tiếp cầm hộp com lên nhét vào tay cô ấy.

“Đây, đồ ăn của cậu.”

Lê An An suy nghĩ nhìn hộp com, sau đó ánh mắt sáng lấp lánh, thật tốt, cầm có vẻ nặng tay, có vẻ là không ít đâu.

“Các cậu tới rồi? Mau ngồi đi.” Cuối cùng Mặc Khuynh Thành cũng đuổi được Lê An An sang một bên, quay sang cười nói với Tô Nhạc Thiên và Tống Tiểu Bảo ở bên cạnh cô ấy.

“Không biết mọi người thích ăn cái gì, nên cứ chuẩn bị bữa mỗi thứ một chút.” Mặc Khuynh Thành nói xong, không cần cô phải động tay, Mặc Dận đã mở mấy hộp đồ ăn ra, bên trong không chỉ có đủ các loại com nắm mà còn có rất nhiều bánh ngọt và đồ ăn kèm, ngay cả trà cũng đã được pha sẵn.

“Khuynh Thành, thật vất vả cho cậu, chuẩn bị nhiều đồ như vậy.” Tô Nhạc Thiên cong cong đuôi mắt mang ý cười, ánh mắt lại liếc về phía Mặc Dận.

“Cái này cũng không phải là tự mình chuẩn bị, đều là Dận làm đấy.”

Mặc Khuynh Thành nói đơn giản một câu, nhưng dường như tất cả mọi người đều ngay lập tức nhìn về phía cô, ngay cả Lê An An cũng bất ngờ buông đồ ăn trong tay ra.

Cô bị mọi người nhìn cho phát sợ: “Sao thế?”

“Không có gì, bận rộn cả buổi sáng rồi, thân thể em còn chưa khỏe đâu, mau ăn chút gì đó đi.” Mặc Dận cười rạng rỡ, đưa tay mở hộp đồ ăn dành riêng cho cô ra.

“Oa!” Lê An An vừa nhìn thấy hộp đồ ăn tinh xảo kia, đột nhiên cảm thấy như vừa bị ngược một trận.

Bên trong cặp lồng này, com đều được nắm tỉ mỉ thành các loại hình thù, nhìn đáng yêu vô cùng.

“Khuynh Thành, hộp com của cậu tuyệt quá!” Thật muốn ăn. Một câu cuối cùng của Lê An An còn chưa ra khỏi miệng đã thấy động tác của Mặc Dận mà bị nuốt ngược trở lại, đây rõ ràng là anh đặc biệt chuẩn bị dành riêng cho Khuynh Thành.

“Đúng vậy...” Mặc Khuynh Thành cũng nhẹ giọng cảm thán, kim lòng không được mà nhìn về phía Mặc Dận, vì sao cô lại cảm thấy đây là do chính tay anh tự làm nhỉ.

“Cục cưng, nhìn cái gì nữa, mau ăn đi.”

Mặc Khuynh Thành nhìn phần com được trang trí cẩn thận đến độ tinh xảo hoàn mỹ, chọn bữa một cái cho vào miệng.

Mặc Dận nhìn theo động tác của cô, nụ cười trên môi càng thêm rực rỡ, món Mặc Khuynh Thành vừa ăn không phải là...

“Khuynh Thành, sao cậu lại ăn trước mình chứ!” Lê An An kinh ngạc hô lên.

“Khụ khụ khụ...”

Mặc Dận nhanh tay đưa trà hoa lên cho cô uống, thuận tiện dùng ánh mắt lạnh lùng đến tê liệt liếc Lê An An một cái.

Lê An An sợ tới mức sau lưng toát mồ hôi, nhìn Mặc Khuynh Thành không ngừng ho khan, trong lòng có chút áy náy: “Khuynh Thành, cậu không sao chứ, mình không phải cố ý đâu.”

Mặc Khuynh Thành vừa ho khan vừa xua xua tay, ý bảo cô không sao, chỉ là cô vẫn ho đến đỏ bừng cả mặt khiến Lê An An càng thêm áy náy.

Mặc Dận vẫn kiên trì vỗ nhẹ sau lưng cô, ánh mắt tràn đầy lo lắng: “Cục cưng, đỡ hơn chút nào chưa?”

“Đỡ hơn nhiều rồi.”

Mặc Khuynh Thành nhìn anh, khoe mắt anh có chút ướt ướt, nhưng vẫn đang mỉm cười ấm áp với cô, thật quyến rũ.

Điều này làm cho Mặc Dận càng thêm trách móc Lê An An, thậm chí còn nảy sinh ý tưởng lẽ ra hôm nay không nên tìm mấy người bọn họ cùng đi dã ngoại.

“Được rồi, An An, cậu cũng mau ăn đi, để lát nữa là bị Tống Tiểu Bảo ăn hết đấy.” Mặc Khuynh Thành nói lảng sang chuyện khác, cũng thành công đánh lạc hướng sự chú ý của Lê An An.

Không đúng, Lê An An vừa quay sang đã nhìn thấy Tống Tiểu Bảo cúi đầu ăn uống hăng say đến không ngẩng đầu lên được, ngay lập tức quên mất vừa rồi xảy ra chuyện gì, lớn tiếng hô: “Tống Tiểu Bảo! Cậu ăn chậm một chút cho mình!”

Nhưng mà, Tống Tiểu Bảo nào có nghe được lời này, tốc độ ăn lại càng nhanh hơn, Lê An An nhìn đến hai mắt cũng đỏ lên, đưa tay cầm bánh khoai môn vội vã nhét vào miệng.

Lúc này Mặc Khuynh Thành mới âm thầm thờ phào một hơi, cô thật sự sợ cô gái ngốc này sẽ bị ánh mắt của Mặc Dận giết chết mất.

Mặc Dận cũng không phải là người ngốc, anh hiểu rõ ý tứ của cô, chỉ có thể yên lặng lấy trà gừng đặt trước mặt cô.

Khỏe miệng Mặc Khuynh Thành khẽ cong lên, nhìn đáng vẻ không cho phép cự tuyệt của Mặc Dận, đành cười khổ cầm bát trà lên uống.

Sau khi ăn xong, Lê An An nhanh chóng lôi kéo Mặc Khuynh Thành xuống núi chơi thả diều, Tổng Tiểu Bảo cũng chạy theo góp vui, chỉ còn lại Mặc Dận và Tô Nhạc Thiên ở lại thu dọn tàn cục.

“Cậu có mục đích gì?” Sau khi xác định mấy người Mặc Khuynh Thành không không nghe thấy gì, Mặc Dận mới trực tiếp mở lời hỏi thẳng.

Động tác trên tay Tô Nhạc Thiên thoáng dừng lại trong một giây, ngay sau đó lại khôi phục lại vẻ bình thường, nghi hoặc hỏi: “Anh Mặc, cái gì mà có mục đích gì?”

Mặc Dận đặt cặp lông vào trong làn, nhìn về phía Tô Nhạc Thiên: “Cậu không cần phải giả bộ hồ đồ trước mặt tôi, tôi đã nói ra như thế, có nghĩa là đã tìm hiểu qua rồi.”

Tô Nhạc Thiên cũng không tiếp tục dọn dẹp, thẳng lưng đứng dậy, đột nhiên bật cười: “Không ngờ thế mà lại bị anh phát hiện.”

“Cassiel, người của gia tộc Franklin, cậu đến Trung Quốc, là vì mục đích gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Thương tổn tới cô ấy một phần thì cậu sẽ bị hủy hoại hoàn toàn

Edit: TranGemy di3ndan.Bquydon

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, đây là thời điểm nóng nhất trong ngày, lại ở dưới tán cây xanh, xung quanh có gió mát thổi hiu hiu, có cảm giác rất dễ chịu.

Bên cạnh hồ nước nhỏ, mấy người Mặc Khuynh Thành đang vui vẻ chơi thả diều, trên sườn núi, Mặc Dận và Tô Nhạc Thiên vẫn đang mặt đối mặt.

“Cái này mà còn có thể tra ra được, không thể không nói rằng năng lực của anh Mặc rất mạnh đấy.” Tô Nhạc Thiên rất bình tĩnh, không hề có một chút hoảng loạn nào.

“Rốt cuộc thì cậu có mục đích gì?” Mặc Dận hỏi lại.

“Anh có thể tra ra được xuất thân của tôi, sao lại không biết được mục đích của tôi à?” Tô Nhạc Thiên đá vắn đề ngược lại, không lo lắng chút nào việc Mặc Dận biết hay không hay là biết được bao nhiêu.

Sắc mặt Mặc Dận cũng không thay đổi: “Cho dù cậu có mục đích gì đi chăng nữa, cách xa cục cưng ra một chút.”

“Cái này thì tôi sợ không có cách nào đáp ứng anh được.” Tô Nhạc Thiên tỏ ra bất đắc dĩ: “Kỳ thật con người Mặc Khuynh Thành cũng rất tốt, chính là, hơi đơn thuần quá.”

Mặc Dận sắc bén nhìn Tô Nhạc Thiên, dùng tất cả uy áp của mình chèn ép cậu ta.

Tô Nhạc Thiên cảm thấy hô hấp có hơi khó khăn, Mặc Dận lại có thể có khí thế mạnh mẽ như vậy, hai chân hơi run, sau lưng cũng toát mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười bình thản.

“Bóp.”

Tô Nhạc Thiên lão đạo ngã ngồi xuống đất, thở hổn hển.

“Cassiel, tốt nhất cậu tránh xa cục cưng ra một chút, nếu không để tôi phát hiện ra cậu gây khó khăn gì cho cô ấy, gia tộc Franklin cũng không bình yên được đâu.”

Tô Nhạc Thiên chân động, không thể tin được nhìn về phía Mặc Dận: “Anh Dận, sao anh có thể nói ra những lời này, anh không biết anh là...”

“Tôi là cái gì, tôi chỉ cần biết, tôi là anh cả của cục cưng, cô ấy là sinh mệnh của tôi.”

Tô Nhạc Thiên mở miệng muốn nói lại bị Mặc Dận ngăn cản: “Cậu không cần nói thêm gì nữa, chỉ cần nhớ cho kỹ lời tôi nói, thương tổn tới cô ấy một phần thì cậu sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.”

Lúc này, mấy người Mặc Khuynh Thành vừa trở về.

“Ai da, Nhạc Thiên, sao cậu lại ngồi dưới đất thế kia?” Lê An An không rõ tình hình lên tiếng hỏi.

Tổng Tiểu Bảo đứng bên cạnh có vẻ suy nghĩ sâu xa, không hiểu sao cậu thấy không khí này có gì đó không đúng lắm.

“Cục cưng, có mệt không, có muốn uống nước không?” Mặc Dận đưa trà hoa cho Mặc Khuynh Thành, lại thuận thực dùng khăn thấm mồ hôi trên mặt cô, không hề có ý định sẽ giải thích gì cho Tô Nhạc Thiên.

Tô Nhạc Thiên cười khỏ, xem ra cậu ta đã thật sự đắc tội Mặc Dận rồi, chỉ có thể tự mình “giải thích” thôi.

“Minh vừa thu dọn một chút nên hơi mệt, ngồi xuống nghỉ ngơi thôi. Các cậu chơi mệt rồi à?”

Tổng Tiểu Bảo gật gật đầu, trong mắt vẫn hiện lên chút nghi hoặc, cho dù là ngồi nghỉ thì cũng không cần phải ngồi lên khăn ăn chứ.

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng cần phải trở về rồi, bằng không thể vào kịp tiết học đầu tiên đâu.” Tô Nhạc Thiên vuối vuối quần, mở miệng nói lời tạm biệt.

“Đứng đứng đứng, chúng mình phải đi đây, Khuynh Thành cậu về nghỉ ngơi cho khỏe nhé, tan học mình sẽ sang thăm cậu.”

“Ừ, cái này cậu cầm đi.” Mặc Khuynh Thành cầm những đồ ngọt chưa ăn nhét vào tay Lê An An.

Lê An An cực kỳ vui vẻ: “Vẫn là Khuynh Thành hiểu mình nhất.” Sau đó lại cẩn thận dặn: “Khuynh Thành, tối nay đừng quên xem tivi nhé!”

Xem tivi?

Mặc Khuynh Thành nghi hoặc nhìn về phía Mặc Dận.

“Cục cưng, em quên mất tối nay phim 《Nghê quân》lên sóng à?”

Mặc Khuynh Thành bừng tỉnh ngộ, vỗ đầu: “Thảo nào sáng nay đạo diễn Từ nhắn cho em một đồng tin nhắn!”

“...” Có nghĩa là đến giờ cô còn chưa thèm mở tin nhắn ra đọc?

Về đến nhà, Mặc Khuynh Thành một cước đá bay giày trên chân ra, chạy thẳng lên lầu.

Mặc Dận đi ngay đằng sau còn chưa kịp lên tiếng đã không thấy bóng dáng cô đâu rồi, chỉ có thể bắt đắc dĩ nhặt giày cô lên xếp gọn gàng vào tủ, sau đó cũng nhanh chóng đi một bước hai bậc thang lên tầng.

Mặc Dận vốn tưởng là cô vội chạy về phòng, ai ngờ cô lại đến thẳng phòng đàn.

Trong phòng đàn, trên đất trải thảm lông mềm mại, bên trong bày đủ các loại nhạc cụ, cửa sổ kính sát đất, một cây dương cầm lớn màu trắng đặt giữa phòng, như thể một tấm bình phong vĩ đại, mặt trên đặt một lọ hoa bách hợp, mỗi một bông vẫn vô cùng tươi tắn, xinh đẹp và sống động một cách hoàn mỹ. Sát tường có vài cái giá, trên đó đặt các loại nhạc cụ như đàn tranh, đàn cô,...

Còn Mặc Khuynh Thành, cô đang chỉnh lại cây đàn tranh màu trắng, rồi phóng tới trước giá để đàn.

“Cục cưng, em muốn đánh đàn?” Mặc Dận tiến lên giúp Mặc Khuynh Thành lấy cây đàn tranh xuống.

“Vâng.” Hai mắt Mặc Khuynh Thành sáng ngời, tươi cười hết sức ngọt ngào.

“Hôm nay em đột nhiên muốn đánh đàn, Dận, em đàn cho anh nghe nhé?”

“Được.” Mặc Dận tùy ý nhấc một cái ghế đặt trước mặt cô, đôi mắt sâu thẳm như giếng cổ vẫn nhìn cô chăm chú.

Hai tai Mặc Khuynh Thành nóng lên, cúi đầu không dám nhìn anh, sau khi điều chỉnh tốt trạng thái, cô tùy ý gảy vài dây trên đàn, ừm, âm thanh khá ổn.

Trước tiên cô thử đánh một lần bản “Tri âm tri kỷ”, so với đêm hội lần đó còn hay hơn, thêm một phần nghệ thuật đầy tính ngẫu hứng, bớt đi một phần khó khăn phức tạp.

Mặc Dận chỉ lắng lắng nghe, trong lòng dâng lên một niềm tự hào, đây là cục cưng của anh, là cục cưng độc nhất vô nhị.

Mặc Khuynh Thành đàn đến nốt nhạc cuối cùng thì đột nhiên thay đổi giai điệu, không còn là khúc nhạc quen thuộc, điều này làm cho một người đa tài như Mặc Dận cũng không khỏi hơi kinh ngạc.

Lần đầu du dương uyển chuyển, có chút mềm mại của thiếu nữ, lại có chút cương nghị của đàn ông, trong đó còn mang theo sự do dự, cuối cùng hóa thành kiên định, phá tan trở ngại, đi thẳng về hướng hạnh phúc.

Mặc Dân nghe khúc nhạc này thấy tương tự như một khúc trong tuyển tập Phụng Cầu Hoàng, cũng giống như bọn họ vậy, không dám đi về phía trước, do dự, rồi mãi cuối cùng mới thấy được tâm ý của nhau.

“Dân, thế nào?” Mặc Khuynh Thành kết thúc nốt nhạc cuối cùng, giọng nói trong veo còn có lẫn chút lo lắng.

Mặc Dân không nói gì, dùng hành động thực tế để nói cho cô biết suy nghĩ của anh.

Đột nhiên Mặc Khuynh Thành bị anh ôm vào lòng, rất chặt, không cho phép cô trốn tránh.

Cô cũng yên lặng giơ tay lên, vòng tay quanh thắt lưng trắng kiện của anh, cũng gắt gao ôm lấy anh, như muốn đáp lại anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Yêu quái mau biến đi

Edit: TranGemy di3ndan.B3quydon

Buổi tối, trên bầu trời đêm đen tuyền hiện lên rất nhiều những vì tinh tú, vàng trắng khuyết cong cong kiêu diễm, thẹn thùng khuất sau tầng mây.

Nhà họ Mặc.

“Con về rồi đây!” Mặc Giác mở cửa nhà ra, lớn tiếng hô, chỉ đáng tiếc là không có ai đáp lại.

“Ồ, không có ai à?” Mặc Giác đi dép lê của mình vào, vừa đi vừa gọi: “Anh cả, em gái, các người có nhà không? Thím Trương?”

Đột nhiên, anh nghe thấy tiếng động trên lầu, lập tức hoảng hốt, dừng nói mình lại gặp được quỷ chứ? Biệt thự sáng trưng mà lại không một bóng người, đúng lúc đó trên lầu lại có tiếng động, sau đó, theo kịch bản có phải sẽ xuất hiện một con ma bị treo ngược trên trần không?

“Àm, âm, âm...”

“Mặc Giác, mày nghĩ linh tinh cái gì đấy! Trên đời này lấy đâu ra quỷ chứ!” Mặc Giác xoa xoa cánh tay đã nổi đầy da gà của mình, bước từng bước lên lầu.

“Àm, âm, âm...”

Mặc Giác đi theo âm thanh phát ra đó đến phòng đàn, tay cầm cửa cửa ở ngay trước mắt nhưng tay anh lại nặng như ngàn cân không thể động đậy được.

“Ha ha ha...”

Một giọng nữ truyền ra, có chút quen thuộc, nhưng không nghĩ ra được là ai.

Mặc Giác không ngừng lẩm bẩm: “Không có quỷ, không có quỷ đâu...”

Tay phải nhanh chóng mở cửa phòng ra, hai mắt vẫn nhắm chặt, lớn tiếng hô: “Yêu ma quỷ quái mau biến đi, yêu ma quỷ quái mau biến ngay! Nếu không thì đừng có trách!”

Thời gian nặng nề trôi qua, lần đầu tiên Mặc Giác biết đến cảm giác một giây trôi qua mà dài tựa một năm là thế nào, hiện giờ cảm giác của anh chính là như thế.

Ồ, không có âm thanh nào nữa, có phải là bị anh dọa chạy mất rồi không?

Mặc Giác nghĩ thầm trong lòng, lặng lẽ ti hí hé một bên mắt ra, nhìn vào phòng.

“Rầm!”

Cửa phòng bị một trận gió thổi đóng lại.

“Anh cả, em gái, hóa ra là hai người à!” Mặc Giác thở phào một hơi nhẹ nhõm, đáng vẻ như thể vừa chết đi sống lại.

“...” Mặc Khuynh Thành không biết nói sao nhìn đáng vẻ tự mình dọa mình của anh hai, cô cũng tự cảm thấy mất mặt thay cho con người này!

“Giác, em làm cái gì đấy?” Mặc Dận cau mày, trong ánh mắt xuất hiện chút không vui.

Lúc này Mặc Giác mới nhớ ra bản thân đã làm cái chuyện ngu ngốc gì, nghe rằng xấu hổ cười: “Anh cả, này, cái này, à đúng rồi, em vừa mới bị mộng du, cho nên em cũng không biết bản thân vừa phạm phải chuyện gì đâu!”

Mặc Khuynh Thành lặng lẽ che mặt, con khi Mặc Giác này chơi cái trò gì vậy!

Sắc mặt Mặc Dận càng thêm âm trầm, nhưng nhiều hơn vẫn là bất đắc dĩ: “Giác, sao tối nay em lại về nhà?” Nếu anh nhớ không nhầm thì hôm nay không phải là cuối tuần.

“Anh cả, đương nhiên em về là vì em gái rồi, hôm nay là ngày bộ phim 《Nghê quân》lần đầu tiên lên sóng, ngày trọng đại như thế sao em có thể bỏ lỡ được!”

“Đúng vậy, tất cả chúng ta đều không thể để lỡ.” Ở cửa, Mặc Tuyền Thần và Lan Tuyết Mai xuất hiện, trên người vẫn còn mặc áo khoác đi ngoài đường, trong tay còn kéo theo va li, đáng vẻ phong trần mệt mỏi.

“Ba, mẹ.” Trên mặt Mặc Khuynh Thành không che giấu được sự hạnh phúc, vui vẻ đứng lên chạy về phía cửa.

Mặc Tuyền Thần ôm lấy cô, cảm nhận được sự ấm áp trong lòng, một chút mệt mỏi trước đó lập tức biến mất, sau đó ông nhàn nhạt: “Tiểu Quai, con gây đi.”

“Đúng vậy, thế nào mà lại gây mất một vòng thế này, không phải là không ăn uống cơm nước hẳn hoi đấy chứ, xem sắc mặt tái nhợt rồi này. Không được, mẹ phải đẩy lùi hành trình sắp tới lại, ở nhà chăm sóc bồi bổ cho con vài ngày mới được.” Lan Tuyết Mai đau lòng nhìn khuôn mặt gầy nhọ nhắn của Mặc Khuynh Thành.

“Hất xì.”

"Cục cưng."

"Tiểu Quai."

"Em gái."

Mặc Khuynh Thành xấu hổ thề thốt: "Chắc chắn là lúc này An An đang nhớ con."

Mặc Dận không hài lòng cảm chán lên, quán quân người cô: “Thân thể em còn chưa khỏe lên đâu, còn muốn làm gì nữa.”

“Thân thể còn chưa khỏe? Dận, Giác, hai đứa chăm sóc Tiểu Quai kiểu gì vậy hả?” Giọng nói thâm trầm của Mặc Tuyền Thành vang lên, trải qua nhiều năm lẫn lộn trên thương trường giọng ông đã trở nên rất lạnh lùng và mãnh liệt.

Mặc Dận còn gọi là ôn, Mặc Giác thì trực tiếp đồ mồ hôi lạnh luôn, anh gần như không chăm sóc gì cho Khuynh Thành mà, anh làm sao có thể nói ra điều này được?

Trái lại, Mặc Dận nói: “Ba mẹ, thực xin lỗi, tối hôm qua có mưa lớn, con đi đón em muộn, làm cục cưng bị ngấm mưa nên mới bị ốm.”

Mặc Khuynh Thành nghiêng người nhìn Mặc Dận nhận hết trách nhiệm vào mình, không nhắc gì tới cô: “Ba mẹ, thật ra...”

“Thật ra Tiểu Quai có gọi điện cho con, nhưng con lại không để chuông nên mới không nghe được, thật xin lỗi, đều là lỗi của con.”

“Được rồi, con biết sai là được rồi, lần sau chú ý một chút, sức khỏe của Tiểu Quai không được tốt.” Lan Tuyết Mai giảng hòa.

“Vâng, con biết rồi.”

“Đừng đứng ở đây nói chuyện nữa, xuống lầu đi, chắc các con cũng chưa ăn cơm tối, để mẹ đi nấu, rồi cả nhà cùng ăn bữa cơm.”

Sau khi ăn xong, tất cả mọi người cùng ngồi trước tivi, chờ quảng cáo kết thúc.

Đoạn quảng cáo cuối cùng đang phát, Mặc Giác có chút không chờ nổi nữa: “Nhanh lên, chiếu luôn đi nào!”

“Thằng nhóc thôi, yên tĩnh một chút,” Mặc Tuyền Thần miệng thì nhắc nhở nhưng ánh mắt vẫn không rời tivi.

3, 2, 1,...

Rốt cuộc ba giây cuối cùng cũng trôi qua, trong lòng tất cả mọi người đều âm thầm cảm thán, rốt cục cũng chờ được đến lúc này.

《 Nghê quân 》

Ca khúc chủ đề đầu phim của 《 Nghê quân 》 được thể hiện bởi ca sĩ danh tiếng kì cựu, giọng hát đầy từ tính mang theo âm hưởng như từ ngàn xưa vọng lại, thể hiện khúc ca của một xã hội đầy gió tanh mưa máu, kéo mọi người cùng cảm nhận về một thời loạn thế.

Thật ra tập một cũng không có cảnh diễn của Mặc Khuynh Thành, bọn họ cũng biết rõ điều này, nhưng dù sao cũng là bộ phim có sự góp mặt của con gái bảo bối nhà mình, cho dù tập một không xuất hiện cũng muốn xem, dù sao xem những phân cảnh trích ở đầu phim và ca khúc cuối phim cũng được, trong đó vẫn có thể thấy được hình ảnh của cô.

“Bà xã, em xem, Tiểu Quai của chúng ta thật không hổ là con gái anh!”

“Tuyển Thần, đó là đồ nam đấy, quần áo trên người thật thích hợp với Tiểu Quai, không được, em cũng muốn thiết kế vài bộ cho Tiểu Quai.”

“Người đẹp, con cũng muốn, em gái mặc còn đẹp như vậy, khẳng định con mà mặc vào cũng không kém đâu!”

“Được được được, cả nhà đều có phần, đến lúc đó chúng ta chụp một bộ ảnh chung!”

“Mẹ, mẹ thiết kế thêm cho cục cưng mấy bộ đồ nữ đi.” Mặc Dận cẩn thận nói ra nguyện vọng của mình.

“Không thành vấn đề, con có muốn chuẩn bị trước cả mũ phượng khăn quàng vai* luôn không? Mẹ cảm thấy đề sau này Tiểu Quai dùng trong nghi thức hôn lễ cũng không tệ, ông nội bà nội chắc chắn cũng sẽ thích.”

*Mũ phượng khăn quàng vai: trang phục cưới theo phong tục cổ truyền của người Trung Quốc.

“Nhất định phải thiết kế thật đẹp, còn phải kết hợp với cả trang sức nữa, một cái cũng không được lạc què.”

“Đó là chắc chắn rồi, còn nữa, còn nữa, chúng ta có cần phải thiết kế cho mới lạ thêm chút không, như thế cũng không tệ đâu...”

“Được chứ, như vậy, ngày mai em...”

Ba người rất sôi nổi thảo luận, Mặc Dận ngồi cạnh thỉnh thoảng chêm vào một câu, còn Mặc Khuynh Thành, cô đã hoàn toàn hóa đá, xin đừng quấy rầy.

----- Chuyện bên lề -----

Mặc Dận: Ai là ma quỷ?

An Nhiên: Cậu đấy.

Mặc Dận: Vậy vợ tôi là gì?

An Nhiên: Người.

Mặc Dận: Người và ma không thể yêu nhau.

An Nhiên: Vậy mới kích thích chứ.

Mặc Dận: Cho nên kích cô cút luôn rồi?

An Nhiên: Cậu cút đi.

Mặc Dận: Được. (đã cút.)

An Nhiên: Quay lại, cậu quay lại cho tôi! Người này suốt ngày chỉ biết bày trò quậy phá! Cậu muốn để bà đây chết đói à!

Mặc Dận: Hệ thống thông báo, người này đã log out.

An Nhiên:...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 70: Nhà có gánh hài

Buổi tối ở Đế Đô, đèn đuốc sáng ngời, mọi người ai cũng như thể có hẹn từ trước mà một mực canh giữ trước màn hình tivi, cùng nhau chờ đợi giây phút đó.

Hoa viên lộng lẫy, trong khu biệt thự cao cấp.

“Mau tới đây, mau tới xem.” Trương Ngũ là một học sinh trong hệ phổ thông trực thuộc đại học D, từ khi tham gia buổi họp báo ra mắt 《 Nghê quân 》, cô ấy vẫn luôn luôn ngóng chờ.

“Tiểu Ngũ, con đừng kích động như thế, không phải chỉ là một bộ phim truyền hình thôi sao?” Mẹ Trương nhìn dáng vẻ của con gái thật không biết nói gì.

“Mẹ, mẹ không biết đâu, Ngọc Diện công tử này cực kỳ đẹp trai, mẹ xem rồi nhất định sẽ thích!”

“Thật thế à? Đẹp trai đến thế cơ á, mau nói đi xem nào.” Mẹ Trương bình sinh thích nhất là nhìn các tiểu thị tơi, nghe thấy vậy đương nhiên là bà rất hứng thú.

“Cái này phải hình dung thế nào nhỉ, có thể nói là trên dưới nhân gian, chỉ có một người mà thôi!”

“Thật sự đến mức như con nói sao?”

“Đương nhiên rồi! Sau khi mẹ thấy rồi nhất định sẽ vứt bỏ ba con cho mà xem!”

“Con nhóc thối này, thế mà dám xúi giục mẹ con vứt bỏ ba!” Ba Trương đang ngồi đọc báo bên cạnh làm bộ cả giận nói.

“Mẹ, mẹ xem, ngay cả người duy nhất mẹ thấy hứng thú mà ba cũng muốn cướp đoạt!”

“Lão Trương, trật tự cho tôi, cùng nhau xem!” Mẹ Trương đã hạ lệnh xuống, ba Trương cũng chỉ có thể cười khổ ngồi trên sofa cùng nhìn lên tivi.

Tình hình tương tự cũng xuất hiện ở rất nhiều gia đình, có người xem vì đây là phim của đạo diễn Từ Lập, có người xem vì là người hâm mộ của nam chính nữ chính, cũng có một phần không nhỏ là vì Mặc Khuynh Thành.

Sáng sớm ngày hôm sau, bởi vì yêu cầu của Lan Tuyết Mai, Mặc Khuynh Thành chỉ có thể xin phép nghỉ một ngày nữa.

“Tiểu Quai, trước hết uống canh gà này đi đã, mẹ dậy từ sớm hầm cho con đây, con thử xem có ngon không?” Lan Tuyết Mai bung bát đi nhanh tới trước mặt Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành cười khổ, cô cũng không thể phụ ý tốt của mẹ đại nhân được, chỉ có thể nhận mệnh cảm ơn lên uống từng ngụm.

Có điều Mặc Giác bên cạnh thì nói chuyện hết sức không có đầu óc, vừa nhìn thấy bát canh gà kia đã thốt lên: “Người đẹp, mới sáng ra đã uống canh gà ngấy chết được!”

“Thằng nhóc thối!” Mặc Tuyên Thần tức giận lườm anh ta, bà xã của ông đây đã làm thì cái gì cũng đúng!

Lan Tuyết Mai nói: “Không sao, ở đây chẳng phải có tiểu long bao sao, vừa vặn có thể ăn cùng.”

Mặc Khuynh Thành chẳng buồn hé răng, uống xong bát canh gà thì đẩy về phía trước: “Con ăn no rồi.”

“Em gái, một bát canh đã no rồi, chẳng lẽ em đang giảm béo à?”

Mặc Tuyên Thần vừa nghe thấy lời này thì lông mày đã nhíu chặt lại, bày ra dáng vẻ nghiêm khắc: “Tiểu Quai, con gầy như vậy, giảm cái gì mà giảm, ăn nhiều một chút, một bát canh có khác gì uống nước không đâu.”

“Đúng vậy, Tiểu Quai, ba nói rất đúng, ăn thêm chút nữa đi.”

Mặc Khuynh Thành kiên trì cầm lấy cái bánh bao Lan Tuyết Mai gấp vào bát cô, đưa lên miệng ăn, trong lòng không ngừng hò hét, Mặc Dân, anh mau trở lại đi!

“Bà xã, Dân nhi có phải là nên đến rồi không?”

“Nhìn thời gian có lẽ là vậy, chắc là...”

“Két.”

“Đến rồi!” Đây đúng là nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến.

Mặc Khuynh Thành lập tức buông đôi đũa, đứng dậy chạy ra cửa.

“Ông nội, bà nội.”

“Ai da, tâm can bảo bối, bà nội nhớ con muốn chết rồi!” Mạc Thúy Tư năm nay sáu mươi tư tuổi, nhưng giọng nói vẫn còn rất to, nhân gian gọi là, phổi lớn.

“Bà nó này, mau tránh ra để cho tôi nhìn cháu gái ngoan của tôi cái nào, lại gầy đi rồi, tôi nói mà mấy cái người này ai đi làm cứ đi làm, ai đến trường cứ đến trường, còn ai có thể chăm sóc hẳn hoi cho bảo bối nhà chúng ta được chứ, không được, bảo bối, cùng về nhà với ông bà nội đi, ít ra còn có hai người chúng ta chăm sóc cháu.” Mạc Ngật càng nói càng cảm thấy chủ ý của mình rất tuyệt, bản thân ông cũng đã lâu không được gặp bảo bối, thế này là mỗi ngày đều có thể để trong lòng bàn tay mà cưng chiều rồi.

Mạc Thúy Tư nghe thấy người bạn già nói như vậy, cũng đồng tình: “Đúng vậy, công việc của mấy đứa đều bận rộn như vậy, bây giờ Tuyết Mai còn đang trong đợt lưu diễn, thằng nhóc Tuyền Thần kia cũng suốt ngày đi ra nước ngoài, dù Dận nhi có thể chăm sóc cho con nhưng nó cũng có việc phải làm, cùng bà nội về nhà đi, đây là cách hoàn hảo nhất đây.”

Mặc Khuynh Thành không nghĩ tới bọn họ lại muốn lôi kéo cô về nhà chính: “Ông nội, bà nội, con cũng muốn về nhà với hai người, nhưng mà Ngọc Tuyền Sơn cách trường Nhất Trung xa quá, nếu thế mỗi ngày đều phải đi học từ rất sớm, không giống như ở đây, con còn có thể ngủ lười thêm một chút.”

“Ba mẹ, tuy rằng con có bận nhưng còn có mấy người thím Trương, mỗi ngày Dận nhi cũng chăm sóc cho Tiểu Quai, hai người cứ yên tâm đi.” Lan Tuyết Mai tiến lên đỡ Mạc Thúy Tư, ý tứ khuyên bảo để bọn họ từ bỏ suy nghĩ này.

Mặc Ngật nghe thế thì dậm dậm cây gậy trong tay xuống đất: “Hừ, bọn họ chăm sóc làm sao có thể so sánh với người nhà được, con không biết bây giờ có bao nhiêu đứa trẻ bởi vì cha mẹ bận rộn sự nghiệp bên ngoài mà làm ảnh hưởng đến sự phát triển nhân cách của con cái à! Mấy đứa đã không biết cảnh tỉnh bản thân, còn không cho chúng ta chăm sóc, con tưởng chờ sau này bảo bối lớn lên rồi muốn bù đắp là bù đắp được à, lúc đó thì muộn mất rồi!”

Lời của Mặc Ngật khiến cho Mạc Tuyền Thần và Lan Tuyết Mai đứng đó mà đỏ mặt, bọn họ cũng biết bọn họ bận rộn chuyện công việc, Mạc Dận và Mặc Giác được ở bên bọn họ từ nhỏ đến lớn, còn Mặc Khuynh Thành...

“Đúng vậy, ông nội bà nội, bằng không thì con không ở trường nữa, để con về nhà chăm sóc em gái cho tốt.”

“Bộp!”

“Bát nháo, trường quân đội mà con nói không ở nội trú là không ở được à!”

“Đúng đấy, Giác nhi, về sau lời này không được nói linh tinh nữa.”

Mặc Giác bất đắc dĩ, mình cũng mới nói có một câu thôi mà.

“Được rồi, chuyện này về sau hãy nói, hôm nay bảo bối là của hai chúng ta, mấy đứa muốn làm gì thì làm đi!” Mạc Thúy Tư giơ tay đuổi mấy người bọn họ đi, lôi kéo Mặc Khuynh Thành đi về phía phòng khách.

“Bảo bối, bà nói con nghe, tối qua bà xem cái phim 《Nghê quân》 kia, thật là, sao ông đạo diễn đó lại không để con diễn vai nữ chính chứ, con mà diễn đảm bảo còn tốt hơn cái cô Thôi Nghi Giai kia nhiều!”

“Bà này, bà nói cái gì đấy, bảo bối, con chơi cho vui thôi thì được, đừng có coi nó thành sự nghiệp, dù sao thì...”

“Dù sao cũng chỉ là con hát, đúng không?” Mạc Thúy Tư trợn mắt, oán giận nói: “Bây giờ đã là cái thời đại nào rồi, còn con hát cái gì mà con hát, bây giờ đều là minh tinh cả rồi!”

“Minh tinh còn không phải là con hát à! Ăn mặc hở hang như thế, bảo bối, ông nói con nghe, con ngàn vạn lần không thể quay mấy cái cảnh giường chiếu, dù là cảnh hôn cũng không được!”

Mặc Ngật nghĩ nếu Mặc Khuynh Thành mà thật sự diễn mấy cảnh đó, chắc ông sẽ bán chết người nào diễn cùng con bé mất!

Mặc Khuynh Thành bày ra bộ mặt nghiêm túc: “Đồng chí Mạc Ngật, con ở trong lòng ông là người như vậy sao?”

“Báo cáo thủ trưởng, ngài ở trong lòng ông nội giống như vàng trắng kia, xinh đẹp long lanh!”

“Đồng chí Mạc Ngật có giác ngộ rất cao, không tồi, đáng được khen ngợi.”

“Cảm ơn thủ trưởng đã khen ngợi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Khắp nơi phản ứng

Edit: TranGemy di3ndan.13quydon

Nhà họ Mặc là một khung cảnh đậm ấm, còn có một số người khác lại như thể gặp mưa dầm liên miên.

“Bốp!”

“Mẹ chỉ cho con làm những chuyện gì, sao không làm được gì ra hồn thế hả!” Luru Tinh nhìn Văn Tư Tư ngã ngối trên mặt đất khóc lóc nỉ non, có cảm giác chỉ tiếc rên sắt không thành thép.

“Mẹ, con thật sự không biết sao Mặc Khuynh Thành lại có thể lợi hại như vậy, cô ta chen vào giữa con với Tô Thụy, còn cướp cả bài nhạc phim của con, bây giờ 《Nghê quân》 bắt đầu phát sóng, danh tiếng của cô ta càng lúc lại càng lớn!”

“Hò đồ, lúc đó mẹ đã bảo con phải nắm chắc lấy cơ hội, thế mà còn không làm được, đã vậy còn để cho con nhỏ tiện nhân kia cướp được cơ hội này, trước đó đã dặn con phải thu liễm lại âm thầm nghĩ cách, con đó! Không chỉ bị cô nhỏ đó nhìn ra, xem chút nữa còn không cả giữ được Tô Thụy, con xem con còn có tác dụng gì!”

“Mẹ, con biết sai rồi, vốn còn tưởng cô ta vẫn ngu xuẩn, cuối cùng ai ngờ được kẻ tâm cơ nhất lại là cô ta! Trước đây con đều bị cô ta lừa gạt.”

“Bây giờ nói thế nào cũng có tác dụng gì, con chờ đấy mà bị Tô Thụy vứt bỏ đi!”

Trên mặt Văn Tư Tư toàn là nước mắt, khiếp sợ nhìn Luru Tinh: “Không thể nào, Tô Thụy sẽ không vứt bỏ con đâu mẹ, anh ấy nói yêu con nhất! Anh ấy sẽ không làm như vậy đâu.”

Luru Tinh trầm ngâm, nâng Văn Tư Tư từ dưới mặt đất lên: “Đứa bé ngốc này, con quên hết những gì mẹ nói trước kia rồi sao, hào môn vô tình*, con còn chờ mong cậu ta thực hiện lời hứa hẹn với con sao, đừng có u mê nữa, con phải nhớ kỹ, chỉ có thứ nắm được trong tay mới là thật.”

*hào môn vô tình: nhà giàu quyền thế thì không có tình người – TranGemy di3ndan 13quydon.

Lúc này trong đầu Văn Tư Tư là một mảng hỗn loạn, cô ta biết những gì Luru Tinh nói đều đúng, nhưng về mặt tình cảm vẫn muốn tin tưởng Tô Thụy.

“Mẹ, con...”

“Tur Tur, con không cần nói nữa, mẹ biết hết, có những chuyện chính con phải tự mình nhìn ra, con nghĩ xem, nếu Tô Thụy thật sự là một lòng một dạ với con thì sao còn đến phim trường thăm con tiểu tiện nhân kia.”

Tới phim trường!

Trong mắt Văn Tư Tư hiện lên vẻ phức tạp, chuyện tới thăm phim trường kia cô ta cũng biết, đó chính là lần cô ta đến phim trường cầu xin đạo diễn Từ, không ngờ lại gặp Tô Thụy mang theo một đồng đồ đứng ngoài cửa.

“Tur Tur, mẹ sẽ không hại con, nếu Tô Thụy thật sự toàn tâm toàn ý với con, mẹ đương nhiên chúc phúc cho con, nhưng cậu ta không có, ăn trong bát còn ngo trong nôi, con thật sự coi bọn nhà giàu là kẻ đơn thuần à!”

Văn Tư Tư mạnh mẽ dùng lý trí áp đảo tình cảm cá nhân, ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy sự kiên định: “Mẹ, mẹ nói rất đúng, Tô Thụy yêu con, nhưng anh ấy cũng tuyệt đối không buông tay Mặc Khuynh Thành, nhà họ Tô ở thành phố B đã phát triển đến mức độ cao nhất rồi, nếu còn muốn lớn mạnh hơn nữa, ắt sẽ mong muốn vào được Đế Đô, mà con thì không có tiền không có quyền thế để trợ giúp được cho anh ấy, chỉ có Mặc Khuynh Thành mới có thể.”

“Con có thể tỉnh táo mà suy nghĩ như vậy là được rồi, Tur Tur, con nhất định phải nhớ kỹ, cho dù tình hình có xấu đến đâu, đều không được để cho cảm tính lấn át lý tính, biết chưa?”

“Mẹ, con hiểu rồi.”

“Như vậy mới là con gái ngoan của mẹ, mau để mẹ nhìn xem, đánh là vì thương con thôi, để mẹ bôi thuốc cho con.”

“Mẹ, con không sao.”

Văn Tư Tư hạ tầm mắt xuống, che giấu xúc động trong đôi mắt, Tô Thụy, em sẽ để cho anh biết, ai mới là người thực sự có thể hỗ trợ cho anh được!

Ngược lại với tình hình nhà họ Văn, nhưng bên phía Tô Thụy cũng rất tệ.

Hôm nay vừa đến trường học đã nghe thấy mọi người thảo luận sôi nổi về bộ phim 《Nghê quân》 mới lên sóng tới qua, hơn nữa còn có người trực tiếp

chạy tới trước mặt anh ta mà nói về Mặc Khuynh Thành.

“Tô Thụy, vận khí của cậu thật kém, trước kia Mặc Khuynh Thành tô vẽ mặt mũi như quý, còn thường xuyên không có ý tứ gì, bây giờ thì tốt rồi, không hóa trang thành chim công nữa, cũng không theo đuổi cậu nữa, thế nào, có phải giờ cảm thấy bên tai hết sức thanh tịnh không?”

“Ai da, cậu cũng đừng có làm Tô Thụy khó chịu thêm nữa, cậu ta coi mất cá thành trên châu, bây giờ Mặc Khuynh Thành là ai chứ, người ta là đại minh tinh rồi, không chỉ có diễn xuất, còn có thể ca hát, mấu chốt nhất là được đạo diễn Từ nhìn trúng, nhất định sau này sẽ có tiền đồ rộng thênh thang.”

“Cậu nói như vậy là không đúng rồi, tiền đồ của Tô Thụy nhà chúng ta cũng không tệ đâu, cậu xem, giá trị nhan sắc cao, gia thế tốt, học tập cũng luôn nằm trong top đầu, nói ra thì, bây giờ Mặc Khuynh Thành rất xứng đôi với Tô Thụy!”

“Các người đừng ở đó mà nói hươu nói vượn nữa, mau về chỗ đi.” Tuy rằng Tô Thụy nghe mấy lời này rất thỏa mãn, nhưng trong lòng vẫn có gì đó khó chịu.

Mặc Khuynh Thành, cậu xem, bọn họ đều nói cậu với mình là trời sinh một đôi, cho nên cậu nhất định phải là của Tô Thụy tôi!

Trong trường học còn có một nơi mây đen mịt mù.

“Tổng Tiểu Bảo, cậu nói xem Khuynh Thành xin phép nghỉ thì cũng thôi đi, sao Tô Nhạc Thiên cũng xin nghỉ thế này.” Lê An An nhìn lại tình hình của hai người, thế này là không có ai chơi cùng rồi!

“Không biết.” Tổng Tiểu Bảo trả lời mà đầu cũng không thèm ngẩng lên.

“Cậu thì biết cái gì, cả ngày chỉ biết vui đầu vào đọc sách rồi lại đọc sách!”

“Bạn học Lê, dù sao mình đọc sách cũng còn tốt hơn cậu cả ngày chỉ biết lủi rủ như chim sẻ.”

“Cậu nói mình giống...”

Sau câu nói kia, Tổng Tiểu Bảo tự động giơ tay lên che chắn, trong mắt hiện lên vẻ tội lỗi, cậu không muốn cãi nhau, sau khi trở về từ buổi dã ngoại, cậu luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì đó phát sinh, cái cảm giác bất an như vậy thật không dễ chịu.

Người xin nghỉ Tô Nhạc Thiên, một chút cũng không biết bởi vì mình mà hai người bạn đang xảy ra tranh chấp, giờ này cậu ta đang ở nhà gọi một cú điện thoại quốc tế.

“Cassiel, có chuyện gì?” Giọng nói trầm thấp mạnh mẽ vang lên ở đầu dây bên kia.

“Cha, con bị phát hiện rồi.”

“Bị phát hiện? Sao lại thế?”

Tô Nhạc Thiên kể lại chuyện xảy ra ngày hôm qua một lần.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát rồi mới nói: “Không ngờ tính cách của nó lại mạnh như vậy, chuyện này cũng không thể trách con được, con cũng không cần lo lắng, chúng ta cũng không có ác ý gì với bọn họ.”

“Vâng con cũng nói với anh ta như vậy, có điều, cha...”

“Có gì cứ nói thẳng.”

“Cha, anh ta đã biết con là ai, sao chúng ta không trực tiếp đưa anh ta về luôn?”

“Cassiel, cục diện bây giờ, nếu đưa nó trở về thì có khác nào đưa nó về chịu chết?”

“Cha, con không có ý này.”

“Cha biết, về sau không cần nói những lời này, con cứ án binh bất động, đừng vội ra tay, đợi đến khi thời cơ chín muồi, tự nhiên có thể trở về thôi.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 72: Bị bôi đen, vay tiền

Edit: TranGemy – di3ndan.l3quydon

“Bịch.”

Mặc Khuynh Thành lại ngã chúi xuống, nhìn những viên đá dưới chân khiến mình vấp ngã, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên cảm giác bất an.

“Tiểu Quai, hôm nay con thế nào mà ngã suốt vậy, nếu không thì lại xin nghỉ thêm một ngày?” Lan Tuyết Mai nhìn Mặc Khuynh Thành mới ra khỏi cửa được hai bước đã ngã tới hai lần.

“Mẹ, con đã nghỉ hai ngày rồi, không thể xin nghỉ thêm được nữa.”

Lan Tuyết Mai nghĩ nghĩ, chỉ có thể nói: “Vậy con đi đường cẩn thận một chút, Tiểu Trương, lái xe chậm thôi!”

“Vâng, phu nhân.”

“Mẹ, con đi đây, bye bye.”

Xe ô tô càng đi càng xa, tâm tình Lan Tuyết Mai cũng nặng nề thành một đồng.

“Tuyết Mai, em lo lắng cho con à?” Một đôi tay vòng ôm lấy thắt lưng bà.

Lan Tuyết Mai yên tâm dựa về phía sau, lắc lắc đầu: “Con bé sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi.”

“Ừm, con bé sẽ ổn...”

“Chú Trương, dừng lại.”

“Két.”

“Tiểu thư, sao vậy?”

“Chú Trương, đằng kia, có phải là phóng viên không?” Mặc Khuynh Thành chỉ về phía trước, ở đó có một đám người đang cầm micro và máy quay.

“Tiểu thư, hay không thì chúng ta về nhà đi?” Trương Minh quay đầu hỏi.

“Chú Trương, chúng ta đi cửa sau.”

Trương Minh cho xe chạy tiếp, lướt qua đám phóng viên còn đang mòn mỏi chờ đợi ở cổng trường.

“Các người nói xem, bao giờ Mặc Khuynh Thành mới đến?”

“Anh hỏi tôi, tôi làm sao mà biết đây, sắp lên lớp đến nơi rồi, đừng nói là không tới đây.”

“Có khả năng đấy, nghe học sinh nói thân thể cô ta không thoải mái, đã hai ngày rồi không đi học.”

“Hai ngày? Đó không phải là thời điểm thông báo kia bị truyền trên mạng à?”

“Nói ra thì người này đúng thật là, không phải là cô ta cố tình trốn tránh chúng ta đấy chứ?”

“Có thể thế đấy, trước đó tôi có tin, cô ta vừa đến đoàn làm phim đã đuổi Thạch Vũ đi, sau này đến nhạc phim cũng là đoạt của bạn thân, người như vậy, khẳng định là không khác trên mạng nói mấy đâu.”

“Thật thế à? Nhưng không phải Từ Lập nói là Thạch Vũ quá kiêu ngạo nên đắc tội với đoàn làm phim sao, còn về phần nhạc phim, hóa ra vốn không phải là của cô ấy à?”

“Ban đầu không phải! Vốn là của nữ sinh hát bài 《 Tư cách 》 kia kia, tên là Văn Tư Tư gì đó, là bạn thân của Mặc Khuynh Thành thì phải.”

“Bây giờ học sinh đều như thế à, tâm cơ cũng thật sâu, ngay cả bạn thân cũng không tha.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

...

Hết thấy những người ở cổng trường đều không biết Mặc Khuynh Thành đã vào đến vườn trường rồi.

“Bạn là?” Mặc Khuynh Thành nhìn người chặn trước mặt mình, nhìn có chút quen mắt.

“Bạn học Mặc, mình tên là Bao Thính Cường, mình có việc muốn nói với bạn.”

Bao Thính Cường?

Mặc Khuynh Thành nghe thế mới nhớ ra là ai, đây chẳng phải là người ở cái đêm tiệc ngày mừng một tháng năm “Mật thám” gì đó à.

“Bạn học Bao, cậu có chuyện gì không?”

“Bạn học Mặc, trong trường đang lan truyền một số tin đồn, ngay đến các phóng viên ngoài cửa cũng biết, cậu cẩn thận một chút.”

Trong lòng Mặc Khuynh Thành dâng lên một cảm giác thú vị: “Bạn học Bao, thật cảm ơn cậu, có điều làm sao mình biết được việc bạn nói có phải là sự thật không?”

Lần đầu tiên trong cuộc đời Bao Thính Cường bị người ta nghi ngờ, mặt mũi cậu đỏ hết lên: “Bạn học Mặc, nếu không phải mình thấy con người cậu cũng không tệ, mình cũng sẽ không nói cho cậu tin tức này!” Phải biết rằng, tin tức của cậu có thể bán được rất nhiều tiền đấy.

“Bạn học Bao, nhưng lời của cậu có vẻ rất khoa trương, ai mà biết được cậu có phải do những người đó phải tới hay không chứ?”

“Cậu, cậu! Cậu không tin thì thôi, dù sao mình cũng đã nói cho cậu biết.” Bao Thính Cường quay đầu chạy lấy người, lại bị Mặc Khuynh Thành cản lại.

“Ài da, bạn học Bao, chỉ đùa chút thôi, không cần phải tưởng thật vậy chứ.”

Bao Thính Cường cũng không nghĩ là Mặc Khuynh Thành sẽ thực sự tin cậu ta: “Cậu thật sự tin mình?”

“Tin tức của “Mật thám”, nếu còn là giả thì có khác nào tự đập bảng hiệu của chính mình?”

Bao Thính Cường không ngờ cô lại biết cậu ta, có chút ngượng ngùng: “Cái kia đều là người khác nói khoa trương lên, mình còn cách “Mật thám” xa lắm.”

“Mình tin tưởng cậu có năng lực này.” Vốn là Mặc Khuynh Thành bị chặn đường, đột nhiên giờ cậu lại bỏ đi, có lẽ...

Lần đầu tiên Bao Thính Cường nghe thấy một người khẳng định về khả năng của mình như vậy, rung động trong lòng không có cách nào diễn tả được, kiên định nhìn cô: “Bạn học Mặc, mình nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của cậu.”

“Ừm.”

Trước đây Bao Thính Cường nhìn thấy Mặc Khuynh Thành đứng trên sân khấu lớn, giờ không có sân khấu lộng lẫy lại thấy gương mặt tươi cười của cô vẫn hết sức rực rỡ, không thể không cảm thán, mình đã theo đúng người.

Sau khi tạm biệt Bao Thính Cường, Mặc Khuynh Thành tiện tay cầm lấy điện thoại gọi một cuộc điện thoại.

“Cục cưng?”

“Dận, em bị người ta bắt nạt rồi.” Giọng nói của Mặc Khuynh Thành tràn đầy ủy khuất, lại khiến Mặc Dận đang nghe điện thoại có cảm giác mềm nhũn như thể có một dòng điện truyền qua người.

“Ai bắt nạt em, anh thay em đánh cô ta!”

Chỉ có lúc này, Mặc Dận mới có cảm giác mình tràn đầy sức sống, cảm giác này thật tốt.

“Cái này anh không cần phải xen vào, em chỉ muốn mượn anh cái này.” Mặc Khuynh Thành cảm thấy mình rất khó mở miệng, bây giờ Mặc Dận còn đang trong lúc gây dựng sự nghiệp, cô không giúp đỡ mang than sưởi ấm ngày tuyết rơi thì thôi, đã thế còn...

“Cục cưng, em muốn cái gì, anh đều cho em.”

“Dận, em cần ít tiền, chính là mượn...”

“Chờ anh gửi mã thẻ cho em.” Mặc Dận không hỏi cô mượn bao nhiêu, cũng không hỏi cô muốn làm gì.

“Cảm ơn anh cả!” Mặc Khuynh Thành cao hứng cảm ơn.

Mặc Dận nhìn cuộc điện thoại vừa bị ngắt, lông mày cau chặt lại, thế nào mà lại thành anh cả rồi!

Bên này, Mặc Khuynh Thành vừa cúp điện thoại đã nhận được một đồng tin nhắn.

Từ Lập: Nhóc Khuynh Thành, cháu không cần để ý đến mấy tin tức trên mạng, chú sẽ xử lý.

Liều Vinh: Khuynh Thành, cháu có ổn không? Có rảnh thì nhắn lại cho chú nhé.

Tĩnh Triết: Tiểu Khuynh Thành, mấy hôm nữa có muốn đến chỗ anh chơi không, có sông có núi, phong cảnh hữu tình.

Thôi Nghi Giai: Bảo bối Khuynh Thành, sao điện thoại của em không gọi được thế, đừng nói là trốn ở đâu khóc rồi nhé? Không được khóc,... Nhanh tới đây cho chị ôm cái nào, chị giúp em dạy dỗ mấy tên khốn kia!

Lê An An: Khuynh Thành, cậu đã đến trường chưa, chưa tới thì nhanh về nhà đi!

Lê An An: Khuynh Thành, sao cậu không trả lời tin nhắn của mình, đừng nói là bị đám phóng viên túm được rồi chứ? Cậu chờ đây, bà đây lập tức tới ứng cứu cậu!

Lê An An: Khuynh Thành, rốt cuộc thì cậu đang ở đâu, mình gọi điện cũng không được, đọc được tin nhắn thì trả lời mình ngay đây.

Mặc Khuynh Thành nhìn thông tin cuộc gọi nhớ, quả nhiên có rất nhiều cuộc gọi tới của Lê An An, cô gọi lại, chuông kêu chưa đến hai tiếng đã có người nhận.

“Mặc Khuynh Thành, nói cho bà đây biết cậu đang ở đâu vậy?!”

Mặc Khuynh Thành che lỗ tai lại, cho đến khi âm thanh trong điện thoại ngừng lại mới nói: “An An, mình đang ở cửa sau trường học.”

“Cậu chờ đây, mình lập tức qua đó!”

Mặc Khuynh Thành vừa định nói không cần thì Lê An An đã cúp điện thoại, hết cách, cô chỉ có thể ngây ngốc đứng tại chỗ chờ cô bạn thân.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 73: Sức mạnh của internet

Edit: TranGemy di3ndan.B^quydon

Cửa sau Nhất Trung thường có rất ít người xuất hiện, nhưng hôm nay lại luôn có vài người lén lút ngó nghiêng ở đầu đường, như là đang tìm kiếm cái gì đó.

“Hô, hô...”

Lê An An thở hổn hển đứng ở cổng sau, kết quả là không thấy bóng dáng Mặc Khuynh Thành đâu, cảnh giác nhìn những người đó: “Ồ, nơi này đều bị chặn hết rồi.”

Cô ấy vội vàng chạy về, xem tình hình này có lẽ Khuynh Thành đã vào được trường học rồi, như thế thì chỉ có thể ở đằng kia.

Mặc Khuynh Thành dựa vào một thân cây, gió nhẹ nhàng thổi bay từng lọn tóc và mép váy của cô, cô không có để ý, chỉ an tĩnh chờ đợi ở đó, giống như một bức tranh vậy.

“Khuynh Thành!” Lê An An nhìn thấy Mặc Khuynh Thành thì vội cất tiếng gọi nhỏ.

“An An.” Mặc Khuynh Thành xoay người lại, đối diện với cô ấy, nụ cười trên mặt cô đặc biệt sáng lạn rực rỡ.

Lê An An bị nụ cười của cô làm cho ngẩn người đứng đó.

“An An, sao cậu là ngẩn người ra vậy?” Mặc Khuynh Thành đi đến trước mặt cô ấy, quơ quơ tay.

“Còn không phải là bị nụ cười quá mức mê người của cậu câu hồn à, khiến cho nữ hán tử như mình cũng không nhịn được mà động tâm rồi đây này.” Lê An An đưa tay lên che ngực, đáng vẻ như thể tỉnh xuân về làm trái tim rung động.

“Phi.”

Lê An An thấy đáng vẻ cười lớn của Mặc Khuynh Thành thì cũng nở nụ cười, xác định cô không bị ảnh hưởng gì, thật tốt.

“Khuyh Thành, chúng ta đi nhanh thôi, mình thấy phía cổng sau cũng có phòng viên rồi.”

“Được.”

Lê An An đưa Mặc Khuyh Thành đi tới một đoạn tường trong góc của sân thể dục rồi ngồi xổm xuống nói: “Khuyh Thành, cậu giẫm lên người mình đi.”

Mặc Khuyh Thành giẫm lên vai Lê An An, trái tim không ngừng đập mạnh.

Lê An An đẩy cô qua tường, sau đó lùi về phía sau mấy bước lấy đà, mượn lực nhảy lên cao vượt qua bức tường.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Lê An An vỗ vỗ tay, lại còn làm bộ vẫy vẫy tay tạm biệt về phía cổng lớn.

Nhà họ Mặc.

“Vào đi, bọn họ đều đã ra ngoài hết rồi.” Mặc Khuyh Thành mở cửa lớn ra, nói với Lê An An ở phía sau.

“Oa, Khuyh Thành, nhà cậu nhìn thật ấm áp.” Vốn Lê An An còn tưởng Mặc Khuyh Thành ở trong biệt thự hay chỗ nào đó phải xa hoa lộng lẫy lắm, bên trong phải rực rỡ lấp lánh, người giúp việc cũng tập nập đầy nhà.

“Tiểu thư.” Thím Trương mở cửa đi tới, cung kính chào.

“Thím Trương, đây là Lê An An.

“Chào Lê tiểu thư.”

“Thím Trương, thím gọi cháu An An là được rồi.”

Thím Trương cười đáp lại, quay sang nói với Mặc Khuyh Thành: “Tiểu thư, tôi đi chuẩn bị điểm tâm.”

Lê An An nhìn theo thím Trương rồi đi, cũng muốn đi theo nhưng lại bị Mặc Khuyh Thành ngăn lại: “Sẽ để cho cậu ăn, gấp cái gì.”

Lê An An cười ha ha, tiện cũng đi theo Mặc Khuyh Thành lên lầu.

Phòng ngủ màu vàng hạt điều, đồ nội thất theo phong cách Trung Quốc, rèm lớn từ trần nhà rủ xuống tận đất.

“Khuyh Thành, phòng của cậu không phải là phòng công chúa đấy chứ?” Lê An An nói ra nghi hoặc ở trong lòng.

Mặc Khuyh Thành nghe thế thì toát mồ hôi, quyết định không trả lời vấn đề này, cô quay sang mở máy tính, đăng nhập vào weibo.

Lê An An nhìn thấy thế thì lập tức chạy tới đoạt lấy máy tính: “Cậu xem mấy thứ này làm gì, đều là nói lung tung, nhìn cũng chỉ làm mình ngọt ngat thêm thôi.”

“An An, trả lại cho mình.” Mặc Khuyh Thành muốn cướp lại nhưng lại bị cô ấy tránh thoát được.

“Nói cái gì cũng không đưa cho cậu đâu!”

Mặc Khuyh Thành than khẽ, Lê An An đã ngang ngược lên thì không ai bằng, đành chỉ có thể giải thích: “Đối với mình, những thứ này đều không có tác dụng gì, chỉ là mình muốn xem bây giờ đã phát triển tới mức độ nào rồi thôi, như vậy mới có thể nghĩ giải pháp giải quyết không phải sao?”

Lê An An nghe thế thấy cũng có lý mới trả máy tính cho cô: “Này, mau xem đi.”

Mặc Khuyh Thành mở weibo ra, tra tìm bảng top tìm kiếm, ừm, ba vị trí hạng nhất đều bị cô chiếm lĩnh.

Ngọc Diện công tử dựa vào nhan sắc để nổi tiếng.

Ngọc Diện công tử chơi xấu cướp tài nguyên của bạn khuê mật, thành công đoạt được cơ hội hát nhạc đệm.

Ngọc Diện công tử công khai từ chối lời tỏ tình của bạn nam cùng trường, là tuyên truyền hay là thật tâm.

“Chết tiệt, mấy người này không đi quan tâm đến diễn xuất của cậu sao, lại ở đây tung tin thị phi, đôi trắng thay đen!”

Mặc Khuyh Thành kinh ngạc nhìn Lê An An, khiến cho cô ấy có cảm giác toàn thân nổi da gà.

“Khuyh Thành, cậu nhìn mình như vậy làm gì thế?”

“Nhìn xem có phải nào cậu đột nhiên bộc phát thông minh không, bỗng dưng nói được đúng những hai thành ngữ.”

“Mặc Khuynh Thành, cậu không thể nói gì dễ nghe hơn à!”

“Dễ nghe? An An nhà ta không chỉ có đáng vẻ xinh xắn, con người lại tốt, gặp chuyện bất bình lập tức rút dao tương trợ, thật đúng là nữ hiệp của xã hội hiện đại!”

“Phi! Ai muốn làm nữ hiệp thời hiện đại chứ, mau xem weibo của cậu đi.”

Mặc Khuynh Thành quay đầu lại tiếp tục theo dõi weibo của mình, nhìn chung trong các bình luận, cũng có một bộ phận nhỏ trong số người này giúp cô thanh minh, nhưng lại luôn có một nhóm lớn ra vẻ hiểu biết để đổi hướng dư luận, cô yên lặng nhớ kỹ những ID này, chuẩn bị để cho người điều tra thêm.

“Ah, Khuynh Thành, cậu xem mấy người đạo diễn Từ bọn họ, đều đã đăng bài nói giúp cậu kia.”

Mặc Khuynh Thành nhìn đến bên màn hình theo ngón tay Lê An An chỉ.

Từ Lập: Tôi không biết các người lấy đầu ra mớ tin tức bịa đặt giả dối này, tôi chỉ muốn nói lên sự thật, nhóc Khuynh Thành đã thông qua lựa chọn, mà nguyên nhân của chuyện này, căn bản là do Văn Tư Tư, cô ấy không đạt được yêu cầu của tôi và lão Liễu, nên mới để cho nhóc Khuynh Thành thử xem. Các người cứ ở đó tùy tiện phỏng đoán, không chỉ là không tín nhiệm đối với nhóc Khuynh Thành, mà còn là sự vũ nhục nhân cách đối với tôi!

Trạng thái này của Từ Lập đều được Liễu Vĩnh, Thôi Nghi Giai, Tinh Triết và những diễn viên khác trong đoàn làm phim chia sẻ lại.

Mặc Khuynh Thành suy nghĩ một chút rồi cũng chia sẻ, còn viết thêm: Nhân sinh như giấc mộng, cuối cùng cũng có ngày tôi mất ngủ, nhân sinh như một vở kịch, cuối cùng tôi cũng phải bật cười, nhân sinh như một khúc ca, cuối cùng tôi cũng bị lạc mất giai điệu của nó.

Sau khi trạng thái này được đăng, rất nhanh phía dưới đã có bình luận.

Đại Lệ: Công tử*, tôi sẽ luôn luôn ủng hộ ngươi! Không cần để ý tới những chuyện đồn đại nhảm nhí đó.

*Đoạn này, mình để “công tử, ngươi” cho giống kiểu fan xưng hô với thần tượng thì sẽ có lúc gọi theo nhân vật trong phim của thần tượng mình, như Mặc Khuynh Thành đóng vai Ngọc Diện công tử.

Hoàng Đậu Nha: Thân ái gửi nhóm Cầu Từ*, công tử của chúng tôi là người có danh tiếng chứ không phải người bình thường, chẳng lẽ bởi vì một chút ưu điểm này mà lại bị đồng nước bẩn của làng giải trí nhuộm bẩn lên người sao?

Sơ Trang Hồng Nhan: Công tử, cái gì cũng không cần nói, đúng là người ngay thẳng!

Hòa Thượng Ngã Niên Phương Nhị Thập: Thí chủ, ngài là người đã đắm mình trong ánh sáng của Đức Phật, lẽ nào lại bị vấy bẩn bởi đám tiểu nhân như vậy chứ!

332522: Các người không phải làm mấy đứa không có đầu óc đấy chứ, muối cũng không dễ bị lung lay như mấy người, Mặc Khuynh Thành cô ta có bản lĩnh làm mà không có gan thừa nhận mới đúng!

Mộc Phong Tiểu Từ: Lầu trên, đằng đây đến từ đám thủy quân nào thế! Mấy người ảnh hậu Thôi của chúng tôi đều là người ngay thẳng, còn có thể sai được à, nhanh rút sang một bên, thật chướng mắt!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 74: Huyết vũ tinh phong

Edit: windy

Huyết vũ tinh phong trên internet, Mặc Khuynh Thành chỉ thấy được một phần, liền bị Lê An An trực tiếp cướp máy tính đi, cô ấy bắt đầu đấu tranh anh dũng, anh dũng giết địch.

Cảnh tượng như vậy, cũng chỉ có trong tiểu thuyết.

“Anh Dận, có tin tức mới nhất!” Mắt Lý Lợi không rời khỏi máy tính, động tác trên tay không ngừng, mồ hôi đổ đầy trên trán, anh lại hoàn toàn không có thời gian lau.

“Nói.” Mặc Dận tự mình ra tay từng mục lại từng mục, nhưng vẫn chưa đủ, còn có nhiều mục bôi đen Khuynh Thành như vậy, tại sao bản thân có thể nhẫn nại được bọn họ sỉ nhục như vậy, chỉ tiếc đến bây giờ cũng không có tìm ra được kẻ đứng đằng sau.

“Anh Dận, Weibo của chị dâu nhỏ có tin mới.”

Có thể Mặc Khuynh Thành có chút chưa quen thuộc với bọn họ, thậm chí là không biết, nhưng mà mấy người đi theo Mặc Dận, nhất là bạn cùng phòng thời đại học, bọn họ rất rõ ràng trong lòng Mặc Dận vẫn có một người, ngay từ đầu hoặc giả vờ không biết là người nào, nhưng mà sau này có xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng đều biết người không thể đụng vào là Mặc Khuynh Thành.

Bọn họ vốn tưởng rằng Mặc Dận là người buồn bực cũng không lên tiếng, bình thường chọc ghẹo anh cỡ nào, đều là “A, ừ...”, nhưng mà có một lần bọn họ phát hiện ra anh không giống mọi khi.

Lần đó, có một bạn nữ lớp bên tỏ tình với Mặc Dận, bị anh từ chối, đây là một chuyện rất bình thường, ai biết bạn nữ kia nói một câu, “Cậu sẽ không thật sự yêu em gái cậu chứ, nói cho cậu biết, đây là loạn luân!”

Cũng bởi vì câu nói này, sắc mặt Mặc Dận biến đổi tại chỗ, hơi thở mạnh mẽ khiến cho mọi người khó thở, giống như ở trên chiến trường máu đạn, thế nhưng tất cả lại ngoài dự đoán, Mặc Dận trực tiếp xoay người rời đi. Sau đó trường học liền phát ra lời tuyên bố, khai trừ bạn nữ kia.

Từ nay về sau, cũng không có ai dám tỏ lộ với anh nữa. Cũng từ đó về sau, bọn họ biết được Mặc Dận không phải là dễ chọc ghẹo, mà là có chỗ không nên chạm vào.

“Bình luận xuống dưới, khiến cho bình luận này vào top tìm kiếm.”

“Ừ.” Lý Lợi thu hồi suy nghĩ, hoàn toàn nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ trên tay.

“Đại ca, đám kia càng ngày càng nhiều.” Cường Tử có chút không chịu nổi, trời ạ, mấy bọn này uống Viagra sao, lại mạnh như vậy!

“Chống lại, để cho Vệ Binh giúp cậu.”

“Được!”

Ánh mắt Cường Tử sáng lên, vội vàng đứng dậy chạy đến bộ phận R&D, phải biết, chỉ cần một Vệ Binh, có nhiều bọn hắc tử hơn nữa anh cũng không sợ!

**

Trong ngõ hẻm bên cạnh Nhất Trung.

“Bạn học Đường, cậu tìm chúng tôi tới có chuyện gì không?” Thiếu niên tóc đỏ chính là Tổng Đạt lưu manh nổi danh trong Nhất Trung.

“Bạn học Tổng, tôi muốn nhờ mọi người giúp một chút, sau khi việc này thành công, sẽ không thiếu mọi người.” Đường Đan cười nói, ánh mắt sắc bén.

“À? Bạn học Đường muốn chúng tôi làm cái gì?”

“Cậu nghiêng tai tới đây.” Đường Đan cẩn thận nhìn bốn phía, nói.

Tổng Đạt bĩu môi, nhưng vẫn tiến lên, sau khi nghe xong kế hoạch Đường Đan nói, sắc mặt cậu có chút kì quái.

“Đây là một ngàn, sau khi việc này thành công, cho thêm một ngàn.” Đường Đan nhin đau lấy ra một sấp tiền Mao chủ tịch, đây chính là số tiền cô để dành từ rất lâu.

Anh em bên cạnh Tổng Đạt tiến lên nhận lấy, đếm lại, sau đó gật đầu với Tổng Đạt một cái.

“Được, một lời đã định.”

“Một lời đã định.”

“Vậy chúng tôi đi trước.” Tổng Đạt dẫn một đám anh em từ trong hẻm ngõ rời đi.

Hẻm ngõ trống rỗng, ánh mặt trời bị tường ngăn chặn bên ngoài, có chút lạnh lẽo.

“Ha ha...”

Đường Đan cười dài, khuôn mặt dữ tợn như ác quỷ lúc nửa đêm.

“Mặc Khuynh Thành, tôi xem cô trở mình thế nào!”

Giờ phút này Đường Đan không phát hiện ở khúc quanh của hẻm ngõ, có một đôi mắt chăm chú nhìn cô.

Văn Tư khinh miệt nhìn cô, không hề bỏ lỡ chuyện xảy ra trước đó.

Lúc trước chỉ khích bác mấy câu, ả ngu xuẩn này liền không thể chờ đợi được vội tìm người lan tin đồn, thậm chí còn tự ra mặt, à, như vậy cũng tốt, đến

lúc đó có tra ra, cũng không tra được thì đã biết rồi.

**

Mặc gia.

“A, hạnh phúc quá.”

Lê An An đem tức giận biến thành muốn ăn, sau khi dì Trương mang điểm tâm lên, Mặc Khuynh Thành đã nhìn thấy điểm tâm trên đĩa trong giấy lát đã biến mất.

“An An, uống chút trà.” Cô rất lo lắng bụng Lê An An không chống đỡ nổi, đến lúc đó ở trên bìa mộ của cô ấy sẽ viết nguyên nhân cái chết là: Chết vì ăn.

“Uống trà gì, nha, điểm tâm không còn sao, mình còn chưa ăn no.” Lê An An nhìn cái đĩa trống không trước mặt, có chút tiếc nuối nói.

Còn ăn không no?!

Mặc Khuynh Thành cúi dòi tầm mắt, nhìn cái bụng bằng phẳng của Lê An An, thật đều đến chỗ nào rồi đây?

“Nhìn cái gì vậy, lão nương đây gọi là có thể chất ăn không mập, các người hâm mộ cũng không được!”

Mặc Khuynh Thành bắt đầu dĩ cảm điện thoại di động lên, gõ mấy cái tin nhắn, phát đi.

“Khuynh Thành, cậu phát cái gì vậy?”

“Phát một cái có thể để cho chuyện càng thêm điên cuồng.” Mặc Khuynh Thành cười thần bí.

“Là gì vậy, mau nói cho mình biết.” Lê An An khẩn cấp muốn chuyện được giải quyết.

“Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Lê An An “Hừ” một tiếng, nâng chén trà lên, không có lòng, còn có thể uống, cũng coi là trông mai giải khát.

Mặc Khuynh Thành cười nhạt một tiếng, nhìn điện thoại di động, ánh mắt thâm thúy, trò hay sẽ được mở màn.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 74: Huyết vũ tinh phong

Edit: windy

Huyết vũ tinh phong trên internet, Mặc Khuynh Thành chỉ thấy được một phần, liền bị Lê An An trực tiếp cướp máy tính đi, cô ấy bắt đầu đấu tranh anh dũng, anh dũng giết địch.

Cảnh tượng như vậy, cũng chỉ có trong tiểu thuyết.

“Anh Dân, có tin tức mới nhất!” Mắt Lý Lợi không rời khỏi máy tính, động tác trên tay không ngừng, mồ hôi đổ đầy trên trán, anh lại hoàn toàn không có thời gian lau.

“Nói.” Mặc Dân tự mình ra tay từng mục lại từng mục, nhưng vẫn chưa đủ, còn có nhiều mục bôi đen Khuynh Thành như vậy, tại sao bản thân có thể nhẫn nại được bọn họ sỉ nhục như vậy, chỉ tiếc đến bây giờ cũng không có tìm ra được kẻ đứng đằng sau.

“Anh Dân, Weibo của chị dâu nhỏ có tin mới.”

Có thể Mặc Khuynh Thành có chút chưa quen thuộc với bọn họ, thậm chí là không biết, nhưng mà mấy người đi theo Mặc Dân, nhất là bạn cùng phòng thời đại học, bọn họ rất rõ ràng trong lòng Mặc Dân vẫn có một người, ngay từ đầu hoặc giả vờ không biết là người nào, nhưng mà sau này có xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng đều biết người không thể đụng vào là Mặc Khuynh Thành.

Bọn họ vốn tưởng rằng Mặc Dân là người buồn bực cũng không lên tiếng, bình thường chọc ghẹo anh cỡ nào, đều là “A, ừ...”, nhưng mà có một lần bọn họ phát hiện ra anh không giống mọi khi.

Lần đó, có một bạn nữ lớp bên tỏ tình với Mặc Dân, bị anh từ chối, đây là một chuyện rất bình thường, ai biết bạn nữ kia nói một câu, “Cậu sẽ không thật sự yêu em gái cậu chứ, nói cho cậu biết, đây là loạn luân!”

Cũng bởi vì câu nói này, sắc mặt Mặc Dân biến đổi tại chỗ, hơi thở mạnh mẽ khiến cho mọi người khó thở, giống như ở trên chiến trường máu đạn, thế nhưng tất cả lại ngoài dự đoán, Mặc Dân trực tiếp xoay người rời đi. Sau đó trường học liền phát ra lời tuyên bố, khai trừ bạn nữ kia.

Từ nay về sau, cũng không có ai dám tỏ lộ với anh nữa. Cũng từ đó về sau, bọn họ biết được Mặc Dận không phải là dễ chọc ghẹo, mà là có chỗ không nên chạm vào.

“Bình luận xuống dưới, khiến cho bình luận này vào top tìm kiếm.”

“Ừ.” Lý Lợi thu hồi suy nghĩ, hoàn toàn nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ trên tay.

“Đại ca, đám kia càng ngày càng nhiều.” Cường Tử có chút không chịu nổi, trời ạ, mấy bọn này uống Viagra sao, lại mạnh như vậy!

“Chống lại, để cho Vệ Bình giúp cậu.”

“Được!”

Ánh mắt Cường Tử sáng lên, vội vàng đứng dậy chạy đến bộ phận R&D, phải biết, chỉ cần một Vệ Bình, có nhiều bọn hắc tử hơn nữa anh cũng không sợ!

**

Trong ngõ hẻm bên cạnh Nhất Trung.

“Bạn học Đường, cậu tìm chúng tôi tới có chuyện gì không?” Thiếu niên tóc đỏ chính là Tống Đạt lưu manh nổi danh trong Nhất Trung.

“Bạn học Tống, tôi muốn nhờ mọi người giúp một chút, sau khi việc này thành công, sẽ không thiếu mọi người.” Đường Đan cười nói, ánh mắt sắc bén.

“À? Bạn học Đường muốn chúng tôi làm cái gì?”

“Cậu nghiêng tai tới đây.” Đường Đan cẩn thận nhìn bốn phía, nói.

Tống Đạt bĩu môi, nhưng vẫn tiến lên, sau khi nghe xong kế hoạch Đường Đan nói, sắc mặt cậu có chút kì quái.

“Đây là một ngàn, sau khi việc này thành công, cho thêm một ngàn.” Đường Đan nhìn đầu lấy ra một sấp tiền Mao chủ tịch, đây chính là số tiền cô để dành từ rất lâu.

Anh em bên cạnh Tống Đạt tiến lên nhận lấy, đếm lại, sau đó gật đầu với Tống Đạt một cái.

“Được, một lời đã định.”

“Một lời đã định.”

“Vậy chúng tôi đi trước.” Tống Đạt dẫn một đám anh em từ trong hẻm ngõ rồi đi.

Hẻm ngõ trống rỗng, ánh mặt trời bị tường ngăn chặn bên ngoài, có chút lạnh lẽo.

“Ha ha...”

Đường Đan cười dài, khuôn mặt dữ tợn như ác quỷ lúc nửa đêm.

“Mặc Khuynh Thành, tôi xem cô trở mình thế nào!”

Giờ phút này Đường Đan không phát hiện ở khúc quanh của hẻm ngõ, có một đôi mắt chăm chú nhìn cô.

Văn Tư khinh miệt nhìn cô, không hề bỏ lỡ chuyện xảy ra trước đó.

Lúc trước chỉ khích bác mấy câu, ả ngu xuẩn này liền không thể chờ đợi được vội tìm người lan tin đồn, thậm chí còn tự ra mặt, à, như vậy cũng tốt, đến lúc đó có tra ra, cũng không tra được thì đã biết rồi.

**

Mặc gia.

“A, hạnh phúc quá.”

Lê An An đem tức giận biến thành muốn ăn, sau khi đi Trương mang điểm tâm lên, Mặc Khuynh Thành đã nhìn thấy điểm tâm trên đĩa trong giấy lát đã biến mất.

“An An, uống chút trà.” Cô rất lo lắng bụng Lê An An không chống đỡ nổi, đến lúc đó ở trên bìa mộ của cô ấy sẽ viết nguyên nhân cái chết là: Chết vì ăn.

“Uống trà gì, nha, điểm tâm không còn sao, mình còn chưa ăn no.” Lê An An nhìn cái đĩa trống không trước mặt, có chút tiếc nuối nói.

Còn ăn không no?!

Mặc Khuynh Thành cúi dòi tầm mắt, nhìn cái bụng bằng phẳng của Lê An An, thịt đều đến chỗ nào rồi đây?

“Nhìn cái gì vậy, lão nương đây gọi là có thể chất ăn không mập, các người hâm mộ cũng không được!”

Mặc Khuynh Thành bắt đầu dĩ cảm điện thoại di động lên, gõ mấy cái tin nhắn, phát đi.

“Khuynh Thành, cậu phát cái gì vậy?”

“Phát một cái có thể để cho chuyện càng thêm điên cuồng.” Mặc Khuynh Thành cười thần bí.

“Là gì vậy, mau nói cho mình biết.” Lê An An khẩn cấp muốn chuyện được giải quyết.

“Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Lê An An “Hừ” một tiếng, nâng chén trà lên, không có lòng, còn có thể uống, cũng coi là trông mai giải khát.

Mặc Khuynh Thành cười nhạt một tiếng, nhìn điện thoại di động, ánh mắt thâm thúy, trò hay sẽ được mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 75: Phá hủy lời đồn

Edit: windy

Trên bầu trời Đê Đô, mây đen cuộn cuộn, gió to nổi lên thổi bay lá cây, đập vào cây cối, hận không thể thổi đi được, thời tiết chợt biến đổi, khiến lòng người bàng hoàng.

Ngoài cổng Nhất Trung, các phóng viên đã chờ mấy tiếng đồng hồ, mệt mỏi phải trực tiếp tìm chỗ để ngồi xuống, bọn họ nghĩ, hôm nay sợ là vô công mà trở về rồi.

“Loại học sinh như Mặc Khuynh Thành, sao trường học không khai trừ cô ta ra, đơn giản là làm hạ tiêu chuẩn của Nhất Trung xuống.”

Tiếng nói đột nhiên phát lên, giống như là con đường trong đêm trước một ngọn đèn sáng, đốt sáng lên hi vọng trong lòng các phóng viên.

“Đúng vậy, lúc học lớp 10 đã y vào gia thế của mình, bám sau lưng Tô Thụy, cũng không chịu để ý tới bạn thân của mình với Tô Thụy có đang yêu nhau hay không, lần trước ngã từ trên cầu thang xuống, còn tưởng rằng đã thay đổi tốt hơn rồi, ai ngờ, vẫn còn không biết xấu hổ như vậy!”

“Người ta gọi là bên ngoài một mặt sau lưng một mặt, điểm này chúng tôi sẽ không học theo, chỉ là Văn Tư Tư đáng thương, quen biết một người bạn như vậy, giành bạn trai giành nhạc đệm, ai, quá lương thiện rồi.”

Một phóng viên đã không chịu được đi lên trước, nở nụ cười, hỏi: “Vị bạn học này, mọi người đang nói người diễn “Nghê Quân” Mặc Khuynh Thành

sao?”

“Đừng...” Mới vừa nói một chữ liền bị bạn học bên cạnh kéo lại.

Phóng viên vừa nhìn vậy, trăm phần trăm là thật!

“Bạn học này, tôi là bên tạp chí Minh Huy, đây là thẻ công tác của tôi, mọi người không cần sợ hãi, tôi chỉ muốn hỏi mọi người mấy chuyện.”

Thấy thẻ công tác, cậu bạn kia mới yên tâm nói: “Ngại quá, tôi cho là anh là người xấu.”

“Không sao không sao, có ý cảnh giác là tốt rồi, như vậy mới không bị lừa gạt dễ dàng.” Phóng viên này cười nói, mặc dù cậu bạn học này có mái tóc đỏ, nhưng có thể là đi học ở Nhất Trung, chắc chắn sẽ hư hỏng đâu.

Lời này nếu nói ra khỏi miệng, còn không cho hiệu trưởng Nhất Trung trực tiếp đứng ra.

“Anh muốn hỏi gì cứ hỏi đi, bọn tôi còn phải trở về trường học.”

“Sẽ không làm trễ nãi bao nhiêu thời gian của các cậu đâu, tôi chỉ hỏi một chút, bình thường Mặc Khuynh Thành ở trong trường học là một người như thế nào?”

Cậu bạn tóc đỏ kia cũng chính là Tống Đạt, cúi xuống trao đổi ánh mắt với đồng bạn Mễ Phong, lúc ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn đầy do dự, không biết mình nên nói hay không nên nói.

Phóng viên này thấy vậy, lập tức không ngừng cố gắng, “Bạn học, cậu cũng biết trên mạng đang lan truyền dữ dội như vậy, chúng tôi cũng nên cho mọi người một công đạo, sự thật chính là sự thật, một ngày nào đó sẽ bị phơi bày ra, các cậu sao không làm một công dân chính trực, nói cho mọi người biết sự thật đi.”

“Vị phóng viên này, không phải là chúng tôi không muốn, mà là gia thế của Mặc Khuynh Thành không tệ, chúng tôi chẳng qua là một gia đình bình thường, đến lúc đó nếu như bị cô ta biết được, rất có thể chúng tôi sẽ bị khai trừ.”

Mễ Phong tiếp lời của Tống Đạt, “Không sai, cha mẹ vất vả để cho chúng tôi đến Nhất Trung học tập, nếu bị khai trừ như vậy, không phải là phụ lòng với nỗi khổ tâm của cha mẹ sao?”

Phóng viên thấy được nguyên nhân bọn họ do dự, bảo đảm nói: “Các cậu yên tâm, đến lúc đó sẽ dùng tên giả, sẽ không ai biết là các cậu nói.”

Tống Đạt nghe được lời này, mới thở phào nhẹ nhõm, “Anh cũng đã nói như vậy rồi, vậy anh cứ hỏi đi.”

“Tôi muốn biết, những chuyện trên mạng có phải là thật vậy hay không, bình thường Mặc Khuynh Thành là một người như thế nào?”

“Là thật, lần đó đạo diễn Từ tới trường học chọn vai diễn Ngọc Diện công tử, lúc ấy đã chuẩn bị chọn Tô Thụy, nhưng mà Mặc Khuynh Thành chen chân vào, tôi cũng không cảm thấy diễn tốt như thế nào, nhưng mà đạo diễn Từ lại chọn trúng cô ta...”

Tống Đạt nói một tràng, hơn nữa Mễ Phong bên cạnh thỉnh thoảng thêm dầu thêm mỡ, để cho các phóng viên từng người từng người đều xông tới.

Thế mà toàn bộ âm mưu trên mạng này đều bị người khác phá nát.

Chỉ thấy Weibo Từ Lập đăng một bài, lập tức được đẩy lên top.

Từ Lập: Đây là video ban đầu chọn Ngọc diện công tử, còn có cảnh quay trong quá trình chụp.

Liễu Vinh cũng đi theo đăng một bài: Đây là đoạn ghi âm bài hát, của Văn Tư Tư và Mặc Khuynh Thành, các người so sánh một cái, cũng biết tôi có lừa hay không.

Hai bài weibo, thay đổi cả cục diện.

Bất kể trên internet lúc trước nói thế nào, Mặc Khuynh Thành cũng không có lấy chứng cứ tuyệt đối ra ngoài, vẫn trầm mặc, khiến cho lời đồn đãi càng ngày càng mãnh liệt, cho dù mấy bài weibo sau đó, cũng không có cho ra một đáp án chính xác.

Mọi người liền cho là, đám người Từ Lập chẳng qua là giúp Mặc Khuynh Thành lấy trong sạch, một trận tạc đạn lớn ở lúc bất ngờ không kịp đề phòng, liền rơi xuống.

Mà mấy phóng viên ở trước cổng Nhất Trung, lúc lấy được tin tức xong, sắc mặt khó coi nhìn Tống Đạt và Mễ Phong, vội vã rời đi, lưu lại hai người mơ hồ không hiểu chuyện gì.

Đò bưng như xưa: Tôi cũng biết, Mặc Khuynh Thành là vô tội, là đám Hắc Từ các người bày ra, không ưa người khác nổi tiếng có phải hay không!

Hòa thượng ta năm nay vừa mới hai mươi: Bàn tăng cũng đã sớm nói, thí chủ được phạt quan phủ chiếu!

Lạc đà nhỏ: Công tử rất cục cũng rửa sạch được oan khuất, thật đáng mừng!

Ăn hàng không ăn bánh bao: Công tử rất cục cũng rửa sạch oan khuất, thật đáng mừng!

Bánh nếp tròn: Công tử rất cục cũng rửa sạch oan khuất, thật đáng mừng!

...

Nhìn bình luận giống nhau liên tiếp không ngừng, Mặc Khuynh Thành còn chưa kịp cảm động, liền bị một tiếng khóc bên cạnh hù dọa.

“Ô ô ô, cảm động quá, Khuynh Thành, mình thay đổi suy nghĩ, vòng tròn trái trí này vẫn còn chỗ tốt, cậu xem, nhiều người ủng hộ cậu như vậy, ô ô ô...”

“...” Chị cả à, cậu cảm động như vậy để cho mình phải làm sao bây giờ?

Mặc Khuynh Thành bất đắc dĩ đem khăn giấy đặt xuống trước mặt Lê An An, nhẹ giọng nói: “Cậu khóc gì vậy, không phải nói bản thân là hán tử sao, mình cũng đâu có khóc.”

Lê An An rút một cái khăn giấy, tùy ý lau hai cái, hùng hồn nói: “Lão tử đây là đang mừng thay cho cậu, cậu này là không có tim không có phổi!”

“Vâng vâng vâng, đều là lỗi của bản công tử, vị gia này, ngài nghĩ làm thế nào?”

“Cậu, nhanh chóng phát một bài chót, phải biết cảm ơn, đây là những người hâm mộ đầu tiên của cậu, còn trải qua phong ba lớn như vậy, lưu lại đều là đáng tin cậy!”

Mặc Khuynh Thành suy nghĩ, nói: “Cậu đi theo mình.”

Lê An An theo sau lưng cô ra cửa, đi tới cuối hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Y nhân nguyện, mâu thuẫn

Edit: windy

Mây đen âm trầm chậm rãi rời khỏi, gió lớn tàn phá, thổi bay lá rụng phủ đầy trên mặt đất, mặt trời từ từ hé lộ ra.

“Két.”

Mặc Khuynh Thành mở cửa phòng, dẫm lên thảm nhung mềm mại.

“Vào đi.”

Lê An An cảm giác ánh mắt mình nhìn không tới, bên trong căn phòng cực lớn, bày đầy nhạc cụ, bên tường để đàn cổ, đàn tranh, bên cửa sổ chỉ có một đàn Piano trắng phau, mà khiến cô rung động chính là đàn tranh cổ ngay chính giữa kia.

Trước tấm bình phong, một chiếc đàn tranh cao ngạo tựa ở đó. Toàn thân màu râm nắng, mấy đóa hoa thược được khắc bên trong, 21 dây, được lên đầy đủ, gió nhẹ lướt qua, vang lên âm thanh đơn giản dễ nghe.

“Khuynh Thành, cậu muốn đánh đàn?”

Lê An An không ngốc, vào bên trong phòng như vậy, trừ đánh đàn, không có cái gì khác, chẳng qua là không biết là có phải đàn đàn tranh hay không, nghĩ đến đây, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía đàn tranh ở giữa phòng, lưu luyến không dứt.

“Thời gian trước có đàn một khúc, hôm nay vừa đúng dùng để làm việc thiện đi.”

Mặc Khuynh Thành đi đến trước đàn Piano, mở nắp đàn ra, lộ ra đầy nhạc phổ, tùy ý ảm mấy phím đàn, mới nói với Lê An An: “Có thể.”

Lê An An mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng vẫn lấy điện thoại ra, mở camera ra.

Ngón tay Mặc Khuynh Thành linh hoạt di chuyển trên các phím đàn, ca từ cô viết lần này cũng có chút cổ xưa, có thể chỉ một Piano không thể hiện hết được, nhưng là mang một vị đạo.

Ngựa tre thanh đờ liễu phiên kinh hồng một mặt

Phồn hoa trường nhai

Hậu tìm nghiêng nhan

Ân mực làm bút điểm nhuộm như mộng trần yên

Y nhân tâm nguyện mộng viên mặt mày điệp yên

Giữa núi sông

Tiếng đàn du dương

Trúc xanh tỳ nhẹ viết trần duyên

Hoa tư huyền cả đời mê ly quân mến nhau

Hoa dưới ánh trăng

Lời thề ba đời

Say viết son màu cười hội nhân thế phồn hoa

Y nhân nguyện hoa nở hoa tàn hoa mãi thiên

Nghiêng đời hồng nhan

Lúm đồng tiền phong liên

Chuyện hoa chôn vùi tục kia ba nghìn quán quít si mê

...

Y nhân nguyện kiếm vũ chi có di động đời hộ quyền nếu như về

Hồi mâu đang lúc chỉ định ta người nơi này ba nghìn hồng duyên

Hồng trần thay đổi một đời nguyện vì quân

Y nhân nguyện hoa nở hoa tàn tịch nhan hồn diên như hoa

Ba nghìn hồng duyên ta người nơi này nắm tay ngắm nhìn nhân gian

Hồng trần thay đổi một đời cùng quân yêu.

...

Lê An An quay video, cố nén run rẩy trong lòng, cô không thể, cô nên vì Mặc Khuynh Thành mà quay ca khúc này thật tốt.

Cuối cùng dừng lại, Lê An An ngừng quay.

“Khuynh Thành, bài này tên gì?” Lê An An cảm giác bản thân đang chứng kiến cao thủ đàn hát.

“.”

Lê An An thâm lâm bầm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Không lâu sau đó, weibo Mặc Khuynh Thành đăng một bài mới.

Mặc khuynh Thành: Ba nghìn hồng duyên, ta người nguyện nắm tay, ngắm nhìn thế gian. Ps: Từ thiện cho các cô gái.

Phía dưới còn có một video, mọi người mở ra, tiếng đàn lọt vào tai, khúc ca, rất lâu không dứt.

Tiểu Mạch và Vi Vi: Ôi, tôi thấy được thần thánh! Ôi ôi, công tử đa tài đa nghệ như vậy, cô nương tôi đây xấu hổ không chịu nổi.

Trăm hoa như gấm: Công tử, lời thề tam sinh, ba nghìn hồng duyên, tôi nguyện cùng người nắm tay, cùng sống.

Cao su ba la: Lầu trên này, công tử là của tôi, là của tôi, là của tôi! Chuyện quan trọng phải nói ba lần!

Điền Thường địa cửu: Công tử, để cho chúng tôi nắm tay người đi khắp giang nam đi, người ca hát, tôi nấu rượu, chẳng phải rất hay sao!

Trúng Ott: Tôi nguyện ba nghìn hồng duyên, nắm tay công tử, ngắm nhìn thế gian.

Nhân nhện không phải là rụt rè: Tôi nguyện ba nghìn hồng duyên, nắm tay công tử, ngắm nhìn thế gian.

...

Giờ phút này Mặc Khuynh Thành còn không biết, cũng bởi vì một lần từ thiện này, khiến cho nhóm người hâm mộ này trở thành hậu thuẫn ủng hộ vững chắc sau này của cô, vì cô mà che mưa chắn gió, thế không rời.

Tòa nhà Phong Thụy.

Mặc Dận phức tạp nhìn máy tính, rất lâu không nói gì.

“Lão đại, giờ làm gì tiếp?” Vệ Bình là một thiếu niên nhả nhặn, thân thể bên trong gầy gò, cất giấu trí óc làm người khác hâm mộ.

“Đem video này lên top, sau đó xem xem có hắc tử hay không.” Trong lòng Mặc Dận là một ngàn một vạn lần không muốn, Mặc Khuynh Thành trong video này, cô không biết là bản thân chói mắt cỡ nào, nhưng nếu là tự mình biết được, nếu là có thể, anh thật sự rất muốn giấu cô đi, để cho người khác không thấy được ánh sáng mà cô tỏa ra.

Mặc Dận cười khở, thật là không cứu nổi bản thân rồi.

Vệ Bình nhìn thấy lão đại cười khở, cặp mắt phía sau tròng kính lóe lên, nếu muốn sống tốt, lấy lòng chị dâu nhỏ là quan trọng nhất.

“Lão đại, tôi điều tra những ID trước kia, có thành phố B, cũng có đế đô, loại thủy quân này, đều là biết chị dâu nhỏ sẽ tìm, lão đại anh có ý kiến gì hay không?”

Ý kiến? Trừ hai người kia ra, còn ai vào đây.

“Chuyện này tôi biết, sau này cậu trừ việc phát bài ra, còn phải chú ý đến động tĩnh vòng giải trí.”

“Đã hiểu.”

**

Sân sau trường Nhất Trung, có một cái hồ, hồ Liên Lâm. Xung quanh được cây liễu bao quanh, đang là lúc phát triển.

“Anh Thụy, anh tới tìm em có chuyện gì sao?” Giọng nói mềm mại của Văn Tư Tư vang lên.

Tô Thụy dựa trên thân cây, nhìn khuôn mặt từ từ đỏ lên của Văn Tư Tư, nói: “Tư Tư, em khiến anh thất vọng rồi.”

Nụ cười trên mặt Văn Tư Tư cứng đờ, đôi mắt mở to, trong âm thanh run rẩy mang theo chút bi thương, “Anh Thụy, em đã làm gì khiến anh thất vọng em, em xin lỗi, anh Thụy, thật xin lỗi.”

Tô Thụy cúi mắt xuống, trước kia Văn Tư Tư như vậy, bản thân liền mềm lòng, nhưng mà gặp nhiều chuyện như vậy, sao anh có thể không biết, bản thân cho là người đơn thuần lương thiện, chẳng qua là tự cho là như vậy mà thôi.

“Anh Thụy, anh không để ý tới em, em, em biết em làm sai rồi, lần sau em sẽ không bao giờ... phạm phải nữa, có được hay không?”

Khóe miệng Tô Thụy có chút giễu cợt, “Tư Tư, em biết mình sai ở đâu không?”

Văn Tư Tư bị hỏi như vậy, thật lòng bản thân cũng không biết đã làm sai ở đâu. Ở trước mặt Tô Thụy, cô vĩnh viễn là người lương thiện, lúc anh đau lòng, cô ở bên, lúc anh gặp phải khó khăn, cô bày mưu tính kế, thậm chí là lúc anh chán ghét Mặc Khuynh Thành, nhưng không được không theo ý nguyện của người nhà, cô cũng thông cảm. Cô như vậy, lỗi ở đâu?

“Em cũng không biết lỗi của mình ở đâu sao? Văn Tư Tư, em làm anh quá thất vọng!”

Văn Tư Tư khiếp sợ mặc cho nước mắt từ hốc mắt chảy ra, đây là lần đầu tiên Tô Thụy nặng lời với cô như vậy.

Cô bối rối lấy tay lau nước mắt, quét cường nhìn Tô Thụy, “Anh Thụy, rốt cuộc em đã làm gì khiến anh không hài lòng, anh nói thẳng ra đi.”

Tô Thụy ngược mắt, bên trong là lạnh lùng, “Văn Tư Tư, em để người khác lan truyền lời đồn đãi về Mặc Khuynh Thành, anh thấy, em ngàn vạn lần không nên làm, nhắc đến anh.”

Đúng vậy, không nên nhắc đến anh, hiện tại anh một lòng một dạ suy nghĩ làm thế nào để hòa hảo với Mặc Khuynh Thành, chuyện lời đồn đãi truyền đi

hủy hoại danh dự cô ấy như vậy, bản thân tự làm không sao, Văn Tư Tư làm, anh không trách, chỉ trách, là cô đang cản trở anh!

“Em biết rõ trong nhà buộc anh phải qua lại với Mặc Khuynh Thành, nhưng mà người như vậy, không đến giúp thì thôi, ngược lại khiến Mặc Khuynh Thành ghét anh hơn, Văn Tư Tư, trước đây em không phải như này!”

“Văn Tư Tư, em tốt nhất tỉnh lại, bao giờ nghĩ thông suốt thì tới tìm anh.”

Nói xong, quay đầu rời đi.

Cô của trước kia?

Văn Tư Tư cười khỏ, vậy anh của trước kia đâu? Tô Thụy người trước kia luôn miệng nói thích mình đâu.

Ngẩng đầu lên, nhìn bóng dáng càng ngày càng xa, trong lòng giống như mang theo tình yêu say đắm rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 77: Dĩ nhiên cung chiều

Edit: windy

Trải qua trận mưa rửa tội, bầu trời phủ lên một lớp khăn che mặt, che kín tầm nhìn của mọi người, tăng thêm một phần thần bí và yên lặng.

Phong ba trên internet dần dần trở nên bình thường, Mặc Khuynh Thành cũng đi học lại bình thường.

Nước mưa làm dịu cả một vùng đất, chồi non mọc lên mon môn, trong không khí có chứa hơi thở của bùn đất, Mặc Khuynh Thành đi trên đường nhỏ, tâm tình tự nhiên thoải mái.

“A, đây chính là Mặc Khuynh Thành kia đi.”

“Là cậu ta, Tiểu Hàm, cách xa cậu ta ra một chút, cậu ta tới gần sẽ không may đâu.”

“Sao lại thế?!” Hàn Tiểu Hàm kinh ngạc nhìn bóng dáng phía xa.

“Làm sao không biết, trước Dịch Hưng, bây giờ là Đường Phàm, một vào bệnh viện, một bị khai trừ, chuyện kia không phải là có liên quan tới cậu ta sao.”

Hàn Tiểu Hàm lại nói: “Hân Di, mình cảm thấy cậu ta không phải loại người như thế.” Nói xong, không để ý tới cô ấy phản đối, chạy tới chỗ Mặc Khuynh Thành.

“A!” Chu Hân Di không ngăn cản được, chỉ có thể nhắm mắt chạy theo phía trước.

“Chào bạn học Mặc Khuynh Thành, mình tên là Hàn Tiểu Hàm.” Hàn Tiểu Hàm bày ra động tác tự cho là ưu nhã nhất.

Mặc Khuynh Thành hơi giật mình, bạn học nữ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt này là ai?

“Này, cô không thấy Tiểu Hàm gọi cô sao, cô không có lễ phép hay sao!” Sau đó hướng phía Tiểu Hàm nói: “Tiểu Hàm, người như vậy cậu còn chủ động bắt chuyện làm gì, đi nhanh lên.”

“Hân Di, cậu đừng nói như vậy, bạn học Mặc chưa có làm gì.” Hàn Tiểu Hàm nói như vậy, ánh mắt cũng không dứt nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, như vậy cậu ấy sẽ có hảo cảm với cô đi.

Nha?

“Mặc Khuynh Thành! Cô quay lại cho tôi!”

Hàn Tiểu Hàm quát Chu Hân Di một tiếng, mới lớn tiếng nói: “Bạn học Mặc, có chuyện gì có thể tìm mình, mình ở lớp 11 ban 6.”

Mặc Khuynh Thành dừng lại một giây, sau đó tiếp tục đi tiếp.

**

Kịch buổi sáng này không có ảnh hưởng gì tới Mặc Khuynh Thành, cô biết, chuyện quan trọng hơn còn đang chờ cô.

Phòng hiệu trưởng.

“Bạn học Mặc, em nói muốn tạm nghỉ học?” Trong bàn làm việc chất phác, hiệu trưởng Hàn Hồng Đào ngồi trong đó.

Mặc Khuynh Thành ngồi ở đối diện, bình thản nói: “Không phải là tạm nghỉ, là sau này trực tiếp tham gia cuộc thi cuối cùng thôi.”

“Bạn học Mặc, có thể nói cho thầy biết nguyên nhân không?”

Hàn Hồng Đào đẩy gọng kính lên, nếu không có nguyên nhân, cho dù ông có quyền lực quyết định cỡ nào, phía bên hội đồng quản trị và các học sinh phía dưới cũng sẽ có ý kiến.

“Nếu em nói, bây giờ học tập, đã không thỏa mãn được em thì sao?”

Tay Hàn Hồng Đào trong nháy mắt chột cứng ngắc, sau đó lại cảm thấy đơn giản chỉ là nói giỡn, nhưng sau khi Mặc Khuynh Thành nói ông không thể nói không tin.

“Hiệu trưởng, nếu tôi có thể nói ra lời như vậy, sẽ không sợ thầy tìm giáo viên tới kiểm tra, dĩ nhiên, nếu cuối cùng không đạt được mục tiêu của thầy, chuyện này, em sẽ không nhắc lại nữa.”

Hàn Hồng Đào suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn đồng ý với Mặc Khuynh Thành, “Đã như vậy, lát thầy sẽ tìm mấy giáo viên tới nói rõ chuyện này, tuần tới, em tới trường tham gia cuộc thi, nhưng mà nói trước, nếu là không có đạt tiêu chuẩn.”

“Sẽ không thất bại.” Mặc Khuynh Thành đã dự định trước, trình độ này, nếu cô không làm được, bản thân sống thật uổng.

Hàn Hồng Đào thấy vậy, cũng không nói thêm nữa.

Sau khi rời khỏi phòng hiệu trưởng, Mặc Khuynh Thành trực tiếp đi ra cổng trường, ngồi lên xe taxi, báo địa chỉ ngân hàng gần nhất.

Hôm nay cô muốn đi tra khoản tiền Mặc Dận nói trước đây có hay không, sau đó còn phải về nhà làm ra một kế hoạch cẩn thận, dĩ nhiên, còn muốn Mặc Dận xem qua nữa.

Tạm thời chính là chuyện kế hoạch, những chuyện sau đó, cũng chỉ đành chờ sau khi hoàn thiện, mới có thể tiến hành.

“Đến rồi.”

Tiếng nói đằng trước vang lên cắt đứt suy nghĩ của Mặc Khuynh Thành, lấy tiền kẻ từ trong ví tiền ra, đưa lên trước liền xuống xe.

Đi tới trước cây ATM, đưa thẻ vào, bấm mật mã xong, chờ đợi mấy giây, Mặc Khuynh Thành cảm giác thấy trái tim nhảy lên, may mắn, số tiền cuối cùng hiện ra khiến cô kinh hãi nhiều hơn là mừng rỡ.

Cô vụn vụn không nghĩ tới, Mặc Dận sẽ cho cô nhiều tiền như vậy, cô lại rung động giống như người bình thường khi thấy nhiều tiền vậy.

Sau đó nghĩ tới gì đó, hai hàng lông mày nhíu lại.

Mặc Dận cho cô nhiều tiền như vậy, là từ nơi anh gây dựng sự nghiệp bất chính sao, số tiền này cho cô, vậy anh tiếp tục thế nào?

Nghĩ vậy, vội vàng lấy điện thoại di động ra chuẩn bị gọi điện thoại, lại chậm chạp không có gọi đi.

Tòa nhà Phong Thụy.

“Anh Dận anh Dận, chúng ta làm việc vất vả như vậy, là không phải có thể đi ra ngoài ăn một bữa sao?” Lý Lợi hưng phấn chạy đến trước mặt Mặc Dận, số cô phiếu kia đại đa số đã nằm trong tay, cho nên sau khi cô phiếu qua tay, anh liền cảm thấy chủ tịch Mao đang bay về phía trong ngực của anh, ho khan một cái, sai lầm rồi, là bay về phía công ty.

“Lật Từ, công ty hiện giờ rất nghèo, không có tiền để tiêu khiển.”

Mặc Dận hơi hột nói một câu, lập tức rước lấy Lý Lợi hô to gọi nhỏ.

“Anh Dận, làm sao lại không có tiền? Số tiền mấy ngày trước đâu? Bay đi sao?”

“Cho chị dâu nhỏ của cậu rồi.”

“Àm!”

Lý Lợi cảm thấy mình bị sét đánh, anh bị tổn thương một vụn lần, trong lòng vẫn đang hoảng loạn.

MD!

Anh Dận nhà anh có thể cung chiều vợ đến cỡ như vậy không, để cho cậu độc thân anh đây phải sống thế nào!

Nhưng những thứ này anh không có can đảm nói ra khỏi miệng, chỉ có thể chịu khó nở nụ cười, “Ha ha, anh Dận, anh làm như vậy là hoàn toàn chính xác, tiền kiếm được lần đầu, không cho chị dâu nhỏ, thì cho ai.”

“Nếu không còn chuyện gì nữa, thì giải tán đi.”

Mặc Dận bình thân, khiến cho Lý Lợi cảm thấy lòng mình càng đau hơn.

Ô ô ô, anh Dận, em muốn tố cáo với Cường Từ!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 78: Công tử thích quả mâm xôi nhỏ nhất

Edit: windy

Người đi trên đường rất nhiều, thỉnh thoảng có người sẽ đem tầm mắt nhìn lên tòa nhà Phong Thụy.

Người đứng chỗ đó, chính là Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành chẳng biết tại sao, đầu óc nóng lòng, cứ đánh xe tới đây.

“Em gái nhỏ, em là muốn đi lên tìm ai vậy?” Chú bảo an tốt bụng đi lên trước.

“Tôi, tôi lên tầng mười lăm.”

Mặc Khuynh Thành cảm thấy mặt mình cũng đỏ lên, đáng chết, không phải là đến thăm Mặc Dận sao, xấu hổ cái rắm!

Tầng mười lăm?

Ông nhớ hình như là công ty C&Y mới mở, công nhân bên trong đều là thanh niên trẻ tuổi, chẳng lẽ đến tìm bạn trai?

Vừa cúi đầu nhìn, càng thêm xác định cho suy nghĩ trong lòng.

“Em gái nhỏ, nếu là tìm bạn trai, cũng nhanh lên đi, a, thang máy ở khúc quanh bên kia.”

Mặc Khuynh Thành nghe được ba chữ “Bạn trai”, chỉ cảm thấy “Oanh” một tiếng, cả khuôn mặt liền đỏ bừng lên.

Cuống quít giải thích: “Chú à, cháu tới tìm anh trai cháu, không phải là bạn trai.”

“Hóa ra là như vậy.”

Cô bé này là đang xấu hổ đi, bằng không sao nói bạn trai thành anh trai được, việc anh trai cũng không sai biệt lắm.

Mặc Khuynh Thành cảm giác chú ánh mắt bảo an có chút quái dị, vội vàng rời khỏi, chạy tới chỗ thang máy.

Cho đến sau khi cửa thang máy đóng lại, cô mới phản ứng được, đập trán một cái, “Chạy cái gì mà chạy, mình vốn là tìm anh trai.”

Theo lên tầng càng ngày càng cao, tim của cô liền đập càng ngày càng nhanh hơn.

Mười ba, mười bốn, mười lăm..

Đình!

Cửa thang máy mở ra, nhưng không thấy người từ bên trong đi ra.

Chậm rãi, cửa thang máy liền đóng lại, Mặc Khuynh Thành mới đi ra.

Tên công ty to lớn đập vào mắt.

C&Y?

Cái tên này...

Lúc này, cửa thang máy mở ra, một người ôm hộp giấy từ trong ra ngoài.

Mặc Khuynh Thành thừa dịp đi theo sau, tiến vào cửa lớn của công ty.

“A, tiểu thư, xin hỏi cô là ai?” Bởi vì đều là đàn ông, cho nên ngay cả người đứng trước quầy cũng là đàn ông.

Mặc Khuynh Thành cố gắng bình tĩnh, “Tôi tìm...”

Giọng nói bị cắt đứt.

“Wow, anh Dận anh Dận, anh mau ra đây, xem ai tới này, chị dâu nhỏ tới, mau ra đây!”

Mặc Khuynh Thành ngay cả cơ hội ngăn lại cũng không có, mắt thấy Lý Lợi hô to gọi nhỏ kêu tên Mặc Dận.

Mặc Dận thấy Mặc Khuynh Thành, kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó cười đi lên phía trước, “Cục cưng, sao em lại tới đây?”

“Ngồi xe hơi quá đường.” Mặc Khuynh Thành hỏi hột trả lời.

Mặc Dận mặc dù không nghe được đáp án muốn có, lại không hề mất mát, kéo tay của cô, “Các cậu không cần làm việc hả?”

Một câu nói, mọi người liền tản ra.

Mặc Khuynh Thành bị Mặc Dận kéo đến phòng làm việc, đi ngang qua mấy bàn làm việc kia, không cần nhìn cũng có thể cảm giác được mấy ánh mắt tò mò kia, không lịch sự cúi đầu, che đi gương mặt đỏ thắm.

Cửa đóng lại, ngăn chặn mấy ánh mắt tò mò kia, Mặc Khuynh Thành mới thở phào nhẹ nhõm, mềm nhũn nhờ người nắm bắt lên trên ghế sa lon.

“Cục cưng, em ngồi đó trước đi, anh còn có một số việc, xử lý xong chúng ta liền đi.”

Mặc Dận rất muốn ôm Mặc Khuynh Thành một lát, nhưng trên bàn còn một đồng hồ văn kiện cần tự mình xử lý, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn chúng trước, mới bồi cô sau.

“Anh cả, anh đi làm đi.”

Mặc Khuynh Thành thuận miệng nói ra, lại làm cho Mặc Dận nhướng mày.

“A.”

Mặc Khuynh Thành nhìn gương mặt gần trong gang tấc, ánh mắt lập tức hoảng hốt không ngừng, không dám nhìn Mặc Dận.

“Cục cưng, em gọi anh là cái gì?”

“Anh cả đó.” Lời bật thốt lên làm bàn tay bên hông càng xiết chặt hơn.

“Lặp lại lần nữa.”

“Dận!”

Mặc Khuynh Thành nói to, cô không biết nếu cô không gọi, sẽ có kết quả như nào, nhưng mà nhiệt độ cách một tầng quần áo kia, giống như ngọn lửa thiêu cháy da thịt mình, khiến cho cô ngay cả tránh cũng không dám.

Mặc Dận trong nháy mắt thoáng mất mát, sau đó biến mất, bàn tay đặt lên trên đầu Mặc Khuynh Thành, khẽ xoa mấy cái, “Lúc này mới ngoan, bên kia có tạp chí, em cứ xem qua trước, anh đi xử lý việc.”

Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận phong vân kinh đạm ngồi trở lại trên ghế, làm bầm một câu: “Cũng biết bắt nạt mình.”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Mặc Khuynh Thành lật tạp chí cũng lật xong rồi, nhưng mà Mặc Dận vẫn còn ngồi xử lý sự vụ ở kia.

Vốn là tùy ý một cái, cũng không nhìn lâu.

Ánh mắt trời xuyên qua kính thủy tinh trong suốt phía sau lên bàn làm việc, chiếu lên trên người Mặc Dận, ám áp lại chói mắt. Nhìn lại Mặc Dận, gương mặt bị đóng vãn kiện che mất một nửa, nhưng mà chỉ nửa gương mặt kia, đôi mắt kia, thậm chí chỉ một bên mi, cũng có thể kích thích lòng của cô.

Nhìn chân mày nhíu lại, giống như đang suy nghĩ vì chuyện trong vãn kiện, nhưng nét bút thẳng tắp kia, lại lộ ra tài năng của anh như đang bùng nổ. Mà đôi mắt kia, như hắc bảo thạch, làm cho người ta không nhìn được muốn thay thế vãn kiện kia bị anh nhìn chăm chú.

Mặc Khuynh Thành không phải không thừa nhận, Mặc Dận chăm làm việc cả người sẽ tỏa ra sức quyến rũ, gọi là hormone lưu động cũng không quá đáng.

Mà Mặc Dận đang làm việc, cảm nhận được tầm mắt nóng rực kia, ngẩng đầu lên.

“A.”

Mặc Khuynh Thành vội vàng cúi đầu, Mặc Dận nhìn thấy bên tai đỏ ửng lên, không tiếng động mà nở một nụ cười sáng lạn, ngay cả ánh mắt trời đều được, đáng tiếc, giờ phút này Mặc Khuynh Thành lại không nhìn thấy.

Mặc Khuynh Thành rút cổ lại, dứt khoát lấy điện thoại di động ra che giấu nội tâm lúng túng của cô.

Đi lên Weibo, tùy ý tìm một đề tài, sau đó thấy trang chính trước mặt, không khỏi sững sờ một chút.

Chỉ thấy ở góc bên trái, số người theo dõi chính là: 138564

Hơn mười vạn?!

Từ lúc nào lại có nhiều người theo dõi như vậy?

Mặc Khuynh Thành có chút không tin tưởng, đếm lại mấy lần, còn là mười ba vạn!

Mang theo tâm tình rất phức tạp, Mặc Khuynh Thành nhìn xuống bình luận của mình ra.

Thật ra thì cô chỉ có hai bài viết, một cái là share của đạo diễn Từ, một cái chính là video < Y Nhân nguyện > ngày đó.

Cô mở bình luận ra, đại đa số chính là nói rất hay, rất giỏi, dĩ nhiên bên trong cũng không thể thiếu mấy hắc tử nói làm bộ gì đó, đạn cũng chưa ra hình đáng gì.

Đột nhiên, cô dừng lại ở một bình luận.

Công tử thích quả mâm xôi nhỏ nhất: Công tử quả nhiên là giỏi nhất, không hổ là người biểu diễn .

Liên vì bình luận như vậy, rất nhiều người cũng tự tin mình không phải vậy, sau đó có người trực tiếp lấy ra bằng chứng cho ra kết luận chín mười chín phần trăm chính là cô.

“Nhìn cái gì thế?” Mặc Dận thật vất vả đem đóng vãn kiện xử lý xong, lại thấy cục cưng của mình đang cầm điện thoại ngăn người, đứng dậy ngồi ở bên cạnh của cô, lại nhìn thấy một tên ID quen thuộc, nhất thời có chút lúng túng.

“A, anh xem, ID người này có phải kì lạ hay không, công tử thích quả mâm xôi nhỏ nhất? Làm sao lại biết em thích ăn mâm xôi, còn có, lại khẳng định nói em là người biểu diễn, chẳng lẽ anh ta biết em?”

Mặc Khuynh Thành đem điện thoại ra trước mặt Mặc Dận, đem tất cả nghi ngờ của mình nói ra.

“Vậy em cảm thấy là ai?” Mặc Dận bắt lấy điện thoại trong tay, trong lòng thoáng mang vẻ mong đợi.

“A, em cảm thấy là Lê An An, chỉ có cậu ta mới nghĩ ra cái tên kì quái như vậy.”

Lời của Mặc Khuynh Thành khiến cho Mặc Dận nửa khóc nửa cười, cười chính là cô dùng từ ngữ ý nghĩ kỳ quái như vậy, để cho anh đạt tới mục đích ban đầu, khóc chính là nghĩ đến Lê An An chứ không phải anh!

Quyển 1 - Chương 79: Cưỡi trên người anh

Edit: windy

Mặt trời dần dần lặn xuống phía tây, ánh sáng chiếu vào kính thủy tinh chậm rãi đi xuống.

“Được rồi, đừng ở chỗ này đoán mò nữa, em hỏi Lê An An một chút chẳng phải sẽ biết sao.”

Mặc Khuynh Thành lại cầm điện thoại lên, vừa nói vừa gõ bàn phím, “Dận, anh thật thông minh!”

“Ngốc.” Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành mơ hồ, cảm giác cô lại ngốc nghếch đáng yêu như vậy.

“Mặc Dận, anh mới ngốc, cả nhà anh cũng ngốc!” Mặc Khuynh Thành tức giận quơ múa nắm đấm.

Cô cũng không biết, cô như vậy, ở trong mắt Mặc Dận, có vẻ càng thêm ngốc nghếch hơn.

Mặc Dận cười vô cùng rực rỡ, đưa ngón trỏ ra, cong, “Bịch.”

Trán Mặc Khuynh Thành bị vậy, liền đỏ lên.

Thấy vậy, Mặc Dận có chút đau lòng, nhẹ nhàng xoa, trong lòng thầm than, da của cục cưng quá non, đánh một cái như vậy, liền đỏ, sau này làm sao bây giờ.

“Hừ, Mặc Dận, không cho đánh em!”

Mặc Khuynh Thành tố cáo nhìn Mặc Dận, lại ảo não tại sao bản thân lại làm kiêu, rõ ràng là không hề đau chút nào, nhưng trong lòng lại liền không nhận được mà thấy oan ức.

“Cục cưng, đánh ở đây, anh đây chút sức còn chưa dùng đến, ngược lại là em, da lại non nớt như vậy, ai.”

“Ai cái gì ai, em đây vẫn là trẻ con cơ! Anh có hiểu hay không, đây chính là làn da khiến hàng vạn phái nữ cũng phải hâm mộ!”

“Ừ ừ ừ, da của cục cưng rất tốt, nhưng mà đầu óc thì lại không được, xem ra gần đây phải ăn nhiều hột đào một chút.” Mặc Dận cúi sát đầu lại.

Mặc Khuynh Thành nghe nói như thế, trực tiếp áp đảo Mặc Dận, gờ nắm đấm lên, lộ ra hàm răng tuyết trắng, hung dữ nói: “Mặc Dận, có tin em ra tuyệt chuyện hay không?”

Thân thể Mặc Dận cứng ngắt, trên mặt vẫn bình tĩnh, “Cục cưng, tuyệt chiêu gì vậy?”

“Chính là cái này!”

Mặc Khuynh Thành sợ nhột, giống nhau, Mặc Dận cũng sợ nhột.

Vì “Trùng trùng” Mặc Dận một phen thật tốt, cô cũng không có thượng hay không phản kích.

“Ha ha ha...”

Mặc Dận không khống chế được mà cười lên, hai tay bên hông đang không ngừng chọc anh, cho dù tay anh đã khống chế được hai tay của Mặc Khuynh Thành, cũng nhẫn nhịn không dùng chút sức, chỉ sợ làm cô bị đau.

“Anh nói, có còn dám nói em ngốc hay không, nói mau!”

“Ha ha ha, anh, anh không dám, ha ha...”

Mặc Khuynh Thành cũng chơi đến nghiện, tay bé nhỏ không có dừng lại, tiếp tục chọc.

“Hừ, nói anh ngốc, anh ngốc, anh ngốc nghếch!”

“Em, em ngốc, em ngốc, em ngốc nghếch, ha ha ha...”

Động tác trên tay Mặc Khuynh Thành càng nhanh hơn, “Em nói là anh, không phải là em!”

“Anh, anh nói là em a, cục cưng, cục cưng, anh sai rồi, mau dừng lại đi, ha ha...”

“Anh biết rõ em không muốn nghe là cái này, nhanh, nếu anh không muốn nhìn nữa!”

“Ha ha ha...”

Mặc Dận cười không ngừng, nước mắt khóe mắt chảy ra, trong lòng cười khổ không thôi, thật lòng không chịu nổi.

“Chi nha.”

“Anh Dận, anh xem cái này...”

Tiếng nói cùng tiếng cười, phòng lớn vốn là náo nhiệt đột nhiên yên tĩnh.

Lý Lợi mở to cặp mắt, cảnh tượng trên ghế sa lon đánh thẳng vào tâm trí của anh.

“Em không có nhìn thấy gì cả, hai người tiếp tục đi!”

“Phanh.”

Hai tay Mặc Khuynh Thành còn để ở bên hông của Mặc Dận, ngại ngần hơn chính là, cô ở trên người anh!

Cô lúng túng không biết có nên xuống hay không, đang lúc này, Mặc Dận như nhìn thấy suy nghĩ của cô, lật người một cái, đem Mặc Khuynh Thành đặt ở phía dưới.

Tư thế như vậy càng khiến cho Mặc Khuynh Thành thêm lúng túng, nhất là, hai chân của cô đang để ngang hông của Mặc Dận!

“Cục cưng, làm xong chuyện xấu liền muốn chạy, có phải thật quá đáng hay không?” Tròng mắt Mặc Dận khẽ lóe sáng.

Mặc Khuynh Thành làm như người thua không thể thua khí thế, ngẩng đầu lên, “Vậy sao là làm chuyện xấu, ác này gọi là cái thiện trừng trị cái ác!”

“Hi hi.”

Mặc Dận vui vẻ cười to, cả thân thể để ở trên người Mặc Khuynh Thành, thân thể rung động ngay cả cô ở phía dưới cũng cảm nhận được.

“Cười cái gì!” Mặc Khuynh Thành nắm một quyền đánh lên bụng Mặc Dận.

“A, cười cục cưng nhà ta đáng yêu.” Ừ, thật rất đáng yêu, lúc tức giận đều giống như mèo cào vậy.

“Anh mới có thể yêu, cả nhà anh mới đáng yêu!”

Mặc Dận bất đắc dĩ nói: “Cả nhà của anh cũng không có em sao?”

Mặc Khuynh Thành ể một tiếng, ánh mắt sáng ngời lóe lên, khóe miệng nhếch lên, “Mặc Dận, giữa chúng ta không có yêu!”

Yêu?!

Trong lòng Mặc Dận rõ ràng Mặc Khuynh Thành nói loại yêu nào, nhưng anh vẫn không tự chủ được nghĩ đến phương diện kia, không để ý tới cô đang giãy giụa, trực tiếp ôm chặt lấy cô.

“Cục cưng, ý của em không phải là, em yêu anh?”

“Yêu cái gì yêu, đều không yêu nữa!”

“Cục cưng, trái tim rất đau nha.”

Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận đau khổ ôm ngực, có chút hốt hoảng, “Dận, Dận, anh làm sao vậy?”

“Cục cưng, tim anh đau, xoa xoa cho anh đi.”

Mặc Khuynh Thành theo bản năng đưa tay lên đặt trước ngực anh, động tác cẩn thận, chỉ sợ dùng một chút sức Mặc Dận sẽ kêu đau.

“Như vậy có phải đỡ hơn rồi không?”

“Khá hơn rồi, xoa xoa tiếp đi.”

Cứ như vậy, thời gian cực nhanh, sắc trời mờ tối, trước nói xong sẽ đi, lại trở thành cùng nhau rời đi.

Trở lại Mặc gia, Mặc Khuynh Thành không nói một câu nào liền lên lầu, Mặc Giác chuẩn bị chào hỏi mặt mờ mịt không hiểu.

“Anh, anh chọc em gái?”

Mặc Dận nhìn bóng dáng biến mất, lạnh nhạt đòi đề tài, “Tối nay sao em lại trở lại?”

Mặc Giác nghe được Mặc Dận nhắc tới như vậy, hào hứng nói: “Anh, anh không nói liền không sao, anh vừa nói em càng muốn hỏi anh, em gái xảy ra chuyện sao không nói cho em biết, có phải coi em là người ngoài hay không!”

Mặc Dận nhú mày lại, giải thích: “Giác, chuyện ở trường quân đội của em rất nhiều, cục cưng đã có anh, không cần lo lắng.”

“Tại sao không cần lo lắng, nhìn những lời đồn trên web kia xem biến em gái thành hình dáng ra sao rồi, dựa vào địa vị của Từ Lập? Chỉ cần em gái nguyện ý, trực tiếp lập ra một công ty không phải là không thể được!”

Mặc Dận nhìn Mặc Giác còn kém trực giác chân lên, chỉ có thể nói: “Giác, cục cưng thay đổi rồi.”

Sau đó nói tiếp: “Kể từ sau khi xuất viện, em ấy không giống như người không có chủ kiến như trước nữa, không chỉ chấm dứt quan hệ với Tô Thụy, vẫn giữ một khoảng cách với Văn Tư Tư, càng có thêm một người bạn thật lòng.”

“Anh, cục cưng thế nào đi nữa, cũng là em gái của chúng ta.”

“Cho nên anh hai nhập ngũ liền chạy về nhà, có phải em chỉ cần nói một câu tiếp nữa, anh liền dẫn người đến đánh bọn họ sao?”

Mặc Khuynh Thành từ trên cầu thang đi xuống, khoe miệng khê mỉm, thẳng thắn nhìn chằm chằm Mặc Giác.

Mặc Giác cũng nhìn cô, kiên định nói: “Đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 80: Em sẽ rất tốt, Phàn Trần tài ba

Edit: windy

Bầu trời hoàn toàn trầm xuống, thỉnh thoảng có mây vì sao lóe lên.

Mặc gia.

Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Giác muốn nói không nói, đột sóng trong lòng một lần một lần lại công kích mình.

Một là Mặc Giác có thể vì mình chuyện gì cũng đều có thể làm, ban đầu tại sao lại chọn Tô Thụy chứ?

Mặc Khuynh Thành không ngừng lâm vào tự trách, đắm chìm vào trong thế giới của mình, không cách nào tự kiềm chế.

“Cục cưng, cục cưng?”

“Em gái!”

Tiếng la hét xung quanh kéo Mặc Khuynh Thành về thực tại.

Mặc Khuynh Thành nở nụ cười tái nhợt, “Anh cả, anh hai, em không sao.”

Mặc Dận lúc này không thêm đề ý có vấn đề, trực tiếp ôm ngang cô lên, thả lại trên giường.

“Cục cưng, em nghỉ ngơi thật tốt, tới lúc ăn cơm tối anh gọi em.”

“Được.”

Chờ Mặc Dận đóng cửa kỹ càng, Mặc Giác mới lo lắng hỏi: “Anh, em gái như vậy là có chuyện gì xảy ra?”

“Anh cũng không rõ ràng lắm, em ấy chưa bao giờ nói qua.”

“Nhất định là bởi vì Tô Thụy, em đi tìm cậu ta tính sổ!

Mặc Giác nói xong cũng chuẩn bị xông ra, bị Mặc Dận ngăn lại.

“Giác, sao em còn nóng tính như vậy.”

“Vậy anh nói phải làm sao bây giờ, anh không thấy bộ dạng mới vừa rồi của em gái sao! Em không muốn mất đi em ấy!”

“Ai cũng không muốn mất đi em ấy!”

“Oanh.”

Mặc Giác đâm mạnh lên tường, “Đáng chết!”

Mặc Dận kéo tay của anh ta, “Sẽ có cách.”

Một đêm chưa chợp mắt.

Sáng sớm, Mặc Khuynh Thành xoa cái trán đau nhức xuống lầu.

“Anh cả, anh hai?”

“Em gái.” Mặc Giác đẩy bụi đất từ phòng bếp đi ra.

“Ha ha.”

Mặc Khuynh Thành nở nụ cười, đơn thuần mà xinh đẹp.

“Em gái, em còn cười!”

Mặc dù ngoài miệng Mặc Giác nói như vậy, nhưng anh cũng nở nụ cười, đúng, em gái cười là tốt rồi.

“Anh hai, anh làm cái gì, đem mặt làm giống như mèo con vậy.”

Mặc Giác tùy ý sờ soạng trên mặt hai cái, sau đó ảm ức nói: “Anh nghĩ, khó được khi ở nhà, liền làm một điểm tâm cho em ăn, nhưng mà...”

“Nhưng mà em thiếu chút nữa đốt phòng bếp.” Mặc Dận mặt đen đi ra.

“Anh, đây là một lần ngoài ý muốn, thật, lần sau tuyệt đối sẽ không xảy ra như vậy nữa.”

“Còn có lần sau?”

“Đương nhiên là có.”

“Không cho phép em vào phòng bếp nữa!”

“Tại sao...”

Mặc Khuynh Thành liền đứng ở bên cạnh, nhìn hai người đứng đó cãi vã.

“Anh, em đói bụng.”

“Cục cưng, bọn anh xong ngay đây, điểm tâm lập tức có đây.”

“Em gái, anh đi làm điểm tâm.”

Hai người trầm mặt một lời, sau vừa giận trừng đối phương một cái, giống như hai đứa trẻ giận đối nhau.

“Hai người quyết định nhanh một chút, em ra ghế sa lon ngồi.”

Mặc Dận cùng Mặc Giác bất đắc dĩ xoay người đi vào phòng bếp, nhưng cảm xúc ở khóe mắt, lại mang theo ý tưởng giống nhau.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Mặc Giác phải trở về trường quân đội.

“Anh hai, ở trường quân đội thật tốt nha.” Mặc Khuynh Thành đứng ở cửa, nhìn thiếu niên một thân màu xanh biếc.

“Em gái, em cũng phải khỏe nha.” Mặc Giác vòng tay, ôm lấy Mặc Khuynh Thành.

“Vâng.” Vì mọi người, em cũng sẽ sống tốt.

Chờ sau khi Mặc Giác rời đi, Mặc Dận mới hỏi: “Cục cưng, em xác định không cần anh đưa đi?” Toàn bộ chuyện tối hôm qua giống như vẫn còn ở trước mắt.

“Dận, không cần lo lắng, giờ em lại không phải là đi gặp hồng thủy cái gì đó.”

Mặc Khuynh Thành giờ tay lên vẫy tay với Mặc Dận, để cho tiểu Trương đưa mình đến quán cà phê.

“Leng keng.”

“Hoan nghênh ghé thăm.”

“Ba người.”

“Được, bên này.”

Mặc Khuynh Thành gọi một tách Cappuccino, liền kiên nhẫn chờ Từ Lập đến.

“Leng keng.”

“Hoan nghênh ghé thăm.”

“Có hẹn rồi.”

“Đạo diễn Từ, nơi này!”

Từ Lập mang theo một người đàn ông quai dị đến chỗ đối diện Mặc Khuynh Thành ngồi xuống.

“Nha đầu Khuynh Thành, sao cháu tới sớm như vậy.”

“Đạo diễn Từ, cháu chỉ đến sớm hơn ông một chút.” Mặc Khuynh Thành lấy tay khoa chân múa tay một lát, chọc cho Từ Lập nở nụ cười.

“Vị này là?” Mặc Khuynh Thành không tự chủ mà quan sát người đối diện.

Tóc dài, lại được chỉnh tề buộc ra đằng sau, tai trái đeo một khuyên tai rất to, quần áo trên người không quy tắc, có những chỗ rách lớn nhỏ không giống nhau, à, không thể không nói chính là, anh ta có vẻ như khờ.

“Tôi là Phàn Trần.” Phàn Trần nhẹ giọng nói.

Mặc Khuynh Thành cười khách khí, “Xin chào, tôi là Mặc Khuynh Thành.”

“Tôi biết cô.”

“Tôi cũng biết rõ anh.” Lời này của Mặc Khuynh Thành nói một chút đều không lấy lệ.

Phàn Trần, quý tài giới âm nhạc, gần hai mươi lăm tuổi, liền lên đến đỉnh cao âm nhạc, phong cách âm nhạc đặc biệt cùng năng lực dẫn dắt trào lưu, đơn giản chính là làm cho người ta điên cuồng mà sùng bái.

“Nếu đã biết đối phương rồi, vậy cũng không cần giới thiệu nữa.”

“Hôm nay ta tìm nha đầu Khuynh Thành đến đây, nhưng thật ra là người này bảo ta tìm cháu.” Từ Lập chỉ Phàn Trần bên cạnh.

Mặc Khuynh Thành có chút kinh ngạc, Phàn Trần tìm cô? Nếu là ở kiếp trước, biết có người nói như vậy với cô, cô tuyệt đối sẽ nói với người kia hai chữ, kẻ lừa gạt!

Nhưng mà hôm nay, Phàn Trần liền ở trước mặt cô, còn bị báo là đến tìm mình.

“Xin hỏi Lão sư tìm tôi có chuyện gì?” Với địa vị của Phàn Trần, một câu Lão sư anh gánh vác được.

“Gọi tôi là Phàn Trần là được rồi.” Ánh mắt Phàn Trần lạnh nhạt.

“Tôi đã nghe qua mấy bài hát của cô, rất tốt, có hứng thú hợp tác cùng tôi không?”

“Dạ?”

Phản Trần từ trước tới nay không thích lòng vòng quanh co, nói thẳng: “Mặc Khuynh Thành, tôi xem trọng cô.”

“Dát, dát, dát...”

Mặc Khuynh Thành ngây người, chẳng lẽ anh ta không biết bản thân nói ra câu này, có nhiều nghĩa khác nhau sao?

“Phản Trần, anh muốn hợp tác với tôi?”

“Đúng.”

Vậy mà Phản Trần nói lại một câu làm cho hai người không nhận được học máu.

“Không nghĩ tới cô là người ngu ngốc vậy.”

Ngụ ý chính là, tôi vừa nói thẳng thắn như vậy, cô lại nghe không hiểu?

Khóe miệng Mặc Khuynh Thành khẽ nhếch, liếc mắt với Từ Lập, bắt đắc dĩ thở dài một cái.

“Phản Trần, anh nên học tốt tiếng Trung một chút đi.” Từ Lập một bên cho ý kiến.

Ai ngờ khuôn mặt Phản Trần kì quái, “Từ Lập, ông không biết tôi từ nhỏ đến lớn các môn đều điểm tối đa sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 81: Hợp tác, hiểu ra

Edit: windy

Bên ngoài quán cà phê, cảnh sắc tươi đẹp, bên trong quán, không khí động lại/.

“Ha ha.”

Mặc Khuynh Thành nở nụ cười, đẹp đến làm cho Từ Lập quên mất lúng túng vừa rồi.

“Nha đầu Khuynh Thành, đáng vẻ Phản Trần chính là vậy, cháu đừng để ý.”

“Đạo diễn Từ, cháu hiểu.”

Phản Trần cau mày, tại sao anh nghe không hiểu bọn họ đang nói gì?

Mặc Khuynh Thành trở về vấn đề chính, “Phản Trần, anh muốn hợp tác âm nhạc với tôi?”

“Tôi muốn ra đĩa nhạc cho cô.” Nhắc tới việc này, ánh mắt linh hoạt của Phản Trần, lóe sáng mê người.

“Ra đĩa nhạc?”

“Nói chính xác là cùng nhau làm ra.”

“Phản Trần, năng lực của tôi, không thể làm được...”

Mặc Khuynh Thành do dự, có thể được Phản Trần mời, là một loại khẳng định đối với mình, nhưng mà...

“< Hoa đào thương > là cô hát?”

“Đúng.”

“là cô sáng tác?”

“Đúng.”

“thì sao?”

“Đúng.”

“Vậy cô do dự cái gì?”

“...” Mặc Khuynh Thành bị Phản Trần hỏi liên tiếp đến choáng váng, cô vô ý bên ngoài anh có thể nghe ra là cô hát, ngoài ý muốn chính là mấy cái này nổi lên, cho nên có thể để cho anh khẳng định năng lực của mình, cô, thật sự có tốt như vậy sao?

Câu nói kia trong đáy lòng bật thốt lên, gặp phải ánh mắt cổ quái của Phản Trần, “Cô nghi ngờ tôi?”

“Không, không phải vậy, chẳng qua là...”

“Chẳng qua là cô không tin vào bản thân đúng không?”

“...” Mặc Khuynh Thành lúng túng cúi đầu, tự ti trong lòng bị bại lộ.

Không sai, tự ti, loại suy nghĩ này mình sẽ có, thật buồn cười.

Từ Lập nghe nửa ngày, nghe cũng hiểu, không thể tin nói: “Nha đầu Khuynh Thành, không thể nào, cháu không tự tin? Trời ạ, đây tuyệt đối là tin tức rất lớn nha! Nếu là không phải cháu bị nhìn trộm, ta mới phát hiện được không thể tin được đó!”

“Nếu như cô không tin mình, vậy hợp tác giữa hai chúng ta liền thôi đi.”

Phản Trần buồn bực nhìn Mặc Khuynh Thành không lên tiếng, không chứa một chút tình cảm nào.

Từ Lập nóng nảy, kéo cánh tay Phản Trần, “Phản Trần, cậu đừng vội, nha đầu Khuynh Thành chỉ là một đứa trẻ mười sáu tuổi, chuyện lớn như vậy khẳng định cần có người lớn quyết định.” Sau đó quay đầu gọi Mặc Khuynh Thành: “Nha đầu Mặc Khuynh Thành, cháu ngược lại nói gì đi chứ!”

Mặc Khuynh Thành chột đứng lên, trên mặt nghiêm túc chưa từng có, cúi một cái rất sâu.

“Thầy Phản, thật xin lỗi, sau này tôi sẽ không tái phạm nữa, xin cho tôi một cơ hội.”

Cặp mắt Phản Trần nhìn cô chăm chú, không biết nghĩ cái gì.

“Phản Trần, cậu xem nha đầu Khuynh Thành đã như vậy rồi, cậu vẫn còn so đo với trẻ con sao!”

“Thầy Phản, xin cho tôi một cơ hội.” Mặc Khuynh Thành mở miệng một lần nữa.

Giọng nói lạnh nhạt của Phản Trần vang lên, “Không nên gọi tôi là thầy Phản.”

Thân thể mềm mại của Mặc Khuynh Thành chấn động, chẳng lẽ bản thân cứ như vậy mà bỏ qua cơ hội này sao?

Phản Trần lại tiếp tục nói: “Gọi tôi là Phản Trần, còn có, chúng ta hợp tác thôi.”

Nói xong, đứng dậy ra khỏi quán cà phê.

Từ Lập kích động nâng Mặc Khuynh Thành dậy, “Nha đầu Khuynh Thành, thật tốt quá, Phản Trần đồng ý rồi.”

Mặc Khuynh Thành nhìn Từ Lập còn kích động hơn so với mình, trong lòng cảm động không ngừng, “Đạo diễn Từ, cảm ơn ông.”

Gương mặt Từ Lập không vui, “Nha đầu Khuynh Thành, lần sau không cần nói cảm ơn nhiều như vậy, quan hệ hai chúng ta, không cần nói những lời khách sáo này.”

“Vâng.”

Sau đó Từ Lập nghĩ, lời nói có chút thành khẩn: “Nha đầu Khuynh Thành, ta biết trong lòng cháu có chuyện gì đó, ta chỉ muốn nói, cháu là một cô gái tốt. Có lẽ lần đó cháu chỉ muốn chặn Tô Thụy, trời xui đất khiến, cháu thành Ngọc Diện công tử, cơ duyên giống như trùng hợp hát cả nhạc phim, nói rõ ràng duyên phận giữa chúng ta cũng không cạn.”

“Nha đầu Khuynh Thành, mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên đi, cháu là một mầm non tốt, cho dù khả năng diễn còn non nớt, cũng có ưu thế, cho nên cháu không nên tự ti.”

“Có lẽ cháu không biết, cháu diễn Ngọc Diện công tử, ánh mắt của cháu hấp dẫn cỡ nào, cháu ca hát, vừa kéo người nghe lọt vào trong đó.”

“Cháu chính là cháu, phải nhưng không thay đổi, trước kia trải qua đau khổ, cũng chỉ là chỉ cần nghĩ cháu tốt hơn, trong mọi hoàn cảnh, đừng khiến cho chút cản trở liên đánh bại cháu.”

...

Từ Lập nói rất nhiều, cũng làm cho Mặc Khuynh Thành được lợi không nhỏ.

Cô đem bản thân giới hạn ở một vòng luẩn quẩn, chỉ có loanh quanh Tô Thụy và Văn Tư Tư, chỉ vì trả thù. Nhưng lại bỏ quên một vấn đề, trả thù xong rồi, cô nên làm cái gì bây giờ?

Cô tự ti, nguồn gốc do bị phản bội.

Cô không trách Tô Thụy, trong lòng vẫn luôn rõ ràng, anh ta cũng không yêu cô, nhưng mà anh ta lại cho cô hi vọng, khiến cho cô đi lại giữa thiên đường và địa ngục.

Cô vốn nghĩ, có phải chỉ cần mình cố gắng nhiều thêm một chút, anh liền sẽ thấy cô rất là tốt?

Nhưng toàn bộ, đều là tự mình đa tình.

Cho đến thời khắc rơi xuống nước kia, cô có ý buông thả trước nay chưa từng có.

Cứ như vậy, có lẽ mình yêu, chẳng qua là không cam lòng thôi.

Đi ra khỏi quán cà phê, Mặc Khuynh Thành cảm thấy bầu trời xanh như vậy, không khí thật mát mẻ.

“Đạo diễn Từ, hôm nay cảm ơn người.”

Từ Lập vừa định nói không cần, lại thấy trong ánh mắt của cô mang theo vẻ chân thành, nở nụ cười, “Mặc Khuynh Thành, lời cảm ơn này ta tiếp nhận, sau này không nói nữa.”

“Vâng, đạo diễn Từ.”

---lời nói với mọi người---

Trong cuộc sống sẽ gặp phải đủ loại chuyện, không biết mọi người có thể vì một lần thất bại mà mất lòng tin không?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 82: Treo học tịch, tính toán

Edit: windy

Thứ hai, Mặc Khuynh Thành theo ước định với nhà trường tham gia cuộc thi.

Mặc Khuynh Thành vừa mới tới cổng, cũng cảm giác xung quanh có rất nhiều tiếng thảo luận truyền tới.

“Cho nên Mặc Khuynh Thành xin treo học tịch, các người nói có phải cô ta quá tự đại không?”

“Tại sao có thể nói như vậy, không có thấy giờ cô ta nổi tiếng thế nào sao, lúc này cô ta nhất định phải nắm bắt được cơ hội, học tập có là gì, ra khỏi trường thành người nổi tiếng, hiệu trưởng Hàn Hồng Đào định rất vui vẻ, tôi đảm bảo, cuộc thi lần này chỉ là hình thức thôi!”

“Vậy theo cậu nói như vậy, trường học cũng quá không công bằng rồi, dù nổi tiếng, có thể so sánh cùng với Trác Tuân sao?”

“Cũng đúng, nhớ ngày đó Trác Tuân xin treo học tịch, trường cũng không đồng ý, thật là không công bằng.”

“Mấy người a, cuộc đời này lấy đâu ra nhiều công bằng như vậy, với gia thế của Mặc Khuynh Thành, muốn vào đại học nào chả được.”

“Nhưng mà lần này là cô ta không cần suy nghĩ, hình như tôi thấy có phóng viên, hơn nữa cuộc thi ngay trước mặt chúng ta, tôi cũng không tin, cô ta ở ngay trước mặt chúng ta, có thể làm giả được.”

“Đúng! Chúng ta mau đến trường thi, sau đó tìm vị trí tốt nhất!”

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Mặc Khuynh Thành cách đó không xa, nhìn bóng dáng họ rời đi, chân mày cau lại.

Phóng viên?

Hiện trường cuộc thi?

Chuyện gì đang xảy ra đây?

Cô không nhớ rõ ngày hôm qua Hàn Hồng Đào ở trong điện thoại nói qua mấy thứ này, cho nên...

Cặp mắt Mặc Khuynh Thành thâm trầm mang theo ý vị không rõ thần sắc, nếu là thật sự tính toán cô, liền chuẩn bị gánh chịu hậu quả!

Nghĩ đến đây, ánh sáng trong mắt thu lại, bước chậm về phía trường thi.

Đầu người nhón nháo trong trường thi, chỉ thấy ở giữa sân cỏ, đặt một cái đài cao, sau lưng dựng một phông rờ lớn, trên đó viết: Địa điểm cuộc thi treo học tịch.

Mặc Khuynh Thành nhìn ở trong mắt, trong lòng thầm châm biếm, đặc biệt vì mình xây dựng đài thi treo học tịch, gọi một đồng phóng viên tới, trường thật là làm đầy đủ nha.

Mượn danh tiếng của mình để lấy tiếng, nếu là mình qua ải, một bên vừa thể hiện rõ trình độ giáo dục của trường, mà nếu mình thi không qua, phóng viên cũng sẽ nói là cô không tự lượng sức mình, trường học cũng chỉ có lợi chứ không có hại.

Thảo nào, không trách được lòng người khó dò được, cô còn quá ngây thơ rồi!

Lúc Lê An An ở trong đám người thấy được Mặc Khuynh Thành, cả người run lên.

“Khuynh Thành, sao cậu lại cười âm trầm như vậy?” Lê An An xoa xoa cánh tay, lạnh quá.

Chân mày Mặc Khuynh Thành cau lại, “Là sao? Sao mình lại không cảm thấy như vậy.”

“Đương nhiên rồi! Không tin cậu hỏi Tiểu Bảo với Thiên đi.”

Tổng Tiểu Bảo cùng Tô Nhạc Thiên ở dưới tầm mắt Mặc Khuynh Thành gật đầu một cái.

“Đừng nói trước mấy thứ này, ai có thể nói cho mình biết chuyện gì đang xảy ra không?” Mặc Khuynh Thành có chút biết rõ còn hỏi.

Lê An An nghe được chuyện trên đài, gương mặt tức giận, “Khuynh Thành, hiệu trưởng không nói cho cậu biết?”

Mặc Khuynh Thành nhún nhún vai, bày tỏ việc bản thân cũng không biết trước.

“Mình cũng biết, cậu vẫn luôn khiêm tốn, làm sao sẽ làm cao chuyện này được, Hàn Hồng Đào thật là quá đáng! Không được, Khuynh Thành, chúng ta đi tìm ông ấy nói chuyện đòi công đạo!”

Tô Nhạc Thiên ngăn Lê An An lại, “An An, cậu bình tĩnh chút, hiện tại tìm thầy ấy có lợi ích gì, chuyện cũng đã truyền ra ngoài, phóng viên cũng đều ở đây rồi, cho dù Khuynh Thành trước đó không biết, cũng chỉ có thể nhắm mắt bỏ qua.”

“Đây không phải là giống ngày hội mừng một tháng năm sao?”

“Không sai.”

“Chẳng lẽ liên không có cách khác?” Lê An An chưa bỏ ý định hỏi.

Đáng tiếc, trả lời cô chỉ có mọi người lắc đầu.

Lê An An cảm giác trong lòng nuốt một ngụm khí, lên không lên được xuống không xuống được, nín nhịn, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một câu: “Khốn khiếp!”

Mặc Khuynh Thành nắm tay của cô, cười nói: “An An, đừng nóng giận, mình không có chuyện gì mà.”

Lê An An hắng giọng nói: “Mặc Khuynh Thành, nếu cậu thi không qua, mình giúp cậu phá hủy trường học!”

Biết rõ là nói bốc đồng, Mặc Khuynh Thành nghe được, lại cảm thấy nghe dễ cảm động như vậy.

“Khuynh Thành, cậu có nắm chắc không?”

Gương mặt Tống Tiểu Bảo lo lắng, cậu biết người ra bài thi chính là các thầy cô nổi danh nhất khoa, thậm chí bộ giáo dục cũng phải người đến.

“Mọi mắt mong chờ.” Chỉ bốn chữ, để cho mọi người kéo tảng đá xuống.

“Rung, rung...”

Mặc Khuynh Thành lấy điện thoại di động ra, tên Hàn Hồng Đào xuất hiện ở trên màn hình.

Khóe miệng nhếch lên, bỏ điện thoại di động vào lại trong túi, không thèm để ý đến nó.

Lê An An hỏi: “Khuynh Thành, là hiệu trưởng gọi?”

“Ừ.”

“Người này còn có mặt mũi gọi điện thoại cho cậu? Khuynh Thành, mình cho cậu biết, cậu không được nhận!”

Nói xong, trực tiếp lấy điện thoại của Mặc Khuynh Thành ra, đem pin tháo hết ra.

“Lần này liên an tĩnh rồi.”

Mặc Khuynh Thành yên lặng cầm điện thoại, trong lòng thở ra, cách này thật là thô bạo.

Tống Tiểu Bảo hỏi: “Tiếp theo làm sao bây giờ?”

“Chờ cá mắc câu.”

Vì vậy, bốn người liền yên lặng đứng ở một góc trường thi, nhìn Hàn Hồng Đào dẫn người đang tìm kiếm khắp nơi.

“Hiệu trưởng, Mặc Khuynh Thành rốt cuộc đang ở đâu?” Chủ nhiệm Tống Quốc Trạch lau mồ hôi trên trán.

“Tôi cũng muốn biết đây!” Trong lòng Hàn Hồng Đào có chút ám ức, gọi một lần nữa, vẫn như cũ là “Điện thoại ngài gọi đã tắt máy”.

“Hiệu trưởng, điện thoại di động Mặc Khuynh Thành còn tắt máy sao? Có phải em ấy đã nghe thấy cái gì không, cho nên...”

“Thầy nghĩ lúc em ấy đến trường sẽ không biết?”

“Vậy làm sao bây giờ, chuyện như vậy vốn là chúng ta đuối lý, nếu là trong con tức giận em ấy trực tiếp rời đi, trường học biết tìm người ở đâu.”

Theo như lời Tống Quốc Trạch, cũng là lo lắng trong lòng Hàn Hồng Đào.

Đột nhiên, ánh mắt Tống Quốc Trạch sáng lên, lớn tiếng hô: “Hiệu trưởng, Mặc Khuynh Thành ở kia!”

An Nhiên: Không thành được học bá, tôi sẽ để cho nữ chủ trở thành học bá!

Mặc Dận: ...

An Nhiên: Anh không nói gì sao?

Mặc Dận: Đó là cô ngu ngốc.

An Nhiên: ... Anh nha, một ngày không chọc tôi liền không thoải mái có phải hay không! Anh chờ đó!

Mặc Dận: Tôi ở đây chờ.

An Nhiên: Không biết xấu hổ!

Mặc Dận: Đúng vậy, cô là mặt của tôi, tôi không cần cô nữa.

An Nhiên: ... Đây!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 83: Đơn giản thô bạo

Edit: windy

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mắt thấy sắp tới thời gian chỉ định, nhưng lại không thấy nhân vật chính đâu, học sinh phía dưới châu đầu ghé tai nhau, cũng đang nghi ngờ có phải Mặc Khuynh Thành không tới.

“Đường Đan, không phải cậu cùng lớp với Mặc Khuynh Thành sao, cậu có biết rốt cuộc cô ta có tới hay không vậy?”

Đường Đan nhìn có chút hã hê nói: “Tôi đoán khẳng định cô ta sợ không dám tới rồi, trường học làm động tác lớn như vậy, đến lúc đó xem kết cục của cô ta như nào.”

Phải vậy không?

Nhan Vận đem nghi ngờ trong lòng nuốt xuống, ngẩng đầu lên, lại thấy bóng dáng quen thuộc.

“Mau nhìn kia, Mặc Khuynh Thành tới!”

Mọi người ngẩng đầu, máy ảnh trong tay phóng viên kêu “Rắc rắc”.

Mặc Khuynh Thành lạnh nhạt tiếp nhận ánh mắt của mọi người, theo hiệu trưởng bước lên bục.

Hàn Hồng Đào cầm lấy micro, “Hôm nay vốn chỉ là một ngày thứ hai bình thường, bởi vì bạn học Mặc mà trở nên không bình thường. Tin tưởng mọi người cũng biết, bạn học Mặc muốn treo học tịch, loại ý nghĩ này rất tốt, nhưng mà tiền lệ ở trường học cũng không có xuất hiện qua, cho nên mới phải xuất hiện bục cao này, hi vọng mọi người có thể hiểu.”

“Tiếp theo, bởi vì bạn học Mặc là người công chúng, em ấy không biết rõ chuyện này, mời nhiều phóng viên đến như vậy, chúng tôi cảm thấy rất xin lỗi, cho nên, tôi chỉ chọn vài vị lưu lại làm báo cáo, những người khác, tôi chỉ có thể nói tiếng xin lỗi.”

Vừa dứt lời, các phóng viên liền không vui, bọn họ đều là nghe được tin tức mà chạy tới đây, tin tức độc nhất như vậy ai vui lòng mà nhường cho đối thủ cạnh tranh chứ.

“Hiệu trưởng Hàn, trước thì cho chúng tôi vào, trường học lại không có ngăn cản, vì sao hiện tại lại có yêu cầu?”

“Đúng vậy, trường học đang làm gì vậy, chúng tôi không hiểu.”

“Không cho một lời giải thích chúng tôi sẽ không đi!”

Hàn Hồng Đào nhìn người phía dưới nhao nhao hô, ánh mắt không tự chủ hướng đến chỗ Mặc Khuynh Thành, hi vọng cô có thể mở miệng.

Đáng tiếc lại không như mong muốn, Mặc Khuynh Thành rất bình tĩnh ngồi ở đó, không có ý định giải vây.

Trong lòng Hàn Hồng Đào than nhẹ, mặc dù không phải là ý của ông, nhưng ông cũng là tông phạm, chỉ trách mấy vị cổ đông kia quá tham.

Nhưng mà...

“Xin lỗi, tôi cũng đã nói, sự kiện lần này không phải là tôi có thể quyết định, nhân vật chính là bạn học Mặc, em ấy không muốn có quá nhiều phóng viên ở đây, tôi cũng không thể cưỡng cầu.”

“Mặc Khuynh Thành, có phải là sợ thành tích không vượt nổi không, cho nên mới không muốn có phóng viên ở đó?”

“Chúng tôi chỉ là báo cáo chân thật, nếu như cô bài xích truyền thông như vậy, khiến cho mấy người hâm mộ kia cảm thấy thế nào?”

“Nếu thân là người của công chúng, sẽ phải tự hiểu được, chúng tôi cũng không phải là chó săn, tại sao không để cho chúng tôi ở lại!”

“Đúng vậy!”

“Mặc Khuynh Thành, xin cho tôi một câu trả lời hợp lý!”

Mặc Khuynh Thành nhăn mày, Hàn Hồng Đào không hổ là hiệu trưởng, trực tiếp đem quả cầu đá cho mình.

“Vấn đề của các người, tôi chỉ trả lời một câu, đó chính là.” Mặc Khuynh Thành cố ý dừng lại, sau đó nói: “Chuyện của tôi, các người quản được sao?”

Wow!

Phách lối thật!

Tất cả mọi người giật mình nhìn Mặc Khuynh Thành, vốn tưởng rằng sẽ có lời giải thích, không nghĩ tới câu nói đầu tiên đã ngăn chặn miệng của mọi người.

Không sai, Mặc Khuynh Thành nói là sự thật, những sẽ không có người nói thẳng ra như vậy, cũng sẽ dùng một đồng chuyện hoang đường liên thiên tới tô vẽ cho mình, từ đó đạt được mục đích của mình.

“Không phản đối? Tôi là người, nói tôi là người của công chúng? Sai! Tôi chỉ là một học sinh, cơ duyên xảo hợp diễn một bộ phim truyền hình, người hâm mộ tăng một chút, tôi không tin các người không có người theo dõi trên Weibo, ngay cả người nổi tiếng cũng có rất nhiều người theo dõi, thế nào không thấy các người đến phòng vấn mấy người đó?”

“Tôi chỉ muốn bình thường không đến trường học mà thôi, thế nào, các người ở cửa đòi quản? Nhà tôi mọi người ủng hộ, các người, có tư cách gì ở đây quơ tay múa chân?”

Bình thân nói thẳng, lại giống như lưỡi dao sắc bén, một đao đâm vào trong lòng mọi người ở đây.

Có người không nhịn được, nói: “Mặc Khuynh Thành, tôi không đồng ý với lời của cô, cô đơn giản chỉ là nói sáo!”

Mặc Khuynh Thành nhìn bảng tên của anh ta một chút, Truyền thông Ngu gia sao?

“Nói sáo? Các người không biết hành động của mình, tôi có thể kiện các người tội xâm phạm đời tư? Huống hồ chuyện của tôi trước đây trường học cũng chưa làm lớn như vậy bao giờ, các người cũng không hề quan tâm tới ý kiến của tôi, hiện giờ lại trách tôi cường từ đoạt lý?”

Mặc Khuynh Thành ở trước cổng trường, thì có một đoàn thuốc súng để ý, hiện tại bọn họ càng phát triển trở thành ngọn lửa hùng hực. Nếu bọn họ không làm chuyện tốt, vậy cũng đừng mơ tưởng sẽ diện trước mặt cô.

“Hiệu trưởng Hàn, thời gian của em có hạn, muốn nhanh chóng thi, em không muốn bởi vì mấy bóng người râu ria này làm hỏng tâm trạng của em.”

Trên mặt Hàn Hồng Đào rõ lúng túng, vội vàng nói: “Bạn học Mặc nếu thời gian cấp bách, liền bắt đầu đi.” Nói xong, báo cho thầy chủ nhiệm biết.

Chu Quốc Trạch mang cái bàn và ghế đặt ra bên trái bục, về phần tại sao không để ở chính giữa, ông không có can đảm làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

“Hiệu trưởng Hàn, chờ một chút.”

Âm thanh đột nhiên xuất hiện chân mày Mặc Khuynh Thành chau lại, thế nào lại có nhiều người cản trở như vậy!

Hàn Hồng Đào cũng có chút không vui, hiện tại ông chỉ muốn nhanh đưa Mặc Khuynh Thành đi. Nhưng quay đầu lại nhìn người đang tới, lập tức vuốt chân mày lên.

“Cục trưởng Cận, sao ông lại đích thân đến vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 84: Chú giả

Edit: windy

Mặt trời trên bầu trời chậm rãi đi lên chính giữa, đám mây dần dần tản ra, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống cả một vùng.

Mặc Khuynh Thành kinh ngạc nhìn Cận Nghiệp đi tới, cục trường?

Kiểu áo Tôn Trung Sơn màu xám tro, mặc chỉnh tề trên người ông, giày da sáng loáng dưới ánh mặt trời, xen lẫn vài sợi tóc bạc, hiện lên tuổi của ông.

“Hong Đào hả, không trách tôi không nói một tiếng liền đến đây chứ.” Cận Nghiệp cười nói.

“Cục trường Cận, sao ông lại nói vậy, ở đây hoan nghênh còn không kịp nữa đây.”

Cận Nghiệp nhìn Mặc Khuynh Thành ngồi trên ghế, “Đây chính là Mặc Khuynh Thành đi?”

“Cục trường Cận, xin chào.” Mặc Khuynh Thành đứng dậy, đi tới bên cạnh Hàn Hồng Đào.

Cận Nghiệp cẩn thận quan sát cô, vui vẻ hiện đầy khóe mắt, gặp chuyện không sợ hãi, chính là mệnh quá độc điểm.

“Bạn học Mặc, không ngại để tôi ra đề chứ?”

“Hiệu trưởng, này...” Tống Quốc Trạch nhìn cục trường bộ giáo dục đột nhiên xuất hiện, có chút nóng nảy, đề thi đã được chuẩn bị xong hết rồi mà.

Hàn Hồng Đào thu lại nụ cười, “Cục trường Cận, ngài nghiêm túc phải không?”

“Loại chuyện như vậy sao có thể đùa được, yên tâm, đề thi tôi ra đều trong phạm vi cấp trung học.”

Nghe nói như thế, Hàn Hồng Đào cũng không do dự, “Nếu cục trường đã nói như vậy, tôi cũng không có ý kiến gì, chỉ là không biết bạn học Mặc...”

Mặc Khuynh Thành quét tầm mắt tới, cười nói: “Có thể.”

Hàn Hồng Đào cao hứng, để Cận Nghiệp ra đề, đến lúc đó có thể tránh khỏi nghi ngờ của mọi người với kết quả cuộc thi.

“Nếu bạn học Mặc cũng không có ý kiến, vậy thì để cục trường tự mình ra đề đi.”

Cận Nghiệp nhận lấy micro, “Vậy trước tiên là ngữ văn, bạn học Mặc, chuẩn bị xong chưa?”

“Vâng.”

“Thứ nhất, không nên nhớ nhỏ bé.”

“Dẫn dụ thất nghĩa, lấy tắc trung gián đường.”

“Người, biến cố lớn trắng sẽ chết.”

“Sau đó thiên thê thạch sạn cùng câu gấn bó.”

“Rất tốt, câu tiếp theo, Thương Hải Nguyệt Minh Châu có lẽ.”

“Ngọc Lam Điền trời âm áp bốc khói.”

“Lòng dạ mệnh mông ngay cả rộng rãi.”

“Vội không tiếng động nghe tiếng sấm chớp.”

“Nước có sâu là đục, nước có cá là cá, sông nước, núi non sông hồ mệnh mông.”

“Dưới cây là gốc, trên cây là ngọn, cây cối gỗ, tùng bách dày đặc.”

...

Người dưới bực nhìn trên đài một hỏi một đáp, hai bên không hề dừng lại, từ thơ cổ đến đối câu, rồi đến tác phẩm văn cổ đến đại danh.

Vừa bắt đầu mọi người còn có thể đuổi theo, dần dần, càng ngày càng nhiều người không theo kịp tốc độ, còn không kịp phản ứng đã đến câu tiếp theo, nếu không phải là Cận Nghiệp đến bất ngờ, nếu không bọn họ tuyệt đối sẽ cho là Mặc Khuynh Thành biết trước đáp án.

Không, cho dù có nói trước đáp án, cũng không làm ra tốc độ nhanh như vậy được.

Cận Nghiệp ngừng lại, nhìn Mặc Khuynh Thành nhẹ nhõm vượt qua, nói: “Ngữ văn, qua.”

Mấy môn tiếp theo, Mặc Khuynh Thành vẫn nhẹ nhõm ứng phó như cũ, mà ánh mắt của mọi người với cô càng ngày càng thấy kì quái.

Nếu nói là Trác Tuấn đã học bá như vậy, vậy Mặc Khuynh Thành chính là học thần!

Ngữ văn kiểm tra xong, Cận Nghiệp viết cho một đề bài toán học mà bọn họ chưa gặp bao giờ, mấy môn khác cũng đều như vậy, mà tiếng anh...

Mọi người có chút không chống đỡ nổi, nhìn hai người đối thoại bằng tiếng anh trên bực, tiếng anh chính thống, giống như người bản địa.

Cận Nghiệp chỉ tiếp xúc với Mặc Khuynh Thành nửa ngày, lại phát hiện cô giống như một quyển sách thần bí, vĩnh viễn không hết.

“Bạn học Mặc, Congratulations! You passed the exam.”

Mặc Khuynh Thành lấy được đáp án trong dự liệu, nói: “Thanh you.”

Hàn Hồng Đào còn không kịp phản ứng, micro trong tay liền bị lấy đi, nhìn về phía Cận Nghiệp, sau đó nói: “Bạn học Mặc, vượt qua toàn bộ bài kiểm tra.”

“Xi xào.”

“Tách, tách.”

“Khuynh Thành, cậu là giỏi nhất!” Âm thanh kích động như thế, không thể nghi ngờ là Lê An An.

“Thật là lợi hại nha!”

“Đúng vậy, vốn tưởng Trác Tuấn là học bá, không nghĩ tới Mặc Khuynh Thành cũng là học bá đang ẩn núp!”

“Đây cũng không phải là học bá bình thường, cái này gọi là yêu nghiệt!”

Phóng viên được giữ lại không dám chạm tay chút nào, nhanh chóng làm việc, thậm chí còn lặng lẽ gọi cho chủ biên tập.

“Chờ một chút!”

Âm thanh đột ngột cắt đứt não nhiệt phía dưới.

Mọi người thấy đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên, chỉ thấy trên người ông ta mặc đồ tây Armani, giày da lau đến sáng loáng, gương mặt cũng tiết rên sắt không thành thép.

Mà Đường Đan nhìn người đang đi tới, trong lòng rơi lộp bộp một cái.

“Vị tiền sinh này, xin hỏi ông là ai?”

“Hiệu trưởng Hàn, thật xin lỗi, tôi là chú của Mặc Khuynh Thành, trong tình cảm, tôi cũng không phá rối, nhưng bây giờ tôi không chịu nổi hành động của con bé, chỉ có thể đứng ra nói rõ.”

Hàn Hồng Đào liếc mắt nhìn Mặc Khuynh Thành, “Bạn học Mặc, ông ấy là chú của em?”

“Khuynh Thành à, chuyện đã làm sai, chúng ta nên dừng cảm gánh chịu, không thể lừa gạt mọi người như vậy.”

Giờ trò?

Mọi người nhìn thấy ông ta, lại nhìn người đứng trên bục cao kia một chút, trong lòng có chút kì quái.

“Ông là ai?”

Thì ra là chuyện tình cảm, làm đau lòng người đàn ông, đột nhiên ể một tiếng, sau đó âm lượng lớn hơn, trong giọng nói có chút không thể tin.

“Khuynh Thành, chú biết cháu trách chú đến vạch trần hành động của cháu, nhưng cháu không thể làm bộ không biết chú, cháu làm như vậy... không khiến liệt tổ liệt tông Mặc gia thất vọng sao?”

“A...”

Mặc Khuynh Thành đột nhiên nở nụ cười, khóe mắt cong lên, nhưng lại sinh ra tà khí.

Rất tốt, tất cả mọi chuyện cùng đến một lúc, có phải bình thường cô quá mức khiêm tốn, cho nên mọi người có thể thiết kế hãm hại cô nhiều lần như vậy?

“Ông nói ông là chú của tôi? Có cái gì để chứng minh không?”

Mặc Vi lấy chứng minh nhân dân ra, “Cháu xem, đây là chứng minh nhân dân của chú, họ Mặc, hướng hồ còn là người để đồ, như vậy có đủ chứng minh hay không?”

Xung quanh vang lên tiếng thảo luận, Mặc Vi dương dương đắc ý, trước khi tìm tới, ông cũng tiêu phí rất nhiều, hôm nay tới sau này, mới biết hóa ra là giả làm chú của Mặc Khuynh Thành, nhưng bây giờ cô ta có chút nổi tiếng, nếu thật sự có quan hệ với cô ta, sau này còn sợ không có tiền?

Ông càng nghĩ càng đắc ý, ưỡn ngực, sẽ chờ Mặc Khuynh Thành thừa nhận ông

“Ý của ông tôi hiểu, chỉ là nếu tôi nhớ không nhầm, trung ương có một vị họ Mặc, vậy có phải rõ ràng là, ông cũng là thân thích của ông ấy không?”

Một câu nói tùy ý, lại dọa cho Mặc Vi sợ đến đổ mồ hôi, ông thế nào đi nữa, cũng không dám động tới vị kia.

“Khuynh Thành, đứa nhỏ này sao lại nói hươu nói vượn như vậy.” Sau đó xông đến chỗ Hàn Hồng Đào nói: “Hiệu trưởng Hàn, thật lòng rất ngại, đứa nhỏ Khuynh Thành rất bướng bỉnh, nói chuyện không lịch sự.”

Cận Nghiệp từng bước tiến lên, vốn là ánh mắt hòa ái trở nên có chút sắc bén, “Mặc tiên sinh, tôi cảm thấy bạn học Mặc không nói sai, mặc dù họ Mặc rất ít, nhưng cũng không có nghĩa là không có, theo như ông nói, bạn học Mặc nói cũng không sai, cho nên điều này không chứng minh được cái gì cả.”

Mặc Vi tức giận chỉ vào ông, “Ông là ai, chỗ này có phần của ông nói vào sao!”

Nghe nói như thế, mọi người không khỏi lui lại mấy bước, ở xung quanh ông tạo ra một khoảng trống, giống như là sợ bị dính líu tới.

Cận Nghiệp đột nhiên cười một tiếng, nói với Mặc Khuynh Thành: “Bạn học Mặc, nếu là em thật có người chú như này, có phải ta nên thấy may mắn, em là đột biến gen.”

“Ha ha...”

Có người không nhịn được cười ra tiếng, sau đó lại nén nhịn.

Mặc Khuynh Thành cũng có chút buồn cười, không nghĩ cục trưởng bộ giáo dục sẽ nói buồn cười như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 85: Nhận người thân

Edit: windy

Mặc Vĩ nghe được tiếng cười liên tiếp, trên mặt nóng như lửa đốt, không khỏi tức giận nói: “Cười cái gì! Gen Mặc gia không phải ông có thể hâm mộ!”

“Ha ha.”

“Ha ha ha...”

Mọi người bây giờ không nhìn được nữa, trực tiếp bật cười, người này là con khi mới tới cứu binh sao, thế nào lại làm trò cười như vậy!

Tiếng cười của Lê An An là lớn nhất khắp xung quanh, khoa trương hơn chính là, cô cười đến đau bụng.

“Ai u, này, này ở đâu ra người chọc cười như vậy, chọc cười lão nương, cho nên ông nghe không hiểu sao! Thật ngu ngốc, còn định nói là chú của Khuynh Thành! Chú cơ, mặt mũi của ông ta, rơi ở đâu rồi, nhanh tìm về đi!”

Mặc Vĩ thế mới hiểu, kéo tay áo lên, làm bộ muốn tiến lên đánh Lê An An, “Nhóc con, lão tử để cho mày nói hươu nói vượn sao!”

“Mặc Vĩ, ông làm gì vậy!”

“Đại nhân, chạy mau!”

“Mau ngăn ông ta lại!”

Lê An An không lùi mà tiến tới, chân thon dài nâng lên, chọt đá ra.

“Phanh!”

“A!”

Lê An An nhìn Mặc Vĩ nằm trên mặt đất gào khóc thảm thiết, gắt một cái, “Dám ở trước mặt lão nương đây xưng là lão tử sao? Đá ông đến mức gọi mẹ!”

Mặc Khuynh Thành nhếch miệng, quả nhiên cũng lo lắng cho Mặc Vĩ, nhìn phía dưới đang bị che của ông ta, có loại cảm giác chua chua thoải mái, đơn giản là rất thoải mái đi!

Lê An An hài lòng nhìn kết quả mình tạo ra, xoay người lại thấy Tô Nhạc Thiên cùng Tống Tiểu Bảo cách xa mình một thước.

“Ai, sao các cậu lại cách xa mình như vậy!”

Tô Nhạc Thiên nở nụ cười cứng nhắc, “An An, chúng mình lo lắng cậu không cẩn thận đánh tới chúng mình.”

Lê An An suy nghĩ một chút, lập tức hiểu, hai ta bất chèo, cầm khê nâng, nụ cười đầm mỹ, nhưng là nói ra lại làm cho đám đàn ông đồng loạt lui về phía sau.

“Sợ cái gì, mình mới chỉ dùng ba phần lực thôi, các cậu nếu có chỗ nào không thoải mái, mình có thể giúp các cậu chữa trị.”

“Không, không cần, bọn mình cảm thấy rất tốt.”

Mọi người không tự chủ che phía dưới lại, còn nhớ lại trước đây mình có từng đắc tội cô ấy không, tóm lại, cái tên Lê An An này, bị liệt vào danh sách không thể đắc tội.

Lúc này bảo vệ xông vào trong đám người, lời Mặc Vĩ dậy.

Hàn Hồng Đào lau mồ hôi trên trán, “Các người mau đem ông ta tới khu bảo vệ.”

“Chờ chút.”

Thân thể mới vừa được đưa xuống, quay lại nhìn là ai vừa mới lên tiếng.

“Bạn học Mặc, còn có chuyện gì sao?”

“Hiệu trưởng, em còn có một số chuyện muốn hỏi rõ ràng.”

“Em hỏi, em hỏi đi.”

Mặc Khuynh Thành bước xuống đài, mọi người tản ra, tạo thành một đường cho cô đến chỗ Mặc Vĩ.

“Đất, đất, đất.”

Mặc Vĩ vất vả đi tới, liền thấy giày da nhỏ dừng ở trước mặt mình.

“Mặc Vĩ, ai chỉ điểm ông tới đây?”

“Không có, không có ai chỉ điểm, Khuynh Thành, chú, chú thật sự là chú của cháu.” Lời của Mặc Vĩ dứt quãng, ông biết, ông không quay đầu lại được rồi.

“Là sao? Vậy thì thật ngại quá, cha tôi là con trai độc nhất, chẳng lẽ ông là con riêng?”

“Không phải vậy! Khuynh Thành, tại sao cháu có thể nói như vậy được!”

Mặc Khuynh Thành lẳng lẳng nhìn Mặc Vĩ biểu diễn trước mặt mình, trong lòng thầm nghĩ, không phải mình cũng nên phối hợp diễn cùng ông ta không?

Nghĩ như vậy, cẩn thận quan sát Mặc Vĩ một chút. Tóc tai chỉnh tề, ngũ quan cũng không tính là đẹp, Armani trên người cũng là của mấy năm trước, tổng kết thành một câu nói, giá trị nhan sắc không quan trọng, gia thế cũng không quan trọng, quan trọng nhất là, thông minh có thể chịu đựng được.

Còn là tính toán, diễn trò một quá.

Mặc Khuynh Thành không thú vị cắt đứt Mặc Vĩ khóc lóc kể lể, “Mặc Vĩ, ông muốn mặt mũi có mặt mũi, muốn EQ có EQ, còn chưa kể, chỉ với một cái thẻ chứng minh nhân dân, ông cũng không nên nói trước được là tôi với ông là chú cháu? Nhưng mà ông cũng là một nhân tài, phải dựa vào việc ở đây há mệnh tốn nhiều nước miếng như vậy, cũng chỉ làm bao cát một lần cho An An, tôi đây, cũng không muốn biết ai chỉ điểm ông, ông liền ngoan ngoãn ở nhà ngây ngô đi, chờ tòa án gửi giấy đi.”

Tòa án truyền đơn?

“Cô muốn tố cáo tôi?” Mặc Vĩ lúc này mới ý thức được mình đã phải sát, không khỏi hốt hoảng muốn đưa tay bắt lấy Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành liền lui về phía sau, “Thế nào, ông định bắt tôi làm con tin?”

“Không, không phải như thế, Khuynh Thành, không không không, bạn học Mặc, cô đại nhân đại lượng, tôi chỉ là nhất thời bị ma xui quỷ ám, cầu xin cô đừng đến tòa án tố cáo tôi.”

Mọi người khinh bỉ nhìn Mặc Vĩ, nhưng ông ta không quan nhiều như vậy, bình thường ông đi hãm hại lừa gạt, đều chỉ bị cảnh cáo là xong, lần này là nhắc tới tòa án, ông không muốn ngồi tù đâu!

“Chú bảo vệ, các người đem người đi đi, cháu không còn gì để nói nữa.”

Mặc Vĩ giùng giàng, đáng tiếc sức của một người không đấu lại được với hai người, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình cách Mặc Khuynh Thành càng ngày càng xa.

“Bạn học Mặc, tôi nói, tôi nói!”

“Chờ chút!”

Hai tiếng đồng thời vang lên.

Mọi người nghe được tiếng của Mặc Vĩ không thấy lạ, lại nghe được tiếng của Đường Đan, kỳ quái nhìn cô ta, chẳng lẽ...

Trái tim bé nhỏ của Đường Đan run lên, mặc dù hối hận, nhưng đã không còn đường lui, cô không biết Mặc Vĩ có thể nhận ra mình hay không, chỉ có thể ngăn chặn ông ta mở miệng.

“Bạn học Mặc, chú ấy cũng biết sai rồi, cậu cũng không tổn thất gì, nếu không để cho chú ấy đi đi.”

Hạng Giai nhìn cô, trong mắt rõ ràng là cảnh cáo, “Đường Đan, cô biết cô đang nói cái gì không?”

Đường Đan khỏ sở, vẫn như cũ nói: “Giai Giai, ngày quan trọng như vậy, bởi vì một người huyền não mà tất cả mọi người không vui, mình nghĩ bạn học Mặc là một người biết tha thứ đại lượng, sẽ không tính toán chi li đi.”

“Bạn học Đường nói không sai, như vậy, “Mặc Khuynh Thành nhìn về một khúc quanh phía trường thi, nói to, “Chú Trương, chú đem người này về nhà, để cho cha nhìn thật kĩ xem, có phải ông ta là anh em thất lạc nhiều năm hay không.”

Mặc Khuynh Thành nhấn mạnh bốn chữ “Thất lạc nhiều năm”, chú Trương nghe xong, xách Mặc Vĩ lên, nói: “Vâng, tiểu thư.”

Sắc mặt Đường Đan trong nháy mắt tái nhợt, vốn nghĩ sẽ thả Mặc Vĩ đi, không nghĩ tới lại đẩy ông ta tới hang sói!

Cô còn muốn nói gì đó, lại bị Hạng Giai ngăn lại, chỉ có thể nén nhịn đứng tại chỗ, nhìn Mặc Vĩ bị mang đi.

Sau đó, Hàn Hồng Đào để cho các thầy cô dẫn học sinh về lớp học, sau đó đưa Cận Nghiệp và Mặc Khuynh Thành đến phòng làm việc.

Bên trong phòng làm việc của hiệu trưởng.

Ánh mắt Hàn Hồng Đào phức tạp nhìn Mặc Khuynh Thành, mà cô dưới tầm mắt của mình, bình tĩnh uống trà.

“Cách.”

“Hiệu trưởng, thầy có gì muốn nói cứ nói đi.” Ít ra vẫn còn tốt.

Hàn Hồng Đào thu hồi ánh mắt, cười rồi đổ thêm trà cho Mặc Khuynh Thành, sau đó nói: “Bạn học Mặc, người kia, em định làm thế nào?”

“Cái gì mà làm sao bây giờ?” Mặc Khuynh Thành cảm thấy không thể giải thích được.

“Không phải là em mang ông ta đi sao? Trước mặt nhiều người như vậy, nếu là ông ta xảy ra chuyện gì...”

Mặc Khuynh Thành cắt đứt lời của ông, “Hiệu trưởng, ông ta không sao đâu, em chỉ dẫn ông ta về “Nhận người thân”.”

Cận Nghiệp vẫn không lên tiếng khước miêng giương lên, nhận người thân? Nếu là ông, trực tiếp tiêu diệt luôn.

Hàn Hồng Đào nhìn cô còn có ý định nói đùa, cũng bình tĩnh nói, “Bạn học Mặc, em cũng đã nói như vậy rồi, thầy liền không còn lo lắng gì nữa.”

Lúc này Cận Nghiệp nói: “Bạn học Mặc, hôm nay còn phải cảm ơn em.”

“Cục trưởng Cận, thầy không cần khách khí như vậy.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Mà Hàn Hồng Đào suy nghĩ một hồi, cũng bình tĩnh, Mặc Khuynh Thành nhìn kì lạ, trong lòng một lần nữa có quyết định, coi như không thể đứng cùng cô, cũng không thể đối nghịch với cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 86: Ăn mừng

Edit: windy

Màn đêm buông xuống, thành phố ồn ào dần về đêm.

Quán ăn vặt trên đường cửa sau Nhất Trung, tràn đầy các loại ăn vặt.

“Phó ăn vặt, tối nay lão nương muốn chinh phục chúng bay!”

Mặc Khuynh Thành nghe Lê An An “Tâm chí mạnh mẽ”, có chút dở khóc dở cười, cũng có chút hâm mộ.

Tổng Tiểu Bảo đẩy gọng kính, hỏi: “Các cậu xem, có phải An An thuộc về Nhạc Thiên phái không?”

“Đúng vậy, hôm nay phát sinh chuyện lớn như vậy, trong lòng cũng không có bóng ma gì.”

Mặc Khuynh Thành cười nhạt một tiếng, “Cũng không thể nói như vậy, An An chẳng qua chỉ cảm thấy là, không có chuyện gì quan trọng hơn so với việc mình đạt được tư cách treo học tịch.”

“Đúng vậy.”

Lê An An quay đầu nhìn về phía ba người, hai tay chống nạnh, “Này, các cậu nói xấu gì mình đấy, thành thật khai báo đi!”

“An An, mình đói bụng.” Mặc Khuynh Thành trực tiếp đổi đề tài.

Lê An An nghe được lời này của cô, lập tức bỏ qua vấn đề vừa rồi, lôi kéo tay của cô, liền đi về phía trước, “Có nghe hay không, Khuynh Thành nói dối bụng, các cậu còn không nhanh lên một chút!”

Bước vào phố ăn vặt, người qua lại nhộn nhịp, tiếng rao hàng của người bán hàng rong tràn ngập bên tai.

“Bánh mật Hàn Quốc, bánh mật Hàn Quốc ăn rất ngon!”

“Đi ngang qua ngàn vạn lần không nên bỏ qua, ở đây có com rang, mì xào, com trộn! Cái gì cần có đều có, ngàn vạn lần không nên bỏ qua!”

...

Lê An An lôi kéo Mặc Khuynh Thành, rốt cục cũng thấy bảng hiệu quen thuộc, kích động nói: “Khuynh Thành, chúng ta ăn cái này!”

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu, lầu vị xuyên?

“Được.”

“Tổng Tiểu Bảo, Tô Nhạc Thiên, các cậu nhanh lên một chút, hai nam sinh to lớn như vậy còn đi chậm!” Lê An An đứng ở cửa quán, nói.

“Lê An An, cậu có còn là nữ không, đi nhanh như vậy!” Tổng Tiểu Bảo thờ hờn hển đến cửa, còn không quên cãi lại.

“Ô, nhìn thân thể của cậu này, nếu con trai nào cũng đều như vậy, vậy mình chính là hán tử chính cống!”

Mặc Khuynh Thành vội vã ngăn hai người lại, “Mau đi vào thôi, không lại không có chỗ.”

Mới vừa vào đến cửa quán, hơi lửa nóng đã đập vào mặt.

“Bồn vị, đến phòng bao hay là ở đại sảnh.” Phụ vụ hỏi.

Lê An An nói: “Phòng bao.”

“Mời lên lầu.”

Bên trong gian phòng, nhân viên đưa một tờ thực đơn lên.

Lê An An quét một vòng, nói: “Mỡ bò bốn phần, bí đao, thịt vịt, ngải cứu, đậu phụ khô...”

Mặc Khuynh Thành để thực đơn xuống, nhìn Lê An An nghiêm túc gọi thức ăn, nụ cười khóe miệng vẫn chưa dứt.

Lê An An gọi xong, lại nhìn một chút, “Thêm nước chanh cỡ đại.”

“Được, xin chờ một chút.”

Lê An An cúi đầu uống chén trà trên bàn như trâu uống, mới phát hiện tất cả mọi người đều nhìn cô, “Sao lại nhìn mình?”

“Còn không phải là nhìn An An gọi món đặc biệt đẹp trai sao.” Mặc Khuynh Thành nửa nói đùa.

“Khuynh Thành, cậu thật tinh mắt, đều nói hán tử nghiêm túc là đẹp trai nhất, lời này không hề sai!” Lê An An đem đuôi ngựa bỏ ra phía sau.

“Nhạc Thiên, chúng ta đi ra ngoài hóng mát một chút,”

“Được.”

Hai người đứng dậy rời đi, nhìn Lê An An “Oa” một tiếng đứng dậy, “Khuynh Thành, cậu cứ ngồi đi, mình đi giáo huấn Tổng Tiểu Bảo một chút.”

“Ai.”

Mặc Khuynh Thành không kịp ngăn lại nữa, chỉ thấy bóng dáng Lê An An đã biến mất ở trước mắt.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi chờ ba người trở lại.

“Cốc cốc.”

“Xin chào, đây là món ăn của ngài.”

Bởi vì gọi món tương đối nhiều, cho nên phục vụ đẩy xe nhỏ đi vào.

“Oanh.”

“Khuyh Thành, chúc mừng cậu hôm nay đạt được thành công lớn!”

“Khuyh Thành, chúc mừng.”

“Chúc mừng.”

Mặc Khuyh Thành nhìn ba người đột nhiên xuất hiện phía sau phục vụ, cùng với ruy băng đội trên đỉnh đầu, lại có chút không biết làm sao.

“Khuyh Thành, mau tới ước đi, đây là mình đặc biệt chuẩn bị cho cậu, mau, bánh cake cậu thích nhất.”

Một chiếc bánh cake đặt xuống trước mắt, một tầng chocolate phủ lên, mà xung quanh là quả dâu tây bao quanh, đơn giản nhưng không mất vẻ tinh xảo. Phía trên cắm một cây nến, thấp sáng nội tâm của cô.

Mặc Khuyh Thành nhắm hai mắt lại, hai tay tạo thành chữ thập, yên lặng ở trong đáy lòng ước nguyện.

“Phù.”

“Oa! Ăn bánh cake nào!”

Mặc gia.

“Đại thiếu gia.” Chú Trương nhìn Mặc Dận.

“Đã hỏi rõ ràng chưa?”

“Đã hỏi rõ ràng, ông ta không biết là ai.”

“Không biết?”

“Vâng, người đó tìm ông ta qua internet, mới đầu ông ta cũng không tin, sau nói trả trước một phần tiền, mới tin tưởng.”

“Sáng mai đem ông ta về.”

“Vâng.”

Mặc Dận nhìn bầu trời đêm, đôi mắt giống như hắc động khiến cho người khác bị thu hút, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Rốt cuộc là ai tính kế với cục cưng.

“Đỉnh.”

Lấy điện thoại di động ra, thấy là tin nhắn Mặc Khuyh Thành gửi đến: Dận, em đang ở cùng với đám Lê An An, anh có muốn đến đón em không?

Mặc Dận trong nháy mắt cười một tiếng, giống như một viên sao sa, chiếu sáng bóng đêm.

“Chú Trương, chuẩn bị xe.”

Quán lẩu.

“A, thật là đáng tiếc.” Lê An An xoa xoa bụng no, gương mặt lại chưa thỏa mãn.

“An An, không phải cậu còn muốn chinh phục cả con phố ăn vặt sao.”

Lê An An nhìn về mặt của Mặc Khuyh Thành, đưa ra một ngón tay chọc chọc mặt cô, “Này này, Khuyh Thành, về mặt của cậu là sao, cậu không thấy lý tưởng của mình thật vĩ đại sao!”

“Đúng thật vĩ đại.” Mặc Khuyh Thành mở miệng nói, có thể không vĩ đại sao, một buổi tối ăn như vậy, cũng có thể đỡ chết đói.

“Coi như cậu thức thối, đi, chúng ta nắm tay nhau, cùng thực hiện nguyện vọng vĩ đại này!”

“...” Minh có thể cự tuyệt không?

“Đích đích...”

“Minh đi trước, An An, các cậu trên đường cẩn thận.” Mặc Khuyh Thành thấy Bentley quen thuộc, cười tạm biệt với ba người.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 87: Mua nhà

Edit: windy

Tốc độ truyền bá của internet luôn làm mọi người kinh ngạc.

Giống như lúc này, trên internet điên cuồng nổi tin Mặc Khuynh Thành “Vĩ đại.”

“Công tử V5! Công tử thật lợi hại!”

“Công tử công tử, có phải người không có nhiều thời gian để chụp diễn phải không?”

“Còn mong đợi bộ tác phẩm tiếp theo của công tử!”

“Thật ra thì tôi mong chờ công tử có thể ra đĩa nhạc hơn, ca khúc công tử hát kia thật là hay!”

“Tôi cũng vậy, công tử có thể phát triển toàn bộ phương diện, thật là đa tài đa nghệ!”

“Cái gì công tử hay không công tử, chính là một thiếu nữ thiếu niên, diễn được kêu là giỏi? Các người là không thấy tốt hơn đi!”

“Lầu trên là Hắc Tử rồi, không ăn được bồ đào thì nói bồ đào xanh, công tử chúng tôi rất tốt, chỉ có người thật lòng mới có thể phát hiện được, loại người chưa từng xem công tử diễn và ca hát, chắc chắn sẽ không hiểu!”

“Không sai, chúng tôi chưa từng có yêu cầu tất cả mọi người đều thích công tử như chúng tôi, thích công tử, pháp luật cho các người quyền tự do ngôn luận, cũng định cho tội các người nói xấu!”

Trong phòng tối, Đường Đan nhìn chỉ vì một cái bình luận của mình lại phát hiện ra nhiều người hâm mộ Mặc Khuynh Thành như vậy, ghen tỵ tràn ngập cả đầu óc, vừa mới muốn bình luận tiếp, màn hình máy tính lại đột nhiên tối lại.

“Đáng chết, đáng chết! Cái máy tính rách nát, mau sáng lên cho tao!”

“Bịch, bịch.”

Tiếng Đường Đan đập máy tính quấy rầy cha Đường vừa mới về nhà.

Đường Cương có chút không vui, mở cửa, hỏi: “Đan Đan, con làm sao vậy?”

Đường Đan nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, lo lắng cả ngày cuối cùng hóa thành nước mắt.

“Cha!”

Đường Cương vừa nhìn con gái nhào vào trong ngực, cảm nhận vật áo ướt át, không vui ban đầu hầu như không còn, lo lắng hỏi: “Đan Đan, con làm sao vậy, có phải ở trường có người bắt nạt con không?”

“Cha, cha...”

Đường Đan không trả lời vấn đề của ông, chẳng qua là càng không ngừng khóc, khóc không ngừng, giống như đang phát tiết sợ hãi trong lòng ra, cô sợ, cô sợ Mặc Khuynh Thành hỏi ra được gì đó, sợ Mặc gia sau khi biết chuyện sẽ không buông tha cho mình, càng sợ, nhận được đơn triệu tập của tòa án.

“Đan Đan, ngoan, có cha ở đây, cha sẽ không để cho con chịu áp lực.” Trong mắt Đường Cương thoáng hiện vẻ tàn nhẫn.

Đường Đan vừa khóc vừa lắc đầu, cô không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể nắm chặt vạt áo của Đường Cương.

Một đêm này, có người trắng đêm chưa ngủ, cũng có người ngủ đến yên bình.

Mười giờ sáng ngày thứ hai.

“Dận nhi, cục cưng còn đang ngủ sao?” Lan Tuyết Mai uống cháo trong chén, nhìn chỗ trống bên cạnh Mặc Dận.

“Vâng, để cho em ấy ngủ nhiều một chút.”

Lan Tuyết Mai nghe được như vậy, mang theo chút đùa giỡn, “Dận nhi, con cưng chiều cục cưng như vậy, cẩn thận sau này không ai cần con bé.”

Mặc Dận bình tĩnh trả lời một câu, “Không sao, con cần em ấy.”

Lan Tuyết Mai ế một tiếng, nhìn Mặc Dận không thú vị ở đối diện. Ai, đừng tưởng bà không biết trong lòng tiểu tử thời này đang vui vẻ.

“Đát, đát, đát.”

Lan Tuyết Mai nghe được âm thanh, ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, chỉ thấy Mặc Khuynh Thành mặc áo ngủ viền hoa, tóc có chút xốc xếch, cặp mắt sưng mủ hiện lên rõ ràng cô vẫn chưa tỉnh hẳn.

“Cục cưng, con tỉnh rồi.”

“Mẹ, Dận, chào buổi sáng.”

“Chào cục cưng.”

“Cục cưng chào.”

Mặc Dận đứng dậy, đưa tay sửa lại tóc cho Mặc Khuynh Thành, “Cục cưng, em lên thay quần áo trước đi, ăn điểm tâm lát anh bụng lên cho.”

“Không cần, Dận, em muốn ăn cùng mọi người.”

“Được.”

Lan Tuyết Mai nhìn dáng vẻ hai người tương thân tương ái, có chút phức tạp. Không phải bà không nghe thấy lời của cục cưng, không còn là anh cả, tiến bộ như vậy bà nên vui vẻ mới đúng, nhưng mà, cục cưng mà nuôi lớn như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy để Mặc Dận lừa vào túi sao?

Chỉ là, bà vẫn không có định phá đi bầu không khí này, đợi sau khi Mặc Khuynh Thành đi lên lầu, bà mới nói: “Dận nhi, cục cưng còn nhỏ.”

“Mẹ, con biết.”

Lan Tuyết Mai nhìn trên mặt anh không đau khổ cũng không vui vẻ, đâu còn có vẻ mặt vui vẻ trước Mặc Khuynh Thành, thật là, sự đả ngộ khác biệt mà!

“Con trai, cười với mẹ một cái.”

Đột nhiên thay đổi, khiến cho Mặc Dận có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nói: “Không muốn.”

“Cười một cái đi, giống như ở trước mặt cục cưng vậy.”

“Không.”

“Mặc Dận, con có còn là con mẹ không?”

Mặc Dận ngẩng đầu lên không nói lời nào, trong mắt lại tràn đầy ý “Mẹ thật là trẻ con!”

Lan Tuyết Mai trực tiếp nhụt chí, con trai nuôi hơn hai mươi năm, thành bạch nhãn lang!

Ăn xong điểm tâm, Mặc Dận liền lôi kéo Mặc Khuynh Thành ra cửa.

Trên xe.

“Dận, mẹ làm sao vậy?” Mặc Khuynh Thành đến bây giờ còn không quên được, trước khi ra cửa cả người Lan Tuyết Mai phát ra oán khí.

“Thời mẫn kinh.” Mặc Dận tùy ý tìm một cái lý do.

“...”

Mặc Khuynh Thành há miệng, trong lòng không khỏi mặc niệm cho Lan Tuyết Mai.

Đột nhiên, xe ngừng lại, “Dận, anh muốn mua nhà?”

Mặc Dận mở cửa xe, kéo cô xuống, “Cứ cho là vậy đi.”

Cho là vậy?

Không kịp nghĩ nhiều, liền bị một vị nhân viên trẻ tuổi tiếp đãi.

“Chào tiên sinh chào tiểu thư, xin hỏi hai vị cần gì?”

“Gọi Lưu Tòng ra đây.”

Nhân viên kia sững sốt, tìm quản lý?

“Xin chờ một chút.”

Một lát sau, âm thanh không nhận được truyền ra, “Đây đây, ai tới tìm tôi vậy!”

Ban đầu nhìn thấy Mặc Dận, sững sốt một giây, vui mừng nói: “Là Mặc tiên sinh sao, ngọn gió nào thổi ngài đến đây vậy.”

“Lưu Tòng, tôi tới mua nhà.”

“Cần tôi đề cử không?”

“Không cần, tôi nhìn trúng tầng mười sáu của tòa Phong Thụy.”

“À!”

Mặc Khuynh Thành kinh ngạc nhìn Mặc Dận, “Dận...”

Mặc Dận quay đầu nhìn về phía cô, cười nói: “Không phải là em muốn mở công ty sao?”

“Nhưng mà không cần mua nhà.”

“Anh biết, nhưng mà anh còn không thiếu chút tiền này.”

Ngụ ý chính là, anh không thiếu tiền!

An Nhiên: Buổi chiều tôi chơi một trò chơi.

Mặc Dận: À

An Nhiên: Trò chơi đó gọi là The Bezier Game

Mặc Dận: Sau đó?

An Nhiên: Sau đó tôi dùng cả buổi chiều dùng bút máy không ngừng vẽ phác thảo, phác thảo...

Mặc Dận: Cho nên cô không gõ chữ.

An Nhiên: Đúng..

Mặc Dận: Sau đó cô lưu bản thảo.

An Nhiên: Đúng..

Mặc Dận: Như vậy cô có thể vào nhà của Tiểu Hắc.

An Nhiên: ... 55555, tôi không muốn đâu, để tôi đi ra ngoài đi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 88: Hội chúc mừng

Edit: windy

Mặc Khuynh Thành mất đi ý thức, bị Mặc Dận đặt lại vị trí bên cạnh ghế lái xe.

Sau lưng còn có thể nghe được Lưu Tông nói: “Mặc tiên sinh, hoan nghênh lần sau trở lại!”

Mặc Khuynh Thành cầm tờ giấy trong tay, trong lòng thâm than, tuyệt đối không có lần sau!

Xe được Mặc Dận khởi động thuần thục, bắn như hỏa tiễn, phóng bay đi.

“Hoa dưới ánh trăng, tam sinh thế ước...”

Âm thanh quen thuộc vang lên, Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận rút điện thoại di động trong túi ra, tiếp nhận.

“Anh Dận, anh mau đến công ty đi!”

Lý Lợi Lang Hào, giống như Mặc Dận không đến anh sẽ chết.

Chân mày Mặc Dận chau lại, “Nói chuyện chính.”

“Anh Dận, anh đến rồi biết, nhớ, nhất định phải đến nhanh một chút!”

“Tút tut tut...”

Mặc Khuynh Thành hỏi: “Dận, chúng ta phải đi sao?”

“Ừm, thuận tiện nhìn công ty chút.”

Mặc Khuynh Thành hiểu công ty trong miệng Mặc Dận chính là tầng mười sáu mới mua cho mình.

Tính năng ưu việt của Bentley, cho dù là con đường chật chội, cũng dễ cho bọn họ đến tòa Phong Thụy rất nhanh.

“Đỉnh.”

Cửa thang máy mở ra, liền thấy Lý Lợi mang theo giấy tờ nét mặt vui sướng.

Lý Lợi tiến lên, kích động nói: “Anh Dận, chị dâu nhỏ, hai người đến rồi!”

“Chào anh Lý.”

Lý Lợi nghe Mặc Khuynh Thành gọi anh như vậy, vội vàng nói: “Chị dâu nhỏ, chị trực tiếp gọi em là Lật Từ là được!”

“Được rồi, Lật Từ này, đừng gọi em là chị dâu nhỏ, Dận là anh cả của em.”

Lý Lợi cẩn thận liếc nhìn Mặc Dận, người run lên, vội vàng nói: “Chị dâu nhỏ, cho dù anh Dận là gì của chị, có điều duy nhất không thay đổi, chính là tình cảm của anh ấy với chị.”

Mặc Khuynh Thành không nghĩ tới Lý Lợi sẽ nói ra những lời như vậy, chân tay luống cuống nhìn anh, “Lật Từ, anh đừng nói bừa, em với Dận không có quan hệ như vậy.”

Lý Lợi làm bộ như nghi ngờ, “Không quan hệ? Trước không phải chị còn nói là anh ấy là anh cả của chị sao?” Sau đó quay sang với Mặc Dận nói: “Anh Dận, anh cũng quá thất bại đi, chị dâu nhỏ còn chưa biết sao?”

“Đừng có nhiều chuyện.”

Lý Lợi biu môi, hai tay vòng lại, “Được rồi được rồi, anh Dận, chúng ta đi vào trước đã.”

“Ừ.”

Bước vào công ty, lại phát hiện chỗ ngồi của mọi người không thấy ai.

“Người đâu?”

Lý Lợi không trả lời vấn đề của Mặc Dận, mà là cười thần bí, “Anh Dận, anh đi theo em là được rồi.”

Mặc Dận cũng không nói nhiều, đi theo sau Lý Lợi, xuyên qua phòng làm việc, đi tới phòng họp.

“Anh Dận, đẩy cửa ra đi.”

Mặc Dận không có đẩy ra, mà là lôi kéo tay của Mặc Khuynh Thành, “Cục cưng, chúng ta cùng nhau làm.”

“Được.”

Khớp xương bàn tay rõ ràng kết hợp với tay của cô, đồng thời đẩy cửa ra.

“Chi nha.”

“Oanh.”

“Anh Dận, chúc mừng!”

“Anh Dận, chúng ta thắng một trận lớn như vậy, cho nên anh không mở tiệc chúc mừng, có phải định cùng chị dâu nhỏ thôi không, thật là quá không có suy nghĩ!”

“Đừng nói như vậy, tình cảm của chị dâu nhỏ với anh Dận rất tốt, ngày sau của chúng ta mới tốt phải không!”

“Không sai, chị dâu nhỏ, anh cần phải trong nom anh Dận cẩn thận đó, anh ấy á, không chỉ là ma cuồng công việc, mà còn muốn bọn em như anh ấy, hại mấy câu độc thân bọn em, cũng không có thời gian để tán gái!”

“Đáng sợ nhất là, anh Dận lại có chị dâu nhỏ, bọn em mỗi ngày đều bị anh ấy ngược, thân thể lẫn tinh thần, đơn giản quá là độc ác!”

...

Bên tai Mặc Khuynh Thành tràn đầy âm thanh của hán tử, cô còn không kịp trả lời, liền bị Mặc Dận kéo vào trong ngực.

“Nháo đủ chưa?”

Âm thanh lạnh lùng trong trẻo rõ ràng mang thêm tức giận, làm mọi người không dám lên tiếng.”

“Dận...”

Mặc Dận buông Mặc Khuynh Thành ra, cẩn thận quan sát sắc mặt của cô, xác định không hề có gì không thoải mái, mới nói: “Cục cưng, em có sao không?”

Mặc Khuynh Thành lắc đầu một cái, mặc dù có chút im lặng với việc Mặc Dận bảo vệ cô, nhưng trong lòng lại vô cùng ấm áp.

“Ngại quá, chúng ta chỉ lo ăn mừng, không có nghĩ đến cảm xúc của chị dâu nhỏ.” Gương mặt Lý Lợi tỏ vẻ xin lỗi, mọi người phía sau anh cũng nhìn cô mà xin lỗi.

Mặc Khuynh Thành cười nhạt, “Không cần nói xin lỗi đâu, em chỉ là phản ứng không kịp thời, nhưng mà mọi người ở đây ăn mừng cái gì vậy?”

Nhắc tới cái này, Lý Lợi không nén được kích động, “Chị dâu nhỏ, chị cũng biết là công ty mới được thành lập, giai đoạn đầu không thua thiệt là được rồi, nhưng mà anh Dận mang theo bọn em mua một đồng cổ phiếu lớn, sau đó trong một tuần, lại để cho bọn em bán đi, chị dâu nhỏ, chị không biết đâu, ánh mắt của anh Dận rất lợi hại, mua cổ phiếu nào cũng không giảm, càng ngày càng tăng lên! Mặc dù anh Dận không có ý mở tiệc ăn mừng, nhưng mà lần đầu tiên liền kiếm được nhiều tiền như vậy, thế nào cũng phải ăn mừng, cho nên bọn em liền tự tổ chức.”

Mặc Khuynh Thành nghe được câu cuối cùng, khiếp sợ nhìn Mặc Dận bên cạnh. Cô không nghĩ tới Mặc Dận sẽ chú ý tới cổ phiếu như vậy, cô vẫn hiểu

rõ, cổ phiếu phải dựa vào có đầu óc cao siêu và ánh mắt sắc bén, nếu không một giây sau liền táng gia bại sản.

“Dận, anh thật lợi hại!”

Mặc Dận nghe được khích lệ của cô, trong lòng vui vẻ giống như được ăn đồ ngọt, hai tay ở hông của cô, đang lúc ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhìn xuống, thom lên trán cô một cái, sau đó trán đụng trán, nở nụ cười.

Mặc Khuynh Thành không biết làm sao, cô cảm thấy da mặt của mình hôm nay thật mỏng, đang ở dưới ánh mắt của mọi người, không nhìn được mà đỏ mặt, muốn đẩy Mặc Dận ra, rồi lại không bỏ được cái trán ấm áp kia, ngại đến chết.

Một lát sau, Mặc Dận buông lỏng cô ra, trên mặt còn lưu lại nụ cười, nhìn về phía bọn người Lý Lợi: “Không phải nói ăn mừng sao? Mọi người còn lo lắng gì?”

“A, a.”

Mọi người vội vàng xoay người đi đến bên bàn thức ăn, bước chân xóc xếch cho thấy nội tâm bọn họ không ổn định.

Ô ô ô, anh Dận thật quá đáng! Khoe ân ái ngay tại hiện trường!

Bọn họ đều là cầu độc thân! Hơn nữa tuyệt đối là giống quý!

Ngược lại bọn họ cần trả phí!

Anh Dận, phí tổn hại đây!

Bị chị dâu nhò anh cũng chiều cảm đi sao!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 89: Đưa cô vào nhà xác

Edit: windy

Tiệc chúc mừng còn chưa có kết thúc, Mặc Khuynh Thành liền bị Mặc Dận kéo lên tầng mười sáu.

“Đỉnh.”

Tầng mười sáu không có bất kỳ cái bàn nào, bóng tối bao trùm nơi này, trống trải khiến người ta thấy đáng sợ.

“Tách.”

Mặc Dận mở đèn, để cho Mặc Khuynh Thành có thể nhìn thấy khắp bốn phía.

“Cục cụng, em cảm thấy như thế nào?”

“Rất tốt.” Mặc Khuynh Thành không mang theo chút phô diễn nào.

Không gian trống trải, liếc nhìn lại, diện tích có vẻ rất rộng, mà cửa sổ sát đất sau lưng, có thể thấy rõ cảnh đêm.

Đứng ở bên cửa sổ, đưa tay đề lên trên, cảm giác lạnh như băng lan vào cơ thể, thẳng thắn chạm vào trong lòng, mạnh mẽ mà mãnh liệt.

Đột nhiên, sau lưng truyền đến một dòng nước ấm, xua đuổi đi lạnh lẽo không đáng kể.

“Buổi tối rất lạnh, chúng ta xuống đi.”

“Được.”

Mặc Dận hơi ôm Mặc Khuynh Thành đi xuống tầng.

Hành lang.

“Đát đát đát.”

“Đi mau, anh Dận xuống.”

“Ai u, đừng có đẩy tôi!”

“Đưa nào đạp tôi, đau chết!”

“Đình.”

Mọi người nghe được âm thanh, giống như nghe được tín hiệu từ địa ngục, tay chân luống cuống chạy về công ty, lại xảy ra ngoài ý muốn.

“Phanh.”

“Ao...”

Mặc Dận cùng Mặc Khuynh Thành từ thang máy đi ra liền thấy một đoàn người trước mặt.

“Lật Từ, các cậu đang làm gì thế?”

Lý Lợi đứng dậy, ai ngờ lại đạp lên tay Cường Từ.

“Lật Từ, cậu định phét tay lão từ sao!”

“A, thật xin lỗi, tôi không cố ý.”

Lui về sau mấy bước, lại đạp lên tay của Dịch Thần.

Dịch Thần nghiêm mặt, khoe mắt giương lên, nói ra khiến cho thân thể gầy gò của Lý Lợi chấn động.

“Lật Từ, sau này chúng ta nói chuyện một chút.”

“Anh Thần, tôi cảm thấy giữa chúng ta không có gì để nói hay tán gẫu cả, hắc, hắc hắc...”

Lui về sau bước nữa, lại đạp lên nhiều người hơn.

Vì vậy, liền cùng “Thật xin lỗi” và đánh loạn kết thúc tiệc chúc mừng tôi nay.

Ngày hôm sau, vạn dặm không mây, ánh nắng tươi sáng.

Các tòa nhà chọc trời ở Đế Đô, giao thông trên đường đông đúc, còn có, tòa Khải Ninh Mặc Khuynh Thành đang đến.

Đi thang máy lên tầng tám, phòng làm việc của Phàn Trần ở đây.

“Xin chào, tôi tìm Phàn Trần.”

Trước quầy, có một cô gái đang ngồi dậm lại phần trang điểm.

Lăng Diễm nâng khoe mắt lên nhìn Mặc Khuynh Thành một chút, sau đó lại tiếp tục dậm phấn, không có ý định muốn trả lời cô.

Mặc Khuynh Thành tiếp tục nói: “Xin chào, tôi tìm Phàn Trần, xin hỏi anh ấy có ở đây không?”

“Bốp.”

Lăng Diễm đóng hộp trang điểm lại, “Em gái à, em còn chưa trưởng thành đâu, định đến làm phiền đại nam thần sao, em là muốn người đến điên rồi hả!”

Âm thanh chói tai bén nhọn khiến cho Mặc Khuynh Thành không vui, ánh mắt nhất thời trầm xuống.

Vậy mà Lăng Diễm không nhìn thấy, cô nói tiếp: “Chị thấy em ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ, không nghĩ tới lại có điệu bộ của hồ ly, thế nào, từ đâu mà hỏi thăm được phòng làm việc của Phàn Trần ở nơi này, tính tình liền không chịu được mà chạy tới?”

Lăng Diễm đưa ra bàn tay sơn móng đồ tươi, chỉ tới trước mặt Mặc Khuynh Thành, một khắc tiếp xúc kia, động tác của cô hơi chậm lại, da non mềm, sau đó lại sinh lòng ghen tị, nữ sinh có tư cách như vậy xuất hiện ở trước mặt Phàn Trần, còn không câu luôn linh hồn nhỏ bé của anh ta?

Không được, cô không thể để cho Mặc Khuynh Thành nhìn thấy Phàn Trần, cô còn chưa thành công trở thành vợ của ông chủ, sao có thể để tình địch xuất hiện được, tuyệt đối không được!

Nghĩ như vậy, cô còn muốn đưa tay chọc Mặc Khuynh Thành một lần nữa, lại bị cô bé tránh thoát khỏi.

“Em gái à, chị khuyên em nên về sớm đi, nơi này không phải chó mèo nào cũng có thể tùy tiện đến đây đâu, Phàn Trần cũng không phải là loại hàng nào cũng dễ mất, thấy không, chị thủy mị như vậy, mới xứng là kiểu Phàn Trần thích nhất.”

Mặc Khuynh Thành khó hiểu nhìn Lăng Diễm tự biên tự diễn trước mặt, nghi ngờ ánh mắt của Phàn Trần có thực sự kém như vậy không, mới tìm loại phụ nữ như vậy...

“Dì à, có phải dì không hay thường đến quán ăn đêm đúng không?” Mặc Khuynh Thành hỏi một câu như không quan trọng.

Giương mặt Lăng Diễm không vui, “Cái gì mà dì, không phải chị chỉ lớn hơn em mấy tuổi thôi sao, ánh mắt của em kiểu gì vậy! Thế nào nhóc, em cũng muốn đi ăn đêm? Vậy thì nói tốt hơn hết, hoặc chị đây có thể suy tính dẫn em đi mở mang tầm mắt.”

Mặc Khuynh Thành mỉm cười, rất ngây thơ nói: “Không trách được a, quần áo dì đang mặc giống như từ quán đêm đi ra.”

“Bộp.”

Hộp phấn trên tay Lăng Diễm rơi xuống đất, tay có chút run rẩy chỉ vào Mặc Khuynh Thành.

“Nha đầu kia, có bản lĩnh thì nhắc lại lần nữa!”

Mặc Khuynh Thành vô tội nhìn cô ta, “Dì à, dì làm sao vậy? Phấn son cũng rơi xuống đất, dì xem đi, tuổi cũng không còn nhỏ, còn dùng nhiều đồ chứa hóa chất như vậy, nhất định đã thấm vào xương rồi, bằng không sao tay lại không cầm chắc như vậy.”

Lăng Diễm cảm giác lớp trang điểm của mình đang “Răng rắc” rơi xuống, nhưng Mặc Khuynh Thành trước mặt lại không hề cảm thấy được.

Cô tiếp tục nói: “Dì à, dì nhìn xem, dì cũng không nói được gì, còn có dùng nhiều thứ để che giấu dấu vết năm tháng như vậy, đáng tiếc dì không biết, nếp nhăn trên khóe mắt rất rõ, có làm thế nào cũng không che hết đâu.”

Lời của Mặc Khuynh Thành, như một lưỡi dao sắc bén đâm vào tim Lăng Diễm, mà câu nói cuối cùng, chính là một kích mạnh nhất.

“Nha đầu kia, cô có biết bối cảnh sau lưng tôi không! Lại dám nói chuyện với tôi như vậy, có tin tôi xử lý cô đến xác cũng không nhặt về được!”

Nụ cười của Mặc Khuynh Thành càng sâu hơn, không phải kiếp trước ngay cả thi thể mình cũng không có sao?

“Dì à, dì yên tâm, cho dù dì chết tôi cũng đang sống rất tốt, đến lúc đó sẽ dẫn Phàn Trần đến tháp hương cho dì.”

“Oa.”

Lăng Diễm giận đến hộc máu, nếu không có cái bàn ngăn cản, một giây tiếp theo cô tuyệt đối liền xé mồm Mặc Khuynh Thành kia ra!

“Dì à, làm sao vậy, sắc mặt rất tệ, có cần tôi gọi cho 120 không, mặc dù nhà tôi không tính là giàu có, nhưng mà tiền tìm nhà xác cho cô nhất định sẽ có.”

Lăng Diễm lửa giận xông lên đầu, trực tiếp đập lên ghế ngồi, định xông ra đánh Mặc Khuynh Thành.

“Nha đầu kia, xem tôi có đánh chết cô không!”

“A, tôi rất sợ đó nha.”

Mặc Khuynh Thành lấy tay che nửa miệng, làm bộ sợ hãi, nhưng dưới chân lại không hề bất động.

“Các người đang làm cái gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 90: Ngôi sao mới

Edit: windy

Tầng tám tòa Khải Ninh.

Mặc Khuynh Thành và Lăng Diễm đồng thời nhìn về phía Phàn Trần xuất hiện ở cửa thang máy.

Lăng Diễm cảm giác hôm nay mình đen đến cực hạn, cho nên mới phô ra bộ dạng thô bạo trước mặt nam thần như vậy, không biết anh ấy có thích mình nữa hay không...

Nếu lúc này Mặc Khuynh Thành biết được suy nghĩ của cô ta, nhất định sẽ nói, di à, di có thể đến bệnh viện tâm thần khám thử rồi đây!

“Này, cô ở trước quầy làm gì vậy?” Phan Trần nhìn Lăng Diễm đập lên bàn, ánh mắt chán ghét không hề che giấu.

Lăng Diễm hốt hoảng để chân xuống, “Tôi, tôi, Phan tổng, đều tại nha đầu kia, nha đầu kia tới đây rất hống hách, nói là tìm anh, tôi cũng đã nói, anh còn chưa tới, nhưng nha đầu này lại không nghe, làm loạn lên với tôi, tôi nhất thời không chịu được, mới làm ra hành vi thất lễ như vậy, Phan tổng, thật xin lỗi.”

Mặc Khuynh Thành không thể không bội phục tốc độ lật mặt của Lăng Diễm, chỉ là...

“Khuynh Thành, cô tới đã lâu chưa?”

Phan Trần rõ ràng xem thường Lăng Diễm, đi tới phía Mặc Khuynh Thành.”

“Phan Trần, tôi vừa tới không lâu.”

Phan Trần nhìn kỹ Mặc Khuynh Thành một chút, Mặc Khuynh Thành cũng nhìn anh, không hề có ý “Tố cáo” gì.

“Vây đi vào thôi.”

“Được.”

Phan Trần mang theo Mặc Khuynh Thành đi qua trước mặt Lăng Diễm.

Gương mặt Lăng Diễm hoảng sợ, cô không tin nha đầu này có quen Phan Trần, hơn nữa còn để anh gọi thân mật như vậy, trước đây cô làm nhiều việc như vậy không phải là...

“Phan tổng, chờ một chút!”

Phan Trần dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Lăng Diễm.

Lăng Diễm nén nín hốt hoảng trong lòng xuống, mặt lộ vẻ ám ức, “Phan tổng, tôi không biết cô ấy biết anh, bằng không tôi nhất định sẽ tiếp đãi cô ấy cẩn thận, chỉ là, tôi hi vọng cô không so đo những hiểu lầm kia, đều là tôi không tốt.”

“Di à, di đang nói cái gì đấy? Cũng là lỗi của tôi, là tôi đến không báo trước, để cho cô nghĩ là tôi đến giành Phan Trần với cô.”

Phan Trần nghe được lời này, ánh mắt sâu thẳm, “Ngày mai cô không cần đến làm nữa.”

“Phan tổng!” Lăng Diễm không tin nhìn anh.

“Chỗ này của tôi không phải là quán đêm, cô không cần ở đây lãng phí thời gian nữa.”

Lời nói vô tình gần như đánh đổ toàn bộ tự tin của Lăng Diễm, cô không thể tin được, đây chính là người đàn ông cô yêu.

“Phan Trần, tại sao anh có thể nói em như vậy, chẳng lẽ anh không biết...”

“Tôi cần phải biết cái gì?”

Phan Trần cứ như vậy nhìn Lăng Diễm, không hề tránh né.

Lăng Diễm cười khổ, đúng rồi, anh ta cần phải biết cái gì, anh ta là thiên tài âm nhạc, tuổi còn trẻ đã mở công ty, hơn nữa còn có cả bối cảnh mà anh không muốn người khác biết đến nữa.

Tất cả ánh mắt cũng hấp dẫn mọi người, cho dù là một người mới nổi tiếng hay là mới xuất hiện, cũng hy vọng có thể được anh để ý đến, anh như vậy, có hào quang như vậy, mà bản thân mình đây?

“A...”

Mặc Khuynh Thành mắt lạnh nhìn Lăng Diễm từ vui vẻ cho tới hết hi vọng đến giờ, cô không hề có chút đồng tình nào.

Người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, mới vừa rồi Lăng Diễm dùng các loại ngôn ngữ để công kích, hoàn toàn không hỏi cô đến để làm gì, có thể thấy bình thường cô ta ở công ty, cũng xua đuổi những người phụ nữ khác xuất hiện ở trước mặt Phan Trần như thế.

Sau đó, Phan Trần dẫn Mặc Khuynh Thành vào phòng làm việc của anh.

“Muốn uống gì?”

“Nước trắng, cảm ơn.”

Phản Trần kêu trợ lý đưa vào, sau đó mới ngồi vào đối diện Mặc Khuynh Thành.

“Khuynh Thành, cô với tác phẩm của cô có mong đợi gì không?”

Mặc Khuynh Thành ngây ngốc, mong đợi sao?

Nói không mong đợi gì, lời này có chút không đúng. Kể từ sau khi Phản Trần tìm cô, cô liền nghĩ tới, tác phẩm của mình, có kiểu như thế nào.

Là nhiều hoa lệ, hay chất phác hơn. Là ca khúc hát chậm hay là hát nhanh?

Cô suy nghĩ rất nhiều, nhưng từng ý tưởng một lại bị cô hủy bỏ, cô hợp tác với Phản Trần, đơn giản chỉ là vì thích âm nhạc, thích sáng tác.

Nghĩ đến đây, Mặc Khuynh Thành nhìn về phía Phản Trần, “Phản Trần, tôi hi vọng bên trong tác phẩm của tôi, có thể có ca khúc tôi sáng tác, có lẽ năng lực của tôi chưa đủ mạnh, nhưng mà tôi...”

Phản Trần cắt đứt lời của Mặc Khuynh Thành, “Trước đây cũng đã nói, năng lực của cô, không thể nghi ngờ, có lẽ còn chưa hoàn mỹ, nhưng từ phản ứng của người xem, cô cũng không nên nói lời như vậy.”

Mặc Khuynh Thành ế một tiếng, cười một tiếng, “Đúng là tôi nói sai, thật xin lỗi.”

“Cô không có lỗi gì với tôi cả, thật muốn xin lỗi, thì chỉ có bản thân thôi.”

Mặc Khuynh Thành dùng sức gật đầu một cái, sau đó lấy ra từ trong túi một tập nhạc phổ, “Phản Trần, đây là sáng tác của tôi trong thời gian gần đây, anh xem chút cũng không tệ lắm.”

Kết của Phản Trần, nghiêm túc đứng lên xem.

Mà Mặc Khuynh Thành thì lẳng lặng chờ đợi, vốn nghĩ bản thân sẽ có chút thấp thỏm, nhưng lại không có, bình tĩnh giống như mặt hồ không có gió thổi qua, gợn sóng cũng không sợ hãi.

Nhìn Phản Trần đối diện, cổ áo sơ mi chỉnh tề bị cởi ra, ống tay áo cuộn lên, tóc dài được ghim lại, lông mày dày tóc dài che kín trán, sống mũi cao thẳng, mang theo một gọng kính màu đen, môi mỏng tinh xảo khẽ mở, hẳn là đang soạn nhạc.

Mặc Khuynh Thành có chút kinh ngạc, rồi lại nằm trong dự liệu.

Mọi người đều nói Phản Trần là một thiên tài, nhưng bọn họ không biết, sau lưng thiên tài, trừ một chút linh cảm ra, quan trọng hơn là cố gắng, khi hai điều này kết hợp lại, muốn không thành công, cũng khó khăn.

“Mặc Khuynh Thành.”

“A?” Mặc Khuynh Thành theo bản năng trả lời.

Vừa mới ngẩng đầu lên, lại thấy ánh mắt Phản Trần lóe lên tia sáng chói mắt, giống như bông hoa, không ngừng nở rộ.

“Phản, Phản Trần?”

Âm thanh thờ dò xét của Mặc Khuynh Thành giống như mở ra tiếng nói của Phản Trần, anh kích động đứng dậy, đưa tay kéo hai tay của cô.

“Mặc Khuynh Thành, cô chính là một thiên tài! Bốp bốp bốp bốp...”

“...” A, có thể không cười như vậy không, hơi ghê.

Phản Trần vui vẻ, có lẽ trước đó chẳng qua là anh nhìn trúng tài nghệ sáng tác của Mặc Khuynh Thành, hiện tại liền không chỉ là thưởng thức.

Mặc dù không thể nói mỗi tờ nhạc phổ đều hoàn mỹ cả nhưng là mười tờ bên trong, có một nửa nhạc phổ gần như là hoàn mỹ, còn mấy tờ còn lại cũng cần chỉnh sửa một chút là được, thiên tài như vậy, so với anh còn thiên tài hơn!

Hiện tại anh đã mơ hồ cảm nhận được, ngôi sao mới này, trong giới ca sĩ tương lai, tạo nên một trận cuồng phong bạo vũ.

**

Mặc gia.

Mặc Dận mới từ công ty về đến nhà, vốn định đi xem Mặc Khuynh Thành một chút, lại không ngoài ý muốn không có đẩy cửa ra.

Người nói dối

Chân thật đáng sợ

Tôi ép mình dùng lý trí trả lời

Đối với trên thế giới có vĩnh cửu

Mơ hồ thành vết đau

Tôi đối với người âm thầm quan tâm

Nhìn người hạnh phúc cũng không sao cả

Tất cả đều không sao

...

Bản nhẹ nhàng này của Mặc Khuynh Thành được Phan Trần gọi là < Âm thầm quan tâm > , ánh trắng bên ngoài giống như rơi trên người cô, áo ngủ tơ lụa màu tím nhạt thướt tha trên thân thể mềm mại của cô, tóc dài uốn xoắn nhẹ nhàng rủ xuống trước ngực, ngón tay tinh tế thon dài, để lên trên bệ cửa.

Gió nhẹ lướt qua, thổi bay sợi tóc rũ trên trán, nhìn mê người cỡ nào.

“Xảo xạ.”

Nhạc phổ bị gió thổi bay lên, Mặc Khuynh Thành nhìn theo hướng bay đi.

“Dận?”

Mặc Dận cúi người nhặt nhạc phổ lên, nhìn tên bài hát, hỏi: “Đây là ca khúc mới?”

“Vâng, hôm nay Phan Trần sửa lời bài hát rất tốt, anh cảm thấy thế nào?”

Mặc Khuynh Thành rất tự nhiên nhận lấy nhạc phổ, không hề phát hiện ra ánh mắt của Mặc Dận trở nên u ám.

Mặc Dận bất động thanh sắc giấu ánh mắt không gọn sóng đi, “Rất hay, hôm nay em với Phan Trần thảo luận thế nào?”

Nhắc tới cái này, trong mắt Mặc Khuynh Thành liền lóe sáng, “Dận, Phan Trần rất lợi hại! Từ trên người anh ấy em học được rất nhiều, anh ấy không hổ là thiên tài âm nhạc! Vốn là em không nghĩ thông suốt chỗ nào, anh ấy liếc mắt một cái liền đã biết, mặc dù anh ấy bảo em không nên tự ti, nhưng mà so ra, chênh lệch thật lớn, Dận, anh nói xem, em có thể trở thành như anh ấy không?”

Vừa nói xong, âm thanh của Mặc Khuynh Thành càng nhẹ dần.

Mặc Dận phát hiện rất rõ ràng thay đổi của cô, ngón tay cốc đầu của cô.

Mặc Khuynh Thành bị đau đôi mắt nheo lại, “Mặc Dận, anh làm cái gì vậy!”

Tay Mặc Dận nheo gò má của Mặc Khuynh Thành, nói: “Mặc Khuynh Thành, em không được trở thành người như Phan Trần.”

Mặc Khuynh Thành tròn to cặp mắt, khiếp sợ nhìn anh, không thể tin nổi Mặc Dận vẫn cưng chiều mình như vậy, lại không hề kích lệ mình, lời thẳng thắn như vậy khiến cho lòng cô khó chịu.

Nắm quyền lên, đánh về phía Mặc Dận.

“A.”

Mặc Dận dờ khóc dờ cười cầm nắm đấm của cô, “Cục cựa, em đây là một lời không hợp liền ra tay sao, chiêu này học từ đâu ra?”

“An An nói, đối phó với sắc lang, sẽ dùng chiêu này!”

Sắc lang?

Mặc Dận ngây người, mình chỉ mới cốc đầu cô, sao lại biến thành sắc lang? Nhưng mà...

“Nha!”

Váy tung bay, Mặc Khuynh Thành rơi vào trong ngực Mặc Dận.

“Dận, anh làm gì vậy?”

Mặc Dận cúi đầu, môi mỏng ghé sát vào lỗ tai bên cạnh, mang theo hơi nóng đến, tai bắt đầu phấp phồng.

Anh dùng âm thanh trầm thấp khêu gợi, nhẹ nhàng nói: “Cục cưng, ý của anh kaf, Phàn Trần chính là Phàn Trần, em không thành anh ta được.”

“Em độc nhất vô nhị, đặc biệt có sức quyến rũ, em chỉ cần đi theo suy nghĩ trong tâm, không cần cảm thấy Phàn Trần là xa xôi không thể thành, bởi vì em là em, không ai có thể thay thế được Mặc Khuynh Thành.”

Mặc Khuynh Thành nghe được lời của Mặc Dận, cảm nhận nhịp tim của anh và cả của bản thân.

“Thỉnh thoảng, thỉnh thoảng.”

Một lần lại một lần, trật tự lại an toàn, xua tan đi cảm xúc không xác định cuối cùng.

Khung cảnh cứ yên lặng như vậy, Mặc Dận ôm cô, hai tai cô đặt trên thất lưng vững chắc của anh, mang theo tiết tấu làm bản thân an tâm, ngủ.

Sáng sớm, ánh mặt trời tỏa đầy khắp nơi, làm dịu hoa cỏ. Xuyên qua rèm cửa sổ, chiếu lên trên hai người đang ôm nhau ngủ trên giường, yên tĩnh mà lại tốt đẹp.

“Oa.”

Mặc Khuynh Thành mơ mang dụi mắt, vòng ôm ấm áp trong ngực làm cho cô không bỏ ra được, không đứng...

Cô mở to đôi mắt, nhìn lồng ngực gần trong gang tấc, đây, chuyện gì đang xảy ra đây!

Cánh tay cường tráng vòng ở ngang hông, trên đỉnh đầu là tiếng hít thở đều đều, hai tay dán chặt lồng ngực, từng chút từng chút hiện lên, mình ngủ quên!

Mặc Khuynh Thành cố nén suy nghĩ muốn đẩy Mặc Dận ra, lặng lẽ lui về phía sau, nhưng giống như có cảm giác, ôm chặt cô theo bản năng hơn.

Mặc Khuynh Thành khóc không ra nước mắt, không có cách nào tránh thoát được, chẳng lẽ phải đợi Mặc Dận tỉnh lại sao?

Suy nghĩ vừa mới xuất hiện liền bị phủ quyết, nếu là đợi anh tỉnh lại, chẳng lẽ muốn bốn mắt nhìn nhau, sau đó lại nói chuyện tối qua sao?

Nói chuyện?

Không đúng!

Tối hôm qua xảy ra chuyện gì?

Mặc Khuynh Thành cẩn thận nghĩ lại, mình bị Mặc Dận ôm lấy, sau đó nghe tiếng tim đập, ngủ thiếp đi...

Oh, no!

Bình thường không có phát hiện mình ngủ dễ dàng như vậy, như này không khoa học!

Khẽ ngẩng đầu, nhìn Mặc Dận đang ngủ say, không khỏi than thầm một tiếng, da thật đẹp!

Khoảng cách gần như vậy, gương mặt tuấn tú sắc sảo, da trắng vô cùng mịn màng, không có lỗ chân lông, dưới lông mày, lông mi thon dài nồng đậm chặn lại cặp mắt ngăm đen, môi mỏng như hoa anh đào trắng mịn, giống như một đóa anh túc, môi mọng đỏ đến hơi.

Mặc Khuynh Thành nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, hai môi chạm nhau, mang theo mùi hương nhàn nhạt, tiến lên mũi.

Đột nhiên, Mặc Khuynh Thành cảm giác môi khẽ mở ra, vừa muốn rời đi, lại bị một bàn tay ngăn cản lại.

“Ừm!”

Mặc Khuynh Thành mở to mắt, nhìn Mặc Dận đè mình ở phía dưới, ánh mắt ngăm đen, trở nên thâm thúy, giống như vực sâu, lôi kéo cô tiến vào không thoát ra được.

Mặc Dận không nghĩ vừa mới tỉnh lại liền cho anh một niềm vui lớn như vậy, nhiệt độ trên môi, không có động tác của anh.

Bốn mắt nhìn nhau, cho đến như người dưới mặt lộ vẻ bất mãn, mới tiếc nuối buông ra.

“Mặc Dận, anh anh anh!”

Mặc Dận buồn cười nhìn Mặc Khuynh Thành nổi nóng, cũng không biết nói gì, liền nói: “Cục cưng, anh làm sao?”

“Anh, anh vô sỉ!” Mặc Khuynh Thành im nửa ngày mới nói ra được mấy chữ này, không có biện pháp, ai bảo cô không cường được trước cái đẹp đây.

“Cục cưng, em xem, hàm răng của anh cũng không thiếu.” Mặc Dận còn đặc biệt há miệng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Mặc Khuynh Thành buồn bực lên không được xuống không xong, đuối lý cô dứt khoát trực tiếp không nói lời nào.

Mặc Dận nhìn cô quay mặt đi, làm bộ vô tội, “Cục cưng, tại sao em không nói chuyện, không phải vừa nãy rất nhiệt tình sao.”

“Ai nhiệt tình!”

A a a a, Mặc Khuynh Thành điên cuồng muốn rút tay ra đánh cho một cái, nói anh không chịu nổi hấp dẫn, ai kêu miệng tiện, đánh chết anh, đánh chết anh!

Mặc Dận đem vẻ mặt của Mặc Khuynh Thành đập vào trong mắt, thầm cười một tiếng, cục cưng của mình đáng yêu cỡ nào.

Không sai, trên mặt lại không thể hiện ra, làm như đáng tiếc nói: “Cục cưng, em muốn chào buổi sáng anh, cũng phải chờ anh tỉnh lại đã, cho nên lúc anh ngủ say, nếu không phải là anh sắp tỉnh lại, có phải em sẽ trốn thoát.”

Mặc Khuynh Thành không nghĩ tới Mặc Dận sẽ nói thẳng ra như vậy, chỉ là...

Mặt cô tỏ vẻ “Ai không cho anh tỉnh”, “Dận, anh nói muốn hôn chào buổi sáng anh, huống chi, em còn chưa có hôn anh, sao lại ngủ trên giường em?”

Mặc Dận hô to oan uổng, “Cục cưng, cũng không trách anh, cũng không biết là người nào ngủ thiếp đi còn lôi kéo quần áo của anh, đáng thương cho quần áo của anh, bị nắm đến nhăn nhúm luôn.”

Mặc Khuynh Thành thấy góc áo của anh, nhất thời chột dạ không dứt, đúng, thủ phạm chính là mình, lý do gì cũng không tìm được!

“Mặc Dận.”

Mặc Dận nghe cô không mang theo chút tình cảm nào, chẳng biết tại sao, trong lòng dâng lên một nỗi bất an.

“Hừ, cục cưng, a...”

“Phanh.”

Mặc Khuynh Thành ngồi dậy, nhìn Mặc Dận bị mình một cước đá xuống giường, đắc ý cười, “Đáng cười.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 91: Bắt đầu

Edit: windy

Sáng sớm chính là tốt đẹp, bắt đầu từ một cước đá kia của Mặc Khuynh Thành.

Trên bàn ăn, Mặc Khuynh Thành ngồi, Mặc Dận đứng.

Di Trương bụng bữa sáng bỏ lên trên bàn, cũng kỳ quái hỏi: “Đại thiếu gia, sao cậu lại đứng vậy, mau ngồi xuống đi.”

Mặc Dận cười cự tuyệt: “Di Trương, không có chuyện gì, sáng nay tôi thức dậy không cẩn thận bị ngã xuống đất, giờ hông đang đau, đứng ăn là được rồi.”

Di Trương vừa nghe xong, vội vàng nhìn xuống phía dưới anh, quan tâm hỏi: “Đau lắm hả, nếu không tôi đi lấy cao xoa cho cậu một chút?”

Mặt Mặc Dận bắt đắc dĩ, “Di Trương, tôi cũng đã lớn rồi, chút đau này, lát nữa là hết thôi.”

Di Trương nghe anh nói như vậy, vẫn có chút không yên lòng “Vậy đại thiếu gia, nếu đau không chịu nổi nữa, liền gọi tôi nha.”

“Biết rồi.”

Chờ Di Trương rời đi, Mặc Dận mới nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, chỉ thấy khuôn mặt cô chột đồ bưng, đương nhiên là đang nhin cười.

“Buồn cười liền cười, ghen không khó chịu sao?”

Nghe anh nói như vậy, Mặc Khuynh Thành trực tiếp “Ha ha” nở nụ cười.

“Ha ha ha, Dận, anh còn đau không, có muốn em gọi Di Trương đến thoa thuốc cho anh không?”

“Em còn muốn đùa, nếu không em thoa cho anh đi?”

Mặc Khuynh Thành ể một tiếng, bên tai có chút nóng lên, thẳng tay phát, “Em không giúp được anh, để cho Di Trương giúp anh đi.”

Mặc Dận bị thương nhìn cô, “Cực cùng, nhiều năm tình nghĩa như vậy, đổi lấy lại là lời từ chối của em sao.”

Mặc Khuynh Thành biết rõ anh đang diễn, nhưng vẫn không ngừng đau lòng được, ai, Mặc Khuynh Thành, anh chính là khắc tinh của cô.

Sau khi ăn xong, Mặc Dận đưa Mặc Khuynh Thành đến quán cà phê bốn mùa.

Vừa ngồi không bao lâu, Lê An An dẫn Tống Tiểu Bảo vội vàng chạy tới.

“Khuynh Thành, mình, mình tới đây.”

Mặc Khuynh Thành thân mật đưa một cốc nước đến trước mặt cô, Lê An An vội vàng nhận lấy, liền một mạch liền uống xong.

“Cuối cùng cũng sống lại.” Lê An An lười biếng gục xuống bàn.

Tống Tiểu Bảo bất đắc dĩ liếc nhìn cô, nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, “Khuynh Thành, cậu tìm bọn mình có chuyện gì?”

Mặc Khuynh Thành đem văn kiện chuẩn bị đầy đến trước mặt hai người.

“Đây là cái gì?” Lê An An tiện tay mở ra, giấy tiếp theo trực tiếp cả kính khép lại.

“Đây, đây...”

Tống Tiểu Bảo nghi ngờ mở văn kiện ra, đập vào mắt rõ ràng là một phần hợp đồng, hơi kinh ngạc nhìn Mặc Khuynh Thành một cái, sau đó cẩn thận nhìn lại.

Nội dung hợp đồng không nhiều lắm, là ba tờ giấy mỏng, lại làm cho anh cảm giác nặng ngàn cân.

Tống Tiểu Bảo vội vàng đẩy văn kiện trở về, “Khuynh Thành, hợp đồng này mình không thể ký.”

Lê An An cũng phản ứng lại, “Khuynh Thành, trước cậu làm một tràng động tác lớn như vậy, chính là muốn mở công ty sao, mặc dù mình rất cao hứng cho cậu, nhưng mà, cậu cũng biết, mình không phải là thiếu tiền mà.”

Mặc Khuynh Thành đẩy hợp đồng lại, “Các cậu đừng từ chối nhanh như vậy, trước nghe mình giải thích một chút.”

Mặc Khuynh Thành nhìn hai người không có dị nghị gì, liền nói: “Các cậu cũng biết mình tình cờ tiến vào vòng giải trí, trong khoảng thời gian này cũng có rất nhiều công ty liên lạc với mình, nhưng cũng bị mình từ chối, không phải là mình không muốn tiếp tục phát triển, mà là mình muốn tự mình làm.”

Lê An An lần đầu thiếu kiên nhẫn, “Khuynh Thành, cậu xác định là tự làm, không phải là người trong nhà mở công ty chứ?”

Mặc Khuynh Thành lắc đầu một cái, “Trong nhà chỉ có Dận biết mình muốn mở công ty, tiền cũng mượn từ chỗ anh ấy.”

Sau cũng không có chờ bọn họ nói chuyện, nói tiếp: “Mặc dù gia cảnh nhà mình rất tốt, cũng khiến mình phát triển hơn nhiều người bình thường. Nói thật, mình chưa từng nghĩ mình sẽ tiến vào vòng giải trí, mặc dù mình không giống người đi trước, coi bọn họ là người diễn trò, nhưng cũng không muốn giống như bọn họ phải lấy lòng mọi người.”

Dừng lại, lại nói: “Có lẽ duyên phận chính là như vậy, Ngọc Diện công tử lần đó, nhạc đệm <Đào hoa thương>, sau khi tiến vào trong đó, người hâm mộ vẫn chờ đợi mình, điều này làm cho mình biết, con đường sau này, nên đi như thế nào.”

Lê An An rất có cảm xúc, “Khuynh Thành, cậu quyết định như vậy rất tốt, bọn mình cùng cậu trải qua nhiều chuyện như vậy, nhìn những người hâm mộ cậu kiên trì ủng hộ cậu, quan tâm cậu, đây chính là xuất phát từ chính bọn họ, nhưng bởi vì một Ngọc Diện công tử, cậu sống cuộc sống như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì, hoặc đây chỉ là người hâm mộ ảo thì sao.”

Tổng Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn cô một cái, không nghĩ tới Lê An An tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, lại có thể nói ra lời nói như vậy, nhưng mà...

“Khuyh Thành, bọn mình biết cậu mở công ty không phải là tùy tiện vui đùa một chút, nhưng mà mời bọn mình về làm nhân viên, có phải quá qua loa rồi không, dù sao chỉ là một con một sách, chỉ biết dùng cái đầu.”

Lê An An nghe nói như thế, lập tức không vui.

“Tổng Tiểu Bảo, cậu là một sách không sai, nhưng tớ không phải là người chỉ biết dùng cái đầu! Cậu không thấy trước mình nói cho đám Đường Đan không mở miệng được sao!”

Mặc Khuyh Thành cũng đồng ý nói: “Đúng vậy, Tiểu Bảo, thật ra An An rất thông minh, có thể sử dụng biện pháp đơn giản cậu ấy tuyệt đối sẽ không phức tạp, huống hồ, cậu không phát hiện ra, cô ấy có một cái miệng có thể giết chết người sao?”

Tổng Tiểu Bảo nhỏ giọng lầm bầm một câu, “Rõ ràng là miệng mở ra hại chết người.”

Sau khi Lê An An nghe xong, không cho là sai cho là đúng, “Tổng Tiểu Bảo, mình có thể nói cho bọn họ chết, cũng là một bản lãnh rồi, còn cậu, trừ chuyện học giỏi ra, còn có thể làm gì!”

Tổng Tiểu Bảo cũng có loại nghi ngờ này, đem tầm mắt nhìn về phía Mặc Khuyh Thành, hi vọng cô có thể cho mình đáp án.

“Thành tích của Tiểu Bảo rất tốt, đã nói lên cậu có một đầu óc thông minh, hướng chỉ cậu ấy với số học, có thiên phú, cho nên mình tin tưởng, giao tài vụ cho cậu ấy, mình rất yên tâm.”

Tài vụ!

Tổng Tiểu Bảo đã không tìm được bất cứ từ ngữ nào để hình dung tâm tình của mình.

Tài vụ, ở trong công ty, có vị trí rất quan trọng. Công ty phát triển cần có tài vụ phân tích xác định, dưới tình huống bình thường, chức vụ này đều là người mà tổng giám đốc rất tin nhiệm, mà mình...

Nói không động tâm là giả, hợp đồng như vậy, toàn tâm phó thác tín nhiệm như vậy, anh không khỏi muốn hỏi, mình có thể không làm hay không.. Uổng phí Mặc Khuyh Thành tín nhiệm như vậy.

Suy nghĩ nhiều hơn nữa, cũng không giữ được nhiệt tình hừng hực thiêu đốt.

Anh còn chưa mở miệng, Lê An An liền nhanh chóng ký vào, “Khuyh Thành, mình đồng ý với cậu, mặc dù mình không thể xác định được có đảm nhận được hay không, nhưng mình sẽ cố gắng, cố gắng cùng cậu sáng lập, thế giới thuộc về cậu.”

Do dự cuối cùng của Tổng Tiểu Bảo bị hành động lần này của cô đánh vỡ, cô ấy cũng có thể như vậy, mình thân là nam nhi, cũng không thể lui bước.

“Khuyh Thành, sau này mong chiếu cố nhiều hơn.”

Lê An An cười hi hi đem hợp đồng đưa cho Mặc Khuyh Thành, đưa bàn tay thon dài ra, “Thời khắc có ý nghĩa như vậy, thêm chút dầu đi!”

Mặc Khuyh Thành và Tổng Tiểu Bảo bèn nhìn nhau cười, đồng thời đưa tay đặt lên trên tay Lê An An.

“Vi cùng mục tiêu chung.”

“Vi tương lai chúng ta.”

“Vi thế giới của chúng ta.”

“Cố gắng lên!”

Hoặc giả bọn họ còn không biết, đây giống như xung động tuổi trẻ, mở ra tương lai sau này của Mặc Khuyh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 92: Album

Edit: windy

Từ sau lần gặp mặt bọn Lê An An đó, đã qua ba ngày.

Mặc Khuynh Thành nhàm chán nằm dưới ánh nắng.

“Cục cung, hôm nay đến công ti cùng anh đi.”

Mặc Dận bắt đầu nhìn về phía cô, kể từ khuya ngày hôm trước < Nghê Quân> ra mắt, cô cũng không dám ra cửa.

Còn nhớ rõ khuya hôm trước, đứng bảy rưỡi tối anh ngồi ở trước ti vi, chờ chiếu.

Lúc đầu, ca khúc quen thuộc không có vang lên, đổi thành phong cách khác, không giống với khí thế hào hùng như ban đầu, mang theo chút nhu tình cùng thê lương, giống như là đang báo trước cái gì đó.

Mở đầu khúc kết thúc, tiến thẳng vào mắt là một màu đỏ tươi.

Trên đường phố, trên mỗi cửa hàng cũng để hai đèn lồng màu đỏ, màu đỏ tươi rung động theo gió, phía xa, cổ kiệu đình đầu có hoàng kim vây quanh được tám người khiêng đang chậm rãi đi tới.

Đường phố bên cạnh, người đứng nhón nhíp, trong đám người, gương mặt Ngọc Thần tiêu tụy, bên tai là tiếng mọi người nói chuyện, giống như loạn tiễn đâm vào ngực.

“Thật long trọng nha, thật hâm mộ Nghê Quân Quận chúa.” Nói chuyện là một vị phu nhân mặc đồ vải.

“Chu đại thẩm, thẩm có hâm mộ cũng vô dụng, cũng không nhìn xem nàng ấy gả cho ai, chính là Hoàng Thượng của chúng ta đó!”

“Ai, các người không có nghe nói lúc Hoàng Thượng còn là Hoàng tử, có một vị mưu sĩ, tên là Ngọc Diện công tử, quan hệ của hắn ta với Quận Chúa giống như không bình thường.”

“Thẩm cũng đã nói là trước đây rồi, Ngọc Diện công tử chẳng qua là nhân sĩ giang hồ, làm sao có thể đánh đồng cùng với Hoàng Thượng được.”

“Ý của cô là, Quận chúa từ bỏ Ngọc Diện công tử?”

“Phi phi phi, cẩn thận nếu nhiều người biết bí mật khó giữ.”

“Ta biết, ta cũng chỉ thuận miệng nói ra thôi.”

Ngọc Thần cười khổ, nếu thật là từ bỏ hắn, ít nhất trong lòng nàng cũng từng có mình, nhưng mà, hắn nhớ hắn đường đường là Ngọc Diện công tử, lại không chiếm được lòng của nữ nhân hắn yêu mến, buồn cười cỡ nào.

Cổ kiệu trước mắt dần đi qua, gió nhẹ thổi tấm sa mỏng bay lên, lộ ra Nghê Quân trang điểm tinh xảo hoa lệ, cùng với, khóe miệng không nhịn được mà mỉm cười.

“A.”

Ngọc Thần che ngực, nàng có còn nhớ hay không, đã từng vì nàng mà buông tha cho giang hồ tự do tiêu sái, dán thân vào triều đình hủ bại Ngọc Thần?

Lúc này, vị phu nhân bên cạnh quan tâm hỏi: “Công tử, ngài không sao chứ?”

Ngọc Thần nhìn thấy trên mặt nàng rõ ràng là quan tâm, trong lòng thầm cười, ngay cả người xa lạ cũng sẽ quan tâm mình như vậy, còn nàng thì, tại sao nàng có thể!

Quyết tâm thu lại suy nghĩ trong đầu, khóe miệng kéo ra một nụ cười tái nhợt, “Tại hạ không sao, làm phiền đã quan tâm.”

Vị phu nhân còn muốn nói điều gì đó, lại thấy bóng dáng quyết tuyệt của Ngọc Thần rời đi, chỉ có thể yên lặng thở dài một câu, “Tạo hóa trên người.”

Cước bộ của Ngọc Thần lao đảo tiêu sái vào hẻm nhỏ, giống như không có phát hiện ra có người ở sau lưng.

“Lão Đại, lúc nào thì chúng ta động thủ?”

Thầm Vệ được gọi là lão đại, nhìn bóng dáng của Ngọc Thần, nói: “Chờ chút, nơi này còn rất gần đầu phố, nếu như bị người dân phát hiện ra, đến lúc đó phá hư hôn lễ sẽ không tốt.”

“Vâng, lão đại.”

Mấy người yên lặng chờ, lại đột nhiên phát hiện, không thấy bóng dáng của Ngọc Thần đâu.

“Người đâu! Nhanh đi tìm, đừng để cho hắn chạy mất!”

“Vâng.”

Ngọc Thần núp ở trong bóng tối xác định mấy người kia đã phân tán đi khỏi, mới xoay người đi tới trước ngựa đã chuẩn bị trước.

“Truy Phong, hôm nay liền trông cậy vào ngươi vậy.” Ngọc Thần vuốt ve bộ lông của nó, đây có lẽ là lần cuối cùng đi.

“Hí.” Truy Phong khéo léo cọ cọ tay của hắn.

Ngọc Thần thuận thực ngồi lên, vung roi ngựa, nhanh chóng tiến ra ngoài thành.

Lão đại nửa đường trở lại, phát hiện mình mắc mưu, tức giận nói một câu, “Đáng chết!”

“Lão Đại, chúng ta làm sao bây giờ, lúc này đi không có cách nào giao phó!”

“Còn có thể làm sao, nếu hắn ta không chết, chết chính là chúng ta!”

“Nhưng mà không phải Hoàng Hậu nương nương đã đưa cho hắn ta thuốc độc sao, trên đời không ai có thể chữa nổi.”

“Nói thì nói như thế, nhưng mà Ngọc Diện công tử cũng không phải là không có chút ảnh hưởng nào với Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Thượng cũng là để phòng vạn nhất.”

“Hoàng Thượng cũng quá cẩn thận rồi, Hoàng Hậu toàn tâm toàn ý với người như vậy, cho dù Ngọc Diện công tử có ảnh hưởng với nương nương, chút nhỏ nhoi đó cũng không đáng kể.”

“Làm càn! Chuyện Hoàng Thượng sao có thể để cho chúng ta bàn luận được, chúng ta là tay sai của Hoàng Thượng, chỉ cần tuân theo thánh chỉ mà làm việc là được.”

“Lão Đại, tôi sai rồi.”

“Làm xong chuyện trở về nhận phạt.”

“Vâng.”

Ấm vệ ở bên này truy kích Ngọc Thần, Ngọc Thần bên này đã đi tới bên chân núi chùa Thanh Sơn.

“Truy Phong, một lần quen thuộc, nguyện cho ngươi sau này sống tự tại.”

Truy Phong giống như hiểu được ý của Ngọc Thần, không khỏi đi lại quanh người hắn, giống như là ý bảo không muốn rời khỏi hắn.

Ngọc Thần vỗ vỗ đầu của nó, mang theo thanh âm một mối trước nay chưa từng có.

“Truy Phong, may theo ta cũng đã hơn mười năm, vốn là cùng ta tiêu sái cả đời, nhưng mà ta bởi vì tư tình mà dần thân vào nơi không muốn vào nhất, không chỉ có ta, cũng dính đến cả ngươi nữa.”

Truy Phong dùng đầu chạm vào hắn, giống như muốn nói, toàn bộ là nó tự nguyện.

Hôm nay Ngọc Thần là lần đầu tiên lộ ra nụ cười sáng lạn, “Truy Phong, ta hiểu ý của ngươi, cho nên ngươi nên đi đi, mang theo phần của ta, được không.”

Truy Phong không ngừng đi quanh người hắn, cuối cùng hí lên một tiếng, nghênh ngang rời đi.

Ngọc Thần nhìn bóng lưng của nó rất lâu, cho đến khi không nhìn thấy nữa, mới từ từ đi về phía sau núi.

“Khụ.”

Bước chân nặng nề mang theo tiếng ho khan không ngừng, kết hợp với lá cây rụng đầy đất, khiến cho người xem xúc động.

Ngọc Thần thuận thực đi tới rừng hoa đào, bóng cây vắng vẻ nói cho hắn biết, hết thảy tất cả, đều là hư ảo.

“Phanh.”

“Khụ khụ.”

Ngọc Thần ngẩng lên lộ gương mặt tiêu tụy, khóe miệng lại có một vết máu đỏ tươi.

Hắn tùy ý lau đi, trước mắt dần dần mờ tối, hắn biết, mình sắp chết...

Chết cũng tốt, chết cũng không cần ghen tỵ nữa.

Chẳng qua là,

Nghê Quân,

Nàng còn nhớ rõ Ngọc Thần ở rừng hoa đào không?

“Nghê Quân, Nghê Quân, Nghê, Nghê Quân...”

Trước không đề cập tới phản ứng của người hâm mộ, Mặc Dận liền nhìn, cũng có chút oán hận Từ Lập.

Anh không lên tiếng tắt TV, bước chậm lên tầng, trực tiếp đẩy cửa phòng Mặc Khuynh Thành ra, từ phía sau mà ôm lấy cô.

Mặc Khuynh Thành sững sốt, “Dận, anh làm sao vậy?”

Mặc Dận không nói lời nào, tay lại càng ôm cô chặt hơn.

Mặc Khuynh Thành cảm giác bị ôm quá chặt, khó chịu động đậy.

“Cục cưng...”

Mặc Dận buông lỏng ra, nhưng vẫn không buông cô ra.

Mặc Khuynh Thành vừa nghe, hừ!

Mặc Dận vội vàng xoay người nâng mặt cô lên, trong lòng lạc mất một nhịp, không khỏi có chút đau lòng, rốt cuộc là có chuyện gì khiến sắc mặt của anh lại kém như vậy?

“Dận, em ở đây.”

Mặc Dận mãi mê nhìn cô, chỉ sợ một giây tiếp theo cô sẽ như Ngọc Diện công tử vậy, vĩnh viễn biến mất trong cuộc sống của anh.

“Cục cưng, không được rời khỏi anh.”

“Vâng, em sẽ không.”

“Cục cưng, sau này anh muốn chết trước em.”

Mặc Khuynh Thành vội vàng chặn miệng của anh lại, “Mặc Dận, nói mê sáng gì đây!”

Mặc Dận gạt bàn tay ngoài miệng ra, nghiêm túc chưa từng có, “Mặc Khuynh Thành, em hãy nghe cho kỹ, anh không muốn nhìn em rời khỏi anh trước, như vậy còn không bằng cho anh một đao cho thống khoái.”

Mặc Khuynh Thành hốt hoảng che giấu xông lên đầu, bình tĩnh phân tích nguyên nhân Mặc Dận bị như vậy, ngay sau đó bùng nổ.

“A...”

Cô không nhìn Mặc Dận trong mắt vô tội, trách cứ: “Mặc Dận, không phải là tối nay Ngọc Diện công tử chết sao, cảnh diễn đó anh còn đứng bên cạnh nhìn em diễn, cũng không thấy anh có phản ứng lớn như vậy.”

Mặc Dận có chút lúng túng, nhưng mà vẫn nói: “Đó là bởi vì anh biết, một giây tiếp theo em sẽ chạy nhảy hoạt bát bên cạnh anh.”

“Vậy bây giờ anh xác định là không có? Em không có chết, đang ở cạnh anh rất yên ổn.”

“Ừ...”

Khẩu khí Mặc Khuynh Thành còn không hạ xuống, liền bị một câu của Mặc Dận hù dọa.

“Nhưng mà những gì anh vừa nói đều là nghiêm túc.”

Mặc Dận không đợi cô mở miệng, tiếp tục nói: “Có lẽ em chỉ là diễn vai Ngọc Thần, nhưng mà anh biết, khoảnh khắc thấy em nhắm mắt lại, lòng của anh

nói cho anh biết, cả đời này, cho dù thế nào, anh cũng sẽ bảo vệ em”

Mặc Khuynh Thành đưa giong hỏi: “Vậy nếu là anh không có bảo vệ em thì sao đây?” Giống như kiếp trước vậy.

“Em còn, anh còn, em chết, anh chết.”

Nụ cười khoe miệng Mặc Khuynh Thành biến mất, cô rất muốn tự nói với mình không nên tưởng thiết, nhưng mà không tin không được, Mặc Dận cũng sẽ không nói dối, như vậy, anh ở kiếp trước, lúc biết được chuyện của mình, sẽ làm ra lựa chọn như thế nào...

Cô không dám tiếp tục suy nghĩ nữa, cảm giác hít thở không thông đè lên mình.

Mặc Dận không có tiếp tục nói hết, cô còn nhỏ, từ từ vậy.

“Cục cung, gần đây em còn chưa ra khỏi cửa.”

“A?” Mặc Khuynh Thành có chút không phản ứng kịp.

“Anh sợ em ra cửa sẽ bị chặn lại.”

“Làm sao lại vậy?” Mặc Khuynh Thành suy nghĩ sẽ không có nhiều người không chấp nhận nỗi Ngọc Thần chết đâu?

Mặc Dận đưa điện thoại đi động cho cô, “Em nhìn một chút đi.”

Mặc Khuynh Thành do dự, mở Weibo ra, tin tức cập nhật với tốc độ ánh sáng, một giây tiếp theo, điện thoại di động tắt màn hình.

Cô nuốt nước miếng, mặc dù còn chưa kịp mở ra, nhưng lượng tin tức khổng lồ kia, cũng không phải là người nhân rồi bình luận, mà duy nhất tối nay có thể khiến cho mọi người điên cuồng, chỉ có Ngọc Thần chết.

Mặc Dận cũng có chút kinh ngạc, anh đoán được bởi vì kết cục của Ngọc Thần sẽ làm cho người hâm mộ khó có thể tiếp nhận được, nhưng mà không nghĩ đến tình huống còn nghiêm trọng hơn so với anh nghĩ.

Mặc Khuynh Thành không bình tĩnh để điện thoại xuống, nhanh chóng mở máy tính ra.

Máy tính ngày thường hoạt động rất nhanh, dưới tình huống như thế, cũng có vẻ chậm chạp chút.

Lần nữa mở Weibo lại, mục tin tức hiện ra chính là 9999+, cô không biết số liệu cụ thể, chỉ mong đợi có thể ít một chút.

Đáng tiếc, lý tưởng quá hoàn mỹ, thực tế lại tàn khốc, di chuyển chuột càng ngày càng chậm, từng cái bình luận điên cuồng tăng lên, nội dung đều gần giống nhau, khóc thút thít vì kết cục của Ngọc Thần quá thảm.

Sau đó tìm kiếm Weibo của Từ Lập, bình luận bên đó cô nhìn đến kinh hồn bạt vía.

“Từ Lập, ông ra đây cho tôi, tại sao lại để công tử nhà chúng tôi chết thảm như vậy! Ông có bản lĩnh quay như vậy, sao không có bản lĩnh ra ngoài!”

“Đạo diễn Từ, nói là tương thân tương ái, bình thường không phải ông hiểu rõ công tử nhất sao! Sao lại nhẫn tâm để công tử chết đi như vậy, tôi không đồng ý tôi không đồng ý!”

“Công tử tốt như vậy, chưa từng có lỗi với bất luận kẻ nào, vì Nghê Quân, công tử có thể vứt bỏ trường kiếm đi đến cuộc sống ở nơi xa xăm, nhưng mà Đạo diễn Từ! Tại sao ngay cả ông cũng không buông tha cho công tử, người đã để cho Tần Tư thuận lợi trở thành Hoàng Đế, Nghê Quân cũng trở thành Hoàng Hậu, sống cuộc sống hạnh phúc, ông lại để cho công tử chết!”

“Coi như không phải là ngày vui, Từ Lập ông cung không thể như vậy được, công tử đáng giá tốt hơn người, Nghê Quân coi là cái gì!”

“Đều nói người hoa tâm nhất chính là con người, hôm nay cái tôi coi như là chứng khiến như thế nào là một lòng, công tử, nếu như đây là kết cục của người, tôi tình nguyện, Từ Lập để cho công tử diễn một vị hoa hoa công tử từ đầu đến cuối!”

“Đạo diễn Từ, đạo diễn Từ! Ông không thể như vậy được, rất nhiều người chờ ông tìm cho công tử một người yêu thương công tử hiểu công tử, ngay cả tên của công tử Nghê Quân còn không nhớ, điều này cũng không sao. Nhưng ông còn ngại không đủ ngược sao!”

...

Mặc Khuynh Thành không can đảm nhìn mấy bình luận phía dưới tiếp, cô nên nghĩ may mắn mình diễn vai Ngọc Thần chứ không phải là Nghê Quân, chỉ nhìn Weibo của Từ Lập, là có thể nghĩ đến dưới Weibo của Tinh Triết và Thôi Nghi Giai, nhất định là đầy tiếng mắng chửi.

Không, điện thoại di động vừa mới mở ra, tin tức liên lập tức nhảy ra.

Mặc Khuynh Thành vừa mở ra, đầu cô liền đầy hắc tuyến.

Từ Lập: Nha đầu Khuynh Thành, ta sắp bị đánh chết rồi!

Tĩnh Triết: Khuynh Thành, em phát hỏa.

Thôi Nghi Giai: Nha đầu Khuynh Thành, lão nương có chỗ nào không xứng với em! Muốn đáng người có đáng người, muốn nhan sắc có nhan sắc, ánh mắt của người hâm mộ để đi đâu thế!

...

Mặc Khuynh Thành nghĩ tới những thứ này, liền may mắn Mặc Dận kịp thời cho mình nhìn Weibo, nếu không bây giờ cô có thể sẽ chết trên đường.

Chỉ là có một số việc cũng vì vậy mà trì hoãn.

Cho nên Mặc Dận ở bên này mới hỏi có muốn đến công ty cùng anh hay không, cô liền nhanh chóng gật đầu không ngừng.

Mặc Dận nói: “Vậy mau chuẩn bị còn ra cửa.”

Mặc Khuynh Thành nhanh chóng lên tầng, chưa đến hai phút liền hóa trang đầy đủ xuất hiện trước mặt Mặc Dận.

Mặc Dận sùng sốt, mới phản ứng được đây là Mặc Khuynh Thành, nhìn cô đem mình bọc kín đến không lộ chỗ nào, có chút dờ khóc dờ cười.

“Cục cưng, đi thôi.”

Mặc Khuynh Thành gật đầu một cái, còn rất không yên lòng kéo kéo khăn trên đầu xuống.

Một đường đến công ty vô cùng thuận lợi, từ trong thang máy bước ra, lại bị một giọng nói hù dọa.

“Chị dâu nhỏ sao lại hóa trang thành ra như vậy!”

Lý Lợi đang chuẩn bị ra cửa làm việc, nhìn Mặc Khuynh Thành đem cả người đều như cái bao, theo phản xạ mà cười lên, một giây tiếp theo liền nhin được.

Chớ có nói đùa, nếu là anh bật cười, anh Dận bên cạnh chị dâu còn không dùng phi dao mà đâm chết anh.

Mặc Khuynh Thành tháo kính mắt xuống, hỏi: “Vậy mà cũng có thể nhận ra em?”

Chẳng lẽ mình hóa trang chưa đủ sao? Nhìn trên dưới mấy lần, toàn bộ đều che hết rồi nha, tại sao có thể như vậy.

Trong mắt Mặc Dận thoáng vui vẻ, giải thích: “Cục cưng, người phụ nữ có thể khiến cho anh mang đến công ty, chỉ có em thôi.”

Mặc Khuynh Thành bùng tình, lưng từng tháo khăn trên đầu xuống, nếu nhận ra, cô cũng không cần thiết hóa trang như vậy, ai, thật nhớ những ngày Ngọc Thần chưa chết nha...

Lý Lợi nhìn đáng vẻ cô đang suy tư, vội vàng bỏ chạy.

Sau khi bước vào công ty, mọi người đang bận rộn hai người thấy, cũng chào hỏi một tiếng, ánh mắt nhìn cũng hơi có chút cổ quái.

Cho đến lúc bước vào phòng làm việc của Mặc Dận, Mặc Khuynh Thành mới ngồi phịch ở trên ghế sa lon.

Mặc Dận thấy Mặc Khuynh Thành vui đầu vào ghế sa lon, quan tâm đem áo khoác của cô cởi xuống, để cho cô thoải mái chút.

“Cục cưng, đừng buồn bực.”

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu lên, tự giận mình nói: “Buồn bực chết mới phải, cuộc sống này coi là cái gì đây, không thể đi ra ngoài, đi ra ngoài cũng phải hóa trang đầy đủ, anh xem, em biến thành một xác ướp rồi, nhưng mà vẫn bị nhận ra! Sớm biết cũng không tốn nhiều thời gian như vậy tốn nhiều sức như vậy, đơn giản chính là cố hết sức mà không được cảm ơn.”

Mặc Khuynh Thành không biết giờ phút này, cô giống như một đứa trẻ không được cho kẹo, bốc đồng lăn lộn trên mặt đất, cúi đầu xin người khác có thể thỏa mãn nguyện vọng của mình.

Cả người Mặc Dận tràn ngập dưới ánh mặt trời, chỉ cần ở cùng với cô, có thể thấy được một mặt mà người khác không thấy, có lẽ cô không biết, cô cũng không đề phòng mình, ít nhất, trong lòng cô mình có một vị trí đặc biệt, không phải sao?

Mặc Khuynh Thành âm ỉ rất lâu, nhưng không thấy Mặc Dận đáp lại, không vui nhìn về phía anh, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, tim đập rộn lên.

Chỉ một cái, cô liền thấy được nụ cười của Mặc Dận, vốn cho là mình sẽ tức giận anh đang cười mình, nhưng là cũng không sai, cô có chút may mắn, mình có thể khiến cho anh lộ ra nụ cười sáng lạn như vậy.

“Cục cưng, nếu là bây giờ buồn bức, chờ anh xử lý công việc xong, sẽ ra ngoài cùng với em một chút.”

“Mới không phải vì chuyện này! Em vốn định...”

Tiếng nói chỉ vừa nói ra, ánh mắt Mặc Khuynh Thành có chút né tránh, giống như là người vừa nói chuyện không phải là cô.

Vốn định là gì?

Trong mắt Mặc Dận thoáng qua một tia âm u, mới vừa rồi còn suy nghĩ mình và cô không có bí mật gì, một giây tiếp theo liền vỡ mộng.

Mặc Dận đi lên trước, kéo Mặc Khuynh Thành vào ngực, âm thanh thâm trầm dần dụ cô giao phó hết thấy tất cả.

“Cục cưng, em định làm chuyện gì, nuôi nam sủng bên ngoài sao?”

Mặc Khuynh Thành không phát hiện ra nguy hiểm được che giấu, vỗ một cái lên đầu anh, “Nuôi nam sủng gì, em tuổi xuân chính trực, là thời điểm làm đại sự, sao có thể bị những chuyện trò vui tình cảm ràng buộc được!”

“Nhưng mà em chưa bao giờ lừa gạt anh.” Ngay cả chuyện thích Tô Thụy, cũng là người đầu tiên nói cho anh biết.

“Đó là bởi vì em không muốn anh lo lắng nha! Công ty của anh còn có một đồng chuyện lớn, nếu là để anh biết, nhất định sẽ tự thân xuất mã, em mới không nói.”

Mặc Dận có chút phức tạp, mặc dù có kiểu vui mừng giống như cha nhìn con gái mình nuôi lớn hiểu chuyện, nhưng là nhiều hơn là, cô là người của mình, cho dù anh thay đổi cách gọi, vậy thì thế nào, lúc nào thì anh mới thoải mái nói cho cô biết, anh yêu cô, cô có thể để mình làm người yêu cả đời không?

Con đường phía trước mong manh, anh chỉ thấy ánh sao yếu ớt phía xa chiếu lên con đường của mình, nhưng mà tới lúc nào mới được đến được trước mặt cô, giữ cô trong lòng bàn tay, chiếu sáng cả sinh mạng mình.

Mặc Khuynh Thành không có thói quen nhìn Mặc Dận trầm mặc, cô kéo tay của anh giấu đi nội tâm hốt hoảng.

Mặc Dận cảm nhận được ấm áp trong lòng bàn tay, ném lại suy nghĩ, cười với cô một tiếng, “Cục cưng, có lúc anh thật không hy vọng em lớn lên, như vậy thì em có thể lệ thuộc vào anh cả đời.”

Mặc Khuynh Thành rất nghiêm túc nói: “Dận, em không muốn trở thành đóa hoa trong nhà kính, em là con gái của Mặc gia, cho dù em không trở thành kiều ngạo của mọi người, em cũng sẽ không làm vương chân mọi người.”

“Cục cưng, em vẫn là kiều ngạo của chúng ta.”

Đối với lời của Mặc Dận, Mặc Khuynh Thành cười một tiếng thay thế, có lẽ cô đối với bọn họ mà nói, là kiều ngạo, nhưng chỉ có mình hiểu rõ, nếu là mình không trùng sinh, nếu là mình sau khi sống lại vẫn có suy nghĩ đoạt được tâm của Tô Thụy, như vậy, cho dù Mặc gia lớn mạnh trở lại, cũng sẽ bởi vì mình mà bị hạn chế.

Cô không muốn trì trệ không tiến, không muốn thành xương sườn mềm của bọn họ.

Cô, là Mặc Khuynh Thành, là một Khuynh Thành có thể trở thành kiều ngạo của cả nhà.

Buổi chiều, Mặc Khuynh Thành từ chối để Mặc Dận đi cùng, một thân một mình đi trên đường cái, dĩ nhiên, không có bất kì nguy trang gì.

Cô làm ỏ ở nhà ba ngày, nghe tiếng chim nhỏ kêu, gió nhẹ ồm, ánh mặt trời ấm áp, toàn bộ đều làm cho cô càng thêm quý trọng thời gian bên ngoài hơn.

“A, kia có phải là công tử không?”

“Hình như là công tử, woa, da của cô ấy thật đẹp!”

“Đúng rồi đúng rồi, chúng ta có nên đi tới xin kí tên không?”

“Như vậy không được tốt lắm, nhìn dáng vẻ của cô ấy hình như là đi dạo phố.”

“Kí một cái, chắc không làm trễ bao nhiêu thời gian đâu.”

“Còn không phải, công tử mới chết ba ngày trước, hiện giờ khẳng định là đang trong thời gian nghỉ dưỡng đi.”

“Cũng đúng nha, thật đáng thương, đều là lỗi của Từ Lập!”

Mặc Khuynh Thành im lặng nhìn hai người đang theo sát mình, cái gì gọi là chết? Chẳng lẽ là bây giờ cô là quỷ sao.

“A.”

Hai người nhìn Mặc Khuynh Thành xoay người lại nhìn bọn họ, không khỏi khản trương đỏ mặt lên.

“Công, công tử, xin chào.”

Mặc Khuynh Thành nhếch miệng lên, “Xin chào.”

Lạc Đóa Đóa bên cạnh Kỳ Thái, “A, nói chuyện kìa.”

Kỳ Thái nhỏ giọng trả lời: “Tại sao cô không nói!”

“Cô không phải là rất thích công tử sao, thân tượng ở phía trước, đang nắm được cơ hội rồi!”

Kỳ Thái có chút khinh bỉ nói: “Cho là cô không thích công tử đó.”

“Tôi...”

Các cô tự cho là tiếng rất nhỏ, nhưng mà Mặc Khuynh Thành lại nghe được rõ ràng, không khỏi cảm thấy buồn cười, mình là mãnh thú sao?

“Các cô không phải là muốn kí tên sao, cơ hội khó được như vậy, bỏ qua sau này cũng không được nhiều nữa đâu!”

Hai người nhìn cô nói xong còn buống bình nháy mắt nhau, trong lòng tràn đầy vui sướng, công tử rất đẹp trai nha!

Kỳ Thái kịp phản ứng đầu tiên, nhanh chóng móc hình với bút trong túi xách ra.

“Công tử, người, người có thể ký tên cho chúng tôi sao?”

Mặc Khuynh Thành nhận lấy, nhìn tờ kia rõ ràng là kịch trong trang phục Ngọc Thần, trong lòng dâng lên một tia ảm áp, nụ cười càng thêm rực rỡ.

“Dĩ nhiên là có thể.”

Mặc Khuynh Thành không chút do dự kí tên mình lên hình, cũng viết một câu kinh điển của Ngọc Thần.

“Được rồi, cho cô.”

Kỳ Thái nhận lấy hình, nhìn câu phía trên: Nàng không yêu ta không sao, ta yêu nàng là đủ rồi. Trong lòng không khỏi nhớ tới đêm hôm đó, Ngọc Thành thành toàn cho Nghê Quân, biết rõ là chết, còn thân nhiên uống xong ly rượu thuốc độc kia.

Đột nhiên, cô cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo lướt qua gương mặt mình.

“Người xinh đẹp như cô, khóc sẽ xấu đó.”

Kỳ Thái cảm giác mùa xuân của mình đang tới, trên cây hoa đào nở rộ, gió nhẹ thổi cánh hoa trước mặt mình, mà công tử ở phía đối diện, dịu dàng lau nước mắt của mình, tự nói với mình, ta ở nơi này mà, đừng khóc.

“Công, công tử, tôi không khóc.”

“Lúc này mới ngoan.”

Sau đó tay đưa khăn tay nhét vào bàn tay cô, “Thời gian không còn sớm, tôi còn có chút chuyện, phải đi trước đây.”

Mặc Khuynh Thành không mang theo một áng mây, xoay người rời đi.

Kỳ Thái nhìn bóng dáng của cô dần dần nhỏ đi, nhưng lại lớn tiếng kêu lên: “Công tử, tôi tên là Kỳ Thái, người nhất định phải nhớ tôi!”

Mặc Khuynh Thành giơ cánh tay lên, giơ giơ ở trên trời, bày rõ mình đã nghe rõ.

Lạc Đóa Đóa ghen tị nhìn Kỳ Thái cười xấu hổ, không vui nói: “Công tử sao lại nhìn cô với con mắt khác như vậy, tại sao không phải là tôi!”

Kỳ Thái mở bàn tay ra, nhìn khăn tay hoàn mỹ, bởi vì mới vừa rồi lau nước mắt mà ướt một góc, không khỏi nghĩ đến hình ảnh công tử vừa rồi lau nước mắt cho cô.

“Công tử thật dịu dàng, thật kích động thật kích động!”

Lạc Đóa Đóa nhìn bạn thân hoàn toàn đắm chìm vào trong thế giới của mình, trong lòng càng thêm ghen tỵ, cô cũng muốn công tử lau nước mắt cho mình!

Bên này, Mặc Khuynh Thành vui vẻ rời đi bước chân đi tới Học viện Đế Đô.

Học viện Đế Đô, là trường học đứng nhất Hoa Hạ, kiến trúc hiện đại cổ đại xen lẫn nhau, khiến cho hàng trăm nghìn sinh viên tranh nhau thi vào.

Khoa Vật lý, ở phía tây bắc học viện.

Mặc Khuynh Thành đứng ở dưới lầu, rối rắm suy nghĩ người kia rốt cuộc ở phòng học nào.

Vương Ninh đi ngang qua nhìn cô, tiến lên hỏi: “Bạn ơi, xin hỏi bạn đến tìm người sao?”

Mặc Khuynh Thành quay đầu nhìn về phía anh, trong mắt không khỏi có chút không vui.

Đôi mắt Vương Ninh chớp chớp, làm cho cả người cô không được tự nhiên, nhìn lại anh lại lộ vẻ vui vẻ, dưới ánh mắt nồng đậm âm u, có thể thấy được người này cũng không đơn giản là đến hỏi thăm.

Cô lui về phía sau mấy bước, kéo khoảng cách ra, xa cách nói: “Tôi đang đợi người.”

Đợi người?

Trong ánh mắt Vương Ninh thoáng qua một chút sắc bén, nhìn cô thùy mị bất phàm, cách ăn mặc cũng không giống người bình thường, hoặc là bản thân cô có gia thế không tệ, hoặc là gia thế bạn trai cô rất tốt, cho dù là bất kể là loại tình huống nào, cũng không phải là mình có thể đắc tội được.

Lúc này, một người từ đằng xa vội vã đi tới.

“Vương Ninh, cậu lại tới gieo họa với người khác hả!”

Vương Ninh quyết giấu tâm tư, tức giận nói: “Quan Bình, cậu lại tới xen vào chuyện người khác!”

Quan Bình ngăn ở trước mặt Mặc Khuynh Thành, trong ánh mắt tràn đầy tức giận, “Cậu một ngày không phát xuân sẽ chết sao, thấy con gái liền đến cảm dỗ, cũng không sợ kiệt sức sao!”

Vương Ninh sao chịu nổi lời của Quan Bình, trong cơn giận dữ.

“Quan Bình, nói chuyện với người khác đừng nói khó nghe như vậy, mấy người kia đều là tôi tình cô nguyện, nói lại giống như tôi cưỡng ép bọn họ lên giường tôi vậy.”

“Là sao? Sao tôi lại nhớ là cậu cưỡng ép người khác lên giường?”

Người khác trong miệng Quan Bình nói chính là em gái của anh, Quan Kiều.

Khuôn mặt Vương Ninh châm chọc, “Quan Bình, trong lòng tôi và cậu đều hiểu, Quan Kiều là tự trèo lên giường tôi, tôi chưa từng động tâm với cô ta.”

Quan Bình nghe được lời anh ta nói như vậy, lửa giận trong lòng muốn bộc phát lại chỉ có thể cứng rắn nén nhịn, bởi vì lời của anh ta một chút cũng không có sai.

“Bất kể cậu nói thế nào, dù sao tôi thấy cậu quyến rũ một lần, liền phá hư một lần!”

Vương Ninh giận đến nở nụ cười, “Quan Bình, cậu là cái thể loại gì vậy, chúng ta hãy xem xem!”

Sau đó nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, nói: “Thật xin lỗi, để cho cô nhìn kịch nháo rồi, có muốn tôi giúp cô một tay đi tìm người hay không, để cho người đẹp chờ dưới nắng thế này, anh ta thật không tốt.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp từ chối, “Không cần, tôi mới đến, chờ một chút cũng không sao.”

Vương Ninh nhìn cô đầu muối không vào, lại nhìn Quan Bình ngăn cản ở trước mặt cô, chỉ có thể nói: “Được rồi, vậy tôi đi trước vậy.”

Chờ Vương Ninh lên lầu, Quan Bình mới xoay người nói: “Cô gái, cô đừng bị ngoại hình che mắt, Vương Ninh kia là cặn bã đó.”

Khóe miệng Mặc Khuynh Thành khẽ nhếch, người có ngoại hình như vậy? Cho xin, ngay cả ngoại hình của Tô Thụy cũng đẹp trai hơn anh ta.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn nói: “Tôi biết.”

“Cô gái tới tìm người sao, có muốn tôi giúp cô một tay hay gọi xuống không?”

“Không cần, anh có thể nói cho tôi biết Ban Hựu ở đâu không, tự tôi đến tìm anh ấy là được.”

Ban Hựu?

Quan Bình kinh ngạc nhìn Mặc Khuynh Thành, làm sao cô ấy lại tới tìm Ban Hựu?

“Ban Hựu là bạn học của tôi, tôi dẫn cô lên đó.

Phòng A301.

Ban Hựu mặc áo trắng, mang theo mắt kính, tay trắng, ánh mắt chăm chú nhìn dụng cụ trong tay.

“Ban Hựu, Ban Hựu, có người tìm!”

“Oanh!”

Ban Hựu nhìn thí nghiệm thất bại trên tay, chân mày khẽ cau lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía cửa.

Nụ cười trên mặt Quan Bình nháy mắt liền cứng ngắc.

Xong đời, đừng phải thời điểm anh ta làm thí nghiệm, mấu chốt nhất chính là, mình còn làm cho thí nghiệm thất bại! làm sao bây giờ làm sao bây giờ, mình có nên mua quan tài trước hay không?

“Chuyện gì?”

Ban Hựu phiền não tháo kính xuống, mảnh vụn dưới mặt dính linh tinh, tay tùy ý gãi mấy cái tóc xốc xếch, quàng thâm dưới mắt hiện lên rõ ràng là anh không có nghỉ ngơi tốt.

“Ban Hựu, cô gái này nói muốn tìm cậu.”

Mặc Khuynh Thành đi ra từ phía sau Quan Bình.

“Xin chào, tôi là Mặc Khuynh Thành.”

Ban Hựu cau mày suy nghĩ một lúc, mới nói: “Tôi không biết cô.”

Quan Bình kinh ngạc nhìn về phía người bên cạnh, “Ban Hựu không biết cô, vậy làm sao cô biết cậu ta?”

Mặc Khuynh Thành cười đến thần bí khó lường, “Đại danh鼎鼎鼎鼎 thiên tài Vật lý, ai có thể không biết.”

“Làm sao có thể, cô cũng không phải là khoa Vật lý, cậu ta cũng không phải người nổi tiếng..”

Tiếng của Quan Bình chợt ngừng, anh giơ bàn tay lên, chỉ về phía Mặc Khuynh Thành, “Cô, cô là Ngọc Diện công tử!”

Mặc Khuynh Thành hào phóng gật đầu thừa nhận, “Không nghĩ tới anh cũng biết tôi.”

Quan Bình cười cười một tiếng, “Em gái tôi rất thích xem cô diễn, trước bởi vì cô chết, còn khóc rất lâu.”

Mặc Khuynh Thành cười như không cười, trong lòng thầm nghĩ, công tử chết còn cô cũng sẽ không chết!

Ban Hựu có chút ấn tượng, nhưng mà anh hoàn toàn không nhớ được, mình có chỗ nào khiến vị minh tinh này nhớ tới anh.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Quan Bình nói: “Ban Hựu, thái độ của cậu là sao! Công tử tôi tìm cậu là vinh hạnh của cậu rồi.”

“Vinh hạnh? Vậy có phải tôi phải cảm tạ ơn trời, thuận tiện đi thấp hương bái Phật trong miếu, cảm ơn Phật tổ để cho tôi có cơ hội gặp được minh tinh sao.”

Mặc Khuynh Thành sao không nghe ra được châm chọc trong lời nói của anh, cười nhạt một tiếng, “Ban Hựu, tôi chỉ là một người bình thường, cái gì mà minh tinh ở đây.”

Quan Bình nghe thấy cô nói như vậy, lập tức hòa cùng, “Công tử nói rất phải.”

Ban Hựu phiền não nói: “Tôi mặc kệ cô có là minh tinh hay không, bây giờ cô đang quấy rầy tôi làm thí nghiệm, không có chuyện gì thì mời ra ngoài cho.”

Kiếp trước Mặc Khuynh Thành đã được nghe nói tính tình Ban Hựu rất cổ quái, rõ ràng là khoa Vật lý, lại lần này tới lần khác có đầu óc nhạy cảm với tài chính, chỉ là thời điểm học đại học muốn chuyển ngành thì trường học lại không đồng ý.

Mặc dù như thế, sau khi anh tốt nghiệp đại học, dựa vào trí óc của mình, sáng lập công ty, sau còn tự học thi tiến sĩ quản lý tài chính.

“Ban Hựu, tôi biết anh muốn chuyển ngành học nhưng nhà trường không đồng ý, tôi có cách để cho anh cho dù không cần chuyển ngành, cũng có thể học được tài chính.”

Tại chỗ hai người bởi vì lời của Mặc Khuynh Thành, mà khiếp sợ nhìn cô.

Quan Bình khiếp sợ là do anh không biết Ban Hựu muốn chuyển ngành.

“Ban Hựu, cậu muốn chuyển ngành sao? Đây là vì sao, cậu là thiên tài Vật lý của trường ta, tài chính có gì tốt, cậu có thể ứng phó nổi chứ?”

Ban Hựu khiếp sợ Mặc Khuynh Thành có thể điều tra được rõ ràng chuyện của anh, sau đó nghe được lời của Quan Bình, bèn giấu đi khiếp sợ trong lòng, nói: “Tôi thích tài chính.”

“Nhưng cậu rõ ràng là vật lý...”

“Rõ ràng cái gì?” Lời của Quan Bình bị cắt đứt.

Khóe miệng Ban Hựu nhếch lên giễu cợt, “Cậu định nói, rõ ràng thành tích vật lý tôi tốt như vậy, hàng năm tham gia tranh tài đều mang chức vô địch trở về, thậm chí các tiết học bình thường tôi cũng không cần lên lớp, trực tiếp bị thầy giáo kéo lên làm trợ thủ, vinh dự như vậy, tương lai sau này vô cùng tươi sáng, phải không?”

Quan Bình gật đầu một cái, cậu ta nói không hề sai, từ khi bắt đầu cùng lớp với cậu ta, Ban Hựu là giỏi nhất, thiên phú của cậu ta, khiến cho mọi người cho là, sau này cậu ta nhất định là một nhà Vật lý xuất sắc, nhưng mà cậu ta như vậy, nói ra bản thân ưu tú như thế nào, lại không hề kiêu ngạo chút nào, mà là châm chọc.

“Quan Bình, có lẽ đây là tương lai của cậu, chứ không phải của tôi, tôi không thích vật lý, tôi thích tài chính.”

Thân thể Quan Bình chấn động, không thể tin đây là lời nói của một thiên tài vật lý. Cậu ta ưu tú như vậy, nhưng mà hiện tại lại tự nói với mình, cậu ta không thích vật lý! Chuyện như vậy sao anh đây có thể tiếp nhận được.

“Ban Hựu, cậu là đang nói đùa có phải không, nếu như cậu không thích vật lý, tại sao mỗi lần thi đều lấy được giải nhất?”

“Đó là bởi vì đề thi quá đơn giản.”

Ban Hựu nói tiếp: “Nếu như cậu từ nhỏ sống trong thế giới toàn vật lý, cậu không muốn ưu tú cũng khó khăn.”

Quan Bình chưa từng có nghe Ban Hựu nói về gia đình mình bao giờ, ai ngờ lại dưới tình huống như này mà biết được.

“Cha mẹ tôi đều là nhà Vật lý học, bọn họ cả ngày lẫn đêm đều đắm chìm trong phòng thí nghiệm, tôi không thích vật lý, thậm chí nói là chán ghét. Vốn nghĩ rằng tôi sẽ đi theo con đường của họ, nhưng tới khi tôi gặp phải tài chính, tôi mới biết, thì ra mình cũng có sở thích.”

“Cho nên anh mới muốn đổi ngành, nhưng không ngờ, trường không đồng ý.” Mặc Khuynh Thành nói tiếp.

Ban Hựu suy sút nói: “Đúng vậy, không đồng ý.”

Giờ phút này Quan Bình không biết nên nói cái gì an ủi Ban Hựu, chỉ có thể không tiếng động mà đến trước mặt anh, dùng sức vỗ vỗ bờ vai của anh.

Ban Hựu cười khò một tiếng, sau đó hỏi: “Được rồi, chuyện xưa nghe xong, cô rốt cuộc tới tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi muốn mời anh đến làm tổng giám đốc công ty tôi.”

“Lạch cạch...”

Mắt kính trong tay Ban Hựu không tự chủ rơi trên mặt đất.

“A...”

“Ban Hựu, cậu làm gì mà bóp tôi đau vậy!”

Quan Bình xoa xoa chỗ bị nắm, 5555, thật là đau mà.

“Tôi muốn thử chút xem có phải đang nằm mơ hay không.”

“Vậy cậu tự bóp cậu đi!”

Ban Hựu cho anh một vẻ mặt “Bóp mình sẽ không đau”, khiến cho Quan Bình tức giận lòi đờm.

“Công tử, người đừng có nói đùa, Ban Hựu cho dù thích tài chính, cậu ta cũng học không qua đâu.”

Mặc Khuynh Thành cười nói: “Cho nên tôi muốn để cho anh học tài chính.”

“Nhưng mà, trường học không phải là không cho cậu ta chuyển ngành sao?” Quan Bình có chút không hiểu ý của cô.

“Ai nói nhất định phải chuyển ngành, học song ngành không được sao.”

Ánh mắt Ban Hựu sáng lên, đúng a, sao anh lại không nghĩ tới chứ, vật lý anh có thể đứng nhất khoa, vậy thì như vậy, trường học cũng sẽ không phản đối.

Nhưng mà...

Ban Hựu nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, “Cái gì tôi cũng không có, cô vẫn dám dùng tôi?”

“Dùng người thì sẽ không nghi ngờ người, nghi ngờ thì sẽ không dùng, nếu tôi dám tin anh, dĩ nhiên đã điều tra xong bối cảnh của anh.”

Ngụ ý chính là, cha mẹ của anh đều là nhà Vật lý học, như thế nào đi nữa mình cũng có thể tìm tới.

Ban Hựu nghe lời như vậy, ngược lại cười nói: “Vậy sau này, mong chiều cố nhiều hơn.”

Sau này nghĩ tìm được người, cả người Mặc Khuynh Thành cũng thả lỏng xuống.

Bởi vì bọn họ có việc phải làm ở phòng thí nghiệm, Mặc Khuynh Thành một mình rời khỏi Học viện Đé Đô.

“After the moment, with you...”

Điện thoại di động vang lên, Mặc Khuynh Thành bấm nhận.

“Alo.”

“Nha đầu Khuynh Thành, cháu ở chỗ nào, mau tới cứu mạng!”

Tiếng của Từ Lập xuyên qua cả điện thoại di động, khiến cho cô không nhận được mà che lỗ tai lại.

“Đạo diễn Từ, ông làm sao vậy?” Hòa khí lớn như vậy.

“Cháu còn hỏi thế nào, còn không phải là do ta để cho Ngọc Thần chết sao, mấy người hâm mộ trên Weibo công kích chúng ta coi như xong, hiện giờ thì tốt rồi, ta ra cửa đều bị ánh nhìn của mọi người ghim lại, a a a a, Khuynh Thành nha đầu, ta sai rồi, ta sai thật rồi, ta sai khi để cho Ngọc Thần chết đi, sớm biết chuyện sẽ xảy ra thế này, ta tuyệt đối sẽ để cho Ngọc Thần biến thành nam chính!...”

Mặc Khuynh Thành im lặng nghe Từ Lập than thở, trong lòng thầm nghĩ, cũng không biết phổi của ông khỏe mạnh cỡ nào, nói nhiều như vậy, nói ra liền không định dừng lại, a, sau này có cơ hội nên lãnh giáo một chút.

Từ Lập cuối cùng cũng dừng oán trách của mình lại, hài lòng nói với Mặc Khuynh Thành bên đầu bên kia: “Mặc dù ta là đầu sỏ gây nên, nhưng nguyên nhân chung quy vẫn là do cháu, ai kêu cháu diễn tốt như vậy.”

Mặc Khuynh Thành dờ khóc dờ cười, diễn tốt cũng là lỗi của cô sao?

“Đạo diễn Từ, có gì cứ nói thẳng đi, muốn cháu làm cái gì?”

Trong lời nói của Từ Lập mang theo ý cười, “Giờ cháu lập tức đến Phúc Nguyên Đường số 202, nhanh lên một chút nha!”

Mặc Khuynh Thành còn chưa kịp mở miệng, điện thoại liền bị cúp.

Cô nhìn màn hình đen kịt, chỉ có thể bất đắc dĩ bắt taxi đi đến nơi Từ Lập bảo.

Phúc Nguyên Đường số 202, quán ăn lão Vương, nghe nói là một vị ngự trù thời Thanh truyền xuống, phong cảnh thanh tịnh, món ăn mỹ vị tinh xảo, làm cho lưu luyến quên đường về.

“Đạo diễn Từ, ông nói Khuynh Thành lúc nào mới đến đây?” Thôi Nghi Giai ngồi ở cửa sổ, nhìn người tầng dưới đi tới đi lui, vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc.

“Tôi biết, mới vừa rồi bảo cô gọi thì không gọi, phát hiện người không ngừng hỏi cũng chính là cô, cô muốn tôi làm sao thì cô mới hài lòng đây?”

Tĩnh Triết nhàn nhã nhấp một ngụm trà, nói: “Đạo diễn Từ, còn không phải tại cô ấy nhớ Khuynh Thành quá sao, nhưng lại không bỏ được thể diện của cô ấy, ai bảo trước mọi người chúng ta nhấn cho Khuynh Thành thì đều trả lời, nhưng lại không trả lời cô ấy nha.”

Thôi Nghi Giai bị đánh trúng chỗ đau, xì lông nói: “Tĩnh Triết, có phải một ngày không gây gổ với lão nương, anh liền không thoải mái đúng không, vừa đúng, lão nương hiện tại đang buồn bực đây!”

Tĩnh Triết lắc đầu, “Tôi cũng không dám gây gổ với cô.”

Thôi Nghi Giai khinh bỉ anh nhất gan, lại một hơi sượng mặt, buồn bực uống một hớp trà.

Mọi người rối rít cảm thấy đáng tiếc cho chén trà kia với hành động uống của cô, nhưng lại không dám động vào hòng sủng lúc này, chỉ có thể tán gẫu tiếp.

Thôi Nghi Giai nhàm chán tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ, thấp thỏm lo lắng có phải Mặc Khuynh Thành đang trên đường thì bị tắc không, lại cảm giác mình đang xen vào việc của người khác, mình có quan hệ gì với cô ấy đâu, không trả lời tin của mình.

Hừ, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận, kiêu ngạo của mình.

Đợi nửa giờ, Mặc Khuynh Thành mới xuất hiện ở cửa quán ăn lão Vương.

“Là nơi này sao?”

Mặc Khuynh Thành nhớ lại địa chỉ Từ Lập đã nói, xác định mình đến sai chỗ, mới yên tâm vào cửa.

“Mặc tiểu thư, mời đi theo tôi.”

Phục vụ thấy bóng dáng của Mặc Khuynh Thành, đi lên trước nói.

“Làm phiền rồi.”

Đi theo phục vụ xuyên qua cầu thang xoay tròn, đi tới tầng ba phòng bao.

“Chính là nơi này, chúc công tử chơi vui vẻ.”

Mặc Khuynh Thành sững sốt một giây, ngay sau đó nói một tiếng “Cảm ơn”.

Mở cửa ra, liền nghe thấy tiếng của Từ Lập lớn giọng.

“Nha đầu Khuynh Thành, sao lại đến muộn như vậy, làm người khác chờ sốt ruột nha.”

Mặc Khuynh Thành còn không hiểu rõ “Người khác” là ai, liền bị Thôi Nghi Giai kéo qua.

“Khuynh Thành, em đừng nghe Đạo diễn Từ nói điều, làm gì có người khác.”

Mặc Khuynh Thành nghe được lời của cô, liền hiểu được “Người khác” trong miệng Từ Lập chính là cô ấy.

Nghĩ như vậy, thuận thế khoác lên cánh tay của cô, “Chị Nghi Giai, em rất nhớ chị nha, chị có nhớ em không?”

Thôi Nghi Giai khó được đỏ mặt, đẩy người của cô ra, “Dựa gần vào chị như vậy làm gì, ngày nào cũng bận rộn như vậy, làm sao có thời gian nhớ em.”

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu lên, trong mắt rung rung, ầm ức nói: “Chị Nghi Giai, chị không thích em sao?”

Thôi Nghi Giai còn là lần đầu tiên nhìn thấy cô lộ ra vẻ mặt như vậy, tay chân có chút luống cuống, “Khuynh, Khuynh Thành, lúc nào thì chị nói là không thích em, người chị thích nhất là em.”

Mặc Khuynh Thành nhào vào trong ngực của cô, vui vẻ nói: “Em cũng biết chị Nghi Giai thích em nhất.”

Thôi Nghi Giai cũng ôm lấy cô, chỉ là không thấy được rong ánh mắt của cô, Mặc Khuynh Thành len lén làm biểu tượng “V” với mọi người.

Sau đó, Thôi Nghi Giai vui vẻ lạ thường, điều này làm cho Mặc Khuynh Thành bên cạnh hơi nghi ngờ.

Thừa dịp cô không chú ý, nhỏ giọng hỏi thăm: “Đạo diễn Từ, hôm nay chị Nghi Giai làm sao vậy?”

Từ Lập lắc ly rượu đỏ trong tay, tùy ý nói: “Bởi vì cháu không trả lời tin của cô ấy.”

“A?”

Mặc Khuynh Thành kinh ngạc nhìn Thôi Nghi Giai như nữ vương đi từng bàn một quanh mọi người.

“Cháu không trả lời tin của chị ấy?”

“Ừ hừ, cô ấy nói như vậy.”

Mặc Khuynh Thành nhớ lại chuyện xảy ra đêm hôm đó, cô mở điện thoại di động ra, từng mục từng mục xuất hiện, đến lúc mở tin của Thôi Nghi Giai...

“Cháu giống như thật không có trả lời.” Mặc Khuynh Thành có chút có lỗi.

Tĩnh Triết nói: “Khuynh Thành, Nghi Giai không có trách em, chẳng qua là cô ấy quá lệ thuộc vào em thôi.”

Lệ thuộc vào?

Từ Lập nói: “Đúng vậy, cháu đừng nhìn cô ấy ở trước mặt mọi người hấp dẫn cỡ nào, nữ vương, thật ra thì cô ấy là cô nhi.”

Tĩnh Triết nói tiếp: “Cuộc sống của cô ấy mười mấy năm, trong cô nhi viện không có bạn thân, cô ấy nhỏ yếu thường bị người khác bắt nạt, sau cô ấy học được cách bảo vệ mình. Cho đến khi mười chín tuổi được Tĩnh Thâm phát hiện, cuộc sống sau này mới được coi là tốt.”

Kết thúc buổi tụ họp, Mặc Khuynh Thành đỡ Thôi Nghi Giai say khướt khó khăn ra quán.

“Tiếp tục uống đi, lão nương còn chưa say đâu, trở lại đại chiến ba trăm hiệp!”

Tĩnh Triết đón lấy, nói với Mặc Khuynh Thành: “Liên giao cô ấy cho anh đi, em cũng mau trở về đi.”

“Trên đường cẩn thận.”

“Em cũng vậy.”

Nhìn bọn họ lên xe, Từ Lập cũng nói: “Ta cũng đi đây.”

“Đạo diễn Từ đi thông thả.”

“Đúng rồi, ta nhớ nói cho cháu biết một chuyện, doanh thu của chúng ta thu được đột phá mười phần trăm.”

**

(Chương vẫn còn một nửa nữa nha!)

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 92-2: Album 2

Thời gian trôi cực nhanh, lá cây trên cây đã mọc đầy, cỏ non xanh biếc kiên cường đứng thẳng, trăm hoa tranh nhau đua nở, ánh mặt trời càng thêm ấm áp, chiếu sáng cả vùng đất, làm cho người ta cũng cảm thấy ấm áp.

“A, a a a a...”

“A a a a a...”

“A, a a a a...”

...

Nghe trong phòng luyện giọng, không ngừng truyền ra tiếng đàn Piano cùng với tiếng người, tất cả mọi người trong Mặc gia đều đã trải qua.

“Anh, anh nói xem em gái muốn luyện đến khi nào vậy?”

Mặc Giác nhìn cửa phòng đóng chặt, tình huống như thế đã kéo dài một tuần, kể từ khi cô bị Phan Trần chỉ bảo xong, cô liền mỗi sáng sớm sáu giờ rời giường bắt đầu luyện cổ họng, luyện cổ họng xong liền bắt đầu luyện hát, vốn nghĩ ngày nay đến đây là kết thúc, ai ngờ đến tối còn phải luyện cổ họng!

Anh khó có được thời gian trở lại nhà một chuyến, chẳng lẽ muốn anh ngày nào cũng phải nghe những tiếng này sao!

Mặc Dận bình tĩnh nhìn anh một cái, anh trong nháy mắt liền nhụt chí.

Được rồi được rồi, ai bảo cô là em gái anh yêu quý nhất đây.

Lúc này, cửa lớn mở ra, Mặc Khuynh Thành mồ hôi đầm đìa đi từ trong phòng ra.

Mặc Khuynh Thành dùng khăn lông lau mồ hôi cho cô, quan tâm hỏi: “Cục cung, nghỉ ngơi một chút đi.”

Mặc Khuynh Thành như đưa đám lắc đầu một cái, “Phản Trần nói em không lên được nốt cao, nhưng mà em luyện lâu như vậy, hiệu quả cũng không lớn lắm.”

Mặc Dận xoa xoa đầu của cô, an ủi: “Từ từ đi, không nên gấp gáp.”

Mặc Giác cũng đi ra cho thấy cảm giác tồn tại.

“Em gái, hiện tại em đã không tìm được cảm giác, nếu không chúng ta ra ngoài giải sầu, có thể linh cảm sẽ tới.”

Lúc này, Mặc Tuyền Thần cùng Lan Tuyết Mai cùng nhau đến.

“Mấy đứa muốn ra ngoài?”

Lan Tuyết Mai thấy bộ mặt như đưa đám của Mặc Khuynh Thành, quan tâm hỏi: “Cục cung làm sao vậy?”

Mặc Dận nói: “Cục cung không lên được nốt cao, đến bây giờ cũng không tìm được cảm giác.”

Lan Tuyết Mai hiểu rõ, buông tay đang nắm của Mặc Tuyền Thần ra, đi tới bên cạnh Mặc Khuynh Thành, âm thanh dịu dàng.

“Cục cung, mẹ biết con rất gấp, nhưng gấp gáp cũng không giải quyết được vấn đề gì, con muốn học sẽ phải tĩnh tâm lại, cẩn thận cảm nhận thế giới này, âm nhạc, luôn ở bên cạnh con.”

Âm nhạc, đang ở bên cạnh cô?

Mặc Khuynh Thành giống như nghĩ tới điều gì đó, lại không bắt được.

Lan Tuyết Mai nói tiếp: “Không nên gấp gáp, chúng ta đi sang bên nhà ông nội nói chuyện giải sầu đi, vừa đúng bọn họ cũng đều nhớ con.”

Nhắc tới Mặc Ngật và Mặc Thúy Tư, Mặc Khuynh Thành dâng lên chút áy náy.

“Được rồi, bà xã, cục cung cũng không phải cố ý, hiện giờ nó bận rộn như vậy, chút thời gian nghỉ ngơi cũng không có, bọn họ nhớ cục cung, sẽ tự tới.”

Lan Tuyết Mai buồn cười nói: “Anh đấy, cung chiều con.”

Mặc Tuyền Thần kiêu ngạo nói: “Không cung chiều con gái bảo bối, chẳng lẽ lại cung chiều hai tiểu tử thói này!”

Núi Ngọc Tuyền.

Mặc Thúy Tư ngồi ở trên ghế, nhìn Mặc Ngật đang nghiêm túc chăm sóc vườn rau, bực bội đánh tới một chỗ.

“Lão già, ông cả ngày chỉ biết chăm sóc cái vườn rau rách này, đồ chơi này có quan trọng hơn cháu gái bảo bối của ông không!”

Mặc Ngật không nói tiếng nào tiếp tục xử lý vườn rau, nhìn bà hỏa khí càng ngày càng nhiều.

“Mặc Ngật, ông can đảm mà mập đứng không, còn không quay lại nói chuyện với lão nương, ông không nhớ cháu gái, lão nương nhớ, tự tới đi thăm nó!”

Mặc Ngật thả dao nhọn trong tay xuống, nói: “Bà già, tình tình nôn nóng của bà lúc nào thì mới có thể thay đổi đây, cháu gái có chuyện của nó chắc chắn sẽ bận rộn, chúng ta bây giờ cũng già rồi, cũng không cần kéo chân sau của nó.”

Mặc Thúy Tư lại không đồng ý với lời của ông, “Lão già, ông là sợ bọn nó không chịu gặp ông đi, ban đầu không cho phép con trai và con dâu bên nhau chính là ông, lúc kết hôn ông cũng không đi, hiện tại thì hay chưa, đáng đời ông.”

Mặt Mặc Ngật đỏ lên, hắng giọng nói: “Thằng nhóc hư đồn kia làm chuyện khôn nạn, một mình bỏ chạy, còn lâu lão tử mới chùi đít cho nó, làm gì có chuyện tốt đẹp như thế!”

Mặc Thúy Tư cầm bình nước lên, trực tiếp ném về phía ông.

“Mặc Ngật, ban đầu tôi đã nói, là trò đùa của trẻ con, trò đùa của trẻ con, ông ngược lại, thật sự cho là đúng, nếu là thích lẫn nhau thì coi như xong, hiện giờ hai nhà lại huyền não đến chết giá cũng không gặp nhau, ông vui về đi!”

“Cũng đã sáu tuổi, còn trò đùa trẻ con! Chính nó ầm ĩ muốn con gái Quảng gia mà, khuyên cũng không khuyên được.”

“Đó cũng là ông vô năng!”

“Nếu là bà có khả năng, sao ban đầu không khuyên đi.”

“Tại ông nói, con cái có phúc của con cái, tôi đi xem náo nhiệt làm gì.”

Mặc Ngật nhìn bà một cái, “Bây giờ bà ngược lại biết con cái có phúc của con cái, vậy sao còn muốn quấy rầy cháu gái bảo bối hả.”

Mặc Thúy Tư ể một tiếng, bất mãn quát: “Mặc Ngật, có phải ông muốn tức chết tôi mới vui vẻ đúng không!”

“Ai muốn tức chết bà nội con vậy?”

Mặc Thúy Tư nghe được âm thanh quen thuộc của Mặc Khuynh Thành, nơi đó còn có hòa khí, vui vẻ hăng giọng, “Cháu gái bảo bối của bà đã về rồi!”

Mặc Khuynh Thành như bướm bướm nhào vào trong ngực của bà.

“Bà nội, có nhớ con hay không?”

Mặc Thúy Tư ôm cô rất chặt, “Nhớ! Bà nội nhớ muốn chết! Bà muốn đi thăm cháu, lão già lại không cho bà đi.”

Mặc Khuynh Thành làm bộ giả vờ cá giận nói: “Ông cũng quá kì cục, có phải không bỏ được mấy mẫu rau kia không!”

Mặc Ngật vội vàng nói: “Cục cưng à, cháu đừng nghe bà nội cháu nói vớ vẩn, cháu bận rộn như vậy, chúng ta đến không phải là sẽ quấy rầy cháu sao.”

Mặc Khuynh Thành một tay kéo kéo, “Làm sao lại vậy được! Hai người là ông bà nội con quý nhất nha!”

Mặc Thúy Tư vui vẻ, còn đặc ý nói với Mặc Ngật: “Ông xem đi, tôi đã nói ông suy nghĩ nhiều rồi mà.”

Mặc gia ở núi Ngọc Tuyền.

“Cục cưng à, mau ăn đi, ăn nhiều một chút, cháu xem, gầy như vậy.”

“Cục cưng à, miếng cá này rất ngon, ông nhặt xương cho con rồi đó.”

“Cục cưng à, uống chút cháo gà đi, bà nội làm từ trưa đó.”

“Cục cưng à, cái này...”

“Cục cưng à...”

Mặc Khuynh Thành nhìn chén cơm hoàn toàn không thấy cơm đâu nữa, khóe miệng giật giật, bọn họ đây là thi gấp thức ăn sao?

Mặc Tuyền Thần là người đầu tiên nhìn không được, “Ai ai ai, cha mẹ mau dừng lại, không thấy cục cưng không ăn nổi cơm sao?”

Mặc Dận không nói gì, trực tiếp cầm chén của Mặc Khuynh Thành lên, đem một nửa thức ăn gạt vào trong bát của mình.

Hai người thấy vậy, cũng không gấp thức ăn thêm cho cô.

“Ba ba...”

Mặc Khuynh Thành hung hăng hôn hai người một cái, vui vẻ nói: “Ông nội bà nội, hai người đối xử với con thật tốt.”

Đến tai của Mặc Thúy Tư cũng nóng lên, mà Mặc Ngật lại ngây ngốc vuốt chỗ bị hôn, bên tai cũng nóng lên.

Sau khi ăn xong, mọi người đi lên trên núi giải sầu.

Trong rừng cây dày đặc, lá cây che giữa bầu trời, ánh mặt trời ngoan cường từ khe hở len lỏi xuống khắp mặt đất, trên cây đại thụ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót líu lo.

Mặc Khuynh Thành nhắm mắt lại, cảm thụ tất cả thiên nhiên.

Không khí xen lẫn mùi cỏ xanh, gió nhẹ thoảng qua cùng ánh sáng mặt trời chiếu xuống, phảng phất qua gương mặt, cực kì ấm áp.

Lá cây xào xạc cùng tiếng chim xen lẫn vào nhau, xa xăm còn loáng thoáng truyền đến tiếng vang “Ừng ừng”, đây là khúc nhạc thiên nhiên tặng mọi người.

Mặc Khuynh Thành cảm giác mình mở ra được cánh cửa thần bí, âm nhạc trước đây, mình cũng chỉ là bởi vì từ nhỏ đã nhạy cảm với âm nhạc, mà mình hôm nay, dĩ nhiên là âm nhạc.

“Hừ, nói làm bầm gì vậy...”

Cô theo tự nhiên cảm động tiếng nhạc, đi theo tiết tấu.

Biến hóa của Mặc Khuynh Thành mọi người đều nhìn thấy, bọn họ nhìn nhau cười một tiếng, lẳng lặng chờ đợi cục cưng trong lòng chính là nơi tốt đẹp.

**

Vốn cho là chúng ta sẽ luôn luôn cùng nhau

Chưa từng nghĩ là ta sẽ tình nguyện cùng nhà

Chính người rời đi chưa từng quay đầu lại

Ta yêu người không hỏi hạn

Cho nên xin mang đi tất cả nhớ mong

Miễn cưỡng cuộc sống một người

Miễn cưỡng nhớ người không dậy nổi

Người vẫn muốn hạnh phúc cùng cô ấy

Cho dù ta yêu người như thế nào

...

Âm nhạc dừng lại, Mặc Khuynh Thành mở mắt, nhìn Phàn Trần ngoài cửa kính cho mình ngón cái, cười nhạt một tiếng.

Đi ra khỏi phòng thu, Phàn Trần nói: “Không nghĩ tới mấy ngày ngắn ngủi như vậy mà cô tiến bộ lớn như vậy.”

Mặc Khuynh Thành nhớ tới ngày đó ở Ngọc Tuyền, nụ cười càng thêm ngọt, “Bởi vì tôi có người nhà.”

Phàn Trần hiểu rõ gật đầu một cái, tùy ý bỏ tai nghe xuống, “Bài cuối cùng này hay lắm.”

Mặc Khuynh Thành nghe được câu này, cục đá trong lòng cuối cùng cũng đặt xuống được.

Đôi mắt Phàn Trần sau cặp kính thoáng qua một tia vui vẻ, “Trước cô rất khản trương?”

Mặc Khuynh Thành khoa trương, “Rất khản trương, không ngủ được, ăn không ngon, anh xem, sắc mặt tôi cũng rất kém.”

Phàn Trần vừa nhìn, quả nhiên, dưới ánh mắt thâm trầm có chút sâu xa.

“Ba.”

“Đã như vậy, tôi dẫn cô đến một nơi.”

Bãi đậu xe.

Maserati đáng thôn xuất hiện trước mắt.

Mặc Khuynh Thành chỉ vào xe trước mắt, không xác định hỏi: “Đây là của anh?”

Phàn Trần lắc lắc chìa khóa xe trên tay, sau đó mở cửa xe ra ngồi xuống.

Rõ ràng, đây là xe của anh.

Mặc Khuynh Thành ngồi vào vị trí cạnh tài xế, hoàn toàn không tương tượng ra, Phàn Trần là một người thật nhàm chán!

“Thế nào, có ý kiến gì.”

Mặc Khuynh Thành ngưng ngưng cười nói: “Không có, không có ý kiến.”

Không phải là xe thể thao màu đỏ, cho dù anh dát vàng, cô cũng sẽ không ý kiến.

Phàn Trần thuận phục mở cửa xe ra, Maserati rất nhanh xông ra ngoài.

Qua nửa giờ, Phàn Trần đem xe dừng ở cửa sân chơi.

“Phản Trần, chúng ta đến nơi này làm gì?”

“Chơi.”

Bởi vì hôm nay không phải là nghỉ lễ, người bên trong khu vui chơi cũng không nhiều.

“Muốn chơi cái gì?”

Mặc Khuynh Thành nhìn nhiều đến hoa cả mắt, quét một phen, sau đó chỉ hướng cách đó không xa: “Chơi cái này.”

Phản Trần nhìn theo, đôi mắt rụt lại, cố làm bình tĩnh nói: “Cô muốn chơi cái này?”

Mặc Khuynh Thành kiên định gật đầu, “Ừ.”

Phản Trần mua vé, hơi do dự ngồi lên xe.

Mặc Khuynh Thành nhìn phản ứng của anh, thăm nói, chẳng lẽ anh sợ sao?

“Phản Trần, anh sao lại khản trương như vậy?”

Phản Trần cúi đầu, mặc cho tóc ngắn che kín ánh mắt của anh, “Không có.”

Mặc Khuynh Thành không nói thêm gì nữa, chẳng qua là trong mắt tràn đầy hứng thú.

Khi một khắc máy khởi động lên, cô kích động kêu lên một tiếng.

“A...”

Cả tàu siêu tốc dài mười hai giây, chờ tới lúc xuống, Mặc Khuynh Thành còn có chút thoải mái.

“Phản Trần, chúng ta chơi một lần nữa đi.”

Lời của Mặc Khuynh Thành vốn là sắc mặt anh có chút tái nhợt trong nháy mắt liền biến thành trắng xanh.

“Tôi không chơi.”

Giờ phút này anh vô cùng hối hận mang cô đến đây, đây là tự chịu tội!

Mặc Khuynh Thành nhìn bộ dáng của anh, bĩu môi, “Được rồi, vậy chúng ta chơi những thứ khác.”

Sau đó, hai người tựa như chơi hết một lượt trò chơi trong khu vui chơi.

Mặt trời dần dần lặn xuống, ánh mây nhuộm đỏ cả chân trời.

“Phản Trần, hôm nay cảm ơn anh dẫn tôi tới đây chơi.”

Mặc Khuynh Thành có thể nói là vô cùng sung sướng, về phần cảm nhận của Phản Trần, cô không cố nhớ tới.

Phản Trần cứng ngắc gật đầu một cái, lần nữa xác định, vĩnh viễn cũng sẽ mang Mặc Khuynh Thành tới nữa, tuyệt đối không!

“Đúng rồi, tôi muốn chụp mấy bức ảnh.”

Mặc Khuynh Thành giống như nhớ được gì đó, lấy điện thoại di động ra “Tách tách” mấy cái.

Sau đó đi lên Weibo, viết: Hôm nay có một vị đại nhân vật mời khách đi đến khu vui chơi, chơi rất vui vẻ, mong chờ lần sau cùng mọi người đến!

“Đại nhân vật?”

Mặc Khuynh Thành le lưỡi, “Không thể nói là anh được, đến lúc đó còn không biết báo chí sẽ nói như thế nào đây.”

“Tùy cô.” Anh đối với những chuyện này không có để ý.

Mặc Khuynh Thành tuyệt không để ý, tay bé nhỏ quàng lên bả vai Phản Trần, nói: “Phản Trần, chuẩn bị xong chưa?”

“Ừ.”

Mặc Khuynh Thành nhìn mặt trời lặn xuống, thấp giọng một câu: “Ngày mai, tươi đẹp sẽ đến.”

Sáng sớm, sương mù bao phủ cả Đê Đô, phía chân trời mặt trời chậm rãi mọc lên, trên cành cây mang theo giọt sương, trong suốt long lanh.

Mặc Khuynh Thành mặc quần áo thể thao chậm rãi chạy xung quanh.

“Khuynh Thành.”

Mặc Khuynh Thành quay đầu, thấy Tô Nhạc Thiên xuất hiện ở bên cạnh, cười nói: “Nhạc Thiên, đã lâu không gặp.”

Tô Nhạc Thiên ý vị thâm trường nhìn cô một cái, đúng là đã lâu không gặp, không biết vì sao, kể từ khi sau khi cô không đến trường học, chỉ liên lạc với bọn Lê An An, tới gặp mình, giống như có ý xa lánh, cảm giác như thây, còn không phải là không giống nhau.

Hai người dọc đường đi không nói lời nào.

Hai người từ từ trở về.

Tô Nhạc Thiên giống như tùy ý hỏi: “Gần đây sao rồi, bận rộn tới đâu rồi?”

Mặc Khuynh Thành cũng tùy ý trả lời: “Hoàn hảo.”

Tô Nhạc Thiên nói: “Cảm thấy cậu mạnh khỏe bận rộn, cũng không có thời gian tìm mình.”

Mặc Khuynh Thành ngượng ngùng cười một tiếng, “Ai kêu cậu là học sinh giỏi đây.”

Tô Nhạc Thiên cười trừ, nhìn về phía bóng dáng cách đó không xa, trong mắt thoáng qua một ý nghĩ sâu xa, một giây tiếp theo lại khôi phục bình thường.

“Anh cậu đối với cậu thật tốt, còn ra đón cậu kia.”

Mặc Khuynh Thành thấy bóng dáng của Mặc Dận, nụ cười trên mặt chân thật mấy phần, trong giọng nói mang theo cao hứng làm người khác không thể coi thường.

“Dận đương nhiên đối với tớ rất tốt.”

Tô Nhạc Thiên thấy vậy, trầm nói, hôm nay là không hỏi được gì rồi.

Sau đó nói: “Nếu anh Mặc đã tới đón cậu, tớ liền về nhà trước.”

“Được, tạm biệt.”

Tô Nhạc Thiên rời đi cước bộ hơi chậm lại, sau đó khôi phục bình thường.

“Cục cưng.”

Mặc Dận rất nhanh đi tới bên cạnh Mặc Khuynh Thành, sau đó liếc nhìn phía Tô Nhạc Thiên, thuận miệng hỏi câu: “Các em hẹn nhau?”

Mặc Khuynh Thành lắc đầu một cái, “Lúc sáng sớm chạy bộ gặp phải.”

Mặc Dận “A” một tiếng, sau đó nói: “Cục cưng, chúng ta về nhà đi.”

“Vâng.”

Hai người cùng nhau rời đi, người nào cũng không chú ý tới Tô Nhạc Thiên vốn rời khỏi chỗ bọn họ ở cách đó không xa, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Trở lại Mặc gia, Mặc Khuynh Thành đổi một bộ quần áo liền chậm chạp đi vào phòng bếp.

“Mẹ...” Cô từ phía sau ôm lấy thắt lưng của Lan Tuyết Mai, đầu tựa vào cần cổ của bà, thỉnh thoảng lại cọ cọ mấy cái.

Lan Tuyết Mai buồn cười nhìn con gái đang làm nũng, vươn tay vỗ cô.

“Bao nhiêu tuổi rồi, còn làm nũng, cẩn thận dì Trương cười con.”

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn sang một bên dì Trương tím tím cười, nói: “Dì Trương hiểu con nhất, mới sẽ không cười con!”

“Dạ dạ dạ, con là tiểu tử tông của nhà chúng ta, ai không thương con đây.”

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu lên, hất cằm lên, đắc ý nói: “Đây còn không phải là bởi vì đáng đáp con xinh đẹp sao, khả ái, người gặp người thích, hoa gặp hoa mở, xe thấy xe nổ tung!”

“Ha ha.”

Mặc Khuynh Thành men theo âm thanh phía sau lưng nhìn lại, giả vờ giận, “Mặc Giác, anh cười cái gì!”

Mặc Giác nửa đứng nửa tựa lên cửa, cười đến không kiềm chế được.

“Em gái, chưa từng thấy em tự luyện như vậy bao giờ!”

Mặc Khuynh Thành nói: “Đây không phải là tự luyện, là tự tin.”

“Quá tự tin chính là tự luyện.”

Mặc Giác nhìn Mặc Khuynh Thành trước mặt. Gương mặt em gái với dáng người đều là không cần phải nói, chỉ là quần áo không có gì thường thức, đáng tiếc đáng tiếc nha, thật là phí của trời.

Mặc Khuynh Thành nhìn anh lát gập đầu, một lát lại lắc đầu, biết rõ đây là anh lại đang suy nghĩ, không nói lời gì, tay bé nhỏ trực tiếp giơ lên.

“Ba.”

Mặc Giác che ốt, chịu đựng đau rất, âm ức nói: “Em gái, sao lại đánh anh!”

Mặc Khuynh Thành cũng cảm thấy lòng bàn tay có chút đau, nhìn chăm chăm trán của Mặc Giác, đầu người này làm bằng thép sao, lại đau như vậy.

Lúc này, một cái tay lớn trực tiếp đánh về phía ốt của Mặc Giác.

“Ba.”

Tiếng nổ vang vọng trong phòng bếp.

Mặc Giác nhìn về phía “Thủ phạm” Mặc Dận, ai ngờ mặt anh lại vô cảm đi qua mình, đi tới chỗ Mặc Khuynh Thành, dùng âm thanh dịu dàng hỏi: “Cục cưng, tay có đau hay không?”

Miệng Mặc Khuynh Thành nhúc nhích, nhìn bộ dạng mặt bứt rứt của Mặc Giác, cười ra tiếng.

“Anh, rõ ràng em mới là người bị hại!”

Mặc Dận xoa tay Mặc Khuynh Thành, ánh mắt một chút cũng không dành cho anh, “Đem toàn bộ những thứ bí ối trong đầu em vứt hết ngay.”

Bí ối, suy nghĩ?

Mặc Giác hóa đá nhìn Mặc Dận, đây tuyệt đối không phải là anh cả, thật là quá đáng, tư tưởng của anh không phải là quá thuần khiết!

Lan Tuyết Mai vỗ tay một cái, nói, “Được rồi, đừng làm rộn nữa, vội vàng đem điểm tâm ra đi.”

Nhìn về phía bàn, thì ra là, lúc ba người Mặc Khuynh Thành đang đánh nhau, Lan Tuyết Mai cùng di Trương đã nhanh chóng làm xong điểm tâm.

“Tuân lệnh!”

Ba người cùng nhau nói.

Ăn xong bữa sáng, Lan Tuyết Mai liền kéo Mặc Khuynh Thành lên lầu.

“Cục cưng, mau đến xem hôm nay mặc gì thì được nào?”

Lan Tuyết Mai vừa nói, vừa lấy ra một đồng lễ phục.

Miệng Mặc Khuynh Thành hé ra, không xác định tiếng: “Mẹ, cần long trọng như vậy sao? Con cảm thấy bình thường con ăn mặc cũng rất tốt.”

Lan Tuyết Mai một bộ không đồng ý, “Bình thường con mặc quá đơn giản, hôm nay quan trọng như vậy, nhất định phải ăn mặc thật long lẫy.”

Bà không nói lời nào kéo Mặc Khuynh Thành qua, “Cái này không tệ, cái này giống như cũng được, ừ, cái đó màu đỏ tươi...”

Quần áo trên tay Mặc Khuynh Thành càng ngày càng nhiều, tầm mắt cũng sắp bị ngăn cản.

A, ai tới cứu cô đi, tại sao mỗi lần cô đều phải trải qua chuyện này như vậy một lần.

Đột nhiên, một đôi bàn tay dùng lực mạnh ôm toàn bộ quần áo trong tay đi.

“Ô.”

“Mẹ, mấy bộ này đủ rồi.”

Lan Tuyết Mai nghe được tiếng của Mặc Dận, mới lưu luyến không rời ngẩng đầu lên, “Những thứ này đủ rồi?”

Mặc Khuynh Thành vội vàng nói: “Đủ rồi đủ rồi, mẹ, thật ra chỉ cần một bộ, không cần nhiều như vậy.”

Lan Tuyết Mai cũng cảm thấy mình phản ứng hơi lớn, ngượng ngùng cười nói: “Thử nhiều bộ, lần đầu tiên ra album, không thể không thể hiện được.”

Mặc Khuynh Thành trầm nghĩ, ban đầu cô cũng tính toán làm đẹp.

Mặc Dận từ trong chọn ra ba bộ đưa cho cô, “Cục cung, em thử ba bộ này đi.”

Lan Tuyết Mai thấy ba bộ được chọn ra ngoài kia, ánh mắt sáng lên, “Đây là ba bộ đẹp nhất, Dận nhi ánh mắt rất là tốt, cục cung mau thử một chút xem”

Mặc Khuynh Thành ôm ba bộ kia, tiến vào phòng vệ sinh.

“Chi nha.”

Một lát sau, Mặc Khuynh Thành đi ra.

“Như thế nào?”

Mặc Khuynh Thành lúi kéo làn váy, có chút không tự nhiên đứng ở trước mặt bọn họ.

Váy dài màu tím nhạt, trước ngực thiết kế, một đóa Tulip trước ngực, bên hông là miếng lụa mỏng bao quanh, như ẩn như hiện.

Lan Tuyết Mai xoa cằm, hỏi: “Có phải có chút thành thực hay không?”

Mặc Dận gật đầu một cái, nói: “Đổi.”

Mặc Khuynh Thành xoay người bước vào phòng vệ sinh, không quá mấy phút, lại đi ra.

Đây là bộ lễ phục hở vai màu bạc, làn váy đến một nửa bắp đùi, váy trên không có cổ, toàn bộ đều bao trùm lấy vai.

Mặc Khuynh Thành xoay người, lộ ra phía sau lưng.

Ánh mắt Mặc Dận trầm xuống, lập tức nói: “Đổi.”

“Phanh.”

Lan Tuyết Mai nhìn đồng lễ phục trên giường một chút, nỉ non một câu: “Cần phải thử toàn bộ một chút.”

Mặc Dận vừa nghe, có phải muốn cả mệnh của cục cung sao, tuyệt đối không được.

“Mẹ, nhìn bộ cuối cùng xem như nào.”

Lan Tuyết Mai hỏi: “Nếu còn không được thì làm sao bây giờ?”

Mặc đồ bình thường!

Lời Mặc Dận chuẩn bị thốt lên trong nháy mắt bị nuốt trở lại trong bụng, nếu là anh nói như vậy, một giây tiếp theo Mặc Tuyên Thần sẽ phi đuổi anh ra biển mất.

Lúc này, cửa phòng mở ra, trước mắt hai người trong nháy mắt sáng lên.

Cuối cùng là một bộ lễ phục màu đỏ tươi, cổ áo là dùng nút cài của áo dài sườn xám, từ ngực trở lên là hồng sa trong suốt, họa tiết phía trên giống với họa tiết vẽ bên ngoài làn váy, hơn nữa ống tay áo phồng phồng, tinh nhã cũng không mất đi vẻ khả ái.

Lan Tuyết Mai vui vẻ, bộ lễ phục này đơn giản chính là làm theo dáng người của Mặc Khuynh Thành mà!

“Cục cung, bộ lễ phục này quá hợp với con!”

Mặc Khuynh Thành có chút mong đợi nhìn về phía Mặc Dận, lấy được cái gật đầu của anh, mới nhếch miệng nở nụ cười.

Lan Tuyết Mai lúi kéo cô ngồi vào bàn trang điểm, cầm lược trên bàn lên, cẩn thận vẽ loạn.

“Được rồi.”

Mặc Khunh Thành nhìn mình trong gương, tóc dài bị Lan Tuyết Mai lới lỏng ra, phía trên kẹp mấy viên ngọc trai.

Lễ phục đồ tươi kết hợp với da thịt trắng nõn tạo thành tươi sáng, vốn là bởi vì một thời gian trước luyện tập nhiều mà xuất hiện quảng thâm dưới mắt, hoàn toàn đã bị che mất, mắt đánh màu hồng nhạt chớp chớp theo mắt, chợt lóe chợt lóe, miệng anh đào nhỏ được thoa son lên, cực kì xinh đẹp.

Mặc Khunh Thành có chút kinh ngạc, thì ra là trang điểm có thể làm như vậy? Trước kia mình vì lấy lòng Tô Thụy mà hóa thành cái quý gì nhỉ, khủng long thì phải!

Mặc Dận ngây ngốc nhìn Mặc Khunh Thành, anh nhìn cô đủ kiểu, nhưng không biết, thì ra chỉ cần cô hơi ăn mặc một cái, sẽ thu hút người khác như vậy, anh chợt có chút hối hận, cô như vậy, sẽ hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt đây.

“A!”

Mặc Dận bắt được bàn tay nhỏ bé không ngừng quơ quơ trước mắt.

Mặc Khunh Thành cong môi, đôi mắt mở to, “Dận, buông tay!”

Mặc Dận thuận thế kéo cô vào trong ngực, hương thơm nhàn nhạt thấm vào ruột gan.

“Cục cưng, em thật đẹp.”

Mặc Khunh Thành cúi đầu, không để cho anh thấy mừng rỡ trong mắt mình, có lẽ anh không biết, mỗi lời nói cử động của anh, cũng làm động tâm của mình, dù vui hay buồn, tất cả đều bởi vì anh.

Mạnh mẽ giấu đi nội tâm sung sướng, giả vờ cả giận nói: “Ý anh là bình thường em không đẹp sao?”

Lời nói cụt non, cứ như vậy mà nói ra.

Mặc Dận cười khê, mặt mày cong cong, đôi mắt thâm trầm nhìn, như động sâu không đáy, sắc sảo lóe mắt, làm cho người khác muốn ngừng nhìn mà không được.

“Cục cưng, em lúc nào cũng đẹp, đều là đẹp nhất.”

Lời nói đơn giản, so với nghe lời cảm động còn kích thích tâm trí của cô hơn, cô nghĩ, cô yêu người này mất rồi.

“Này, hai người xong chưa, a...”

Mặc Giác không chờ được trực tiếp đẩy cửa vào, ai ngờ lại một lần nữa gặp phải cảnh tình cảm như thế.

Mặc Giác vỗ vỗ gương mặt, để cho nụ cười của mình tự nhiên một chút, “Ba mẹ cũng đang chờ, nếu hai người xong rồi thì xuống ngay đi.”

“Phanh.”

Mặc Khunh Thành còn chưa kịp nói, cửa liền đóng lại.

Mặc Dận đem sợi tóc rối loạn của cô ra phía sau tai, “Chúng ta đi xuống đi.”

Ngoài cửa, Mặc Giác vỗ vỗ lồng ngực của mình, may mà mình nhanh tay nhanh chân, nếu không quấy rầy chuyện tốt của Mặc Dận liền bị treo trên người anh, a, mới vừa rồi anh không có đi lên, không có mở cửa, không nhìn thấy...

“Anh hai, anh đứng ở cửa làm gì vậy?”

Mặc Giác xoay người, nhìn hai người mở cửa phòng đi ra, cứng ngắc cười trừ, hỏi: “Em gái, em xong rồi?”

“Có thể đi được rồi.”

Mặc Giác nhìn về phía Mặc Dận phía sau Mặc Khunh Thành, ánh mắt không có bất kì gợn sóng nào, lại làm cho anh cảm thấy lạnh người.

“Vậy anh đi xuống trước báo cho mọi người biết.”

Mặc Khunh Thành liếc nhìn Mặc Dận, giấu vui vẻ trong mắt đi, “Chúng ta đi xuống thôi.”

“Đát đát đát.”

Mọi người ngồi ở trên ghế sa lon chờ thấy Mặc Giác chạy xuống, không khỏi nghi ngờ, anh bị sao vậy?

“Hai người bọn họ đang xuống.”

Mặc Tuyền Thần “Hừ” một tiếng, khoảng cách gần như vậy, lại vẫn thờ dốc, xem ra cần phải tăng thêm trình độ huấn luyện.

Mặc Giác không biết, sau khi anh gục xuống bàn liền bị cho đi huấn luyện, khí lực cũng không có trực tiếp nằm trên mặt đất, cũng là bị cha mình ghét bỏ, nếu là anh biết, nhất định sẽ kêu oan uống, chẳng qua là anh bị dọa đến không chịu được!

Quảng trường nhân dân Đé Đô.

Phía trung tâm vốn là trống trải lại bị đặt một bức khán đài, nhân viên làm việc đang khẩn trương chuyên chở thiết bị, Phan Trần đứng ở bên cạnh, nghiêm túc chỉ huy.

Mọi người tập nập bận rộn, cầm album trong tay, lắng lắng chờ đợi cảm nhận của mọi người.

“Tới tới!”

“Mọi người đừng đẩy, công tử lát nữa sẽ tới.”

“Các thành viên hậu đài, mọi người chuẩn bị xong chưa.”

“Đoàn trưởng, chúng tôi đã chuẩn bị xong.”

...

Mặc Khuynh Thành mặc bộ váy đồ tươi, ở nơi này lấy một hơi dài, nhanh chóng bước lên đường lên khán đài.

Cô sững sốt, nhìn bên này từng người từng người đều là khuôn mặt xa lạ, nhưng lại là người hâm mộ của mình.

“Xin chào mọi người.”

“Chào công tử.”

Âm thanh thống nhất kích thích đến chỗ sâu nhất trong lòng Mặc Khuynh Thành, giống như một mũi tên bay với tốc độ của gió, làm cô vĩnh viễn không quên.

Mặc Khuynh Thành che giấu nội tâm đang rung động, từng bước từng bước chậm rãi đi về phía khán đài.

Cô hi vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc này, để cho cô có thể nhớ rõ được từng khuôn mặt, mỗi một câu nói, mỗi một ánh đèn, mỗi một vị trí, đến từ ủng hộ thật lòng của bọn họ.

“Khuynh Thành Khuynh Thành, cậu là nhất!”

Âm thanh quen thuộc xuyên qua đám người, để cho cô thấy được chân thật nhiều hơn.

Đám người phía trước, đứng đối diện với cô, khó có thể vút bỏ.

Mặc Ngật, Mặc Thúy Tư, Mặc Tuyền Thần, Lan Tuyết Mai, Mặc Giác, Lê An An, Tống Tiểu Bảo, Từ Lập... cùng với Mặc Dận.

Mặc Khuynh Thành nhìn bọn họ khích lệ ủng hộ mình, trong mắt mỉm cười, đôi môi cong lên, xung quanh giống như là những đóa hoa nở rộ vây lấy cô, mà cô, chính là đóa hoa hồng chói mắt nhất dễ thấy nhất.

“Công tử, công tử, công tử...”

Mặc Khuynh Thành đi lên khán đài, nhận lấy micro trong tay nhân viên công tác, nhẹ giọng nói: “Hôm nay là một ngày bình thường lại là ngày không bình thường, mọi người có biết nơi nào không bình thường không?”

“Album đầu tay của công tử ra mắt!”

Mặc Khuynh Thành nói: “Thì ra mọi người cũng biết, đúng, thật ra thì từ sáng sớm hôm nay tôi đã bắt đầu, liền cảm thấy mình còn chưa tỉnh ngủ, nói thật ra, tôi chưa từng có nghĩ tôi có một ngày tôi sẽ có Album thuộc về mình, ngày đó thời điểm bọn họ tìm tôi, tôi đã cảm thấy bầu trời rơi miếng bánh xuống.”

“Ha ha ha...”

Tất cả mọi người nhìn về phía Phan Trần ngồi ở hàng thứ nhất, mà kết quả là Phan Trần cầm micro, nói: “Mặc Khuynh Thành, thì ra tôi ở trong mắt cô là miếng bánh, vậy cô là cái gì, con chuột sao?”

Mặc Khuynh Thành hỏi ngược lại: “Anh đã bao giờ thấy con chuột xinh đẹp bao giờ chưa?”

Sau khi cười xong, cô nói tiếp: “Khi đó tôi không nghĩ tôi có một ngày thần tượng của tôi sẽ mời tôi cùng nhau làm Album, tôi còn hỏi anh ấy, tôi có thể được không?”

“Công tử dĩ nhiên là có thể được!”

Mặc Khuynh Thành ha hả nở nụ cười, “Cảm ơn ủng hộ của mọi người, nhưng mà như vậy làm tôi thấy áp lực rất lớn, nếu là Album nghe không hay, mọi người cũng đừng dùng nước miếng dìm chết tôi nha.”

Lúc này mọi người còn chưa có nói, Phan Trần đã nói: “Mặc Khuynh Thành, đây là lần thứ mấy cô nghi ngờ tài nghệ của tôi rồi.”

Cô le lưỡi, “Đây không phải là nghi ngờ tài nghệ của anh, là nghi ngờ bản thân tôi! Mặc dù từ nhỏ đã tiếp xúc với âm nhạc, nhưng là trời mới biết là tôi không lên được âm cao giọng trầm thôi, anh nói xem, để cho tôi viết ca từ còn có thể, còn để cho tôi hát, âm cao kia đã hành hạ tôi nhiều ngày ăn không ngon ngủ không yên, cả người cũng suy sút, cũng chính là bởi vì điều này, tôi mới biết tại sao anh lại để tóc dài như vậy.”

Phan Trần rất phối hợp hỏi: “Tại sao?”

“Vì dùng tóc dài che kín gương mặt của anh đó!”

Mọi người vừa nhìn, quả nhiên, nửa gương mặt của Phan Trần đều bị tóc che kín, đến cả vai tóc được buộc lại.

“Ha ha.”

Mặc Khuynh Thành đắc ý nói: “Xem đi, tôi nói một chút cũng không sai!”

Từ Lập nghe nói như thế, trực tiếp cười ngã ở trên người Phan Trần.

“Phan, Phan Trần, lúc mới đầu tôi tưởng là cậu bởi vì nghệ thuật mới để tóc dài, không nghĩ tôi là vì nguyên nhân này nha, ha ha ha...”

“Đừng là rộn.”

Mặc Khuynh Thành còn nói: “Phan Trần, anh cũng đừng nói, anh cứ để thành như vậy, là bởi vì đầu óc anh, tôi cũng không tin. Mọi người không biết đâu, anh ấy, chính là một người cuồng công việc, mình là xử nữ yêu cầu của tác phẩm coi như xong, còn không nên kéo theo tôi.”

“Nhưng mà cũng vì vậy, tôi mới có thể học được rất nhiều từ trên người anh ấy. Có lẽ giờ phút này tôi còn chưa đủ hoàn mỹ, Ngọc Diện công tử chưa diễn đạt được tinh túy, nhưng mà tôi muốn nói, tôi sẽ không tri trệ không tiến, bởi vì, tôi có mọi người...”

Sau đó, Mặc Khuynh Thành hát trong Album:

Bát thủy tinh vỡ tan tành

Tìm ta như chập chòn trong gió

Tình yêu theo khói nhẹ biến mất

Vết sẹo giống như không có cách nào xóa đi được

Vốn cho là chúng ta sẽ luôn luôn bên nhau

Chưa từng nghĩ là ta sẽ tình nguyện cùng nhà

...

Một ca khúc đi qua, ký bán sẽ chính thức bắt đầu.

Lần ký bán này sẽ là tất cả Album bán trên web cùng với ở hiện trường, chọn ký tên cho trăm người.

Một trăm người may mắn kích động cảm số được phát trước, chính tề xếp hàng chờ đợi.

“Xin chào công tử, tôi là thành viên đoàn nô tỳ của người.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp sững sốt, đoàn nô tỳ là cái quỷ gì vậy?

Cô gái kia thấy cô nghi ngờ, giải thích: “Kể từ sau khi công tử diễn Ngọc Thần, chúng tôi liền tự chia thành các nhóm nhỏ, có đoàn hậu cung, đoàn thị vệ, đoàn nô tỳ, đoàn ma ma, tạm thời chỉ có mấy đoàn này, tin tưởng càng ngày sẽ càng có nhiều hơn.”

Mặc Khuynh Thành nghe cô ấy nói một tràng, trực tiếp tổng kết ra một chút, năng lực quản lý của người hâm mộ mình rất là mạnh, hoàn toàn không cần mình quan tâm.

Cô tò mò hỏi: “Đoàn nô tỳ là làm cái gì?”

“Đoàn nô tỳ phụ trách sinh hoạt hàng ngày của công tử, công tử có thông cáo lịch trình, từ chúng tôi sẽ thông báo cho người hâm mộ.”

“Nói cách khác, đoàn thị vệ là phụ trách an toàn của tôi, đoàn ma ma là phụ trách quản lý mọi người, đoàn nô tỳ là thông báo hành trình của tôi, vậy đoàn hậu cung thì sao?”

“Đương nhiên là phụ trách xinh đẹp như hoa, chờ công tử lật bài rồi.”

“Ha ha.”

Ngay cả nhân viên bên cạnh cũng không nhịn được mà bật cười.

Khuôn mặt Mặc Khuynh Thành đầy hắc tuyến, cô đây là vua thời cổ đại sao, hậu cung ba nghìn giai lệ, chỉ chờ cô lật bài.

Cô vội vàng tiêu sái ký tên, sau đó suy nghĩ, hỏi: “Xin hỏi vị tỳ nữ này, tên người là gì.”

“Nô tì tên Tiết Đóa.”

Mặc Khuynh Thành lại tiếp tục ký tên của cô ấy xuống rồi mới đưa lại cho cô ấy: “Tiết Đóa, cảm ơn cô đã tới.”

“Công tử, đừng làm việc quá sức.”

“Được.”

Sau đó chín mươi chín người, đều giống như Tiết Đóa, nói cho Mặc Khuynh Thành biết bọn họ là thuộc đoàn nào, cô cũng hỏi từng cái tên một, viết lên lời chỉ thuộc về bọn họ lên Album.

Thời gian kí tên kéo dài ba giờ, cho đến một giờ chiều, mới kí xong người cuối cùng.

Mặc Khuynh Thành cảm giác cả người mình đều đau nhức, nhất là tay, trực tiếp không còn cảm giác.

Lúc này, hai bàn tay nắm lấy tay phải của cô, vừa dùng lực xoa xoa cho mình.

“Em gái, cực khổ rồi, anh hai cũng giúp em xoa bóp cho.”

Mặc Giác đứng ở phía sau của cô, dùng bàn tay đầy vết chai xoa bóp lưng cho cô.

“Cục cưng, đây là mẹ đặc biệt chuẩn bị, còn có điểm tâm bà nội làm nữa.”

Hai hộp cơm tinh xảo xuất hiện trước mắt, vừa mở ra nhìn, tất cả bên trong đều là đồ mình thích.

“Cảm ơn bà nội và mẹ.”

“Anh giúp em.”

Mặc Dận trực tiếp cầm cái thìa lên, xúc một miếng, đưa tới trước mặt cô.

“Dận, tự em làm là được rồi.”

Mặc Dận tránh qua tay của cô, cố đút cho cô.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể há miệng, mặc cho anh đút mình.

Mà lúc này trên Weibo, đăng lên một trận khoe Album.

Tiểu yêu nữ chạy đi đâu: Hôm nay là đại biểu đoàn hậu cung, gặp mặt công tử ở khoảng cách gần, loại cảm giác đó, đơn giản chính là lên mây @Ngọc Diện công tử Mặc Khuynh Thành, công tử, lần sau lật thẻ bài của nô tì tiếp được không?

Anh trân quý nhất: Thật kích động thật kích động, làm đại biểu đoàn nô tì lên kí tên đầu tiên, tôi với công tử nói chuyện rất lâu, a a a, công tử còn thân thiết hỏi tên tôi là gì, ps, công tử có phải muốn thăng tôi lên làm tì nữ thiếp thân không?

Muggle: Làm người của đoàn thị vệ, tôi có chút kiêu ngạo, đơn giản chính là hạc giữa bầy gà nha! Nhìn chung rất vui, có nữ minh tinh nào có người hâm mộ hùng tráng như vậy không, nơi này còn phải nói, đoàn thị vệ đây, mọi người muốn tranh đấu nha!

Ta quản lý người hâm mộ của công tử: Tôi là ma ma, hôm nay ôm cả con nhỏ đến, con tôi nhìn thấy công tử còn kích động hơn cả tôi, tôi sẽ không nói tôi ăn dấm của trẻ con đâu, nó lại được công tử ôm! Ps, đăng lên hai tấm hình, khoảng cách gần như vậy công tử cũng rất là đẹp trai!

Đẹp trai đến chỉ thích công tử: Ha ha ha, tôi không được nói chuyện cùng công tử, trực tiếp chụp hình, thấy không, công tử tiêu sái ký tên với viết lời riêng dành cho tôi, a a a a, công tử, tôi đột nhiên không muốn là thị vệ của người nữa, người cũng làm hạnh tôi đi!

...

Có rất nhiều những chuyện tương tự phát sinh, một trăm tên may mắn cũng rất ăn ý đem hình Album ra công bố, phía trên đều có một câu nói, nhưng lại không có một câu nào lặp lại, nhìn những người hâm mộ khác không rút được ghen tị, vì vậy...

Hoa tuyết đầu mùa: Các người đây là đang khoe khoang tình yêu của công tử! Tại sao có thể tổn thương chúng tôi như vậy, cẩn thận hợp nhau tấn công!

Trái chanh không manh: Đúng vậy a, là một học sinh, còn không ở đế đô, cuộc sống như thế đã đủ tiếc nuối rồi, các người còn khoe khoang như vậy, nhất là người của đoàn thị vệ kia Đẹp trai đến chỉ thích công tử! Tên của cô cũng không tệ, nhưng đây tuyệt đối không phải là có thể để cho cô cùng công tử bắt đầu đâu, tính huống của công tử còn bình thường lắm! Đoàn ma ma, các người nhanh đem lời cô ta đi thiên mau!

Tôi là ma ma: Bay đâu, mang xuống thiên!

Nhất Hào thị vệ: Thời gian.

Nhị Hào thị vệ: Huỳnh đệ, tôi sẽ chuẩn bị cho cậu một cái bình thật đẹp lưu lại cho hậu thế.

Đẹp trai đến chỉ thích công tử: Không muốn đâu, công tử cứu mạng!

Đại trang viện ở chỗ này chơi đùa, truyền thông cũng không yếu thế.

Phóng viên đến hiện trường nói, người hâm mộ Mặc Khuynh Thành gọi là Đại trang viện, trong đó chia ra làm các đoàn đội, nhỏ như quản lý ăn, mặc, ở, đi lại, lớn như đoàn thị vệ, thậm chí còn rút chọn ra người có dáng đẹp xinh đẹp nhất quy nạp đến hậu cung của cô, có thể là đoàn thể người hâm mộ có trật tự nhất đến nay.

Mà phóng viên không đi đến hiện trường lại nói, Mặc Khuynh Thành lấy lòng mọi người, cũng nói trước với người hâm mộ rồi, mới tạo thành có trật tự như vậy.

Lúc này, ở trong một tòa nhà ở phía đông bắc Đế Đô, xuất hiện hình ảnh như này.

“Tổng biên tập, Weibo của chúng ta bị cướp.”

“Cái gì! Xảy ra chuyện gì?” Bút trên tay tổng biên tập rơi xuống.

“Tôi cũng không rõ ràng lắm, đang ở lúc chúng tôi cùng đưa tin chuyện Mặc Khuynh Thành ký tên lên, ai biết một giây tiếp theo màn hình liền tối đen, sau đó cũng không thấy bài đăng đâu.”

Tổng biên tập đứng lên, hỏi: “Tìm kỹ thuật viên chưa?”

“Tìm rồi, nhưng họ nói không có cách nào, kỹ thuật của người kia cao hơn anh ta.”

Tổng biên tập “Bịch” một tiếng ngồi xuống, trong miệng lẩm bẩm: “Tại sao có thể như vậy, chẳng lẽ...”

“Mau, anh đi xem mấy Weibo của truyền thông khác có bị hack không.”

“Được.”

Một lát sau, người nọ bước vào phòng làm việc, nói: “Tổng biên tập, những nhà kia là nói xấu Mặc Khuynh Thành cũng bị hack.”

Mặt Tổng biên tập lộ rõ vẻ nặng nề, xem ra lần này bọn họ cũng té cái lộn đầu rồi, vốn tưởng rằng Mặc Khuynh Thành không có bối cảnh gì, ai ngờ có thể ở một giây tiếp theo, đem tất cả Weibo của các truyền thông tối đen, thủ đoạn như vậy, chẳng lẽ cô không sợ đắc tội với truyền thông sao?

Thế nhưng nghi vấn trong lòng ông, sẽ không ai cho ông ta một giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 93

Edit: windy

Số lượng Album bán ra vượt ngoài dự liệu của Mặc Khuynh Thành, khi Phan Trần nói cho cô biết, chỉ riêng ngày kí bán đó, đã bán được mười năm nghìn bản.

Mặc Khuynh Thành kinh ngạc đem tin tức này nói cho bạn thân bằng hữu, Mặc Giác và Lê An An là kích động nhất.

“Em gái, em thật là lợi hại, thật ra là còn lo lắng sẽ không có mấy người mua, anh còn gọi rất nhiều bạn bè, kết quả đều là anh quá lo lắng rồi.”

Mặc Giác khoa trương nói mình lo lắng, điều này làm cho trong lòng Mặc Khuynh Thành càng thêm cảm động, đây chính là người nhà của mình.

Lúc này điện thoại di động kêu ông ông.

Sau khi Mặc Khuynh Thành kiên nhẫn bình tĩnh lại, lại lên Weibo, đem tin tức tốt này chia sẻ cùng với người hâm mộ.

Ngọc Diện công tử Mặc Khuynh Thành: Hôm nay ánh nắng tươi sáng, tiếng chim kêu líu lo, bốn công tử đã nhâm tính, a, Album ngày hôm qua ký bán đã bán được mười năm nghìn bản thật là thành tích tốt, bốp bốp bốp bốp bốp! Tiếp theo, ngày hôm qua gặp mặt người hâm mộ, đơn giản chính là đã làm ấm lòng bốn công tử, hơn nữa, đoàn ma ma, giai lệ hậu cung được dạy bảo như thế nào?

Weibo của Mặc Khuynh Thành đăng tải, phía dưới xuất hiện các loại tiếng thét chói tai.

Nắm tay lạnh: A a a a a, tôi là người đầu tiên, ha ha ha, tôi cướp được rồi! Tốc độ tay thật nhanh, thấy công tử nói như vậy, lòng nô tỳ cũng sôi trào! Công tử, mặc dù nô tỳ không phải là thành viên của hậu cung, nhưng mà nô tỳ lên được phòng khách, xuống được nhà bếp, tuyệt đối có thể thỏa mãn nhu cầu của công tử, công tử, chọn em chọn em đi!

Giai lệ hậu cung của công tử: Công tử, nô tì đã tắm rửa xong, chờ người lật thẻ bài, mau tới đây, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng! Ps, nô tì Nắm tay lạnh lâu trên kia, tay lạnh thì đi ừ ảm đi, cô đừng quên chức trách của nô tỳ, quyền rũ công tử một lần nữa, trực tiếp ban thưởng một trượng!

Tôi chỉ là một thị vệ: Đoàn hậu cung với đoàn nô tỳ đấu đá nhau, Dung ma ma, Dung ma ma! Người mau tới đây!

Dung ma ma không ác: Dung ma ma ở chỗ này, là ai dám phá hư Đại trang viên, lão nô thay mặt công tử sẽ dạy dỗ các ngươi thật tốt!

Ngọc Diện công tử Mặc Khuynh Thành: Dung ma ma, bà còn nhớ Vũ Hà bên bờ hồ Đại Minh sao!

Mọi người hoàn toàn không nghĩ tới Mặc Khuynh Thành sẽ trả lời lại, lập tức kích động không theo quy củ, dường như sụp đổ.

Mạnh mẽ mặt siêu nhân: Công tử công tử, nhìn tôi này! Tôi là nô tỳ bé nhỏ Đất Mạnh Mạnh, ngày hôm qua bởi vì Album của công tử mà lọt hố, công tử công tử, tôi thật sự rất thích bài hát, công tử, người có thể hát chỉ dành cho mình tôi một lần được không?

Thân là nô tỳ: Lầu trên, xin chú ý tâm tình của cô, tỳ nữ thiếp thân của công tử cần phải đoan trang bình tĩnh, gặp chuyện không đổi sắc mặt, cô như vậy, tôi thật muốn nói, Dung ma ma, Dung ma ma! Người này muốn công tử hát chỉ vì cô ta một lần, đơn giản là không thể nhẫn nhịn mà!

Đẹp trai đến chỉ thích công tử: Công tử, không nghĩ tới tình địch của tôi lại nhiều như vậy, công tử, làm một tên thị vệ không có tiếng tăm gì, người có biệt, mỗi đêm người ngủ, tôi đều canh chừng; người diễn kịch, tôi cùng đi; người ca hát, tôi lắng nghe. Tôi chỉ muốn nói, công tử, chỉ cần người quay đầu lại, người có thể liền nhìn thấy tôi, cho dù người khác không để cho chúng ta ở bên nhau, trong tâm tôi vẫn luôn chỉ có người, oh, công tử thân ái, tôi yêu người.

Trái chanh không mạnh: Tại sao mỗi lần tôi bình luận đều có thể thấy cậu vậy! Gặp cậu thì cũng thôi đi, nhưng tại sao cậu lại bắt đầu đùa giỡn công tử, cậu làm đoàn nô tỳ chúng ta thành kiểu gì vậy!

Ngọc Diện công tử Mặc Khuynh Thành: Trái chanh, phải là đoàn ma ma sao không thấy...

Mặc gia.

Mặc Dận ngồi ở bên cạnh Mặc Khuynh Thành, nhìn cô đang cầm điện thoại di động vừa cười vừa trả lời, không khỏi cũng lấy điện thoại di động ra, bình luận một cái, sau đó bình tĩnh cất đi.

Mặc Khuynh Thành nhìn bình luận có chút nghi ngờ nhìn điện thoại di động, chỉ thấy một người tên là Công tử thích ô mai nhất bình luận: Công tử, ô mai người thích nhất đã bày ra, người có muốn thưởng thức hay không?

Sau khi suy nghĩ, cô trả lời: Công tử vừa đúng có chút thèm ăn, tỳ nữ đầu, mau tới mang ô mai đến phục vụ bốn công tử.

Tiểu yêu nữ chạy đi đâu: Đoàn nô tỳ chanh ở đây, công tử, người nằm xuống, nô tỳ tới đấy.

Người trần quý nhất: Đoàn nô tỳ trần quý ở đây, công tử, người nằm xuống, nô tỳ tới đấy.

Thiên nhiên ngây ngô: Đoàn nô tỳ thiên nhiên ở đây, công tử, người nằm xuống, nô tỳ tới đấy.

...

Mặc Khuynh Thành nhìn tất cả bình luận phía dưới đều là người của đoàn nô tỳ, những người đoàn khác đều là giống nhau, không hề đánh loạn đội hình.

Mặc Khuynh Thành chỉ có thể đăng một bình luận.

Ngọc Diện công tử Mặc Khuynh Thành: Đoàn nô tỳ, bốn công tử biết các người đều yêu ta, công tử ta bị cho ăn quá nhiều, trước tiên phải đi WC. Ps, tốt nhất nên duy trì Đại trang viên của chúng ta, yêu yêu nha!

Mặc Khuynh Thành để điện thoại nóng ran xuống, xoa xoa cổ có chút đau nhức.

Lúc này, cô mới phát hiện Mặc Dận ở bên cạnh nhìn điện thoại di động chăm chăm không nói câu nào.

“Dận, anh đang làm cái gì vậy?”

Mặc Khuynh Thành định tiến lên, lại bị Mặc Dận né tránh.

Mặc Dận cất điện thoại di động vào túi, bình tĩnh nói: “Không có gì.”

Mặc Khuynh Thành nhìn ở trong mắt, sinh lòng nghi ngờ, trên điện thoại di động kia rốt cuộc có cái gì làm anh quý trọng như vậy, nhưng đến ngay cả mình cũng không thêm nhìn.

Mặc Dận đứng lên, nói: “Anh có vấn đề cần phải xử lý, lên lầu trước đã.”

“À!”

Mặc Khuynh Thành còn chưa kịp nói, đã nhìn thấy anh vội vã lên lầu.

“Cái gì vậy?”

Vốn là một ngày vui vẻ, liên cứ như vậy mà bị phá hư hết.

Mặc Khuynh Thành cầm lên quả quyết trên bàn, hung hăng bóc ra, trong miệng còn lẩm bẩm: “Để cho anh đi, để cho anh không nói cho em, em xé anh, khổ kiếp, khổ kiếp, trứng gà thôi, rửa khổ kiếp...”

“After the moment, with you...”

“Alo, ai vậy!”

Lê An An đầu dây bên kia sừng sốt, cẩn thận hỏi: “Khuynh Thành, người nào chọc giận cậu?”

Mặc Khuynh Thành hít sâu một hơi, nói: “Không có ai, có chuyện gì không?”

“Vốn là muốn ra ngoài ăn mừng một cái, nhưng mà...”

“Chọn xong địa chỉ, mình liền tới.”

Nói xong, cô liền cúp điện thoại.

Năm rưỡi chiều, ở quán rượu.

“Bạn học Lê, Khuynh Thành sao còn chưa tới vậy?”

Lê An An trốn ở góc phòng, nghe được tiếng đáng ghét nhất của bạch liên hoa, cổ nín tức miệng mắng to, không nhịn được nói: “Văn Tư Tư, thời gian hẹn còn chưa tới, cô vội vã như vậy làm gì?” Cô gấp cô đi trước đi!

Câu nói sau cùng cô không nói ra, vốn là cùng Mặc Khuynh Thành hẹn mấy người bạn họ đến, ai ngờ để cho Văn Tư Tư biết được, lôi kéo bạn học cả lớp, nói hôm nay Mặc Khuynh Thành đạt được thành tích tốt, cô ta thân làm bạn thân, muốn mời cả lớp ăn cơm.

“Thật không biết xấu hổ.”

“Bạn học Lê, cậu đang nói cái gì vậy?”

Lê An An kinh ngạc, sau đó tỉnh táo nói: “Tôi lẩm bầm cái gì mắc mớ gì tới cô đâu!”

Đường Đan vừa định nói chuyện thay Văn Tư Tư, liền bị cô ngăn lại.

Cô cười nói: “Bạn học Lê, ngại quá, tôi cho là cậu đang nói chuyện với tôi.”

“Hừ.”

Lê An An trực tiếp quay đầu không để ý tới cô ta, lãng phí nước bọt còn làm tăng thêm tức giận.

Văn Tư Tư khẽ mỉm cười, cô mới không cần chấp nhặt Lê An An thô bạo này, chỉ cần qua tối nay, nhìn xem cô ta có thể phách lối được bao lâu!

“Khuyên Thành, bên này!”

Cửa quán rượu, Mặc Khuyên Thành mặc áo sơ mi trắng cùng quần jeans, đứng ngây ngốc ở đằng đó.

Lê An An nhanh bước lên trước, trên mặt mang theo nụ cười siểm nịnh.

“Khuyên Thành, cậu đến rồi!”

Mặc Khuyên Thành nhìn trong đại sảnh hơn bốn mươi người đang đứng ở đó, hỏi: “An An, đây là...”

“Một lời khó nói hết, lát giải thích cho cậu sau.” Lê An An thấy bạn học cũng xông tới, nhanh chóng nói ra một câu.

“Khuyên Thành, chúc mừng Album của cậu bán được mười năm nghìn bản!”

“Khuyên Thành, chúc mừng nha, cậu thật là lợi hại nha!”

“Các cậu mau tránh ra, tôi muốn nói chuyện cùng với Khuyên Thành! Khuyên Thành, bài hát trong đó mình cũng rất thích nghe!”

“Cậu đây là đang nói nhảm sao, tác phẩm của Phàn Trần, lần nào không phải là kinh điển!”

“Nói thì nói như thế, nhưng mà Khuyên Thành có thể lọt vào mắt của anh ta, không phải là đã nói rõ năng lực của Khuyên Thành sao, Khuyên Thành, sao này phát đạt đừng quên chúng mình nha!”

...

Lê An An nhìn mấy người cố lại làm quen, trực tiếp lấy tay gạt ra.

“Mấy người nói nhiều vậy, chẳng lẽ muốn Khuyên Thành cứ đứng như vậy sao!”

“Ừ ừ ừ, Khuyên Thành, chúng ta mau vào phòng bao đi.”

Cứ như vậy, Mặc Khuyên Thành giống như đế vương vạn người hầu hạ, đi vào phòng bao.

Không chút nghi ngờ nào, Mặc Khuyên Thành ngồi ở vị trí chủ vị, hai vị trí bên cạnh, lại bị Hạng Giai cùng Đường Đan đoạt đi.

“Này, các cậu ngồi ra bên cạnh đi.”

Đường Đan khiêu khích nói: “Tại sao phải ngồi bên cạnh, chúng mình liền ngồi ở đây.”

Hạng Giai nói: “Bạn học Lê, chúng mình muốn nói chuyện với Khuyên Thành một chút, nếu không cậu đi tìm chỗ khác mà ngồi?”

Tán gẫu?

Bọn họ không tìm phiền toái liền không sao!

Lê An An nói: “Các cô cũng không phải là bạn tốt của Mặc Khuyên Thành, ngồi ở đây làm gì cho cô ấy ngọt ngat, ai biết mấy người có tâm tư gì.”

Văn Tư Tư đi tới, nói: “Không bằng như này đi, Đường Đan, cậu ngồi sang bên cạnh Hạng Giai, để cho bạn học Lê ngồi cạnh Khuyên Thành.”

Mặc Khuyên Thành nhìn cô ta một cái, cô ta có lòng tốt vậy sao?

Không ngoài dự đoán, Hạng Giai nói: “Bạn học Lê nói không sai, chúng ta không phải là bạn thân của Khuyên Thành, Tư Tư, cậu lại chỗ mình ngồi đi.”

Cứ như vậy, hai bên Mặc Khuyên Thành chia ra ngồi là Lê An An và Văn Tư Tư.

Cam Triết là một bạn học có quan hệ rất tốt với mọi người trong lớp.

Cậu ta ngồi đối diện với Mặc Khuynh Thành, cầm cốc nước ngọt trên bàn lên, nói: “Hôm nay, là tới chúc mừng bạn học Mặc Khuynh Thành bán được Album, thời gian trôi qua rất nhanh, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là lúc tựu trường lớp mười, lúc ấy cậu mặc bộ đồ màu trắng, tóc đuôi ngựa thật dài buộc đung đưa ở sau lưng, có mấy lời không nên nói, khi đó cậu, thuần khiết như một đóa hoa bách hợp, sau đó cậu lại thay đổi, trở nên đủ loại màu sắc, đơn giản, cậu tìm được bản thân, ở đây, tôi cũng không có nói lời chúc mừng gì, chúng ta nâng ly, chúc cho sau này Mặc Khuynh Thành càng ngày càng lên cao, đi tới đỉnh cao!”

Lời của cậu, khiến cho mọi người nhớ lại, mọi người cũng có chút kích động bụng cốc nước ngọt lên.

“Mời Mặc Khuynh Thành!”

“Mời Mặc Khuynh Thành!”

...

Mặc Khuynh Thành vừa định cầm cốc nước ngọt lên, đột nhiên trước mặt xuất hiện rất nhiều cốc nước.

“Bạn học Mặc, uống cái này đi.” Đường Đan cầm một cốc nước ô mai đến trước mặt cô.

Mặc Khuynh Thành nhìn về phía cốc nước ô mai đỏ tươi kia, có chút ý vị không rõ, tối nay toàn bộ đều là âm mưu.

Lê An An lấy cốc ô mai đi, nói: “Đường Đan, cảm ơn ý tốt của cô, Khuynh Thành uống nước chanh là được.”

Cô cầm nước chanh trên bàn lên, nhét vào trong tay Mặc Khuynh Thành.

Vốn tưởng rằng Đường Đan sẽ dây dưa đến cùng, ai ngờ cô ta nói: “Vậy thì thôi.”

Mặc Khuynh Thành cùng Lê An An liếc mắt nhìn nhau, hai người cũng có chút không hiểu ý đồ của Đường Đan.

Có chút thất thần nhấp miệng uống nước chanh, nhưng không có phát hiện ra ánh mắt của Văn Tư Tư trong đám người chột sáng lên.

Mười mấy phút đồng hồ sau, Mặc Khuynh Thành cảm giác cả người có chút nóng lên, phiền não lấy tay quạt quạt mấy cái.

Lê An An lo lắng hỏi: “Khuynh Thành, cậu làm sao vậy?”

Sắc mặt Mặc Khuynh Thành đỏ bừng, cảm thấy Lê An An ở trước mắt đang đung đưa, dùng sức lắc đầu một cái, nói: “Đầu có chút choáng, có thể là quá buồn bực, mình đi phòng rửa tay chút.”

“Có muốn mình đi cùng hay không?”

“Được.”

Hai người đi tới phòng rửa tay, Mặc Khuynh Thành nhanh chóng lấy nước hắt lên mặt.

“Khuynh Thành, cậu đỡ hơn chút nào chưa?”

Mặc Khuynh Thành tựa lên trên tường, gật đầu một cái.

Lê An An lúc này mới nói: “Khuynh Thành, cuối cùng mình cũng cảm thấy hôm nay đều có gì không đúng.”

“Mình cũng cảm thấy vậy.”

“Cậu là không biết, hôm nay vốn là chỉ có bốn người chúng ta ăn mừng với nhau, ai biết lại bị đám Văn Tư Tư biết được, trực tiếp lôi kéo cả lớp đến, sau đó, cô ta vẫn cứ nhìn chăm chăm vào mình, hoàn toàn không có cho mình cơ hội móc điện thoại đi động ra, trước lấy lòng sau cũng dễ dàng bỏ qua, hết thấy đều không hợp logic.”

Mặc Khuynh Thành gật đầu một cái, vừa muốn nói chuyện một cái, cả người liền nóng lên hừng hực.

“A...”

“Khuynh Thành, cậu làm sao vậy?”

Lê An An vừa mới chạm vào cô, liền bị đẩy mạnh ra.

“Khuynh Thành!”

Lúc này nếu Lê An An không rõ mình bị làm sao nữa, cô liền quá ngu ngốc đi!

“Khuynh Thành, cậu bị hạ xuân được!”

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu lên, vẻ mặt khiếp sợ cũng không che giấu được xuân sắc trong đôi mắt.

“Xuân được?”

Giương mặt Lê An An giặt mình, “Khuynh Thành, cậu lúc nào thì trúng chiêu, mới vừa rồi nước ô mai Đường Đan đưa cho mình cũng đã ngăn cản rồi.”

“Là chén nước chanh kia.”

Lê An An lắc đầu một cái, “Không thể nào, nước chanh cũng là của mình, lúc mình cầm lên cũng chưa uống qua.”

Mặc Khuynh Thành dán chặt ở trên tường, cảm giác lạnh như băng đem cơ thể nóng như lửa hạ xuống một chút, mới nói: “Trước chúng ta cũng không biết tại sao Đường Đan lại dễ dàng bỏ qua như vậy, bây giờ nghĩ lại, mục đích của bọn họ căn bản không phải là cốc nước ô mai kia, mà là cốc nước chanh.”

“Bọn họ thừa dịp lúc chúng ta chú ý lên cốc ô mai kia, liền bỏ thuốc vào cốc nước chanh, như vậy mình cũng sẽ không phòng bị nhiều.”

“Thật sự là như vậy?”

“Mình không nghĩ tới những thứ khác cũng có thể.”

“Nghĩ thật là như thế này, vậy chúng ta...”

Lê An An không tiếp tục nói hết, trong mắt hai người hiện đầy nặng nề.

Bọn họ tuyệt đối sẽ không nhầm chán đến mức hạ xuân dược chỉ khiến cho Mặc Khuynh Thành khó chịu, loại thuốc này, cần có đàn ông.

“Không được, mình gọi điện thoại gọi Tống Tiểu Bảo với Tô Nhạc Thiên tới đây.”

Lê An An lấy điện thoại di động ra, lại phát hiện ra không có chút tín hiệu nào.

“Đáng chết, làm sao lại không có tín hiệu như vậy!”

“Đó là bởi vì tôi đặc biệt chặn tín hiệu rồi.”

Bóng dáng Hạng Giai xuất hiện ở cửa.

“Hạng Giai, cô muốn làm gì!”

Lê An An đem Mặc Khuynh Thành ngăn ở phía sau, cảnh giác nhìn cô ta.

Trên mặt Hạng Giai mang theo vẻ châm biếm, “Cô còn muốn bảo vệ Mặc Khuynh Thành, chẳng lẽ cô còn không có cảm giác có cái gì không đúng sao?”

“Tôi có thể có cái gì không đúng, a...”

Lê An An đột nhiên cảm thấy chân mềm nhũn, Mặc Khuynh Thành nhìn thấy, cuống quýt kéo cô dậy, làm cho hai người cùng nhau ngã xuống đất.

“Hiệu lực của thuốc thật là kém.”

Hạng Giai đi lên trước, ngồi xổm người xuống, nói: “Tôi ở ngoài cửa nghe rất lâu, thật bội phục hai người vào lúc này lại còn có thể nghĩ thông suốt được những thứ này, nhưng mà, hai người đoán sai mất một chút rồi.”

Mặc Khuynh Thành nhìn Lê An An trước mặt, đầu hơi cúi thấp xuống, che lại tất cả tâm tình.

“Đó chính là ban đầu đúng là nước chanh có vấn đề.”

“Là sao?”

“Các người không nghĩ tới sao, Lê An An, cô thật sự nghĩ không uống nước chanh đó thì không thể bị gì sao? Trên thế giới này còn rất nhiều cách để làm thuốc đi vào cơ thể.”

“Ví dụ như, châm đồng.”

Hạng Giai cười nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, “Không sai. Về phần sau đó chuyện liền dễ dàng hơn, ở trong nước chanh là R73, dĩ nhiên, đây là một loại thuốc nước mới nhất ở trên thị trường, trên bàn tôi đều đã bỏ thuốc giải vào trong cốc của bọn họ, cho dù bọn họ không dùng thuốc giải cũng không quan hệ gì, dù cô có ngồi ở vị trí nào, tôi cũng dự tính được. Đoạn sau hai người đoán cũng không sai biệt lắm, Đường Đan kia bị chuyện lúc trước hù dọa, ai, chỉ có thể để cho cô ta đem nước lên mời mấy người, các người không biết đâu, trước khi đưa cho hai người cô ta còn hỏi, bên trong có thuốc

hay không?”

“Hạng Giai, cô thật hèn hạ!”

“Vì đạt được mục đích, không chừa thủ đoạn nào, đây có cái gì là hèn hạ, Lê An An, cô còn quá non!”

“Phi!”

“Bốp!”

Hạng Giai giáng một cái tát lên mặt Lê An An, “Lê An An, có phải cô muốn vội vàng thưởng thức mùi vị đàn ông hay không!”

“Có bản lĩnh cô liền hướng về phía lão nương đi!”

Hạng Giai lau nước bọt trên mặt đi, “Phép khích tướng? Rất xin lỗi, tôi không tức giận.”

Tiếng của Mặc Khuynh Thành vang lên, không nghe ra cảm xúc gì.

“Hạng Giai, tôi với cô không thù không oán, tại sao cô muốn đối xử với tôi như vậy.”

“Hay cho câu không thù không oán! Mặc Khuynh Thành, tôi nghĩ là cô không nhớ rõ Dịch Hưng đâu!”

Dịch Hưng?

Trong mắt Mặc Khuynh Thành thoáng qua vẻ hiểu rõ, “Cô thích cậu ta.”

Lúc này Hạng Giai cũng không che giấu, trực tiếp thừa nhận nói: “Không sai, tôi thích cậu ta, nhưng mà trước đây cậu ta thích Văn Tư Tư.”

“Ha ha, cô thích người của bạn thân, thật là nực cười.”

“An An!”

Mặc Khuynh Thành ngăn Lê An An mở miệng lần nữa, cô không biết Hạng Giai lúc này có thật sự làm thật cho người kéo Lê An An xuống hay không nữa, cô ấy là bị cô làm liên lụy, cho dù không có cách nào bảo đảm an nguy của mình, cũng không thể để cho cô ấy cùng mình gặp chuyện không may được.

Trong mắt Hạng Giai hiện đầy ánh lửa, “Phi! Cô ta không phải là bạn thân của tôi! Đừng cho là tôi giống như đứa ngốc nghếch kia, ngay cả bạch liên hoa cũng không nhìn ra được, chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi.”

“Chẳng qua là không nghĩ tới cô ta lại đi dụ dỗ Dịch Hưng.”

Mặc Khuynh Thành còn nói: “Vậy cái này có quan hệ gì với tôi.”

“Àm.”

Hạng Giai đá thùng rác đổ trên đất, nói: “Làm sao sẽ không có quan hệ! Nếu không phải tại cô đột nhiên xuất hiện, Dịch Hưng cũng sẽ không vì Văn Tư Tư mà bị Tổng Quốc Trạch bắt đi đến phòng làm việc, sau đó mọi chuyện sẽ không xảy ra cái gì cả!”

“Chuyện gì xảy ra sau đó?”

Mặc Khuynh Thành cảm giác mình nằm cũng trúng đạn, thời điểm trước đại hội thể dục thể thao Dịch Hưng liền thấy rõ bộ mặt thật của Văn Tư Tư, thật muốn nói, mình cũng được coi là công thần đi, cô ta không mời mình ăn cơm coi như xong, còn bỏ thuốc.

Lê An An có chút đắc ý nói: “Sau đó Dịch Hưng thấy rõ bạch liên hoa Văn Tư Tư kia, ai ngờ đến cậu ta sẽ chuyển trường, đây chính là đau khổ rồi đi trong truyền thuyết?”

“Đó có quan hệ gì với tôi?”

“Có lẽ là bởi vì cô ta không đầu lại được với bạch liên hoa, cho nên mới chuyển sang người cậu.”

Hạng Giai nhìn hai người không hề sợ hãi chút nào, có chút tức giận.

“Chó má! Tôi không đầu lại Văn Tư Tư? Nếu không phải là bởi vì Dịch Hưng, tôi tuyệt đối sẽ xé cô ta ngay tại chỗ!”

“Cho nên cô mới đổ hết lên đầu tôi?”

Đầu năm nay lớp trưởng cũng đã lớn thành như vậy sao?

“Mặc Khuynh Thành, cô đừng nói vô tội như vậy, ban đầu không phải là để cho Lê An An nói xin lỗi, cũng sẽ không chết người, kết quả người không nên nháo quá lên, nếu là Dịch Hưng không nhìn thấy bộ mặt thật của Văn Tư Tư, cậu ta cũng sẽ không chuyển trường! Mặc Khuynh Thành, cũng là lỗi của cô! Không phải bây giờ cô rất nổi tiếng sao, qua tối nay, tôi sẽ khiến cho cô càng nổi tiếng hơn!”

Hai người nhìn Hạng Giai càng ngày càng thêm điên cuồng, dự cảm xấu liền xuất hiện.

“Mấy người các người, đi vào cho tôi.”

Bốn người đàn ông vai gấu lưng hùm đi vào.

Hạng Giai móc hai thẻ mở cửa phòng ra, nói: “Tối hôm nay, bọn họ chính là người của các người, các người cần phải phục vụ tốt vào.”

Một người trong đó hỏi: “Trước đó không phải nói là một sao?”

Hạng Giai nói: “Nhiều hơn một mỹ nữ, các người còn không thích?”

“Không không không, nhìn thân thể bé nhỏ của bọn họ, nghĩ là một, còn không chịu nổi bốn người chúng ta đâu.”

Lê An An nhìn bốn người trước mặt, coi như mình không có trúng thuốc, cũng đánh không lại một người, chẳng lẽ tối nay thật muốn “Chết ở đây”?

“Hạng Giai, cô nhanh thả bọn tôi ra, nếu không chỉ cần có cơ hội, bọn tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!”

“Ha ha ha.”

Hạng Giai cười sáng khoái, sau đó giẫm cột nói: “Lê An An, cô là đang sợ hãi đi? Đừng sợ, cô sẽ thích cảm giác đó, đến lúc đó cảm ơn tôi còn không kịp.”

“Tôi thay mặt tổ tông mười tám đời cảm ơn cô!”

Hạng Giai có chút không vui, lúc đang đi ra khỏi phòng rửa tay, cô ta nói: “Các người không nghe thấy sao, nếu là hầu hạ không tốt, bọn họ sẽ oán trách đây.”

“Phanh.”

Cửa bị đóng lại. Giống như mất đi hy vọng trong lòng hai người.

“Hào Tử, Toàn Tử, đưa nhanh nhện kia cho hai người.”

Hào Tử có chút không vui, “Tại sao vậy, tôi cảm thấy đưa phía sau còn xinh đẹp hơn, dịu dàng yếu đuối, giày xéo nhất định sẽ thoải mái hơn!”

Toàn Tử trực tiếp kéo Lê An An lên, nói: “Hào Tử, liền theo anh Đông đi, nếu là sau này cậu còn muốn đưa kia, cùng lắm chúng ta đổi lại một lần.”

Cho dù Lê An An trúng thuốc, nhưng người cũng từng luyện võ, lên thế một phát liền đẩy Toàn Tử ngã ra ngoài.

“MD!”

“An An, đi mau!”

Lê An An nghe được lời của Mặc Khuynh Thành, lập tức xông ra cửa, “MD, khóa lại mau!”

Ba người này thấy vậy, cũng không nóng nảy bắt được cô, kéo Toàn Tử trên đất dậy, sau đó giữ tay cô mặc cho cô giãy giụa.

Không ngờ một giây tiếp theo, Lê An An trực tiếp đá văng cửa chạy ra ngoài.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đuổi theo!”

Toàn Tử và Hào Tử chạy ra đuổi theo, còn thừa lại hai người trực tiếp đưa Mặc Khuynh Thành đi tới gian phòng.

“Các người buông tôi ra!”

Mặc Khuynh Thành muốn tránh bàn tay đang đặt trên hông ra, đáng tiếc sức lực của cô đối với bọn họ mà nói, đơn giản chỉ như kiến cắn.

Mặc Khuynh Thành cảm giác cả người nóng lên, trong lòng không ngừng giãy giụa.

Làm sao bây giờ, nóng quá, Hạng Giai rốt cuộc đã hạ xuân dược gì vậy, đã vậy còn lợi hại như vậy! Vốn là lúc trên mặt đất còn có thể nhẫn nại, hiện tại sống nhiệt mạnh mẽ ăn mòn ý thức của mình, hơn nữa còn tiếp xúc thân thể nữa, nhiệt độ kia có áp lực nào cũng không giảm xuống.

“A.”

Bên trong khoang miệng ngập tràn mùi máu tươi, khiến cho cô tỉnh táo mấy phần.

“Tích.”

Cửa phòng mở ra, Mặc Khuynh Thành cảm giác mình bị ôm lên trên giường.

Thân thể cường tráng trực tiếp đè lên trên người của cô, hơi thở nặng nề xông lên mũi.

“A Vĩ, lần đầu tiên tôi thấy người nào đẹp như vậy.”

A Vĩ ở phòng chờ cười dâm đãng: “A Hùng, lúc nào thì cậu được ném qua mùi phụ nữ xinh đẹp đây!”

A Hùng bất mãn nói: “A Vĩ, tối nay sau khi đi qua, tôi liền ăn người phụ nữ xinh đẹp này! Còn là người đầu tiên chiếm hữu cô ta!”

“Yêu, nghe người thuê chúng ta nói cô ta còn là xử nữ, A Hùng, động tác của cậu cần phải nhẹ nhàng một chút, nếu không một mình cậu là có thể lấy mạng của cô ta rồi.”

“Biết biết, sao cậu nói nhảm nhiều như vậy.”

Một bàn tay thô ráp ghé tòm trực tiếp cầm lên cổ áo của Mặc Khuynh Thành, cô cảm giác không còn mấy giây nữa, mình sẽ trần truồng trước mặt hai người xa lạ.

Nhưng mà, một giây tiếp theo liền nghe thấy A Hùng không nhịn được nói: “A Vĩ, nút áo này thật khó cởi!”

“A Hùng, sao cậu vô dụng như vậy, tránh ra, để tôi.”

A Vĩ cũng thử cởi nút áo ra, đáng tiếc nút áo có chút phức tạp, chính là không thể cởi ra được.

“MD, nút áo kiểu gì vậy, A Hùng, cậu trực tiếp cởi quần đi!”

“A Vĩ, không phải vừa rồi bảo tôi phải nhẹ nhàng sao.”

“Cậu đàn hả, bảo cậu nhẹ nhàng chứ có phải bảo cậu dịu dàng đâu!”

“A, a.”

Mặc Khuynh Thành thấy thất lưng bên hông dễ dàng liền bị tháo ra, A Hùng ngồi dậy, nhanh chóng cởi quần áo ra.

“Rạch.”

Đó là tiếng A Hùng trực tiếp xé quần áo mình ra.

“A Hùng, đây chính là quần áo của cậu đó.”

“Không sao, tôi đợi không kịp.”

Mặc Khuynh Thành nắm chặt quả đấm, tự nói với mình, nhịn thêm một lát nữa, một lát nữa.

Bàn tay của A Hùng di chuyển ở bên hông của mình, anh ta từ từ đưa vào bên trong áo, trong miệng có phát ra tiếng làm cho người ta buồn nôn: “A Vĩ, da của cô ta thật đẹp, làm sao bây giờ, tôi rất phấn chấn.”

“A Hùng, cậu làm nhanh lên một chút, lão tử cũng đợi không kịp!”

“Đợi chút đợi chút, để cho tôi sờ một chút.”

Mặc Khuynh Thành cảm giác bàn tay bên hông từ từ đi lên, rốt cục đưa tay phải ra.

“A.”

Mặc Khuynh Thành mở hai mắt ra, đá văng cánh tay của A Hùng ra, lại nhanh chóng đâm một dao.

“A!”

“A Hùng, cậu sao rồi?”

A Vĩ tiến lên, nhìn cánh tay anh ta máu chảy đầm đìa, tức giận nói: “A đầu chết tiệt, trên người có dao!”

Mặc Khuynh Thành cười lạnh một tiếng, “Các người đã có gan làm chuyện như vậy, sẽ phải có gan chuẩn bị gánh hậu quả!”

A Vĩ biết cô nói không sai, nhưng vẫn tròn mắt nhìn cô, “Được, vốn định nhẹ nhàng với cô một chút, xem ra là cô thích khẩu vị nặng.”

“A Vĩ, chúng ta tiến lên.”

“Được.”

Mặc Khuynh Thành tựa vào giường, nắm chặt dao nhỏ trong tay, đây là lúc ra cửa quay lại cầm đi, không nghĩ tới tới nay đã cần đến, nhưng mà bản thân bây giờ còn không biết có thể tỉnh táo được bao lâu, hai người trước mắt mặc dù đã đã thương được một người, cô cũng không đối phó nổi.

Làm sao bây giờ, vì sao thời gian trôi qua chậm như vậy, tại sao Mặc Dận còn chưa tới!

Lúc trước ở phòng rửa tay, tín hiệu bị chặn lại nhưng chỉ có tác dụng đối với điện thoại bình thường, với điện thoại mình thì vô dụng.

Mặc gia có điện thoại riêng, tín hiệu đều là xuyên quốc gia, cho nên sau khi Hạng Giai xuất hiện, cô ở phía sau Lê An An gửi tin tức cho Mặc Dận.

Cô không biết hiện giờ đã qua bao lâu, ánh đèn mờ ảo làm cô bực phát mất đi ý thức.

Không được!

Mặc Khuynh Thành mạnh mẽ cắn đầu lưỡi của mình, cố gắng nhìn hai người từ từ tiến lại gần mình.

1, 2, 3...

“Oanh!”

Mặc Khuynh Thành nhanh chóng đẩy A Vĩ ra, sau đó đứng dậy, một tay một chân đồng thời giơ ra ngoài.

“A.”

Hai người đồng thời kêu lên.

Chân trái Mặc Khuynh Thành đạp vào giữa đùi quần A Vĩ, tay phải đâm vào sau lưng A Hùng.

Cô thừa dịp hai người cũng không còn phản ứng kịp, chạy thẳng ra cửa.

“Ầm.”

Mặc Khuynh Thành lo lắng mở cửa, nhìn A Vĩ che phía dưới từ từ đứng lên.

“Rắc rắc.”

Mở ra!

Mặc Khuynh Thành chạy ra ngoài, chỉ nghĩ thấy đường liền chạy theo, còn không kịp nhìn về phía sau lưng.

“Mau đuổi theo!”

“Nha đầu kia, đứng lại cho lão tử!”

Chạy mau, chạy mau!

Mặc Khuynh Thành đã không biết mình chạy đến đâu rồi, hiệu lực thuốc mạnh ngoài dự tính của cô, cho dù thính thoảng đâm bản thân một nhát, hiệu quả càng ngày càng kém.

“Phanh!”

“Cẩn thận.”

Một đôi tay ôm lấy bên hông mình, âm thanh như dòng nước suối chảy vào nội tâm cô, đem đoàn lửa kia dập tắt được một chút.

Mặc Khuynh Thành nghe thấy tiếng gào sau lưng, chỉ kịp nói một câu: “Cứu tôi.” Liền hôn mê bất tỉnh.

Tổng Phi Bạch lo lắng gọi: “Tiểu thư, tiểu thư, cô tỉnh lại đi!”

**

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời xuyên qua kính thủy tinh, chiếu rọi lên giường trắng như tuyết.

Người dưới chăn khẽ động một chút.

“A.”

Mặc Khuynh Thành mắt nhắm mắt mở, đau nhói trên đầu khiến cho cô nhất thời không nhớ được tối qua đã xảy ra chuyện gì.

“Chi nha.”

“Cô đã tỉnh?”

Mặc Khuynh Thành theo bản năng trả lời “Vâng” một cái, sau đó...

“A...”

Thanh âm điệp tai nhức óc khiến cho Tống Phi Bạch trực tiếp che lỗ tai lại.

“Àm.”

Tống Phi Bạch nhìn ly nước vỡ vụn trên đất, lại nhìn về phía Mặc Khuynh Thành đang cảnh giác nhìn mình trên giường, bất đắc dĩ thở dài một cái.

“Cô đừng sợ, tôi sẽ không làm hại cô.”

Mặc Khuynh Thành đem cả người nhét vào trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu, trải qua một phen hù dọa, cô rốt cục cũng nhớ được tối qua xảy ra chuyện gì, cũng biết người đàn ông trước mặt là người đã cứu mình.

“Cảm ơn anh đã cứu tôi.”

Tống Phi Bạch là thợ phào nhẹ nhõm, nếu là cô không nhớ ra chuyện tối qua, vậy anh không phải là có mồm miệng nghìn lần cũng không nói được.

“Không cần khách khí, dù thế nào đi nữa, tôi cũng không thể để cô trẻ vị thành niên ném ở quán rượu được.”

Mặc Khuynh Thành chân thành nói: “Cho dù anh ném tôi ở quán rượu, cũng không có nghĩ tới giao tôi cho đám người kia.”

Tống Phi Bạch vừa nghe lời này xong, không cần suy nghĩ cũng biết là đám người kia, chỉ là...

“Cô là một cô gái, làm sao lại trêu chọc phải đám lưu manh du côn kia, mà mà cô trốn thoát được, bằng không sáng nay trang đầu báo chính là cô.”

Mặc Khuynh Thành kinh ngạc nhìn về phía anh, “Anh biết tôi là ai?”

“Ban đầu thì không biết, nhưng mà bây giờ biết rồi, cô chờ tôi một chút.”

Tống Phi Bạch xoay người ra khỏi phòng, một lát sau, lại bùng lên một chén cháo trắng cùng với một tờ báo.

“Hình cô trúng xuân dược mới nhất, tôi cũng không có cách nào, may nhờ cô đã làm hạ được một ít, sau đó tôi giúp cô kiểm tra một chút, nếu là không có vấn đề gì, cô có thể về nhà rồi.”

“Anh là bác sĩ?”

“Thế nào, không giống sao?”

“Không phải, nói thế nào đây, nếu là bác sĩ trong bệnh viện cũng giống như anh, có lẽ toàn bộ phụ nữ đều sẽ ở trong bệnh viện suốt.”

Tống Phi Bạch bật cười một tiếng, “Xem cô còn có sức nói đùa như vậy, tôi nghĩ vấn đề cũng không lớn, trước hết cô uống chén cháo này đã, sau đó sẽ cho cô xem đầu trang báo hôm nay một chút.”

Mặc Khuynh Thành lấy tờ báo kia trước, trang đầu tờ báo chắc là mình, tựa đề nổi bật là: Người mới làm loạn cùng một đám đàn ông.

“Anh chính là như vậy mà biết tôi là ai?”

Tống Phi Bạch cười nói: “Tôi ngược lại không nghĩ tới ngay cả đầu trang báo đều là cô, bạn học Mặc Khuynh Thành, rốt cuộc có nhiều người hận cô vậy.”

Một tay Mặc Khuynh Thành mở ra, rất là bất dĩ nói: “Điều này cũng không có cách nào, ai bảo tôi trời sinh khí chất đây!”

Tống Phi Bạch muốn từ trên mặt cô phát hiện ra một chút tâm tình của cô, vậy mà cũng không có.

Cho dù loại chuyện đó không hề xảy ra thật, nhưng mà tạo thành bóng ma trong lòng thì không thể nào là không có, nhất là khi em gái Tổng Nguyệt Bạch đã nói với mình, trên người của cô, có rất nhiều vết dao, vết thương trên người cô với chiếc dao trên tay cô có hình dáng rất giống nhau, rất khó tưởng tượng, là ý chí sức lực gì có thể khiến cô kiên trì chạy thoát như vậy.

Anh quyết tâm giấu xúc động trong lòng đi, rất khách quan nói: “Thân thể cô mặc dù không sai biệt lắm, nhưng những vết thương trên người cô có thể cần một khoảng thời gian để khôi phục lại.”

“Anh có thể nói thẳng là có thể để lại sẹo gì hay không luôn đi.”

Tổng Phi Bạch nhìn về mặt bình tĩnh của cô, không đành lòng nói: “Hiện tại khoa học kỹ thuật hiện đại như vậy...”

“Tôi biết.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp cắt đứt lời của anh, kiên định nói: “Chỉ là vết sẹo thôi, ít nhất là tôi vẫn còn sống.”

Tổng Phi Bạch muốn đưa tay nắm lấy bàn tay trắng nhợt đang nổi đầy gân xanh cầm chặt chần kia, nhưng giữa đường lại thu trở lại.

Cô không cần đồng tình, cũng không cần an ủi, hướng chỉ, mình chẳng qua là bèo nước gặp nhau.

Nghĩ tới đây, trong lòng bị kiềm hãm, tùy ý bật cười, một buổi tối ngắn ngủi mà thôi, mình tội gì nghĩ vì cô như vậy, hôm nay chia tay, sau này chỉ có thể gặp cô ở trên ti vi mà thôi.

Nghĩ như vậy, nụ cười trên miệng anh nhạt đi mấy phần, nhìn Mặc Khuynh Thành nghiêm túc uống cháo, nói: “Tôi nghĩ người nhà cô nhất định đang gấp gáp tìm cô, lát tôi đưa cô về.”

Mặc Khuynh Thành để thìa xuống, nói: “Không cần, tôi gọi họ đến đón là được rồi.”

“Vậy cũng được, tối hôm qua lúc trở lại điện thoại đã vỡ rồi, cô dùng điện thoại ở đầu giường gọi là được rồi.”

“Được, cảm ơn.”

Sau khi Tổng Phi Bạch rời khỏi phòng, nụ cười trên mặt Mặc Khuynh Thành trong nháy mắt liền biến mất, trong đôi mắt sâu thẳm mờ mịt.

Cô không biết Lê An An có chạy kịp hay không, cũng không biết Mặc Dận sau đó có chạy đến quán rượu hay không, càng không biết bạn cùng lớp vào lúc không tìm thấy cô, Hạng Giai sẽ giải thích thế nào, rất nhiều không biết xuất hiện ở trong đầu cô.

Cô không muốn nghĩ đến kết quả xấu nhất, có lẽ Lê An An không trốn ra được, có lẽ Mặc Dận căn bản không quan tâm mình, có lẽ mấy người bạn học kia một chút cũng không có thêm đề ý đến mình, có lẽ ...

Cô có thể làm bộ rất kiên cường, có thể nói cho Tổng Phi Bạch biết là mình không sao, mấy vết sẹo kia một chút cũng không ảnh hưởng đến mình, chuyện tối ngày hôm qua căn bản không xảy ra.

Nhưng mà.

MD nó thật sự xảy ra!

Ngoài cửa.

Tổng Phi Bạch không biết mình bị làm sao, anh gọi điện xin nghỉ, sau đó lại đi tới cửa phòng Mặc Khuynh Thành ngây ngốc đứng ở đó.

Bên trong yên tĩnh, nhưng trực giác lại nói với anh rằng, cô đang một mình lau vết thương.

“Leng keng, leng keng.”

Tổng Phi Bạch nhăn mày, từ mắt mèo nhìn ra ngoài, sau đó mở cửa chống trộm ra.

“Tổng Nguyệt Bạch, em tới làm gì vậy?”

“Anh cả, em tới giúp công tử thay thuốc đó! Chẳng lẽ anh đòi giúp cô ấy sao?”

Tổng Phi Bạch lúc này mới nhớ tới, có chút lúng túng nói: “Em nói cái gì vậy, cô ấy tỉnh rồi đó, cũng uống cháo xong rồi, em đi lên giúp cô ấy thay thuốc đi.”

“Vâng.”

“Cốc cốc cốc.”

Mặc Khuynh Thành vừa nghe được tiếng gõ cửa, giọng có chút khàn khàn nói: “Mời vào.”

Tống Nguyệt Bạch thò cái đầu nhỏ của cô vào, nói: “Công tử, tôi là Tống Nguyệt Bạch là em gái của Tống Phi Bạch, tôi tới thay thuốc cho cô.”

Mặc Khuynh Thành hơi động người một cái, vừa đứng đứng vào vết thương.

“A...”

Tống Nguyệt Bạch vội vàng đi lên trước, đỡ bả vai của Mặc Khuynh Thành, đem nệm đặt ở phía sau lưng cô.

“Công tử, người chậm một chút, vết thương trên người có mấy vết rách lớn, nếu mà rách ra, sẽ chảy ra rất nhiều máu.”

Mặc Khuynh Thành đau đến mặt trắng bệch, cười khổ nói: “Dù sao cũng sẽ không kém hơn hiện tại, nứt ra liền nứt ra đi.”

Tống Nguyệt Bạch chính nghĩa nói: “Công tử, thân là nô tỳ của người, tôi tuyệt đối không cho phép người có suy nghĩ như vậy.”

Mặc Khuynh Thành nói: “Cô rõ ràng không phải là nô tỳ, mà là ma ma.”

Hai tay Tống Nguyệt Bạch thổi phồng mặt, khoa trương nói: “Công tử, tôi còn trẻ đẹp như vậy, sao lại là ma ma được, hơn nữa làm ma ma cũng không thể thành thiếp thân phục vụ người, càng không thể nào vì người mà thay quần áo.”

Vừa nói, cô liền đưa tay cởi áo của Mặc Khuynh Thành xuống, nhẹ nhàng cởi băng gạc ra, vừa làm vừa oán trách, “Công tử, là tên khốn kiếp nào hạ xuân dược với công tử làm ra hành động ác độc này, người mau nói cho tôi biết, tôi để cho đoàn thị vệ đi giết hắn ta!”

Mặc Khuynh Thành nói: “Yên tâm, thù của bốn công tử, đến lúc đó nhất định sẽ phái mọi người, mang mọi người giết hết bốn phương!”

“Bốp bốp.”

“Động khâu liền động khâu, động tay làm gì, phía trên xong rồi, cởi quần ra đi.”

Cởi quần?

Mặc Khuynh Thành tròn to cặp mắt, nhìn Tống Nguyệt Bạch trong lòng vui vẻ, sau đó nghĩ không cần nói cho người của Đại trang viên, mình nhìn công tử trần truồng, hắc hắc hắc hắc, nghĩ một chút liền kích động!

“Công tử, người không cần xấu hổ đâu, chúng ta đều là nữ, nhưng mà nếu công tử muốn, tôi cũng vui vẻ đồng ý.”

Cô nhìn của gương mặt thẹn thùng Mặc Khuynh Thành, nhưng trong đầu lại nghĩ đến hình ảnh mình nằm trên giường nhỏ, bên cạnh là một đồng nô tỳ đang thẹn thùng...

Hình ảnh thật là đẹp, không dám nghĩ tới tiếp.

Nô tỳ bên cạnh cố gắng kiềm chế cảm xúc trong lòng để thay thuốc cho công tử xong, cô mới hài lòng cầm một đồng băng gạc dính máu ra khỏi cửa phòng.

“Anh cả, anh xử lý tiếp đi, em đi làm nước trái cây cho công tử.”

Tống Phi Bạch nhìn cô mạnh mẽ nhét khay đồ vào trong tay mình, lại nhìn về phía Tống Nguyệt Bạch đang loay hoay làm việc, đột nhiên cảm giác chênh lệch hơi lớn, chẳng lẽ anh ruột cũng không quan trọng bằng công tử sao?

Anh nhìn em gái của mình đang cầm một ly nước trái cây vội vã lên lầu, còn mơ hồ nghe thấy tiếng của cô lưu lại trong không khí.

“Anh cả, anh ở đây ngâm chút trà đem lên đây.”

Tống Phi Bạch chấp nhận xử lý băng gạc, đổ nước vào bình trà, chậm chạp đi lên lầu.

Vừa mới mở cửa, liền nghe thấy Tống Nguyệt Bạch kể chuyện xưa, vừa nói vừa khoa chân múa tay.

“Nàng là đóa hoa hồng, nàng rất xinh đẹp, rất mỏng manh, hơn nữa còn có chút làm bộ. Nàng nói nàng sợ gió, sợ lạnh, nàng muốn nói là nàng dùng cảm, nhưng mà thật ra là nàng đang dùng vẻ yếu đuối của nàng để thu hút sự chú ý của công tử, vì vậy, công tử dùng cả người ôm lấy thân thể mềm mại của nàng.”

“Ha ha.”

Tống Phi Bạch không kiềm chế được bật cười, ai có thể nghĩ tới nữ hán tử Tống Nguyệt Bạch, lại ngồi kể chuyện, thậm chí còn tự ôm lấy mình.

“Tống Phi Bạch, anh cười cái gì!” Sau đó phát hiện hình tượng của mình có chút không tốt, lại nhỏ giọng nói: “Anh cả, anh bị điểm huyết cười sao?”

Tống Phi Bạch khẽ lắc đầu, giây tiếp theo liền lập tức ngừng cười, “Khụ khụ, tôi mang trà lên cho hai người.”

Tổng Nguyệt Bạch tiến lên nhận lấy, trước tiên rót một chén cho mình uống một hớp, sau đó nói: “Công tử, không có độc, mời dùng.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều là dở khóc dở cười.

Cứ như vậy, Tổng Phi Bạch ngồi ở một bên nhìn Tổng Nguyệt Bạch làm trò, Mặc Khuynh Thành thỉnh thoảng cười, buổi sáng cứ như vậy mà trôi qua.

“Ừng ục...”

Đột nhiên, một tiếng truyền ra từ trong bụng Tổng Nguyệt Bạch.

Cô cười lúng túng, nói: “Bụng tiên sinh kháng nghị.”

Tổng Phi Bạch đề nghị: “Nếu không buổi trưa tôi làm mấy món, ăn cơm xong cơm trưa rồi đưa cô về nhà?”

“Anh sẽ nấu cơm?”

“Anh cả, anh lại muốn tự mình xuống bếp!”

Mặc Khuynh Thành cùng với Tổng Nguyệt Bạch đồng thời nói.

Ánh mắt Tổng Nguyệt Bạch trực tiếp sáng lên, vô hình lau nước miếng, nói: “Công tử, người ở lại dùng cơm đi, tay nghề của anh tôi có thể so với đầu bếp năm sao, chỉ là bình thường anh ấy rất bận rộn, không có thời gian làm, hôm nay khó có được làm một lần, tuyệt đối không thể bỏ qua.”

Mặc Khuynh Thành nhìn hai người, sau đó gật đầu một cái, “Chỉ là tôi muốn gọi điện thoại về nhà trước đã.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 94

Mặc Khuynh Thành thuần thục bấm một dãy số, nghe trong loa tiếng “Đô đô”, trong lòng cũng nhảy lên theo.

“Alo, đây là Mặc gia.”

Nghe điện thoại chính là dì Trương, giọng của bà lại có chút khàn khàn.

Trong lòng Mặc Khuynh Thành đau xót, rốt cuộc người nhà là lo lắng cho mình nhất.

“Dì Trương, con là Khuynh Thành.”

“Tiểu, tiểu thư!”

Bên kia đột nhiên xuất hiện thêm mấy giọng nói khác.

“Cái gì, cục cưng? Mau đưa điện thoại cho tôi!”

“Em gái em gái, em như thế nào rồi, có bị thương không?”

“Cục cưng, con ở chỗ nào, lo lắng chết bà nội rồi.”

“Cục cưng, cục cưng, con có nghe được chúng ta nói không?”

“Được rồi, các người mau để cho Lão Tử nghe điện thoại, từng người từng người nói nhiều như vậy, các người bảo cục cưng trả lời làm sao kịp?”

Cuối cùng, là Mặc Ngật nghe điện thoại.

“Cục cưng, con có khỏe không?”

Giọng của ông rất trầm, tràn đầy cẩn thận, chỉ sợ đâm vào chỗ đau của Mặc Khuynh Thành.

Cô nói: “Ông nội, con không sao, ngày hôm qua con được người ta cứu, buổi chiều con sẽ trở về.”

“Được, được, con không sao là tốt rồi, chúng ta tốt hơn nên cảm ơn người ta thật tốt, nếu không buổi chiều chúng ta đến đón con?”

“Ông nội, không cần, buổi chiều tự con trở về là được rồi.”

“Vậy, được rồi, trên đường con nhất định phải cẩn thận.”

“Vâng.”

Cúp điện thoại, Mặc Khuynh Thành đã đi xuống lầu.

“Anh cả, công tử bị thương không thể ăn cay.”

“Anh cả, công tử bị thương không thể ăn hải sản.”

“Anh cả, công tử bị thương không thể ăn đồ lạnh.”

“Anh cả, công tử...”

Tổng Phi Bạch không chịu nổi nữa nói: “Tổng Nguyệt Bạch, rốt cuộc là em nấu cơm hay là anh nấu?”

Tổng Nguyệt Bạch vô tư nói: “Đương nhiên là anh, cho nên anh phải thỏa mãn khẩu vị của công tử nhà em đó.”

“Vậy em là bác sĩ hay anh là bác sĩ?”

Tổng Nguyệt Bạch vô tư nói: “Là anh.”

“Vậy em nói nhiều như vậy làm gì, làm như anh không biết sao!”

“Em sợ anh không nhớ thôi! Thân thể công tử không chịu nổi chút tổn thương nào, nếu không Đại trang viên sẽ đánh chết em.”

“...” Vậy em không sợ anh đánh chết em trước sao?

Trong tay Tổng Nguyệt Bạch cầm chiếc đĩa không ngừng quơ múa, không nhịn được nói: “Tổng Phi Bạch đồng chí, động tác làm ơn nhanh chóng lên một chút, anh có biết anh đang làm một chuyện vô cùng vĩ đại không, chỉ cần làm cho công tử no bụng, ban thưởng đương nhiên là không thể thiếu.”

“Như vậy xin hỏi ma ma, ban thưởng cái gì đây?”

“Đương nhiên là...”

Tổng Nguyệt Bạch ngây ngốc nhìn Mặc Khuynh Thành mỉm cười.

“Công, công tử, sao người lại xuống đây?”

“Tôi xem xem hai người có bạc đãi bụng của bốn công tử không.”

Tổng Nguyệt Bạch ưỡn ngực, dùng chọc chọc vào Tổng Phi Bạch đang nấu cơm.

“Đồng chí Tổng Phi Bạch, anh có nghe thấy lời của công tử chưa, công tử đích thân tới, anh còn không mau vớt an.”

Động tác trên tay Tổng Phi Bạch tăng nhanh, nói: “Công tử yêu quý, bởi vì đầu bếp đang phải hoàn thành chuyện rất quan trọng, không có cách nào để ra vớt an được, xin lượng thứ.”

Tổng Nguyệt Bạch trừng mắt, cau kinh trách mắng: “Đồng chí Tổng Phi Bạch, không có chuyện gì là có thể lớn hơn công tử, vì anh là lần đầu tiên phạm lỗi, tạm tha cho anh lần này.”

Mặc Khuynh Thành đi lên trước, nhìn động tác của Tổng Phi Bạch thuần thục, nói: “Không nhìn ra ma ma tìm cho bốn công tử một đầu bếp tốt như vậy.”

Tổng Nguyệt Bạch nghe được cô khích lệ, lại có chút xấu hổ, “Công tử, nô tỳ lập tức được thăng chức từ nô tỳ lên ma ma sao, có câu nói này thật tốt, vừa mới nhậm chức, nhất định phải nghiêm nghị một chút.”

“Tổng ma ma nói cực phải, như vậy Đại trang viên của bốn công tử, liền nhờ cậy vào ma ma quản lý cẩn thận vậy.”

“Tuyệt đối không phụ lòng công tử!”

Tổng Phi Bạch nhìn hai người, không tiếng động mà cười một cái, lại càng nghiêm túc chuẩn bị thức ăn bữa trưa.

Hai tiếng sau, Tổng Phi Bạch mới thở ra một hơi, lau lau mồ hôi trên trán, nói: “Được rồi.”

Tổng Nguyệt Bạch ngồi ở trên ghế sa lon, vội vàng đỡ Mặc Khuynh Thành dậy, sau đó hắng giọng nói: “Truyền vào.”

Cả bàn thức ăn tinh sảo được Tổng Phi Bạch đi lại năm lần mới bùng lên hết.

Mặc Khuynh Thành giắt mình nhìn thức ăn trên bàn, không khỏi giờ ngón tay cái cho anh, “Nghe mùi thơm và bề ngoài, chính là cái này!”

Tổng Phi Bạch gấp cho cô một cái cánh gà, nói: “Mùi vị ngon mới là tốt nhất.”

Mặc Khuynh Thành vừa mới chuẩn bị cầm đũa lên, cánh gà trong chén liền bị một đôi đũa khác gấp đi.

“Tổng Phi Bạch, anh lại không lấy xương gà ra, nếu công tử bị hóc thì làm sao bây giờ.”

Khóe miệng Mặc Khuynh Thành giương lên, rốt cuộc cô yếu ớt cỡ nào đây?

Tổng Nguyệt Bạch nhanh chóng đem cánh gà ra ngũ mã phanh thây, sau đó gấp thịt đưa lên, đưa tới bên miệng Mặc Khuynh Thành.

“Công tử, có thể ăn rồi.”

Mặc Khuynh Thành nhìn chằm chằm miếng thịt kia, cả người không được tự nhiên, “Ma ma tôi có thể tự ăn được.”

Tổng Nguyệt Bạch trực tiếp lắc đầu, nói: “Công tử, thân là người của Đại trang viên, toàn bộ đều lấy công tử làm trọng, người cũng đừng từ chối.”

Mặc Khuynh Thành bắt đắc dĩ, ra hiệu cầu cứu với Tổng Phi Bạch.

Tổng Phi Bạch vội vàng cướp đi miếng thịt trên đũa của Tổng Nguyệt Bạch.

“Tổng Phi Bạch, anh làm cái gì vậy!”

Tổng Phi Bạch cười nói: “Nguyệt Bạch, anh là anh trai của em, em cũng không đối xử với anh tốt như vậy.”

“Đó không giống nhau, anh cả, em rể của anh là phải theo tiêu chuẩn như công tử để chọn, anh không thể đem anh trai với chồng tương lai đánh đồng được!”

“Oanh!”

Một vết sét xoẹt qua, Mặc Khuynh Thành cùng Tổng Phi Bạch trực tiếp biến thành cả người đen xì.

Tổng Phi Bạch không thể tin được chồng tương lai của em gái mình lại là con gái, nghĩ tới chuyện này, cả người anh liền không thể đối diện được.

“Nguyệt Bạch, em sẽ không tìm một người con gái đấy chứ?”

Tổng Nguyệt Bạch vút cho anh một ánh mắt “Anh thật ngu ngốc”, nói: “Anh cả, em không hề phát hiện, anh lại như vậy!”

“Không phải là em nói muốn tìm một người giống như công tử sao?”

Tổng Nguyệt Bạch trực tiếp không vui, “Tổng Phi Bạch, anh có thể xi nhục em, nhưng không thể dùng giới tính xi nhục công tử nhà em!”

What!

Tổng Phi Bạch lần đầu tiên cảm thấy có phải não mình không đủ dùng.

“Tổng ma ma, sao anh lại xi nhục công tử nhà em?”

Gương mặt Tổng Nguyệt Bạch nghiêm túc, “Tổng Phi Bạch, công tử không thể dùng giới hạn giới tính để nói tới, công việc rất vĩ đại, cô ấy có thể vì người yêu mà từ bỏ tự do, cô ấy có thể hy sinh tính mạng vì người đó, cô ấy còn có thể vì bọn em, đưa ra phúc lợi, còn có thể vì Đại trang viên, nghiêm túc hỏi tên của từng người, cũng viết ra câu chúc phúc của bản thân.”

“Công tử khiến cho bọn em biết được, mình tình không phải là xa không thể với, cao cao tại thượng, cô ấy đem bản thân mình đặt ở cùng một chỗ với bọn em, cho bọn em ấm áp, cho bọn em tin tưởng và ngưỡng mộ.”

“Mỗi người ở Đại trang viên, cũng có thể trở thành người hâm mộ công tử mà thấy kiêu ngạo, bọn em không quan tâm người ngoài nói như thế nào, nhưng mà bọn em biết, công tử tốt là đủ rồi.”

Mặc Khuynh Thành bởi vì lời này của Tống Nguyệt Bạch, mà chân động không biết nên nói cái gì.

Mình thật sự như cô ấy nói sao, cho bọn họ nhiều ấm áp như vậy sao?

Cô tự nhận là không có.

Ngọc Diện công tử, chỉ là vì tranh với Tô Thụy, sau lại phúc lợi, là lúc Lê An An nhắc nhở, mới đem phát ra ngoài, về phần ký bán Album, cũng chỉ là bởi vì cô cảm thấy một trăm người này cũng có Album thuộc về họ thôi.

Cô không biết, thì ra là việc làm lơ đẳng này, lại để lại cho người hâm mộ nảy sinh ra ý nghĩ như vậy.

Thu lại tâm tình, Mặc Khuynh Thành nói: “Ma ma, cô nói nhiều như vậy, có thể làm cho bụng của bốn công tử đói meo.”

Tống Nguyệt Bạch vừa nghe, nào còn thêm quan tâm Tống Phi Bạch, gấp mấy món ngon vào trong chén của Mặc Khuynh Thành.

“Công tử, người mau ăn đi, không đồ ăn sẽ nguội.”

Sau khi ăn xong, Mặc Khuynh Thành liền được hai người đưa về Mặc gia.

Cửa nhà Mặc gia.

Mặc Khuynh Thành nhìn nhà Mặc gia quen thuộc qua cửa kính xe, tay đặt trên tay lái bắt đầu thấy nặng nề.

“Không định xuống sao?” Tống Phi Bạch nhìn cô do dự, mở miệng nói.

Mặc Khuynh Thành nở nụ cười khó coi, “Có lẽ là hơi lo lắng thôi, thật ra thì anh không biết, tôi đang giận một người ở trong đó.”

Tống Phi Bạch nhẹ giọng, dịu dàng như một luồng gió mát.

“Sau đó thì sao?”

Mặc Khuynh Thành nói tiếp: “Tôi hôm qua có lẽ tôi không cần chặt vật như vậy, mặc dù Hạng Giai đã chặn tín hiệu đi, nhưng điện thoại di động của tôi vẫn còn tín hiệu, tôi đã tìm đến người tôi tin tưởng nhất.”

“Người đó không tới?”

Mặc Khuynh Thành cúi đầu, lâu đến mức làm cho Tống Nguyệt Bạch ở phía sau phải mở miệng.

Đáng tiếc bị Tống Phi Bạch dùng ánh mắt ngăn lại.

“Không có...”

Thanh âm yếu ớt giống như tiếng muỗi vang lên.

Không có, Mặc Dận chưa đến, cô đem tất cả hi vọng gửi gắm trên người anh, nhưng mà tại sao, anh lại không đến, toàn bộ cung chiều lúc trước đều là giả vờ sao?

Mặc Khuynh Thành càng nghĩ càng cực đoan, tay nắm tay lái không ngừng nắm chặt, giống như muốn bóp vỡ nó.

“A?”

Một bàn tay ấm áp bao lấy bàn tay nhỏ bé của mình, cô ngẩng đầu lên, thấy mặt Tống Phi Bạch tràn đầy dịu dàng.

“Có cái gì nghi ngờ cứ nói ra đi, không nên giấu ở trong lòng.”

Mặc Khuynh Thành lầm bầm nói: “Nói ra liền có thể giải quyết sao?”

“Không biết.”

Anh nói: “Có lẽ là không giải quyết được, nhưng mà không nói, vẫn là tự hành hạ mình, một ngày nào đó cô sẽ hối hận mất.”

“Nhưng mà...”

“Tôi hiểu bản khoăn của cô, cô đây là đang nghĩ, nếu nói ra sẽ phá hư tình cảm của hai người thì làm sao bây giờ, hoặc là người đó giải thích nhưng không thuyết phục cô thì lại nên làm cái gì bây giờ, nhưng những thứ này đều là giả thiết, cô không phải là người đó, làm sao sẽ biết tình huống lúc đó, hoặc là người đó đã đi đây?”

Đúng vậy, lẽ đâu Mặc Dận đến rồi..

Mặc giả cách quán đó có nửa giờ đường xe, nếu là khi đó tắc đường thì sao?

Cho dù Mặc Dận có chạy như thể nào đi nữa, cũng không thể đến trong vòng hai mươi phút được, đúng không, nghĩ như vậy cũng sẽ không sai, cho nên, không thể trách người đó, Mặc Khuynh Thành, người đó là vô tội, người đó, chẳng qua là người đó không phải anh ruột...

Vốn tưởng rằng tảng đá trong lòng sẽ được thả xuống, nhưng không nghĩ tới lại càng bế tắc hơn.

“Không muốn nghĩ liền không nghĩ nữa, không ngừng nghĩ sẽ loạn, hoặc là cô không muốn nó, một ngày nó liền tự động rõ ràng.”

Mặc Khuynh Thành vừa nghĩ, liền đem mớ suy nghĩ này vứt ra đằng sau.

Cô nhìn về phía Tống Phi Bạch, người cứu cô hôm qua, mới vừa rồi anh lên tiếng, rõ ràng là bèo nước gặp nhau, tâm địa lại thiện lương đến vậy, bác sĩ, cũng đều như vậy sao?

Tống Phi Bạch thấy Mặc Khuynh Thành nhìn mình như vậy, không khỏi sờ mặt mình, hỏi: “Trên mặt tôi có hoa sao?”

Khóe miệng Mặc Khuynh Thành cong lên, “Ừ, mở ra một đóa hoa rất lớn.”

“Vậy hoa kia tên gì?”

“Đóa hoa kia gọi là ‘Hoa Giải Ngữ’.”

Tống Nguyệt Bạch ngồi phía sau đột nhiên chui ở giữa hai người, cười hi hi nói tiếp: “Anh cả, em phát hiện ra anh rất có khí chất hoàng hậu nương nương, nếu không anh suy nghĩ một chút đi?”

Tống Phi Bạch trực tiếp đẩy đầu của cô ra, “Cái gì mà hoàng hậu nương nương, tại sao em không nói anh thích hợp làm mưu sĩ?”

Tống Nguyệt Bạch nghiêm trang lắc đầu, “Không không không, một mình công tử mưu lược có thể giết chết bốn phương, anh cả thích hợp làm chính cung nương nương hơn, quản lý hậu cung ba nghìn giai lệ, mới vừa rồi còn khoan dung độ lượng như vậy, người như vậy không phải là làm hoàng hậu nương nương sao! Có phải hay không, công tử?”

Mặc Khuynh Thành cố ý nén cười, nghiêm túc nói: “Tống ma ma nói rất đúng, bốn công tử cảm thấy chủ ý này rất tốt, chính là không biết ý ái phi thể nào?”

Tống Phi Bạch nhìn ánh mắt hài hước của cô, ý định vừa động, nói: “Nếu công tử cũng nói như vậy, vậy bốn cung liền cố gắng mà làm, phần trách nhiệm rất nặng nề đi.”

Mặc Khuynh Thành ngạc nhiên, cô không nghĩ tới Tống Phi Bạch sẽ đáp ứng.

“Anh cả anh đáp ứng?” Tống Nguyệt Bạch sợ hãi kêu lên.

Tống Phi Bạch rất bất đắc dĩ nói: “Không có cách nào nha, ai bảo đáng đáp anh xuất sắc như vậy, ngay cả bản thân công tử cũng đã lên tiếng, huống chi...”

Anh dừng lại, đưa mắt về phía Mặc Khuynh Thành, nói: “Anh cảm thấy công tử mọi mặt đều là đứng đầu, nếu mà bỏ qua một phu quân tốt như vậy, anh nhất định sẽ hối hận không kịp.”

“Ha ha.”

Tống Nguyệt Bạch trực tiếp phun nước miếng, kinh ngạc nhìn Tống Phi Bạch ngồi ở vị trí tài xế.

Đây là anh trai nghiêm chỉnh dịu dàng của mình sao? Ban đầu cô còn lo lắng anh quá thông minh, chuyện tình cảm đều là âm, lo lắng tương lai cô sẽ không có chị dâu, nhưng mà bây giờ dưới tình huống thế này, đột nhiên mở miệng?

Chẳng lẽ...

Cô nhìn về phía Mặc Khuynh Thành ngồi ở chỗ phó lái, cô cẩn thận quan sát một phen, cho ra kết luận, anh trai mình vẫn còn có chút không xứng với công tử.

Không phải nói gia thế không được, trình độ học vấn không được, là cảm giác.

Anh trai ở chung một chỗ với công tử, mặc dù khiến cho người ta cảm thấy rất hòa hợp, nhưng mà đó càng giống như là tri kỉ hơn.

Cô có chút mất mát, chẳng lẽ duyên phận của cô với công tử chỉ có thể dừng lại ở một lần ngoài ý muốn này?

Không được!

Cùng lắm thì sẽ để anh trai làm tiểu tình nhân của công tử, làm Tổng ma ma, cô có quyền lợi tìm người bầu bạn với công tử, có câu nói nước sa không chảy ruộng ngoài, huống chi còn biết gốc biết rễ, tuyệt vời!

Quyết định chủ ý Tổng Nguyệt Bạch quyết định vào thời khắc này thay đổi hành động.

“Công tử, người nói chúng ta hữu duyên như vậy, nếu không chúng ta trao đổi số điện thoại đi? ID QQ cũng được.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp đọc số di động của mình ra, sau đó nói: “Không có gì không được, không phải chỉ là một dãy số thôi sao, chi là...”

“Tôi biết, không thể lộ ra ngoài, công tử người yên tâm, tôi sẽ không làm ra chuyện gây hại cho người.”

Tổng Nguyệt Bạch còn kém thề với trời nữa.

Mặc Khuynh Thành cười nói: “Nếu Tổng ma ma đều như vậy, tôi cũng có thể yên tâm rồi.”

Tổng Nguyệt Bạch còn đang đắm chìm trong lời “Bây tỏ” của cô, một giây tiếp theo cô liền cảm thấy mình được kéo vào trong lồng ngực nhỏ nhắn ấm áp.

“Tổng ma ma, cảm ơn cô.”

“Không, không cần khách khí như vậy.”

Tổng Phi Bạch thấy vậy, khẽ mỉm cười.

Sau đó Mặc Khuynh Thành mở cửa xe, trước khi đi ra, nói với hai người họ: “Cảm ơn hai người, cho dù là tối hôm qua, hay là hôm nay.”

“Phanh.”

Hai người bên trong xe nhìn Mặc Khuynh Thành đi tới trước cửa nhà, tiếng chuông cửa vang lên. Cửa lớn lập tức mở ra, cô được đi vào, sau đó cửa đóng lại, hết thấy đều trôi chảy như vậy.

Tổng Phi Bạch thu hồi tầm mắt lại, nổ máy, chạy như bay.

Mặc gia.

“Cục cung, cuối cùng con cũng trở lại, để bà nội nhìn một chút, xem có bị thương không?”

Mặc Thúy Tư vẫn đợi ở cửa, lúc chuông cửa vừa vang lên, lập tức mở cửa ra, thấy mặt Mặc Khuynh Thành mang theo nụ cười, nước mắt trực tiếp tràn ra.

“Bà nội, con rất khỏe, để bà lo lắng rồi.”

Mặc Khuynh Thành nhẹ nhàng lau nước mắt trên gò má bà, đưa tay ôm lấy, nói tiếp: “Bà nội, con đã trở về rồi.”

“Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi.”

“Có phải là cháu gái bảo bối của tôi đã về rồi không, sao tôi lại nghe thấy tiếng của nó vậy?”

Mặc Khuynh Thành lớn tiếng nói: “Ông nội, con đã về rồi.”

Sân nhà vang lên tiếng bước chân dồn dập, tất cả mọi người nhanh chóng chạy lên trước.

“Cục cung, lo chết ông nội mà.”

“Cục cung, mau để cho cha nhìn con xem nào.”

“Mặc Tuyền Thần, con tránh ra, cục cung, sắc mặt con sao lại tái nhợt như vậy, có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

“Em gái, anh hai đã biết ai là người tính toán em rồi, chỉ cần một câu nói của em, anh hai liền làm cho cả nhà cô ta không sống nổi.”

“Bốp.”

“Hư đồn, bây giờ là thời kì pháp chế, ngày xưa Lão tử cùng chủ tịch chiến đấu vất vả vì đất nước như vậy, chính là để cho con làm xằng làm bậy sao?” Mặc Ngật khiển trách một phen, quay đầu nhìn Mặc Khuynh Thành nói: “Cục cung à, con nói cho ông nội, muốn dạy dỗ đám người kia như thế nào, đòn gằn cũng không đem ta để ở trong mắt, nhớ ngày đó...”

“Lão già, nhớ ngày đó nhớ ngày đó, ông có bản lĩnh vào quan tài mà nhớ ngày đó nữa đi, hiện giờ cháu gái của ông bị bỏ thuốc, ông vẫn còn như vậy!”

Mặc Ngật đem thao thao bất tuyệt nín xuống, “Bà già chết tiệt.”

“Ông nói cái gì?”

Mặc Ngật vội vàng nói sang chuyện khác, “Cháu gái, cháu nói đi, là dùng bốc dỡ làm tám mảnh, hay là dùng hỏa hình, hoặc là bị bắn chết? Không được không được, cái này quá tiện nghi cho bọn họ rồi, nếu không buổi tối Lão tử dẫn con đến nhà bọn họ, trực tiếp trói cô ta lại, tùy con xử trí.”

Những người khác nghe được lời của ông, đầu đầu hắc tuyến.

Vừa nói là xã hội pháp trị xong? Sao lúc ông nói ra lại giống như thời cổ đại phong kiến vậy?

Mặc Khuynh Thành tiếng từng bước lên, ôm lấy cánh tay của Mặc Ngật, nói: “Ông nội, chuyện lần này có thể để cho cháu tự mình xử lý không?”

Mặc Ngật nhìn sâu cô một cái, nói: “Khuynh Thành, cháu xác định?”

Mặc Ngật rất ít khi gọi Mặc Khuynh Thành là Khuynh Thành, gọi như vậy, liền đại biểu là ông đang nghiêm túc.

Mặc Khuynh Thành kiên định gật đầu một cái, nói: “Vốn nghĩ rằng con thật lòng đối xử, cho dù không thể trở thành bằng hữu, nhưng cũng sẽ không thành như vậy. Có lẽ đang chứng minh cho một câu nói, người thiện bị người ta bắt nạt, con không để ý chuyện mình làm, tùy ý mới khiến cho bọn họ không hề kiêng nể như vậy.”

“Con cũng không thể cứ núp dưới mọi người được, thật muốn là như thế, mọi người giúp con dạy dỗ một lần, sau này còn có lần thứ hai, lần thứ ba, thậm chí còn nhiều hơn, con muốn làm cho bọn họ biết, con không chỉ có bối cảnh mạnh mẽ, Mặc Khuynh Thành con, trừ bối cảnh ra, cũng không phải là để bọn họ bắt nạt được.”

“Được, được, được!”

Mặc Ngật liên tục nói “Được” ba lần, gậy chống trong tay không ngừng gõ xuống sàn nhà.

Ông cười ha ha một tiếng, “Đây mới là con cháu Mặc gia! Mặc gia không phải là bọn họ có thể trêu chọc được, đúng vậy, Mặc Khuynh Thành cũng đồng ý không phải là người để bọn họ có thể trêu chọc. Cục cưng, ta cảm thấy hãnh diện vì con!”

Cả người Mặc Khuynh Thành tỏa ra tự tin, sức mạnh tỏa ra toàn thân, đôi mắt giống như tỏa ra khí phách.

Tất cả mọi người tại chỗ, giờ phút này cũng tin tưởng, tương lai Mặc Khuynh Thành, sẽ đi đến đỉnh cao, trở thành người làm cho người khác ngưỡng mộ.

Sau đó, đang lúc mọi người nghỉ ngơi lấy lại sức để giải quyết vấn đề, Mặc Khuynh Thành trở về phòng nghỉ ngơi.

“A.”

Mặc Khuynh Thành nằm ngửa, nhìn trần nhà màu vàng nhạt, suy nghĩ không biết đã bay đi hướng nào.

“Cốc cốc.”

Mặc Khuynh Thành do dự, nói: “Mời vào.”

Cửa phòng mở ra, bóng dáng Mặc Dận cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt cô.

Vừa rồi ở dưới lầu, mặc dù cô nhìn thấy Mặc Dận, nhưng mà trong lúc mọi người lo lắng, cô không nghe được câu nào của anh, chỉ lẳng lặng đứng ở phía ngoài cùng, nhìn mình.

“Có chuyện gì sao?”

Mặc Khuynh Thành vừa mở miệng, liền không nhìn được cúi đầu không nhìn anh, cho dù lúc trên xe Tống Phi Bạch đã khuyên lon một phen, nhưng giờ phút này, cô không đối mặt được, cho nên, cô lựa chọn thu lại tất cả tâm tình, giống như với người xa lạ, đối với anh.

Dưới ánh mắt của Mặc Dận nhìn không sót cái gì, dưới cảm đầy râu, nhưng, vậy thì sao?

Coi như cô chỉ liếc mắt nhìn liền hiểu rõ ràng, thì thế nào.

Tối hôm qua anh, nếu không phải cô mang theo dao nhỏ, nếu không phải là Tống Phi Bạch, có lẽ bây giờ, anh như vậy, mình là vô duyên có thể thấy thời.

Mặc Dận cúi đầu, trong mắt tràn đầy tia máu, giọng nói khàn khàn làm cô giật mình ngây ngốc.

“Cục cưng, thật xin lỗi...”

Thật xin lỗi tối hôm qua anh không đến kịp, thật xin lỗi tối hôm qua anh để cho cô sợ hãi lo lắng, thật xin lỗi, anh không có bảo vệ cô thật tốt...

Trong lòng Mặc Khuynh Thành rất chất, loại cảm giác này giống như là ăn quả hồng chát, cả dạ dày đều ngập tràn cảm giác này, khiến cho cô cả người đều không thoải mái.

“Không có, không có chuyện gì, bây giờ không phải em rất tốt sao.”

Lời này thốt lên, một chút cũng không có dừng lại.

“Cục cưng, em bị thương.” Mặc Dận rất khẳng định nói.

Hoặc là Mặc Khuynh Thành che giấu rất tốt, nhưng mà anh vẫn nhìn ra được, lúc cô vừa mới bước vào cửa kia, anh cũng biết, cục cưng được nâng trong lòng bàn tay, lại một lần nữa bị thương.

Kể từ lần ngã từ trên cầu thang xuống phải nhập viện đó, anh nhìn Mặc Khuynh Thành im lặng không nói gì, khi đó anh liền tự nói với mình, anh tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy một lần nữa.

Nhưng mà...

Mặc Dận siết chặt quả đấm, nếu không phải là hiện tại Mặc Khuynh Thành vẫn còn ở đây, anh nhất định sẽ đánh lên mặt mình một cái.

Tuyệt đối không cho phép cục cưng bị tổn thương nữa, tuyệt đối không cho phép cục cưng bị tổn thương nữa, tuyệt đối không để cho cục cưng khóc, tuyệt đối không cho phép...

Nhiều lần tuyệt đối không cho phép như vậy, nhưng bây giờ thì sao, ngay cả lời thề tự nhủ với bản thân cũng không làm được, anh còn có tư cách gì mà bảo vệ cục cưng cả đời đây!

Mặc Dận, yêu nhiều năm như vậy, rốt cuộc coi là cái gì.

Mặc Khuynh Thành không nghĩ tới Mặc Dận sẽ nhìn ra mình bị thương, cho nên, cũng là bởi vì chuyện này, khi đó mới không mở miệng, chỉ sợ một giây tiếp theo nói ra lời quan tâm sẽ khiến mọi người lo lắng theo sao?

Những suy nghĩ kia bị cô ném ra sau ót, nếu như Tống Phi Bạch nói như vậy, từ từ buông ra, cứ để tự nhiên.

Cô đột nhiên cảm giác được, tối hôm qua Mặc Dận vì nguyên nhân gì mà không kịp đến cũng đã không quan trọng, anh giờ phút này, không tiếng động tự nói với mình, trình độ quan tâm của anh đã ngoài dự đoán, như vậy, đủ rồi.

Mặc Khuynh Thành đi xuống giường, đi tới trước mặt Mặc Dận vẫn đứng ở ngoài cửa sổ, đưa tay kéo lấy tay của anh, kéo anh đi vào.

“Cách xa như vậy, có phải anh muốn nói mấy câu rồi liền đi không?”

“Không.”

Mặc Khuynh Thành để anh ngồi ở trên ghế, sau đó bước vào phòng vệ sinh.

Mặc Dận theo tầm mắt nhìn sát bóng dáng của cô, nhìn cô tiến vào phòng vệ sinh, nghe tiếng động và cả tiếng nước chảy ở bên trong, anh cũng cảm thấy, đây là trời cao ban ơn cho anh.

Thật tốt, cô lại trở về bên mình.

Chỉ chốc lát sau, Mặc Khuynh Thành cầm khăn lông ướt át đi ra, “Tối rồi không ngủ đi, cũng không chăm lo cho mình thật tốt đi, hiện giờ em cũng đang bị thương, anh thật muốn một người bị thương đi chăm sóc anh sao?”

“Dĩ nhiên không!”

Mặc Dận vừa định đứng dậy, liền bị Mặc Khuynh Thành kéo trở về ghế.

“Ngồi im, đừng lộn xộn nữa, em động vào vết thương, xem anh có đau lòng không.”

Mặc Dận vừa nghe được, vội vàng ngồi xuống không dám động dậy, chỉ còn dư lại một đôi mắt di chuyển linh hoạt.

Mặc Khuynh Thành cười một tiếng, sau đó nghiêm túc lau mặt của anh.

Từ trán xuống lông mày, rồi đến sống mũi, cuối cùng là đến cằm đầy râu kia.

Giữ tay của người kéo Mặc Khuynh Thành vào trong lòng.

Cô biết Mặc Dận là người thích sạch sẽ, mỗi ngày xuất hiện, đều là rất sạch sẽ. Tóc tai chỉnh tề, cằm sạch sẽ tron bóng, ngay cả sắc mặt, đều là đỏ thắm.

Dáng vẻ hiện tại, tóc tai rối tung, sắc mặt u ám, quần thâm ngay dưới mắt, không có râu ria, quần áo trên người vẫn là bộ hôm qua mặc lúc trước khi cô ra khỏi nhà, cổ áo đã mở ra một nút áo, vạt áo lộ ra ngoài.

Sau khi Mặc Khuynh Thành lau sạch sẽ, lúc đang chuẩn bị rời đi, lại bị kéo lại.

“Cục cưng, không cần đi.”

Mặc Dận nắm lấy cô rất chặt, lồng ngực phập phồng mãnh liệt nói cho cô biết, Mặc Dận sợ cô rời đi.

Mặc Khuynh Thành nhếch miệng lên, giọng nói hết sức dịu dàng, an ủi anh, “Dận, em chỉ đi vào phòng vệ sinh, sẽ không đi đâu nha.”

Ai ngờ, Mặc Dận trực tiếp cầm lấy khăn lông, ném tới trên bàn, dùng sức kéo lại.

“Ài.”

Mặc Khuynh Thành ngồi lên trên đùi Mặc Dận, đột nhiên đụng vào vết thương của cô.

“Cục cưng, em sao rồi, có phải rất đau hay không, nói cho anh biết, anh nhìn cho em.”

Nói xong, làm bộ kéo áo lên.

“Dừng tay.”

Mặc Khuynh Thành ngăn động tác của Mặc Dận lại.

Mặc Dận dùng giọng nói khàn khàn của mình dụ dỗ cô, “Cục cưng ngoan, để anh nhìn một chút, đều là anh không tốt, không có chú ý đến vết thương của em ở đâu, anh thật đáng chết.”

“Bóp.”

Mặc Dận hung hăng đánh cho mình một cái tát, sức lực rất mạnh, má phải trực tiếp đỏ lên.

“Dận!”

Mặc Khuynh Thành sợ hãi kêu lên, cuống quýt cầm khăn lông trên bàn lên, thoa lên má phải anh.

“Mặc Dận, anh làm gì vậy, có phải anh điên rồi hay không!”

Mặc Dận thấp giọng nói: “Toàn bộ đều là lỗi của anh, đều là anh không tốt, cục cưng, em biết không, nhìn quần áo vứt đầy đất, trên đất còn có cả vết máu, lòng anh đều không ngừng nhảy, anh rất là sợ, rất sợ những thứ kia đều là của em, rất sợ rằng anh cứ như vậy mà mất đi em, cục cưng, toàn bộ đều là lỗi của anh, là anh không có bảo vệ em thật tốt, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Mặc Khuynh Thành ôm lấy Mặc Dận luôn nói xin lỗi, nói: “Không sao, Dận, em biết, em biết anh không phải cố ý, Dận, không quan trọng, không phải bây giờ em vẫn tốt sao, mấy vết thương kia qua một thời gian sau liền lành thôi, không có chuyện gì đâu, rất tốt, em vẫn còn ở đây, vẫn luôn ở đây, sẽ không rời đi...”

Thư phòng

Trừ Mặc Khuynh Thành và Mặc Dận ra, mọi người đều tập trung ở đây.

“Cha, chuyện như vậy, thật để cho con bé tự giải quyết sao?” Mặc Tuyên Thần nhìn Mặc Ngật ngồi ở vị trí chủ vị.

“Đúng vậy, ông nội, cho đến bây giờ em gái chưa từng tiếp xúc qua những thứ này, mặc dù em ấy nói muốn tự mình giải quyết, nhưng mà chúng ta có thể len lén giúp một tay.”

Mặc Ngật nhìn lá trà trôi nổi trong chén trà trên tay, không có chút rõ ràng nói: “Giúp một tay? Các người đều không được phép đi giúp một tay.”

“Tại sao có thể như vậy! Không phải em ấy là cháu gái của ông sao, không phải ông hiểu em ấy rõ nhất sao, ông cũng không nhìn dáng vẻ của em gái lúc vừa rồi sao, em ấy làm bộ như rất khỏe mạnh, nhưng mà chúng ta đều là người đã từng ở trong quân đội ra, chút máu kia, làm sao có thể không nhìn thấy, nếu không phải là em gái muốn gạt, chúng ta đã sớm hỏi, cũng không biết em ấy bị thương có nghiêm trọng hay không.”

Mặc Ngật nhìn về phía anh, khiển trách: “Ta dạy cho cháu những thứ kia, chính là để cho cháu bên ngoài một mặt bên trong một mặt sao?”

“Nhưng mà cục cưng với con không giống nhau, em ấy là...”

“Nó là con cháu Mặc gia, có thể có cái gì không giống nhau! Người Mặc gia, cũng bị bắt nạt thành như vậy, chẳng lẽ nó muốn giống như người hiền lành tha thứ cho bọn họ? Mặc dù tính tình nó rất hiền, nhưng nó có ranh giới cuối cùng của mình, nếu là xảy ra chuyện như vậy còn không biết phản kích thế nào, nó liền không xứng làm người Mặc gia!”

Sắc mặt mọi người ở đây trầm xuống.

Sau đó liền nghe thấy Mặc Ngật nói một câu: “Đừng quên, nó ở tối hôm qua, nhưng thiếu chút nữa là bị xâm phạm thậm chí có thể mất mạng.”

Bọn họ trầm mặc không nói. Chuyện tối ngày hôm qua, bọn họ cũng không dám nghĩ, nếu là Mặc Khuynh Thành không có tự cứu, không gặp được Tổng Phi Bạch, như vậy hết thấy sáng nay, bọn họ có thể gánh nổi sao?

Lan Tuyết Mai vẫn trầm mặc nói: “Cha, nhưng mà cục cưng vẫn luôn được chúng ta cưng chiều, nó thật sẽ không...”

“Sẽ không!” Mặc Ngật kiên định nói: “Bởi vì nó là người của Mặc gia.”

Trên Internet.

Tiểu yêu chạy mau: Đây là chuyện gì xảy ra, công tử thế nào rồi?

Ta là an mộ hi công tử: Công tử làm sao có thể làm ra loại chuyện này! Đại trang viên nhiều người như vậy, muốn kiểu nào chả có, mấy người đơn giản chính là khó coi.

Bối Bối yêu công tử: Bây giờ truyền thông cũng không ưa người khác nổi tiếng sao? Công tử còn là vị thành niên, các người bắt đắ dĩ cô ấy như vậy, chúng ta có thể tố cáo lên tòa án!

Hoa hồng đỏ: Đoàn ma ma của Đại trang viên đã bắt đầu thảo luận, tất cả những chứng cứ bôi nhọ công tử chúng ta đều đã lưu giữ lại, chỉ chờ một tiếng, đại giết bốn phương.

Thị vệ Muggle: Công tử, đoàn thị vệ chúng tôi tùy tiện chọn ra một người cũng tốt hơn so với mấy người kia! Muốn cơ bắp có cơ bắp, muốn nhan sắc có nhan sắc, nếu như là thanh khổng, nơi này còn nhiều mà, dù sao đủ loại đáng về, đảm nhiệm an toàn, ps, Đại trang viên nhiều người như vậy cũng không lâm hạnh qua, mấy người kia... coi là loại thói tha ở gầm cầu tầng đá nào, chúng tôi ghê tởm!

Ngọc Diện công tử Mặc Khuynh Thành: Xin chào mọi người ở Đại trang viên, tôi là công tử, tối hôm qua là lớp chúng tôi tụ họp, nhưng mà sau đó lại bởi vì một bạn nữ, tính toán tôi và bạn thân tôi, nhưng rất may mắn là, chúng tôi bình an không bị gì hết. Chỉ là chuyện như vậy xảy ra trên người vị thành niên như tôi đây, tôi tự nhận không phải là người tốt, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ đắ tội với người khác, chuyện lần này nhắc nhở bốn công tử, bốn công tử còn quá lương thiện.

Hiện tại công tử phải nói, sự kiện lần này, bất kể là chủ mưu hay có đồng lõa, thậm chí là truyền thông, tôi cũng sẽ dùng luật pháp truy cứu trách nhiệm của các người, các người cứ chờ tòa án gửi đơn đi.

Tiếp theo, mọi việc tôi xuất hiện ở đâu, tôi không hy vọng thấy bóng dáng của mọi người, chuyện này, tôi giao cho đoàn thị vệ.

Sau đó, tôi chỉ muốn khuyên mọi người, Mặc Khuynh Thành tôi không phải là dễ trêu, nếu như các người đã chuẩn bị kĩ càng để trêu chọc tôi, như vậy sẽ phải gánh nhận tất cả trách nhiệm đi.

Ma ma bảo vệ công tử: Tuân lệnh công tử! Người xúc phạm công tử, giết! Người bắt nạt công tử, giết! Người nhục mạ công tử, giết!

Trái chanh không manh: Tuân lệnh công tử! Người xúc phạm công tử, giết! Người bắt nạt công tử, giết! Người nhục mạ công tử, giết!

Siêu nhân trứng đàn: Tuân lệnh công tử! Người xúc phạm công tử, giết! Người bắt nạt công tử, giết! Người nhục mạ công tử, giết!

...

Tất cả người ở Đại trang viên đều bình luận như nhau, mọi người phô ra quyết tâm đồng lòng đối đầu với tất cả xúc phạm!

Các người có thể không thích công tử, nhưng mà không thể bắt nạt người! Cô ấy là công tử của Đại trang viên chúng tôi, mỗi người chúng ta có tín ngưỡng riêng, bôi nhọ tín ngưỡng người khác, chúng tôi không tiếc bất cứ giá nào mà phá hủy!

Công tử thật là tốt, các người không thích, chúng tôi thích!

Tài hoa của công tử, các người không hiểu, chúng tôi hiểu!

Nỗ lực của công tử, các người không nhìn thấy, chúng tôi thấy được!

Người xấu kia, các người chuẩn bị chiến đấu cùng Đại trang viên đi!

Mọi người thấy bình luận không ngừng tăng lên, nội tâm tràn đầy rung động, rốt cuộc là Mặc Khuynh Thành là người như thế nào mới có thể khiến cho người hâm mộ có thể trung thành theo đuổi cô ấy như vậy? Bọn họ không khỏi tò mò, muốn vào tìm hiểu.

Ngày hôm nay, để cho bọn họ biết, thì ra là trên đời này, còn có không sợ lời đồn đắ như vậy, không sợ truyền thông, không hề e ngại mà dẫn Đại trang viên của mình đi đối kháng với kẻ địch gây tổn thương mình.

Bên trong phòng, Mặc Khuynh Thành ôm Mặc Dận ngủ, yên bình trầm tư.

Mặc Dận mới vừa rời mắt khổng chế ngoài dự tính của mình, nhưng lại vừa tỉnh táo vừa nghĩ, anh luôn luôn nói câu “Thật xin lỗi”, nhưng thật giống như tránh giải thích chuyện tối ngày hôm qua.

Là ảo giác của mình sao, cô cảm thấy, anh đang tiến hành một chuyện rất nguy hiểm..

“Cốc cốc cốc.”

“Tiểu thư, Lê tiểu thư tới.”

Mặc Khuynh Thành hoàn hồn, nói: “Được rồi, tôi lập tức xuống.”

Trong phòng khách, Lê An An bất an đi qua đi lại, mặc dù sáng nay cô biết Mặc Khuynh Thành bình an vô sự, nhưng mà nếu là không tận mắt nhìn thấy, cô vẫn không yên lòng.

“An An.”

Lê An An nghe được tiếng nói quen thuộc, vội vàng xoay người đi lên trước, hỏi: “Khuynh Thành, cậu không sao chứ?”

Mặc Khuynh Thành lắc đầu một cái, lời kéo cô ngồi lên trên ghế sa lon.

“Minh không sao, còn cậu?”

Lê An An vỗ ngực, đắc ý nói: “Minh là ai chứ, cho dù đánh không lại, mình cũng chạy thoát được nha.”

Sau đó mặt tức giận nói: “Khuynh Thành, cậu biết lúc tớ đến phòng bao thế nào không, thấy Hạng Giai ở đó đang nói chuyện vui vẻ, mình liền tức giận đánh tới, tiến lên liền cho một đấm, cô ta trực tiếp ngã xuống đất, cô ta còn nhìn mình vô cùng kinh ngạc!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó mình trực tiếp ngồi ở trên người cô ta, để cho Tống Tiểu Bảo vội vàng đến cứu cậu. Nhưng mà...”

Nói đến đây, gương mặt cô liền ảo não, cô xác định mình đã liều mình chạy, một giây đồng hồ cũng không dám trì hoãn, nhưng mà, tại sao vẫn không có vượt qua.

“Bọn họ tìm tất cả các phòng vệ sinh, sau đó tìm lễ tân, lễ tân cũng không nói cho bọn họ biết, bọn họ liền đập từng cái cửa một, cho đến khi thấy căn phòng kia...”

Lê An An không nói nổi nữa, giọng nói có chút nghẹn ngào, cô không biết Mặc Khuynh Thành xảy ra chuyện gì, máu trên giường vẫn chảy dọc từ bên trong ra ngoài cửa, bọn họ đi theo vết máu từng dòng, từng dòng, nhìn thảm nhà nhuộm máu đỏ, trong lòng vẫn lo lắng.

Đột nhiên, vết máu không còn nữa, bọn họ gấp gấp tìm bóng dáng của cô, nhưng là không có, một chút dấu vết cũng không có.

Cô không để ý mình đuối sức, đem toàn bộ đồ trong phòng đập tan, không có gì cả...

Đến bây giờ, cũng nhớ rõ ràng cảm giác sợ khi đó, nếu là Mặc Khuynh Thành không đành lòng chịu nhục, trực tiếp từ bỏ hết làm sao bây giờ, nếu là...

Nếu là, vĩnh viễn mất đi người bạn thân này, mình, nên làm cái gì bây giờ.

Mặc Khuynh Thành cảm nhận người bên cạnh khẽ run lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô, “An An, mình không sao, máu kia là của bọn hấn.”

“Có thật không?”

“Vây hã, mình chỉ bị kinh sợ, người cứu mình cũng là bác sĩ, cho nên mình được chăm sóc rất tốt.”

Lê An An lau khóe mắt ướt át, mang theo chút giọng mũi, “Cát bay vào mắt.”

Mặc Khuynh Thành bật cười, “Ừ, nhà mình cần phải dọn lại rồi, hạt cát cũng bay vào được.”

Sau đó, Lê An An mới hỏi: “Khuynh Thành, hiện tại cả lớp ai cũng biết chuyện Hạng Giai tính toán cậu, cậu định làm như thế nào?”

“Thái độ của bọn họ như thế nào?”

“Bọn họ đương nhiên là không tin Hạng Giai luôn chính trực lại là người như vậy, nhưng mà có vài bạn nữ đồng tình với cô ta, nói chẳng qua là bị tình yêu làm mờ đầu óc.”

Khỏe miệng Mặc Khuynh Thành tỏ ra vẻ giễu cợt, tình yêu? Thật sự tin tưởng nghĩ cô ta lấy có như vậy?

“Nhưng đại đa số bạn nam đều nói cậu với Dịch Hưng không có quan hệ gì, cô ta không đi hãm hại Văn Tư Tư ngược lại đi hại cậu, rõ ràng là lấy có, Khuynh Thành, cậu xem, lời Hạng Giai khi đó nói với chúng ta là thật sao?”

Mặc Khuynh Thành nhìn khay trà trước mặt, phía trên bày ra một đám hoa hồng đang nở rộ rực rỡ, cô lấy ra một đóa hoa, sao lẳng gai phía trên, trực tiếp bóp nát.

“Là thật hay giả cũng không sao, quan trọng là..., kết quả.”

Lê An An nhìn thoáng qua ngoan cường trong mắt cô, da đầu không khỏi tê rần, sau đó vừa nhìn, trong lòng thấy đầy, trước cảm thấy giống như là mình nhìn lầm.

Mình thật nhìn nhầm rồi sao? Cũng phải, Mặc Khuynh Thành làm sao sẽ xuất hiện tâm tình như vậy, mình nhất định nhìn nhầm rồi.

Đột nhiên, cô giống như nghĩ đến cái gì đó, kích động hỏi: “Khuynh Thành, Weibo kia của cậu thật là khí phách, còn có người của Đại trang viên nữa, đúng rồi, cậu có thấy mấy bình luận đầu tiên không, đó là mình đó! Mình là An ma ma của cậu, thế nào, mình muốn nói câu kia cũng rất khí phách.”

Mặc Khuynh Thành lộ ra nụ cười “Quả nhiên”, nhìn Lê An An trực tiếp sợ hãi kêu lên.

“Cậu sẽ không đoán được là của mình chứ!”

“Tên rõ ràng như vậy, mình không đoán ra cũng không cần làm bạn nữa rồi.”

Lê An An vừa nghĩ, cũng gật đầu nói: “Hình như vậy, nhưng mà sao mình lại thấy có cảm giác mát mát gì đó, ai, vốn tưởng rằng vui mừng biến thành trong dự tính.”

“Được rồi, đừng có loạn, mình còn có việc, cậu về trước đi.”

Lê An An vừa nghe xong, mặt trong nháy mắt liền phị xuống, phàn nàn nói: “Cậu sẽ để cho mình đi sao?”

“Lê tiểu thư, tiểu thư sớm đã bảo tôi chuẩn bị điểm tâm cho tiểu thư cầm đi rồi.”

Di Trương cầm lấy hộp đồ ăn xuất hiện ở trước mặt Lê An An, cô lập tức nở nụ cười, ánh mắt sáng lên đứng dậy nhận lấy, ngoài miệng còn nói: “Ài nha, Khuynh Thành sao cậu lại khách khí như vậy, còn chuẩn bị điểm tâm để mình mang đi, thật ngại nha.”

Mặc Khuynh Thành làm bộ quán quít, sau đó nói: “Di Trương, nếu An An ngại, liền đem điểm tâm xuống đi.”

Lê An An ôm cái hộp thật chặt, quát: “Nếu đã cho mình, chính là của mình, điểm tâm của mình, không cho lấy đi.”

“Ha ha.”

Lê An An khẽ giương mắt lên, lại phát hiện Di Trương đứng ở đó, chút ý định lấy hộp đồ cũng không có, lại yên lặng nhìn Mặc Khuynh Thành cười lên, thẹn quá thành giận.

“Mặc Khuynh Thành, cậu đùa giỡn lão nương!”

Vườn hoa Đê Đô lộng lẫy.

“Bốp!”

Quyển 1 - Chương 95: Rời đi

Edit: windy

Hạng Giai trực tiếp ngã trên đất, mẹ Hạng Kim Bình đau lòng đỡ cô dậy, xông lên hô với Hạng Lập: “Ông đánh con gái như vậy, có gì không thể từ từ nói chuyện sao!”

Hạng Lập giận đến ngón tay run lên, chỉ vào Hạng Giai, “Nói chuyện hần hoi? Bà bảo tôi phải nói chuyện hần hoi như thế nào! Hiện giờ nó trở nên như vậy đều do bà cưng chiều mà ra!”

Kim Bình nói: “Là tôi chiều con thì sao, huống chi Giai Giai đã làm cái gì, cô gái kia không phải là không xảy ra chuyện gì sao!”

Hạng Lập không tin nổi nhìn bà, vốn nghĩ người phụ nữ mình cưới về tính khí rất tốt, không nghĩ tới hôm nay lại nói ra lời như vậy.

“Kim Bình, lời như thế bà cũng nói ra được, cô gái kia vẫn còn nhỏ, Giai Giai không thể ra tay được!”

Kim Bình không sao cả nói: “Còn bé thì thế nào, Giai Giai của chúng ta không phải cũng còn bé sao, ông là Cục phó Cục vệ sinh, sợ mấy người thương gia kia làm gì.”

“Ngu ngốc! Đàn bà như bà thì hiểu cái gì, thương gia? Bọn họ chỉ là thương gia cũng tốt rồi!”

Lúc này Kim Bình mới nghe ra chút không đúng, nhìn sắc mặt nặng nề của ông, có chút bận tâm hỏi: “Ông xã, vậy làm sao bây giờ, Giai Giai là con gái duy nhất của chúng ta, con bé không thể xảy ra chuyện gì được!”

Hạng Lập nhìn về phía Hạng Giai trong ngực bà, có chút phức tạp hỏi: “Giai Giai, con nói cho cha biết, rốt cuộc là làm sao con có thể lấy được loại thuốc kia?”

Hạng Giai cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Con, con không biết.”

“Hạng Giai!”

“Mẹ.”

Kim Bình ôm cô thật chặt, không vui nhìn Hạng Lập, “Ông hung cái gì mà hung, cũng chỉ dọa được con gái!”

“Bà bảo tôi hung dữ, vậy bà hỏi lại nó xem, rốt cuộc là thuốc kia lấy ở đâu!”

“Cha, con không biết, con thật sự không biết!”

Nước mắt Hạng Giai rơi đầy mặt, cô thật sự không biết chuyện gì xảy ra, tối hôm qua đột nhiên bị Lê An An đánh, sau đó lại còn nói bỏ thuốc gì đó, làm mọi người mắng mình, cô còn cảm thấy oan ức đây!

Hạng Lập rõ ràng không tin lời của cô, “Kim Bình, bà xem xem, đến bây giờ nó còn không nói thật, bà định để tôi giải quyết như thế nào!”

Cho dù Kim Bình có cưng chiều Hạng Giai cỡ nào đi nữa, giờ phút này cũng có chút tức giận, “Giai Giai, đứa nhỏ này sao còn không nói thật, chẳng lẽ con thật muốn đến tòa án mới hài lòng.”

Hạng Giai cũng biết hôm nay Mặc Khuynh Thành đăng Weibo, kinh ngạc vừa lắc đầu, vừa khóc.

“Mẹ, con thật sự không nói láo, con thật sự không nhớ được, con không biết thuốc kia lấy ở đâu ra, cũng không biết tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, a, đầu con rất là đau, mẹ, con rất đau!”

Hạng Giai ôm đầu đau nhức, chột đẩy Kim Bình ra, xông ra khỏi nhà.

“Giai Giai!”

“Kít!”

“Làm cái gì vậy? Này, cô đi đứng không nhìn đường hả!”

Người đàn ông mặc đồng phục đồ đồng nghiệp của mình đứng dậy.

“Không sao.”

Hạng Lập giấu bất an trong lòng đi, đi lên trước hỏi: “Thật là ngại, hai người có bị thương ở đâu không?”

“Ngài là Cục phó phải không, chúng tôi là người của tòa án, đặc biệt đến đưa Hạng tiểu thư đến tòa án nói chuyện một chút.”

Trong lòng ông lộp độp roi, sao tòa án lại nhanh như vậy đã đến rồi. May mà vừa rồi Hạng Giai vừa chạy ra ngoài, nếu không..

Mặt ông không biến sắc, áy náy nói: “Thật là ngại, con gái mới vừa rồi như nổi điên rồi chạy ra ngoài, chúng tôi vừa mới chuẩn bị đuổi theo thì hai người đã tới rồi.”

“Thật là như thế?”

Bọn họ rõ ràng không tin.

Kim Bình vội vàng nói: “Thật sự là như vậy, chúng tôi trước vẫn muốn hỏi nó tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nó vẫn không nói, sau lại ôm đầu kêu đau, sau đó liền chạy ra ngoài.”

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, sau đó nói: “Như vậy đi, chúng tôi cùng nhau trở về tòa án nói rõ tình huống, hai người nhanh tìm ra cô ấy, nếu không, chuyện sẽ phát triển thế nào, không phải là tôi và hai người có thể gánh nổi.”

“Được, tôi hiểu, tôi nhất định lập tức đi tìm.”

“Nếu như vậy, chúng tôi đi trước.”

Đuổi được người của tòa án đi, nụ cười trên mặt Hạng Lập lập tức biến mất.

Kim Bình có chút kinh ngạc, “Ông xã, Giai Giai tính sao đây?”

Hạng Lập hừ lạnh một tiếng, “Nó như thế nào tôi làm sao biết được, hiện giờ người tòa án cũng đã tìm tới, nếu là nó không trở về thì tốt, quay lại sẽ chò vào tòa đi.”

“Hạng Lập, nó là con gái của ông, tại sao ông có thể vô tình như vậy!”

Hạng Lập mắt lạnh nhìn bà chất vấn, nói ra lời vô cùng tàn khốc.

“Kim Bình, tôi khuyên bà để cho tôi yên tĩnh đi, đến lúc đó tôi còn có thể bảo bà một chút, nếu không, bây giờ bà lập tức làm thủ tục li hôn với tôi.”

Kim Bình nhìn người chồng sống chung mười tám năm, lại không có chút tình cảm nào, từng bước lui về phía sau, đau khổ nhìn Hạng Lập.

“Hạng Lập, hôn nhân mười tám năm, con gái đã mười bảy tuổi, ở trong mắt ông cũng không quan trọng bằng quyền lực của ông sao!”

“Kim Bình, bà đừng nói như tôi có lỗi với bà, ban đầu lấy nhau, cũng bởi vì bà có giá trị lợi dụng, hiện tại chính là thời khắc quan trọng để bầu cục trưởng, tôi không thể bởi vì chút chuyện này liền bỏ qua chức vị gần ngay trước mắt được.”

Chút chuyện này?

Thì ra là ở trong mắt ông, quan trọng nhất vẫn là quyền lực của ông sao?

Vậy coi bà là cái gì, ban đầu sao bà lại đòi sống đòi chết muốn gả cho cái người nghèo kiết xác như này làm gì!

“Hắc, ha ha...”

Kim Bình điên cuồng nở nụ cười.

“Soạt...”

Trong mắt Kim Bình tràn ngập tia máu, “Hạng Lập, ông chỉ muốn thoát khỏi tôi, không có lỗi đâu! Cho dù tôi chết, biến thành ma tôi cũng không tha cho ông, không phải ông rất thích quyền lực sao, vậy chúng ta hãy cùng nhau xem, dù thế nào tôi cũng từng chút từng chút đem thứ ông yêu thích phá hủy hết!”

Hạng Lập liền biến sắc, nắm cổ tay của bà lại, “Kim Bình, bà có bản lĩnh thì nói lại lần nữa!”

Kim Bình mỉm môi, cười lạnh, “Thế nào, ban đầu ông thật nghĩ tôi không biết người ông yêu là ai sao? Nếu không phải là tôi bỏ qua chuyện cũ, ông cho rằng tiểu tình nhân đó có thể sống đến bây giờ sao.”

“Kim Bình, tôi cho bà biết, nếu bà dám làm hại Ôn Trinh, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho bà.”

Kim Bình hoàn toàn xem nhẹ cổ tay đang đau nhức, đau đớn đó sao sánh được với đau đớn ở trong lòng.

Xem đi, đây chính là người đàn ông mình yêu nửa đời người, trong lòng đều là tiểu tiện nhân đó!

Ôn Trinh, tại sao ngày xưa mày không chết đi, đi chết đi!

Hạng Lập nhìn Kim Bình luôn luôn cười âm trầm, trong lòng ông hốt hoảng, Ôn Trinh, người phụ nữ dịu dàng lương thiện đó, người vì mình thắm lặn nửa đời người, tuyệt đối không thể để bà ấy bị thương.

Nghĩ như vậy, lực trên tay ông càng tăng thêm, Kim Bình đau đến trực tiếp kêu thảm thiết.

“Hạng Lập, ông là tôi đau!”

Hạng Lập hừ một tiếng, “Người phụ nữ ác độc như bà còn biết đau?”

“Tôi phi! Hạng Lập, dù tôi có độc ác thế nào cũng mạnh hơn kẻ dựa vào phụ nữ như ông!”

“Bốp.”

“Hạng Lập, ông còn dám đánh tôi!”

Hạng Lập đập lên người bà một cái, “Kim Bình, tôi không chỉ muốn đánh bà, còn phải nhìn Kim gia dựa vào bà mà sống trở thành tên ăn mày kẻ mắng người đánh! Tôi sẽ đưa Ôn Trinh về, để cho bà phục vụ, để cho bà cả đời nhìn tôi cùng cô ấy có con trai con gái cùng nhau sống tương thân tương ái.”

“Con trai! Á tiện nhân Ôn Trinh đó sinh con trai cho ông, Hạng Lập, tôi muốn giết các người, giết các người! A!”

**

Bên này, quan tòa đang nghe người trở lại nói lại, nói: “Đã như vậy, hạn cho bọn họ trong vòng ba ngày phải tìm được Hạng Giai, nếu không vụ án này không có cách nào mở phiên tòa được.”

Sau khi Mặc Khuynh Thành nghe xong, trực tiếp xoay người rời đi.

Sau đó Mặc Dận cùng Mặc Giác đi theo.

Mặc Giác há mồm mắng to, “Đây là chuyện gì, Hạng Giai kia nhất định là chạy trốn rồi, chẳng lẽ chúng ta cứ chờ như vậy? Không được, em gái, anh bảo người tìm cô ta ra!”

“Anh hai, đã nói, chuyện này để em tự mình giải quyết.”

Trở về Mặc gia, Mặc Khuynh Thành trực tiếp trở về phòng.

Mở máy tính ra, đi lên một tìm kiếm văn phòng thám tử, tìm được một tấm thiệp, phía dưới có tám con số, sau đó màn hình máy tính tối om.

“Đỉnh.”

Khách dùng: Xin hỏi cần gì?

Mặc Khuynh Thành nhanh chóng đánh ra một hàng chữ: Tôi cần tìm giúp tôi vị trí cụ thể của Hạng Giai.

Khách dùng: Nhiệm vụ đơn giản, năm ngàn.

Mặc Khuynh Thành: Tôi còn muốn biết tại sao cô ta không nhớ ra được chuyện tối ngày hôm qua.

Khách dùng: Cái này có chút khó khăn.

Mặc Khuynh Thành: Bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, tôi chỉ cần biết nguyên nhân.

Khách dùng: Đồng ý.

Máy tính giây tiếp theo liền khôi phục như bình thường, Mặc Khuynh Thành lập tức dọn dẹp dấu vết, tắt máy tính đi.

Hacker này là kiếp trước cô thấy Tô Thụy dùng qua mấy lần, mỗi lần có thể tra ra được tin tức bí ẩn, giúp cho anh ta có thể hoàn thành từng mục một đơn đặt hàng, chỉ là không nghĩ tới bây giờ mình có cơ hội dùng đến.

Cho dù tòa án nói Hạng Giai phát điên chạy ra khỏi Hạng gia, ngay cả cha mẹ của cô ta cũng nói cô ta không nhớ được chuyện xảy ra tối hôm qua.

Làm sao có thể chứ, kí ức về tối hôm qua Hạng Giai điên cuồng vẫn còn mới mẻ, đáng tiếc phòng rửa tay không có camera, từ video camera lấy về được thì chỉ chứng minh được cô ta có vào phòng rửa tay nhưng không thể chứng minh được bốn người kia là do cô ta gọi vào.

Chuyện giống như lâm vào một ngõ cụt, chỉ cần Hạng Giai chết không thừa nhận, thì tòa án cũng không thể kết tội, chỉ có thể đem bốn người kia vào, chẳng lẽ để cho cô ta nhón nhơ ngoài phòng pháp luật?

Còn có thuốc trên tay Hạng Giai, hai loại thuốc tối hôm qua đều là loại mới nhất, chỉ có chợ đen mới có thể làm được, một học sinh trung học sao lại có thể lấy được loại thuốc này?

Mặc Khuynh Thành không nghĩ ra, hôm nay chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi tin tức.

Phòng của Mặc Dận.

Mặc Dận bấm điện thoại, “Alchibald.”

“Hi, Kellen, sao thế, anh có giải thích rõ ràng không?”

“Tôi không có giải thích.”

Trong điện thoại truyền đến một tiếng kinh ngạc, “Kellen, tại sao có thể không giải thích chứ, những chuyện anh làm cũng đều vì cô ấy.”

Giọng Mặc Dận trầm thấp, “Vậy thì thế nào, tôi vẫn không có bảo vệ cô ấy tốt.”

Alchibald có chút không hiểu tình cảm của người Trung Quốc, yêu thì phải dũng cảm nói ra, có vấn đề liền giải quyết, không hợp liền chia tay, chuyện đơn giản như vậy, tại sao đến chỗ anh lại không giống nhau, âm thầm hy sinh, cho dù Mặc Khuynh Thành gặp chuyện không may, cũng không giải thích cho bản thân nữa câu, chẳng lẽ anh không sợ cô ấy hiểu lầm sao?

Mặc Dận còn nói: “Alchibald, giúp tôi tìm một người, tên là Hạng Giai.”

“Hạng Giai? Hôm nay tôi cũng nhận được một đơn hàng nói là tìm người này, còn bảo tôi điều tra xem tại sao cô ta không nhớ rõ chuyện tối hôm qua, chẳng lẽ người tìm tôi điều tra là người yêu của anh? Wow, vậy có phải tôi nên đem tiền cọc trả lại không?”

Mặc Dận có chút kinh ngạc, anh không nghĩ tới Mặc Khuynh Thành tìm được Alchibald, “Không cần, sau này cô ấy tìm cậu, cậu cố gắng hoàn thành.”

Trong lòng Alchibald ớn lạnh, người trong lòng của chủ nhân anh, anh không tích cực hoàn thành, sau này nếu là biết thân biết phận, báo cáo với Mặc Dận, vậy tuyệt đối sẽ chết rất thảm.

“Tôi biết, người yêu của anh mà, sau này còn là bà chủ của tôi nha, tuyệt đối coi cô ấy là Thượng đế!”

“Vậy cậu cứ theo yêu cầu của cô ấy mà làm đi.”

“Tút...”

Alchibald nghe tiếng điện thoại cúp, chỉ chấp nhận gia tăng thêm tốc độ tìm kiếm tung tích của Hạng Giai.

Ngày thứ hai, Mặc Khuynh Thành vừa tỉnh lại liền lên kiểm tra web kia.

Ở phía dưới bình luận của cô, có một cái mới, cô mở ra, máy tính trong nhảy mắt lại tối sầm lại.

Vô Danh: Hạng Giai ở số 23 phố Hoàng Đồ.

Mặc Khuynh Thành nghi ngờ, tại sao lần này không phải là Khách dùng tiếp đãi mình?

Lúc này Vô Danh lại gửi đến một tin: Hạng Giai đột nhiên quên mất là bởi vì cô ta bị thôi miên.

Thôi miên?

Mặc Khuynh Thành nhanh chóng trả lời: Có cách nào xóa bỏ thôi miên không, để cho cô ta biết chuyện đêm đó?

Vô Danh: Không có cách nào, cô ta đã điên rồi.

Mặc Khuynh Thành sững sốt, đã điên rồi...

Vô Danh: Thông báo cho cô thêm một tin, tối nay sẽ có người đưa cô ta rồi đi.

Mặc Khuynh Thành: Tôi biết, tiền sẽ gửi cho anh.

Alchibald ở nơi khác vội vàng gõ: Không cần phải gấp, xem cô là khách hàng mới, vừa đúng người thứ một nghìn, cho nên tôi chiết khấu cho cô, đứng rồi, nếu sau này cần tôi giúp gì, không cần khách khí, tôi sẽ ưu tiên giúp cô xử lí.

Mặc Khuynh Thành cảm thấy người Vô Danh này giống như nhận ra mình, liền hỏi: Anh biết tôi?

Vô Danh: Dĩ nhiên biết! Đại danh của công tử rất nổi mà.

Mặc Khuynh Thành nghe nói như vậy, không chiếm lợi là người ngốc, nói với anh: Đã như vậy, lần sau liền làm phiền anh vậy.

Vô Danh: Không cần khách khí, đây là bổn phận của tôi.

Thoát ra xong, Mặc Khuynh Thành gõ cửa phòng của Mặc Dận.

“Cốc cốc cốc.”

A, tại sao không có tiếng trả lời?

Mặc Khuynh Thành trực tiếp đẩy cửa vào, thấy cả phòng không một bóng người, hỏi thăm: “Dận, anh ở đâu vậy?”

Cô nhìn quần áo xốc xếch trên giường, cô cầm áo sơ mi lên, lúc này, cửa nhà vệ sinh mở ra.

“Cục cung.”

“Chúng ra đi xuống một ... A!”

Mặc Khuynh Thành vội vàng quay đầu, xấu hổ hỏi: “Sao anh lại không mặc quần áo vậy!”

Bên hông Mặc Dận quấn một chiếc khăn tắm, giọt nước từ trên tóc rơi xuống dọc theo gương mặt, qua lồng ngực, cơ bụng, thấm vào khăn tắm.

“Em chờ một chút.”

Phía sau vang lên tiếng ma sát của quần áo với da thịt, một lát sau, liền nghe anh nói: “Được rồi.”

Mặc Khuynh Thành xoay người, bên tai đỏ lên, ánh mắt không biết nên rơi vào nơi đó.

“Cục cung, vừa rồi em nói chúng ta đi xuống kia?”

Mặc Dận trực tiếp nói sang chuyện khác, nhìn xuống nữa, không phải cô sẽ thẹn thùng đến chết không.

“À cái gì nhỉ, a, đi, chúng ta đi đến phố Hoàng Đồ.”

Mặc Dận khẽ nhú mày, phố Hoàng Đồ?

“Cục cung, chỗ đó không phải là nơi em có thể đến được.”

“Sao chỗ đó không thể đến được, không phải chỉ là phố của dân cờ bạc hay sao!”

Mặc Khuynh Thành vô tư trả lời, lại làm cho ánh mắt Mặc Dận trở nên u ám.

Làm sao cục cung lại biết được chỗ đó, đáng chết, cho nên mình cái gì cũng không biết, rốt cuộc là chỗ đó có vấn đề.

“Được rồi, chúng ta đi nhanh đi.”

Ban ngày phố Hoàng Đồ không náo nhiệt như buổi tối, trên đường yên tĩnh không một bóng người.

“Số 23, số 23, số 23...”

Mặc Khuynh Thành tìm qua lại nửa ngày, nhưng không thấy số 23, chẳng lẽ Vô Danh lừa gạt mình?

“Đi bên này.” Mặc Dận chỉ vào hướng một ngõ hẻm, nói.

“Là nơi này?”

“Ừ, vào xem một chút.”

Mặc Dận dẫn Mặc Khuynh Thành lượn quanh bảy tám ngõ quặt, cuối cùng cửa to màu đỏ xuất hiện ở trước mắt.

Số 23 phố Hoàng Đồ, Hồng lâu.

Mặc Dận tiến lên gõ cửa theo quy luật.

“Cốc cốc, cốc cốc cốc.”

“Chi nha.”

Cửa bị một ông già mở ra.

Lưng ông có chút gù, xanh xao vàng vọt, gầy trơ xương, kiểu áo Tôn Trung Sơn màu xám tro ở trên người ông đặc biệt lớn, tóc bạc đều rất chỉnh tề, trên sống mũi mang theo một cặp kính lão, chặn lại ánh mắt tràn đầy cơ trí của ông.

“Hai người là?”

“Lão Vương, chúng tôi tìm Thượng Văn Tiêu.”

Đang ở lúc Mặc Khuynh Thành cảm giác không giải thích được, ông già mở cửa lớn ra, nói: “Hai vị, mời.”

Mặc Khuynh Thành đi theo sau Mặc Dận đi vào tòa nhà.

Phố Hoàng Đồ khác với những sông bạc khác, quán bar cũng không giống, nơi này hết thấy đều trần đầy vẻ cổ đại.

Nóc nhà được quét vôi, ngay trước phòng hành lang, treo một tấm biển màu vàng kim mặt chữ đỏ ngẫu, liêu leo quanh bên trên, phía bên phải có một hành lang quanh co, chống đỡ lấy xà nhà màu đỏ thẫm, điêu khắc hình long phượng cuộn vào nhau. Nhìn kĩ, bọn chúng giống như có sức sống.

Người đi đến chỗ nào, ánh mắt của con rồng sẽ theo đến nơi đó, rất sống động. Mà bên phượng hoàng là một đoạn tường vân bao quanh, đôi cánh của nó, đầu ngẩng cao, giống như đang sợ hãi kêu lên.

Mặc Khuynh Thành cảm thán tài nghệ điêu khắc này, mỗi một thứ đều là giá cả trên trời, chỉ là không biết, chủ nhân của nơi này, rốt cuộc là người nào.

“Theo sát.”

Mặc Dận nắm thật chặt tay của Mặc Khuynh Thành, xuyên qua hành lang, đi vào bên trong.

Mấy cái sân xuất hiện trước mắt, cũng là màu đỏ, ngay cả hoa ở xung quanh cũng đều là hoa hồng đỏ tươi.

“Thật là hiếm thấy nha, ngọn gió nào đưa Mặc tiên sinh đến đây vậy?”

Giọng nói từ tầng hai truyền tới.

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt sáng lên, một thiếu niên thật tuấn tú.

Người đó tựa vào lan can, cả người mặc trường sam cổ đại màu đỏ, ngực mở ra, tóc cùng với thắt lưng, dùng dây cột tóc tùy ý ghim lên, lông mi cong cong, dưới đáy mắt là phong tình, môi mỏng thoa lên lớp son đỏ thẫm, chân ngọc trần lộ ra bên ngoài, như một yêu tinh.

“Tâm Thủy, xuống.”

Người đó lấy tay chống lên cằm, ngực rộng mở trực tiếp lộ ra ở trước mặt hai người, môi mỏng khẽ mở, nói ra lại làm cho Mặc Khuynh Thành nổi da gà.

“Mặc tiên sinh muốn gì ở tôi?”

Âm thanh kéo dài, trực tiếp kéo từ mười tám góc ngách, lan đến tận xương tủy.

“Công Thủy, xuống đây cho tôi.”

Không biết Công Thủy lấy ra từ chỗ nào một chiếc quạt, che nửa mặt, khẽ thở dài, “Khó được tới một lần, cũng không để cho gia thỏa thích gì.”

Nói xong, anh ta từ trên cầu thang đi xuống giống như mỹ nhân trong tranh, chậm rãi từ trong đó bước ra.

“Nói đi, lần này anh tới tìm người ta có chuyện gì?”

Chẳng biết từ lúc nào một thiếu niên mặc áo ngắn đem một cái ghế đến đối diện bọn họ, Công Thủy trực tiếp ngồi xuống.

Mặc Dận giống như thói quen, trực tiếp mở miệng nói: “Giao Hạng Giai ra đây.”

Công Thủy phẩy phẩy cái quạt, sau đó lại khôi phục bình thường.

“Anh muốn người thì người ta sẽ đưa sao, người tôi liền đưa, đây không phải phá quy củ của Hồng lâu, bảo người ta làm sao giao phó được.”

Trong lòng Công Thủy đều là ủy khuất, miệng đóng lại còn tròn mắt nhìn Mặc Dận một cái.

“Anh là chủ của Hồng lâu, ai dám nói gì.”

Mặc Khuynh Thành thế mới biết, vị xinh đẹp phong tình trước mặt này, là chủ của Hồng lâu!

Quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài..

Đột nhiên, quạt xuất hiện ở dưới cằm của mình.

Công Thủy hơi chạm qua da của cô, cẩn thận nhìn một phen, sau đó có chút ghen tỵ nói: “Da còn đẹp hơn cả tôi, cô gái nhỏ, cô có thể nói cho tôi bí quyết chăm sóc không? Tôi với cô có thể trao đổi nha.”

Mặc Khuynh Thành nói: “Vị mỹ nhân này, thật là cái gì cũng có thể trao đổi?”

Công Thủy trầm tư một hồi, nói: “Phải xem xem điều cô nói ra có đáng giá để trao đổi hay không nữa.”

“Vậy nếu là trao đổi Hạng Giai, có đáng giá hay không?”

Công Thủy trực tiếp lắc đầu, “Không đáng giá.”

Sau đó nói tiếp: “Đồ bỏ đi như vậy đưa cho bé đáng yêu của tôi, đều là xỉ nhục.”

“Như vậy, không biết tôi có thể mượn chỗ của mỹ nhân, xử lý tiếp chuyện ân oán của cá nhân không?”

“Cô với cô ta có ân oán?”

Mặc Khuynh Thành lắc đầu một cái, “Cô ta với tôi có thù.”

Công Thủy bừng tỉnh hiểu ra, nói: “Hóa ra là thứ bỏ đi bắt nạt em gái Mặc, thật là. Em gái Mặc, em quá hiền lành là không được.”

Mặc Khuynh Thành tiếp nhận nói: “Tôi biết.”

“Được lắm, tôi thấy em rất thuận mắt, em liền gọi tôi là chị Hồng đi, em gái, chị đây dạy em, thế nào để đối phó với những người không hài lòng em.”

Mặc Khuynh Thành ngạc nhiên, chị Hồng? Không thể nào, chẳng lẽ anh ta là Gay?

Mặc Dận nói: “Cục cưng, vận khí của em thật tốt, có rất ít người có thể lọt vào mắt của chủ tử Hồng lâu.”

Mặc Khuynh Thành vừa nghe xong, vội vàng cười nói: “Vậy không phải là em được lời sao? Chị Hồng, em rất mong chờ chị sẽ dạy em cách đối phó với những người đó như thế nào.”

Công Thủy hài lòng nhìn cô, “Ngoan, chị đây sẽ dạy em thật tốt, bảo đảm mê đắm vạn giai nhân, tức chết người ghen tỵ em.”

“Lão Vương, đưa Hạng Giai đến phòng Nhất Hào, rất lâu rồi không có động tay động chân, có chút ngứa tay.”

“Vâng.”

Công Thủy đi ở phía trước, Mặc Khuynh Thành cùng Mặc Dận đi theo ở phía sau bước vào bên trong phòng, mở cơ quan, tiếp tục đi xuống.

“Àm.”

“Những thuốc kia không phải của tôi, không phải của tôi, ha ha ha ha, Mặc Khuynh Thành, mày chết đi, đi chết đi!”

“Không, không, không! Tôi không phải là người hại cô ấy, không phải tôi! Tôi vô tội, tôi bị hãm hại! Các người không thể đối xử với tôi như vậy!”

“Thật là nhiều sao, sao đừng động, bắt được rồi, tôi bắt được rồi!”

Mặc Khuynh Thành đi xuống một bậc thang nữa, nhìn Hạng Giai giống như một tên ăn mày.

Hạng Giai thấy đột nhiên có nhiều người xuất hiện như vậy, cô ta sợ hãi lui về phía sau.

“Các người, các người là ai! Có phải là đến bắt tôi xuống âm tào địa phủ không! Các người đi đi! Không được bắt tôi, tôi là vô tội, tôi không có nói dối, cha mẹ, hai người đang ở đâu, mau tới cứu con!”

Công Thủy bước tới bên cạnh Mặc Khuynh Thành, hỏi: “Mềm lòng?”

Mặc Khuynh Thành nói: “Không, chỉ là cảm thấy có chút tạo hóa trên người.”

“Không mềm lòng là được rồi, em phải nhớ kỹ, người đáng thương có chỗ đáng hận, suy nghĩ một chút xem cô ta đối với em như thế nào.”

“Em hiểu.”

Công Thủy cầm quạt, mặt ghét bỏ nói: “Nơi này có mùi rất khó chịu, cô ta rơi vào chuồng heo sao!”

Một người làm đi tới: “Lâu, mấy ngày nay đem cơm đến cho cô ta, canh cũng đều đổ hết lên trên người, ngay cả ba gấp của một người, cũng tùy ý ở chỗ này.”

Sau khi Công Thủy nghe xong, nhanh chóng lui về phía sau, đá phải bậc thang mới dừng lại.

“Các người không thấy bẩn sao, muốn thối chết già sao!”

“Thuộc hạ biết sai rồi.”

“Dọn qua một chút đi, em gái nhỏ, em dạy dỗ nhanh chút, chỗ này bây giờ thối không chịu nổi.”

Mặc Khuynh Thành nhìn bốn phía, trên tường treo đủ loại hình cụ, cô đột nhiên hỏi: “Cô ta thật sự điên rồi sao?”

“Mấy người đó nói là như vậy, hoặc là kích thích một chút có thể tỉnh táo lại cũng không chừng.”

Kích thích?

Ánh mắt Mặc Khuynh Thành sáng lên, cô còn nhớ rõ chiều đó của Dung ma ma, liền hỏi: “Ở đây có châm không?”

“Mặc tiểu thư, ngân châm có được không?”

“Có thể, càng nhiều càng tốt.”

Người kia cầm một hộp gỗ đưa tới trước mặt Mặc Khuynh Thành.

Cô vừa mở ra nhìn, bên trong hộp gỗ có các loại ngân châm lớn nhỏ, cô tùy ý cầm lên một cây, đưa đến gần ở trước mặt Hạng Giai, “Hình như quá nhỏ, đối vậy, cái này cũng không lớn quá? Chị Hồng, cây kia thích hợp hơn nha?”

Công Thủy không sao cả trả lời: “Em gái, em có thể thử từng cái một cũng được.”

“Nhưng mà em không biết huyết vị, nếu là đâm chết người thì làm sao bây giờ?”

“Mặc dù là em đâm, đâm chết còn tiết kiệm lương thực đấy.”

“Vậy cũng được.”

Hạng Giai nhìn Mặc Khuynh Thành không ngừng đến gần, ngân châm trong tay cô phát sáng lên, cô ta cuống quýt chạy thực mạng.

“A a a, không được châm vào tôi, Dung ma ma, tôi không có làm, không được châm tôi, a, cứu mạng a!”

“Giữ cô ta lại.”

Hai người tiến lên, bắt được bả vai của cô ta, ngăn không cho cô ta chạy trốn.

Mặc Khuynh Thành cầm châm, quơ quơ ở trước mặt cô ta, “Hạng Giai, bất kể là cô điên thật hay giả vờ điên, tôi hỏi cô một câu, cô trả lời một câu, nếu không trả lời, ngân châm trên tay tôi, sẽ đâm lên người cô!”

Hạng Giai sợ hãi nhìn ngân châm cách mình chỉ có một centimet, trong miệng không ngừng nói: “Không được châm tôi, không được, tôi không có làm, Nhi Khang, Nhi Khang, mau tới cứu em!”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp hỏi: “Mấy loại thuốc kia cô lấy ở đâu ra?”

“Cái gì, thuốc gì, tôi không biết thuốc gì, cô cách xa tôi ra một chút, a!”

Mặc Khuynh Thành vô tội động tay một cái, “Cô động cái gì mà động, châm tôi cũng đâm sai rồi.”

Khóe miệng mọi người khẽ giương lên, nhìn ngân châm cắm thẳng vào ngực, phần cuối chỉ lộ ra một chút, đây là rốt cuộc cắm sâu bao nhiêu đây.

Bọn họ không khỏi mặc niệm cho Hạng Giai một giây, mắt lạnh nhìn chuyện tiếp tục xảy ra.

“A, a! Nhĩ Khang, mau tới cứu em! Dung ma ma, tôi và cô không thù không oán, tại sao lại đối xử với tôi như vậy, a!”

“Trong Đại trang viên có một Dung ma ma, sớm biết thế gọi cô ấy tới đây, cũng rất hợp tình hợp lý.” Mặc Khuynh Thành trong lúc vô tình nói ra.

Hạng Giai gào khóc thảm thiết, tiếng kêu rất thê thảm, giống như lệ quỷ trở về lúc nửa đêm.

Người ở đây cũng nhú mảy, cô gái này thật có sức đề kháng, miệng cứ Nhĩ Khang, Nhĩ Khang, cứ như oán phụ bị phụ lòng vứt bỏ, về phần lời của Mặc Khuynh Thành, trực tiếp khiến cho bọn họ đầu đầy hắc tuyến.

Ai, đây chính là định diễn bộ sao?

“Cô không phải là Dung ma ma, cô là Hoàng hậu độc ác! Hoàng hậu nương nương, nô tỳ không hề quyến rũ Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương mình xét nha!”

Giai thoát được trói buộc của hai người kia, trực tiếp bò đến trước mặt Mặc Khuynh Thành, ôm lấy chân của cô kêu oan.

Mặc Khuynh Thành cúi mắt, trực tiếp đá cô ta ra.

“Bịch.”

Lần đầu tiên cô biết hóa ra mình không kiên nhẫn được lâu, không nhịn được lấy một ngón châm trong hộp gỗ ra, “Hạng Giai, tôi cảm thấy một cây ngón châm kia không thể thỏa mãn được cô, vậy thêm một cây nữa có thể để cho cô thấy thoải mái đến tinh tảo luôn.”

Mấy người đứng gần Mặc Khuynh Thành vội vàng lui về phía sau từng bước một, chỉ sợ cô không cẩn thận đưa châm lên đâm lên trên người bọn họ.

Mà Mặc Dận vẫn nhìn Mặc Khuynh Thành không chớp mắt, cho dù cô là cái gì, mắt của anh cũng đều đầy vẻ cưng chiều.

Công Thủy ở bên cạnh nhìn thấy ngạc nhiên, không nghĩ tới anh có thể thấy được vẻ thâm tình của người này, nếu như đối với anh thì càng tốt hơn.

“Mặc tiên sinh, sao anh chưa bao giờ nhìn người ta như vậy, người ta không đẹp sao?”

Công Thủy cảm quát chệch nửa khuôn mặt, ánh sáng dưới khóe mắt không ngừng tỏa ra ma mị, trong âm thanh hơi đan xen chút ảm ức, khiến cho người nghe không khỏi cảm thấy cả người mềm nhũn, hận không thể ôm anh vào trong lòng.

Vậy mà Mặc Dận nhìn thẳng, hoàn toàn chặn lại phong tình vạn chủng của anh.

“Tâm Thủy, anh là đàn ông.”

“Không phải bây giờ đang nổi, nam nam mới là chân ái sao?”

Lúc này Mặc Dận mới đem tầm mắt phóng lên trên người anh ta, lại làm cho thân thể anh ta chấn động.

Mắt lạnh trực tiếp nhìn về phía anh, đem anh hóa thành pho tượng, anh hơi hơi lùi về bên cạnh từng bước một, nói, “Được rồi được rồi, tôi không làm khó anh nữa.”

Mặc Dận lúc này mới tiếp tục nhìn về phía Mặc Khuynh Thành đang “Chơi đùa” với Hạng Giai.

Cô giờ cây ngón châm lên, trực tiếp giẫm Hạng Giai gục xuống, sau đó một cây nữa đâm vào sau lưng cô ta.

“A, a, Hoàng hậu nương nương tha mạng, xin ngài bỏ qua cho tôi! A!”

“Mặc Khuynh Thành, tôi nhớ ra rồi, cô buông tôi ra, mau buông tôi ra!”

Mặc Khuynh Thành rất đáng tiếc nhìn ngón châm trên tay, vậy là tinh tảo rồi? Quá dễ dàng rồi.

Mặc Khuynh Thành không có buông ra giẫm trên lưng cô ta, nói: “Hạng Giai, khả năng giả diễn của cô không tệ đâu, cũng có thể đoạt giải Oscars rồi.”

Hạng Giai nhớ tới bản thân, lại bị cô liễu mạng đạp xuống, chỉ có thể cố nén đau đớn trên lưng, nói: “Trước đó tôi thật sự bị diễn! Các người đều nói tôi hãm hại cô, nhưng tôi căn bản không nhớ ra được!”

“Không nhớ ra được? Vậy tôi sẽ làm cho cô nhớ lại.”

Cô làm bộ chuẩn bị cầm ngón châm đâm xuống tiếp.

“Mặc Khuynh Thành, cô dừng tay! Hiện giờ tôi nhớ ra rồi, hiện tại nhớ ra rồi, a!”

Mặc Khuynh Thành không bị ảnh hưởng chút nào đâm vào sau lưng, cho dù cô ta nhớ rồi hay chưa nhớ, trước phải hả giận rồi nói.

Hạng Giai đau đến nước mắt cũng chảy ra, cô ta tức giận mắng: “Mặc Khuynh Thành, tôi nói nhớ ra rồi, sao cô vẫn còn đắm đuối!”

Mặc Khuynh Thành vô tội mở bàn tay ra, “Ngại quá, tôi đắm đuối rồi.”

Hạng Giai trực tiếp nhả ra một búng máu, “Mặc Khuynh Thành, cô không muốn biết rốt cuộc ai là người hãm hại cô sao!”

Ai, uy hiếp cô? Cô rất sợ đó nha, làm sao bây giờ, linh hồn cô cũng đang rất run rẩy đây.

Mặc Khuynh Thành vỗ vỗ chỗ bị cắn, âm ức nói: “Chị Hồng, em bị kinh sợ, chị phải báo thù giúp em.”

Công Thủy kinh ngạc một cái, sau đó trong mắt xuất hiện một tia hứng thú, thú vị, quá thú vị!

Anh đi lên trước, trực tiếp đạp đầu của Hạng Giai xuống, đứng đối diện với Mặc Khuynh Thành.

“Em gái nhỏ, ngân châm này, đều là đồ chơi của chị còn dư lại đó, hôm nay, chị sẽ dạy cho em thật tốt, thế nào để một người ngoan ngoãn nói ra hết tất cả.”

Công Thủy nói cho người ở hai bên, bọn họ nhanh chóng nâng Hạng Giai lên, cột vào một sợi dây, sau đó kéo sợi dây, treo ngược cô ta lên.

“Các người làm gì vậy! Thả tôi xuống!”

Sợi dây bị cột ở trên xà ngang, bên cạnh còn để một cây nến đang cháy.

Công Thủy chậm rãi nói: “Cây nến này đốt cháy dây cần hai tiếng đồng hồ, ở phía dưới cô, là một hầm rắn, chúng rất thích chơi với người khác, tôi cái gì cũng không hỏi, cô cũng không cần nói, hai giờ này, chúng ta cứ từ từ chờ.”

“Oanh.”

Hạng Giai hoảng sợ nhìn anh, nhìn xuống dưới có một nghìn con rắn, đám rắn sắc sỡ sắc màu đang quần quít lấy nhau, lưỡi trong miệng không ngừng đưa ra, thậm chí có con còn ngẩng cao đầu, đôi mắt nhìn cô chăm chú.

Da đầu Mặc Khuynh Thành tê dại, liền nghe thấy Công Thủy nói: “Em gái nhỏ, em sao vậy, trừ dạy một tâm hồn vui vẻ, còn phải dạy có thể không động tay liền không động tay. Xem một chút ngược đãi của em lúc này, chị đúng là nhìn không nổi, châm kim thì cũng phải châm lên trên đầu, bộ ngực nhiều thịt như vậy, châm cũng chẳng bị làm sao. Em nhìn cô ta lúc này xem, ai, thật là hôi thối nha, vừa nước mắt vừa nước mũi, trên người còn dính nhiều thứ ghê tởm như vậy, phá hư vẻ đẹp của mình thì không nói, còn để cho mình mệt mỏi như vậy, nhìn chị đây có phải rất tốt không, cứ ngồi đây, uống chút trà ăn chút điểm tâm, hai tiếng sau, có thể thấy người với rắn múa rồi, chẳng phải là vui tai sao.”

Bây giờ Mặc Khuynh Thành không nghĩ ra, một nghìn con rắn ở bên trong phòng này, chỉ nghĩ tới đã thấy nổi da gà rồi, đừng nói là cái gì mà người với rắn cùng múa.

“Chị không cảm thấy ghê tởm?”

Nụ cười trên khóe miệng Công Thủy sâu hơn, cười run cả người, nói: “Em gái nhỏ, em phải biết, cái thế giới này chính là tàn khốc như vậy đấy, không phải là em chết, chính là cô ta chết.”

Mặc Khuynh Thành nhìn Hạng Giai ở giữa không trung không ngừng kêu la, cô chợt có chút hiểu ra, mạnh mẽ không cần lương thiện, về điểm này của cô đáng thương lương thiện chỉ làm cho khí thế của những người này tăng thêm.

Mặc Khuynh Thành, mày còn muốn gặp phải chuyện hôm đó nữa sao? Còn muốn lúc gặp nguy hiểm phải dựa vào bảo vệ của bạn thân sao? Còn là chỉ có thể đem hi vọng của bản thân ký thác lên trên người nhà sao?

“Kết kết.”

Hạng Giai ở giữa không trung giùng giàng, nghe được tiếng đứt từ từ ở chỗ cây nến cùng với tiếng của bầy rắn bên dưới, cô ta tuyệt vọng nói: “Tôi nói hết, cầu xin các người thả tôi xuống.”

Công Thủy bất động, vẫn nói chuyện với Mặc Khuynh Thành như cũ: “Thấy cô ta chưa, em đêm đó chính là cô ta lúc này, lúc này cô ta có mềm lòng hay không?”

Lời của anh khiến cho Mặc Khuynh Thành bỏ ra do dự cuối cùng, bên tai cô giống như còn có thể nghe thấy tiếng Hạng Giai điên cuồng đêm đó, lời của đám người A Hùng, cùng với, bàn tay di chuyển trên thân thể mình.

“Oe.”

“Cục cưng, em làm sao vậy?”

Mặc Dận lo lắng đi lên trước, cầm lấy tay của cô, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Công Thủy một cái.

Công Thủy vô tội nói: “Mặc tiên sinh, anh trừng tôi cũng vô ích, nếu không phải là em gái nhỏ vừa mất tôi, sống chết của em ấy tôi cũng không quan tâm.”

Lời của anh ta Mặc Dận không phản bác được, nhưng nhìn Mặc Khuynh Thành vẫn không ngừng nôn khan, trong lòng không khỏi bắt đầu đấu tranh.

Nếu có thể, anh dĩ nhiên không hy vọng cô mạnh mẽ lên, gặp phải chuyện này, có anh giải quyết, nhưng chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này rõ ràng làm cho anh hiểu ra, mình căn bản không thể thời thời khắc khắc đem cô trôi buộc ở bên cạnh để bảo vệ.

Nhưng chỉ có một biện pháp có thể khiến anh cảm thấy có thể hơi an tâm một chút, chính là buộc cô vào xã hội này, buộc cô phải trưởng thành.

“Cục cung, em không sao chứ?”

Mặc Khuynh Thành không nhịn được cảm thấy ghê tởm, trên mặt tái nhợt khóe miệng hơi mờ, “Dận, em không sao.”

Lúc này Công Thủy quạt quạt nói: “Người ta đã nói em gái nhỏ không sao rồi, Mặc tiên sinh, anh khẩn trương như vậy làm gì, người còn chưa chết.”

“Công Thủy!”

Mặc Dận tức giận nhìn anh ta, anh ta lại xoa xoa lỗ tai, “Thế nào, tức giận người ta nói chuyện quá thẳng thắn sao? Vậy cũng tốt, anh yên tâm, giờ em gái nhỏ chút chuyện cũng không có, chờ đến lúc em ấy có chuyện, anh lo lắng nữa cũng không muộn.”

Khóe mắt mọi người ở Hồng lâu quát thẳng tới, Lâu chủ không thấy Mặc Dận đang tức giận sao, lại còn không ngừng kích thích anh ta, đến lúc đó nếu là đánh nhau, bọn họ nên giúp ai?

Suy nghĩ một chút, hai người này thật sự đánh nhau, bọn họ cũng chỉ dám đứng xem thôi.

Mặc Khuynh Thành thẳng thắn rời khỏi vòng ôm, nói: “Dận, em thật sự không sao, chị Hồng nói rất đúng, chỉ là,” cô dừng lại một chút, cười hì hì với Công Thủy nói: “Chị Hồng, bọn họ có thể đáp ứng một thỉnh cầu của em hay không.”

Công Thủy lại mang theo chút tùy ý, “Em gái nhỏ, thỉnh cầu gì, nói ra để cho chị nghe thử một chút.”

Mặc Khuynh Thành tiến lên, ghé vào lỗ tai của anh nhỏ giọng nói một câu.

Mặt Công Thủy tỏ ra ngạc nhiên, nhìn Mặc Dận một cái, sau đó nói: “Chuyện đơn giản như vậy, nhưng em xác định phía Mặc tiên sinh, cho em đi?”

Mặc Khuynh Thành lời kéo cánh tay của anh, giao hoát nói: “Tiền trăm hậu tấu là được.”

Đáy mắt Công Thủy lóe sáng, nhìn có chút hả hê, đến lúc đó mà anh có thể nghe điệu hát dân gian một chút, xem tuồng, lửa cũng không đốt tới mình.

“Một lời đã định?”

“Một lời đã định.”

“Bốp.”

“A, cứu mạng a!”

Hạng Giai bị treo ngược giữa không trung nhìn mình càng ngày càng gần lỗ rần, hai mắt nhắm chặt.

Nhưng mà, cô ta đợi một hồi, lại không có cảm giác động vào chúng, lòng thấy may mắn mờ mờ, lại thấy mình cách đầu rần chỉ nửa thước.

Cô ta chọt nuốt nước miếng, thấy đầu dây kia được một người giữ lại.

“Anh, anh không được buông tay, ngàn vạn lần đừng buông tay, cái gì tôi cũng nói, không được buông tay!”

Trong mắt Công Thủy thoáng qua một chút thú vị, nói: “Cô tốt nhất nói nhanh lên một chút, sự kiên nhẫn của tôi không có nhiều.”

Hạng Giai nhanh chóng gạt đầu một cái, nói: “Trước đây tôi thật sự không có nói dối, tôi thật sự không nhớ rõ, sau đó đầu tôi rất đau tôi liền xông ra khỏi nhà, nhưng thật ra là trong đầu đột nhiên xuất hiện rất nhiều cảnh tượng, sau đó tôi muốn nhìn kỹ hơn, lại bị các người trực tiếp đánh ngã đưa tới đây.”

“A, cô nói một đồng nhảm nhĩ, A Nhất, ném xuống.”

Trong âm thanh của Hạng Giai mang theo nước nỏ, nắm thật chặt sợi giây, nói: “Chờ đã, còn nữa, tôi còn chưa nói hết!”

Cô cảm thấy sợi dây chậm rãi đi xuống, âm thanh bén nhọn từ cổ họng phát ra, “Người kia chính là thầy giáo tâm lý trong trường!”

Cô cảm thấy mình không bị hạ xuống nữa, trực tiếp bị dọa sợ đến hôn mê bất tỉnh.

Công Thủy nghe được đáp án muốn lấy, nói: “Ném xuống.”

Một giây tiếp theo Hạng Giai trực tiếp rơi vào đám rã, chúng ầm ầm tiến lên, quấn vòng quanh người cô ta, chui vào bên trong áo, cắn cô ta từng miếng từng miếng một.

Mặc Khuynh Thành bình tĩnh liếc mắt nhìn, sau đó nói: “Chúng ta đi lên đi.”

Đi ra ngoài, hít thở không khí mới mẻ, Mặc Khuynh Thành nặng nề thở ra một hơi.

Mặc Dận vừa ra ngoài liền gọi điện thoại báo người ta tìm thấy tâm lý gì đó tới, ai ngờ.

“Cái gì, chết rồi?”

Công Thủy hiểu được nói: “Mấy người kia làm việc, cũng sẽ không để lại nhược điểm, hẳn ta chết rồi, mà bọn họ bây giờ vẫn chưa xuất hiện, rõ ràng bọn họ đã buông tha cho Hạng Giai.”

Mặc Khuynh Thành nặng nề nói: “Đây không phải là toàn bộ đầu mối sẽ bị đứt sao.”

Cho nên, toàn bộ đều quay về khởi điểm sao...

Mặc Khuynh Thành cùng Mặc Dận lái xe rời đi, cho đến khi trở lại Mặc gia, cô cũng không nói một câu.

“Cục cung.”

Thanh âm của Mặc Dận làm cho Mặc Khuynh Thành dừng lại.

“Không cần lo lắng, anh sẽ tra ra được.”

Mặc Khuynh Thành cười nhạt một tiếng, “Em biết.”

Ngày thứ hai, Viện Kiểm soát nhận được một bức thư nặc danh.

“Đây là cái gì?”

Kiểm soát trưởng Thạch Nguyên Kiến mở bức thư ra, đổ ra một xấp giấy tờ cùng với rất nhiều hình ảnh.

Ông tùy ý mở tập giấy ra, một giây tiếp theo sắc mặt liền thay đổi, nhanh chóng lật xem, càng xem sắc mặt càng âm trầm, cuối cùng mực trực tiếp có thể nhỏ giọt ra.

“Xã hội đúng là bại hoại!”

Thạch Nguyên Kiến người này, nói thẳng ra, chính là chính trực quá mức, ông không ưa người khác làm quen với ông thậm chí là nịnh hót, qua nhiều năm như vậy, không phải là do phía sau ông ta có chỗ dựa, người khác đã sớm kéo ông ta xuống khỏi vị trí này.

Ông đem đồ trên bàn bỏ lại vào bức thư, sau đó quát: “Tiểu Vương, chúng ta đi ra ngoài một chuyến.”

Ngày hôm nay, Hạng Lập bị kéo xuống ngựa, Kim gia rơi đài, người liên quan đến bọn họ cũng bị bắt, động tác lớn như vậy, làm cho những quan chức khác cũng thâm thối lo sợ, chỉ sợ người tiếp theo chính là mình.

Người dân hoan hô nhảy cẫng, vậy mà có người lại hỏi, Hạng Giai ở đâu?

Ngày hôm nay, mọi người ở Đại trang viên đều làm hành động “Tìm kiếm công tử”, chỉ vì Mặc Khuynh Thành đăng bài: Biến mất một khoảng thời gian, chờ bản công tử mạnh mẽ trở về.

Về phần Mặc Dận, anh trực tiếp chạy đến Hồng lâu cắt đi mái tóc dài của Công Thủy, sau đó âm thầm thề, chờ cô trở về, cũng không buông tay ra!

*** vạch phân cách***

An Nhiên: Tôi vô lương, tôi kiêu ngạo

Mặc Dận: Cho nên cô vô lương trực tiếp để cục cung bỏ đi?

An Nhiên: Đúng vậy, tôi đau, anh cũng đau cùng đi.

Mặc Dận: Cô xác định tôi không dám giết cô?

An Nhiên: Phật tử nói, đừng động cái là đòi giết, cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn.

Mặc Dận: Sai, Phật tử nói, anh không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục.

An Nhiên (tay cầm trái bom): Tối đây đi! Cùng nhau đau đi nào!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1: Tôi thì thích anh ấy

Edit: windy

Một năm sau, sân bay quốc tế Đé Đô.

“Chuyến bay quốc tế AM03 đã hạ cánh, nhiệt độ bên ngoài là 21 độ C, mời hành khách ra nơi nhận hành lý để nhận hành lý. Hành khách cần chuyển máy bay đến những nơi khác mời đến quầy làm thủ tục, cảm ơn đã đồng hành, tạm biệt hẹn gặp lại lần sau.”

“Đất đất đất.”

Mọi người ở sân chờ nhìn người đi từ bên trong ra, trong mắt hiện lên vẻ tươi đẹp.

“Cô gái kia là ai, thật là xinh đẹp.”

“Đúng vậy, nhưng lại hơi lạnh lùng, cảm giác không dễ sống chung.”

“Anh thì biết cái gì, băng sơn mỹ nhân, chinh phục được mới thú vị đó!”

“Ài, Quảng Thí, cậu xem, có người đẹp kia!”

Người bị gọi là Quảng Thí vẻ mặt chế giễu cười một tiếng, “Thân Toàn, xinh đẹp sao có thể đẹp bằng chị gái tôi được?”

Thân Toàn vội vàng nói: “Quảng Thí, đúng là thế, nhưng người này tuyệt đối đẹp hơn Quảng Y Tả rất nhiều.”

Quảng Thí vừa nghe xong, cũng hứng thú, “Có thật sự xinh như vậy sao? Thân Toàn tôi cho cậu biết, nếu là cậu dám lừa tôi, xem tôi có đem đầu cậu...”

Quảng Thí đột nhiên không nói nữa, nhìn tới người sắp chạm mặt, lần đầu tiên anh ta cảm thấy lồng ngực không kiềm chế được mà đập rất nhanh.

Thân Toàn thấy phản ứng của anh ta như vậy, đặc ý nói: “Quảng Thí, thế nào, đây là một mỹ nhân chứ.”

Chỉ thấy người đó mặc áo da bó sát màu đen, đem toàn bộ vóc người hoàn mỹ của cô ấy phô bày ở trước mặt mọi người, mái tóc đen nhánh buộc ở phía sau ót, trên sống mũi đeo một cặp kính ngăn lại ánh mắt của cô, nhưng mà đôi lông mày dài mảnh, với đôi môi lóe sáng, cho dù không nhìn thấy đôi mắt, cũng là vô cùng xinh đẹp.

“Đẹp, quá đẹp! Thân Toàn, trở về tôi tuyệt đối sẽ thưởng cho cậu!”

Nói xong, Quảng Thí sửa sang lại vạt áo, tự nhận là mình đẹp trai rồi đi lên trước.

“Người đẹp, không biết tôi có vinh hạnh biết được tên của cô không?”

“Tránh ra.”

Âm thanh trong trẻo lạnh lùng phát ra từ đôi môi đỏ tươi kia.

Quảng Thí nghe được tiếng của cô, nhất thời có chút lảng lảng, giọng nói của cô thật dễ nghe, trong trẻo lạnh lùng giống như tuyết trên núi Tuyết Liên, lại lạnh lạnh như tiếng chim Hoàng Oanh, xinh đẹp như vậy, nếu là có thể thưởng thức, nghĩ đến cũng làm cho người ta phấn chấn.

Thân Toàn âm thầm kéo kéo anh ta, người đẹp cũng đã từ chối rồi, sao vẫn còn đứng đây, nhanh đi thôi!

Quảng Thí bị anh ta phá hư mộng đẹp, không vui tròn mắt nhìn anh ta một cái, sau đó nở ra nụ cười hoàn mỹ, lại không thấy bóng dáng của người đẹp đâu nữa.

“Chuyện gì xảy ra vậy, người đẹp của tôi đâu!”

Thân Toàn chỉ về hướng cửa ra vào sân bay, “Đó, người ở bên đó.”

Quảng Thí chạy chậm tới bên cạnh Mặc Khuynh Thành, ngăn cản đường đi của cô.

“Người đẹp, tôi thành thật muốn hỏi, cô không muốn nói thì thôi, nếu không tôi tiễn cô một đoạn đường được không?”

Anh chỉ về phía BMW X5 dừng ở ven đường, cười đắc ý, anh cũng không tin, có người có thể cưỡng lại được hấp dẫn của xe sịn.

Đáng tiếc Mặc Khuynh Thành bị kính mắt ngăn trở ánh mắt nhìn cũng không thèm nhìn một cái, vừa đi về phía bên trái.

Quảng Thí lớn như vậy đâu chịu nổi bị coi thường, sau đó vừa nghĩ, muốn thu hút sao? Nếu quả thật như vậy, anh thật muốn nói một câu, cô thành công gọi lên lòng hứng thú của anh rồi.

Anh vội vàng đuổi theo Mặc Khuynh Thành, nói tiếp: “Người đẹp, cô đừng đi vội, tôi tên là Quảng Thí, cô có thể gọi tôi là Thí, nói thật, tôi đối với cô vừa gặp đã yêu, mặc dù cô không có nói cho tôi biết tên cô là gì, nhưng mà tôi tin tưởng trời cao nhất định sẽ làm cho chúng ta gặp nhau lần nữa, vậy sao cô không nói cho tôi biết...”

Mặc Dận tựa người bên cạnh xe Porsche, lúc nhìn Mặc Khuynh Thành, ánh mắt liền sáng lên, nhưng khi thấy Quảng Thí vẫn đi theo cô, trong mắt thoáng qua một chút thâm trầm.

Anh đi lên trước, nhận lấy valy hành lý, sau đó kéo Mặc Khuynh Thành vào trong ngực.

Trong mắt Mặc Khuynh Thành thoáng qua một chút nhớ nhung, ôm chặt lấy thắt lưng cường tráng của anh, tựa đầu vào bờ vai của anh, ngửi mùi hương quen thuộc kia, trái tim trôi nổi không biết đường trở về.

Quảng Thí vốn là nhìn người đàn ông đột nhiên nhúng tay vào, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, sau đó lại nhìn Mặc Dận sâu hơn, càng thêm ghen tỵ, sau đó anh ta thấy người này đem người phụ nữ mình nhìn trúng ôm vào lòng.

Không thể nhìn được nữa, cần gì phải nhìn nữa!

“Này! Anh là ai, mỹ nữ này là tôi gặp trước, tại sao anh có thể nhúng tay vào, còn không nhanh rút đi!”

Mặc Dận giống như nhìn Quảng Thí giống như nhìn trẻ con, ánh mắt không mang theo chút cảm xúc nào bắn về phía anh ta, hỏi: “Anh là ai?”

Quảng Thí không tin nổi nhìn về phía anh, lấy tay chỉ chỉ về phía mình, “Anh không biết tôi là ai?” Sau đó giọng nói giễu cợt nói, “Anh là người Đế Đô? Không phải là trong vòng đi, xem cách ăn mặc của anh, đều là hàng hiệu không nổi, còn muốn tới quyến rũ mỹ nữ? Nhưng mà Porsche bên kia không tệ nha, thuê hả, hơn một ngày chứ?”

“Ha ha.”

Mặc Khuynh Thành không nhìn được buồn cười, tay bám lên tay của anh, khổ não nói: “Dận, thì ra Porsche của anh là thuê sao, vậy cũng được sao.”

Mặc Dận không bỏ qua giả hoạt dưới đáy mắt cô, đưa tay捏 mũi cô, nói: “Khỏe nghịch.”

Mặc Khuynh Thành lè lưỡi, đầu tựa lên bả vai của anh.

Quảng Thí ban đầu đắm chìm trong nụ cười của cô, thì ra băng sơn mỹ nhân không phải là không cười, cô cười lên trông thật là đẹp, mắt hạnh hơi cong, khóe miệng cong lên, làm cho anh ta cảm thấy, cho dù cô muốn cái gì, chỉ cần cô vui vẻ, toàn bộ đều là đáng giá.

Nhưng mà một khắc sau, lại thấy mỹ nhân thân mật với Mặc Dận, một ngọn lửa trong lòng liền xông lên.

“Mỹ nữ, cô ngàn vạn lần đừng để anh ta lừa gạt, anh ta chính là một gã lừa đảo!” Sau đó quát lên với Mặc Dận: “Anh cái gã lừa gạt này, thức thời thì mau rời khỏi cô ấy đi, đừng làm trẻ nãi thanh xuân của cô ấy, anh bồi thường nổi sao!”

Khóe miệng Mặc Khuynh Thành giương lên, hai mắt chăm chăm nhìn Quảng Thí, đáng tiếc câu nói của cô lại khiến cho anh ta roi thẳng xuống Địa Ngục.

“Tôi thì thích anh ấy.”

Phản ứng của ba người không giống nhau.

Mặc Dận khó nén được vui mừng trong lòng.

Cục cụng nói thích anh? Nói thích anh! Nói thích anh!

Hiện tại anh rất muốn ngửa mặt lên trời hét to, nói cho toàn bộ thế giới biết, Mặc Khuynh Thành thích anh!

Thân Toàn có chút tiếc nuối, mỹ nữ cũng đã có đối tượng, còn dư lại tất cả đều là khủng long, sau này tìm đối tượng càng khó khăn hơn.

Quảng Thí cảm thấy đỉnh đầu có một làn khói xanh bốc lên, lửa trong mắt chợt bùng lên, lần đầu tiên anh ta thấy Mặc Khuynh Thành, đã nghĩ cô nhất định phải thuộc về mình, người phụ nữ của mình lại ở chung một chỗ với người đàn ông khác, đơn giản chính là không thể nhận được!

“Tại sao cô có thể để tôi đội nón xanh, cô bảo tôi để mặt mũi ở đâu! Huống hồ người đàn ông này có gì tốt! Bộ dạng cũng không đẹp trai như tôi, không nhiều tiền như tôi, tiêu tử nghèo không có gì cả, rốt cuộc cô coi trọng cái gì của anh ta?”

Mặc Khuynh Thành nhìn bộ dáng ngu ngốc của anh ta, “Cái người này là ai, tôi biết anh sao, anh tự luyến nghĩ thành nón xanh, cũng phải nghĩ xem nó có nguyên ý ở trên đầu anh hay không chứ!”

Cô không muốn nhiều lời cùng với Quảng Thí, trực tiếp lôi kéo Mặc Dận rời đi.

Quảng Thí nhìn Porsche Mercedes-Benz đi khỏi, giận đến mức mắng to tại chỗ.

“Hai người đợi đấy, lão tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai người!”

Thân Toàn khuyên anh ta, “Quảng Thí, bỏ đi, mỹ nữ có đối tượng rồi cũng là chuyện không có cách nào khác.”

Quảng Thí đẩy anh ra, gương mặt hậm hực, “Bỏ qua là thế nào! Người phụ nữ tôi coi trọng, cho dù cô ta có người mình thích rồi, cũng chỉ có thể là tôi!”

“Nhưng mà chúng ta cũng không biết họ là ai.”

Quảng Thí cười xùy một cái, “Sợ cái gì, chỉ cần biết rằng lớn lên ở đây, cho dù bọn họ chạy đến chân trời góc bể, tôi cũng có thể tìm ra.”

“Em phải tìm được cái gì?” Quảng Y đẩy valy thướt tha từ sân bay đi ra.

“Chị!”

Quảng Thí thấy cô ấy, tâm tình ban đầu tốt hơn rất nhiều, cười nói: “Chị, cuối cùng cũng đến nhà, em chờ chị lâu lắm rồi.”

“Chị Quảng Y.”

Quảng Y cười lên tiếng chào hỏi, sau đó nói: “Hôm nay máy bay trễ giờ, chỉ là chị vừa mới nghe được là em nói tìm người gì đó, thế nào, em lại coi trọng cô nào rồi?”

Quảng Thí nói sạo: “Chị, em có thể coi trọng cô nào được, người đẹp nhất ở đây chính là chị gái của em rồi.”

Lời ca ngợi người nào chả muốn nghe, nhưng Quảng Y hiểu rõ em trai của mình, nếu là ngày thường, cho dù máy bay có trễ giờ bao lâu, anh cũng sẽ đứng ở bên trong chờ.

“Em nghĩ chị em là người ngọc sao? Nói đi, lần này nhìn trúng cô gái nhà ai rồi?”

Vừa nhắc tới cái này Quảng Thí liền tức giận, “Nhìn trúng thì có ích gì, cô ta có bạn trai rồi.”

Quảng Y không sao cả nói: “Cho dù kết hôn rồi thì sao..., đây mới chỉ là người yêu, em tức cái gì.”

Quảng Thí vừa nghe xong, lửa giận cũng không còn, “Đúng a, chính là như vậy, chờ hấp dẫn tới tay, mới dạy dỗ thật cẩn thận.”

Bên này, Mặc Dận cùng Mặc Khuynh Thành đều không nói lời nào, bên trong xe an tĩnh tỏa ra hơi thở ảm áp.

“Anh...”

“Em...”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời: “Em/ Anh nói trước đi.”

Hai người cười một tiếng, Mặc Khuynh Thành mở miệng nói: “Dận, anh nói trước đi.”

Mặc Dận há miệng, nhưng không biết nói gì, cuối cùng, thiên ngôn vạn ngữ biến thành mười chữ, “Cục cụng, một năm này, em có khỏe không?”

Mặc Khuynh Thành giống như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt có chút thâm thúy, nói: “Rất tốt.”

Phải không?

Mặc Dận không có tiếp tục hỏi thăm nữa.

Bên trong xe lại yên tĩnh không một tiếng động.

Mặc Khuynh Thành nhìn ra bên ngoài xe, một năm này, là một năm dài nhất cô từng trải qua.

Mặt thất tối om, rừng mưa nhiệt đới nguy hiểm bốn phía, bạn bè giao phó tín nhiệm..

Hết thấy, ở một khắc mình ngồi lên máy bay, liền giống như chưa bao giờ xuất hiện, hầu như biến mất không còn gì..

Mặc Dận đưa cô trở về Mặc gia ở núi Ngọc Tuyền, qua một năm, cây cối trên núi Ngọc Tuyền vẫn xanh um tươi tốt như vậy, thật là vật còn người mất.

Trước cửa nhà Mặc gia, một đám người đang đứng đó.

“Ông già, sao cục cưng còn chưa về tới?”

Mặc Thúy Tư lo lắng nhìn trên đường không có một chiếc xe nào, cháu gái bảo bối của bà, một năm rồi không gặp, cũng không biết con bé có chăm sóc tốt cho mình không.

“Bà già, bà im miệng trước đi, làm cho tôi cũng thấy phiền lòng.”

Mặc Ngật gõ gõ gậy trên tay xuống mặt đất, trên mặt đều là không nhìn được.

Mặc Thúy Tư vừa nghe được, tức giận chỉ vào ông, “Được, bây giờ ông còn tức giận với tôi, vậy chúng ta ly hôn!”

“Ly hôn liền ly hôn, ngày mai chúng ta tới cục dân chính!”

Mặc Tuyền Thần đầu đầy hắc tuyến, hai người này đã bao nhiêu tuổi rồi, nháo lên cứ như trẻ con, cũng không nghĩ tới thật sự tới cục dân chính, sẽ làm cho bao nhiêu người cười đến rụng răng.

“Cha mẹ, hai người cũng đừng làm loạn thêm nữa.”

“Tiểu tử thôi, chúng ta sao lại làm loạn được.” Mặc Ngật hừ một tiếng.

Lan Tuyết Mai nói: “Cha mẹ, chẳng lẽ hôm nay cục cưng trở lại, ngày mai hai người liền ly hôn, đây không phải là nói con bé là sao chổi sao?”

Mặc Thúy Tư vừa nghe xong, vội vàng nói: “Phi phi phi, con nói mê sảng cái gì đấy, cháu gái của mẹ là phúc tinh!”

“Đúng vậy, ai dám nói cháu gái bảo bối của ta là sao chổi, lão tử bắn chết hần ta!”

Mặc Giác xùy một cái, thì thầm một tiếng: “Thế mà nói giờ xã hội pháp chế.”

“Bốp.”

“Mặc Giác, con ở chỗ này thăm thì cái gì đấy?”

Mặc Giác nhìn ánh mắt của Mặc Tuyền Thần, nhìn đau trên đầu, lập tức đứng thẳng lưng lên.

“Con đang nói không biết em gái có ốm đi không.”

Tiếng của anh vừa dứt, trên mặt cũng xuất hiện một thoáng lưỡng lự.

Mặc Khuynh Thành chưa từng xa nhà, sau khi trải qua chuyện kia, dứt khoát lựa chọn làm một người rời xa quê hương.

Ban đầu là đi không nói lời nào, có biết bọn họ rất lo lắng không. Nhưng bọn họ lại không thể tìm ra được, chỉ có thể liều mạng chờ đợi, chờ đợi lúc cô trở lại, nói cho cô biết, vòng tay của bọn họ đã càng mạnh hơn, sẽ ngăn trở cuồng phong bạo vũ cho cô

“Tích tích.”

“Hai đứa trở lại!”

Mặc Thúy Tư đỡ Mặc Ngật bước nhanh lên trước, đi được một thước thì dừng lại.

“Lạch cạch.”

Cửa xe mở ra, đôi chân đi giày cao gót đen đưa ra ngoài.

Mọi người nín thở, thời gian giống như chậm đi một nhịp, Mặc Khuynh Thành chậm rãi bước ra ngoài, ngẩng đầu lên, cười nói: “Con đã trở về rồi.”

“Oanh.”

Mặc Ngật chống đỡ để mình không bị ngã xuống, khoe mắt ươn ướt, vui mừng nói: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi...”

Khoe mắt Mặc Khuynh Thành có chút ướt át, cô nhanh chóng nhào vào trong ngực của Mặc Ngật, giống như khi còn bé vậy, cọ cọ bờ vai của ông, nhỏ giọng nói: “Ông nội, con rất nhớ ông.”

“Con thật không có lương tâm, con cũng không nhớ bà nội sao?”

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu lên, dang tay ôm Mặc Thúy Tư vào trong ngực, nói: “Con cũng nhớ bà nội mà.”

Mặc Tuyên Thần ôm Lan Tuyết Mai, thấy hình ảnh ấm áp này, cũng bèn nhìn nhau cười.

Vào Mặc gia, Mặc Ngật nói thẳng: “Ăn cơm.”

Bác Phúc quản gia dẫn người mang theo thức ăn lần lượt đặt ở trên bàn ăn.

Mặc Khuynh Thành nhìn từng thứ một, trong lòng liền thấy ấm áp, những thứ này đều là những món cô thích ăn nha.

Mặc Ngật và Mặc Thúy Tư vẫn trước sau như một gấp rất nhiều thức ăn cho cô, cuối cùng vẫn như cũ bị Mặc Dân xử lý một nửa.

Một năm, mọi người giống như có thay đổi, lại giống như không có gì thay đổi cả.

Sau khi ăn xong, mọi người cũng không có hỏi thăm một năm qua Mặc Khuynh Thành trải qua những gì, trực tiếp đuổi cô vào phòng nghỉ ngơi.

Đôi khi nghe đến tiếng đóng cửa phòng, nụ cười trên mặt mọi người mới dần dần thu lại.

Mặc Giác đầu tiên không chịu nổi không khí như vậy, “Sao mọi người không nói chuyện đi.”

Mặc Tuyên Thần thối thối chén trà đang bốc khói, tùy ý hỏi: “Nói cái gì.”

Mặc Giác bắt đầu, chẳng lẽ bọn họ không muốn biết một năm qua Mặc Khuynh Thành đã gặp những chuyện xảy ra sao?

Lan Tuyết Mai nhìn ra tâm tư của anh, nói: “Không phải là chúng ta không muốn biết, mà là so với chuyện con bé bình an trở về càng quan trọng hơn.”

“Nhưng mà con muốn nói một chút huấn luyện của em ấy, so với con cái nào tốt hơn?”

Nghe nói như thế, Mặc Ngật ném giấy về phía anh, vậy mà bị anh tránh được.

“Hừ đồn, con nói cái gì vậy, huấn luyện ở nước ngoài sao có thể so được với huấn luyện trong quân đội! Ban đầu do cục cưng đi quá nhanh, nếu không ta liền ném nó vào trong quân đội mà luyện tập.”

Mặc Thúy Tư nghe nói như thế, trực tiếp châm chọc nói: “Ông cứ ở đây mà vuốt đuôi ngựa đi, người nào mà chả biết ông quý cháu gái như mạng, hận không thể đem tất cả thứ tốt đẹp nhất cho nó, nếu mà đưa nó vào trong quân đội, ngày thứ hai ông liền không chịu được mà kéo nó về đây.”

Mặc Ngật cũng cười một tiếng, “Bà già, đừng có nói tôi, chính bà không phải cũng giống tôi sao?”

Hai người cùng liếc mắt nhìn, “Hừ” một tiếng quay đầu không thèm nhìn mặt nhau.

Ba người kia vừa nhìn, tiếp tục im lặng bận việc của mình.

Buồn cười, qua nhiều năm kinh nghiệm đã nói cho bọn họ biết, tuyệt đối không được đi lên khuyên can, đến lúc đó người xui xẻo nhất chính là họ.

Mặc Khuynh Thành trong phòng, khoe miệng mang theo nụ cười mà ngủ yên lành.

Cô đã rất lâu không ngủ một giấc ngon như vậy, bị huấn luyện cao độ tạo ra tính cảnh giác giống như xâm nhập vào xương tủy, vậy mà trở lại hoàn cảnh quen thuộc như vậy, cả người cứ như được giải phóng.

Cứ như vậy, cô ngủ thẳng tới mười giờ sáng hôm sau.

“Đất đất đất.”

Mặc Khuynh Thành mặc áo ngủ, mặc kệ đầu rối cứ như vậy mà vội vã chạy xuống.

“Ông bà nội, cha mẹ, Dân, anh hai chào.”

Lan Tuyết Mai đưa tay ý bảo cô tới đây, “Cục cung, tới ăn điểm tâm.”

Mặc Khuynh Thành đi tới trước bàn ăn rồi ngồi xuống, thuận tiện tùy ý lay phía dưới phát.

Mặc Giác nhìn cô có chút hả hê, “Em gái, ngày hôm qua lúc anh thấy em, anh cho là em đã biến thành thực nữ rồi, không nghĩ tới còn mặc đồ ngủ vịt con cơ.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp thưởng cho anh một “Hạt dẻ xào”, nói: “Anh hai, ít nhất em vẫn giống con gái, còn anh?”

Cô nhìn trên dưới mấy lần, cuối cùng thờ dài một cái.

Mặc Giác miệng quát thẳng tới, anh như một người đàn ông như vậy, thế nào đến chỗ của cô, lại trở thành không phải đàn ông?

Anh âm ức nhìn về những người khác trên bàn ăn, muốn lấy được an ủi của bọn họ.

Ai ngờ, ánh mắt của Mặc Tuyền Thần đều không thêm đề ý nói: “Cục cung nói ra lời trong lòng của cha, lúc tiểu tử thói này ra đời, cha liền hận không thể đuổi nó trở lại.”

Lan Tuyết Mai nói: “Khi đó anh ngày ngày nhìn nó đều không vừa mắt, bảo cũng không chịu bế nó, sau đó lại càng thêm trực tiếp ném tới chỗ cha mẹ, trên đời này có người cha nào như anh không.”

Mặc Tuyền Thần hừ một tiếng, “Còn không phải là nó không chịu thua kém, đáng về thì trắng trẻo, em xem xem, cũng đã lớn lên trong quân đội mấy năm rồi, người khác đều đen đi, con trai của em này lại vẫn trắng như miếng đậu phụ!”

Mặc Giác cãi lại: “Đó là di truyền! Con trắng như vậy không phải là do cha mẹ đều trắng sao, có đúng hay không, em gái.”

Mặc Khuynh Thành nghe được lời của anh, sâu sắc gật đầu một cái. Bên ngoài một năm, cho dù dài nắng dầm mưa thế nào, cô cũng không đen chút nào, nhưng những người bạn kia lại càng ngày đen đi, nhớ tới lời tràn đầy ghen tỵ của bọn họ, cô không khỏi cười một tiếng, không biết hiện giờ bọn họ như thế nào rồi...

Mặc Tuyền Thần thấy cô cũng gật đầu, lập tức âm ức nói: “Tiểu tử thói bắt nạt cha coi như xong, ngay cả cục cung cũng không giúp, vợ à...”

Mí mắt Lan Tuyết Mai cũng không thêm đề ý, nói: “Anh còn bé sao?”

“Àm”

Sấm sét âm âm

Đánh thẳng vào Mặc Tuyền Thần.

Ông nhìn về mặt Mặc Giác có chút hả hê, cắn răng nghiêng lợi thầm nói, chờ nó ra trường về, sẽ cho nó đẹp mặt!

Sau khi ăn xong, Lan Tuyết Mai nói: “Một năm qua cũng không đi học, nếu không mẹ tìm cho con mấy vị gia sư nha?”

Mặc Khuynh Thành lắc đầu, kiến thức trung học cô phải tìm đến gia sư, vậy không phải là cô sẽ mất mặt với việc đã trùng sinh sao.

“Mọi người yên tâm, một năm này con cũng không bỏ bê đâu.”

Mặc Tuyền Thần vừa nghe xong, vẻ mặt kiêu ngạo, “Không hổ là bảo bối của cha, mạnh hơn so với người khác nhiều.

Người khác ở tại chỗ trúng một mũi tên, anh háng giọng nói: “Cha, cha nói người khác chính là cha đi.”

Ai ngờ Mặc Tuyền Thần khinh thường anh, “Ban đầu mặc dù không hài lòng với thành tích của mình, nhưng mà miễn cưỡng có thể là một thủ khoa tốt nghiệp trung học, còn con?”

Mặc Giác nghe được tan nát cõi lòng, nhìn về phía Lan Tuyết Mai, “Người đẹp, còn mẹ?”

Lan Tuyết Mai cố nén vui vẻ, nói: “Mẹ và cha con đều giống nhau.”

Mặc Giác không dám tin chỉ về phía mình, “Hai người là thủ khoa, anh trai cũng là thủ khoa, vậy con rớt cuộc có là do hai người sinh không?”

Một tờ báo trực tiếp rơi xuống, chỉ thấy mặt Mặc Tuyền Thần có chút xanh mét.

“Mặc Giác, con dám nói lão tử đội nón xanh!”

“Con nào có, ài, cha, cha đừng đánh!”

“Con đứng lại cho cha! Xem xem hôm nay cha có đánh chết con không.”

“Con có còn là con trai của cha không!”

“Con mới không phải là con cha, con được nhặt từ bãi rác về!”

“A, có cần phải ác như vậy không, cha, tình yêu đây sao!”

“Bịch.”

Mặc Tuyên Thần nhìn người nằm trên đất, cười đắc ý, nói: “Đây chính là yêu.”

**

Ngày thứ hai, lịch thi tốt nghiệp trung học gần tới, học sinh ở Nhất Trung cũng đang khẩn trương học tập, thế nhưng, buổi sáng bảy giờ chưa đến, trong trường học liền bắt đầu nhốn nháo.

Lớp mười hai ban ba.

Hôm nay Lê An An hào hứng đến lạ thường, giống như ngồi trên đồng băng, thảnh thơi muốn giầy dựa mấy cái.

Tổng Tiểu Bảo đẩy đẩy cặp kính dày cộm trên mũi, nói: “An An, cậu an phận chút.”

Lê An An không ngắt, đổi thành nghịch bứt.

“Cảnh cách.”

Tổng Tiểu Bảo trực tiếp lấy đi bút trên tay cô, hỏi: “Có phải hôm nay cậu quá rảnh không?”

Lê An An vẫn nhìn về phía cửa, nói: “Cậu mới rảnh rồi, không thấy lão nương đang bận rộn sao.”

Ánh mắt Tổng Tiểu Bảo sau cặp kính thoáng qua một tia sáng, không nói thêm gì nữa.

Tô Nhạc Thiên bên cạnh nhìn đồng văn kiện trên tay, nói: “An An, đầu cậu không có vấn đề gì chứ?”

Tô Nhạc Thiên là sau nửa năm Mặc Khuynh Thành rời đi, bị bọn họ kéo đến công ty giúp một tay.

Lê An An ế một tiếng, ánh mắt có chút mộng lung, ngượng ngừng cười, “Nhạc Thiên, văn kiện trên tay cậu mau hoàn thành đi?”

Tô Nhạc Thiên nhìn văn kiện tốc độ không đổi, nói: “Văn kiện của cậu tự mình giải quyết.”

Lê An An trực tiếp im lặng, sau đó đem ánh mắt hy vọng bắn về phía Tổng Tiểu Bảo.

Đáng tiếc cậu ta trực tiếp cho cô một cái ót.

Hứa Tịnh ngồi phía sau vỗ vỗ bả vai của cô, nói: “An An, thay cậu mặc niệm một giây.”

Lê An An chỉ có thể chấp nhận, vừa lấy một xấp văn kiện trong ngăn bàn ra, miệng vừa lẩm bẩm: “Khuynh Thành thôi tha, bắt mình là chủ, làm hại ngày ngày nhìn mấy cái văn kiện xui xẻo này, văn kiện, văn kiện! A, ngày nào đó mới không cần nhìn thấy nó đây!”

Vậy mà, câu nói đầu tiên của Tổng Tiểu Bảo liền chặn lại tất cả oán hận của cô, “Không có văn kiện cậu phải đi hít gió tây bắc đấy.”

“Báo cáo.”

Chủ nhiệm Cao đang ngồi trên bục giảng nhìn người đứng ở cửa, ánh mắt sáng lên một cái, sau đó cười nói: “Bạn học Mặc trở lại?”

“Thầy, em đã trở lại.”

Mấy người đang vui đùa trong đồng văn kiện, nghe được âm thanh, lập tức ngừng đùa.

“Khuynh Thành, Khuynh Thành, cậu trở lại! Hại chết lão nương!”

Lê An An trực tiếp nhào vào trong ngực của cô.

Mặc Khuynh Thành bị quán tính ảnh hưởng, chân bước lùi về phía sau, sau đó ôm lấy cô, nói: “Một năm không gặp, cậu vẫn không thay đổi.”

Lê An An nhìn cô một chút, rất ghen tỵ, nói: “Một năm không gặp, cậu thay đổi thật nhiều.”

Nhìn bộ ngực kia, lại nhìn về phía mình, đơn giản chính là bánh bao thịt với sên bay. Trên mặt không hề có lỗ chân lông, ánh mắt trong trẻo, mái tóc đen

bước gọn ở phía sau cô.

5555. Sự khác biệt lớn như vậy, cô thấy không thoải mái nha!

Cao Kiện lên tiếng, “Mau quay về chỗ ngồi đi, Tống Tiểu Bảo, em nói cho bạn học Mặc chỗ ngồi học tập của chúng ta đi.”

“Thầy, đã biết.”

Bởi vì bọn họ phải xử lý văn kiện, vị trí của bọn họ đã chuyển từ hàng ba bốn thành ba hàng cuối cùng.

Lê An An kéo Mặc Khuynh Thành đi đến dãy thứ hai, đẩy cô vào, sau đó nói: “Chỗ bên cạnh lão nương đã để trống một năm, lúc này rốt cuộc cũng đã có người ngồi rồi.”

Mặc Khuynh Thành có chút ngoài ý muốn nhìn hai người ngồi cuối, Hứa Tịnh với Cam Triết? Sao bọn họ lại ngồi ở đây.

Lê An An thấy tầm mắt của cô, giải thích nói: “Sau khi cậu đi, công ty chỉ có mình và Tống Tiểu Bảo, mặc dù anh cả Mặc có giúp một tay, nhưng vẫn có chút khó khăn, sau đó cậu cũng biết, bọn mình lờ Tô Nhạc Thiên tham gia, việc dần dần nhiều lên, chúng ta cũng có chút không chịu được.”

Cam Triết nói tiếp: “Có một lần mình phát hiện bọn họ khi đi học lại luôn luôn lật xem cái gì đó, mình liền tò mò, kết quả thấy bọn họ đang xử lý văn kiện, mình liền hỏi có muốn giúp một tay hay không.”

Lê An An nói: “Người này không phải là giúp một tay đâu, đơn giản chính là cứu mạng luôn! Yên tâm, tớ nói cho cậu biết, Cam Triết rất lợi hại! Có gì mà bọn mình không xử lý được, tất cả đều là cậu ta xử lý cho, có lúc mình rất muốn kéo cậu ta vào cho bằng được.”

Hứa Tịnh có chút xấu hổ nói: “Mình, mình không có sở trường gì, chỉ có thể giúp xử lý chút việc vặt thôi.”

Mặc Khuynh Thành nghe xong lời của bọn họ liền cười, nói: “Các cậu có thể giúp bọn họ đã rất khá rồi, vốn là lúc mình đột nhiên quyết định rời đi, cũng không nghĩ tới còn có công ty phải sinh tồn nữa.”

Lê An An mắt híp nói: “Khuynh Thành, cậu đây là đang nói mình với Tống Tiểu Bảo sẽ phá hoại công ty của cậu?”

Mặc Khuynh Thành rất thành thực nói: “Ai bảo công ty chỉ có hai người các cậu.”

Mọi người há miệng, chuyện này thực sự khiến bọn họ đổ mồ hôi, công ty chỉ có hai người bọn họ, một năm sau không có đóng cửa đúng là ông trời phù hộ rồi.

Trên web.

Trứng chim cút nhớ công tử: Một năm rồi, công tử, người ở đâu?

Trái chanh không mạnh: Tiểu chanh chờ người cũng được, công tử, người mai tới làm dịu người ta đi!

Hàm dân siêu nhân: Siêu nhân bày tỏ, đã không muốn cứu vớt thế giới, chỉ muốn tìm được công tử!

Tổng ma ma của công tử: Mọi người đừng nóng vội, công tử nhất định đang ở nơi nào đó để cố gắng, chúng ta cũng không thể rơi ở phía sau được.

Tiểu nô tỳ quả đu đủ: Nhưng mà, lập tức sẽ phải thi tốt nghiệp trung học, công tử vẫn chưa trở lại sao?

Tôi là Dung ma ma: Các vị Đại trang viên, xin kiên nhẫn chờ đợi, công tử sẽ không vứt bỏ chúng ta đâu, thi tốt nghiệp trung học cô ấy nhất định sẽ tham gia.

Tiểu yêu tinh chạy đi đâu: Ma ma nói không sai, công tử sẽ như cô ấy đã nói vậy, mạnh mẽ trở về, hiện tại quan trọng nhất là chờ lúc cô ấy quay lại, nếu là chúng ta không có tiến bộ, nhưng là phải bị ném xuống.

Nhập Hoàn: A, tuyệt đối không nên bị ném xuống, nhanh học tập, theo sát tiến độ của công tử!

Lúc này, điện thoại của bọn họ vang lên một tiếng “Dịch.”

Công tử phát Weibo!

Bọn họ vội vàng mở ra mục theo dõi đặc biệt, thấy Mặc Khuynh Thành đăng một bài mới.

Ngọc Diện công tử Mặc Khuynh Thành: Các vị trong Đại trang viên, mọi người có khỏe không?

Phía dưới là hình cô dựa vào cổng trường học.

Weibo sôi trào.

Đầu tiên, từ người đời rồi rít cũng nói, biến mất hơn một năm, còn biết trở lại?

Mà người của Đại trang viên, còn lại là kích động hét lên.

Nhỏ bị lười: A a a a a a! Công tử quay lại! Thật kích động, công tử, rốt cuộc người đã đi nơi nào, làm chúng tôi khổ cực tìm kiếm rất lâu!

Thị vệ Nhất Hào: Công tử, lần sau ra ngoài xin đem theo Đại trang viên, chúng tôi phải cùng người cùng nhau du ngoạn!

Đẹp trai đến chỉ thích công tử: Đúng vậy, công tử, người ra cửa cũng không sợ gặp người xấu, lần sau nhất định phải mang theo chúng tôi, dưới phong cảnh tự nhiên xinh đẹp, giường ấm áp, làm chút việc gì đó, cuộc sống cứ như thần tiên.

Mạnh mặt siêu nhân: Thị vệ lâu trên còn dung tục như vậy, đoàn thị vệ đâu! Mau ra đây kéo hần xuống!

Hoàng hậu nương nương: Bồn cung mới ra ngoài liền thấy tiểu thị vệ không ngừng ném ánh mắt mê hoặc cho công tử, công tử, người thật nam nữ đều ăn được sao?

Tổng ma ma của công tử: Nương nương, người yên tâm, loại có nam có nữ như công tử, có thể công có thể thụ, trên đời này chỉ có một lần này.

Tỳ nữ tiểu sáng: Tổng ma ma, nương nương lo lắng là hậu cung quá mạnh mẽ, một năm qua cũng không tới phiên người thị tẩm.

...

Mặc Khuynh Thành trở lại, có người vui mừng có người buồn bực.

Văn Tư Tư ở trong lúc một năm cô rời đi, lần nữa thuận lợi đạt được toàn bộ yêu thích của mọi người, sau đó lại gặp được bộ kịch truyền thanh < Phàm trần tựa như giấc>, diễn vai nữ thứ ba, hôm nay, cũng là có chút danh tiếng ngôi sao mới.

Cảm giác như thế khiến cho cô ta thấy lâng lâng, nhưng mà Mặc Khuynh Thành trở về, lại đánh cô ta xuống thẳng Địa ngục.

Mặt cô ta tràn đầy oán độc nhìn bạn bè vây quanh chỗ đó, bút trên tay “Tạch” một tiếng, gãy.

Đường Đan nhỏ giọng hỏi: “Tư Tư, cậu làm sao vậy?”

Kể từ sau khi Hạng Giai gặp chuyện không may, cô vẫn đi theo Văn Tư Tư, cho nên cô vô cùng rõ ràng cô ta là hạng người nào, vì đạt được mục đích, không chừa thủ đoạn nào, cô tận mắt nhìn thấy cô ta đẩy người khác xuống lầu nhưng mặt vẫn làm bộ vô tội, nhìn cô ta mặt ngoài tán gẫu với người khác rất vui vẻ, nhưng sau lưng lại ra tay kéo đối phương xuống ngựa.

Cho nên cô đối với cô ta mỗi lần đều là cẩn thận, rất sợ một lần không chú ý, liền bị cô ta đẩy ra ngoài.

Văn Tư Tư đem vụn bút vứt đi, trên mặt lộ ra nụ cười nhu nhược, “Đan Đan, Khuynh Thành trở lại rồi, cậu nói chúng ta có nên tới hỏi thăm hay không?”

Đường Đan trầm nghĩ, cô ta là thấy cô ấy trở lại cướp đi ánh sáng của mình, trong lòng không thoải mái đây, còn muốn lôi kéo cô cùng đi, nghĩ đến cũng thích thú.

Trên mặt cô từ chối nói: “Tư Tư, cậu đừng làm khó mình, cậu cũng không phải không biết quan hệ của mình với cậu ta.”

Trong mắt Văn Tư Tư thoáng qua vẻ giễu cợt, sau đó làm bộ như hiểu rõ, “Được rồi, vậy mình đi nha.”

Đi thong thả không tiến, tốt nhất nhanh biến mất luôn.

Mặc Khuynh Thành nơi này, bạn học vây quanh rất nhiều.

“Khuynh Thành, khi đó cậu không có chuyện gì chứ? Chúng ta cũng không biết hóa ra Hạng Giai là hạng người như thế!”

“Đúng vậy, thật là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, tại sao cậu ta lại có thể làm ra những chuyện như vậy!”

“Nhưng mà nghe nói sau đó cậu ta bị điên rồi, cũng coi như thoát được một kiếp.”

“Cha mẹ Hạng Giai làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, không trách được cậu ta sẽ làm ra loại chuyện phát rồ này, thật là di truyền.”

Lê An An có chút không nghe nổi nữa, một năm trôi qua, lần này còn nói chuyện đó ra nữa.

“Ài, các cậu đừng nói nữa, Khuynh Thành thật vất vả trở lại một chuyến, nói những chuyện không hài lòng kia làm gì, làm cho cậu ấy ngọt ngào sao.”

Bọn họ vừa nghe, vội vàng đổi đề tài.

“Khuynh Thành, lần này cậu trở về là đặc biệt tham gia thi tốt nghiệp trung học sao? Có nắm chắc hay không?”

“Cậu ấy dĩ nhiên là nắm chắc, cũng không nhìn chút xem cậu ấy là ai, chỉ cần không phải quá sáng, trường học còn không phải là sẽ chọn cậu ấy sao.”

Mặc Khuynh Thành không ngừng nhìn một cái, chỉ là lòng hơi ghen tỵ thôi.

Chỉ là...

“Tur Tur.”

Mọi người nghe được lời của cô, nhìn về phía Văn Tur Tur vẫn đứng ngoài, vội vàng tản ra cho vào.

“Tur Tur, cậu đến đây lúc nào, sao lại không nói một tiếng?”

“Đều tại mình không nhìn thấy cậu, đứng lâu như vậy, có mệt hay không?”

Văn Tur Tur cảm kích cười một tiếng, “Cảm ơn các cậu, mình thấy các cậu đang nói chuyện vui vẻ, sợ quấy rầy các cậu, liền đứng ở đây thôi.”

Mọi người nghe được lời của cô ta, vội vàng nói: “Tur Tur, sao cậu lại tốt bụng như vậy, cậu là tìm Khuynh Thành đi, chúng mình đều nói xong rồi, cậu tới đi.”

Văn Tur Tur cười với cậu ta một cái, đợi đến lúc bọn họ đi rồi, cô ta mới nói: “Khuynh Thành, cậu trở về lúc nào, sao không liên lạc với mình.”

Mặc Khuynh Thành nhìn sách trên tay, giống như hoàn toàn không có nghe được lời của cô ta.

Văn Tur Tur trong lòng ghen ngào, á tiện nhân này không để ý tới mình!

Mặc Khuynh Thành vẫn như cũ không để ý tới cô ta.

Văn Tur Tur cảm thấy áy náy, cúi đầu xuống, buồn bực nói: “Khuynh Thành, có phải cậu chán ghét tớ hay không?”

Mọi người bên này vẫn chú ý không nhìn nổi.

“Mặc Khuynh Thành, không thấy Văn Tur Tur đang nói chuyện với cậu sao, một năm không gặp, sao cậu vẫn có thái độ như vậy!”

Văn Tur Tur giải thích, “Bạn học Lục Thái, Khuynh Thành không phải là người như thế, chẳng qua là cậu ấy đọc sách quá chăm chú mà thôi.”

Lục Thái vừa nghe nói như thế, càng thêm tức giận chỉ vào Mặc Khuynh Thành, “Mặc Khuynh Thành, cậu xem Tur Tur đối xử với cậu như thế nào đi, sao cậu lại đối xử với cậu ấy như vậy, cậu không thấy làm cậu ấy thất bại sao!”

Văn Tur Tur cúi đầu, ngăn trở ánh mắt độc ác bên trong.

“Bịch.”

Mặc Khuynh Thành gấp sách lại, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thái, đáy mắt lạnh lùng nhìn cậu ta đến lạnh cả người.

“Tôi cũng không biết, một năm nay người ngu xuẩn lại nhiều như vậy.”

Lục Thái sùng sốt, sau đó phản ứng kịp, cả giận nói: “Mặc Khuynh Thành, cậu có ý gì!”

Mặc Khuynh Thành nhìn cũng không nhìn cậu ta, Lê An An tiếp tục nói tiếp, “Lục Thái, ý trên mặt chữ cũng không hiểu, rốt cuộc cậu ngu đến mức nào.”

“Ha ha.”

“Ha ha ha.”

Những người khác hoặc giả vì nể mặt mũi của Lục Thái, nhần nhin cười, bọn người Lê An An cũng sẽ không như vậy.

Cam Triết ôm bụng cười, “Ha ha, An An, cậu nói quá đúng!”

Mặt Lục Thái đỏ lên, “Mặc Khuynh Thành, tại sao cậu lại nói tôi như vậy!”

“Kẹt.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp đứng dậy, một cước đá ngã cái bàn, dọa sợ Lục Thái đến trực tiếp ngã lăn xuống đất.

Cô mắt nhìn xuống cậu ta, không mang theo một chút tình cảm nào, “Rất xin lỗi, cậu nói Văn Tur Tur hay là Lý Tur Tur, tôi cũng không biết, ngược lại là cậu, lá gan thật lớn, chuyện của mình không quản, lại quản chuyện của người khác.”

Thân thể Lục Thái có chút run rẩy, cậu ta nhìn Mặc Khuynh Thành vô tình, chỉ sợ một giây tiếp theo cô ta sẽ động thủ giết mình.

Vậy mà, Mặc Khuynh Thành nói xoang lại xoay người trở lại chỗ ngồi, lúc đi ngang qua chỗ Văn Tư Tư, không thèm nhìn cô ta vẫn như cũ.

Văn Tư Tư kinh ngạc nhìn Mặc Khuynh Thành, cô ta tuyệt đối không tin cô ấy sẽ quên mình.

Lúc này, Lê An An tò mò hỏi: “Khuynh Thành, cậu không nhớ rõ Văn Tư Tư sao?”

Không thể nào nha, chỉ mới một năm, làm sao sẽ quên tới cái người thường xuyên tìm hỏi cậu.

Mặc Khuynh Thành phì cười một cái, “Cậu sẽ nhớ đáng về của kẻ bỏ đi sao?”

A...

Lê An An há miệng, liếc mắt nhìn Văn Tư Tư, sau đó trong lòng đem so cô ta giống với đồ bỏ đi, a, giống như cô ta còn không bằng đồ bỏ đi.

Văn Tư Tư xấu hổ không chịu nổi, “Khuynh Thành, tại sao cậu có thể nói như vậy, trước đây chúng ta không phải là bạn thân sao!”

Mặc Khuynh Thành nhìn cô ta còn làm bộ giống Bạch Liên Hoa, khinh thường nói: “Bạn thân? Ai vậy, mắt của ai nói bạn thân có thể ngồi lên đầu mình, thể hiện cảm giác mình thật tài giỏi? Còn chưa phải muốn nói cho tôi biết, thích nam sinh hoa si? Còn là luôn làm bộ vô tội khiến cho tôi giúp cô mua quần áo?”

Từng viên đạn một liên tục bắn về phía Văn Tư Tư, cô từng bước từng bước lui về phía sau, kinh ngạc nhìn khoe miệng Mặc Khuynh Thành mang theo chút châm biếm.

Thì ra là cô ấy vẫn luôn biết, vậy tại sao hiện giờ mới nói ra!

Mặc Khuynh Thành thấy bộ dạng của ta, nói tiếp: “Muốn hỏi tại sao hiện giờ tôi mới nói sao? Vốn là cảm thấy thỉnh thoảng giải quyết phiền toái cô tạo ra có thể khiến cho cuộc sống tăng thêm gia vị, ai ngờ vừa trôi qua một năm, cô lại vẫn không có tiến bộ chút nào, Văn Tư Tư, thông minh của cô dừng lại ở một năm trước rồi sao?”

“Xi xào.”

Văn Tư Tư từng bước lui về phía sau, cô ta rất rõ cảm giác ánh mắt của mọi người trong lớp có chút không giống.

Đáng chết, không nghĩ tới từ trước đến giờ ở trong mắt Mặc Khuynh Thành cô ta chỉ là một nhân vật con con, không được, mình không thể làm rối loạn thế trận được, rất vất vả mới xây dựng hình tượng, không thể ngày đầu tiên cô trở về liền thất bại trong gang tấc được.

Cô ngẩng đầu lên, nước mắt rung rung, trong âm thanh mang theo chút ảm ức.

“Khuynh Thành, mình không biết cậu đang nói cái gì, có phải là có người nói xấu mình sau lưng hay không? Khuynh Thành, cậu ngàn vạn lần không nên tin những người đó, cậu quên sao, lúc học lớp mười chúng ta chính là bạn thân nha!”

Mọi người nghe nói như thế, ánh mắt lại nhìn một lần, bọn họ cũng nói, sao Văn Tư Tư là loại người như vậy được, nhất định là Mặc Khuynh Thành đổ oan cho cô ta.

Mặc Khuynh Thành trực tiếp đi tới trước mắt Văn Tư Tư, cao hơn nửa cái đầu khiến cho Văn Tư Tư có cảm giác bị áp bức.

“Văn Tư Tư, tôi có ở trong lòng cô hay không cô hiểu rõ, còn có,” cô ta hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Lần đó tôi ngã từ trên cầu thang xuống, rốt cuộc là ai đẩy, trong lòng tôi rất rõ ràng.”

Nói xong, không để ý sắc mặt Văn Tư Tư đã trắng bệch, hướng về phía người ở ba bàn cuối nói: “Đi.”

“Được.”

Bọn họ lục tục đi theo ngang qua người Văn Tư Tư, Lê An An thậm chí trực tiếp hung hăng đụng vào cô ta một cái.

Những người khác cũng không biết ở đó câu cuối cùng Mặc Khuynh Thành nói là câu gì, nhưng thấy sắc mặt của Văn Tư Tư, một chút lý trí con người quyết định, sau này nên cách xa cô ta ra một chút.

Bọn người Mặc Khuynh Thành rời khỏi trường học trực tiếp gọi xe đến công ty.

Tầng mười sáu tòa Phong Thụy.

Mặc Khuynh Thành đi ra từ trong thang máy, nhìn công ty rực rỡ hẳn lên, trong lòng cảm thấy rất là sâu nặng.

Lê An An đặc ý nói: “Khuynh Thành, cậu cảm thấy thế nào? Không tệ chứ.”

Mặc Khuynh Thành gật đầu một cái, vốn là không gian thật lớn bị bọn họ chia thành mấy khu, phòng làm việc của nhân viên, phòng giải khát, phòng nghỉ

ngôi, phòng họp, phòng tổng giám đốc, phòng luyện tập... Những khu này cũng từ cách một cái hành lang.

Mà trên sàn nhà, cửa hàng thảm màu đỏ, hành lang hai bên, để chậu cây xanh um tươi tốt, nơi này, càng giống như một ngôi nhà.

Cam Triết cười nói: “Ban đầu lúc chúng mình tới nơi này liền bị sợ hết hồn, không nghĩ tới phòng làm việc có thể trở thành như vậy, hoàn cảnh như vậy, làm cho người ta có lòng trung thành.”

Mặc Khuynh Thành đẩy phòng tổng giám đốc ra, nhìn tổ hợp từ màu trắng đến màu xanh của phòng làm việc, mang theo chút phong cách Bắc Âu.

“Được lắm, tôi nói chút về tình hình hoạt động của công đi gần đây đi.”

Tổng Tiểu Bảo trước tiên là nói về: “Một năm qua, bởi vì danh tiếng của Khuynh Thành, đã có rất nhiều công ty tìm cậu làm người đại diện, chỉ là cậu không có ở đây, liền trực tiếp thôi.”

Lê An An oán giận nói: “Khuynh Thành, nếu không phải là vì cậu rời đi, chúng mình một năm nay sẽ kiếm được rất nhiều tiền!”

Tổng Tiểu Bảo đồng ý gật đầu một cái.

Mặc Khuynh Thành bật cười nói: “Cho dù mình không có ở đây, không phải không ty vẫn làm ra tiền đó thôi.”

Bọn họ không nói lời nào, người nào sẽ ghét có nhiều tiền hơn đây.

Tô Nhạc Thiên nói: “Sau này chúng ta tìm được người mới có phẩm chất tốt, một năm này, biểu hiện của bọn họ cũng không tệ lắm. Khuynh Thành, cậu có muốn đi xem bọn họ một chút hay không?”

Mặc Khuynh Thành lắc đầu một cái, “Chờ thi xong tốt nghiệp, mình vừa mới về, mấy người này ở công ty còn chưa được, trước đây mình không có ở đây, cũng là các cậu chống đỡ, hiện tại chúng ta thừa dịp còn mấy ngày, vội vàng đem chỗ thiếu sót bổ sung vào.”

“Mặc Khuynh Thành, chẳng lẽ cậu còn muốn ra ngoài?” Lê An An giận trừng cô, nếu là cô dám gật đầu, mình đây lập tức từ chức!

Mặc Khuynh Thành nói: “Chẳng lẽ cậu muốn mình ngây ngô ở công ty làm tổng giám đốc sao?”

Mọi người hiểu ý của cô, tâm tình kích động không nhịn được, công tử vừa xuất mã, tiền liền bay thẳng tới túi!

Hứa Tĩnh vẫn không hề lên tiếng đột nhiên mở miệng, “Bạn học Mặc, cậu chuẩn bị thi tốt nghiệp thế nào rồi?”

Mọi người nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, mà cô thì cười thần bí, “Đến lúc đó sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Muốn hôn hôn (Cầu xin đặt!)

Edit: windy

Mùng bảy tháng sáu, ngày Hoa Hạ thi tốt nghiệp trung học.

Hôm nay, các nhà rỗi rít dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng đặc biệt cho con của mình- một cái bánh tiêu, hai quả trứng gà.

Trên bàn ăn Mặc gia, cũng bày bữa sáng như vậy.

“Cục cưng, mau ăn mấy món này đi, chính xác có thể đạt một trăm điểm.” Mặc Tuyên Thần lôi kéo Mặc Khuynh Thành ngồi vào ghế.

Mặc Khuynh Thành nhìn bữa sáng kinh điển kia, khoe miệng giật giật, bài thi bây giờ đều là một trăm năm mươi điểm, nếu thật là một trăm điểm, trực tiếp đi chết được rồi.

Nhưng cô vẫn cầm đũa lên ăn.

Bởi vì hôm nay, Mặc Giác cũng xin nghỉ để chạy về.

Anh phong trần mệt mỏi nhìn Mặc Khuynh Thành ăn điểm tâm, nhìn có chút há hê nói: “Rất cục cưng đến lượt em gái ăn bữa ăn sáng như này rồi.”

“Ừm.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp nhét quả trứng gà vào trong miệng Mặc Giác.

Đôi mắt Mặc Giác mở to, trong miệng vang lên tiếng ô ô.

Mặc Khuynh Thành cong mắt, tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

“Tiểu tử thôi, ai cho con ăn trộm trứng gà của cục cưng!”

Mặc Tuyền Thần cảm cái nỗi hung hăng đánh vào sau lưng Mặc Giác.

Mặc Giác vội vàng chỉ về phía Mặc Khuynh Thành, vừa chỉ chỉ trứng gà trong miệng mình.

Mặc Tuyền Thần hừ lạnh một tiếng, “Mặc Giác, con dám phá hư cuộc thi của cục cưng! Để cái mạng lại!”

Mặc Giác nhấc chân bỏ chạy, trong miệng nhanh chóng nhai xuống.

Sau khi ăn xong, cả nhà đưa Mặc Khuynh Thành đến trường học.

Cho dù là có đi sớm đi nữa, cũng vẫn bị ngăn lại trên đường.

“Muốn tắc đến khi nào đây?”

Mặc Tuyền Thần nhìn không nhìn thấy cuối một hàng dài, lo lắng không ngừng giậm chân.

“Tuyền Thần, anh đừng có gấp, nhất định có thể đến đúng giờ.”

Ngón tay Mặc Tuyền Thần không ngừng gõ tay lái, trong miệng lại nói: “Tuyệt Mai, anh không có khăn trang, anh khăn trang lúc nào, cục cưng là giỏi nhất, nhất định sẽ không đến trễ, nhất định sẽ không...”

Ông lầm bầm cằn nhằn, khiến cho mọi người bất đắc dĩ thầm nói, còn nói không khăn trang, vậy lúc khăn trang là như thế này đi.

“Không đợi được nữa!” Mặc Tuyền Thần tức giận lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại.

“Đây là phía nam đường Thừa Đức, ông mau dẫn người tới khai con đường, nếu không con gái của tôi sẽ tới trễ cuộc thi tốt nghiệp trung học mất!”

Rống xong từ cuối cùng, “Ba” một tiếng cúp điện thoại.

“Cạc cạc cạc.”

Mặc Khuynh Thành cảm thấy đặc quyền này dùng thật tiện.

Không quá mấy phút, tiếng bước chân chinh tề vang lên.

“Một, hai một hai...”

“Đát đát đát đát...”

Một người chạy chậm đến trước cửa xe.

“Cốc cốc.”

Mặc Tuyền Thần hạ cửa kính xe xuống, liền nghe được tiếng người kia nói: “Báo cáo, Đại đội trưởng liên đội 103 Quý Dũng Tiền có mặt.”

Mặc Tuyền Thần làm bộ ra dáng rất nghiêm túc, “Các cậu nhanh khai thông con đường này nhanh lên chút, không thể để cho học sinh đi thi bị trễ giờ được.”

“Vâng!”

Một đám người mặc quân trang xanh biếc từng chiếc từng chiếc một được mở ra, trong mười năm phút đồng hồ, con đường được khai thông xong.

Mặc Tuyền Thần uy phong lẫm liệt lái xe của mình chào bọn họ rồi rời đi.

Hành trình phía sau rất thuận lợi, bọn họ rất nhanh đã đến được trường học.

Vận khí của Mặc Khuynh Thành rất tốt, cô đã ở cuộc thi ở Nhất Trung.

Chủ nhiệm lớp Cao Kiện đứng ở cửa, nghiêm túc dặn dò mấy học sinh bên cạnh.

Đám người Mặc Tuyền Thần đưa Mặc Khuynh Thành tới trước mặt của ông.

Cao Kiện nhìn trước mắt đột nhiên xuất hiện cảnh đẹp, bật cười nói: “Vốn là tôi còn đang suy nghĩ là con nhà nào có thể xinh đẹp như vậy, hóa ra là bạn học Mặc.”

Mặc Khuynh Thành cười nhẹ: “Chào thầy Cao.”

“Chào bạn học Mặc, đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa?”

Mặc Khuynh Thành nhìn về phía túi tài liệu trong suốt trong tay Mặc Dận, gật đầu một cái.

Cao Kiện xác định đồ của cô xong, đem thẻ dự thi cho cô.

“Cầm chắc thẻ dự thi, sau đó vào phòng khi không cần phải khăn trương, gặp phải đề khó thì bỏ qua, làm xong cái khác rồi quay làm cũng được, viết xong nhớ kiểm tra lại thêm mấy lần, đừng có nộp bài thi trước...”

Mặc Khuynh Thành vừa nghe, vừa gật đầu, nhưng chỉ có Mặc Dận biết rõ, cô là vào tai trái ra tai phải.

“Được rồi, như vậy đủ rồi, em cứ nghỉ ngơi trước đi.”

Nói xong, Cao Kiện phải đi dặn dò các em học sinh khác.

Mặc Dận kéo cô tới chỗ mát, hỏi: “Cục cung, không cần khăn trương.”

Mặc Khuynh Thành cắn cắn môi, làm bộ như khăn trương nói: “Nhưng, nhưng mà, em rất khăn trương.”

Mọi người vừa nghe xong, liền nóng nảy.

Mặc Tuyền Thần: “Cục cung, con không cần lo lắng, không phải chỉ là thi tốt nghiệp trung học thôi sao, thi không được thì cùng lắm chúng ta tìm quan hệ.”

Lan Tuyết Mai trực tiếp đẩy ông ra, dịu dàng nói: “Cục cung, con đừng nghe cha con nói vậy, nhưng mà có câu cha con nói rất đúng, chẳng qua là thi tốt nghiệp trung học thôi sao, cũng không phải là đề cho con kết hôn sống chết, không cần khăn trương, cuộc sống quan trọng nhất cũng không phải là thi tốt nghiệp trung học.”

Mặc Giác cũng nói: “Đúng vậy, em đừng có lo lắng, anh hai của em khi đó thi tốt nghiệp trung học, cũng bởi vì quá lo lắng, mới thi được thủ khoa.”

“Tiểu tử thôi, con nói cái gì đó, có liên quan gì đến thủ khoa đâu.”

Mặc Giác nghiêng đầu, nói: “Không phải lúc đấy cha cũng nói như vậy sao, nói thế nào thì cũng là nhìn thấy con không vừa mắt, một nhà thủ khoa, kết quả còn ra một người kém một chút thủ khoa đây.”

Mặc Tuyền Thần chuyện đương nhiên nói: “Dĩ nhiên! Con có thể so sánh với cục cung sao, con gái không cần khổ cực như vậy.”

Khổ cực?

Mặc Giác nhìn kẻ từ sau này trở lại, buổi sáng vẫn ngủ thẳng đến mười giờ, dậy xong liền ăn trưa, ăn xong lại tiếp tục ngủ, tỉnh ngủ liền ăn cơm tối, ăn tối xong lại ngủ...

Cứ một vòng như vậy, đến tận ngày thi tốt nghiệp trung học.

Khóe miệng anh không khỏi giật giật, đây chính là sự khác biệt giữa con gái và con trai sao? Nếu đúng là như vậy, cần xin trở về bụng mẹ một lần nữa, anh muốn là con gái, làm con gái, con gái!

Mặc Khuynh Thành còn làm mặt khăn trương, nói: “Dận, rất lo lắng làm sao bây giờ, Dận, Dận, Dận...”

Từng tiếng kêu vội vã, làm cho Mặc Dận đứng nhũn ra, trong lòng như núi băng đang chảy ra, nước chảy róc rách xuống toàn thân.

Bây giờ Mặc Dận không nghĩ ra cách giải quyết khăn trương như thế nào, chẳng lẽ muốn anh thi thay? Anh rất sẵn lòng, nhưng mà giám thị sẽ không cho nha.

“Cục cung, em nghĩ làm thế nào?”

Trong mắt Mặc Khuynh Thành mang theo giáo hoạt, trên mặt tiếp tục ảm ức nói: “Muốn hôn hôn...”

“Àm”

“Bịch.”

Mặc Dận ngây ngốc nhìn Mặc Khuynh Thành, cô ấy vừa nói cái gì, hôn? Muốn hôn mình? Muốn mình hôn cô ấy?

Anh cảm thấy đầu óc của mình rất nhanh nhạy.

Mà Lan Tuyết Mai cùng Mặc Giác còn lại là cười trộm. Ai u, mau hôn đi, nhanh, lên, không được do dự, ôm lấy hông của nó, giống như một người đàn ông hôn xuống!

Nhưng Mặc Dận một chút động tác cũng không có, Mặc Tuyền Thần liền trực tiếp kéo Mặc Khuynh Thành về phía sau, mặc cảnh giác nhìn Mặc Dận.

“Cục cưng, con bé nó căng thẳng, sao có thể tùy tiện đòi hôn với người đàn ông xa lạ được, nhất là loại người này, dáng dấp khuôn mặt đều đẹp, nhưng thật ra là lòng lang dạ sói, con tuyệt đối không thể làm tiếp.”

Lan Tuyết Mai trực tiếp đá Mặc Tuyền Thần ra, tức giận nói: “Mặc Tuyền Thần, rốt cuộc nó có phải là con trai của anh không vậy!”

Mặc Tuyền Thần hắng giọng nói: “Giành cục cưng với anh đều không phải là người nhà!”

Mặc Khuynh Thành bị ông ôm vào trong ngực, trong lòng buồn nôn, không phải chỉ muốn hôn nhẹ một cái thôi sao, cần gì phải phản ứng quá như vậy? Phải biết, ở nước ngoài hôn nhẹ là cách để chào hỏi thôi.

Mặc Dận từng bước đi về phía trước, nói: “Cha, cha ôm làm cục cưng không thấy thoải mái.”

Mặc Tuyền Thần buông lỏng ra một chút, sau lại tăng thêm cảnh giác, sao người này có thể hiểu rõ cục cưng như vậy, chẳng lẽ là đã sớm có mưu đồ rồi?

Mặc Tuyền Thần: “Mặc Dận, con lui về sau hai bước, đứng, lui về sau nữa đi, sau này con giữ đúng khoảng cách ba thước với cục cưng đi.”

Lan Tuyết Mai trực tiếp nghe không vô, nắm lấy cổ tay của ông, nói: “Cục cưng con mau vào trong đi, mẹ đưa cha của con về trước.”

Mặc Giác theo sát nói: “Em gái, chúc em thi đạt thủ khoa nha, anh cũng đi trước đây.”

Mặc Dận từ từ đi lên trước, có chút lắp bắp nói, “Cục, cục cưng xem, anh cũng đi đây.”

“A, đứng lại!”

Mặc Khuynh Thành ngăn anh lại, nói: “Em còn muốn hôn nhẹ nữa!”

Mặc Dận chưa từng giống như bây giờ, có chút không biết làm sao, tim đập rộn lên.

Khẽ nhếch miệng, không biết nên nói cái gì.

Mặc Khuynh Thành trực tiếp nắm lấy cổ áo anh.

“Chụt.”

Tiếng vang lên, Mặc Dận sững sốt, lên nhìn Lan Tuyết Mai cùng Mặc Giác kích động, Mặc Tuyền Thần nổi cơn thịnh nộ.

Mặc Khuynh Thành buông cổ áo ra, vuốt vuốt, sau đó lấy túi đồ, đặc ý nói: “Em vào phòng thi đây.”

Mặc Dận nhìn bóng lưng xa dần của cô, trông mắt u ám.

Hôm nay thi số học đầu tiên, bài thi tới tay, Mặc Khuynh Thành nhanh chóng liếc mắt nhìn, sau đó đợi lúc chuông reo bắt đầu, lưu loát viết.

Thầy giám thị có một người là giáo viên của Nhất Trung, bà ấy sớm đã nghe nói lớp mười hai có một người tên là Mặc Khuynh Thành, lúc học lớp mười đã xin treo học tịch, sau đó lại xảy ra chuyện bị bạn cùng lớp bỏ thuốc, may mắn là, cô ấy được người ta cứu, sau đó lại biến mất.

Vốn cho là cô sẽ không tham gia thi tốt nghiệp trung học, không nghĩ tới cô tới, chẳng qua là...

Tình Cần chau mày, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng, tốc độ nhanh như vậy, độ chính xác có thể có bao nhiêu, xem ra là cô bỏ qua rồi.

Lúc này, Mặc Khuynh Thành buông bút xuống, cầm bài thi tới trước mặt của bà.

“Thưa cô, em muốn nộp bài thi.”

Lúc này mới qua được nửa tiếng!

Tình Cần khuyên, “Bạn học Mặc, em kiểm tra bài lần nữa đi, 45 phút sau mới có thể nộp bài thi.”

Dù sao cũng là một học sinh trung học, có thể khuyên nhủ liền khuyên nhủ.

Mặc Khuynh Thành cảm bài thi trở lại chỗ ngồi, trực tiếp nằm xuống.

Văn Tư Tư cùng phòng thi thấy được, trực tiếp giễu cợt hừ một tiếng, không biết làm còn xấu hổ.

“Không được nhìn xung quanh.”

Tiếng của thầy giám thị, làm cho Văn Tư Tư ném lại suy nghĩ, nghiêm túc làm bài thi.

Trong lòng Mặc Khuynh Thành suy nghĩ chuyện bận bịu mấy ngày nay.

Từ Lập nói muốn gặp mặt một lần, cũng không biết bọn họ rảnh rồi cỡ nào, lại muốn gặp mặt. Còn có mấy từ chối lời mời của mấy công ty trước đó, nhận được mấy quảng cáo rất tốt, nếu mình không chụp, Lê An An nhất định sẽ đánh chết mình.

“Ai.”

Mặc Khuynh Thành có cảm giác Lê An An mới thích hợp làm tổng giám đốc, yêu tiền như yêu nước, thật là đủ rồi.

“Được rồi, hiện tại ai muốn nộp bài trước có thể nộp bài.” Một giám thị khác nói.

Mặc Khuynh Thành nghe được lập tức đứng lên, hoàn toàn không để ý đến Tinh Cẩn.

Tinh Cẩn nhìn bài thi trước mặt, một lần nữa không từ bỏ ý định hỏi: “Bạn học Mặc, thật không cần kiểm tra lại nữa sao?”

Mặc Khuynh Thành lắc đầu một cái, không có gì để kiểm tra.

Tinh Cẩn bắt đầu dĩ nhiên lấy bài thi, trong lòng khóc lóc kể lể, hiệu trưởng, bà đã khuyên rồi, không thể trách bà nha!

Mặc Khuynh Thành cảm túi đồ mang theo ánh mắt của mọi người rời khỏi phòng thi.

Tinh Cẩn nhìn bài thi trong tay, có chút phức tạp, bài thi này cũng không quá khó, làm sao lại nộp bài nhanh như vậy, chẳng lẽ đã kích lớn một năm trước, làm cho cô ấy không có cách nào học tập được?

Không thể không nói, bà đã đoán trúng được một chút, chỉ là bận rộn quá đến không có thời gian học tập thôi.

“Cô Tinh, học sinh kia là ai?” Vị giám thị khác Từ Bằng tiến lên hỏi.

Tinh Cẩn hai tay khoanh lại, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Chính là Mặc Khuynh Thành đó.”

“Mặc Khuynh Thành? Chính là người diễn Ngọc Diễn công tử hả?”

Từ Bằng kích động thét lên, ở bên trong phòng thi an tĩnh có vẻ chói tai.

Tinh Cẩn cũng kinh ngạc: “Thầy Từ biết sao?”

Từ Bằng ho khan một tiếng, che giấu lúng túng vừa rồi, “Khụ, vợ tôi với bọn nhỏ cũng thích người này, sau lại vừa nhìn thấy, cảm giác cũng không tệ lắm.”

Tinh Cẩn cười cười, cũng chỉ là không tệ lắm, nhìn dáng vẻ của thầy ấy vừa rồi, rõ ràng chính là rất thích, chỉ là chuyện như vậy bà cũng sẽ không vạch trần.

“Cô Tinh, tôi có thể xem bài thi của em ấy một chút hay không?” Thầy Từ có chút xin lỗi nói.

Tinh Cẩn rất sáng khoái nói: “Dĩ nhiên có thể, chỉ là hi vọng thầy Từ không báo cáo.”

“Không sao không sao, chỉ cần là công tử viết, đều là rất tốt.”

Đúng, công tử cũng gọi lên rồi, còn nói không phải là hâm mộ.

Hiện tại Từ Bằng không quan tâm cái này, cầm lấy bài thi của Mặc Khuynh Thành, vừa nhìn vừa than thở.

“Chữ của công tử viết thật là đẹp, vừa đẹp vừa mang vẻ tiêu sái, câu trả lời cũng đơn giản, tôi cũng không nghĩ làm được như vậy, công tử quả nhiên lợi hại.”

Tinh Cẩn nghe hết, cái gì mà vừa xinh đẹp vừa tiêu sái, không phải là chữ viết ngoạn mục sao, nhưng sau đó là chuyện gì vậy, còn lợi hại? Chẳng lẽ cô ấy thực sự làm bài trong thời gian ngắn như vậy?

Tình Cẩn mang theo thái độ nghi ngờ nhìn sang, nhìn kĩ một cái, bà liền không thể rời bỏ phần bài thi này.

Khác với chữ viết ngây ngô bình thường, chữ của Mặc Khuynh Thành, theo cố gắng một năm, trong đó có chứa một chút khí phách, nét bút sắc bén kia nếu là nói trước là không biết do Mặc Khuynh Thành viết, bà tuyệt đối không tin.

Hay nói chính xác hơn, chỉ mới vừa rồi thôi, bà cũng biết, Mặc Khuynh Thành tuyệt đối là viết phần bài thi này.

Cứ như vậy, hai người không ngừng nhìn đề thi, về mặt lại càng ngày càng khiếp sợ.

Văn Tư Tư nhìn bộ dạng của hai người giám thi, trong lòng vô cùng bất an.

Chuyện gì đã xảy ra, bọn họ xem lâu như vậy, chẳng lẽ Mặc Khuynh Thành thật sự làm xong bài thi trong vòng 30 phút?

Không!

Tuyệt đối không thể nào!

Mặc Khuynh Thành chưa từng lợi hại như vậy, Văn Tư Tư, mày phải tỉnh táo lại, đừng có đoán mò.

“Các em học sinh, cách thời gian kết thúc cuộc thi, còn 30 phút.”

Nguy rồi!

Văn Tư Tư nhìn bài thi còn một nửa chưa làm được, cùng với trước mặt, trong lòng như có hàng nghìn con kiến bò lên.

Khác với Mặc Khuynh Thành đã đi ra khỏi phòng thi.

Mặc Khuynh Thành khoan khoái bước chân từ cổng trường ra ngoài.

Các phụ huynh dưới bóng râm thấy cô đi ra, liền vội vàng tiến lên hỏi.

“Vị bạn học này, sao cháu lại ra nhanh như vậy, phần thi này quá khó sao?”

Mặc Khuynh Thành cười nói: “Bảo thi hôm nay không khó, có chỗ hơi khó thi chỉ cần đổi hướng suy nghĩ là được.”

Các phụ huynh nghe nói như vậy, thoáng yên tâm.

Một ngày rưỡi sau, Mặc Khuynh Thành đều là người nộp bài thi sớm nhất, rời khỏi phòng thi, cô chậm rãi đi tới trước xe, thuận thực mở cửa xe, ngồi lên.

“Cục cưng, đã thi xong?” Mặc Dận không có nhanh chóng mở cửa xe ra, mà là mở một chai nước suối, đưa cho Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành nhận lấy uống một ngụm, sau đó nói: “Đã thi xong rồi, chúng ta đến Học viện Đế Đô đi.” Cũng không biết sau một năm anh ta, thế nào rồi.

“Được.”

Học viện Đế Đô phòng máy khoa Tài chính.

Trên màn hình máy tính, màu đen hiện đầy lên, phía trên tràn đầy hai loại đường cong màu sắc không giống nhau, hoặc cao hoặc thấp, đan vào nhau chằng chịt, liên tiếp.

Lúc này, có một người chăm chú nhìn vào màn hình. Trên sống mũi anh ta mang theo một gọng kính màu vàng, ẩn dưới mắt kính là cặp mắt lóe ra nét cơ trí sắc bén, đặt lên trên bàn gỗ động tác một khắc cũng không dừng lại.

“Đất đất đất.”

“Ban Hữu, công tử tới tìm cậu.”

Lời của Quan Bình làm cho động tác trên tay của Ban Hữu dừng lại.

“Nhìn cuộc sống của anh cũng không tệ phải không?”

Mặc Khuynh Thành mang theo Mặc Dận cười đi tới.

“Xem ra một năm này cũng không tới nỗi.”

Ban Hữu nhàn nhạt nói, trông mặt thoáng qua chút thoải mái, cô bình yên vô sự là tốt rồi.

Mặc Khuynh Thành đi tới trước máy tính, nhìn hướng đi của thị trường chứng khoán trên đó, đôi mắt cong lên, không khó là doanh nhân kỳ tài của tương lai.

Quan Bình cao hứng nói: “Công tử, kể từ sau khi cô tới đây, đột nhiên một năm không có xuất hiện nữa, tôi còn tưởng cô không cần Ban Hữu nữa, không nghĩ tới cuối cùng hôm nay cô cũng tới.”

Trong mắt Mặc Khuynh Thành thoáng qua vẻ lúng túng, ngay lúc đó cô căn bản không nhớ tới Ban Hữu, bằng không cũng sẽ không để một năm sau mới tới tìm.

Cô giấu nội tâm xuống, nói: “Một năm, đủ để anh ấy quen thuộc với kiến thức căn bản, đến lúc đó cũng sẽ không mờ mịt lúc đầu.” Đúng, cô chính là muốn như vậy.

Quan Bình yên ổn nghe, búng tính ngộ nói: “Hóa ra là như vậy, công tử, cô thật có dự kiến trước.”

Mặc Khuynh Thành cười hắc hắc, khích lệ như vậy, cô liền mặt dày chấp nhận vậy.

Ban Hữu nhìn Quan Bình không có thuốc chữa, bất đắc dĩ đỡ trán, lời như vậy cậu ta cũng tin, mình là một chút cũng không tin, nhưng mà thế thì thế nào, Mặc Khuynh Thành tự mình giải quyết vấn đề nan giải, hơn nữa một phần là một người không dứt được giao kèo, anh không có lý do gì để vạch trần cô.

“Đã như vậy, cô cần tôi đi làm lúc nào?”

“Hôm nay.”

Tầng mười sáu tòa nhà Phong Thụy.

“Xin chào mọi người, tôi là Ban Hữu.”

Ban Hữu giới thiệu đơn giản mà dứt khoát.

Lê An An nhìn Ban Hữu, có chút kinh ngạc nói: “Khuynh Thành, cậu nói đây là Chủ tịch đại diện của chúng ta?”

“Khách quan mà nói, như thế không sai.”

“Vậy sao một năm trước cậu không dẫn anh ta tới?”

“...” Mặc Khuynh Thành sờ sờ mũi, mạnh mẽ dời đề tài.

“Ban Hữu, mọi người xem phát triển của công ty trong một năm nay một chút đi, sau đó anh xem bên kia có cần sửa đổi gì không, tôi còn có việc, đi trước.”

Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách!

“Đứng lại!”

Lê An An cảnh giác ngăn cô lại, gương mặt không có ý tốt, “Khuynh Thành, mình cảm thấy chúng ta cần phải thảo luận về cuộc sống của chúng ta.”

Mặc Khuynh Thành cười nịnh, “Mình cho là cuộc sống của chúng ta sớm đã có hoạch định.”

Tổng Tiểu Bảo đẩy cặp kính, nói: “Mình cũng cảm thấy chúng ta cần phải thảo luận.”

Xong đời, đây là muốn hợp nhau tấn công? Cô lại không làm chuyện gì sai cả, không phải là ngày đưa đại nhân vật đến sao, cô chính là đại nhân vật đó!

Cô vô tội nói: “Chẳng lẽ các người không thích công việc hiện tại?”

Mọi người ể một tiếng, đều là lắc đầu. Thành tích của bọn họ không kém, cuối cùng học tập vì lấy mục đích học tập lớp mười hai, bọn họ không có nhàm chán chết liền không tẻ, công việc hiện tại, mặc dù bận rộn, nhưng rất thú vị, phải nói câu oán hận...

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, chính là cái người này! Bỏ rơi trông coi coi như xong, lại còn quên mất một người như vậy, phải biết, có Ban Hữu, đường đi của bọn họ có thể bớt quanh co đi bao nhiêu!

Kết quả cô lại quên mất, liền thực sự quên mất bọn họ!

Đừng tưởng rằng cô nói những lời hoang đường kia là có thể quên đi, không có cửa đâu, ngay cả cái cửa sổ cũng không có!

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lóe lên ánh sáng giống như nhau.

Mặc Khuynh Thành một năm qua đều huấn luyện được trực giác với nguy cơ, cô mơ hồ cảm thấy có chút bất an, nhìn lại đáng về ma quyền chương của bọn họ đang đến gần mình, không khỏi cảnh giác.

Lê An An ra tay trước, “Khuyh Thành, mình đột nhiên muốn biết một năm nay cậu tiến bộ bao nhiêu rồi, nhận một quyền của mình!”

Một quyền mạnh mẽ nhanh chóng vọt tới trước mặt Mặc Khuyh Thành, cô lại nhẹ nhõm nghiêng người, tránh được lần đánh này.

Lê An An vừa nhìn, mười phần chiến đấu, một năm mà cô có thể mạnh lên nhiều như vậy sao? Rất tốt, mình không cần hạ thủ lưu tình.

Bọn họ nhìn lượt công kích này, một tránh một né, ai cũng không đã thương được ai, Cam Triết không khỏi kinh ngạc nói: “Thân thủ của Mặc Khuyh Thành tốt như vậy sao?”

Tổng Tiểu Bảo cùng Tô Nhạc Thiên đồng thời lắc đầu một cái, khách quan mà nói, Mặc Khuyh Thành một năm trước, là một nữ sinh yếu đuối tay trái gà không chặt, cô lúc bây giờ, chính là động tác nhảy bèn, nữ sinh thân thủ thoăn thoắt.

Lúc này, Mặc Khuyh Thành cảm thấy không sai biệt lắm, một tay bắt lấy quả đấm của Lê An An, đủ lực, đẩy cô ấy ra ngoài.

“Tốt lắm.”

Lê An An nghe nói như thế, không phục nói: “Còn chưa phân thắng bại đâu.”

Mặc Khuyh Thành nắm một tay, không sao cả nói: “Tùy cậu, nhưng mà có thể sẽ mất bữa tối ở Phúc Vườn.”

Phúc Vườn!

Ánh mắt Lê An An sáng lên, khe nhếch miệng, thịt kho tàu móng heo, đầu sư tử, Phật nhảy tường, Thất Tinh bái Phật...

“Tối nay thật sự ăn pử Phúc Vườn!”

Mặc Khuyh Thành gật đầu một cái.

Trong lòng Lê An An chỉ có ăn tiếp tục đấu tranh tư tưởng, đồ ăn ngon, lão nương tới đây!

Phúc Vườn, mới mở nửa năm, liền được mọi người yêu thích.

Bên trong nó đầy đủ các loại món ăn của Hoa Hạ, thậm chí ăn đến nghiện.

Chỉ là giá cả có chút đắt đỏ, khiến cho Lê An An cũng rất muốn đến ăn một lần.

Đi vào Phúc Vườn, Lê An An không ngừng chụp hình.

“Không nghĩ tới Phúc Vườn lại xinh đẹp như vậy, chuyến đi này thật không tệ!”

Không giống với phòng ăn kiểu Trung Quốc, mỗi một tầng là một phong cách khác nhau, tầng một chính là phong cách đơn giản, tầng hai là kiểu Trung Quốc, tầng ba là phòng bao.

Mặc Khuyh Thành đã đặt, chính là phòng bao Hoa mai trên tầng ba.

Mở cửa phòng ra, hương hoa mai nhẹ nhàng tỏa ra, phía nam phòng bao, bình phong hoa mai nghiêm chỉnh ở đó, mà trên tường, cũng vẽ hoa mai trên đó.

Mọi người giống như là đặt mình trong rừng hoa mai, ngửi mùi thơm, ở phía dưới uống rượu tán gẫu.

Khi bọn họ ngồi vào chỗ của mình, phục vụ mặc kỳ bào cầm thực đơn đi vào.

“Đưa thực đơn cho mình!”

Lê An An vội vàng lên tiếng, chỉ sợ bỏ qua đồ ăn ngon.

Mặc Khuyh Thành đem thực đơn đưa cho cô ấy.

Kết quả, cô ấy mở ra một thực đơn tình mỹ, một giây tiếp theo...

“A!”

Mọi người đồng loạt che lỗ tai lại, miệng há ra nhìn Lê An An đặc biệt trở nên kích động.

Chỉ thấy tay Lê An An cầm thực đơn run run, đôi mắt mở to mang theo ánh sáng trước đây chưa từng có, khoe miệng có ít nước miếng, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng nuốt nuốt nước miếng thật to.

Mặc Khuyh Thành che mặt, cô có thể làm bộ như không biết cô ấy không, thế nào càng ngày càng ăn hàng vậy.

Phục vụ cười nói: “Trên mỗi tên thực đơn của Phúc Vườn đều có để hình ảnh trên đó, hơn nữa hình ảnh cũng đều là hình ảnh chân thực.”

“Thật sự là hình thật?”

Lê An An trực tiếp đưa tới mặt mọi người, bọn họ cũng có chút kinh ngạc, thức ăn tinh xảo trên này thực sự là bình thường bọn họ từng ăn qua rồi?

Phục vụ khẳng định nói: “Không sai, món ăn đưa lên cùng với hình ảnh đều giống nhau như đúc, không có chút khác biệt nào.”

Lê An An vừa nghe xong, không thể chờ đợi được gọi một chuỗi dài tên đồ ăn, “Thịt sườn núi đông, vây cá hồng ninh, Phật nhảy tường, gà hầm lạp, cá sọc, gà dừa hẩu, sen hầm đường phèn...”

Khóe mắt Tống Tiểu Bảo giật giật, vội vàng ngăn cản nói: “An An, nhiều như vậy chúng ta ăn không hết.”

Lê An An hỏi: “Nhiều sao?”

“...” Nhiều!

Bất đắc dĩ bỏ xuống, Lê An An chỉ có thể bỏ thực đơn xuống, nói: “Được rồi, mình gọi xong rồi, các cậu gọi đi.”

Mọi người: “Không cần.”

Lê An An bày tỏ bọn họ rốt cuộc không có nhiều bình tĩnh, sau đó nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, hỏi: “Khuynh Thành, cậu có muốn gọi gì nữa không?”

Mặc Khuynh Thành suy nghĩ, nói: “Thêm một canh chuỗi tiêu mộc nhĩ đi.”

“Được, xin chờ một chút.”

Cam Triết chờ phục vụ rời khỏi, hài hước nói: “An An, lần đầu tiên mình phát hiện ta cậu ăn rất được.”

Lê An An khinh bỉ nói: “Cam Triết, cậu một bữa ăn ba chén cơm to còn định nói mình.”

Cam Triết nói: “Mình là con trai, cậu là con gái, sao có thể so sánh được.”

Trong miệng Lê An An phát ra tiếng “Két két”, ánh mắt không che giấu chút nào nhìn từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở dưới, nói: “Cam Triết, cậu xác định cái đồ của cậu hữu dụng?”

Cam Triết đỏ mặt, đơn giản không thể tin được Lê An An có thể nói ra lời như vậy.

Mắt Lê An An cong lên, khóe miệng mang theo ý cười xấu xa, “Sao nào, chẳng lẽ cậu chưa từng thấy qua con gái to gan sao? Cam Triết, cậu cũng quá out đi!”

“Cốc cốc cốc.”

Cửa mở ra, Mặc Dận mang theo đám người Lý Lợi vào.

“Chào chị dâu nhỏ!”

Mặc Khuynh Thành cười nói: “Chào mọi người.”

Mặc Dận ngồi vào bên cạnh cô, nhân nhạ nói: “Bọn họ không nên theo tới, nếu là cảm thấy phiền toái, anh liền bảo bọn họ đi.”

Đám người Lý Lợi nhìn Mặc Dận trọng khắc khinh bạn, bộ dạng thấy nhưng không thể trách.

Lê An An nhiệt tình nói: “Các anh em, tới đây ngồi đi, đừng quấy rầy vợ chồng son tương thân tương ái.”

Lý Lợi đi lên trước, ra về huynh đệ cùng cảnh ngộ, “Người anh em, có phải em cũng thường hay bị ngược không?”

Lê An An thở dài một cái, khẽ nâng cằm, làm ra bộ dáng nhớ lại, “Anh là không biết thôi, nhớ ngày đó, tôi cùng với Mặc Khuynh Thành cùng đi học, chỉ cần vừa tan học, tôi đón cậu ấy chính là anh cả Mặc, ánh mắt chứa chan tình cảm đó, đơn giản chính là ngạt chết tôi, đáng tiếc nha, anh ấy yêu một người phụ nữ có trí tuệ, ả, thật là đáng tiếc đáng tiếc đáng thương.”

Lý Lợi khoa trương nói: “Thì ra em đã bị ngược lâu như vậy rồi, người anh em, thật khổ cho em, giống như em vậy, chúng tôi đơn giản là ở trên trời!”

Cường Tử bê cạnh đồng tình gật đầu một cái.

Mà Dịch Thần cùng Vệ Bình còn lại là không nói tiếng nào vào chỗ ngồi. Hai người ngu ngốc này, ngay trước hai nhân vật chính lại nói ra lời oán trách

như vậy, là cảm thấy Mặc Dận không mang thù đủ sao?

Mặc Khuynh Thành nhìn ba người thông đồng làm vậy chỉ trích cô và Mặc Dận, không khỏi nhỏ giọng nói, “Dận, chúng ta thật sự ngược cầu sao?”

Mặc Dận biết cô đang diễn, rất thích ý phối hợp nói: “Cục cung, thì ra là chúng ta không nhìn ra.”

Mặc Khuynh Thành cúi đầu trực tiếp chui vào trong ngực Mặc Dận, thân thể mảnh khảnh không ngừng run rẩy, mà Mặc Dận thì đau lòng vỗ vỗ cô.

“Cục cung ngoan, không khóc nào, chờ anh trở về liền đuổi mấy người nháo tâm này đi.”

Sắc mặt ba người liền thay đổi.

“Cục cung, anh cảm thấy vẫn không thể đuổi đi, nếu không tất cả công việc cả chúng ta cứ để cho bọn họ hoàn thành đi, vừa đúng dịp chúng ta đã lâu rồi không đi du lịch.”

Lần này không chỉ là sắc mặt ba người tái đi, mà thân thể cũng trở nên vô cùng cứng ngắc.

Ánh mắt bốn phía đồng loạt rơi trên người bọn họ, như lưỡi dao sắc bén, từng nhát từng nhát xẹt qua da của bọn họ, hoàn hảo, máu chốt là, tất cả công việc! Đây không phải là muốn mạng của bọn họ sao!

Công việc hàng ngày nhiều người xử lý như vậy cũng đã cực kỳ mệt mỏi, toàn bộ giao cho bọn họ, hai người này đi du lịch, mặc kệ công ty không nên làm như vậy nha!

Lê An An vội vàng nói: “Khuynh Thành, mình sai rồi, hai người hiện tại vô cùng tốt, sau này cứ tiếp tục ân ái, chúng ta cũng sẽ không có nửa câu oán hận.”

Ai, nói vậy cũng quá giả đi, chẳng lẽ cô thật sự muốn hai người bọn họ ân ái ở trước mặt? Còn không bằng trực tiếp thống khoái cho bọn họ một đao luôn đi!

Nhưng mà cảm nhận được ánh mắt sâu thẳm của Mặc Dận, Lý Lợi nói: “Anh Dận, người anh em nói không sai, nếu không chúng ta hợp thành một công ty thì thế nào?”

Người anh em, anh đây là muốn chặt đứt đường lui sao!

Cường Từ trực tiếp đánh xuống, nói: “Lật Từ, công ty của anh Dận với chị dâu nhỏ không cùng lĩnh vực, hợp lại không phải là ngô không ra ngô khoai không ra khoai sao, nếu không chúng ta trực tiếp chuyển lên cùng tầng đi.”

Phốc!

Mọi người học máu, đột nhiên bọn họ cực kì hi vọng Mặc Dận đuổi ba người kia đi, chỉ số IQ như vậy, đơn giản chính là đào ra một cái hố trước mặt, liều mạng lòi cả bọn họ nhảy xuống.

“Ha ha.”

Mặc Khuynh Thành bất ngờ không nhận được bật cười, cả người run rẩy chôn ở trong ngực Mặc Dận, khóe mắt cũng chảy cả nước mắt.

Mặc Dận nhẹ nhàng lau, nói: “Cục cung, cười chậm một chút, cẩn thận đau bụng.”

Mọi người không kịp phản ứng liền có lỗi với trí thông minh của mình, sau đó ba người kia hóa đá, mặc niệm ba giây cho bọn họ.

Lê An An thở hổn hển, “Khuynh Thành, cậu dám chọc mình! Làm hại mình cất đất đền tiền, thiếu chút nữa còn liên lụy đến cái mạng nhỏ của mình.”

Mặc Khuynh Thành ngẩng đầu lên, bởi vì cười quá mãnh liệt, mà gương mặt cũng đỏ ửng lên.

“An An, nói cậu ngu ngốc còn không thừa nhận, hiện tại trực tiếp thăng cấp thành ngu xuẩn rồi.”

Hai mũi tên nhọn trực tiếp đâm vào tim Lê An An, cô cảm thấy bị tổn thương gấp hàng nghìn lần, làm sao bây giờ, hình như tim ngừng đập rồi.

Hai người kia trực tiếp ngẩng mặt nhìn trần nhà, giả bộ ngu tiến hành triệt để.

Cho đến khi đồ ăn được mang lên, ngọt ngào trong lòng Lê An An mới tan thành mây khói.

“Cá sóc, ta tới đây!”

Ý chí chiến đấu của Lê An An sục sôi đưa đôi đũa ra, ai ngờ trên đường bị người ta ngăn cản.

“Cục cung, miếng thịt cá này ăn ngon.”

Lê An An nhin, chuyển sang cánh gà, lại bị gấp mắt.

Cô cũng không tin, cô gấp cái gì cũng bị chặn mắt.

Vì vậy, cô tăng nhanh động tác, càn quét tất cả các món ăn trên bàn.

Mặc Khuynh Thành nhìn tàn cục trên bàn ăn, khen cho cơ trí của mình.

Cô múc một chén canh mộc nhĩ, nói: “Dận, uống cái này đi, cổ họng của anh đang bị đau.”

“Được.”

Khỏe môi Mặc Dận nhếch lên cười nhạt, hớp một ngụm hết bát canh.

Những người còn lại nhìn ân ái trong lúc lơ đãng, bày tỏ ngược mãi liền thành quen, bình tĩnh, bình tĩnh...

Sau một bữa no nê, mọi người thối thối chén Thiết Quan Âm, thỏa mãn dựa vào ghế.

Lúc này, Mặc Dận lấy ra mấy văn kiện đưa cho Mặc Khuynh Thành.

“Đây là cái gì?”

Mặc Khuynh Thành vừa mở ra nhìn, sơ yếu lý lịch!

Mặc Dận nói: “Anh biết gần đây em đang tuyển người, đây là mấy người anh chọn giúp em, nhân phẩm cũng vượt qua kiểm tra, những thứ khác liền theo yêu cầu của em.”

Mặc Khuynh Thành tùy ý lật một cái, hài lòng gật đầu một cái, nói: “Những thứ này chờ em về nhà rồi xem lại, Dận, cảm ơn anh.”

Mặc Dận nói: “Phần thưởng.”

Mặc Khuynh Thành sùng sốt một giây, sau đó vui vẻ cười to, đây là mượn ngày thứ nhất thi tốt nghiệp trung học muốn hôn nhẹ sao?

Mặc Dận nói thêm lần nữa, “Muốn thưởng.”

Hai trông mắt anh nhìn chăm chăm đôi môi của Mặc Khuynh Thành, có lẽ là bởi vì ăn phải ớt gà, môi của cô có chút sưng lên, anh nhìn không khỏi muốn tiến lên mà thưởng thức.

Mặc Khuynh Thành nhìn ánh mắt của anh, mặt mũi như nhau, ngón trỏ đưa ra nâng cằm của anh, trong giọng nói mang theo chút hấp dẫn, “Dận, nói cho em biết, anh nghĩ muốn phần thưởng gì?”

Mặt Mặc Dận đỏ lên, anh không biết Mặc Khuynh Thành học được ở Công Thủy bộ dạng kia, chỉ là tại sao anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, một dòng nước ấm chảy khắp người.

Anh có chút thô lỗ cười cả vạt ra, trầm thấp nói: “Cục cưng, anh nghĩ là em hiểu.”

Mặc Khuynh Thành bướng bỉnh xoa xoa cằm của anh, nói: “Anh không nói, em làm sao hiểu được.”

Mặc Dận nhìn cô bộc phát to gan, trực tiếp đưa tay kéo cô vào, chóp mũi chạm chóp mũi, môi chạm môi.

“Oa.”

Mặc Khuynh Thành không nghĩ tới Mặc Dận sẽ ra tay, cái này không giống với Công Thủy nói nha! Anh ấy không nói Mặc Dận sẽ làm ra hành động nóng nảy, cũng không nói sẽ không nhin được mà trực tiếp động thủ nha!

Đáng chết, lão hồ ly Công Thủy dám lừa gạt cô!

Ở nước M xa xôi Công Thủy đột nhiên hắt hơi liên tục.

“Lâu chủ, người bị cảm cúm sao.”

Công Thủy trực tiếp đẩy áo khoác trên tay lão Vương ra, nói: “Thân thể ta rất tốt, nhất định là em gái nhỏ Mặc nhớ ta.”

Mà Mặc Dận ở trong nháy mắt tiếp xúc đó, trong mắt lóe ra tia lửa mãnh liệt. Đôi môi mong đợi lâu như vậy, lần này cuối cùng cũng được thưởng thức, đáng tiếc người đứng xem cuộc vui quá nhiều, nếu không anh nhất định thỏa mãn bản thân thật tốt.

Anh lưu luyến không rời buông Mặc Khuynh Thành ra, sau đó ghi nợ từng người từng người một.

Mọi người mặt tràn đầy nụ cười không hề biết, cái gì sắp chờ đợi bọn họ, chính là làm việc một ngày một đêm.

Trong đôi mắt của Tô Nhạc Thiên có chút phức tạp, mục đích anh tới Hoa Hạ là vì tìm đúng thời cơ dẫn Mặc Dận trở về, nhưng mà tình huống bây giờ ngoài dự định của anh, từ khi anh bị phát hiện thân phận đến giờ, đến Mặc Khuynh Thành cũng xa lánh anh, cho tới bây giờ đi làm ở công ty. Anh vẫn cho là quan hệ giữa Mặc Khuynh Thành và Mặc Dận là anh em, cho nên rất cưng chiều cô, thương cô, nhưng mà bây giờ rõ ràng chính là tình yêu.

Phức tạp của anh, mọi người không hiểu, mà Mặc Khuynh Thành với Mặc Dận cũng không thêm đề ý tới.

Rời khỏi Phúc Vườn, Mặc Khuynh Thành liền cùng Mặc Dận trở về Mặc gia.

Thư phòng.

Thì ra là Mặc Tuyên Thần chuẩn bị tân trang lại thư phòng cho Mặc Khuynh Thành, ai ngờ Mặc Dận nói vì phòng sách của anh quá lớn, liền đem bàn làm việc của Mặc Khuynh Thành đặt đối diện với mình.

Điều này cũng làm cho sau khi Mặc Tuyên Thần biết được suy nghĩ của anh, cắn răng nghiêng lợi rất lâu.

Lại nói mấy văn kiện kia, không thể không nói, tuy ít nhưng lại khiến cô vô cùng hài lòng.

Học viện Nghệ thuật Đế Đô, người thi Học viện nghệ thuật, người thi Học viện Hí kịch...

Người từ các trường này ra, ai cũng có một đồng công ty chờ ký hợp đồng, không nghĩ tới Mặc Dận lại giúp mình nhiều như vậy.

Không được, cô nên xem xét thêm một chút...

Cứ như vậy, ánh đèn kéo dài cả đêm đến sáng, làm bạn với cô vượt qua một đêm.

Ngày thứ hai, Mặc Khuynh Thành mang theo đôi mắt đen tới công ty.

“Ba.”

Trên bàn Ban Hữu đột nhiên nhiều thêm mấy văn kiện.

Giọng nói Mặc Khuynh Thành có chút khàn khàn nói: “Anh xem mấy người tôi chọn trong này chút, xem có cần thay đổi gì không, còn phương tiện liên lạc thì giao cho bọn Lê An An làm. Được rồi, tôi đi trước.”

Ban Hữu ngây ngốc nhìn Mặc Khuynh Thành đến cũng nhanh đi cũng nhanh, chỉ có thể bất đắc dĩ mở văn kiện ra, nghiêm túc nhìn lại từng cái một.

Mà Mặc Khuynh Thành rời khỏi công ty, cũng không về nhà, mà là xuống tầng mười năm.

“Đỉnh.”

Lý Lợi vừa mới chuẩn bị thả lỏng, đột nhiên thấy Mặc Khuynh Thành từ thang máy đi ra, lập tức ngồi thẳng người, cười nịnh nói: “Chị dâu nhỏ...”

Câu “Chào” còn chưa thoát ra khỏi miệng, Mặc Khuynh Thành liền vội vã chạy về phía phòng làm việc của Mặc Dận.

“Chi nha.”

Mặc Dận ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Mặc Khuynh Thành đi tới, sau đó thấy cô không nói câu nào liền trực tiếp nằm lên trên ghế sa lon ngủ.

Anh nhẹ nhàng đứng dậy, lấy chăn mỏng từ trong ngăn kéo ra, đắp lên trên người cô.

Nhìn vết thâm dưới mắt cô, anh vừa đau lòng vừa kêu ngao.

Cục cựa của anh lớn rồi, trở nên càng cố gắng rồi, càng tràn đầy sức quyến rũ.

Giống như nghĩ đến cái gì đó, Mặc Dận lấy điện thoại di động ra nhanh chóng chụp tám hình, sau đó đi lên Weibo của Mặc Khuynh Thành, phát bài.

Ngọc Diện công tử Mặc Khuynh Thành: Ngủ thật ngon. Phía dưới còn đăng thêm hình vừa mới chụp được kia.

Một giây tiếp theo bình luận bắt đầu tăng lên, có đau lòng cô quá mệt mỏi, dặn cô chú ý nghỉ ngơi, có tò mò cô đang bận rộn cái gì.

Mặc Dận chỉ nhìn mấy cái, sau đó để điện thoại về chế độ rung, rồi tiếp tục quay về bàn làm việc xử lý văn kiện.

Văn gia.

Văn Tư Tư nhốt mình ở trong phòng, màn hình máy tính sáng lên, phía trên lơ lửng chính là tin Weibo Mặc Dận vừa mới đăng.

Bên trong gian phòng, quần áo rách tuơng đầy đất, cô ta cầm cây kéo, nhìn máy tính, khoe miệng mang theo nụ cười độc ác, trong mắt lóe ra âm độc, móng tay được chăm chút trực tiếp bị cắt đứt.

“Mặc Khuynh Thành, tại sao cô lại có nhiều người ủng hộ như vậy, tại sao lại cướp đi tất cả những gì vốn thuộc về tôi, tôi cũng là thiên kim đại tiểu thư, tại sao tôi và cô không giống nhau, tại sao! Ha ha ha ha! Tất cả của cô đều là của tôi, của tôi! Mặc Khuynh Thành, tôi và cô không đội trời chung!”

Âm thanh điện chuông vang lên tận trời, chim chóc trên cây giật mình bay toán loạn, trên giường tuyết trắng, màn hình điện thoại di động sáng lên, một giây tiếp theo, liền tối.

****vạch phân cách****

Văn Tư Tư: Ha ha ha ha, các người cũng là của tôi, đều là của tôi!

An Nhiên: ... Cô điên rồi.

Văn Tư Tư: Ha ha, vô lương tâm, tôi điên cũng là do cô ép tôi!

An Nhiên: Vậy tôi tiếp tục vô lương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Sinh non

Edit: windy

Nửa tháng sau, kết quả thi tốt nghiệp trung học được công bố.

Mặc gia.

Sáng sớm mọi người đã yên vị trên ghế sa lon, ánh mắt như có như không nhìn điện thoại trên khay trà.

“Reng reng.”

Tay chân mọi người luống cuống muốn nghe điện thoại trước.

“Tránh ra, để con nghe!”

“Tiểu tử thối, điện thoại của lão tử, sao con lại tới nhận!”

“Mặc Tuyền Thần! Con dám ở trước mặt lão tử tự xưng là lão tử sao, có phải nghĩ muốn lẫn lộn hay sao!”

Lúc này, một bàn tay rõ ràng nhắc điện thoại lên, “Alo?”

Mọi người nhìn chăm chăm điện thoại, hô hấp cũng thờ rất nhẹ.

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn.”

Điện thoại không tới một phút đồng hồ, ngay lúc đó chính là Mặc Dận ra tay, cắt đứt.

Ngữ khí Mặc Dận cực kì bình thường nói: “Kết quả đã có.”

“...” Sau đó thì sao?

Kết quả, anh nói xong liền đi lên lầu rồi.

Mọi người lại nhìn chăm chăm vào điện thoại, một giây sau, bọn họ giống như sư tử hoang đã ở thảo nguyên, cướp đoạt mục tiêu.

Cuối cùng, Mặc Ngật một tay quơ gậy, một tay cầm điện thoại, đặc ý nhìn hai người nằm trên mặt đất. Trẻ con, dám cướp với lão tử, cũng không xem ông là “Sống lâu hơn!”

Đột nhiên, điện thoại trên tay bị lấy đi, ông tức giận quay đầu lại, “Là đứa nào dám dành điện thoại của lão tử!”

Mạc Thúy Tư suy tư nhìn ông, hùng hồn nói: “Lão nương lấy thi thể nào, ông nói đứa nào là ai!”

Mặc Ngật nghẹn lời, trong lòng mặc niệm, quân tử không đấu với nữ nhân, ông là quân tử, sẽ không đấu tranh với con cọp cái này.

Mạc Thúy Tư cầm điện thoại, thuận thực gọi cho Bộ giáo dục.

Cục trưởng Bộ giáo dục Cận Nghiệp vừa mới cúp điện thoại không quá năm phút đồng hồ, nhìn dây số quen thuộc, chẳng lẽ vừa rồi ông nói không rõ ràng sao?

Mang theo nghi hoặc tiếp nhận cuộc gọi, lại nghe được âm thanh trong nháy mắt, trực tiếp hóa đá.

“Tiểu Cận à, cháu gái nhà tôi thi thể nào?”

Trong lòng Cận Nghiệp có chút kinh ngạc, ông đến chức này, người có tư cách gọi ông là Tiểu Cận không nhiều lắm, mà giọng nói vô cùng quen thuộc này rõ ràng là lão phu nhân của vị ở Mặc gia kia!

Chỉ là cháu gái của bà ấy...

Ông không xác định nhìn lại dây số, là Mặc gia không sai, đúng là Mặc gia này so với Mặc gia kia hoàn toàn không giống.

Không đúng!

Mặc gia, Mặc gia...

Mắt Cận Nghiệp sáng lên, bên trong mang theo vẻ không thể tin nổi.

Chẳng lẽ Mặc Khuynh Thành chính là cháu gái của vị Mặc gia kia?!

Ông vẫn nghe nói con trai của Mặc Ngật từ nhỏ cũng rất ít khi xuất hiện trong vòng tròn này, về sau bởi vì cưới một người phụ nữ Mặc Ngật không vừa ý, mà tự lập gia đình, cho nên...

Mạc Thúy Tư đầu bên kia không nghe được lời đáp lại, bất mãn nói: “Tiểu Cận à, lời của ta cậu không nghe thấy sao, rốt cuộc thì cháu gái của ta thi như thế nào, cậu mau nói một tiếng đi!”

Cận Nghiệp phản ứng kịp, vội vàng nói: “Mặc lão phu nhân, tôi không biết cháu gái người là ai, nếu không người trực tiếp nói tên cho tôi đi, tôi tra lại cho.”

Mạc Thúy Tư trực tiếp trợn trừng mắt, đối với câu hỏi thăm dò của Cận Nghiệp, bà nói thẳng: “Tiểu Cận, ta ngược lại không biết cậu lúc nào lại học được cách khéo đưa đẩy rồi, nếu muốn biết, ta sẽ nói cho cậu, Mặc Khuynh Thành chính là cháu gái bảo bối của Mặc gia ta.”

Cận Nghiệp không nghĩ tới Mạc Thúy Tư sẽ khinh địch mà nói cho chính mình, không nghĩ nhiều, ông cười nhỉnh nói: “Mặc lão phu nhân, không nghĩ tới Mặc Khuynh Thành chính là cháu gái của người, quả nhiên là do gen di truyền, giống như con trai của tôi...”

“Ngừng ngừng, lão nương không muốn ôn chuyện cùng cậu, cậu nhanh nói cho ta biết!”

Cận Nghiệp cũng không tức giận, nói: “Chúc mừng Mặc lão phu nhân, Mặc gia lại xuất ra một thủ khoa nữa!”

Mạc Thúy Tư nghe nói như thế, cao hứng lớn giọng, “Ông già, cục cưng là thủ khoa!”

“Cái gì?”

Mặc Ngật trực tiếp dành điện thoại lại, nói: “Tiểu Cận, cậu nói cục cưng nhà ta là thủ khoa?”

Thanh âm khẳng định của Cận Nghiệp truyền vào tai ông.

Ông ngó ra một hồi, sau đó thỏa mãn cười to, “Được, được, được! Cục cưng thật lợi hại! Không được, tôi phải tìm mấy ông lão kia khoe một phen mới được!”

Nói xong, chóng gậy liền đi ra cửa.

Sau khi Mạc Thúy Tư nhìn thấy, vội vàng nói: “Ông già, đợi tôi với, tôi cũng lâu rồi không tâm sự với mấy lão gia hỏa kia, chúng ta cùng đi đi!”

Bọn họ đi qua Mặc Giác về mặt kinh ngạc, Mặc Ngật ghét bỏ nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói câu, “Quả nhiên cháu trai gì đó cũng không tốt bằng cháu gái.”

Tâm gan tỳ phổi Mặc Giác đều đã giật giật, thủ khoa thi vào trường Đại học thì làm sao, có gì đặc biệt hơn người! Ai, vẫn thật là khá lắm rồi...

Mặc Dận lên lầu đem tin tức này nói cho Mặc Khuynh Thành, trả lời anh chỉ có một tiếng đơn giản “A...”

Phản ứng của cô hoàn toàn nằm trong dự kiến của mình.

Anh đi lên trước, nhìn kịch bản trên tay Mặc Khuynh Thành, hỏi: “Đây là kịch bản mới chọn ra?”

Mặc Khuynh Thành nói: “Không phải, là đạo diễn Từ đưa tới, nói là hỏi em có thích nhân vật nào không.”

“Vậy em xem có thích không?”

Mặc Khuynh Thành giờ kịch bản lên, chỉ vào một cái tên cho Mặc Dận, nói: “Cái này.”

Lông mi Mặc Dận khẽ chớp, có chút kinh ngạc nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, cô diễn đàn ông đến nghiện rồi hả?

Mặc Khuynh Thành có chút hưng phấn nói: “Tác phẩm lần này của đạo diễn Từ là một bản tiền hiệp, nhân vật này là nhân vật phản diện, một người hai linh hồn, lúc nam lúc nữ, nữ là ôn nhu lương thiện, nam là nhẫn tâm độc ác, hai bên khác biệt, nếu mà diễn đạt, tuyệt đối là đột phá!”

“Đạo diễn Từ bảo em diễn nhân vật này?” Anh không tin Từ Lập sẽ cho cô diễn vai này.

Mặc Khuynh Thành tự tin nói: “Em thích nhân vật này, nếu là ông ấy không cho em diễn, vậy nhân vật khác em cũng không cần.”

“Vậy còn bản còn lại là?”

Mặc Khuynh Thành nhìn một kịch bản khác trên bàn, cầm lên nói: “Cái này sao, là một bản đạo diễn Từ đưa tới, nói là bản điện ảnh của bạn ông ấy, chỉ là em chưa từng nghe qua.”

Sau khi Mặc Dận xem kịch bản của đạo diễn kia viết, nói: “Hắn không phải là một đạo diễn nổi tiếng, nếu em không thích, liền thoái thác.”

“Em hiểu.”

Ngày hôm sau, ngày nhận kết quả.

Tuy rất nhiều học sinh hôm qua đã gọi điện tới hỏi qua thành tích của chính mình, nhưng còn muốn trở lại trường học, lấy phiếu điểm của chính mình, còn để gặp lại bạn bè trước khi tốt nghiệp.

Học sinh đi tới trường học, chơi đùa tán gẫu với bạn bè của mình trong phòng học, mang theo nụ cười thoải mái, ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng cười vui vẻ của bọn họ.

Mặc Khuynh Thành vừa mới tiến vào cổng trường học, liền bị một đám người vây lại hỏi.

Đám người Lê An An chờ ở cổng, đi lên phía trước, cười nói: “Khuynh Thành, kết quả như thế nào?”

“Cũng không tệ lắm.”

Lê An An nhìn về một chỗ, cười xấu xa nói: “Một khi đã như vậy, chúng ta cũng đi xem?”

Nhất Trung vẫn có truyền thống như vậy, sau khi thi vào trường đại học xong, sẽ đem kết quả của một trăm thí sinh có kết quả cao nhất trực tiếp dán lên bảng tin để khích lệ những học sinh lớp 11.

Cạnh cổng trường là danh sách kết quả của một trăm thí sinh, vẫn tiếp tục kéo dài, mãi đến người thứ nhất.

Cước bộ của đám người Mặc Khuynh Thành không hề dừng lại, trực tiếp đi vào bên trong.

Kỳ thật Cam Triết với Hứa Tịnh đều đã nhìn thấy tên của chính mình, một người 16, một người 30, Lê An An là 12, tên của ba người khác cũng không thấy xuất hiện, cho nên nhất định là nằm trong top 10 rồi.

Bọn họ đứng trước danh sách top 10, tên rõ ràng là Tô Nhạc Thiên.

Bọn họ nhao nhao chúc mừng, Tô Nhạc Thiên cười nói: “Kết quả đây có gì mà chúc mừng, hiện tại mình muốn biết kết quả của Mặc Khuynh Thành hơn.”

Bọn họ cũng rất tò mò.

Tổng Tiểu Bảo là thứ năm, cậu ta cũng không có chút phản ứng, trực tiếp chạy tới chỗ thủ khoa.

“Không có khả năng!”

Bảng tên thủ khoa, trường học đặc biệt dùng nền đỏ tươi, sau lưng để pháo hoa, một dòng “Thủ khoa” rõ to ở trên đầu tên của người đứng đầu.

Sắc mặt Văn Tư Tư tái nhợt, hai tay gắt gao nắm chặt vào khung tên, trong đôi mắt tràn đầy lửa giận cùng với vẻ không thể tin nổi.

Lê An An tò mò xem qua, sau đó cười “Ha ha”.

Ánh mắt hai người chạm nhau, trong mắt mang theo vui sướng khi thấy người gặp họa, nói: “A, không phải là người đó sao, như thế nào, muốn nhìn một chút xem thủ khoa có phải là anh Tô Thụy thân ái của cô hay không hả? Nhìn biểu cảm kia của cô, giống như không phải rồi, xem ra là Khuynh Thành của chúng tôi đứng nhất rồi.”

Văn Tư Tư quay đầu, phẫn hận nhìn Lê An An liếc mắt một cái, sau đó biểu tình không đổi, cảm giác có chút đại nghĩa diệt thân.

“Khuynh Thành, mình, mình không nghĩ tới cậu lại là người như thế!”

Mặc Khuynh Thành không rên một tiếng, cứ như vậy nhìn cô ta.

Văn Tư Tư tiếp tục nói: “Khuynh Thành, cậu gian lận liên thôi, mình biết thành tích của cậu không tốt, nghĩ muốn kết quả tốt, không muốn để cho Đại trang viên thất vọng, hành vi của cậu như này là không đúng!”

“Xi xào.”

Mọi người vây xem hèn mọn nhìn Mặc Khuynh Thành, không nghĩ tới là cô gian lận.

Một học sinh cùng phòng thi với Mặc Khuynh Thành nói: “Văn Tư Tư, sao cậu lại nói lung tung vậy, mỗi môn thi Mặc Khuynh Thành đều làm xong trong vòng 45 phút, nếu là gian lận, làm sao có thể nộp bài thi đầu tiên được.”

Văn Tư Tư vô cùng đau đớn nói: “Đây chính là chỗ cao minh của cậu ta, cậu cũng nói, gian lận sao có thể nộp bài thi đầu tiên, sao cậu không ngấm lại, bài thi như vậy, cho dù cậu có quá thông minh, cũng không có khả năng trong 45 phút liên nộp bài thi nha.”

Mọi người nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, hi vọng cô có thể giải thích một chút.

Mặc Khuynh Thành nhắc chân, từ từ đến gần, mọi người nhao nhao tản ra, nhìn cô đi đến gần trước mặt Văn Tư Tư, ngừng lại.

“A.”

Cô, cô, cô!

Vậy mà cô lại trực tiếp bóp cổ của Văn Tư Tư!

Văn Tư Tư vùng vẫy, Mặc Khuynh Thành nhẹ nhàng nhắc cô ta cao lên, mũi chân lại vẫn duy trì vừa vặn có thể chạm tới mặt đất.

“Mặc, Mặc Khuynh Thành, cậu làm cái gì vậy!”

Đôi mắt Mặc Khuynh Thành không mang theo cảm xúc nào nhìn cô ta, khiến cho cô ta dựng tóc gáy.

“Văn Tư Tư, cô nói xem cứ mờ mờ ra là nói rất hay, bình thường nói rất là hay, giờ sao lại nói không hẳn hoi như vậy.”

Mặt Văn Tư Tư đỏ lên, không biết là tức giận đến mức này hay là như nào.

Mặc Khuynh Thành tiếp tục nói: “Cô nói là tôi gian lận? Camera trong phòng để làm cảnh sao, thầy cô giám thị cũng làm cảnh hả?”

“Không sai, bạn học Văn Tư Tư, hành vi của em như vậy làm ảnh hưởng danh dự của tôi, tôi muốn em giải thích cho tôi và bạn học Mặc Khuynh Thành.”

Tĩnh Cần nghe tin đi tới sắc mặt xanh mét, giảng dạy năm sáu năm, không nghĩ tới lại bị nói là giúp thí sinh gian lận, nếu mà truyền ra ngoài, bà có thể không làm giáo viên nữa rồi.

Huống hồ...

“Bạn học Văn, nếu là em không tin, có thể đi hỏi thầy Từ Bằng của Nhị Trung.”

Nghe được tiếng của Tĩnh Cần, mọi người thấy ánh mắt Văn Tư Tư càng thêm bất thiện. Người nào cũng biết Nhất Trung và Nhị Trung vẫn là quan hệ cạnh tranh, nếu là Tĩnh Cần thật sự giúp Mặc Khuynh Thành gian lận, thì Từ Bằng thân là giáo viên của Nhị Trung, tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho loại hành vi như này.

Nhưng bọn họ không biết, người nhà của Từ Bằng đều là người của Đại trang viên, nếu là Mặc Khuynh Thành thật sự muốn gian lận, Từ Bằng không nói hai lời sẽ đem đáp án dâng lên, đáng tiếc, ý nghĩ như vậy cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Văn Tư Tư nhìn ánh mắt của mọi người, đầu óc có chút thiếu không khí mắt cô ta bắt đầu mờ dần, nhưng cô ta rõ ràng vẫn nhìn thấy khóe miệng Mặc Khuynh Thành đang giương lên.

Mặc Khuynh Thành, tôi với cô không để yên đâu!

“Bịch.”

Mặc Khuynh Thành thả lỏng tay ra, Văn Tư Tư trực tiếp ngã xuống mặt đất.

“Văn Tư Tư, lần sau muốn tính kế tôi, trước tiên nhớ động não, không thể thì tôi chơi đùa chưa tận hứng đâu.”

Mặc Khuynh Thành nói xong xoay người mang theo đám người Lê An An rời đi.

Mọi người thấy buổi diễn cũng đã kết thúc, cũng tản đi.

Văn Tư Tư ngồi dưới đất, cho dù ánh mặt trời chiếu lên thân thể cô ta, cũng không cảm giác được tia ấm áp nào.

Trở lại phòng học, bọn người Lê An An đem trò cười vừa rồi vứt ra đằng sau, cũng đang thảo luận kết quả một chút, sau lại chuyển sang chỗ đi chơi một vòng.

Lê An An: “Nếu không chúng ta đi Vân Nam đi, luôn nghe nói phong cảnh ở đó rất tuyệt.”

Tổng Tiểu Bảo: “Mình nghĩ muốn đi Tây Song Bản Nạp.”

“Đi Vân Nam!”

“Tây Song Bản Nạp.”

Cam Triết nói: “Kỳ thật mình nghĩ muốn đi Cửu Trại Câu.”

Hứa Tịnh: “Mình muốn đi Tân Cương.”

Ý kiến của bốn người đều khác nhau, bọn họ đưa ánh mắt nhìn về phía Tô Nhạc Thiên.

Tô Nhạc Thiên nói: “Mình muốn về nhà một chuyến, nếu không các cậu cùng về nước Y với mình đi?”

Nói xong, anh vẫn liếc mắt nhìn Mặc Khuynh Thành một cái.

Bốn người vừa nghe đến xuất ngoại, liền nhao nhao kích động.

Lê An An: “Nước Y sao, mình chưa từng đi qua, nghe nói đàn ông nước Y đều cao to, ngực rộng, nhưng lại cực kì thân sĩ, Nhạc Thiên, cậu có quen ai như thế không, giới thiệu cho mình đi.”

Tổng Tiểu Bảo không che giấu hèn mọn của mình, “Lê An An, mình cảm thấy cậu tìm phụ nữ thì tốt hơn.”

Lê An An bất mãn nói: “Tổng Tiểu Bảo, cậu có ý gì!”

Cam Triết: “Nói cậu là đàn ông đó.”

Lê An An: “MD, mình là đàn ông? Vậy các người cũng không phải là đàn ông, bằng không nhiều chuyện của đàn ông như vậy, vì cái gì đều là mình làm!”

Tổng Tiểu Bảo: “Mình là người văn minh.”

Cam Triết: “Có miễn sức lao động.”

Lê An An trực tiếp giơ hai chân lên, “Hai tên hỗn đản này, lão nương cho các cậu đoạn tử tuyệt tôn!”

“?!”

Hai người nhìn chân càng ngày càng gần, khăn trương che đi phía dưới, ngay dưới phát đá trúng trong nháy mắt đó, Mặc Khuynh Thành liền ra tay.

“Khuynh Thành, cậu bỏ tay ra, hôm nay mình không đánh như từ hai người này, mình liền không mang họ Lê!”

Mặc Khuynh Thành nhàn nhạt nói: “An An, đem toàn bộ những hy vọng xa vời đó phóng ra ngoài đi, kỳ nghỉ hè này, các cậu chỉ có thể ngoan ngoãn đến công ty làm việc.”

Lê An An che ngực, kích thích nuốt một ngụm máu, chưa từng từ bỏ ý định hỏi: “Khuynh Thành, cậu không nói đùa sao?”

“Bộ dáng của mình giống như đang nói đùa sao?”

“Oa!”

Lê An An trực tiếp nằm sấp ở trên bàn, cặp mắt dờ dẩn, mang theo tuyệt vọng với tương lai.

Chủ nhiệm lớp Cao Kiện bàn chân mang theo gió mở cửa đi tới, nhìn về phía bọn người Mặc Khuynh Thành, hơi hơi ngần ra, đây là bị làm sao vậy?

Chỉ là tiếp theo liền vứt bỏ nghi hoặc, vui vẻ nói: “Kết quả thi vào trường đại học ngày hôm qua đã có, lần này các em đều đã đạt được thành tích rất tốt, nhất là bạn học Mặc Khuynh Thành.” Ông cúi xuống, tiếng nói trào dâng truyền đi khắp gian phòng.

“Bạn học Mặc Khuynh Thành, năm nay là thủ khoa cả nước, điểm Toán tối đa, Anh ngữ tối đa, Ngữ Văn tối đa!”

“Xi xào...”

Tất cả mọi người đều biết Mặc Khuynh Thành là thủ khoa của trường, không nghĩ tới cô vậy mà điểm của cô ba môn đều tối đa, thành tích như vậy, cho dù đem đáp án trước mặt bọn họ, bọn họ cũng không làm được điểm tối đa.

Nghĩ như vậy, nhìn ánh mắt Văn Tư Tư càng thêm không giống, lại nghĩ tới ngày đầu tiên gặp Mặc Khuynh Thành, giống như từ lúc đó trở đi, quan hệ của bọn họ liền trở nên bất đồng rồi.

Chẳng lẽ thật sự giống như lời của Mặc Khuynh Thành, Văn Tư Tư đã làm ra những chuyện gì với cô ấy?

Về mặt Văn Tư Tư bình tĩnh ngồi tại chỗ, chỉ là Đường Đan thấy cô ta nắm chặt tay, trong mắt hiện lên vẻ châm biếm.

Cao Kiện tiếp tục nói: “Thầy đọc tới tên ai người đấy đi lên nhận phiếu điểm, Mặc Khuynh Thành, Tống Tiểu Bảo, Tô Nhạc Thiên...”

Sau khi mọi người lấy phiếu điểm xong, Cao Kiện hơi chút cảm khái nói: “Chúng ta bên nhau ba năm, nhìn các em từ lúc mới vào trường cho tới bây giờ đã ra trường, cho dù sau này các em học ở trường nào đi nữa, hay ra nước ngoài học, cũng không được quên những năm tháng đẹp nhất ở đây, ba năm chúng ta bên nhau.”

“Bốp bốp bốp...”

Sau đó, Cao Kiện đọc địa chỉ, nói: “Đề cho các em tự mình chơi, 5 rưỡi đi tới khách sạn này ăn cơm.”

“Vâng ạ.”

Mọi người cùng nhau rời đi.

Bọn người Mặc Khuynh Thành rời đi cuối cùng, ai ngờ đi đến cầu thang thì bị ngăn lại.

Lê An An không kiên nhẫn nhìn Văn Tư Tư, “Văn Tư Tư, cô lại muốn làm gì?”

Văn Tư Tư nói: “Lê An An cậu tránh ra, mình muốn nói chuyện với Mặc Khuynh Thành.”

“Cô muốn nói chuyện với Khuynh Thành tôi liền để cho cô nói cùng sao, cô xem cô là loại người nào đi!”

Văn Tư Tư lộ ra vẻ châm biếm, “Lê An An, cô là chó quả không sai, cũng không biết Mặc Khuynh Thành có hài lòng hay không.”

“Cô!”

“An An.”

Lê An An lui về phía sau một bước.

Văn Tư Tư nhìn đến Mặc Khuynh Thành, nói: “Mặc Khuynh Thành, hiện tại vui vẻ thôi, đem thanh danh của tôi tân tân khổ khổ tạo nên, cứ như vậy mà mất đi!”

Mặc Khuynh Thành kỳ quái nhìn cô, là cô chủ động phá hủy nó? Không phải là Bạch liên hoa này muốn lấn qua lấn lại nữa sao, chỉ là lấn qua lấn lại lại chính là bản thân, đã nói là do cô sai?

“Văn Tư Tư, tôi đột nhiên cực kỳ muốn biết đầu óc của cô rốt cuộc là như thế nào.”

Văn Tư Tư nói: “Mặc Khuynh Thành, đầu óc của tôi như thế nào cũng không liên quan tới cô. Tôi ngược lại muốn biết, thân thể gia thế rõ ràng hơn cô, dựa vào cái gì mà đều không bằng cô!”

Cô ta tiếp tục nói: “Lúc vừa mới bước vào Nhất Trung, cô không phải là cố ý làm bộ ngu ngốc như vậy, như thế nào, không tiếp tục giả bộ rồi hả? Vì sao đột nhiên biến thành thông minh, bị tôi đàn áp một năm, cô vì cái gì không bị tôi đàn áp nữa!”

Mặc Khuynh Thành không nghĩ tới tâm tư của Văn Tư Tư là như vậy, vẫn đàn áp?

“Văn Tư Tư, cô nghĩ như thế nào thì có liên quan gì tới tôi? Tôi thích như thế nấp liền như thế đó, ban đầu nghĩ đến cô là người thông minh, không nghĩ tới diễn trò với cô đã hơn một năm rồi, cô vẫn khó coi như vậy, trò chơi lâu còn có thể thay đổi, huống chi là một Bạch liên hoa thích khóc này.”

Văn Tư Tư nói: “Bạch liên hoa có cái gì không tốt, chẳng lẽ phải ngu ngốc như cô, tôi nói cho cô biết, có thể bị tôi tính kế cô nên cảm thấy vinh hạnh.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp nở nụ cười.

Nửa người tựa vào trên người Lê An An, khỏe miệng tươi cười đầy độc ác mà lại tươi đẹp, trong mắt lại tràn ngập băng lãnh.

Được, được được!

Cô đương nhiên cảm thấy vinh hạnh rồi!

Vinh hạnh đến nỗi hiện giờ cô cảm thấy tay chân ngứa ngáy nghĩ muốn cắt từng miếng thịt của cô ta ra.

“Văn Tư Tư, cô đã nói xong hết rồi hả?”

Văn Tư Tư sùng sốt, sau đó đắc ý nở nụ cười.

“Như thế nào, không kiên nhẫn rồi hả? Mặc Khuynh Thành, cô cũng chỉ như vậy thôi.”

Lê An An nghĩ muốn tiến lên, lại bị Tô Nhạc Thiên ngăn lại.

Lê An An: “Nhạc Thiên, cậu ngăn mình lại làm gì, không thấy Khuynh Thành bị bắt nạt sao?”

Tô Nhạc Thiên: “Cậu ấy không có việc gì.” Nếu là có việc mà nói cũng không xứng với Mặc Dận.

Lúc đầu Mặc Khuynh Thành có tức giận, sau đó liền bình tĩnh trở lại, Văn Tư Tư không phải là đột nhiên định vạch mặt ra với cô, khẳng định là có âm mưu gì đó.

Cô tùy ý nhìn quanh, quả nhiên thấy Tô Thụy từ đằng xa đi tới.

Lúc này đột nhiên trên mặt Văn Tư Tư mang theo chút ám ức, nước mắt đảo quanh hốc mắt, “Khuynh Thành, sao cậu có thể nói với mình như vậy, mình thật sự không có làm chuyện gì có lỗi với cậu, nếu là cậu hận mình cướp anh Thụy đi, mình liền trả anh ấy lại cho cậu.”

“Đồ bỏ đi hết giá trị lợi dụng liền ném cho tôi?”

“Không, không phải, mình không có ý này, a...”

“Tur Tur!”

Mặc Khuynh Thành thờ ơ nhìn Văn Tư Tư tự mình ngã ra phía sau, hai tay trong không trung múa may vài cái, nhanh chóng chụp vào tay áo của mình.

Trong mắt Mặc Khuynh Thành hiện lên một ánh sáng lạnh tanh, nghiêng người né đi bàn tay của cô ta.

Trên mặt Văn Tư Tư mang theo sợ hãi, Mặc Khuynh Thành vậy mà có thể tránh được, làm sao cô ta có thể!

Lúc này, bóng dáng Tô Thụy hiện lên trước, hy vọng trong lòng cô cháy lên, có lẽ bản thân sẽ không ngã xuống.

Nhưng mà, Tô Thụy vốn đã giẫm lên cầu thang đột nhiên cảm thấy bị ai đó đánh vào bắp chân, chân liền mềm nhũn, còn Văn Tư Tư, tiếp tục lăn xuống.

Đám người Lê An An tiến lên, nhìn Văn Tư Tư tiếp tục lăn xuống chỗ Tô Thụy, trên mặt mang theo vui sướng thấy người gặp họa.

Lê An An nói: “Khuynh Thành, vì sao mình nghe thấy tiếng này, trong lòng lại sáng khoái như vậy.”

Mặc Khuynh Thành mặt ngoài bình tĩnh nói: “Nói thật, mình cũng rất sáng khoái.”

Trên mặt Hứa Tịnh mang theo chút lo lắng, “Khuynh Thành, cậu nói xem bọn họ có bị làm sao không?”

Lê An An không sao cả nói: “Có việc mới tốt, tốt nhất là bị liệt nửa người, nằm cả đời trên giường.”

Cam Triết nói: “Sao lại nói như vậy, bọn họ nhất định nói xấu là Mặc Khuynh Thành đẩy Văn Tư Tư xuống.”

Lê An An suy nghĩ, cũng có chút lo lắng nói: “Khuynh Thành, lỡ bọn họ muốn vu oan hãm hại cậu thì làm sao bây giờ?”

Mặc Khuynh Thành chỉ tới Camera ở cầu thang, nói: “Có thứ đồ chơi này, sợ cái gì.”

Lại nói đến Văn Tư Tư và Tô Thụy.

Tô Thụy toàn thân đau đớn, trong lòng lại càng tức giận, anh ta nghĩ, xương sườn nhất định gãy luôn rồi.

Lúc này Văn Tư Tư đột nhiên hét lên một tiếng.

“A! Đau quá, anh Thụy, bụng em đau quá!”

Tầm mắt Tô Thụy rơi xuống bụng của Văn Tư Tư, ánh mắt liền ngưng lại.

Văn Tư Tư khóc hỏi: “Anh Thụy, em bị làm sao vậy, vì sao mà bụng của em rất đau, anh Thụy...”

Tô Thụy có chút run rẩy, thanh âm khàn khàn nói: “Tư Tư đừng sợ, chúng ta lập tức đến bệnh viện.”

Tô Thụy ôm Văn Tư Tư, một đường chạy như điên.

Lưu tại chỗ, chỉ có một vũng máu.

Đám người Mặc Khuynh Thành đi xuống lầu, nhìn thấy vết máu kia, không khỏi ngó ra.

Lê An An hỏi: “Không thể nào, này là bị thương sao?”

Mặc Khuynh Thành: “Không phải.”

“Vậy là cái gì?”

Mặc Khuynh Thành không có trả lời, người khác cũng một đầu mờ mịt.

Chỉ có đôi má Hứa Tịnh có chút đỏ ửng lên, nói: “Văn Tư Tư có khả năng là mang thai rồi.”

“Mang thai?”

Tiếng Lê An An thét chói tai khiến cho bạn học đi qua khỏi khỏi ghé mắt nhìn.

Hứa Tịnh gắt gao che miệng Lê An An, mặt hồng lên mang theo ánh mắt kinh ngạc.

Lê An An ý bảo cô ấy buông tay, sau đó nói: “Văn Tư Tư vậy mà mang thai, các cậu nói xem, là con của ai.”

Về mặt Cam Triết thần thức, “Ngoại trừ Tô Thụy ra, còn có thể là ai, chỉ là không nghĩ tới, bọn họ lại có thể phát triển tới mức đó rồi.”

Nói xong, cậu vẫn lén lút nhìn Mặc Khuynh Thành một cái, anh còn nhớ được thời điểm cô có bao nhiêu điên cuồng thích Tô Thụy.

Mặc Khuynh Thành chỉ là thoáng nhìn qua, sau đó nói: “Chúng ta đi nhanh đi.”

“Được.”

Bệnh viện nhân dân đệ nhất.

Tô Thụy tay đầy máu tươi ngồi trên ghế tựa ở hành lang bệnh viện, đèn phòng giải phẫu vẫn còn sáng.

“Lộc cộc lộc cộc lộc cộc.”

Tiếng bước chân vội vã vang lên.

“Bóp.”

Về mặt Văn Xương tức giận túm lấy Tô Thụy, hung hăng tát anh một cái.

Tô Thụy cúi thấp đầu, không kêu một tiếng.

Loại thái độ này, càng làm cho Văn Xương càng thêm căm tức.

“Tiểu tử Tô gia, cậu thật bản lĩnh đó!”

Tô Thụy cúi đầu, khàn khàn nói: “Bác trai, thật xin lỗi.”

Văn Xương hừ lạnh một tiếng. “Thật xin lỗi? Thật xin lỗi có tác dụng sao! Chẳng lẽ thật xin lỗi có thể cứu được đứa bé trong bụng Tư Tư sao! Cậu bảo con bé sau này làm người thế nào!”

Lưu Tinh từ phía sau trấn an Văn Xương tức giận, nói: “Ông xã, ông đừng có nóng, Tư Tư còn đang làm phẫu thuật mà.”

Văn Xương vung tay một cái, một mình ngồi ở trên ghế.

Lưu Tinh nhìn Tô Thụy cúi đầu, ôn nhu nói: “Cháu à, vừa rồi chú Văn đánh vì yêu thôi, thật sự xin lỗi, ông ấy chỉ là lo lắng cho con gái đâu.”

Tô Thụy lắc lắc đầu, “Di à, con không đau.”

Đau đớn trên mặt sao có thể đau bằng nỗi đau trong lòng, đó là đứa con đầu tiên của anh, cứ như vậy mà không còn sao?

Lưu Tinh than nhẹ một tiếng, nói: “Cháu trước tiên đừng tự trách mình, loại chuyện này người nào cũng không muốn gặp phải.”

Lúc này, Tô Ngạo Lãnh Văn Sương đến bệnh viện.

“Con trai, con không có bị gì chứ?” Văn Sương thấy người Tô Thụy toàn máu, đau lòng ôm anh vào trong lòng.

Tô Thụy: “Mẹ, con không sao.”

“Còn nói không sao, con xem xem, ai, mặt của con làm sao vậy, là ai đánh con?”

“Là tôi đánh nó!” Văn Xương nói.

Sắc mặt Văn Sương tối sầm, chất vấn: “Ông là ai, vì sao lại đánh con tôi?”

Văn Xương: “Vì sao lại đánh nó? Sao bà không hỏi xem vì sao con trai của bà vì sao lại làm ra chuyện thất đức, vì sao không phải là nó tiến vào phòng giải phẫu!”

Văn Sương vừa nghe xong, liền hiểu rõ đây là cha của Văn Tư Tư, đương nhiên nói: “Chuyện đó vốn là chuyện hai bên tình nguyện, dựa vào cái gì mà trách con tôi, nếu muốn trách, cũng phải trách con gái ông không giữ được chính mình!”

Lưu Tinh vừa nghe xong, tiến lên nghiêm túc nói: “Bà Tô, sao bà có thể nói ra lời như vậy, chúng ta đều là bậc cha mẹ, nếu là con trai của bà bị đánh đến nhập viện, thì tâm trạng của bà sẽ như thế nào!”

“Được rồi, bà làm loạn cái gì vậy!”

Tô Ngạo Lãnh quát lớn một tiếng, sau đó nhìn về phía Văn Xương và Lưu Tinh nói: “Thật sự xin lỗi, vợ tôi quá lo lắng cho Thụy nhi, các người có yêu cầu gì, chúng tôi đều tận lực thỏa mãn.”

Văn Xương nói thẳng: “Được rồi! Con gái của Văn Xương tôi, còn cần các người bồi thường gì sao?”

Văn Xương?

Mắt Tô Ngạo Lãnh sáng lên, Đế Đô này người tên là Văn Xương chỉ có người của Văn gia kia. Tuy nhiên Văn gia không phải là năm gia tộc lớn của Đế Đô, nhưng mà năng lực lại có thể so sánh với Mặc gia.

Tô Ngạo Lãnh ra vẻ xin lỗi nói: “Anh Văn, thật sự là thật xin lỗi, tôi biết cho dù chúng tôi có bồi thường thế nào, cũng không thể bù lại được sai lầm mà Thụy nhi phạm phải, đúng là mặc dù Thụy nhi có sai, nhưng hại Tư Tư thành như vậy không phải là nó, hiện giờ quan trọng nhất là chúng ta cần phải báo thù cho Tư Tư.”

Văn Xương vừa nghe xong, đồng ý nói: “Không sai, tôi tuyệt đối không tha cho kẻ đầu xỏ gây ra chuyện này, tiểu tử Tô gia, nói đi, là ai làm cho Tư Tư ngã xuống cầu thang?”

“Mặc Khuynh Thành.”

Lúc này, trên mạng nổi lên hai tin nóng hổi.

Một cái là năm nay Mặc Khuynh Thành là thủ khoa, một cái là ba công ty tuyên bố hình ảnh quảng cáo của Mặc Khuynh Thành.

Đầu tiên là thủ khoa thi vào trường đại học, kỳ thật mọi người không ôm bất cứ hy vọng nào với Mặc Khuynh Thành, dù sao cô cũng mất tích một năm, người nào cũng không biết tới cùng là cô đi làm cái gì. Tiếp theo, là thành tích trước đây của Mặc Khuynh Thành lấy từ vô cùng thâm để hình dung. Theo Cao Khởi, cô không có đạt tiêu chuẩn.

Cho nên lần này thành linh biến thành học bá, khiến cho mọi người giật mình, làm cho Đại trang viên tự hào.

Chờ năm sau: Công tử lợi hại! Công tử thật khí phách! Công tử V5!

Nhìn làn sóng của tôi: Công tử thật là lợi hại! Học bá a, a a a a, quả nhiên không có gì có thể làm khó công tử!

Dung ma ma của công tử: Công tử, ma ma thấy thiên phú của người rất tốt, muốn hỏi một câu, trừ bỏ mấy cái quảng cáo kia, người có chuẩn bị diễn gì không, ma ma đã đói khát khó nhịn rồi.

Tổng ma ma của công tử: Dung ma ma, anh hùng chứng kiến lược đồng, chúng ta đều đang chờ tác phẩm của công tử đây!

Tiểu yêu tinh chạy đâu: Đoàn ma ma nói có chút sai, cho dù không có tác phẩm, viết bài hát cũng được, album kia cũng bị tôi nghe đến đọc thuộc luôn rồi.

Thị vệ Muggle: Bàn thị vệ cảm thấy được, công tử nên ra tác phẩm mới đi, các người có phải không xem quảng cáo ngoài lề kia, tôi nghĩ muốn nói, chiếc váy của công tử thật đẹp!

Tiểu nô tỳ giặt quần áo nấu cơm: Công tử công tử, tình cảm của nô tỳ đối với công tử giống như ngày ngày chờ mong, liên miên không dứt, chỉ hy vọng công tử đừng để chúng tôi đợi quá lâu.

Chán ghét công tử: Công tử gì gì đó, có cái gì đặc biệt hơn người, làng giải trí có nhiều học bá như vậy, còn thua kém cô ta sao!

Thị vệ Nhất Hào: Trích, phát hiện hắc phần, phát hiện hắc phần, các huynh đệ, kéo ra ngoài trao đổi cách làm người nhanh!

Thị vệ Nhị Hào: Ghim chặt, người anh em!

Thị vệ số ba: Anh, đợi tôi với, người này quá nặng rồi!

...

Có người nhìn thấy đoạn này cười lên tiếng, có người còn lại thì đi tìm kiếm ba cái quảng cáo ngoài lề theo như lời của bọn họ.

Hóa ra, sau khi Mặc Khuynh Thành thi vào trường đại học, nhận ba cái quảng cáo, một là nhãn hiệu lâu đời trong nước về trang điểm sản phẩm dưỡng da Molate mới nhất - - Tuyết Nhan Băng cơ sương, có Thiên Sơn Tuyết Liên là thành phần chủ yếu, lại thêm bột chân trâu, bạc hà cùng các phụ liệu khác, mà Mặc Khuynh Thành trong quảng cáo mặc bộ váy trắng dài ôm ngực, đem thân hình của cô phô ra, làn da tuyết trắng bày ra khiến cho mỗi người phụ nữ đều muốn trắng nõn trong suốt như vậy.

Quảng cáo thứ hai là nhãn hiệu nước ngoài G&Q, kiểu dáng Mặc Khuynh Thành mặc trên người mang theo loại cảm giác thanh thoai, ánh mắt lười biếng, lại đâm thẳng vào trong lòng của mọi người.

Đến quảng cáo thứ ba...

Chỉ có thể nói, đó chính là lịch sử đen tối của Mặc Khuynh Thành, chỗ giải trí lấy tiếng cười của mọi người.

Cô mang theo mũ rom, đứng ở dưới vườn trái cây, nằm trên cầu thang, trên tay đặt một quả cam.

Ba cái quảng cáo này xuất hiện, tất cả đều thỏa mãn tâm tư của mọi người, đoan trang, cá tính, gần gũi với thiên nhiên, Mặc Khuynh Thành nhiều mặt như vậy, gần gũi như vậy, làm cho người ta càng thêm yêu thích.

Đột nhiên, trên Internet xuất hiện một tin tức lớn.

Mặc Khuynh Thành thấy dòng chữ phát sinh tranh chấp với Văn Tư Tư, đẩy xuống lầu.

Ngày xưa là bạn thân, vì sao trở mặt thành thù.

Hai người cùng thích một nam sinh, sau cùng lại ngoan độc hạ thù.

Một mặt Mặc Khuynh Thành không muốn mọi người biết.

Nhìn đến những thứ này, mọi người liền rộ lên, Mặc Khuynh Thành thực là người như vậy?

Ngay sau đó, ại có người đem video Mặc Khuynh Thành đẩy Văn Tư Tư phát lên mạng.

Văn Tư Tư là ai?

Cô ta liền bởi vì một bộ kịch cầu huyết này khiến cho mọi người biết đến một nhân vật nhỏ bé, đúng là Mặc Khuynh Thành làm sao có thể ở chung với loại người như vậy.

Bạn thân? Bọn họ không tin, công tử tốt như vậy mà lại có một người bạn thân là Bạch liên hoa, huống hồ sao không thấy được mặt của mấy người phía sau trong video?

Nhưng cũng có người cho rằng Mặc Khuynh Thành là loại người hãm hại bạn thân, bọn họ liền cảm thấy thương xót cho Văn Tư Tư, chạy đến Weibo của Mặc Khuynh Thành để chửi bới.

Khỏi lửa trên mạng liền bốc lên nghi ngút, Đại trang viên lại vẫn an tĩnh như lúc ban đầu, bọn họ trông chừng địa bàn của Mặc Khuynh Thành, chỉ cần có hắc phấn chạy tới mắng chửi, bọn họ liền sử dụng kỹ năng hacker, xóa sạch bình luận đó, để tránh quấy rầy sinh hoạt của công tử nhà bọn họ.

“Leng keng.”

Rất nhanh đã tới.

Lê An An: “Khuynh Thành, Văn Tư Tư quả nhiên lợi dụng chuyện này tạo ra dư luận ở trên mạng.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp trả lời: “Tiến hành theo kế hoạch.”

Lê An An: “Đã rồi.”

Bên này, đám người Mặc Khuynh Thành tiến hành ra tay, bên kia, bạn bè vì Mặc Khuynh Thành mà nhao nhao đứng ra nói chuyện, mà Từ Lập lại là tuyên bố trước tiên tin tức Mặc Khuynh Thành tham gia tác phẩm tiếp theo của mình.

“Xi xào.”

Năm xưa: Từ Lập, ông điên rồi sao, như thế mà vẫn mời Mặc Khuynh Thành, cô ta cũng không phải là loại tốt đẹp gì, đến bạn thân cũng ra tay, cô ta căn bản không phải người!

Thị vệ Nhất Hào: Người ở lầu trên kia, anh không hiểu công tử cũng không sao cả, nhưng không cần chỉ nghe ời một phía, theo chúng ta mọi người nên xem xét, video kia rõ ràng là bị cắt, vậy xin hỏi, nội dung phía trước là gì vậy? Vì sao phải cắt đi, mục đích của bọn họ là gì!

Nam tử N Duệ: Các người là fan của cô ta đương nhiên phải nói như vậy, không thấy được Văn Tư Tư kia đã ngã xuống cầu thang sao, hiện tại khẳng định là còn ở bệnh viện! Trực tiếp đẩy cô ấy xuống là sự thật, có cái gì phải nói dối sao!

Thị Vệ Đông qua: Đây, vì sao tôi lại thấy anh nói rất đúng đạo lý, vậy anh chuẩn bị chém tôi một đao, tôi lại không thể phòng bị lại rồi hả?

Dung ma ma của công tử: Đông qua, cậu nói không sai, chỉ là tranh luận với hạng người như vậy, là tự hạ thấp thân phận của mình rồi, công đạo tại lòng người.

Tổng ma ma của công tử: Lời của Dung ma ma rất đúng, hiện tại liền để cho bọn họ đắc ý đi, trào càng cao ngã càng đau! Còn có Bạch liên hoa họ Văn kia nữa, muốn mượn địa vị của công tử, cũng không nhìn xem cô ta có năng lực cần xuống tiếp không!

Từ Lập đặc biệt share bình luận này, sau đó nói: “Nói cho cùng! Mầm tốt còn không có bồi dưỡng tốt, các người liền cho tôi nhiều thiêu thân như vậy! Chẳng kể các người nghĩ muốn tôi sau này không có ai để dùng sao!”

Lời nói này của Từ Lập không thể không có trọng lượng, nhưng cũng để cho nhiều người thấy được Từ Lập nhìn trúng Mặc Khuynh Thành.

Chẳng qua những lời đồn đãi này trên mạng lại không hề giảm đi, bọn họ chỉ có thể yên lặng chờ đợi, chờ nhân vật chính xuất hiện cho mấy người kia một kích đau đớn.

Sáng sớm ngày hôm sau, mặt trời còn chưa mọc lên, Lưu Tinh sáng sớm đem cơm đến đã thấy phóng viên vây quanh bệnh viện.

Trong lòng bà thăm nghĩ không hay rồi, nếu để cho những người này biết Tư Tư sinh non, việc làm trước đây liền uổng phí hết sao.

Vì thế, bà thu lại kích động trên mặt, mang theo một chút tò mò, bước vào bệnh viện.

Trên giường bệnh, Văn Tư Tư lẳng lặng nhìn trần nhà, màu da cô trắng yếu ớt như tờ giấy trắng.

“Kết.”

“Tư Tư, con sao rồi?”

Ánh mắt Văn Tư Tư trống rỗng, thanh âm khàn khàn, “Đứa bé không còn, con còn có thể thế nào.”

Lưu Tinh an ủi: “Tư Tư, con đừng khổ sở, con yên tâm, con còn trẻ, đứa bé này theo con cũng là chịu khổ, ngày hôm qua cha của Tô Thụy đã nói thẳng, muốn bồi thường cái gì, nếu là bọn họ thật tâm, vì sao không nói nhất định sẽ cưới con?”

Trong ánh mắt trống rỗng của Văn Tư Tư chợt có một chút kích thích, “Bồi vị bọn họ sẽ không cưới con.”

Lưu Tinh có chút trấn an, chỉ cần cô hiểu rõ sự thật này, liền còn cứu được.

“Tư Tư, trước đây mẹ cũng đã nói với con, tình yêu là hư vô, người coi tình yêu là tất cả đều là kẻ ngốc, chỉ có thứ thực sự nắm trong tay, mới là của

mình, đứa bé không có liên thôi, con không thể bởi vì một đứa bé mà trói buộc Tô Thụy ở cùng một chỗ, mẹ dám cam đoan, cho dù đứa bé này còn, bọn họ cũng chỉ nhận đứa bé chứ không chấp nhận con.”

Làm sao Văn Tư Tư có thể không biết những đạo lý này, đúng là cô thật sự thích Tô Thụy, thật sự yêu anh ta! Là cô quá ngây thơ rồi sao? Gia đình như vậy, làm sao có cái gọi là tình yêu, đều là giả dối, tất cả đều là giả dối!

Mẹ nói nhất định không sai, cô không thể đem toàn bộ hy vọng đặt lên người Tô Thụy, cuối cùng cũng sẽ chỉ vì Liều gia mà hy sinh chính hôn sự của mình, vậy bản thân sẽ là gì, tiểu tam?

Không! Cô không muốn trở thành tiểu tam giống như mẹ! Cô là Tô phu nhân duy nhất!

Văn Tư Tư trong bệnh viện không biết chuyện tình trên mạng, nếu là biết, nhất định sẽ chửi ầm lên, vì sao tính kế Mặc Khuynh Thành mà không lau móng sạch sẽ!

Thời gian rạng sáng, trên mạng có một video thấy tốc độ của hỏa tiễn mà lan truyền đi, đó là video bản đầy đủ, từ bên trong liền vô cùng dễ dàng thấy được, ngay từ đầu là Văn Tư Tư tự tới gây phiền toái, về sau cũng là cô ta đột nhiên ngã ra, muốn lôi Mặc Khuynh Thành xuống cùng, lại bị cô thoát được.

Mọi người không khỏi giật mình, học sinh cao trung hiện đều có tâm kế như vậy rồi hả? Quá khủng bố rồi!

Đại trang viên trực tiếp phát hỏa!

Bọn họ không thể tin được nếu là Mặc Khuynh Thành không thể tránh kịp, mà cùng lăn xuống dưới thì sẽ thành ra thế nào!

Về sau, lại có một video khác xuất hiện, đó là một video Tô Thụy và Văn Tư Tư rơi xuống. Chỉ thấy Tô Thụy vội vàng ôm Văn Tư Tư chạy đi, chỉ để lại vũng máu trên mặt đất.

Chỉ cần là người có kinh nghiệm liền có thể nhìn ra chuyện gì vừa xảy ra, mọi người châm biếm, đây là mang thai rồi hả? Hiện tại lại sinh non rồi hả? Quả nhiên là báo ứng!

“Bốp.”

Di động trong tay Văn Sương rơi xuống đất, nhìn Tô Thụy cũng kinh ngạc ở đó, nói: “Thụy nhi, người con thích rốt cuộc là người như thế nào, đến cốt nhục của Tô gia cũng tính kế!”

Kia đúng là cháu của bà nha! Còn chưa kịp thấy nó cất tiếng khóc chào đời, cứ như vậy bị mẹ đẻ bốp chét ở trong nôi. Sao cô ta có thể độc ác đến như vậy!

Tô Thụy sớm đã biết Văn Tư Tư là người tâm kế, có phần tâm cơ không thành vấn đề, nếu là đến tâm cơ cũng không có, ngu xuẩn giống như Mặc Khuynh Thành, anh vẫn suy xét một ngày nào đó có thể bị cô đâm sau lưng một nhát hay không.

Đúng vậy, vậy mà anh lại không biết, Văn Tư Tư lại là người lòng dạ độc ác, kia là đứa con đầu tiên của bọn họ! Vì sao đến thương lượng cũng không thương lượng, khiến cho nó trở thành vật hi sinh!

“Thụy nhi, con nhất định phải cắt đứt quan hệ với người phụ nữ lòng dạ rắn rết này, chẳng lẽ con muốn sau này đoạn tử tuyệt tôn sao!”

Nghe thấy lệnh của Văn Sương thân thể Tô Thụy chấn động, thật sự phải như vậy sao? Anh có chút do dự. Vừa nghĩ tới bộ dáng ôn nhu dịu dàng của Văn Tư Tư, vừa nghĩ đến bộ dáng nhân tâm độc ác của cô ta, hai hình ảnh này không ngừng thay đổi trong đầu anh ta, làm anh sắp vỡ tung.

“Không được!”

----Vạch phân cách----

Cảm thấy bùn nhão và cặn bã có thể kết hợp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 4: Muốn ở cùng một chỗ

Edit: windy

Về mặt Văn Sương không tin, bà không nghĩ tới Tô Ngao lại không đồng ý cho Tô Thụy cắt đứt quan hệ với Văn Tư Tư!

“Tô Ngạo, ông có ý gì! Con gái như vậy sao có thể hợp với Thụy nhi nhà ta!”

Tô Ngạo hừ lạnh một tiếng, trào phúng nhìn bà, “Văn Sương, bà thì biết cái gì, bà không biết cha của Tư Tư là ai hả, là Văn Xương!”

“Văn Xương thì làm sao, cũng chỉ là lãnh đạo cơ quan hành chính, mà ông đó, là thị trưởng thành phố B, ông có gì phải sợ ông ta!”

“Ngu xuẩn! Tuy chức vụ của Văn Xương không cao, nhưng bà phải xem Văn gia sau lưng ông ta, bà không biết địa vị của Văn gia ở Đê Đô sao!”

Văn Sương đã không thể dùng chân kinh để hình dung tâm trạng của mình, Văn gia kia đương nhiên là bà biết, tuy đó không phải là một trong năm đại gia tộc, nhưng đối với những gia tộc khác mà nói, đã rất là cường đại, hưởng hồ nhiều thế hệ của Văn gia vẫn làm quan, vừa lúc Tô gia cũng vậy, nếu là hai nhà làm đám cưới, đối với phát triển của Tô gia là không thể đo lường được.

Nhưng mà, nghĩ đến Văn Tư Tư ra tay giết cháu mình, trong lòng bà giống như ăn phải phân chuột, nghĩ tới ghê tởm muốn phun ra.

Không được! Bà tuyệt đối không đồng ý!

Văn Tư Tư cũng chỉ là con riêng, nói trắng ra là, Văn gia sẽ không thừa nhận tạp chủng, cô ta sao có tư cách xứng đôi với con trai bảo bối của bà.

“Tô Ngạo, ông xem trọng thế lực, vậy ông cưới Văn Tư Tư đi! Dựa vào cái gì mà lấy đi hạnh phúc của Thụy nhi, hưởng hồ còn không biết Văn gia có thừa nhận tạp chủng đó không.”

Sắc mặt Tô Ngạo trầm xuống, đây cũng là điều ông lo lắng. Xem trước tình huống, Văn Xương đích xác cực kì quan tâm tới đứa con gái Văn Tư Tư này, đừng quên, Văn gia có đại tiểu thư, Mục Lệ tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào uy hiếp đến địa vị của con gái mình.

Văn Sương châm biếm nói: “Thế nào, không phản đối rồi hả? Tôi thật muốn hỏi một chút, rốt cuộc Thụy nhi có phải là con trai của ông không vậy! Tại loại tình huống không rõ ràng như vậy, ông lại còn muốn để cho nó tiếp tục kết giao với tạp chủng kia, nếu là cô ta mở miệng đòi Thụy nhi phải cưới cô ta, chẳng lẽ ông cứ vậy mà khinh suất đáp ứng sao? Tô Ngạo, tôi cảnh cáo ông, nếu ông dám làm như vậy, không chỉ có tôi không bỏ qua cho ông, mà cha cũng sẽ không bỏ qua cho ông!”

Tâm Tô Ngạo chìm xuống, nghĩ đến kỳ vọng của Tô Lệ đối với Tô Thụy, ông không khỏi bờ ngỡ, đúng là...

“Văn Sương, bà không cần uy hiếp tôi, tôi cũng vì Tô gia mà tính toán, nếu Văn Tư Tư được Văn gia chấp nhận, tuy là con của tiểu tam, nhưng còn tốt hơn so với Mặc Khuynh Thành rồi, Mặc gia ngoại trừ có thể hỗ trợ về mặt kinh tế, còn có thể mang lại lợi ích gì cho chúng ta nữa!”

“Ít nhất cô ta có một chỗ tốt chúng ta có thể khẳng định, Văn Tư Tư đó, là nhân tố không ổn định, ông chịu được, nhưng tôi không chịu được!”

“Đủ rồi!”

Tô Thụy thờ ơ nhìn bọn họ, anh đột nhiên cảm thấy quá mệt mỏi, anh sống chỉ là một công cụ sao? Vì Tô gia cường đại, đưa Tô gia lên vị trí cao nhất sao?

Anh không cần!

Anh biết quyền lực quan trọng, nhưng anh không cần phải cưới Văn Tư Tư, tuyệt đối không!

Bệnh viện.

Vệ Nam là phóng viên giải trí Tân Tuyên, sáng nay anh đột nhiên nhận được một tin nhắn thần bí, nói là Văn Tư Tư đang ở phòng A316. Anh không biết tin tức này có là thật hay không, nhưng anh vẫn quyết định đến xem thử.

Anh dùng khẩu trang che đi khuôn mặt của mình, hơi cúi đầu, không có người khác phát hiện ra mình là phóng viên.

“Vị tiên sinh này, anh muốn tìm ai?”

Vệ Nam bước tự nhiên, hạ giọng nói: “Tôi tìm Văn Tư Tư phòng A316, tôi là anh của Văn Tư Tư, nghe nói cô ấy ngã từ trên cầu thang xuống, tôi đến thăm.”

Trong lòng anh khẩn trương, sợ Văn Tư Tư không có ở phòng A316, xin nhờ, nhất định phải để cho anh thành công!

Tiếng của hộ sĩ vang lên, “A316 ở tầng thứ sáu, cha của anh tới thăm cô ấy rồi.”

Cha?

Vệ Nam cúi mặt trong lòng nghi ngờ, nói: “Cảm ơn.”

Anh dựa theo hộ sĩ nói, càng ngày càng đến gần A316, lúc này, anh nghe được tiếng của Văn Tư Tư, vội vàng dừng bước lại, thuận tiện bấm nút ghi âm trong túi xách.

“Cha, cha không cần đến xem con, con không sao rồi.”

“Tur Tur, con còn nói không có việc gì, khuôn mặt nhỏ nhắn của con đã xanh xao như này rồi. Tur Tur, sinh non cũng không phải là chuyện nhỏ gì, phải nghỉ ngơi thật tốt, không thì sau này bị bệnh thì nguy.”

Vệ Nam cảm giác hôm nay bản thân dành được tin tức độc quyền rồi! Quả nhiên Văn Tư Tur là sinh non! Còn có cả giọng nói cực kì quen thuộc tới cùng là ai? Anh nghĩ thế nào cũng không ra.

Mặc kệ, chụp trước một tấm hình rồi nói sau!

Anh làm bộ chỉ hơi đến cửa, cầm điện thoại ra bấm mấy cái.

“Anh là ai?” Âm thanh nghi hoặc Lưu Tinh vang lên.

Nguy rồi, bị phát hiện rồi!

Vệ Nam co cẳng chạy.

Lưu Tinh vừa thấy, vội vàng hô: “Đứng lại!”

Văn Xương nghe được vội đi ra, hỏi: “Tinh nhi, làm sao vậy?”

Về mặt Lưu Tinh lo lắng, “Ông xã, vừa rồi có người đứng ở cửa.”

“Cái gì?”

Vậy không phải là toàn bộ lời nói cơ này đều bị nghe thấy hết rồi sao!

Tâm tư Lưu Tinh thay đổi, ai ui ông nói: “Chắc anh ta không nghe được gì đâu, khi tôi tới mới nhìn thấy anh ta đứng ở đây.”

Văn Xương vừa nghe, tảng đá trong lòng buông xuống chút, nhưng vẫn nói: “Mấy ngày tới tôi không tới, tới Đoạn Phong xong tôi trở lại thăm bà với Tur Tur.”

“Tôi biết rồi.”

“Tôi đi đây.”

Lưu Tinh nhìn bóng dáng rời đi của Văn Xương, bà cũng xoay người tiến vào phòng bệnh.

Bọn họ cũng không phát hiện ra, lời của bọn họ đều bị máy ghi âm của Vệ Nam ghi lại, mà Văn Xương xuất hiện, cũng làm cho Vệ Nam rất cuộc nhớ tới vì sao lại quen thuộc như vậy rồi.

“Người Văn gia...”

Ngày hôm nay, tất cả truyền thông đều đưa tin chuyện Văn Tư Tur sinh non, càng bất ngờ hơn nữa, Văn Xương thực ra là cha của Văn Tư Tur, mà Văn Tư Tur lại là con gái riêng của tiểu tam sinh ra.

Mọi người vốn là không tin, đúng là ở dưới có kèm theo hình ảnh Văn Xương với Văn Tư Tur, Lưu Tinh ở cùng một chỗ, điều này làm cho mọi người không thể tin nổi.

Văn gia.

“Bốp.”

“Vô liêm sỉ! Con nhìn chuyện ngu xuẩn con làm ra xong!”

Văn Chấn giận dữ mắng mỏ nhìn Văn Xương quỳ dưới đất, thật không biết nên mắng ông ta như thế nào, rõ ràng bản thân rất thông minh, sao lại sinh ra con trai ngốc nghếch như vậy, tìm phụ nữ, chơi đùa thì thôi, kết quả làm ra một người đối kháng với vợ cả, đây không phải là mất hết mặt của Văn gia sao!

“Cha, con thật sự yêu Tinh nhi, Tur Tur cũng rất ngoan, tốt hơn so với Mục Lệ nhiều!”

Văn Chấn nhìn Văn Xương chết cũng không hối cải, tức giận đến nổi nộ cười, “Văn Xương, cha thấy con an ổn quá nhiều ngày rồi hả, con cũng không nghĩ lại xem nếu không có Mục Lệ, con có thể ngồi lên trên vị trí này? Cho dù Văn Tư Tur biết đồ con vui vẻ, thì còn có thể làm gì! Hãm hại, sinh non? Đây là chuyện người của Văn gia nên làm sao!”

Văn Xương nói dối: “Cha, Tur Tur không phải là đứa trẻ như vậy, là con bé bị oan.”

“Oan uổng? Video trên mạng, trên báo, đều là giả? Con nghĩ mắt của lão già bị mờ thật sao!”

Văn Xương nghẹn lời, trong lòng ông lúc này có chút không vui, nếu không phải đột nhiên Văn Tư Tư đột nhiên muốn làm những chuyện này, ông ta cần phải ở đây bị giáo huấn sao!

Mà bây giờ ông chỉ có thể bực tức quỳ gối ở đây, chịu đựng rắn dạy của cha.

Văn Chấn thở dài, trong giọng nói mang theo vẻ bất đắc dĩ, “Văn Xương, ta biết con không thích Mục Lệ, nhưng con nghĩ lại xem, lúc ấy tình hình của Văn gia thế nào, Lưu Tĩnh kia đến có thể mang đến cái gì!”

“Hóa ra trong lòng lão già từ, Mục Lệ này chỉ có chức năng này sao.”

Cửa thư phòng bị đẩy ra, Mục Lệ dẫm trên đôi giày cao gót 10 cm đi đến, đi qua Văn Xương, bà chỉ để cho một ánh mắt bề ngễ.

“A Lệ đến đây, ngồi xuống.”

Mục Lệ ngồi ở bên cạnh Văn Chấn, nhìn xuống Văn Xương đang quỳ trên mặt đất, loại người vô dụng này, thật không hiểu lúc trước tại sao bản thân lại coi trọng.

“A Lệ, đưa con bất hiếu này cha đã giáo huấn rồi, con xem lần này có thể tha thứ cho nó không?” Văn Chấn hòa ái nói xong, Văn gia không thể không có Mục Lệ, mặc kệ như thế nào, đều phải giữ cô ta lại.

Trên mặt Mục Lệ mang theo vẻ trào phúng, nói: “Cha, người không cần hỏi con những thứ này, con sớm đã không có cảm tình gì với anh ta, chỉ là không biết anh ta ở bên ngoài lại sinh cho Cẩm nhi một người em gái, thế nào, chuyện xảy ra lớn như vậy, vậy mà cha còn có thể tha thứ, xem ra người thật sự thích tạp chủng này rồi.”

Văn Xương nghe thấy hai chữ này, biến sắc, “Mục Lệ, Tư Tư không phải là tạp chủng, còn có, nó là chị của Văn Cẩm!”

Mặt Mục Lệ không chút thay đổi nhìn ông, đáy mắt nổi đầy giận dữ, được được, vậy mà vẫn lớn hơn so với Cẩm nhi, ông ta thật sự không đặt mình trong mắt.

“Tư...”

Mục Lệ đứng dậy, như để thông báo một chút nói: “Văn Xương, anh rất được, ngược lại tôi lại muốn nhìn xem, Văn Xương anh, không có sự giúp đỡ của tôi, sao có thể tiếp tục bò lên trên, đến cả hai mẹ con kia nữa, anh tốt nhất tìm người bảo vệ cẩn thận, không thì tôi không muốn cho bọn họ biết, cho dù là Mục Lệ tôi không cần, bọn họ cũng không có tư cách đụng tới!”

“A Lệ, A Lệ, có gì chúng ta nói chuyện hân hoan, A Lệ!”

“Bốp.”

“Cha, sao cha lại đánh con!”

Văn Xương giữ má trái, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Văn Chấn nổi giận.

Văn Chấn thở phì phò, quát: “Văn Xương, con rút ra ngoài cho ta, nếu không xử lý tốt chuyện hai mẹ con nhà kia, con không cần trở về Văn gia nữa!”

“Cha!”

“Anh không cần gọi tôi là cha! Tôi đối với đứa con bất hiếu này, Văn gia không có, anh lấy chết tạ tội tôi!”

Văn Xương bị đuổi ra khỏi thư phòng, ông nhìn đến Văn Cẩm ở trước mặt, không hồn giận nói: “Hôm nay con không cần đi học sao?”

“Không cần.”

“Cha còn có việc, đi trước đây.”

Văn Cẩm cúi đầu, đối với người cha này, từ nhỏ cô đã quá chờ mong, cho đến bây giờ đều thờ ơ. Cô biết cô với mẹ đều không được ông thích, đúng là cô kiêu ngạo, tuyệt không cho phép có thứ bản như vậy ở trên người!

“Văn Tư Tư...”

Cô thì thầm, trong mắt hiện lên tia ngoan độc, nếu dám làm, cũng đừng trách cô giúp đỡ.

Bệnh viện.

“Lộc cộc lộc cộc lộc cộc...”

“Àm.”

Lưu Tinh nhìn Mục Lệ quen thuộc xuất hiện trước mặt, nói: “Cô là ai?”

Mục Lệ dẫn giày cao gót đi đến bên cạnh bà ta, không nói hai lời trực tiếp đánh một cái tát.

“Mẹ!” Văn Tư Tư sợ hãi kêu lên, sau đó nhìn bà, “Bà dựa vào cái gì mà đánh mẹ tôi!”

Dựa vào cái gì?

“Dựa vào tôi là vợ của Văn Xương, nữ chủ nhân của Văn gia!”

“Bịch.”

Lưu Tinh nghĩ tới tin tức truyền ra cuối cùng sẽ truyền đến tai Mục Lệ, không nghĩ lại tới nhanh như vậy.

Bà ta muốn từ trên mặt đất đứng lên, lại bị Mục Lệ giẫm lên đè xuống tiếp.

“Tôi cho cô đứng lên sao?”

Văn Tư Tư nóng nảy, nói: “Bà Văn, trên mạng nói đều là giả, mẹ tôi chỉ là người mẹ đơn thân, không có quan hệ gì với chú Văn cả, bà đừng gây khó xử với mẹ tôi!”

Mục Lệ nhìn trong ánh mắt cô ta có nước mắt, bộ dáng muốn ngăn mình lại nhưng phải nhìn xuống, a, trách không được khiến cho Văn Xương khó quên như vậy, kiểu phụ nữ Bạch liên hoa như này, khẳng định có một Bạch liên hoa khác dạy bảo.

“Cô nói là giả liền là giả sao? Vậy kia!”

Văn Tư Tư nhìn máy ghi âm đột nhiên bị ném tới trước mặt, có chút bất an nhìn Mục Lệ.

Mục Lệ nở nụ cười, lấy máy ghi âm từ mình mở ra, bên trong đúng là nội dung bản sao ghi âm của Vệ Nam.

Những người vây xem đều giật mình nhìn tình huống xảy ra bên trong. Ông trời ơi! Văn Tư Tư vậy mà thật sự gọi Văn Xương là cha, mà Lưu Tinh gọi ông ta là ông xã, còn có cái gì có thể chứng minh rõ ràng bằng chính miệng mình đây.

“Đây, đây không phải là sự thật!” Văn Tư Tư nhìn về phía Mục Lệ, chỉ vào bà nói: “Là bà! Là bà tạo ra, vì sao, vì sao bà lại đối xử với cô nhi quả mẫu chúng tôi như vậy!”

Lưu Tinh the thé, cũng khóc nói: “Bà Văn, tôi biết mấy ngày nay Văn Xương đến thăm Tư Tư làm cho bà tức giận, lại thêm truyền thông nói hươu nói vượn vào, tôi nghĩ nếu là tôi, tôi cũng tức giận. Đúng vậy, bà Văn, bà không thể không phân biệt trắng đen được!”

Mục Lệ nhìn chứng cứ ở ngay trước mắt rồi mà hai người này vẫn chối được, đáy mắt chợt lạnh lẽo.

Hai người ở đây kẻ xướng người phụ họa, cho rằng như vậy có thể khiến cho bà buông tha cho bọn họ sao? Không có cửa đâu!

“Bốp!”

Mục Lệ lạnh giọng nói: “Lưu Tinh, Văn Tư Tư, cô cho là Mục Lệ tôi là đàn ông sao? Nhìn thấy bộ dạng Bạch liên hoa của hai người tôi liền cảm thấy ghê tởm, thế nào, làm xong không dám thừa nhận? Đàn ông của tôi trên giường là dùng tốt như vậy, cũng không ra ngoài hỏi thăm một chút xem, trong mắt tôi tới cùng có thể dễ dàng tha thứ cho tạp chủng sao?”

Thân thể Văn Tư Tư run lên, tạp chủng...

Cô đã lâu rồi không nghe thấy cái từ này, từ nhỏ đến lớn cô đã bị gọi là tạp chủng, cô hỏi mẹ, ba của mình đâu? Bà chỉ nói là cha có gia đình của mình, sau này cô học được cách làm thế nào để lấy được đồng tình của người khác, cô không bị gọi là tạp chủng nữa, về sau cha cũng quay lại, cô cho rằng đời này sẽ không có người dám gọi cô là tạp chủng, không nghĩ tới, cái từ tạp chủng này lại có thể phát ra từ miệng của người vợ chính thất.

Cô không cam lòng, cô không phải là tạp chủng! Cô là tiểu thư của Văn gia, dựa vào đâu mà Văn Cẩm có được toàn bộ mà mình lại không có, dựa vào đâu mà tất cả mọi người biết Văn Cẩm là đại tiểu thư của Văn gia, lại không biết đại tiểu thư thật sự là cô, là Văn Tư Tư cô!

Mục Lệ nhìn chăm chăm vào cô, trong đôi mắt kia tràn đầy vẻ lạnh lùng.

“Thế nào, không tiếp thụ được người khác nói cô là tạp chủng sao? Sự thật đúng là như vậy, Văn Tư Tư cô, chính là tạp chủng.”

Văn Tư Tư cảm giác tường vây trong lòng bị sụp đổ, cô vừa định nổi giận, lại bị Lưu Tinh nói tiếp.

“Bà Văn, tôi coi bà là vợ của Văn Xương, nhưng bà không thể nói năng lỗ mãng như vậy, Tư Tư là vô tội, nó chỉ là một đứa bé, nó có cái gì sai! Huống

hồ,” bà ta đổi giọng, “Nếu là Văn Tư Tư thực sự là con gái của Văn Xương, thì bà đừng quên, Tư Tư còn lớn hơn Văn Cẩm, nếu thật sự là như vậy, cũng là bà vô năng, không giữ được Văn Xương.”

Mục Lệ ghét nhất là bị người khác nói đến chuyện này, Văn Xương Văn Xương, năm đó bà thấy nụ cười của Văn Xương, cho nên sau này giúp đỡ Văn gia không hề từ chối, nếu là bản thân biết ông ta có người trong lòng, là loại phụ nữ này, người kiêu ngạo như bà sao có thể dễ dàng tha thứ để gả cho ông ta!

Nhưng mà giờ hối hận cũng đã không thể thay đổi được sự thật, lại còn có Văn Cẩm, là đứa con của chính mình, bằng không, bà thật sự không tiếp tục ở lại Văn gia nữa.

“Tôi không cần giữ lại ông ta, người vô dụng như vậy tôi cũng không hiếm lạ gì, nhưng mà, Lưu Tinh, hiện tại tôi là Văn phu nhân, chỉ cần tôi không nói ly hôn, cả đời tôi sẽ đều là Văn phu nhân, mà bà cùng với tạp chủng kia, vĩnh viễn sẽ không có danh phận, bà chỉ có thể trốn ở trong bóng tôi, mà con gái của bà, thứ đồ cũ lại không có gia thế tốt, bà nói cô ta có thể gả cho kiểu nhà chồng nào đây?”

“Bốp.”

Mọi người thấy Văn Xương đột nhiên xông vào cho Mục Lệ một cái tát.

Văn Xương đỡ Lưu Tinh đứng dậy, sau đó quan tâm hỏi: “Tinh nhi, bà sao rồi, có bị làm sao không?”

Lưu Tinh lắc lắc đầu, nhìn nhiều người vây xem như vậy, bà ta tự giác rút tay mình ra, lại bị Văn Xương nắm chặt. (Vô si!!!!!!!!!!!!)

Văn Xương trấn an vỗ vỗ bà ta, sau đó nhìn về phía Mục Lệ, vẻ mặt chán ghét.

“Mục Lệ, bà đang làm cái gì vậy, còn không nhanh về nhà cho tôi!”

Mục Lệ giận quá hóa cười, trước mặt người ngoài, ông ta đều sẽ không cho mình chút mặt mũi nào, vậy thì, bản thân cũng không cần cho ông ta mặt mũi nữa.

“Văn Xương, ông có tư cách gì mà ra lệnh cho tôi? Lúc ở Văn gia, ông như con chó Nhật quỳ trên mặt đất liếm giày tôi, hiện giờ lại làm bộ đáng vô cùng đàn ông sao, sợ người khác biết ông là người nuôi tiểu tam sao?”

Lưu Tinh không dám lộ ra một tia kinh ngạc, bà ta không nghĩ tới Văn Xương ở Văn gia lại sống như vậy, quỳ? Liếm giày? Không được, giờ phút này không phải là lúc nghĩ đến những thứ này.

“Bà Văn, sao bà có thể đối xử như vậy với Văn Xương, ông ấy là đàn ông, vợ của mình ở bên ngoài làm mất mặt mình, ông ấy đương nhiên sẽ nổi giận, tôi thật thương cho ông ấy, vậy mà lại cưới phải người phụ nữ không biết phân biệt thị phi.”

“Tôi không biết đúng sai? Ít nhất tôi cũng không thấp hèn như cô đến nhốt đồ người khác bỏ đi, mùi vị đồ bỏ đi thế nào, có cần tôi tìm cho cô mấy người trẻ tuổi khỏe mạnh tới hầu hạ cô không?”

“Mục Lệ!”

“Mẹ.”

Ngoài cửa, Văn Cẩm đẩy đám người ra, đi đến, cô nhìn cũng không nhìn đám người Lưu Tinh, trực tiếp nói với Mục Lệ: “Mẹ, chúng ta đi thôi, mẹ nói hôm nay sẽ đưa con đi chơi.”

Mọi người thấy cô, cho rằng cô cực kì không hiểu chuyện, Mục Lệ đã gây ra chuyện như vậy rồi, còn muốn đi chơi?

Đúng rồi, Mục Lệ thay đổi thái độ, khóe miệng mang theo nụ cười, nghiêm trọng mang theo ảo não, nói: “Thật xin lỗi, Cẩm nhi, mẹ quên, giờ chúng ta liền đi, chắc còn có thể theo kịp.”

Nói xong, bà đi tới trước mặt ba người kia, nói: “Văn Xương, lời tôi nói trước đây tốt nhất ông nên nhớ lấy, nhưng mà tôi sợ ông nhìn đông nhìn tây lại quên mất, ông tốt nhất nên tới văn phòng nhìn xem.”

Văn Xương đầu thêm quán được thứ gì đó, sau khi Mục Lệ đi khỏi, lớn tiếng nói: “Các người nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau đi đi!”

Đám người đều đã đi khỏi, ông ta mới tỏ vẻ thật có lỗi, nói: “Tinh nhi, ủy khuất cho em rồi.”

Lưu Tinh lắc lắc đầu, nói: “Ông xã, tôi không sao, tôi không nghĩ ở Văn gia ông lại phải sống như vậy, người ủy khuất phải là anh.”

Văn Xương cảm thấy có thể quen được một người như Lưu Tinh, chính là may mắn của mình, ông ôm bà ta vào lòng, nói: “Bà yên tâm, tôi tuyệt đối không để cho Mục Lệ quay lại bắt nạt hai người thêm lần nào nữa, đến chỗ của cha, tôi nhất định sẽ nghĩ cách để cho cha chấp nhận hai người.”

Trong lòng Lưu Tinh vui sướng, lại làm bộ đáng lo lắng, “Ông xã, chấp nhận hay không chấp nhận, cũng đã qua nhiều năm như vậy, chúng ta đều đã quen rồi, chỉ là ông, không cần vì chuyện này mà xung đột với lão gia tử làm gì, người đã lớn tuổi rồi, chọc tức cũng không tốt.”

Văn Xương nhìn bà ta biết lí lẽ như vậy, càng thêm hài lòng, nói: “Bà yên tâm đi, tôi sẽ xử lý chuyện này thật tốt.”

**

Tầng mười sáu tòa nhà Phong Thụy.

“Đỉnh.”

Cửa thang máy mở ra, Từ Lập Tôn Đức đi ra.

“Đây là Công ty Thanh Xuân? Cảm giác cũng không tệ lắm.”

“Ừ.” Tôn Đức chỉnh chỉnh quần áo của mình, nhỏ giọng nói.

Từ Lập thấy ông ta như vậy, chỉ có thể than một tiếng, cái người bạn già này của ông, ban đầu ở trường học xuất chúng bao nhiêu, ai ngờ đả tỵ với người ta, cho dù là tác phẩm tốt, cũng không có người nguyện ý đầu tư nguyện ý làm diễn viên của ông ấy, hiện giờ, cũng chỉ có thể thử xem thôi..

“Đạo diễn Từ, ông tới rồi sao!”

Lê An An đi lên phía trước, mặc dù tươi cười như mang theo kích động khi gặp thần tượng, nhưng trong đó thực có phần chân thật.

“Lê nha đầu hả, sao lại ra đón tiếp ta vậy, trước không phải là ta nói không cần người ra đón sao.”

Lê An An cười nói: “Sao có thể không ra tiếp được, đạo diễn Từ không thể không tiếp, người chính là Đại thần tượng của cháu mà.”

Từ Lập cười ha ha, nói: “Cái miệng nhỏ này, càng khiến nhiều người thích có thể sánh bằng Khuyên Thành rồi.”

“Là sao? Cháu còn cho rằng đạo diễn Từ thích cháu nhất, hóa ra là cháu tự mình đa tình rồi.”

Nụ cười trên mặt Từ Lập cứng ngắc một giây, cười nhỉnh: “Ha ha ha, Khuyên Thành, cháu đến lúc nào vậy, đi sao không phát ra tiếng vậy.”

Lê An An che cười, bị Từ Lập trừng mắt nhìn mới thôi.

Mặc Khuyên Thành có chút hơi buồn nói: “Hóa ra là bởi vì cháu đi không tạo ra tiếng, mới có thể để cho đạo diễn Từ vuốt mông ngựa chụp lên trên đùi ngựa, đều là lỗi của cháu.”

Về mặt Từ Lập tức giận, trong lòng vô cùng buồn bực, hai tiểu nha đầu này, đào hố ông.

Mặc Khuyên Thành nhìn bộ dạng của ông, nói: “Đạo diễn Từ, biểu tình như vậy của người làm cho cháu tương chỗ này của cháu rất kém, ai, An An, xem ra chúng ta phải sửa chữa lại rồi.”

Lê An An cũng làm vẻ nghiêm trọng, nói: “Khuyên Thành, chúng ta cũng không dễ dàng gì mà trang hoàng công ty, có nghiêm trọng vậy không?”

Mặc Khuyên Thành liền phui phui tay, bất đắc dĩ nói: “Không còn cách nào a, ai bảo đạo diễn Từ của chúng là đại kim chủ đâu.”

Từ Lập nhìn hai người kẻ xướng người phụ họa, tức giận nói: “Ta sai rồi, hai đứa tha cho ta đi!”

Lê An An cười cực kì vui vẻ, “Quả nhiên bị Khuyên Thành nói chuẩn, đạo diễn Từ, mau vào đi.”

Từ Lập tức giận tới mức không thèm nói chuyện với Mặc Khuyên Thành, trực tiếp dẫn Tôn Đức đi vào trong.

“Khuyên Thành, hôm nay bọn ta tới để bàn chuyện hai bản kịch bản hôm trước ta đưa cho cháu.”

Mặc Khuyên Thành gật gù đầu, xem ra người ngồi cạnh Từ Lập là Tôn Đức, đúng rồi, vì sao ông ấy lại nghèo túng như vậy?

Tuy quần áo sạch sẽ, nhưng nhìn cũng biết là kiểu dáng của mấy năm trước, cổ tay áo đã cộc rồi, ống quần rõ ràng rất rộng, còn có ánh mắt có chút bối rối của ông ấy nữa, đều đã nói cho chính mình biết, ông ấy là người có chuyện xưa.

“Bản tiền hiệp kia của người cháu đã xem, cháu thích kiểu người Từ Thư Hoa Hân.”

Từ Lập đoán trúng ý nói: “Ta biết cháu sẽ chọn nhân vật này mà.”

“Người hiểu ta, đạo diễn Từ.”

Từ Lập thoải mái cười to, “Này rất dễ dàng liền đoán được, lần đầu tiên đã diễn Ngọc Diện công tử, muốn đột phá mà nói, nhân vật bình thường với cháu mà nói không có tác dụng gì, kiểu nhân vật này rất khác, hẳn ta là nhân vật phản diện, đã có thân thế làm người ta thương, mà thời điểm hẳn là Hoa tử thư, là tâm lại là bá tánh thiên hạ, trị bệnh cứu người, một người vừa chính vừa tà, diễn đạt thì chính là đột phá, diễn không đạt sẽ khiến cho người xem sinh ghét.”

Mặc Khuynh Thành hỏi: “Đúng vậy, cho nên đạo diễn Từ không sợ cháu làm hỏng sao?”

“Không sợ.”

Từ Lập không hề lo lắng, bởi vì ông biết, Mặc Khuynh Thành không chỉ có thiên phú, còn có cố gắng. Đối với nhân vật không thích, cô sẽ không lựa chọn, nhưng chỉ cần cô lựa chọn nhân vật này, cô liền nhất định có thể làm được.

Mặc kệ là quá khứ, hiện tại, hay tương lai, suy nghĩ của ông vẫn không thay đổi, cũng bởi vậy, Mặc Khuynh Thành mang cho ông càng ngày càng nhiều bất ngờ.

Đạt được đáp án vừa lòng, ông lại hỏi: “Vậy còn bản khoa học viễn tưởng...”

Mặc Khuynh Thành nói: “Bản kịch bản kia cũng được, nhưng mà cháu dám nói là trong nước không quay được, không biết đạo diễn Tôn định quay ở đâu?”

Tôn Đức bị nhắc tới “A” một tiếng, sau đó phản ứng kịp nói: “Tôi vốn định quay bản điện ảnh này ở nước ngoài là tốt nhất, chỉ là...”

Khỏe miệng ông mang theo nụ cười khổ, nhiều năm qua như vậy, ông vẫn không có buông tha cho đam mê nhiệt huyết này, đúng vậy, hy vọng của bản thân vẫn là xa vời sao...

Từ Lập vỗ vỗ vai ông, mới nói: “Tài hoa của Tôn Đức ta không sánh bằng, đúng là do năm đó ông ấy đắc tội với người ở Đé Đô, ông ấy không cho người đó quay phim, cho nên liên lụy vào phong sát, cũng có người muốn đầu tư, nhưng đều bị người kia uy hiếp rồi rút tiền.”

“Ta cũng nghĩ ông ấy sẽ không biến thành như ngày hôm nay, đúng là khoảng thời gian trước có gặp lại, ta mới phát hiện là ông ấy, vừa hỏi mới biết được, căn bản là không có ai có gan đầu tư, cho nên ta mới nhớ tới cháu.”

Mặc Khuynh Thành tựa vào trên ghế, vẻ mặt không rõ hàm xúc, cô như vậy, giống như một vị ở trên cao, suy nghĩ xem cuộc làm ăn này có đáng để đầu tư hay không.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tôn Đức tựa như người đang bị dày vò dưới hầm lửa, ngay tại lúc ông không chống đỡ nổi nữa, Mặc Khuynh Thành mới mở miệng.

“Cháu đối với bộ phim khoa học viễn tưởng này rất thích, vì sao chỉ là điện ảnh?”

Vấn đề này, Tôn Đức tận lực bảo trì mặt không thay đổi, “Bởi vì không có tài chính.”

Hoặc nói là, tiền làm bộ điện ảnh toàn bộ tiền của chính ông.

Từ Lập nói: “Bộ điện ảnh này là hy vọng cuối cùng của Tôn Đức, nếu mà không thành công, ông ấy chỉ có thể về làm ruộng với ông bà rồi.”

Mặc Khuynh Thành suy xét một lát, nói: “Nếu không chúng ta điên cuồng một lần đi.”

Hai người vừa nghe xong, Tôn Đức kịp phản ứng lại.

“Cô là nói cô sẽ gia nhập đoàn đội sao?”

“Không, là chúng ta.”

Mặt trời theo giữa không trung từ từ lặn xuống, sau cùng chìm vào đường ven biển.

Đèn trong văn phòng vẫn còn sáng, đám người Lê An An chờ ở cửa.

“Cục cụng còn chưa xong sao?”

Mặc Dận đi lên, nhìn đến cửa phòng đóng chặt, mày cau chặt, đã bao lâu rồi hả?

Lê An An nói: “Từ khi đạo diễn Từ đến về sau, đã năm tiếng, cũng không biết đang thương lượng cái gì.”

Mặc Dận gật gật đầu, nói: “Mọi người về trước đi, anh vào xem thử.”

“Được.”

Mở cửa phòng ra, Mặc Dận liền thấy ba người vây trước bàn làm việc, hăng say thảo luận.

“Không được, chỗ này là ngọn lửa xanh, như vậy mới có thể biểu hiện được đặc điểm của Carry.”

“Ta cảm thấy màu đỏ tốt hơn.”

“Đúng vậy nhưng màu đỏ quá phổ thông, vẫn lại là...”

...

Mặc Dận không có quấy rầy bọn họ, mà ngồi ở một bên, lẳng lặng đợi.

Mãi đến khi trời hoàn toàn tối lại, bụng của Tôn Đức đột nhiên kêu lên “Ừng ục”.

Tiếng thảo luận bị cắt ngang.

Mặt Tôn Đức có chút đỏ nói: “Không phải là tôi để nó kêu.”

“Ha ha.”

Mặc Dận đứng dậy, nói: “Tôi đã đặt nhà hàng rồi.”

Mặc Khuynh Thành lúc này mới phát hiện sự tồn tại của Mặc Dận, theo bản năng nói: “Dận, anh đến đây lúc nào?”

“Vừa tới.” Mặc Dận sơ lược chuyện thực anh đến đây thật lâu.

Mặc Khuynh Thành nhìn đồng hồ, có chút kinh ngạc, sau đó nói: “Chúng ta ăn cơm trước đi.”

“Cũng được.”

Bọn họ vẫn đi tới Phúc Vườn, sau đó com nước xong liền ai về nhà nấy.

Mặc gia.

Mặc Khuynh Thành một tối mức trực tiếp nằm ở trên giường, đến quần áo cũng không thèm đổi, Mặc Dận kiên nhẫn vỗ vỗ cô.

“Cục cưng, đi tắm trước đã.”

“Uhm, không muốn...”

“Nhanh lên, đi ngủ như vậy không thoải mái.”

Ai ngờ, Mặc Khuynh Thành vòng một cái, xoay người lại, trực tiếp ôm Mặc Dận vào trong lòng.

“Không muốn.”

Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành ôm mình vào lòng, đáy mắt tràn ngập sùng nịnh cùng chút bất đắc dĩ, cục cưng làm nũng như vậy hư lắm, chút năng lực chống cự mà bản thân đều không có.

Nhưng mà nhìn quần áo trên người cô, từ chối một lát, còn kiên trì nói: “Cục cưng, tắm nhanh, ngoan, nghe lời.”

Mặc Khuynh Thành cọ xát ngực của anh, “Anh tắm chung với em đi.”

“Hả.”

Tắm chung, tắm chung, tắm chung!

Anh hoàn toàn không dám nghĩ tới hình ảnh tắm chung, đại não luôn luôn không tự chủ được mà nghĩ miên man bất định, làm sao bây giờ, anh cảm thấy mình sắp chết rồi.

Mặc Khuynh Thành đợi đến không chịu nổi, trầm mặc nghĩ là đồng ý, vậy cô liền không khách khí!

Bàn tay nhỏ của cô cởi cúc áo khoác tây trang của Mặc Dận, sau đó thần tốc tiến lên áo sơ mi.

“Cục cưng, em làm gì vậy!”

Mặc Dận kinh hô, vì sau mới xa nhau một năm mà Mặc Khuynh Thành đột nhiên trở lên lớn mật như vậy, Công Thủy, rốt cuộc anh đã dạy em ấy cái gì!

Mặc Khuynh Thành vô tội ngẩng đầu, “Dận, anh không vui sao?”

Anh đương nhiên thích! Đúng là...

Mặc Dận ôm chặt cô, giọng hơi khàn khàn, “Cục cưng, em có biết tình cảm của anh sao?”

Mặc Khuynh Thành nhìn anh ngu ngơ, đây không phải là vô nghĩa, nếu là không hiểu, cô sẽ chủ động như vậy sao?

Mặc Dận tiếp tục nói: “Cục cưng, chờ một chút, chờ một chút...”

Anh không hy vọng cứ như vậy vô cùng đơn giản liền ở cùng một chỗ, anh muốn nói với cô một cách lãng mạn nhất, cô, đáng được điều tốt nhất.

Mặc Khuynh Thành buồn bực nhìn anh, trong đầu người này nghĩ muốn cái gì sao cô có thể không hiểu, chỉ là đối với cô bây giờ mà nói, những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là..., bọn họ ở cùng một chỗ.

Mặc Dận trực tiếp chuyển đề tài, nói: “Cục cưng, nhanh đi tắm đi, anh đi pha nước cho em.”

Tắm rửa xong, Mặc Khuynh Thành nhìn phòng không một bóng người, buồn bực ném khăn lau đầu xuống.

Công Thủy từng nói, có thể gặp được người yêu cô rất khó, gặp được một người yêu cô nhiều năm như vậy càng khó hơn, nhưng mà Mặc Dận làm được rồi.

Anh ấy nói, Mặc Dận là người không dễ động cảm tình, nhưng chỉ cần động, sẽ không thay đổi.

Anh ấy nói, Mặc Dận chưa bao giờ chơi đùa tình cảm với người khác, cho dù mỗi lần anh ấy gặp anh đều khiêu chiến điểm máu chốt, nhưng anh vẫn luôn thờ ơ.

Anh ấy nói, Mặc Dận đem toàn bộ tình cảm cho cô rồi, từ nhỏ đã chăm sóc cho cô, lớn lên về sau cũng tự mình chăm sóc cho cô cả đời.

Anh ấy nói, Mặc Dận là người tốt, nếu bản thân không quý trọng, anh ấy liền tìm một trăm người phụ nữ cho anh.

Anh ấy nói...

Anh ấy nói quá nhiều, bản thân cũng nghĩ quá nhiều, cô không biết vì sao Mặc Dận lại yêu mình, lại còn yêu nhiều năm như vậy.

Không phải là cô không biết tình cảm của anh với cô, nhưng là cô không nghĩ ra được, mãi đến khi Công Thủy ném cô vào địa ngục, lúc cảm giác bản thân sắp chết rồi, người cô nghĩ đến, chính là Mặc Dận.

Cô cuối cùng cũng hiểu, cô đối với Mặc Dận không phải là không có tình cảm, chỉ là bị thế tục vây quanh, cô sợ lần này vẫn là không bệnh mà chết, cô sợ người đời tạo áp lực cho cô chịu không nổi, nhưng, cô nghĩ sao rồi, cô chính là cô, vì sao phải để ý cái nhìn của người khác, cô thích Mặc Dận, liền muốn ở cùng anh!

Mặc Khuynh Thành khoác áo tắm đi ra cửa phòng, đi tới phòng Mặc Dận.

“Àm.”

Cô trực tiếp đá một cước mở cửa phòng anh ra, chắc chắn cửa phòng không bị lung lay.

Mặc Dận kinh ngạc nhìn Mặc Khuynh Thành như thổ phỉ vào thôn, hỏi: “Cục cưng, em làm cái gì vậy?”

Mặc Khuynh Thành cái gì cũng chưa nói, trực tiếp xóc chăn lên chui vào trong.

“Cục cưng!”

“Đi ngủ.”

Mặc Dận sững sờ một lát, nhìn người trong chăn không có chút phản ứng nào, chỉ có thể từ từ nằm xuống, di chuyển ra hướng bên cạnh một chút, mới yên tâm đi ngủ.

Anh không hề biết, sau khi anh nhắm mắt, hai mắt Mặc Khuynh Thành mở ra, bên trong đầy giáo hoạt.

Sáng ngày hôm sau, Mặc Dận mơ hồ tỉnh dậy, mới vừa định ngồi dậy, lại bị nhiệt độ bên hông dừng lại.

Anh cúi đầu, nhìn Mặc Khuynh Thành nằm ngủ say trong lòng ngực mình, trên mặt đầy vẻ ôn nhu.

Thật tốt, cô ở trong lòng mình.

Mặc Dận tiếp tục nằm xuống, cẩn thận vươn tay ôm lấy thân thể của cô, đem trần bảo ôm vào trong lòng.

“Ừm...”

Mặc Dận vội vàng nhắm hai mắt lại, thân thể thoáng cứng ngắc, lỗ tai dựng thẳng lên, cảm thụ được động tĩnh của người trong lòng.

Sau một lát, cô lại giống như đã ngủ.

Anh mở hé mắt để thăm dò.

“Bắt được anh rồi!” Tiếng đắc ý của Mặc Khuynh Thành vang lên.

Mặc Dận bắt đắc dĩ mở hai mắt ra, cười nói: “Ừ, em bắt trụ anh rồi.”

Mặc Khuynh Thành chỉ chỉ đôi môi của mình, nói: “Khen thưởng.”

Trời ơi, màn này sao lại quen thuộc như vậy!

Mặc Dận làm bộ như không hiểu, hỏi: “Thưởng cái gì?”

Mặc Khuynh Thành nhú mày lại, tức giận nói: “Anh nói xem thưởng cái gì!”

Mặc Dận vô tội nói: “Cục cung, anh thật sự không biết.”

Mặc Khuynh Thành tức giận trừng anh, đáng chết, cái người này vậy mà đang giả bộ ngốc, mình tức giận, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

“Chụt.”

Mặc Khuynh Thành đột nhiên giật mình, sau đó kịp phản ứng lại, hơi chút kiêu ngạo nói: “Vậy mà khiếm nhã dám hôn bản công tử, thôi, nhìn thấy anh thành tâm như vậy, tha cho anh một lần.”

Mặc Dận nén cười, nói: “Tạ công tử tha mạng.”

Lúc này, điện thoại Mặc Khuynh Thành thông báo có tin nhắn tới, cô mở ra xem, khoe miệng nhếch lên thâm thúy, sau đó vỗ vỗ Mặc Dận, nói: “Được rồi, Bản công tử có việc rồi, tôi đến thị tẩm sau.”

Phòng trà Thanh Phong.

Văn Cẩm nhìn lá trà di động trong chén, giống như đây là một đề mục rất khó giải, cô vẫn cần phải suy nghĩ.

“Đình đang.”

“Hoan nghênh ghé thăm.”

Văn Cẩm thấy người đi tới ý bảo ngồi xuống.

“Văn đại tiểu thư, cô tìm tôi có chuyện gì vậy?”

Người đến chính là Mặc Khuynh Thành.

Văn Cẩm không mở miệng, mà rót cho cô một chén trà.

“Đây là chè xuân trà Long Tĩnh mới nhất năm nay, tôi cảm thấy cũng không tệ lắm, cô nếm thử đi.”

Chè xuân trà Long Tĩnh, một lá một mầm, như một mặt cò, mầm trà dài hơn một chút, như một khẩu súng, cho nên có tên gọi là “Cướp cò”.

Mặc Khuynh Thành nhẹ nhàng thổi thổi, lá trà xanh nhạt trôi ở trên nước trà, hoặc cao hoặc thấp, mùi thơm ngát xông vào mũi.

Miệng hơi nhấp một chút, thanh sắc ngon, hơi đắng, lại làm cho người ta cảm thấy trở về ngày xưa.

“Được được.”

Cô nhớ lại, nghĩ xem có mua về cho Mặc Ngật nếm thử không.

Văn Cẩm lạnh nhạt nói: “Chúng ta nói chuyện chính đi.”

Mặc Khuynh Thành dựa lưng trên ghế, bộ dáng “Cô nói đi”.

Văn Cẩm: “Tôi giúp cô chinh Văn Tư Tư.”

“Đợi một chút!”

Mặc Khuynh Thành sửa lại nói: “Không phải tôi muốn chinh, là cô.”

“Chẳng lẽ cô không muốn?”

Văn Cẩm không tin Văn Tư Tư đối xử với Mặc Khuynh Thành như vậy, mà cô vẫn không muốn trị cô ta.

Mặc Khuynh Thành khẽ cười một tiếng, “Tôi muốn thì thế nào, không muốn thì thế nào?”

“Cô có ý gì.”

“Ý rất đơn giản, hiện tại là cô tìm đến tôi, mà là ý định của cô, không phải là muốn trị Văn Tư Tư sao?”

Văn Cẩm không phủ nhận, “Không sai, cho nên tôi mới tới tìm cô để hợp tác.”

Mặc Khuynh Thành còn nói: “Nếu cô chỉ muốn trị Văn Tư Tư, tôi cảm thấy giữa chúng ta không có gì để nói.”

“Cô không muốn trị cô ta?”

“Không, tôi không những không cần trị Văn Tư Tư, mà còn giúp cô ta thực hiện nguyện vọng.”

Văn Cẩm cảnh giác nhìn cô, “Cô muốn giúp cô ta bước vào Văn gia?”

Cô nhìn Mặc Khuynh Thành ngồi đối diện cười khanh khách, đột nhiên không biết tới cùng là cô ấy nghĩ thế nào, chẳng lẽ cô ấy một chút cũng không hận Văn Tư Tư? Nghĩ vậy, cô trực tiếp phủ định, không có khả năng, là người bị tính kế nhiều như thế vậy, còn có thể tha thứ cho cô ta sao, vậy cô chỉ có thể nói, hành động ngày hôm nay, là lãng phí thời gian.

“Cô không cần suy nghĩ, tôi cũng không nguyện ý giúp cô ta bước vào Văn gia, tôi là phải giúp cô ta, thành công gả cho Tô gia, trở thành vợ của Tô Thụy, nữ chủ nhân của Tô gia.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Ly hôn

Edit: windy

Mình tinh điện ảnh Tiêu Đồng cùng mình tinh Hồng Kông không thể không nói chuyện.

Một phú nhị đại công khai gặp người mẫu.

Khách sạn nước R ngạc nhiên trước thần tượng nước H.

Nghệ thuật gia họ Lý hư hư thực thực bên ngoài...

...

Không biết vì sao, trên mạng đột nhiên xuất hiện một đồng tin tức nóng hổi, nháy mắt tin tức của Văn Tư Tư bị dè xuống.

Mặc Khuynh Thành không cần nhìn cũng biết đây là biện pháp đám người Văn Tư áp dụng.

Tin tức làng giải trí tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, chỉ cần xuất hiện một tin tức mới, tin trước sẽ bị giảm nhiệt, bọn người Văn Tư Tư liền lợi dụng điểm này, đem chuyện sinh non với chuyện hãm hại kéo xuống.

Lê An An thở hắt ra, “Khuynh Thành, Văn Tư Tư suy nghĩ thật sự quá giáo hoạt rồi!”

Mặc Khuynh Thành lắc lắc đầu, “Cô ta không có năng lực này, có năng lực chính là Văn Xương.”

“Văn Xương? Là phó lãnh đạo cơ quan hành chính, con trai của Văn Chấn Văn gia sao?”

Mặc Khuynh Thành: “Vậy mà cậu cũng biết sao?”

Lê An An cười ha ha một tiếng, nói: “Tuy gia thế của mình không có đặc biệt tốt, nhưng cũng ở Đê Đô lâu như vậy rồi, cho nên biết rõ hết rồi.”

Mặc Khuynh Thành suy nghĩ, cũng đúng, tuy Lê An An chưa bao giờ nói chuyện trong nhà mình, nhưng nhìn cách ăn mặc mọi ngày của cô, cũng sẽ không sai.

“Được, không nói mình, Khuynh Thành, cậu cứ thế mà tha cho Văn Tư Tư sao?”

“Không thể thì sao?”

Lê An An có chút chỉ tiếc rên sất không thành thét nhìn cô, sau đó nói: “Cậu muốn tha, còn mình thì không nha!”

Mặc Khuynh Thành tuy có hưng trí hỏi: “Vậy xin hỏi An ma ma, ngài nghĩ thế nào sao mà không tha?”

“Tiền vô hậu sát, sau đó cắt thành tám khúc, cuối cùng vứt cho chó!”

Lê An An vừa nói, một bên khoa tay múa chân, một bên lại làm bộ, giống như đây là thân thể của Văn Tư Tư.

“Nhưng mình muốn giúp Văn Tư Tư ở bên Tô Thụy?”

“Cái gì?”

Lê An An gắt gao nhìn chăm chăm, trong lòng châm chọc. Không thể nào, chẳng lẽ Mặc Khuynh Thành vẫn còn thích Tô Thụy? Không có khả năng! Anh cả Mặc còn tốt hơn nhiều so với Tô Thụy, nhìn cảnh hai người ở chung với nhau, cô ấy không thể nào không có cảm giác với anh ấy, làm sao có thể còn chưa dứt tình với tên cặn bã Tô Thụy đây!

Cô có ý thăm dò hỏi: “Khuynh Thành, cậu vẫn còn thích Tô Thụy?”

Mặc Khuynh Thành buồn cười gõ xuống trán của cô ấy một cái, “An An, cậu đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Lê An An trực tiếp đem suy nghĩ của chính mình nói ra, “Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu không còn chưa dứt tình với Tô Thụy, vì sao lại muốn tha cho Văn Tư Tư, mà còn không biết Văn Tư Tư có buông tha cho Tô Thụy hay không nữa.”

Mặc Khuynh Thành nói: “Cho nên mình đã làm một vụ giao dịch với Văn Cẩm.”

Lê An An không hiểu nói ý của Mặc Khuynh Thành, nói: “Giao dịch?”

“Sau này cậu sẽ biết, hiện tại mau lại đây xử lý văn kiện đi.”

Lê An An buồn bực nhìn văn kiện trên bàn, trong đó đa số là tìm Mặc Khuynh Thành đóng quảng cáo, quay phim, đúng là không nghĩ tới cô ấy cứ như vậy mà buông tha rồi.

“Khuynh Thành, những thứ này thật sự đều từ chối hết?”

“Ừ.” Mặc Khuynh Thành tiếp tục nhìn văn kiện trong tay.

“Đúng là mình cảm thấy bên trong này không hề sai nha.”

“Quảng cáo sản phẩm bảo vệ sức khỏe này, quảng cáo đồ ăn vặt, còn có quảng cáo nội y, An An, những thứ này cậu còn nói không sai?”

Lê An An xấu hổ ném tập kia xuống, sau đó chỉ chỉ vào một đồng khác, nói: “Vậy những thứ này thì sao, mình thấy có kịch bản không tệ.”

“Kịch bản không sao, mình cũng không có lịch trình.”

Lê An An nghe nói như thế, lúc này mới hết hy vọng đem toàn bộ đi, ôm tập văn kiện thật dày, nội tâm của cô đang khóc, 5555, toàn bộ đều là tiền nha!

Văn gia.

Cửa nhẹ nhàng chuyển động, sau đó bị đẩy ra.

“Anh còn biết trở về?”

Thân thể Văn Xương cứng đờ, sau đó nói: “Cha, sao người không ra ngoài?”

Văn Chấn nhìn bộ dạng không thoải mái của Văn Xương, không kiềm được tức giận nói: “Tôi xem xem cái người phá của như anh bao giờ thì trở về nhà!”

Văn Xương xấu hổ sờ sờ sống mũi, nói: “Không phải con đã về rồi sao.”

“Tôi thà để anh không trở về!”

Văn Chấn trực tiếp cầm lấy chén trà trên bàn, ném về chỗ ông ta.

“Choang.”

Văn Xương vội vàng né tránh nhìn chén trà vỡ vụn, lòng còn sợ hãi nói: “Cha, con đâu có chọc giận người đâu?”

“Có phải anh lợi dụng quan hệ của mình để xử lý chuyện của đứa tạo chủng kia không?”

Văn Xương nghe được hai chữ kia, trong lòng có chút không vui. Sắc mặt nhất thời kém đi rất nhiều.

“Cha, Tư Tư là cháu gái của người, người đừng gọi tạp chủng tạp chủng như vậy, rất khó nghe.”

“Anh cũng biết rất khó nghe sao? Vậy sao anh còn làm ra loại chuyện như này! Anh có biết việc này có thể làm cho anh nghỉ hưu sớm hay không!”

Văn Xương không sao cả tiêu sái ngồi xuống bên cạnh Văn Chấn, nói: “Không phải còn có Mục Lệ, để cho cô ta giải quyết không được sao.” (Ngu thể không biết, ăn ốc bắt người khác dọn dẹp!)

Văn Chấn tức giận đến nổi nộ cười, “Anh cho là Mục Lệ là thánh nhân sao, anh đã là đến mức này rồi, nó chưa trực tiếp ly hôn với anh là không đúng rồi, anh còn muốn nó tiếp tục giúp anh? Sao anh không đi đầu thai thêm một lần nữa đi!”

Văn Xương đương nhiên nói: “Cha, cô ta có tư cách gì mà không giúp con, con cưới cô ta về chính là vì chức vị của con, nếu cô ta không thể giúp con, ly hôn thì đã làm sao.”

“Rầm.”

Văn Chấn một cước đá bàn trà trước mặt, lồng ngực mãnh liệt lên xuống biểu hiện rõ tâm tình giờ phút này của ông.

“Văn Xương, anh thật sự giỏi lắm!”

“Cha, người tức giận như vậy làm gì, Mục Lệ vốn là không hướng về chúng ta, Văn Cẩm lại càng không, đâu giống như Văn Tư Tư hai người, đều suy nghĩ cho con.”

“Anh cảm thấy như vậy là được, vậy chúng ta ly hôn đi.”

Tiếng của Mục Lệ từ trên cầu thang vang lên.

Văn Chấn nháy mắt phản ứng kịp, khuyên nhủ: “A Lệ, con đừng nghe xú tiểu tử này nói lung tung, Văn gia chúng ta chỉ có mình con là Văn phu nhân.”

Mục Lệ thờ ơ nhìn Văn Chấn, “Cha, người không cần phải nói như thế, đã nhiều năm như vậy, ông ta cũng không thích con, cho dù con đã từng yêu, nhưng mà con mệt mỏi rồi, chỉ là con có một yêu cầu, Cẩm nhi theo con.”

“Được.”

“Không được!”

Lần này Văn Xương đâu thèm nghe Văn Chấn nói, ông ta vội vã nói: “Tôi đồng ý, khi nào đi làm?”

Mục Lệ lạnh lùng như cũ nói: “Ngày mai.”

Nói xong, bà liền xoay người lên lầu, trong nháy mắt bà quay đầu đó, trong mắt hiện lên một chút trào phúng.

Văn Cẩm nói không sai, hôn nhân như vậy, không chỉ trói buộc con bé, cũng trói buộc chính mình. Bản thân vẫn cảm thấy Văn Cẩm chính là Văn đại tiểu thư, đúng như bọn họ nói, con bé không cần, không phải là Văn đại tiểu thư, thì vẫn là Mục đại tiểu thư.

Con bé còn nói, giằng co nhau như vậy, còn không bằng lui về sau một bước, cho bản thân tự do, đã nhiều năm như vậy, biết rõ ông ta bên ngoài có phụ nữ, lại thờ ơ lạnh nhạt.

Không sai, bà mệt mỏi rồi, lại cố chấp cho rằng thứ thuộc về mình, cho dù mình không cần, thì vẫn là của mình, nhưng không có nghĩ tới, nếu là đồ không cần, vì cái gì còn chấp nhất, chấp nhất đến cuối, có thể có được gì.

Chỉ là, dù có ly hôn, bà cũng sẽ không để cho mấy người này dễ chịu, Mục Lệ bà không phải là người dễ bắt nạt, nếu bọn họ dám làm, thì phải sẵn sàng nhận toàn bộ hậu quả.

Văn Xương cực kỳ cao hứng, ông ta vốn định trở về để khuyên Văn Chấn chấp nhận Văn Tư Tư, lại không nghĩ tới người đầu tiên nhả ra, lại là người vợ nhiều năm vẫn như người lạ, ông ta không khỏi nhìn Mục Lệ với ánh mắt khác, nhìn lại, mười mấy năm chung sống, cho dù bà ta biết mình bên ngoài có người khác, nhưng lại chưa bao giờ theo dõi mình giống như kẻ điên.

Từ khi kết hôn đến giờ, bọn họ đều ở riêng, lại không nghĩ tới một đêm kia, liền có Văn Cẩm, đến lúc biết được, là phản nộ, ông một chút cũng không thích Mục Lệ, cho dù kết hôn, cùng giường, đều đã chỉ là nhiệm vụ cần phải hoàn thành. Đối với tồn tại của Văn Cẩm, ông từng nghĩ dùng mọi cách để xóa sạch đứa nhỏ, nhưng bà ấy lại bảo vệ rất chu toàn, thậm chí trực tiếp chạy về Mục gia, mãi tới khi bà ấy quay lại, mang theo một đứa trẻ sơ sinh, nói

với ông, đây là con gái của ông, chăm chọc cỡ nào!

Đây là chỗ dơ cả đời của ông, lái đi không được, vốn tưởng rằng, ông nghĩ vẫn chịu được tồn tại của Văn Cẩm, đúng là hạnh phúc tới nhanh như vậy, Mục Lệ nhả ra, bà ấy đồng ý ly hôn, kinh hi như vậy nghĩa là ông có thể lấy được người phụ nữ ông yêu về nhà, không cần quỳ gối dưới chân Mục Lệ nhận hết khuất nhục.

Ông cảm giác hiện tại bản thân muốn cười thật to, ông nghĩ tới, liền làm vậy.

“Ha ha ha.”

Văn Chấn nhìn Văn Xương sắp ly hôn vẫn còn có thể cười ra tiếng, nháy mắt già đi vài tuổi, đây là ông trời muốn diệt Văn gia bọn ông sao, ông thậm chí có thể tưởng tượng ra, không có Mục Lệ duy trì Văn gia, sẽ từng bước từng bước một hướng tới diệt vong, từ nay về sau, trở thành chuột chạy qua đường, người người hô đánh.

Kết quả như vậy đã kích ông khiến ông không thể không làm thịt Văn Xương, nhưng ông lại không thể, đây là huyết mạch duy nhất của Văn gia, nếu nó chết, ông xuống dưới sao có thể ăn nói với liệt tổ liệt tông Văn gia.

“Đi đi đi, sau này không xen vào chuyện của anh nữa, ngày mai sau khi anh ly hôn A Lệ, tôi liền về chỗ ông bà anh, từ nay về sau, không được đến quấy rầy tôi.”

Văn Xương có chút kinh ngạc nhìn Văn Chấn rời đi, nhưng không có chút ý định muốn giữ lại.

Nhiều năm bị quản giáo như vậy, ông ta luôn bị đặt ở dưới cùng, hiện tại Mục Lệ đã không còn, Văn Chấn cũng về chỗ ông bà, Văn gia này, một mình ông chính là chủ nhà, nháy mắt ông liền có cảm giác có dũng khí và có thể ngẩng cao đầu.

“Đình.”

Mặc Khuynh Thành nhìn tin tức mới nhất trên điện thoại di động, đáy mắt không rõ cảm xúc, Văn Tư Tư, cô chuẩn bị thật tốt để nhận đại lễ tôi tặng cho cô chưa?

Văn gia.

Văn Tư Tư nằm ở trên giường, nắm di động thật chặt, lại không đợi được tin nhắn của người trong lòng.

Lưu Tinh bưng canh gà vào phòng, xem bộ dạng này của cô ta, không khỏi than thầm, si tình như vậy, tới cùng là giống ai?

“Tư Tư, uống canh gà đi.”

Văn Tư Tư thu hồi điện thoại di động lại, đem bát canh gà không còn nóng kia một hơi uống sạch.

Lưu Tinh hơi nhíu mày, “Uống nhanh như vậy làm gì, uống chậm một chút.”

Văn Tư Tư đột nhiên ngừng đầu, cực kì bình tĩnh hỏi: “Mẹ, Tô Thụy có phải không cần con nữa hay không?”

Trong lòng Lưu Tinh không đành lòng, nhưng vẫn tàn nhẫn nói: “Ừ.”

“A.”

Trong lòng Lưu Tinh dâng lên xin lỗi, nếu không phải bởi vì bản thân là tiểu tam, nếu là Văn phu nhân chính quy, Tư Tư của mình, sẽ được hưởng thụ hai tầng biệt thự, có gia đình hạnh phúc cùng một đám người sai vật hầu hạ.

“Leng keng, leng keng.”

Lưu Tinh không lập tức đi mở cửa, không biết có phải là phóng viên tìm tới cửa hay không, bà có chút tức giận, Văn Xương đã tìm nhiều tin tức của nhiều mình tình như vậy rồi, vì sao phóng viên vẫn không buông tha cho bọn bà.

“Mẹ, không đi mở cửa sao?”

Lưu Tinh nói: “Có lẽ là gõ nhầm nhà rồi.”

“Leng keng, leng keng.”

“Tĩnh nhi, là tôi.”

Văn Xương!

Lưu Tinh không nghĩ tới Văn Xương sẽ tới vào lúc này, vội vàng ra mở cửa.

“Sao ông lại tới đây?”

Trên mặt Văn Xương mang theo nụ cười, nói: “Tinh nhi, tôi mang cho bà một tin tốt.”

Lưu Tinh để cho ông đi vào, sau đó hỏi: “Ông xã, là lão gia tử đồng ý nhận Tư Tư sao?”

Văn Xương lắc lắc đầu.

Kết quả như vậy trong dự định của Lưu Tinh, Văn Chấn là người như thế nào, lúc trước bà đã sớm lĩnh giáo, vì chặt đứt đường lui của Văn Xương, ông tìm tất cả các người tình, đương nhiên cũng có chính mình, cũng chính bởi vì vậy, bà biết trong lòng Văn Chấn chỉ có Văn gia.

Trên mặt bà lộ ra nụ cười khổ, lại vẫn an ủi Văn Xương, “Không có việc gì, tôi hiểu lão gia tử, chỉ trách tôi sinh ra nghèo khổ, không thể giúp cho ông được việc gì.”

Văn Xương nhìn bà khéo hiểu lòng người như vậy, cũng không nguyện ý gạt, “Nhưng là Mục Lệ nhả ra, chỉ cần qua ngày mai, tôi có thể cưới bà làm vợ rồi.”

Kính hi vĩ đại trực tiếp rơi xuống.

Lưu Tinh hoàn toàn không nghĩ tới Mục Lệ sẽ nhả ra, bộ dạng trước kia của bà ta ở bệnh viện, hoàn toàn để nói cho chính mình, cho dù bà vì Văn Xương mà sinh con đẻ cái, chỉ cần bà không mở miệng, toàn bộ Văn gia đều không có quan hệ tới mẹ con bọn họ.

“Ông xã, ông không gạt tôi chứ?”

Văn Xương ôm bà vào lòng, “Sao tôi có thể lừa bà được, hôm nay chính mồm Mục Lệ nói ra, tuy bà ta cực kì cao ngạo, nhưng mà nói ra mà nói, chưa bao giờ nói dối, cho nên bà ta nói ly hôn, thì sẽ không thay đổi.”

“Kết...”

Văn Tư Tư mở cửa phòng, hai mắt rung rung, có phần không kìm lòng nổi nói: “Cha, thật sự là vậy sao, về sau chúng ta là người một nhà cùng nhau chung sống rồi hả?”

Văn Xương buông Lưu Tinh ra, đi đến bên người cô ta, sờ sờ mái tóc dài của cô ta, nói: “Là thật, sau này một nhà ba người chúng ta sẽ chung sống với nhau.”

“Thật tốt quá, cuối cùng con cũng có gia đình rồi!”

Văn Tư Tư thấy được, sau này cô không cần tự ti mình là người không có cha nữa, cô sẽ vinh dự mà xuất hiện trước mắt mọi người, hơn nữa còn kiêu ngạo nói: “Tôi là đại tiểu thư Văn gia.”

Nghĩ như vậy, cô ta liền hận Mục Lệ không lập tức tới cục dân chính là thủ tục ly hôn đi, như vậy cô có thể lập tức trở thành Văn gia đại tiểu thư, Lưu Tinh sẽ là nữ chủ nhân của Văn gia rồi.

Văn Xương nghe nói như thế, có chút thương nói: “Mấy năm nay, thật sự thiệt thòi cho hai người rồi.”

Khóe mắt Lưu Tinh rung rung, bà lại cười nói: “Ông xã, đã nhiều năm như vậy, nói những thứ này làm gì, huống hồ tôi không thấy ảm ức, chỉ tội cho Tư Tư đi theo tôi chịu tội.”

“Mẹ, mẹ nói cái gì vậy, con đâu có làm sao đâu, tuy cha không thể thường xuyên tới thăm, nhưng hai người cũng dành cho con rất nhiều tình cảm, con cũng không biết là chính mình có gì khác với những đứa trẻ khác.”

“Đứa trẻ ngoan.”

Văn Xương nói: “Đúng rồi, Tinh nhi, bà đưa hộ khẩu đây cho tôi, ngày mai tôi làm xong thủ tục liền trực tiếp cho hai người vào hộ khẩu.”

Lưu Tinh che đi nội tâm kích động, mặt ngoài có chút lo lắng: “Có phải có quá nhanh hay không, phía bên lão gia tử...”

“Bên đó bà không cần lo lắng, cha nói sau khi tôi ly hôn với Mục Lệ xong sẽ về bên ông bà, hiện tại Văn gia, là tôi là chủ.”

Lưu Tinh vừa nghe, càng thêm cao hứng, ban đầu vẫn còn lo lắng vào Văn gia, Văn Chấn sẽ không hòa nhã, không nghĩ ông ấy vậy mà cũng đi rồi, kính hi vĩ quá lớn như vậy, bà có phần mừng rỡ.

“Ba ba, tuy là không chiếm được thừa nhận của ông nội, mẹ...”

Văn Xương không chút để ý nói: “Ngày trước tôi đã từng, ông ấy đâu có sức quản nhiều như vậy.”

Trong lòng Lưu Tinh đồng ý, mặt ngoài lại tỏ vẻ không đồng ý, “Ông xã, chúng ta không thể nghỉ như vậy, cha cũng đã lớn tuổi như vậy rồi, vốn là con cháu thành đàn, thời điểm hưởng phúc, là chuyện chúng ta nên can tâm tính nguyện, về sau chúng ta cần phải thường xuyên đi thăm cha.”

Văn Xương nói: “Ừ, đúng là bà hiểu chuyện, nếu cha biết được tâm lòng của bà, khẳng định sẽ rất hài lòng.”

Bên này, Mặc Khuynh Thành dẫn Mặc Dân tới Đại học Khoa học kỹ thuật Để Đô tra tin.

Đại học Khoa học kỹ thuật là đại học khoa học tự nhiên nổi tiếng của Hoa Hạ, bên trong tụ tập tất cả tinh anh khoa tự nhiên, khoa kỹ thuật là một trong bộ phận trọng yếu của Hoa Hạ.

Mặc Khuynh Thành muốn tìm, chính là Đồng Ôn Luân quái tài bên trong.

Đồng Ôn Luân, quái tài ban kỹ thuật.

Sinh viên ban kỹ thuật bình thường, đều là chế tạo một chút đồ chơi nhỏ, nhưng anh ta thì không giống, anh thích phim khoa học viễn tưởng, càng thích đem thứ mình thích vật, ma thú, cương thi gì gì đó biến thành máy móc thật sự, hơn nữa anh làm còn có da có thịt, như là đi tới phim khoa học viễn tưởng.

Nhưng anh ta có một khuyết điểm, không thích nói chuyện. Bởi vì tiếp xúc với máy tính nhiều, anh ta mang một cặp kính rất dày, như một đầu trái dưa hấu, hoàn toàn không giống với thời điểm anh ta chăm chỉ làm việc.

Mặc Khuynh Thành cực kỳ chuẩn xác tìm được phòng học máy móc.

Cửa đóng chặt, không nghe được bất cứ âm thanh gì, Mặc Khuynh Thành chỉ có thể tới gõ cửa.

Một phút đồng hồ trôi qua...

Mặc Khuynh Thành nhìn cửa vẫn đóng chặt như cũ, khoe miệng hơi cong, lại gõ cửa tiếp.

Năm phút trôi qua...

Cửa vẫn không mở.

Cô không thấy vấn đề, cô nhịn xuống muốn đá cửa để gọi, lại gõ cửa một lần nữa.

10 phút trôi qua...

Không thể nhịn nữa, không cần nhịn nữa.

“Àm.”

Mặc Khuynh Thành nhìn phía giữa phòng máy móc vĩ đại, đặt một cái bàn thật dài, trên bàn đặt một khung xương vẫn chưa xong, Đồng Ôn Luân mang theo kính mắt đang ở phía trước làm các thao tác.

“Xin chào, tôi là Mặc Khuynh Thành, xin hỏi anh là Đồng Ôn Luân sao?”

“...” Tiếng gió thổi qua.

“Xin chào, anh là Đồng Ôn Luân sao?”

“...” Tiếng lá cây rơi xuống đất.

Mặc Khuynh Thành trực tiếp tiến lên, một chưởng đập trên bàn.

“Rầm.”

“A?”

Công cụ trên tay Đồng Ôn Luân rớt xuống, kính mắt lệch đi, về mặt vô tội nhìn Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành hít sâu một hơi, bình tĩnh, không muốn so đo với anh ta.

“Xin chào, anh là Đồng Ôn Luân sao?”

“...”

Gì vậy!

Mặc Khuynh Thành trực tiếp túm cổ áo anh ta, giọng điệu ác liệt, “Đồng Ôn Luân, có phải anh cầm đũa hay không?”

“... Không a.”

Mặc Khuynh Thành nhìn mặt anh ta từ từ ửng đỏ, vẻ mặt không nói gì, cảm thấy người này xấu hổ rồi.

Cô buông cổ áo anh ta ra, nói: “Đồng Ôn Luân, hiện tại anh đang làm gì?”

“Làm mô hình.”

“...” Được rồi, đương nhiên cô không có hỏi.

Trên mặt Mặc Khuynh Thành lần thứ hai nở nụ cười, hỏi: “Đồng Ôn Luân, anh có đồng ý gia nhập đoàn đội của tôi không?”

“Có ăn không?”

“A?” Hiện tại đến phiên Mặc Khuynh Thành không hiểu.

“Tôi đói bụng.”

Mặc Khuynh Thành cảm thấy chính mình đã thổ huyết, “Nếu không tôi đưa anh đi ăn cơm?”

“Mô hình không có làm tốt.”

“Có thể trở về làm sau.”

“Trở về làm không xong.”

“Làm sao có thể?”

“Bọn họ chỉ cho tôi một ngày vào nơi này một lần, nói tôi phải ăn cơm xong lại bước vào, sẽ đem hết vật tư đi.”

“...” Những người này tới cùng thiếu bao nhiêu vật tư?

“Không có chuyện gì, anh sẽ đến chỗ tôi làm việc, muốn ở trong bao lâu thì ở.”

“Thật không?”

“Thật sự.”

Đồng Ôn Luân thất thần nói: “A...”

“...” Anh à, ít nhất cũng cho tôi một đáp án chính xác đi.

Sau cùng, Mặc Khuynh Thành mang theo Đồng Ôn Luân tới quán cơm gần đó.

“Ông chủ, hai tô mì.”

“Được rồi.”

Sau khi ông chủ nhìn thấy Đồng Ôn Luân, còn nói: “Cô ơi, hai tô khả năng là không đủ.”

“Vậy cần bao nhiêu?”

“Mười tô.”

Mặc Khuynh Thành có phần không tin nhìn về phía Đồng Ôn Luân, người nhỏ con như anh ta sao có thể ăn mười tô được?

“Cô ơi, cô nhất định phải tin tôi, mỗi lần Ôn Luân tới chỗ tôi, liền ăn tới mười tô, ít đi cậu ta vẫn không vừa ý.”

Mặc Khuynh Thành nhìn về phía anh ta, mãi đến khi anh cúi đầu nhẹ nhàng gật một cái, cô mới nói: “Vậy thì mười một tô đi.”

“Được rồi, xin chờ một lát.”

Đừng nhớ, trước cứ gọi hai tô lên trước.

Sợi mì thủ công tinh tế, rắc một tầng rau xanh cùng với thịt bò, nước canh màu trắng ngà rắc lên thêm một chút rau thơm, cho dù không ăn, bọn họ cũng có thể khẳng định hương vị của bát mì này không tệ.

“Sột.”

Mặc Khuynh Thành đang chuẩn bị ăn, đã bị tiếng ăn mì rất to gây chú ý.

Ngẩng đầu lên, nhìn Đồng Ôn Luân không kêu một tiếng cúi đầu ăn, anh ta như không cảm giác được độ nóng, một giây cũng không dừng lại chỉ cắm cúi ăn.

Không quá mười phút, bát đã sạch bong, không còn lại gì.

Đồng Ôn Luân lúc này mới khẽ ngẩng đầu, nghĩ muốn tiếp tục lấy một tô khác trên bàn.

Đáng tiếc hôm nay ông chủ rất bận, đến giờ cũng chưa đem tô khác lên, anh có chút mất mát, giống như con chuột nhỏ chưa được thỏa mãn.

Lúc này, một tô mì đưa đến trước mặt.

“Này, anh ăn trước đi.”

Đồng Ôn Luân hơi kích động nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, bên trong tràn đầy vẻ vui sướng.

Mặc Khuynh Thành có chút xấu hổ nói: “Anh đừng ăn vội, cứ thông thả, hương vị không có ngay đâu.”

Đồng Ôn Luân cảm thấy đôi đũa, lúc đang định ăn, dừng lại một chút, “Cảm ơn.”

Qua một lúc lâu sau, ông chủ mang theo xin lỗi bụng hai tô lên.

“Ôn Luân, thật xin lỗi, trong quán có chút hơi bận, oa, vị tiểu thư này nhường cho cậu trước sao, thật là xấu hổ.”

Mặc Khuynh Thành cười nói: “Không sao, hiện tại tôi cũng không đói, anh ấy đói bụng, để anh ấy ăn trước cũng không sao.”

“Tiểu thư thật tốt, cô là bạn gái của Ôn Luân sao?”

“Không phải.”

“Không phải.”

Hai người đồng thời mở miệng.

Ông chủ có chút xấu hổ cười, “Hóa ra là không phải, tôi còn tưởng cô là bạn gái Ôn Luân, mới tốt với cậu ta như vậy.”

“Cô ấy là bà chủ của tôi.”

Ông chủ kinh ngạc nhìn Mặc Khuynh Thành, mà Mặc Khuynh Thành kinh ngạc nhìn về phía Đồng Ôn Luân.

Đồng Ôn Luân nghi hoặc hỏi: “Không phải sao?”

Mặc Khuynh Thành nói: “Đương nhiên được.”

Đồng Ôn Luân tiếp tục ăn mì, mà ông chủ thật sự cho rằng bọn họ là người yêu của nhau, chỉ là muốn làm một chút gọi không giống bình thường thôi.

“Tôi biết rồi, hóa là cô là bà chủ của Ôn Luân, vậy cô phải đối xử với cậu ta thật tốt, không thể chơi mấy cái roi gì gì đó.”

“Không phải, ông chủ, ông hiểu lầm rồi...” Mặc Khuynh Thành nghĩ muốn giải thích, cô thật sự chỉ đơn thuần là bà chủ thôi!

Ai ngờ ông chủ vẫy vẫy tay, làm bộ “Tôi hiểu mà”.

“Tôi hiểu, người trẻ tuổi các người, đều rất thích kiểu này, tôi cũng không thể cổ hủ như thế, được rồi, tôi sẽ bung đồ lên cho hai người nhanh thôi.”

“Ài!”

Mặc Khuynh Thành nhìn ông chủ bước đi xa, trong lòng tan vỡ, ông chủ, thật sự không giống như ông nghĩ đâu, ông nghe tôi giải thích đã!

Mấy tô mì sau bung lên rất nhanh, mà ông chủ luôn dùng ánh mắt “Ái muội” để nhìn cô với Ôn Luân.

Mặc Khuynh Thành lần đầu tiên cảm thấy người giống như Ôn Luân rất tốt, ít nhất anh ta không quan tâm tới ánh mắt của người bên ngoài.

“Nắc.”

Tối tối cuối cùng, Đồng Ôn Luân hải lòng ợ một cái no nề.

“Ăn no rồi hả?”

Đồng Ôn Luân gật gật đầu.

“Ông chủ, tính tiền.”

Rời khỏi quán mì, Mặc Khuynh Thành mang theo Đồng Ôn Luân về trường học.

Người trong phòng nhìn hai người đến, kinh ngạc một phen, sau đó nói: “Đồng Ôn Luân, hôm nay cậu không thể vào phòng máy nữa.”

Vốn tưởng sẽ gặp mọi vướng mắc, ai ngờ anh ta lại nói: “A.”

Sau đó, anh đưa Mặc Khuynh Thành đi Đồ Thư Quán.

Người kia nhìn bóng dáng rời đi của Đồng Ôn Luân, không khỏi thắc mắc: “Hôm nay mặt trời mọc hướng tây sao?”

“Ài, cậu nghĩ nhiều làm gì, chỉ cần cậu ta không quán quít làm phiền là được, nhưng mà may là cậu ta vẫn biết đói, không thể thì ngày đêm đều ở trong này, vật tư bên trong đâu có chia cho bọn mình đâu.”

“Đúng vậy, không nói nữa, chúng ta nhanh hoàn thành mấy móc trước đi.”

“Ừ.”

Mặc Khuynh Thành nhìn Đồng Ôn Luân đi ở phía trước, hỏi: “Chẳng lẽ anh không tức giận?”

“Vi sao phải tức giận?” Đồng Ôn Luân ăn no nói nhiều hơn so với bình thường.

“Mô hình của anh không phải còn chưa xong sao?”

“Không phải có cô rồi sao.”

Mặc Khuynh Thành nghe anh nói đương nhiên như vậy, sừng sốt một giây, sau đó bật cười.

Đúng vậy nha, trước không phải đáp ứng chỉ cần anh gia nhập đoàn đội của mình, cô liền đưa cho anh đầy đủ tài liệu sao? Chỉ là trường học cũng chân thực, vật tư vẫn còn hạn chế.

Mãi đến về sau Mặc Khuynh Thành mới biết được, lúc đó bản thân ngây thơ ba nhiêu, nhất là trong lúc này, rõ ràng là trực tiếp lấy tiền ném vào trong đó!

Tô gia.

Tường màu vàng nhạt, gam màu ấm cùng màu lạnh xung đột với nhau, thể hiện nội tâm người đó đang rất phức tạp.

Tô Thụy nằm ở trên giường, nhìn đèn trên trần nhà.

Đèn treo hoa lệ phức tạp dưới ánh mặt trời chiếu xuống, lóe ra hào quang.

Mà trong đáy mắt của anh, lại là vô cùng mờ mịt.

Tô Thụy à Tô Thụy, mày rốt cuộc là nghe lời Tô Ngạo, hay là nghe lời Văn Sương đây.

Anh là người thừa kế duy nhất của Tô gia, theo anh mà trưởng thành, vận mệnh của anh không giống như người bình thường.

Cha mẹ anh vẫn luôn không hòa thuận, Tô Ngạo cả ngày ở bên ngoài ăn chơi đàn đúm, mà Văn Sương, thì lại đánh bài không thì hẹn hò với bạn trai nhỏ của bà ta.

Anh không tin vào tình yêu, Tô Lệ từng nói, chỉ kẻ yếu mới cần tình yêu, cường giả chỉ cần quyền lực.

Anh cũng vẫn lấy cái này làm mục tiêu, cô gắng để cho bản thân trở thành kẻ mạnh, từ sơ trung lên, anh liền vận dụng vẻ đẹp của mình mê hoặc nữ sinh có tiền, để cho người nhà bọn họ trợ giúp mở rộng quan hệ, mà bây giờ Tô gia tới chỗ bình cảnh, cho nên anh tới Đế Đô.

Không nghĩ tới, ngày đầu tiên gặp được Văn Tư Tư, tâm của anh đã động rồi. Anh không biết hóa ra một người có thể có khí chất như vậy, màu trắng như là chỉ dành riêng cho cô, tóc dài phấp phới, trên mặt mang theo nụ cười thẹn thùng, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng, lúc đối diện với mình, lập tức né tránh, bộ dáng kích động kia, khiến cho mình dâng lên suy nghĩ nghĩ cách muốn ôm cô vào lòng.

Về sau, anh biết được tên của cô, từ đó về sau, phía sau cô, luôn có một người rất đáng ghét chính là Mặc Khuynh Thành.

“Mặc Khuynh Thành...” Tô Thụy thì thào nói một câu.

Anh không biết nên dùng thái độ gì để đối với cô ta, vốn là anh cực kì ghét cái đuôi này, nhưng Tô Lệ lại nói, muốn anh tiếp cận với cô ta, bởi vì Mặc gia có thể giúp Tô gia tiến vào Đế Đô. Vì thế, anh chỉ có thể nhịn Mặc Khuynh Thành mỗi lần giống như bông hoa sặc sỡ sắc màu.

Chỉ là, từ sau khi xảy ra phát sinh ngoài ý muốn đó, cô ta liền thay đổi, trở nên không quán quít lấy anh nữa, trở nên độc đáo khiến anh chú ý, trở nên càng thêm chói mắt.

Anh không nên vui về sao, vì sao lại trở thành cảm giác rất lạ. Có lẽ càng bởi vì như vậy, anh dần dần thấy rõ bộ mặt thật của Văn Tư Tư.

Anh thật sự không dám tưởng tượng, Văn Tư Tư ban đầu thẹn thùng lương thiện ở trước mặt mình thực ra chỉ là giả vờ, nội tâm của cô rất xấu, độc ác âm hiểm, đáng giận nhất là, lại tính kế lên chính đứa con của anh!

“Cốc cốc cốc.”

“Thụy nhi, Tư Tư ở dưới lầu chờ con, con mau xuống tiếp đi.”

Tô Thụy chau mày, giọng điệu rất chán nản nói: “Xuống tiếp làm gì, bảo cô ấy đi đi.”

Tô Ngao nghiêm túc nói: “Tô Thụy, con tất nhiên phải xuống rồi, ta cũng đã nói rõ với con, Tư Tư đã là tiểu thư của Văn gia, con nên đối xử tốt với con bé đi, sau đó ta tới Văn gia bàn bạc hôn sự của hai đứa.”

“Đính hôn cái gì, con không muốn đính hôn với cô ta!”

Cùng giường với loại phụ nữ lòng dạ rắn rết như vậy, anh sợ bản thân liền ngủ đến không tỉnh lại.

Tô Ngao kiên quyết nói: “Tô Thụy, cho dù con không muốn đính hôn với cô ấy cũng phải đính, đây là vì tương lai của Tô gia, con là hi vọng của Tô gia, con không thể bởi vì Tư Tư là một người như thế nào, liền từ chối. Huống hồ, Tư Tư thật sự có tính kế người khác, thì cũng sẽ không tính kế con, cô ấy là người yêu của con, mà đứa bé kia cũng là ngoài ý muốn, huống hồ con cũng biết rõ, cũng không muốn đứa bé này, hai đứa còn trẻ, không thể bởi vì một đứa trẻ liền chặt đứt tương lai của cô ấy.”

“Vậy thì sao, chuyện đã xảy ra như vậy rồi, nói thế nào cũng là ý nguyện của cô ta.”

“Anh Thụy, hóa ra anh nghĩ em là người như vậy.” Văn Tư Tư từ phía sau Tô Ngao đi ra.

Tô Ngao kinh ngạc nhìn cô ta, “Tư Tư, cháu lên lúc nào vậy?”

Khỏe miệng Văn Tư Tư gọi lên nụ cười trắng bệch, “Bác trai, cháu thấy bác đi lên lầu như vậy, liền lên xem thử, không nghĩ tới... Nếu anh Thụy không muốn gặp cháu, cháu sẽ không ở lại nữa, bác trai, cháu đi trước.”

Tô Ngao vội vàng ngăn lại, “Tư Tư, nó chỉ là có khúc mắc chưa cởi bỏ được, qua một thời gian nữa thì tốt lên thôi, cháu nói chuyện với ta một lúc đi.”

Văn Tư Tư: “Bác trai, không cần, cháu về trước đây.”

Vừa mới xoay người một cái, thân thể cô ta liền bắt đầu lắc lư, sau đó “Uỵch” một tiếng, ngã trên mặt đất.

“Tư Tư!”

Tô Thụy vội vàng chạy lên trước, ôm lấy Văn Tư Tư, nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường.

Lúc này anh, mới thật sự nhìn đến Văn Tư Tư.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh đỏ đầy mồ hôi, đôi môi phẫn nộ giờ cũng đã trắng bệch, đau đớn trong người khó có thể ức chế được.

Tô Ngao trách cứ nói: “Thụy nhi, con xem Tư Tư đã thành ra như vậy rồi, con vẫn còn tức giận với cô ấy, thân thể của cô ấy sẽ không chịu nổi đâu.”

Tô Thụy không nói một lời, nắm chặt lấy tay Văn Tư Tư.

Anh nén giận bản thân vì sao phải làm ra tới mức này, Văn Tư Tư thương anh, anh không biết phải làm sao, có lẽ thật sự giống như lời của cô ta, cô thật sự không biết bản thân mang thai.

Tô Thụy, thôi đi, cô ta yêu mình, mình cũng yêu cô ta, này không phải là đủ rồi sao, chuyện gì đã quá liền để nó qua đi.

Tô Ngao nhìn trên mặt anh ta có chút biến hóa, còn nói: “Thụy nhi, cha biết con để ý cái gì, con cảm thấy Tư Tư không giống như kiểu người kia, nhưng lại không có nghĩ tới, cô ấy lại vẫn là kiểu người đó, chỉ là hiện thực ép cô ấy thành bộ dáng con không thích, Thụy nhi, con cũng có mặt này, hà tất gì

phải canh cánh trong lòng.”

Tô Ngao phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của Tô Thụy.

Anh nói: “Cha, con biết rõ.”

Tô Ngao rời khỏi, chỉ để lại Tô Thụy cùng với Văn Tư Tư.

Tô Thụy nhỏ giọng nỉ non: “Tư Tư, thật hy vọng quyết định của anh là chính xác...”

Buổi tối, Mặc Khuynh Thành kéo toàn thân mệt mỏi về tới Mặc gia.

“Con đã về.”

Không ai trả lời cô. Mặc Khuynh Thành có chút kỳ quái ngồi dậy từ trên ghế sofa, “Cha mẹ, Dận, mọi người không ở đây sao?”

Không ai đáp lại, khiến cho trong lòng cô có chút vắng vẻ.

“VẬY MÀ MỘT NGƯỜI CŨNG KHÔNG CÓ.”

Đột nhiên, toàn bộ đèn trong biệt thự đều tắt.

Mặc Khuynh Thành buộc chặt thần kinh, nhìn ánh sáng phía xa dần dần tới gần.

Khi thấy rõ bóng người đến, cô kinh ngạc mở miệng.

Chỉ thấy tay Mặc Dận bung bánh ngọt, Mặc Ngật đi ở bên cạnh, đám người Mặc Thúy Tư, vẻ mặt tươi cười, từ từ đi tới chỗ cô, sau đó đến bên cạnh mình, làm thành một vòng tròn.

Mặc Ngật, Mặc Thúy Tư nói: “Cục cưng, hoan nghênh về nhà.”

Mặc Tuyên Thần, Lan Tuyết Mai nói: “Cục cưng, hoan nghênh trở về.”

Mặc Giác nói: “Em gái, hoan nghênh về nhà!”

Mặc Dận thâm sâu nhìn cô, nhẹ nhàng phun ra: “Cục cưng, hoan nghênh về nhà.”

Mặc Khuynh Thành khó nén được cảm động trong lòng, giọng nói có chút khàn khàn, “Vâng, con đã trở về.”

Ăn bánh ngọt xong, đám người Mặc Ngật liền lên lầu nghỉ ngơi.

Mặc Giác lên lầu trước, đem thông báo đưa cho Mặc Khuynh Thành.

“Đây là thông báo của đại học Đé Đô, em xem, em còn chưa điền tên trường, cứ như thế mà gửi về cho em đó.” Mặc Giác đắc ý nói.

Hiện tại anh đâu đâu cũng khoe mình có em gái thi đạt thủ khoa, bọn họ vô cùng hâm mộ, tuy nhiên về sau có chút nhanh miệng nói ra một câu anh không phải là thủ khoa, nhưng cũng không làm mất mặt anh, dù sao cũng do chính miệng anh nói ra.

Sau khi Mặc Khuynh Thành nhận lấy, nói: “Em con đang định đến Đại học Đé Đô, giờ đã có thông báo gửi tới, đến lúc đó không cần phiền toái lại chạy đến báo danh rồi.”

Sau khi Mặc Giác nghe được, tò mò hỏi: “Em gái, em muốn đăng kí chuyên ngành nào, không phải là biểu diễn chứ, muốn là như thế, nên là Đại học nghệ thuật Thượng đế.”

Mặc Khuynh Thành vẫy vẫy giấy thông báo trong tay, “Đến lúc đó anh sẽ biết.”

Mặc Giác bĩu môi, nhìn Mặc Dận nhìn chăm chăm vào mình, sau đó vội vàng nói: “A, quên mất, anh đi ngủ trước, ngủ ngon.”

Mặc Khuynh Thành nhìn đến chỉ còn lại hai người ở phòng khách, thuận miệng hỏi một câu: “Chúng ta không đi ngủ sao?”

Mặc Dận nói: “Chúng ta ra ngoài một chuyến.”

Mặc Khuynh Thành đi theo Mặc Dận đi ra sau nhà, cô không biết Mặc Dận còn đưa cô đi đâu vào tầm giờ này, nhưng trực giác nói cho cô biết, đó là nơi không thể không đi.

Porsche khiêm tốn chạy như bay trên đường lớn, xung quanh chỉ có mấy chiếc xe muốn chạy vượt qua, lại bị Mặc Dận trực tiếp đẩy lùi lại phía sau.

Mũi xe bị Mặc Khuynh Thành bấm mở xuống.

Gió to thổi tóc cô bay loạn, nhưng không có chút ý định muốn chỉnh sửa lại.

Mặc Khuynh Thành thét chói tai, hét to, lại theo âm nhạc trong xe.

Thời gian từ từ qua đi, Mặc Dận trực tiếp đưa cô đến ngoại ô.

Mặc Khuynh Thành có chút khẩn trương, tiếp tục đi về phía trước nơi Tô Thụy lúc trước hãm hại cô.

Mặc Khuynh Thành tận lực để cho bản thân không nghe ra cái gì khác.

“Dận, chúng ta đi đâu vậy?”

Nhìn thấy cát trắng và bãi biển dần dần xuất hiện, anh nói: “Đến rồi.”

Mặc Dận ngừng xe, nhìn Mặc Khuynh Thành vẫn ở trong xe không hề động đậy như cũ.

“Cục cưng, thất thần cái gì vậy, xuống đi.”

Mặc Khuynh Thành cười cứng ngắc, thông thả mở cửa xe, xuống xe.

“Mang theo cái này.”

Mặc Khuynh Thành nhìn Mặc Dận không biết lấy chộp mắt từ đâu ra, có chút kinh ngạc hỏi: “Dận, làm cái gì vậy?”

Mặc Dận không trả lời, trực tiếp tự mình giúp cô mang vào, sau đó nắm tay nàng nói: “Đi theo anh.”

Trước mắt Mặc Khuynh Thành là một mảng đen tối, cô chỉ có thể nắm chặt tay Mặc Dận, đi theo anh, từng bước từng bước đi về phía trước.

“Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.”

Tiếng dẫm lên kim loại!

Mặc Khuynh Thành nghe tiếng, trong lòng càng thêm khẩn trương, giờ phút này cô giống như đoán được kinh hi mà Mặc Dận dành cho cô – là du thuyền.

Nếu là mình ở kiếp trước, nhất định sẽ kích động đến nhảy dựng lên, nhưng mà...

“Cục cưng, đến nơi rồi.”

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

Mặc Khuynh Thành cảm thấy chộp mắt từ trên mặt từ từ rơi xuống, cô chỉnh lại tóc, mở hai mắt, nhìn du thuyền trong dự kiến, trong lòng trầm xuống.

“Cục cưng, em thích không?”

Mặc Khuynh Thành nhìn du thuyền vĩ đại ngừng trên bờ, trên thân du thuyền viết tên “Q&C”.

Cô yên lặng nhẹ nhàng thở ra, may mà tên không giống.

Cô quay đầu nói với Mặc Dận: “Dận, cảm ơn anh, em rất thích.”

Sau khi Mặc Dận nghe được không có một chút vui vẻ, anh không thấy được Mặc Khuynh Thành vui vẻ ở đâu, ngược lại có chút khẩn trương, nhưng anh nhớ rõ cô không sợ nước nha.

“Cục cưng, chúng ta về nha đi.” Mặc Dận trực tiếp hủy bỏ toàn bộ kinh hi phía sau, cho dù có chút đáng tiếc, nhưng anh không nguyện ăn đồ ăn mà không có cảm xúc gì.

Mặc Khuynh Thành lắc đầu, “Chúng ta lên đi.”

“Cục cưng, vẫn là không cần, đã rất trẻ rồi.”

Mặc Khuynh Thành kiên quyết muốn đi lên xem, không vì cái gì khác, liền một lòng vì Mặc Dận.

“Chúng ta nhanh lên xem đi, sau đó liền đi.”

Bất đắc dĩ, Mặc Dận dẫn cô lên du thuyền.

Mặc Khuynh Thành vừa mới đi lên, trực tiếp ngăn ra.

Trên sàn tàu, có vô số đóa hoa phù kín đường kéo dài đến ngay chính giữa, Mặc Khuynh Thành dẫm lên trên, bị Mặc Dận kéo đi tới đóa hoa cuối cùng, một bó hoa tạo thành hình trái tim, xung quanh còn xếp nên vây quanh, ánh sáng lay động trong gió.

“Đây, đây là?” Mặc Khuynh Thành đã không thể dùng lời để nói lên tâm trạng của bản thân.

Mặc Dận để cho Mặc Khuynh Thành đứng ở giữa, sau đó vỗ tay phát ra tiếng.

“Àm”

Phía xa trên bờ biển, pháo hoa thần tốc nở rộ trên không trung, vốn là xuất hiện hai hình trái tim, sau đó có một hỏa tiễn xẹt qua giữa, cuối cùng thành một mũi tên xuyên tim.

Sau đó biến mất, lại một tràng pháo hoa bắn lên.

“Àm, bang bang”

Lần này lại xuất hiện năm dòng chữ đơn giản.

Lại làm cho Mặc Khuynh Thành vô cùng kích động, cô không khỏi tròn to hai mắt, hai tay che miệng, mỉm cười nhìn Mặc Dận, nước mắt theo động tác của anh từ từ rơi xuống.

Mặc Dận đưa ra một chiếc hộp, chậm rãi quỳ chân phải xuống, dán trên sàn tàu.

Anh nói: “Cục cưng, làm bạn gái anh đi.”

Sau đó Mặc Dận cũng không nói bất kì lời ngon tiếng ngọt nào nữa, chỉ năm chữ đơn giản, giống với dòng chữ xuất hiện trên trời, cùng với hai cặp nhãn xuất hiện phía dưới.

Mặc Khuynh Thành rất lâu không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vọng Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Bất nạt

Edit: windy (Chương này hay lắm mọi người, có bất ngờ.)

Biển rộng mênh mông, sâu không thấy đáy biển, một du thuyền dừng lại, pháo hoa phía xa dần dần tiêu tán, gió nhẹ lướt qua, mặt biển nổi lên gợn sóng.

Mặc Dận nhìn Mặc Khuynh Thành nước mắt rơi đầy mặt, cô không nói lời nào, cho dù bản thân thương cô cũng không thể đứng dậy lau nước mắt cho cô.

“Cục cung, làm bạn gái anh nhé.” Anh nói lại một lần nữa.

Lần này Mặc Khuynh Thành kịp phản ứng lại, không hề do dự gạt đầu, nước mắt như suối trào, cô không biết tại sao bản thân lại như vậy, vốn cho là chỗ này chính là cái bóng mà cả đời này không thể đụng vào, lại không ngờ vào thời khắc này, trở thành hồi ức tốt đẹp nhất.

Chuyển biến tình hình xảy ra như vậy làm cho cô phản ứng không kịp, không khỏi dùng nước mắt để che dấu nội tâm phức tạp của mình.

Mặc Dận yên lặng cầm lấy bàn tay phải của cô, đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa, sau đó nhìn về phía cô.

Mặc Khuynh Thành bật cười, lấy chiếc nhẫn còn lại đeo vào tay trái của anh, sau đó cẩn thận nhìn một chút, phát hiện ra là kiểu dáng rất đơn giản, không giống như nhẫn đôi tình yêu, cũng tinh xảo không giống như những cặp nhẫn bình thường.

Mặc Dận chạm phải ánh mắt của cô, mang tai ứng đỏ, dời tầm mắt hướng ra biển.

Mặc Khuynh Thành vừa thấy, ánh sáng chợt lóe lên, thốt lên: “Dận, đây chính là anh làm?”

Mặc Dận đáp ứng nói câu: “Ừ.” Sau đó lập tức nói sang chuyện khác, “Cục cung, đã muộn rồi, chúng ta mau về thôi.”

Mặc Khuynh Thành tùy ý để Mặc Dận kéo cô rời khỏi, có lẽ, chỗ này, bọn họ sẽ tới thường xuyên.

Mà cô lại không biết, bởi vì cô vừa nảy có chút bực bội với nơi này, dẫn đến một thời gian rất dài bị Mặc Dận cho vào sổ đen.

Tô gia, Văn Tư Tư hôn mê mất mấy giờ cuối cùng cũng tỉnh lại.

Cô ta mê mang mở hai mắt ra, nhìn hoàn cảnh có chút lạ lẫm, “Đây là đâu?”

“Tur Tur, em tỉnh rồi!” Tô Thụy tựa ở bên giường nghỉ ngơi cảm giác được động tác nhỏ trong tay. Vội vàng tỉnh lại.

Văn Tư Tư nhìn anh ta, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Ngại quá, làm phiền anh rồi.”

Cô ta làm bộ xúc phạm ra chuẩn bị rời khỏi.

Tô Thụy đề cô ta lại: “Tur Tur, thân thể em còn chưa khỏe hẳn, cứ nghỉ ngơi trước đã, không cần về vội.”

Văn Tư Tư tránh khỏi động tác của anh ta.

Anh ta vậy mà cảm giác được bản thân muốn về? Quả nhiên có vài thứ thay đổi rồi liền không quay lại được.

Nghĩ như vậy, trên mặt càng thêm xa cách, “Bạn học Tô, cô nam quả nữ cùng chung một phòng sẽ không tốt, mình nên trở về rồi.”

Tô Thụy không hề nghĩ ngợi trực tiếp ôm Văn Tư Tư vào lòng.

Văn Tư Tư vùng vẫy, cô ta không ngừng đánh đấm vào ngực của anh ta, nước mắt cũng theo đó mà rơi xuống.

“Anh buông ra, không phải là anh không cần em nữa sao, sao còn không cho em đi, anh để cho em đi, để cho em đi!”

Tô Thụy gắt gao ôm lấy, ánh ta lúc này, hận không thể đánh mình một cái thật mạnh, lúc trước vì sao lại suy nghĩ nhiều như vậy, hại mình hại người, cuối cùng còn rơi vào cảnh thiếu chút nữa thì người yêu cũng muốn rời khỏi.

“Tur Tur, là anh không tốt, anh không biết là làm sao lại vậy, Tur Tur, tha thứ cho anh có được hay không?”

Mặt Văn Tư Tư trắng bệch mang theo chút ứng đỏ, hốc mắt đỏ bừng, giọng nói nghẹn ngào.

“Là em không tốt, em không có bảo vệ tốt con của chúng ta, anh Thụy, em thật sự không biết em có thai, thật sự.”

“Anh biết, anh hiểu.”

“Anh Thụy, đừng bỏ rơi em, em thật sự không thể không có anh.”

“Ừ, anh không phải không cần em, ngoan, ngủ đi, tỉnh lại toàn bộ đều tốt rồi.” Văn Tư Tư từ từ nhắm hai mắt lại, che giấu đi ánh sáng bên trong đôi mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, tiến vào giấc mơ.

Trong mơ, cô ta nhìn thấy mình và Văn Xương ở cùng nhau, nhìn thấy mình bước vào biệt thự của Văn gia, hưởng thụ hào quang vây quanh, lại nhìn thấy Mặc Khuynh Thành quỳ gối trước mặt mình như một con chó, mặc cho bản thân hành hạ, sau đó, cô ta kết hôn với Tô Thụy, hòa thuận mãi mãi đến cuối đời...

Sáng ngày hôm sau.

Tô Ngao dương dương đắc ý ngồi ở trên ghế sofa, chờ hai người trên lầu đi xuống.

“Cha, chào buổi sáng.”

“Bác trai, chào buổi sáng.”

Văn Tư Tư tựa nửa người vào Tô Thụy, trên mặt tràn ngập ngọt ngào.

Tô Ngao lại trách cứ nói: “Thụy nhi, có phải con không đối xử tốt với Tư Tư hay không?”

Văn Tư Tư vừa nghe xong, vội vàng nói: “Bác trai, anh Thụy đối với cháu rất tốt.”

“Vậy sao con vẫn gọi ta là bác trai?”

Mặt cô ta đỏ lên, thẹn thùng nói: “Anh Thụy, anh xem bác trai...”

Tô Thụy ôn nhu cười nói: “Cha nói không sai, Tư Tư, em nên gọi là cha.”

Văn Tư Tư hờn dỗi liếc mắt một cái, sau đó mặt đỏ bừng kêu một tiếng: “Cha.”

“Ha ha, được, một tiếng cha này, không nghĩ tới ta có thể được nghe sớm như vậy, Tư Tư, hôm nay con có thể ở lại, chúng ta sẽ mời cha mẹ con đến ăn một bữa, vừa lúc nói về chuyện hôn sự của hai đứa một chút.”

“Nghe theo cha sắp xếp.”

Mặc gia.

Từ sau khi tỏ tình, Mặc Khuynh Thành liền rất hào phóng đem một nửa giường của mình “Cứng rắn” chia cho Mặc Dận.

Cô nói: “Từ nhỏ anh đã ngủ cùng em, sau khi tám tuổi mới tách ra, hiện giờ cũng đã ở bên nhau thật sự, dù thế nào cũng cần phải bồi thường nhiều năm không ngủ cùng em rồi.”

Lời này khiến Mặc Dận không nói nổi lời phản bác lại, vốn là trưởng thành nên tách ra ngủ riêng, cho dù chính mình cũng không nỡ.

Nhưng mà, món nợ này cứ tính như vậy sao?

Cho dù thế nào, Mặc Dận vẫn là cùng Mặc Khuynh Thành đi vào giấc ngủ.

Dưới lầu, Mặc Tuyền Thần ngồi ở trên ghế sofa nhìn hai người cùng nhau đi xuống, chớp mũi phát ra một tiếng “Hừ”.

Mặc Khuynh Thành buông tay Mặc Dận ra, đi lên phía trước, ngọt ngào nói: “Cha, chào buổi sáng.”

Mặc Tuyền Thần không có thân thiết đáp lại cô như thường ngày, mà là trực tiếp quay đầu, tiếp tục hừ một tiếng.

Mặc Khuynh Thành làm bộ không nhìn thấy bộ dạng của ông, trên mặt mang theo một chút âm ức, ngồi xuống cạnh ông.

“Cha, tối hôm qua Dận bắt nạt con.”

Bắt nạt?

Mặc Tuyền Thần mơ hồ một lát, sau đó trực tiếp đứng dậy, nổi giận mắng: “Mặc Dận, nuôi con hai mươi mấy năm, không nghĩ tới con lại là tên súc sinh, cục cưng yếu đuối như thế, sao con lại có thể ra tay hái đóa hoa này xuống được!”

Khóe mắt Mặc Khuynh Thành cong lên, từ yếu đuối này thậm chí có một ngày lại treo lên thân mình sao, chỉ là, xem kịch tiếp vẫn hay hơn.

Đối mặt với tức giận của Mặc Tuyền Thần là Mặc Dận bình tĩnh.

Mặc Dận: “Cha, chính vì đóa hoa xinh đẹp nhà mình, mới không thể để cho người ngoài hái đi.”

Lời nói này rất đúng, ông không thể phản đối được.

Không đúng!

Mặc Tuyền Thần đem ý nghĩ này xua đi, “Mặc Dận, ta nói cho con biết, cho dù đóa hoa này để ở trong nhà bị thối nát, ta cũng sẽ không cho con thực hiện được.”

Mặc Khuynh Thành cảm giác đỉnh đầu có con quạ vừa bay qua, để cho hoa thối nát, rốt cuộc cô có bao nhiêu mà dễ dàng hư thối, không cho thực hiện được, nhưng mà...

Cúi đầu nhìn chiếc nhẫn ở ngón giữa, điều anh ấy không thực hiện được kết quả liền đã thực hiện được rồi.

Cha, cuối cùng người có nhìn thấy hay không?

Quả nhiên, Mặc Dận nói: “Cha, cục cưng đã là người của con rồi.”

Cái gì đã là của con! Người! Rồi!

Mặc Giác vừa mới xuống lầu cùng với Lan Tuyết Mai về mặt giặt giũ nhìn về phía Mặc Dận, sau đó lại nhìn Mặc Khuynh Thành.

Mặc Khuynh Thành bị bọn họ nhìn chăm chăm da đầu có chút run lên, vụng trộm trừng mắt nhìn Mặc Dận một cái.

Ai kêu anh nói như vậy, lại nói ra một câu có nghĩa khác như vậy.

Mặc Tuyền Thần cảm giác như sấm sét giữa trời quang, vô cùng đau khổ, cục cưng cẩn thận che chở, lại cứ như vậy mà bị ngất trộm? Trời ạ, làm sao bây giờ, ông tan nát cõi lòng, thế giới sụp đổ, không có cách nào khác!

Vốn tưởng rằng, Mặc Tuyền Thần sẽ nổi bão, sau đó đánh cho Mặc Dận một trận, ai ngờ...

Mọi người há hốc mồm nhìn Mặc Tuyền Thần không có hình tượng trực tiếp ngồi dưới đất khóc lên, sau đó lui về phía sau vài bước. Trong lòng mặc niệm, Mặc Dận, bảo trọng.

Mặc Dận hoàn toàn không ngờ Mặc Dận sẽ làm ra hành động như vậy, nói trắng ra là, anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị đánh.

Nhưng mà, sự tình xảy ra ngoài dự liệu của anh, tiếp theo anh mới bùng tỉnh.

Anh từ từ đi lên phía trước, ngồi xổm người xuống, dùng giọng nói trầm thấp mà dõng dạc từ tính trịnh trọng hứa hẹn.

“Cha, con sẽ đối xử thật tốt với cục cưng.”

Mặc Tuyền Thần lau mặt đầy nước mắt, quát: “Con cho rằng lão tử nói giỡn hả, con chừng nào thì không đối xử tốt với con bé, lão tử chỉ khổ sở cái này thôi!”

Có thể hiểu được khả năng của ông chính là Lan Tuyết Mai rồi.

Bà nhẹ nhàng tiến lên, nhu hòa nói: “Tuyền Thần, anh nghĩ lại xem, sau này anh không cần lo lắng cục cưng không ở nhà sẽ làm cái gì.”

Oa? Hình như có đạo lý.

Bà còn nói: “Sau này cục cưng sẽ cùng với Mặc Dận sinh tiểu bảo bối, đến lúc đó mang tới cho anh.”

Thật vậy chẳng?

Bà còn nói: “Chỉ cần anh ở nhà, có thể nhìn thấy cục cưng với tiểu bảo bối, anh nghĩ muốn thân thiết thế nào liền thân thiết thế đó.”

Mặc Tuyền Thần nghe xong trực tiếp đứng dậy, tinh thần sáng lạn nói: “Bởi vậy, con với cục cưng nhanh sinh tiểu bảo bối, ta muốn tiểu bảo bối!”

Cáp?

Giữa trưa ở Văn gia.

Sáng sớm Văn Xương liền cùng Mục Lệ đi đến cục dân chính làm thủ tục ly hôn, Văn Chấn cũng thu thập hành lý rời khỏi, Văn gia hiện giờ, chỉ còn có Văn Xương một mình làm chủ.

“Trần nhi, bà đi chậm một chút.”

Văn Xương cẩn thận đỡ một người phụ nữ gầy yếu đi vào Văn gia.

“Cha, sau này chúng ta ở nơi này sao?” Trong âm thanh thanh thúy mang theo vẻ ngầy thơ chất phác.

“Hoài Hoài, sau này chúng ta liền ở đây.” Trong mắt Văn Xương tràn đầy ôn nhu, nhìn đứa con trai mới năm tuổi.

Văn Hoài sau khi nghe được, cực kì vui vẻ, “Thật tốt quá, sau này con sẽ cùng cha mẹ ở tại đây, mẹ, đêm nay con có thể ngủ cùng cha hay không?”

Đồng Trần suy yếu nói: “Đương nhiên được.”

Văn Xương lại phụng phịu nói: “Hoài Hoài, con là nam tử hán, phải ngủ một mình, cha phải bảo vệ mẹ.”

Đồng Trân nói: “A Xương, đêm nay ông liền bồi Hoài Hoài đi, ông không cần lo lắng cho tôi, khụ khụ.”

“Trân nhi, bà không sao chứ?” Văn Xương lo lắng vỗ về phía sau lưng của bà ta, sau đó không vui nói: “Trân Nhi, nói chuyện chậm một chút.”

Đồng Trân nói: “Tôi đâu có yếu ớt như thế.”

Văn Hoài lo lắng: “Mẹ, đêm nay con không ngủ với cha, con là tiểu nam tử hán, mẹ quá yếu đuối, so với con còn cần cha hơn.”

Đồng Trân cười nói: “Hoài Hoài thật ngoan.”

Văn Xương nói: “Đó là bà dạy tốt.”

Văn Xương đỡ Đồng Trân ngồi lên trên ghế sofa, sau đó phân phó trợ lý, “Tiểu Sơn, mang hành lý đem lên trên lầu.”

“Vâng ạ.”

Văn Xương đau lòng tìm bàn tay của Đồng Trân, “Bà xem bà đi, cũng không chịu chăm sóc cho bản thân thật tốt, vừa gầy, để tôi bảo bảo mẫu hàm canh đường sinh cho bà, bà đó, cứ ngoan ngoãn mà ở nhà đi.”

Đồng Trân hờn dỗi liếc mắt một cái, “Đau cần khoa trương như vậy, cũng là bệnh cũ rồi.”

Văn Xương không ủng hộ nói: “Cho dù là bệnh cũ, mới càng nên chăm sóc cẩn thận, chẳng thế thì chờ bà già đi thì làm sao bây giờ?”

“Chuyện xa như vậy sao hiện tại ông đã nghĩ tới rồi.”

“Bởi vì tôi muốn cùng bà...”

“Cái đồ dê tiện này, vậy mà thông đồng với ông xã của tao!”

Thình lình xảy ra hù đến Đồng Trân, bà ta trốn vào trong lòng Văn Xương, mà Văn Xương thì trực tiếp ngăn lại bóng dáng đang đánh tới.

“Luu Tinh, bà làm cái gì vậy!”

Luu Tinh đã mất đi ôn nhu ngày xưa, bà giống như một đồ phụ hung hăng nhìn Đồng Trân trong lòng Văn Xương.

“Tôi làm gì? Tôi còn đang muốn hỏi ông đây! Văn Xương, không phải ông nói chỉ cần ly hôn với Mục Lệ xong, liền đưa hai mẹ con bọn tôi về Văn gia, vậy thì người phụ nữ này là ai!”

Đồng Trân có chút sợ hãi run rẩy, bà ta hỏi: “Xương, A Xương, bà ấy là mẹ của Tư Tư?”

Văn Xương còn chưa kịp mở miệng, Luu Tinh liền ác độc nói.

“Tao là mẹ của Tư Tư đó, nữ chủ nhân tương lai của Văn gia, cái đồ tiện nhân này, nhanh rời khỏi lòng ông xã tao, không thì tao xé xác mày!”

Văn Xương nhẹ giọng trấn an Đồng Trân, “Trân nhi, bà đừng sợ, tôi sẽ xử lý thật tốt.”

Sau đó nhìn về phía Luu Tinh, giọng điệu lại thay đổi 180 độ.

“Luu Tinh, tôi niệm tình bà là mẹ của Tư Tư, nhưng bà đừng quá phận, tôi thừa nhận Tư Tư, nhưng không thừa nhận bà, nữ chủ nhân của Văn gia chỉ có thể là Trân nhi!”

Luu Tinh không tiếp thụ được sự thật như vậy, bà quát lên: “Làm sao có thể có cô ta! Ông xã, không phải ông nói sẽ yêu tôi cả đời sao, ngày hôm qua ông còn lấy cả hộ khẩu của tôi với Tư Tư đi, nói là chuyển qua phía dưới của ông, những thứ này ông không nhớ sao?”

Trong mắt Văn Xương hiện lên vẻ trào phúng, “Luu Tinh, vị trí của bà trong lòng tôi đều đã rõ ràng, bà không phải là người tôi yêu chân chính, bà càng coi trọng thân phận của nữ chủ nhân của Văn gia, tôi cho bà cuộc sống giàu có, bà cũng nên vừa lòng!”

“Không, không phải như thế, ông xã ông hãy nghe tôi nói, tôi là thật sự yêu ông, chẳng thế thì tôi cũng sẽ không yên lặng chờ ông nhiều năm như vậy, huống hồ, Tư Tư là con gái của ông, Tư Tư nó không thể rời khỏi tôi được.”

Văn Xương: “Luu Tinh, bà tỉnh táo một chút đi, nếu không phải do Tư Tư là con gái của tôi, bà thực nghĩ tôi sẽ muốn cùng hộ khẩu với bà? Hiện tại Tư Tư đã là đại tiểu thư của Văn gia, nếu nó thật sự không thể tách rời khỏi người mẹ này, vậy thì, tôi sẽ an bài cho hai người nhà cửa ở bên ngoài thật tốt.”

Luu Tinh không nghĩ tới Văn Xương lại tuyệt tình như vậy, lại nhìn về phía Đồng Trân, bà hận không thể trực tiếp xé nát bà ta! Chính là tại người phụ nữ này, nếu ả ta không xuất hiện, hiện tại khẳng định mình chính là nữ chủ nhân của Văn gia, đều tại ả ta, đều là do ả ta! Vì sao ả ta lại xuất hiện, vì sao

muốn tới phá hủy mộng tưởng nhiều năm của bà như vậy!

Văn Xương nghiêng người ngăn cản tầm mắt của Lư Tinh, “Lư Tinh, nếu bà còn dùng loại ánh mắt này nhìn Trần nhi, tôi liền móc mắt bà xuống cho chó ăn.”

Thân thể Lư Tinh chấn động, bà tin tưởng Văn Xương sẽ nói được làm được, khiến bà không cam lòng mà buông tha.

Bà thu hồi phần nộ trên mặt, biến thành âm ức, “Ông xã, có phải tôi có gì không tốt, tôi sẽ thay đổi, tôi sẽ thay đổi! Xin ông, cầu xin ông đừng đối xử với tôi như vậy, tôi qua tôi vẫn còn mơ thấy, thấy chúng ta một nhà ba người vui vẻ sống cùng nhau, tôi không cần trốn trốn tránh tránh, không cần nghe những người đó gọi tôi là tiểu tam, Tư Tư cũng không bị người khác nói là tạp chủng, chúng ta sẽ quang minh chính đại sống trước mắt bọn họ, vậy mà...”

“Dì à, người muốn ăn kẹo không?”

Lời nói của Lư Tinh trực tiếp bị một giọng trẻ con ngắt mất.

Bà cứng nhắc cúi đầu, nhìn bàn tay lôi kéo góc áo của mình, về mặt Văn Hoài vô tội nhìn mình.

Con trai?

“Dì à, người muốn ăn kẹo không?” Văn Hoài mở trong tay ra, lộ ra mấy chiếc kẹo.

Lư Tinh dưới ánh mặt trời nheo hai mắt lại, tất cả tại thời khắc này đều đã có vẻ trắng xanh.

Sự thật khiến cho cô vô pháp nói ra “Con trai của ai vậy” nói như vậy, giữa trán kia rõ ràng giống với Văn Xương y như đúc, đây là con trai của Văn Xương.

Văn Xương có con trai, ông ta có con trai rồi!

Vậy bà với Văn Tư Tư tính cái gì, mẹ con bọn họ nhiều năm như vậy tính cái gì!

Bà thất kinh, ngày hôm qua Văn Xương cho bà hy vọng, hôm nay khiến bà tuyệt vọng, lúc này thời gian còn không tới 24 giờ, vì cái gì mà toàn bộ đều thay đổi, khiến bà tình nguyện nghĩ đây chỉ là con ác mộng.

“Hoài Hoài, đến chỗ mẹ.” Đồng Trần dùng âm thanh suu yếu nói.

Văn Hoài đi đến bên cạnh Đồng Trần, lại vẫn ngây thơ hỏi: “Mẹ, đây là bảo mẫu của nhà chúng ta sao, vì sao lại không nói lời nào? Là Hoài Hoài làm điều gì không tốt sao?”

Đồng Trần yêu quý sờ sờ đầu của cậu, “Hoài Hoài làm rất tốt, con rất ngoan, nhưng mà dì này không phải là bảo mẫu.”

Văn Hoài gật gật đầu, quay đầu nói với Lư Tinh: “Dì, thực xin lỗi, cháu không nghĩ tới dì không phải là bảo mẫu.”

Lư Tinh cảm thấy lòng mình đã đau đến không còn cảm giác.

Bảo mẫu? Là nói bà sao? Bà tình nguyện làm bảo mẫu cũng không muốn sừng sờ như vậy nhìn hình ảnh một nhà ba người bọn họ tương thân tương ái, rõ ràng phải là hình ảnh mẹ con họ với Văn Xương, tại sao lại thành ra như vậy?

“Ông...”

Chữ “Xã” còn chưa nói ra, đã bị Văn Xương dùng ánh mắt lạnh lùng sắc bén sợ tới mức nén trở về.

Văn Xương nói: “Hoài Hoài ngoan, con lên lầu làm bài tập đi, cha mẹ cùng dì kia phải nói chút chuyện.”

Văn Hoài biết điều nói: “Con biết rồi, con đi lên đây.”

Sau khi Văn Hoài lên lầu, Văn Xương mới nói: “Lư Tinh, bà không cần tiếp tục dây dưa nữa, nói trắng ra là, tôi chưa từng nghĩ tới sẽ để cho bà làm nữ chủ nhân của Văn gia, trong lòng của tôi, chỉ có Trần nhi mới có tư cách.”

Lư Tinh chưa từ bỏ ý định hỏi: “Rốt cuộc cô ta có gì tốt?”

Văn Xương: “Cái gì cũng tốt, tất cả của bà ấy, tôi đều yêu.”

“Oanh.”

Lư Tinh không tự chủ được lui về phía sau một bước, yêu sao?

Lư Tinh nghĩ muốn tiếp tục tranh đấu đột nhiên không còn sức lực, vậy mà ông ta nói yêu, nhiều năm qua như vậy, ông ta cũng chưa hề nói với mình

chữ này, vốn tưởng rằng Mục Lệ đi rồi, bản thân liền có hy vọng, hóa ra, cho dù Mục Lệ rời khỏi, vị trí kia cũng không thuộc về mình.

Lưu Tinh thu liễm tất cả cảm xúc, nhẹ giọng nói: “Tôi hiểu rồi.”

Bà xoay người chuẩn bị rời khỏi, lại bị Đồng Trân giữ tay lại.

“Lưu tiểu thư, xin đợi chút.”

Đồng Trân làm bộ đứng dậy, lại bị Văn Xương đè xuống.

“Thân thể bà không tốt, đứng lên làm cái gì, ngồi nói với bà ta.”

Đồng Trân bắt đầu đi liếc mắt nhìn ông ta một cái, sau đó nói: “Lưu tiểu thư, tôi biết Tư Tư không thể tách rời bà, bà cũng không thể tách rời Tư Tư, nếu không bà liền ở lại Văn gia đi?”

Lưu Tinh có chút kinh ngạc nhìn về phía bà ta, trong lòng không khỏi hy vọng.

“Thật sự?”

Đồng Trân nói: “Thật sự, tôi biết bà với Tư Tư khó tách rời bởi vì bà, bà chăm sóc tốt cho A Xương nhiều năm như vậy, tôi còn muốn cảm ơn bà, điều do thân thể này của tôi liên lụy A Xương.”

Văn Xương nhú mày, không hờn giận nói: “Trân nhi, bà nói cái gì vậy, chúng ta từ trung học đã ở bên nhau, nếu không phải tại cha tôi không đồng ý, căn bản không có chuyện Mục Lệ, thân thể bà không tốt cũng là do cứu tôi, về sau lại sinh non nhiều lần, tôi biết bà muốn chăm sóc tôi, nhưng tôi càng muốn chăm sóc bà hơn, Trân nhi, bà là người tôi yêu, giữa chúng ta còn cần phân chia sao?”

Mặt Lưu Tinh không biểu cảm, nhưng trong lòng lại hung hăng mắng Đồng Trân, hóa ra là vì thể hiện mặt tốt trước mặt Văn Xương sao? Quả nhiên là bản thân đã coi thường bà ta, so với mình còn Bạch liên hoa hơn, sao không đi câu một tên Trích Tiên, sao lại đi tranh giành Văn Xương với bà!

Đồng Trân vẻ mặt cảm động, “A Xương, tôi biết ông yêu tôi, nhiều năm như vậy, tôi cũng không dễ dàng gì bảo vệ Hoài Hoài, thân thể lại bị tổn thương không thể có con, A Xương, tôi như vậy, sao có thể xứng làm nữ chủ nhân Văn gia được.”

Đúng vậy! Bà ta như vậy, nên an ổn ở sau làm tiểu tam, nữ chủ nhân cứ để bà làm đi!

Nhưng mà suy nghĩ kỳ lạ của Lưu Tinh không có cách trở thành hiện thực.

Văn Xương lắc lắc đầu, nói: “Trân Nhi, từ ngày tôi gặp được bà đến giờ, tôi liền nhận định bà, là người vợ duy nhất của tôi, Trân nhi, bà phải tin tưởng tôi, tôi nhất định sẽ chữa khỏi cho bà.”

“A Xương...”

“Trân Nhi...”

Hai người thâm tình ở một chỗ.

Lưu Tinh không cam lòng cứ như vậy mà bỏ qua cơ hội này, phải biết rằng, muốn bước vào Văn gia, chỉ có thể tìm cơ hội kéo Đồng Trân kia xuống, thân thể bà ta rách nát như vậy, nói không chừng đến một ngày nào đó liền đi đời nhà ma, như vậy Văn Xương sẽ nhìn thấy mình rất tốt, Văn Hoài còn nhỏ, chỉ cần mình đối tốt với nó, khẳng định bản thân sẽ lên được vị trí nữ chủ nhân Văn gia!

Bà càng nghĩ càng thấy kế hoạch này khả thi, “Cái này, vị tiểu thư này, lời cô nói vừa rồi có nghĩa sao?”

Mặt Đồng Trân có chút đỏ từ trong lòng Văn Xương ngẩng đầu lên, thật sự nói: “Đương nhiên có nghĩa, Lưu tiểu thư, tôi thật tâm muốn giữ bà lại.”

Lưu Tinh ra vẻ khó xử liếc mắt nhìn Văn Xương một cái, “Nhưng mà...”

Văn Xương: “Muốn giữ lại liền giữ lại, tôi không ý kiến.”

Ông ta thật sự không sao cả, ít nhiều người với ông mà nói không có gì sai biệt, chẳng qua là đem người hầu ở lại.

Cứ như vậy, Lưu Tinh không có bất kì danh phận nào được ở lại.

Tầng mười sáu tòa Phong Thụy.

Tôn Đức mở hời ướt đầm từ trong thang máy đi tới, sau đó hướng về phía Hứa Tịnh nói: “Nước, nước, cho tôi ít nước!”

Hứa Tịnh vội vàng rót chén nước cho ông.

“Ừng ực, ừng ực.”

“Ha, sống lại rồi.”

Đặt cốc nước xuống, Tôn Đức cuối cùng cũng cảm thấy bản thân tốt hơn rất nhiều.

Hứa Tịnh hỏi: “Đạo diễn Tôn, ông cần thêm một cốc nữa không?”

Tôn Đức lắc lắc đầu, hỏi: “Khuyh Thành đâu?”

Hứa Tịnh: “Khuyh Thành còn chưa đến, nhưng mà cô ấy rất nhanh sẽ đến thôi.”

Cô nhìn hướng về người ở trong phòng nước, Đồng Ôn Luân đang ngồi một góc cúi đầu ăn.

Tôn Đức theo tầm mắt nhìn tới, hỏi: “Ai vậy?”

Hứa Tịnh không quá khẳng định nói: “Chắc là Khuyh Thành tìm tới.”

Tôn Đức vừa nghe xong, tò mò tiến lên, a, trên đầu magn cái gì vậy, đầu dưa hấu? Được rồi, kính kia sao có thể dày như vậy?

Bởi vì Đồng Ôn Luân cầm cúi ăn mì, Tôn Đức không nhìn rõ mặt của anh ta, cuối cùng, ông ngồi vào bên cạnh anh ta, xem anh ăn xong có thể ngẩng đầu lên nhìn mình hay không.

Ai ngờ, Đồng Ôn Luân ăn một bát lại một bát, cứ thế không hề ngừng đầu.

Sau khi Mặc Khuyh Thành tới công ty, nhìn trước cửa phòng trà nước đầy áp người.

“Mọi người vây quanh ở đây làm cái gì thế?” Mặc Khuyh Thành đi lên phía trước hỏi.

Lê An An là người kích động đầu tiên, “Khuyh Thành, người ở bên trong là cậu tìm tới sao?”

“Người? Ai?”

“Là cái người đầu dưa hấu đó!”

Lê An An vừa nói, Mặc Khuyh Thành mới nhớ tới hôm nay hình như gọi Đồng Ôn Luân tới ký hợp đồng.

“Anh ta đến đây? Vậy làm sao?”

Lê An An chỉ chỉ phòng trà nước, “A, anh ta ăn mì ở trong đó, mình nói Khuyh Thành này, cậu đến đâu tìm được quái thai vậy, nhìn anh ta gầy gò như vậy, ăn nhiều như vậy tới cùng là đi đâu mất?”

Mặc Khuyh Thành đi vào bên trong, “Anh ta một lần có thể ăn mười bát mì sợi.”

Lê An An cả kinh cảm cũng rớt xuống đất rồi, mười bát? Ông trời ơi!

“Ôn Luân, anh ăn no chưa?”

Thanh âm quen thuộc vang lên, Đồng Ôn Luân dừng lại, sau đó anh lắc lắc đầu rất nhẹ.

Mặc Khuyh Thành vỗ trán, “Vậy anh mau ăn đi.”

Cứ như vậy, Đồng Ôn Luân lại bắt đầu ăn.

Mãi đến khi hết sạch mười bát mì, cuối cùng anh ta cũng nấc cục.

“Nấc.”

“No rồi?”

Đồng Ôn Luân gật gù đầu.

“Chúng ta tới văn phòng đi.” Sau đó hướng Hứa Tịnh nói: “Cậu xử lý chỗ này một chút, vất vả rồi.”

Mọi người cứng nhắc nhìn Đồng Ôn Luân từ từ đi theo sau Mặc Khuyh Thành.

“Các cậu nói, anh ta thật sự là người tài Khuyh Thành tìm về sao?” Cam Triết hỏi.

Anh tận mắt mười bát mì kia đến cả nước mì cũng không còn vào trong bụng Đồng Ôn Luân.

Tổng Tiểu Bảo khẳng định nói: “Xem tư thế kia, là như thế không sai đi.” Sau đó nhìn về phía Lê An An cách đó không xa, anh nói: “Xem ra tiền thức ăn của chúng ta mỗi ngày tăng gấp đôi rồi!”

Thời điểm Lê An An nhìn về phía anh nói lời này ánh mắt lại vẫn nhìn về phía mình, không vui nói: “Này, Tổng Tiểu Bảo, ánh mắt cậu có ý gì, thế nào, nhìn thấy một người có thể ăn hơn cậu, nhất thời cảm thấy bản thân cực kì không có vị đàn ông đúng không?”

Tổng Tiểu Bảo cổ quái nhìn thoáng qua, nói: “Không, mình cảm thấy được cậu với anh ta là cùng một loại người.”

Lê An An ưỡn ngực, “Tất nhiên, lão nương cũng là người có tài hoa như anh ta, không giống phàm phu tục tử các cậu có thể so sánh được.”

Cam Triết nói thẳng: “Đó là đương nhiên, chúng ta làm sao có thể đánh đồng với các người được, tiền cơm một ngày của chúng ta đều ít hơn so với một trận của các người, quả thực chính là trực tiếp lấy tiền ném cho người khác.”

Lê An An vừa nghe xong, hai mắt mở to, mở miệng nói, “Các cậu đây là đang chửi xỏ mình có thể ăn có phải hay không, xem chiêu!”

Bọn hắn vừa chạy vừa châm chọc, vòng vèo bên trong, cực kì rõ ràng nói trắng ra là nói cô là thùng cơm!

Văn phòng.

Mặc Khuynh Thành bày ra một phần văn kiện trên bàn, “Anh xem trong này xem thế nào, nếu là chỗ nào không được anh cứ nói với tôi, chúng ta thương lượng lại.”

Đồng Ôn Văn không có mở văn kiện ra, mà là nhỏ giọng nói: “Cơm tháng sao?”

“Được.”

“Bao vật tư không?”

“Được.”

“A...”

Đồng Ôn Luân cầm lấy bút, trực tiếp ký tên mình lên trang giấy cuối cùng.

Mặc Khuynh Thành sùng sốt, sau đó bật cười, quả nhiên yêu cầu của Đồng Ôn Luân chỉ đơn giản như vậy.

Tôn Đức cổ quái hỏi: “Vị Đồng tiên sinh này, yêu cầu của cậu chỉ có thế?”

“...” Tay Đồng Ôn Luân run lên, đầu càng cúi thấp.

Tôn Đức tuyệt không nổi giận, đều nói tính tình người tài đều rất cổ quái, nếu Mặc Khuynh Thành nói năng lực của anh ta rất mạnh, thì tích cách này trái lại bản thân có thể tiếp thụ.

“Đồng tiên sinh, tôi cảm thấy cậu vẫn nên xem lại một chút, đến lúc đó nếu thực có vấn đề gì, chúng ta cũng có thể bàn lại phải không?”

“...” Vẫn không nói gì như cũ.

Tôn Đức chưa từ bỏ ý định hỏi: “Đồng tiên sinh, cậu có xem qua tác phẩm của tôi chưa, cậu cảm thấy thế nào? Có cần chỉnh sửa chỗ nào hay không?”

“... Không thấy.”

Tôn Đức không biết chính mình nên vui hay buồn, hỏi nhiều vấn đề như vậy, rất không dễ dàng mới nghe được hai chữ là không thấy, được rồi, ông nên cảm thấy vui vẻ, dù sao anh ta vẫn trả lời mình không phải sao?

Ông an ủi chính mình như vậy, không nghĩ tới Mặc Khuynh Thành trực tiếp nở nụ cười.

“Ha ha.”

Đồng Ôn Luân vô tội nhìn cô: “Bà chủ, cô cười cái gì?”

“Cười anh đáng yêu đó!”

“Oanh.”

Đồng Ôn Luân đỏ mặt, Tôn Đức biến thành tiểu hắc nhân rồi.

Nội tâm Tôn Đức cảm giác tan vỡ, cứ phải phân biệt đối xử vậy sao, bản thân vừa mới không dễ dàng gì an ủi chính mình, vậy mà một giây sau liền phá

vỡ mộng tưởng, vừa rồi hỏi mãi mới nói ra được hai chữ, vậy mà Mặc Khuynh Thành cười một cái, người này liền nói ra sáu chữ!

Đừng xem thường sáu chữ, nó gấp ba lần hai chữ kia!

Tôn Đức ở bên cạnh lấp bắp, Đồng Ôn Luân lấy lấy ra một xấp giấy trong túi áo.

“Bà chủ, đây là vật tư tôi cần.”

Trong lòng Mặc Khuynh Thành có một tia bất an, cô tiếp nhận tập giấy, từ từ mở ra, vừa vắn liền liếc mắt một cái, cô liền cảm giác toàn bộ thế giới đều đảo ngã.

“Đồng Ôn Luân, anh nói cho tôi biết, vì sao cần nhiều vật tư như vậy?”

Đồng Ôn Luân nói: “Bà chủ, đây đều là vật tư cơ sở.”

Chỉ là cơ sở, cơ sở, mới! Cơ! Sở!

Mặc Khuynh Thành cảm giác mới bằng này cô đã không chịu nổi rồi, bảo sao trường học muốn hạn chế không cho anh ta sử dụng phòng máy, hóa ra chút tài liệu trong mắt mình như vậy mà cần 20 vạn! Mà chỉ mới là cơ sở thôi!

Nhưng mà Đồng Ôn Luân không hề nhìn sắc mặt, anh ta lại lấy ra một chồng giấy, “Đây mới đặc biệt.”

“Đây là quý nhất, nhưng mà không cần nhiều lắm.”

“Bà chủ, như vậy đủ rồi.”

Đem toàn bộ giấy đưa ra, trên mặt anh ta lộ ra vẻ xấu hổ.

Trong lòng Mặc Khuynh Thành trực tiếp châm chọc, anh thẹn thùng cái gì, nhiều như vậy mà anh nháy mắt lấy ra, xứng đáng bị trường học cho vào danh sách cấm, nếu cô biết như vậy, cho dù anh ta là thiên tài, bản thân cũng sẽ không tìm tới, trực tiếp tiêu nhiều tiền như vậy, cho dù bọn họ không thiếu tiền nhưng cũng rất đau lòng, càng huống hồ để Lê An An với Tống Tiểu Bảo biết, có thể trực tiếp coi anh là thịt Đường Tăng mà bán đi!

Đồng Ôn Luân thấy cô này giờ không nói gì, hỏi: “Bà chủ, cô làm sao vậy?”

“Tôi không sao.” Mặc Khuynh Thành nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tôn Đức nhìn thấy, vui sướng khi thấy người gặp họa.

Xem đi xem đi, đây là báo ứng! Vừa rồi ai đó cười ông, hiện giờ thì hay rồi, kinh ngạc chưa, khó chịu chưa, trong lòng chảy máu, ha ha ha ha...

“Đạo diễn Tôn, người có vẻ cực kì vui vẻ?”

“A...”

Nụ cười trên mặt đạo diễn Tôn lập tức cứng đờ, tiếp theo cười nịnh nói: “Khuynh Thành, không phải là ta đang cao hứng cho cháu sao, cháu xem, cháu thu nhận được Đại tướng nổi danh, sau này công ty khẳng định càng ngày càng mạnh!”

Là mạnh đến mức chỉ còn một cái xác khô thôi!

Mặc Khuynh Thành chẳng muốn châm chọc, trực tiếp đem tập giấy thật dày cho vào hồ sơ, mắt không thấy tâm không phiền, chuyện nhỏ này để cho bọn người Tống Tiểu Bảo phiền não đi.

Mặc Khuynh Thành trở về chủ đề chính, hỏi: “Đạo diễn Tôn, ông tìm những người khác thế nào rồi?”

Tôn Đức cười khò nói: “Nào có dễ dàng tìm như vậy, huống hồ ta lại không có thanh danh gì, bọn họ ai muốn tin tưởng ta.”

“Bên Đạo diễn Từ thì sao?”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp dẫn qua, cô sẽ không nói cái gì về sau nhất định tốt, nhất định làm cho mọi người biết đến, cô không biết là những lời này sẽ đã kích Tôn Đức, cô tin tưởng sự thật có thể đánh thẳng mặt mọi người, tin tưởng người cố gắng đi lên, nhất định có thể lên đến đỉnh cao.

“Lão từ đến đây!” Tôn Đức còn chưa nói, Từ Lập liền từ cửa đi vào.

Mặc Khuynh Thành nói: “Vừa lúc đạo diễn Từ tới đây, vậy ngài nói xem ngài đã tìm được ai rồi?”

Từ Lập nói: “Lão từ tìm rất nhiều người, ngay cả đoàn ngự dụng tôi cũng đều tìm ra rồi, bọn họ có người nguyện ý, có người không muốn, nhiều người

tính tiếp, còn thiếu một chút.”

Tôn Đức: “Còn thiếu cái gì?” Sắc mặt Từ Lập có phần trầm trọng, “Còn thiếu bên âm thanh, bên kỹ thuật 3D với bên máy móc.”

“Máy móc có rồi.”

Từ Lập sùng sốt một phen, “Có?”

Tôn Đức nhìn về phía Đồng Ôn Luân ngồi một bên không nói gì.

Lúc này Từ Lập mới chú ý đến trên sofa còn có một người nữa, “Chắc không phải là anh ta chứ?”

Ông có chút không tin tưởng bên máy móc thật sự là một đầu dura hấu.

Mặc Khuynh Thành nói: “Là anh ta, cháu dám khẳng định anh ta rất lợi hại, có bao nhiêu lợi hại, đến lúc đó liền biết.”

Từ Lập nghe cô nói như vậy, “Được rồi, vậy thầy âm thanh với thầy kỹ thuật 3D thì làm sao bây giờ.”

Đồng Ôn Luân này giờ không nói gì liền nói: “Tôi có quen.”

Ba người đồng loạt nhìn anh ta, anh ta đầy khăn trương, lấp bắp nói: “Đúng, là người bên lý.”

Mặc Khuynh Thành nói: “Vậy anh giúp chúng tôi liên hệ một chút, tốt nhất là có tác phẩm.”

Đồng Ôn Luân gật gật đầu.

Từ Lập chọn nhìn chọn người không sai biệt lắm, mới trầm tĩnh lại.

“Hiện giờ còn thiếu diễn viên, Khuynh Thành, cháu có ý kiến gì không?”

Mặc Khuynh Thành suy nghĩ xuống, nói: ‘Diễn viên cháu đã chọn ra được mấy người, diễn viên Ngụy Viễn với Khuru Đồng, cháu cảm thấy được chị Giai với Tinh Triết cũng được.’

Từ Lập gật gật đầu, “Bọn họ là không sai, nhưng chi phí cũng không thấp đâu.”

“Chi phí không là vấn đề, đây là bộ điện ảnh đầu tiên của công ty, có thể chậm một chút, nhưng mà chất lượng nhất định phải tốt.”

Bọn họ nghe nói như thế, cũng yên tâm lớn mật nói: “Khuynh Thành, cháu yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ làm thật tốt.”

“Cốc cốc cốc.”

Lúc này, Ban Hữu gõ cửa tiến vào.

“Bà chủ.”

“Ban Hữu, có việc gì sao?”

Ban Hữu cầm laptop, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bà chủ, hôm nay tôi nhận được một lá thư đe dọa.”

Thư đe dọa?

Sắc mặt Tôn Đức trắng nhợt!

Mặc Khuynh Thành nhận máy tính, trên mặt rõ ràng biểu hiện: Đây là Mặc Khuynh Thành đúng không, nếu còn muốn ở trong làng giải trí này, còn muốn ở lại Đế Đô này, tốt nhất đừng có tiếp nhận bất cứ chức vụ nào liên quan đến việc của Tôn Đức.

Lông mi cô khẽ chớp, lại nhìn đến sắc mặt tái nhợt của Tôn Đức, xem ra đây là người kia tìm đến đây.

Tôn Đức giống như bị đánh, miệng không ngừng nhắc tới: “Hắn ta lại tìm đến đây, lại tới nữa, lần này khẳng định là ta xong thật rồi.”

Từ Lập nói: “Tôn Đức, ông đừng vội, chuyện còn chưa tới nông nỗi kia, chỉ là một lá thư đe dọa, không có gì đáng ngại.”

Tôn Đức lập tức phản bác, “Từ Lập, ông không hiểu, mỗi lần hắn ta đều gửi tới một bức thư đe dọa, về sau không nghe mà cứ tiếp tục quấy rối mãi, mãi đến không còn khả năng làm tiếp mới thôi.”

Mặc Khuynh Thành nói: “Có lợi hại như vậy sao? Ngược lại cháu muốn xem thử, ai có thể để cho cháu không sống nổi ở Đế Đô.”

Tôn Đức nói: “Khuynh Thành, ta biết ý tốt của cháu, nhưng mà ta thật sự không thể hại hai người, hay là thôi đi, vốn là không có hy vọng gì, ta còn thành

thành thật thật rồi khỏi Để Đồ rồi.”

Mặc Khuynh Thành ngăn cản ông, “Đạo diễn Tôn, ông nên tin tưởng cháu, huống hồ người khác đều đã uy hiếp cháu như vậy, cho dù người đi tới, cháu cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Nói xong, cô quay đầu nhìn về phía Ban Hữu, “Anh xuống tìm Vệ Bình, để cho anh ấy tra ra xem bức thư này từ đâu gửi tới. Còn có, đừng cho Dân biết.”

“Biết rõ.”

Ban Hữu rời khỏi, Mặc Khuynh Thành an ủi: “Đạo diễn Từ, người thật sự không cần lo lắng như thế, từ ngày chúng ta hợp tác, ngày này nhất định sẽ tới.”

Tôn Đức gật gù đầu, “Ta biết, nhưng mà ta còn ôm một tia hy vọng xa vời, hy vọng xa vời hẳn ta không chú ý tới ta nữa, như vậy đợi đến khi tác phẩm của ta xuất hiện, hẳn ta cũng không còn cách nào khác.”

Từ Lập nói: “Tôn Đức, ông nghĩ như vậy liền không đúng rồi, ông ngắm lại xem, nếu đã quay xong, xảy ra chuyện như vậy, mới gọi là phiền toái.”

Tôn Đức suy nghĩ như vậy, cũng phải, sớm tới muộn tới dù sao cũng phải tới, thế thì cứ xuất hiện vào lúc chưa bắt đầu hơn, cho dù thật sự đầu không lại, tổn thất cũng sẽ không quá lớn.

“Nắc.”

Một tiếng rắc cục triệt để phá tan không khí bí quan.

Ba người nhìn chăm chăm vào Đồng Ôn Luân.

“Đói bụng.”

Anh ta trực tiếp nhìn về phía Mặc Khuynh Thành.

Khóe miệng Mặc Khuynh Thành giật giật, lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho ông chủ tiệm cơm.

“Xin chào, mười tô mì, đúng, Ôn Luân muốn, vẫn là địa chỉ cũ, vất vả rồi.”

Cúp điện thoại, Mặc Khuynh Thành trực tiếp lôi kéo mọi người thảo luận công việc diễn viên.

Đồng Ôn Luân bị xem nhẹ cũng bất giác được ủy khuất, ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sofa, chờ mười tô mì nóng hổi đến.

Nhưng mà ba người vây tại một chỗ lại là thảo luận về chuyện của anh ta.

Từ Lập cho hai người một ánh mắt: [Đây là từ đâu tìm được tiểu gia hỏa này, đã vậy còn nhanh đói bụng.]

Tôn Đức: [Hỏi cô ấy, người cô ấy tìm.]

Ánh mắt Mặc Khuynh Thành bắt đầu đờ: [Cháu chỉ là nghe nói anh ta là thiên tài ban máy móc của Đại học khoa học kỹ thuật Để Đồ, không nghĩ tới anh ta lại ăn khỏe vậy.]

Tôn Đức tiếp tục đâm thêm một nhát: [Không chỉ vậy, cô ấy còn đáp ứng cung cấp vật tư miễn phí.]

“Cái gì?” Từ Lập đứng thẳng lên kêu một tiếng.

“Hừ!” Tôn Đức vội vàng che miệng của ông, lại vẫn chột dạ liếc mắt nhìn Đồng Ôn Luân một cái.

May mà, anh ta đối với chuyện bên ngoài không mẫn cảm lắm.

Từ Lập hung ác nhìn về phía Mặc Khuynh Thành: [Khuynh Thành, cháu là người nhiều tiền đi.]

Mặc Khuynh Thành âm ỉ: [Cháu nào có biết còn đắt như vậy, hiện giờ anh ta cũng đã ký tên, cháu còn có thể làm sao!]

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 1: An thành nên minh

Edit:windy

Bên ngoài trời quang đãng, Văn gia là đang mưa sa gió gặt.

“Bốp.”

“A!”

“Mẹ, mẹ không có chuyện gì vậy!”

“Trần nhi, bà không bị bỏng chỗ nào chứ?”

Văn Tư Tư nâng Lưu Tinh trực tiếp ngã vào mảnh thủy tinh vỡ, lại nhìn Đồng Trân được Văn Xương nâng dậy.

Về mặt Đồng Trân trắng xanh, “A Xương, tôi không sao, chỉ là chị Lưu chị ấy...”

Văn Xương nhìn về phía Lưu Tinh, chán ghét nói: “Lưu Tinh, cho bà ở lại là nhìn bà thương cảm, không phải là cho bà có cơ hội tổn thương Trần nhi!”

Lưu Tinh không để ý đau đớn trên người, nói: “Văn Xương, sao ông không hỏi rõ xem chuyện gì xảy ra, tôi cái gì cũng chưa có làm!”

“Cái gì cũng không làm? A, thật là như bà nói thế sao chén canh kia lại không còn!”

Lưu Tinh âm ức nói: “Kia là do có người ngáng chân tôi!”

Văn Xương hoàn toàn không tin lời của bà nói, cười khẩy: “Lưu Tinh, bà cả ngày nói hươu nói vượn, ở đây có vài người chúng ta, chẳng lẽ bà nói là Trần nhi ngáng bà? Tôi nói cho bà biết, cũng bởi vì có người mẹ như vậy, Tư Tư mới học điều xấu!”

Lưu Tinh nói: “Văn Xương, sao ông có thể nói tôi như vậy! Tôi nhịn đắng nuốt cay nuôi dưỡng Tư Tư, kết quả ông không nói một lời hay nào, vậy mà con nói nó học cái xấu là vì tôi? Văn Xương, ông còn có lương tâm không!”

Về mặt Đồng Trân cũng không ủng hộ nói: “A Xương, ông sao lại nói chị Lưu như vậy, chị ấy nuôi Tư Tư lớn như vậy, đã cực kì không dễ dàng rồi, có lẽ chị ấy đôi khi có lúc sai trái, nhưng mà cũng không thể nói Tư Tư học cái xấu được.”

Lưu Tinh nghe xong, trong lòng liền cười nhạo, lời này của bà ta không chỉ lấy lòng Văn Tư Tư, trọng điểm vẫn là nói với Văn Xương, bản thân chỉ là không cẩn thận biểu lộ ra mặt không tốt thôi.

A, đây chính là nữ thần trong cảm nhận của Văn Xương sao, chỉ là, cũng phải phối hợp với bà ta, cấu kết với nhau làm việc xấu.

Văn Xương nói: “Trần nhi, bà thật là quá tốt, người như thế nếu là không dạy dỗ, khẳng định lại “Không cẩn thận” đem nước canh đổ lên trên người bà rồi!”

Đồng Trân nói: “A Xương, chị Lưu thật sự không phải cố ý, là tôi không cẩn thận làm vương chị ấy.”

Văn Xương: “Trần nhi, bà không cần nói dối thay bà ta.”

Văn Tư Tư nghe không vô, nói: “Cha, sao cha không tin lời mẹ con nói!” Sau đó nói với Đồng Trân: “Đều là do bà, nếu không tại vì bà, một nhà ba người chúng tôi đã cùng nhau sống hòa thuận rồi.”

“Bốp.”

Một bàn tay của Văn Xương đánh thẳng vào mặt Văn Xương Xương.

Lưu Tinh vội vàng kéo Văn Tư Tư lại, nhìn vết tay hồng hồng trên mặt cô ta, phát điên quát lên: “Văn Xương, cái đồ đáng chết này, dám đánh Tư Tư!”

Văn Xương trào phúng nói: “Tôi dạy dỗ con gái của tôi mắc mớ gì đến bà, nó thế mà nói năng lỗ mãng với mẹ của mình, chẳng lẽ không nên dạy dỗ?”

Mẹ?

Lưu Tinh nói: “Văn Xương, mẹ của nó chỉ có tôi, Lưu Tinh! Đồng Trân đâu có tư cách để Tư Tư gọi bà ta là mẹ!”

Văn Xương lạnh lùng nói: “Chỉ bằng Trần nhi là nữ chủ nhân Văn gia, chỉ bằng Tư Tư là người của Văn gia!”

“Oanh!”

Lưu Tinh lùi về phía sau vài bước, đứng vậy, Văn Xương nói không sai, Tư Tư là người của Văn gia, nhưng cô ấy là chính bà mang thai mười tháng, đau khổ cay đắng sinh hạ ra, từ khi còn trẻ thơ tới lúc thành đại cô nương duyên dáng yêu kiều sắp đính hôn, bà tiêu tốn bao nhiêu tinh lực với tâm huyết, kết

quả, cuối cùng lại không phải là nữ chủ nhân Văn gia, lại đến cả người con gái duy nhất, hy vọng duy nhất cũng cướp mất sao!

Văn Tư Tư nói: “Cha, con chỉ có một người mẹ, người phụ nữ kia con tuyệt đối không gọi!”

Văn Xương: “Được, con không gọi liền mang theo người mẹ này rời khỏi Văn gia!”

Hai người trọn to hai mắt, Văn Xương đã vậy còn quá vô tình, đây là đến cả con gái cũng không cần rồi hả? Văn lại nói, sau khi có con trai, Văn Tư Tư đã không còn quan trọng nữa rồi hả?

Mặc kệ là loại khả năng nào, đối với bọn họ mà nói, cho dù Tô Thụy vui vẻ cưới mình, Tô gia cũng tuyệt đối không đồng ý, cần phải để bản thân gọi Đồng Trân là mẹ, cô ta tuyệt đối không làm được.

Lưu Tinh nhìn Văn Tư Tư trong thế khó xử, trong lòng dâng lên chút ám áp, đây chính là con gái mình nuôi dưỡng nhiều năm, ít nhất trong lòng cô ta có mình, sẽ suy nghĩ vì chính mình, như vậy là đủ rồi.

Lưu Tinh nói: “Tôi sẽ rời khỏi, từ nay về sau sẽ không dính líu tới ông nữa, nhưng mà có một điều tôi không nhường nhịn, Tư Tư là con gái của tôi, cả đời này đều vậy, tôi cũng sẽ không cho phép người khác làm mẹ nó.”

Văn Xương không hề nghĩ ngợi cự tuyệt: “Điều đó không có khả năng, Trân nhi là nữ chủ nhân Văn gia, nếu Tư Tư không gọi mẹ, vậy để cho người bên ngoài thấy con bé thế nào đi!”

Lưu Tinh cười nhạt một tiếng, “Đôi đũa thế nào tôi mặc kệ, cô ta là thịt trong lòng ông, Tư Tư cũng là cốt nhục của tôi, nếu là ông không đồng ý, liền náo loạn cho mọi người đều biết, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho ông, xem lựa chọn của chính ông vậy.”

Văn Xương neho ánh mắt lại, “Lưu Tinh, lá gan bà lớn lắm, dám uy hiếp tôi!”

Lưu Tinh ngẩng cằm lên, “Hiện tại tôi chỉ còn mỗi Tư Tư, nếu ông muốn cướp con bé đi, ông sẽ thấy được tôi như thế nào?”

Đồng Trân khuyên nhủ: “A Xương, ông đừng khó xử hai người họ, hướng hồ chị Lưu không phải cố ý, ông để cho Tư Tư gọi tôi là mẹ, tôi đều cảm thấy được bản thân không chịu nổi, đây không phải cảm giác giống như bảo Hoài Hoài gọi người khác là mẹ sao?”

Văn Xương suy nghĩ, nói: “Được rồi, tôi không ép Tư Tư nữa, nhưng mà ít nhất nên có cách gọi khác.”

Văn Tư Tư muốn từ chối, lại bị Lưu Tinh không ngừng trao đổi ánh mắt, sau cùng cứng rắn nói: “Đi.”

Đồng Trân cười nói: “Tư Tư ngoan.”

Bà ta còn nói: “A Xương, ông cùng đừng để chị Lưu rời đi, tôi cảm thấy mấy người chúng ta sống với nhau rất tốt.”

Lưu Tinh châm biếm cười nói: “Không cần, chỗ tốt như này vẫn là để cho các người ở đi, tôi là một người bình thường, không thích hợp ở trong biệt thự này.”

Văn Tư Tư trong mắt nén lệ, lại cố nén không cho rơi xuống.

Cô ta không biết vì sao sau khi từ Tô gia trở về mọi chuyện lại thành như vậy, cuộc sống tốt đẹp vốn có đâu? Vì sao lại biến thành như vậy.

Đúng, không sai, hiện tại mình đã là Văn gia đại tiểu thư, nhưng cô ta không có cách nào hưởng thụ được sao trăng mây quanh, Văn gia nữ chủ nhân đáng lẽ phải là mẹ, vì sao đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ khác đến đoạt đi toàn bộ vị trí vốn thuộc về mẹ con bọn họ! Vì sao ông trời lại không công bằng như vậy, bản thân chưa làm sai bất cứ điều gì, vì sao không thực hiện nguyện vọng của cô ta, chẳng lẽ đời này đều phải đứng dưới Mặc Khuynh Thành sao!

Cô ta không cam lòng, lại cái gì cũng không thể làm được, Lưu Tinh phải rời khỏi, Văn gia chỉ còn một mình cô ta, Văn Xương không thể tin tưởng, Đồng Trân càng không thể tin tưởng, cô ta giống như ký sinh trùng ở Văn gia, mỗi ngày kéo dài hơi tàn.

Văn Tư Tư, mày phải nhẫn nại, Tô Thụy đồng ý cưới mình, chỉ cần mình trở thành nữ chủ nhân Tô gia, liền có hy vọng đoạt lại toàn bộ mọi thứ vốn thuộc về hai mẹ con họ!

Văn Xương, chờ đấy!

Ông ta cho mình ít nhiều yêu thương, liền cho mình ít nhiều đau xót, cô ta tuyệt đối sẽ không quên ngày này, sẽ không quên những người này mang đến khuất nhục cho mình!

Lưu Tinh không ngừng vuốt ve hai má Văn Tư Tư, nói: “Tư Tư, chịu khó ở lại Văn gia, chờ Tô Thụy cưới con về nhà.”

Văn Tư Tư gật gật đầu, “Mẹ, con biết rồi, con sẽ ngoan ngoãn.” Ngoan ngoãn thôn tính toàn bộ nơi này.

Lưu Tinh lau nước mắt ở khóe mắt, mặt không biến sắc nhìn về phía bọn người Văn Xương, nói: “Văn Xương, tôi theo ông mười mấy năm, không nghĩ tới ông lại vô tình như vậy, nếu lúc trước sớm biết ông đã có người thương, Lưu Tinh tôi cho dù chết cũng sẽ không yêu ông.”

Nói xong, quyết tuyệt xoay người rời đi.

Văn Xương giật mình ngậy người nhìn bóng lưng của bà ta, giống như nhớ tới vui vẻ ngày xưa sống bên nhau, nội tâm không khỏi phức tạp.

Ông đối với Lưu Tinh không phải không có cảm tình, chỉ là tương đối mà nói, ông càng yêu Đồng Trân hơn, Đồng Trân đã là một phần không thể thiếu trong đời, còn có Văn Hoài, đứa con trai chính mình vẫn mong chờ, khi nó còn nhỏ được ôm từ phòng giải phẫu đi ra, ông cảm tạ Đồng Trân không để ý tới phản đối của mình mà sinh con ra. Khi hộ sĩ đưa bà ta ra, sắc mặt tái nhợt nhìn bà không một tiếng động nào, ông sợ hãi thăm dò hơi thở của bà ta, bà còn sống, nhưng bác sĩ nói, thân thể của bà đã bị tổn hao nghiêm trọng, về sau không thể mang thai nữa.

Kỳ thật bà ta không thể có con cái, từ sau khi bà ta cắn một nhát dao cho mình, bà ta đã bị bác sĩ phán là mang thai rất khó, ngay từ đầu ông còn chưa tin, nhưng mấy lần mang thai, rồi sinh non, ông đã không còn hy vọng gì nữa.

Ông tự nói mình, Văn Xương, thỏa mãn đi, ít nhất người mày yêu vẫn còn bên cạnh mày, có con hay không thật sự quan trọng sao?

Nhưng mà thân thể Đồng Trân mỗi ngày một xấu đi, càng về sau thậm chí không thể làm chút chuyện đó, ông là đàn ông, ông có nhu cầu của mình, cho nên ông vẫn ở bên ngoài tìm rất nhiều phụ nữ, bao gồm cả bạn giường cố định là Lưu Tinh.

Không sai, trong mắt ông, Lưu Tinh chỉ có thể xem là bạn tình cố định, chỉ là đối tượng để ông thỏa mãn dục vọng thôi, nhưng mà sự hiền lương của bà ta, khéo hiểu lòng người, không một tắc lại muốn tiến một thước, làm cho bản thân cực kỳ hài lòng với người bạn tình này, ông cũng vui ý cho bà một chút tình cảm, hoặc là cùng bà sắm vai một đôi vợ chồng bình thường, thường xuyên bỏ ra chút thời gian đi đến thăm hai mẹ con bọn họ.

Nhưng mà bạn tình chỉ có thể là bạn tình, ông cho phép bà ta sinh con dưỡng cái, nhưng tuyệt không cho phép bà ta tranh đoạt vị trí nữ chủ nhân Văn gia thuộc về Đồng Trân.

Đồng Trân nhìn Văn Xương vẻ mặt đang nhớ lại chuyện cũ, trong mắt hiện lên một chút ngoan độc.

Lưu Tinh rời đi vẫn còn cho bà vào bấy, thế nào, muốn dùng loại phương pháp này làm cho Văn Xương không quên được bà sao? A, thật sự là có ý nghĩ kì lạ nha!

Làm bạn lâu nhất với Văn Xương chính là mình, bản thân cũng hiểu ông ta nhất. Ông ta không phải là kiểu người chung tình, cũng không phải là người trong lòng chỉ có một người yêu.

Ông ta có dã tâm của mình, tuy năm đó Văn Chấn bắt ép ông ta cưới Mục Lệ, nhưng vẫn không thể vứt đi dã tâm của ông, chỉ là ông ta không thể ngờ, Mục Lệ là người mạnh mẽ trong mắt không chấp nhận có hạt cát.

Vì sao chỉ một buổi tối mà Mục Lệ liền mang thai hả? Đó là bởi vì Văn Xương lén lút cho cho vào rượu thuốc tăng khả năng mang thai.

Qua đêm đó, Mục Lệ mang thai theo dự kiến, về sau thành công có Văn Cẩm, đây cũng chính là lí do mà sau này dù bà ta có phát hiện ra Văn Xương ở bên ngoài có phụ nữ khác cũng không ly hôn.

Phụ nữ, là người ngu ngốc nhất trên thế giới này, bọn họ có thể vì yêu dâng toàn bộ ra, cũng có thể vì đứa con mà chịu đựng toàn bộ.

Đồng Trân lại bỏ lại tất cả suy nghĩ ra sau, trên mặt lộ ra vẻ mặt tươi cười hòa ái, “Tur Tur, con về phòng nghỉ ngơi trước đi, chờ cha con hết giận, đi sẽ khuyên ông ấy.”

Văn Tur Tur không nói câu nào lên lầu, Văn Xương thấy vậy một bụng lửa giận.

“Bà xem, bà xem! Đã treo lên đầu gối rồi, bà vẫn còn nói hộ nó!”

Đồng Trân vỗ về lồng ngực phập phồng của ông ta, nói: “A Xương, bọn họ là mẹ con sống bên nhau bao nhiêu năm, khẳng định có chút tức giận, tôi cũng không mất miếng thịt nào, ông đừng nóng giận.”

Văn Xương thở dài, nói: “Coi như quên đi, nhiều năm như vậy tôi còn không hiểu tính bà, sau này tôi một tắc cũng không rời bà, như vậy, cũng bớt đi khả năng bà bị Lưu Tinh hại.”

Đồng Trân nói: “Đâu cần khoa trương như vậy, là ông nghĩ xấu cho bà ấy rồi.”

Văn Xương hừ lạnh một tiếng, “Trân nhi, bà là không ở chung với bà ta nên bà không biết, tôi quen biết bà ta nhiều năm như vậy, tâm tư bà ta thế nào sao tôi còn không biết, bà yên tâm, đối với tôi mà nói bà ta chỉ là bạn tình, trong lòng của tôi, cũng chỉ có một mình bà.”

Đồng Trân giận dữ cười nói: “Chỉ biết dỗ tôi, nếu để cho Tur Tur nghe được, con bé sẽ đau lòng đó.”

Văn Xương ôm bà, không sao cả nói: “Đau lòng cũng cần phải tiếp thu hiện thực này, tôi cho nó thân phận Đại tiểu thư của Văn gia, để cho nó có tư cách gả vào Tô gia, nó nên mang ơn.”

...

Hai người từ từ đi xa, Văn Tư Tư từ đầu cầu thang xuất hiện.

Chỉ là bạn tình sao? Hóa ra tạp chủng với bạn tình so với con gái còn dễ nghe hơn...

Cát bang, là một bang phái nhỏ ở Đế Đô, lại tồn tại hai mươi năm.

Cát Thiên, 38 tuổi, bang chủ Cát bang, trên mắt phải có một vết sẹo, dáng người khô lêu.

“Đại ca, Công ty Mặc Ân trả lời rồi.” Lão Nhị Chân Nghĩa về mặt cổ quái chạy tới.

“Tôi đọc nghe một chút.” Cát Thiên không có để ý tới vẻ mặt của anh ta.

Chân Nghĩa nói: “Bên kia trả lời, bọn họ cực kì muốn ném thử thủ đoạn của anh, tùy thời phụng bồi.”

“Àm.”

Cát Thiên trực tiếp đem chén trên mặt đất quét xuống.

“Được được, lâu rồi không có ai dám khiêu chiến uy nghiêm của tôi rồi!”

Chân Nghĩa khuyên nhủ: “Đại ca, nếu không chúng ta thôi đi, nghe nói bối cảnh của Mặc Khuynh Thành không kém, hưởng hồ ân oán của anh với Tôn Đức kia cũng chỉ là chuyện nhỏ, đã mười mấy năm rồi, nên buông xuống đi.”

Cát Thiên lại giận dữ hét: “Bỏ đi sao? Nếu không bởi vì ông ta từ chối, những người của Túc Hải bang sẽ không cười nhạo lão tử!”

Túc Hải bang, thực lực lớn hơn chút so với Cát bang, hai bang thường xuyên xảy ra xung đột.

Chân Nghĩa nói: “Đại ca, lúc ấy Tôn Đức chỉ là một tiểu tử không biết gì, anh tính đòi nợ lên tên tiểu tử tính làm gì, hưởng hồ anh là đại ca của xã hội đen, nghĩ muốn tiến quân vào giới nghệ sĩ diễn viên, chuyện như vậy là anh không nên làm đâu?”

Cát Thiên tát một cái lên trên đầu anh ta, “Đồ hỗn láo, có cậu cần như vậy! Muốn tiến quân vào giới nghệ sĩ thì làm sao, tao chỉ là đầu tư, đầu tư biết không! Hiện tại hắc đạo nhiều khó khăn, chúng ta có nhiều anh em như vậy, đây đều là tiền bạc! Phải dựa vào tiền chúng ta thu phí bảo hộ, nhét cũng không đủ kê răng!”

Chân Nghĩa cũng giải thích nói: “Em biết trong bang rất khó, nhưng mà Tôn Đức kia cũng rất khó, bị anh chèn ép nhiều năm như vậy, còn có bộ dáng thiên tài năm đó sao?”

Cát Thiên đều đã không biết hổ thẹn, “Đây có là gì, bối cảnh của mình còn không có, chính mình lại hận không thể lấy miệng quạ ra.

Tầng mười sáu tòa Phong Thụy.

Mặc Khuynh Thành nhìn bức thư báo đã xem, cao hứng thu giấy ghi chép về.

Từ Lập nhìn miệng cô vẻ tươi cười, hỏi: “Khuynh Thành, người kia đã đọc rồi, sao cháu vẫn còn vui như vậy?”

Về mặt Tôn Đức lo lắng, “Khuynh Thành, nếu bọn họ thật sự ra tay, cháu làm sao bây giờ?”

Mặc Khuynh Thành bình tĩnh nói: “Gặp chiêu phá chiêu.”

Lê An An hoàn toàn không lo lắng, lấy tay ôm lấy Tôn Đức, “Đạo diễn Tôn, ông đừng lo lắng, người kia thật sự không cần lo lắng, cho dù cô ấy vẫn củi mục như trước, nhưng còn có anh cả Mặc ở đây, cháu tin tưởng anh cả Mặc nhất định dẫn chúng ta đi đại sát bốn phương!”

Mặc Khuynh Thành nhìn cô ta một bộ “Mặc Dận chỉ chỗ nào, cô liền giết chỗ đó”, không chút khách khí nói: “Cậu yên tâm, mình sẽ cùng Mặc Dận, cho cậu trở thành anh hùng đầu tranh đầu tiên.” Trở thành vật hi sinh.

Ở đây hiển nhiên đều hiểu ý của Mặc Khuynh Thành, chỉ riêng Lê An An đắc ý ưỡn ngực lên.

“Khuynh Thành, mình biết cậu sẽ xem trọng mình mà, cậu yên tâm, mình nhất định sẽ mang đại nãi của đội địch về cho cậu đá cầu.”

“Không được!”

Đến ngay cả Đồng Ôn Luân vừa tới cũng mở miệng ngăn cản.

Lê An An trực tiếp xem nhẹ những người khác, hỏi anh ta: “Tại sao không được?”

Đồng Ôn Luân cau mày nói: “Ăn mỳ, bần.”

“...”

Quả nhiên, suy nghĩ của thiên tài, mọi người không thể hiểu được.

Mặc Khuynh Thành nói: “Kỳ thật chỉ là một Cát bang nhỏ nhoi mà thôi, chỉ cần có người có thể lực ở Đé Đô, Cát bang cũng không dám đắc tội, chỉ là, tôi tò mò hơn chính là rốt cuộc năm đó đạo diễn Tôn đắc tội gì với ông ta.”

Mọi người theo vấn đề của cô đồng thời nhìn về phía Tôn Đức.

Từ Lập cũng nói: “Đúng vậy, Tôn Đức, tôi chỉ biết ông đắc tội với người khác, đại khái là vì ông từ chối yêu cầu của ông ta, nhưng không nghĩ tới ông đắc tội với Cát bang, kia chính là hắc bang đó!”

Tôn Đức cười khổ: “Tôi nào biết rằng đó là hắc bang, lúc ấy ông ta đột nhiên xuất hiện, bảo tôi giúp ông ta đóng phim, nếu là ông, ông có đồng ý không?”

Cam Triết kinh ngạc nói: “Không thể nào, cũng chỉ vì chút chuyện này?”

Tôn Đức nói: “Lúc đó tôi gặp được ông ta vừa vặn nửa tiếng, tôi chỉ biết là tôi có thể trêu chọc chút chuyện này thôi.”

Mọi người không nói gì, người nào cũng không biết trêu chọc Cát Thiên chỉ vì chuyện đấy, phải biết rằng, đối với ông ta mà nói, mặt mũi lớn hơn cái mạng!

Mặc Khuynh Thành cất ngang suy nghĩ của bọn họ, nói: “Hiện tại nghĩ những thứ này cũng vô dụng, Ôn Luân, người anh nói có đến hay không?”

“Ở bên ngoài.”

Trước công ty.

Đới Thiên mang mái tóc dài màu hồng, mắt mở to, quan sát chỉ có nhân viên mới có thể đi vào công ty.

“Này, Hà Gia Tường, công ty này rất cao cấp nha.”

“Đới Thiên, ở trước cửa công ty người khác, chú ý hình tượng một chút.”

Đới Thiên phì cười với lời nói này, “Hà Gia Tường, sao phải chú ý hình tượng, chính cậu cũng như thế còn gì?”

Hà Gia Tường nói: “Đới Thiên, hình tượng của mỗi người một khác, đối mặt với cậu, tôi cảm thấy được không cần duy trì hình tượng, như vậy mới có thể sửa lại thói quen xấu của cậu.”

Đới Thiên liếc mắt hình anh ta, “Hà Gia Tường, cậu nói Logic ở đâu.”

“Logic Hà thị.”

Lúc này, cửa chậm rãi mở ra.

Lê An An nhìn phong cách của Đới Thiên, kích động nói: “Khuynh Thành, cậu xem, có cùng dạng với người trước kia hay không?”

“...” Thả rắm chó.

Mặc Khuynh Thành thừa nhận, trước kia chính mình cũng giống như người trước mặt, nhưng mà, cô chưa từng có chói mắt tới như vậy!

Chỉ là cho dù trong lòng cô có châm chọc thế nào, trên mặt cô vẫn tươi cười như cũ, “Hai vị, các anh là bạn của Ôn Luân sao?”

“Không phải!”

Ba tiếng đồng loạt vang lên.

Đới Thiên nói: “Ba người chúng ta làm sao có thể làm bạn được! Đến Hà Gia Tường còn nói cậu nói nghìn câu cũng không kim nén được Đồng Ôn Luân thả rắm!”

Hà Gia Tường nói: “Tôi là thầy của Đới Thiên, là thầy ngoại ngữ của Đồng Ôn Luân.”

Đồng Ôn Luân càng trực tiếp nói thêm: “Đáng ghét.”

“...”

Mọi người rất muốn hỏi, nếu đều đã ghét như vậy, vì sao vẫn tới công ty bọn họ?

Hà Gia Tường như là nhìn ra nghi hoặc của mọi người, nói: “Thật ra là chúng tôi muốn đến để xem công ty nào có thể cho Đồng Ôn Luân điều kiện tốt như vậy.”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Mặc Khuynh Thành, chính là bà chủ vô lương này, bình thường phui tay quản lý thì thôi đi, lại còn tìm tới một người ăn khỗ lại còn phí tiền mua vật tư, đây quả thực là hận bọn họ kiếm tiền quá dễ dàng rồi!

Mặc Khuynh Thành mặt không đỏ tim không đập mạnh nói: “Đâu có đâu có, nếu là người mới, một ngày nào đó bị anh ấy phát hiện, cho nên trước tiên phải đầu tư lớn một chút, chỉ cần sau này nhận được hồi báo là tôi mãn nguyện rồi.”

Đới Thiên trực tiếp hỏi: “Một khi đã như vậy, cô có cần tôi không?”

Hà Gia Tường vừa nghe thấy, vẻ mặt liền không vui, “Đới Thiên, tôi dạy cậu lễ nghi như thế nào, sao cậu có thể trực tiếp hỏi như vậy.”

Đới Thiên: “Vậy cậu hỏi đi.”

Hà Gia Tường: “Chỉ cần bao ăn là được.”

“...” Ông anh, đến kẻ ngốc ở bệnh viện tâm thần cũng có thể hiểu được ý tứ nha!

Mặc Khuynh Thành nói: “Chỉ cần năng lực của hai người có thể đạt yêu cầu của tôi, bao ăn nhất định không thành vấn đề.”

“Nếu như vậy, yêu cầu của cô là cái gì?”

Mặc Khuynh Thành nhìn về phía Từ Lập, nói: “Trước tiên hai người theo đạo diễn Từ đi xem tác phẩm của hai người, nếu ông ấy hài lòng, hai người liền thông qua.”

Đới Thiên nghịch nghịch mái tóc dài của mình, nói: “Đơn giản như vậy, chúng ta đi nhanh đi.”

Mọi người đợi cho bóng dáng hai người kia rồi đi, vừa định tìm Mặc Khuynh Thành, lại phát hiện không thấy bóng dáng của cô đâu nữa.

Lê An An phát điên nắm chặt cánh tay của Tống Tiểu Bảo, “A a a! Mặc Khuynh Thành, cái đồ đáng ghét này! Lại tùy tiện đáp ứng yêu cầu, cậu sao không chết đi là vừa!”

Mặc Khuynh Thành đã trốn vào nơi an toàn, chợt nghe đến tiếng hét của Lê An An, kỳ thật cô rất muốn trả lời một câu, thế giới đẹp đẽ như vậy, cậu lại táo bạo như vậy, như vậy không được, không được.

Vừa đến tầng mười năm, liền thấy Mặc Dận đứng ở cửa.

“Cục cưng, sao lại chạy xuống rồi?”

Mặc Khuynh Thành nghe nói như thế, trực tiếp áp má lên cánh tay của anh.

“Ủm hử, Dận, anh nói cái gì vậy, vừa rồi gió lớn em không nghe thấy.”

Mặc Dận mồm miệng không rõ nói: “Vừa rồi gió lớn, thổi vào miệng anh cũng rất mạnh.”

Được rồi!

Đây không phải là lời thật lòng của anh đi!

Cô làm bộ muốn đi chuyển lên trên eo của anh, nửa đường lại bị tay của Mặc Dận ngăn lại.

“Cục cưng, Cát Thiên là chuyện gì?”

Nguy rồi!

Cái ai ngu ngốc tiết lộ ra ngoài!

Mặc Khuynh Thành làm bộ không hiểu chuyện gì, “Cát Thiên? Là ai? Chẳng lẽ muốn tới Đế Đô làm gì sao?”

Mặc Dận nhìn cô, đôi mắt không ngừng trầm hơn.

Trong lòng Mặc Khuynh Thành có chút chột dạ, lại vẫn nói: “Dận, anh nói sao em luôn tìm được mấy người cổ quái như vậy, anh xem Đồng Ôn Luân, anh ta ăn rất khỏe, mà chỉ thích ăn mì, cũng không biết ăn nhiều cỡ nào vẫn còn không biến thành sọt mì.”

“Là sao?”

“Là vậy đó, mà còn có vật tư của anh ta rất đắt tiền, làm sao bây giờ, còn chưa mua về, đã đau lòng rồi.”

Mặc Dận nói: “Về sau sẽ còn nữa.”

Mặc Khuynh Thành vừa nghe, ngực đau đau, quả nhiên, thứ đàn ông đạt được rồi sẽ không quý trọng nữa, anh ấy vậy mà lại nói lời như vậy!

Mặc Dận nhìn cô như vậy, cười một tiếng, nói ra mà nói lại để cho cô lập tức chạy lên lầu.

“Em đừng quên, em còn tìm thêm hai người nữa đấy.”

Hai người?

Nguy rồi!

Mặc Khuynh Thành không quay đầu lại chạy lên lầu, mà Mặc Dận thì chậm rãi đi theo sau.

Chết tiệt, sao cô không nhận ra, người có thể quen biết Đồng Ôn Luân, làm sao có thể bình thường được, huống hồ vừa rồi Hà Gia Tường nói chỉ cần bao ăn, bản thân sao lại không kịp phản ứng lại, thật là, lần này thật sự là dẫn sói vào nhà rồi!

Còn chưa chạy đến cửa công ty, liền nghe thấy một trận kinh hô.

“Đới Thiên, cậu rất lợi hại, cái này sao lại biến thành như vậy, rất giống cái muốn làm!”

“Đừng vậy, nếu tôi không tận mắt nhìn thấy, hoàn toàn không tin đây là giả.”

“Mọi người khoan hãy nói, lần này công ty đúng là đào được bảo vật, kỹ thuật 3D Đới Thiên, Hà Gia Tường làm âm thanh còn có Đồng Ôn Luân bên máy móc, quả thật có thể so sánh với Hollywood rồi!”

Từ Lập: “Các người thật khoa trương, tôi thấy còn thua Hollywood một chút nữa.”

“Đạo diễn Từ, ông cũng không thể nói như vậy, Hollywood là cấp bậc gì, đã mấy niên kỷ, khả năng giờ còn không tỳ vết nào, nhưng mà bọn nó còn trẻ, về sau nhất định có thể vượt qua.”

Tôn Đức đồng ý nói: “Lời này của ông không sai, tôi còn lo lắng không tìm được thầy kỹ thuật tốt, nhưng mà xem ra, đây chính là mười đồng đặc hiệu rồi.”

Lê An An nói: “Cháu còn tưởng Khuynh Thành tiêu tiền hoang phí, không nghĩ lại có giá trị như vậy!”

Mặc Khuynh Thành nghe nói như thế hoàn toàn quên mất mục đích bản thân chạy lên đây, trên mặt mang theo tươi cười nói: “Đều nói xài tiền bạc là mũi dao hai lưỡi, An An, hiện tại cậu không đau lòng sao?”

“Không đau lòng không đau lòng!”

Tổng Tiểu Bảo lại nói: “Lòng mình đau.”

Trong mắt cậu ta rõ ràng hiện lên đau lòng, bọn họ không phải giữ tiền, đương nhiên không biết cảm giác mỗi lần xuất tiền ra, một người thì không sao, hiện giờ là ba người, không, bốn người, cả Lê An An nữa!”

Lê An An nói: “Tổng Tiểu Bảo, cậu đau lòng cái gì, tiền cũng không phải là của cậu.”

Tổng Tiểu Bảo chẳng muốn nói cùng cô, dù sao là vĩnh viễn không cùng một tần sóng.

Đới Thiên vung tóc, hỏi: “Thế nào, tôi có qua không?”

Mặc Khuynh Thành chưa kịp nói, liền nghe thấy Từ Lập nói: “Qua rồi, đương nhiên qua!”

“...” Đạo diễn Từ, ông đưa tiền nuôi hai người này sao?

Hà Gia Tường thông dong đứng lên, phui phui trên người, nói: “Một khi đã như vậy, về sau mong chiếu cố nhiều hơn.”

Đới Thiên chặc một tiếng, nói: “Này, hợp đồng cũng không thể kém hai tên gia hỏa kia.”

“Tuyệt đối làm cậu hài lòng.”

Buổi tối, mây đen che khuất ánh trăng, không có một tia sáng.

Trên đường phố, có bóng dáng một người đang bước đi.

Sau khi Văn Tư Tư nghe Văn Xương nói chuyện với Đồng Trân, cảm xúc tức giận động lại không còn bao nhiêu, mà người duy nhất có thể nói hết ra, chỉ có Tô Thụy.

Gió lạnh run, chỉ mặc áo mỏng làm tứ chi cô ta lạnh cứng.

“Phải nhanh đến Tô gia mới được.” Cô ta xoa xoa cánh tay nói.

Văn gia cách Tô gia rất gần, trước Tô Ngạo vì muốn dựa dẫm vào Văn gia nên đặc biệt mua nhà gần đây, chỉ cần lái xe một chút là tới, cũng có thể đi bộ, mà Văn Tư Tư lựa chọn đi bộ.

Đường đi phải đi qua một đoạn ngõ tắt nhỏ, mà trùng hợp, đèn đường đêm nay, càng không ngừng lóe sáng.

“Ha ha ha, chúng ta uống tiếp!”

“Uống! Nhưng mà chị dâu sẽ sốt ruột.”

“Phi! Thời điểm cao hứng như vậy còn nói làm gì, mất hứng!”

“Đúng vậy, anh cũng không phải không biết tính tình của chị dâu, tội cho đại ca của chúng ta rồi.”

“Được rồi, không nói tới cô ta nữa, đêm nay ba anh em chúng ta vui vẻ nào.”

“Đúng, đại ca, hai anh em chúng tôi nhất định sẽ tìm cho anh mấy cô xinh đẹp tới.”

“Ai, các cậu khoan hãy nói, phía trước kia cảm giác cũng không tệ lắm.”

Mấy người đồng loạt nhìn lại, a, thật đúng là không sai!

Cô gái đi trên ngã tư đường, hai tay không ngừng xoa xoa cánh tay của mình, sơ mi trắng treo không có tay áo, quần bò lại cực kì ngắn, chân dài nhỏ nhắn như đang dụ dỗ bọn họ tiến đến vuốt ve.

“Đi, chúng ta đi lên nhìn một cái.”

Trong mắt ba người lóe lên ánh sáng nói không nên lời nóng cháy.

“A!”

Văn Tư Tư đang đi tốt lành, phía sau vang lên tiếng bước chân, lại vẫn chưa kịp phản ứng, một bàn tay thô kệch liền trực tiếp đặt lên eo cô ta.

“Đại ca, thật sự là mỹ nữ nha, hôm nay chúng ta có lộc ăn rồi!”

Người được gọi là đại ca liền ôm lấy người của Văn Tư Tư, hần ta cảm nhận được xúc cảm trơn nhẵn dưới tay, trong lòng đắm chìm phấn khích.

“Này mỹ nữ, trẻ như vậy còn đi đâu nguy hiểm đấy, có cần ba anh trai đưa em về nhà không?”

Văn Tư Tư cố nén sợ hãi trong lòng, nói: “Này anh, nhà tôi ở phía trước rồi, anh có thể buông tha cho tôi hay không?”

Người nọ vừa nghe thấy, tay liền buông lỏng ra.

Văn Tư Tư nhìn thấy khuôn mặt của hắn ta, quần áo lôi thôi, bụng béo phệ, trên mặt còn cười bỉ ổi.

“Này chú, mọi người có thể nhường một chút hay không, tôi phải về nhà rồi.”

Một người ngăn đường của cô ta lại, cười nói: “Mỹ nữ, cô gấp cái gì, dù sao cũng đã trẻ như vậy rồi, nếu không ở lại tán gẫu với chúng tôi một lát?”

“Đúng vậy, chúng tôi đều là độc thân, cần một cô gái tri kỷ nói chuyện phiếm, giải tỏa nội tâm buồn bực.”

Văn Tư Tư khấn trương ôm chặt cánh tay, cảnh giác nói: “Ngại quá, tôi thật sự phải về nhà, người nhà đều đang chờ tôi trở về.”

Ba người cười ha ha.

Một người nói: “Đã trẻ thế này mới về nhà, khẳng định là làm việc không đứng đắn, mỹ nữ, dù sao muộn chút nữa rồi trở về cũng không có chuyện gì,

nếu không ở lại với ba người bọn anh chơi đùa một chút đi?”

Văn Tư Tư cực kì sợ hãi, cô ta cầu xin, “Tôi không phải loại người đó, xin các anh tha cho tôi đi!” Sau đó hô: “Cứu mạng, có ai không, cứu mạng!”

“Kỹ nữ thôi!”

“Ừm!”

Miệng Văn Tư Tư bị che lại, tay vẫn đang không ngừng vuốt ve, chân cũng không tha, nhưng mà toàn bộ, đều là kiến bò cạnh cây.

Người nọ cảm thụ được đau đớn trên mu bàn tay, ác liệt ra sức giật ra.

“A!”

Động tác thô lỗ trực tiếp khiến cho Văn Tư Tư không nhận được xấu hổ và giận dữ kêu lên.

“Đại ca, vị trí chỗ này không tốt lắm, chúng ta đem cô ta tới chỗ khác đi.”

“Đúng vậy, chúng ta đến bên kia ngõ nhỏ đi, em nghĩ kia cũng là hướng nhà của mỹ nữ này, đến lúc đó còn cho cô ta thời gian tỉnh.”

“Ừ, các chú nói đúng, khẩn trương hỗ trợ.”

Ba người trực tiếp nâng cô ta tới chỗ ngõ nhỏ.

Văn Tư Tư phản ứng càng thêm lợi hại, không ngừng vùng vẫy. Cô ta thấy càng ngày càng gần ngõ nhỏ, ai tới cứu cô ta, anh Thụy, nhanh tới cứu em!

Nhưng mà Tô Thụy ở Tô gia căn bản không nghe được nội tâm kêu cứu của cô ta.

“Bịch.”

Văn Tư Tư trực tiếp bị ném xuống đất, đầu đón ở lưng kích thích tới thần kinh.

“Đại ca, làn da của cô bé này không tệ, có thể thoải mái hơn mỹ nữ ở quán bar đó!”

“Người này không tồi, không có nghe thấy vừa rồi cô ta nói sao, tốt nghiệp trung học đó, chắc chắn chắc, đúng là độ tuổi đẹp nhất đó.”

“Ha ha, thế nào, cậu động tâm rồi hả? Nếu không để sau khi đại ca thưởng thức xong thì cậu trở lại?”

“Đi đi đi, đêm nay chính là để cho đại ca vui vẻ nha!”

“Được rồi, hai người thật ồn ào, cô nàng này tối nay ba người chúng ta cùng nhau thưởng thức.”

“Đại ca, anh nói thật?”

“Đại ca còn có thể nói dối sao, cảm ơn đại ca!”

Văn Tư Tư càng nghe càng sợ hãi, không cần, không cần đối với cô ta như vậy.

Nhưng mà ông trời không có nghe đến tiếng lòng của cô ta, a một tiếng, quần áo trực tiếp bị xé thành từng mảnh nhỏ.

“Không cần! Cầu xin các người không cần như vậy, cầu xin các người, các người muốn gì cũng được, chỉ cần các người thả tôi đi, tôi nhất định thỏa mãn tất cả yêu cầu của các người!”

“Ha ha ha, tiểu mỹ nữ, chúng ta cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu cô em thôi!”

“Không sai, cô yên tâm, chúng tôi sẽ từ từ đến, khả khả.”

“Roạt.”

Cúc quần trực tiếp rơi xuống.

“Buông ra, buông ra, mấy người cảm thú, không bằng heo chó, tôi giết các người!”

“Ha ha ha, không sao, cô hiện tại ở đây kêu đánh kêu giết, một lúc nữa tuyệt đối sẽ hối hận nói những lời này.”

Hắn ta nói xong, động tác trên người một giây cũng không ngừng lại.

“A.”

Văn Tư Tư cảm thấy toàn bộ thế giới của cô ta sụp đổ, cô ta không phản kháng, thân thể mềm nhũn, tùy ý ba người ra vào.

Cô không còn sạch sẽ nữa, anh Thụy, làm sao bây giờ...

Anh Thụy...

Không biết qua bao lâu, ba người nhao nhao đứng dậy.

“Phi! Hóa ra là bị ỉn rồi, lại làm bộ như liệt nữ còn trinh, tao phi!”

“Đại ca, anh đừng nóng giận, tuy là bị ỉn rồi, nhưng tư vị cũng không tệ, chúng ta cũng không thiệt thòi.”

“Ha ha ha, không sai, tâm tình lão tử không tệ, đi, chúng ta đi uống tiếp!”

“Đi!”

Văn Tư Tư trên mặt đất, hai mắt mở to, nhìn ba người rời đi, hốc mắt trống rỗng chứa đầy hận ý.

(Trời cao có mắt mà)

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8: Một người anh tuấn một người xinh đẹp

Edit: windy

Từng giọt mưa tí tách rơi, Văn Tư Tư cứng nhắc trở về nhà, trên người ướt đầm, mà bao bọc trên người chính là mảnh vải rách nát, mơ hồ có thể nhìn ra vài vết đỏ đỏ trên người.

“Két.”

Cửa lớn Văn gia mở ra, phòng khách tối om, cô ta thông thả đi lên lầu, đi qua phòng của Văn Xương, thấp thoáng nghe thấy tiếng nói, cười trào phúng.

Bước vào phòng, cô ta mở vòi nước ra, mặc cho nước lạnh từ đỉnh đầu chảy xuống người.

“Kì kì...”

Cô ta rửa một lần lại một lần, làn da đã đỏ lên dưới bàn tay cọ xát không thương tiếc, cô ta lại không hề kêu đau một chút nào, dùng lực như vậy, chắc phải dùng cả đêm để rửa sạch toàn bộ.

Tắt vòi nước đi, cô trần truồng đứng trước gương, trên làn da vốn là non mịn trắng trẻo, đầy dấu vết, không chỉ có vết hôn, còn có cả vết cào, còn có vết rạch khi tắm cơ này.

Văn Tư Tư xiết chặt quả đấm, cảm hộp hóa trang trên bàn trực tiếp ném vào gương.

“Bốp.”

Gương kính vỡ nát chiếu lên vẻ mặt hung dữ khủng bố của Văn Tư Tư.

“Các người đều đáng chết, tất cả các người đều đáng chết, đi chết hết đi! Ha ha ha.”

Tiếng cười điên cuồng đánh thức tất cả người ở Văn gia đã đi vào giấc ngủ.

Văn Xương gầm thét: “Văn Tư Tư, con buổi tối còn hét cái gì vậy, còn không mau đi ngủ đi!”

Đồng Trần nói: “A Xương, chắc là Tư Tư xem phim hài, chúng ta lên xem con bé đi.”

Văn Xương ôm lấy bà ta, “Tư Tư này càng ngày càng kỳ cục, quả nhiên giống với Lưu Tinh, làm cho người ta yêu thích không nổi.”

Đồng Trần cười nói: “Trước không phải là ông rất thích Tư Tư sao, không nên nói lung tung, đến lúc đó Tư Tư nghe được sẽ đau lòng đó.”

“Hừ, con bé sao lại đau lòng được? Lưu Tinh rời đi cũng không thấy nó có phản ứng gì, lại còn trẻ như vậy mới trở về, hiện tại lại gây ra động tĩnh như vậy, rõ ràng là không coi nơi này là nhà.”

“A Xương, Tư Tư mới về Văn gia chưa được mấy ngày, hiện giờ chị Lưu cũng đã nể mà ông còn đối với nó như vậy, con bé còn có lý do nào để ở lại nơi này?”

“Bà nói cái gì vậy, tất cả mọi người ở đây đều là người nhà của nó, lúc trước nó sinh ra nên trực tiếp mang đến bên cạnh bà, như vậy cũng sẽ không sinh ra nhiều chuyện nữa.”

Đồng Trần lẳng lặng ghé vào trước ngực ông ta, “Ông nói ở trước mặt tôi thì không sao, đừng có nói trước mặt các con.”

“Vi sao, tôi yêu bà cũng không phải giả, bọn nó biết được khẳng định sẽ vui vẻ.”

“Đúng là nói ngọt.”

...

Văn Tư Tư bên này nghe được tiếng rống giận dữ của Văn Xương, cũng không để ý đến, cô ta bây giờ, cái gì cũng không có, còn có thể để ý đến sao.

Giơ tay lên, như là hoàn toàn không sợ đứt tay, che ở trên mặt gương, từ từ di động tới, sau cùng ngừng lại.

Mặt gương do máu tươi tạo ra biến thành chữ “Chết”, tươi đẹp mà quỷ dị.

Trên mặt Văn Tư Tư mang theo vẻ tươi cười, trên người lại không thấy như vậy, bước ra từ phòng tắm, cầm lấy di động trên giường, bấm gọi.

“Alo.” Giọng vừa giống nam vừa giống nữ từ trong điện thoại truyền ra.

“Tôi đáp ứng anh.”

“Sao đột nhiên nghĩ thông suốt rồi hả?” Giống như nghi vấn, lại mang theo chút nằm trong dự kiến.

“Tôi muốn giết hết tất cả những người nhục mạ tôi, tôi muốn anh giúp tôi đoạt được Văn gia.”

“Ha ha ha, thế nào, đêm nay ba người kia giống như làm cho cô giấc ngộ ra hả?”

Văn Tư Tư nghe nói như thế, giọng điệu trầm xuống, “Anh vậy mà lại biết?”

“Tôi và cô đã nói qua, chuyện của cô, tôi đều biết rõ hết.”

“Vậy vì sao anh không cứu tôi?” Văn Tư Tư chất vấn.

Đối phương cũng không thêm để ý lời của cô ta, “Văn Tư Tư, tôi với cô không thân cũng chẳng quen, muốn tôi cứu cô? Tôi lại càng thích nhìn cô khổ sở vùng vẫy.”

Văn Tư Tư không nghĩ tới đối phương là một người như vậy, hỏi: “Anh không sợ nói ra, tôi sẽ đòi ý sao?”

“Ha ha ha, Văn Tư Tư, cô đừng quá coi trọng bản thân như vậy, cô trong kế hoạch của tôi, chỉ là một con tốt, nếu cô từ chối, tôi có thể tìm người khác thay thế cô, chỉ là cho đến lúc đó cô còn sống hay đã chết, liên không ở trong phạm vi suy xét của tôi.”

Văn Tư Tư nói thẳng: “Anh yên tâm, tôi sẽ không đổi ý.”

“Không hối hận thì tốt.”

“Vậy lúc nào anh mới giúp tôi?”

Văn Tư Tư một giây cũng không muốn đợi tiếp, chuyện đêm nay, cô ta tuyệt đối không để cho người khác biết!

“Cô gấp cái gì, yên tâm, chỉ cần cô làm tốt việc của tôi, chuyện đêm nay, không ai biết.”

Văn Tư Tư nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh tốt nhất nói được thì làm được!”

Cúp điện thoại, Văn Tư Tư trực tiếp đem tất cả gì đó đêm nay thiêu hủy hết.

Đốt đi, đốt đi! Đốt rụi toàn bộ, tốt nhất là có thể đem những người đó thiêu rụi hết đi!

Sáng sớm hôm sau.

Văn Xương đang dùng điểm tâm ở trên bàn, nhìn thấy Văn Tư Tư vừa xuống lầu, sắc mặt có chút cổ quái.

Văn Xương khiển trách: “Tur Tur, con mặc cái gì vậy!”

Quần áo của Văn Tur Tur đại đa số là màu sáng, hôm nay lại mặc một chiếc váy đen cao cổ, trên mặt tuy trang điểm rất đẹp, nhưng lại không hề thay đổi, tổng cảm giác là cô ta muốn tham gia tang lễ.

Đồng Trần nói: “Tur Tur, trời rất nóng con lại mặc như vậy, có muốn đổi một bộ khác không?”

Văn Tur Tur có chút mờ mịt, sau đó lấy lại tinh thần nói: “Không cần, con chỉ hơi bị sốt thôi.”

Đồng Trần vừa nghe, vội vàng đứng dậy đi lên phía trước, nghĩ muốn đưa tay sờ trán của cô ta, lại bị Văn Tur Tur tránh khỏi.

“Đi còn phải lo cho Hoài Hoài, không thể để bệnh truyền sang đâu.”

Đồng Trần nghe vậy, cũng không cưỡng cầu nữa.

“Tur Tur, để đi bảo bảo mẫu nấu canh gà cho con, con uống xong nhớ nghỉ ngơi thật tốt.”

Văn Tur Tur cự tuyệt nói: “Không cần, tôi có chút chuyện phải ra ngoài một chuyến.”

Văn Xương nhìn người mình yêu mặt nóng dán mông lạnh, tức giận nói: “Văn Tur Tur, đi của con quan tâm con như vậy, con không thể có thái độ tốt một chút sao!”

Đồng Trần ngăn đón, khuyên nhủ: “A Xương, ông đừng như vậy, Tur Tur bị bệnh, tính tình nhất định không được tốt.”

Văn Xương vừa nghe xong, trực tiếp đem đôi đũa đặt mạnh lên mặt bàn, nhìn về phía Văn Tur Tur không hề có chút phản ứng nào, trong con giận dữ.

“Văn Tur Tur, Lưu Tinh có cái gì tốt, khiến cho con nhớ nhung như vậy, con xem con đi! Có còn giống nữ sinh nữa không, ra ngoài không xin phép, trở về nhà lại làm âm lam ỉ trong nhà, cái nhà này chỉ có một mình con hay sao!”

Trong mắt Văn Tur Tur hiện lên vẻ châm chọc, nhà? Trong ngoài căn biệt thự tràn ngập vui vẻ của bọn họ, còn bản thân thì sao?

Cô ta thu lại cảm xúc, trên mặt lộ ra vẻ ảm ức, “Cha, con không có nghĩ như vậy, chỉ là ngày hôm qua mẹ rời đi, con lo lắng cho mẹ, liền ở cạnh mẹ cho tới khuya, thật xin lỗi, con không biết đã quấy rầy đến mọi người.”

Đồng Trần kinh ngạc một giây, vậy mà cô ta không nổi giận!

Sau đó làm bộ như hiểu rõ nói: “Tur Tur, đi biết con đau lòng, đây là thói thường của con người, cũng tại đi, tay chân vụng về, nếu không chị Lưu cũng sẽ không đi.”

Giã vò tiếp đi, bà xem ai hơn ai!

Ai ngờ một giây tiếp theo Văn Tur Tur trực tiếp kéo tay bà ta, xúc động nói: “Dì, thể chất người yếu, cũng do mẹ con không tốt, đã vậy còn không cần thận, nhưng mà bà ấy rời đi cũng tốt, dù thế nào bọn con cũng không phải là người của Văn gia.”

Văn Xương nghe được lời này của Văn Tur Tur, khóe miệng nhếch lên, “Tur Tur, sao con lại nghĩ như vậy, sau này một nhà chúng ta sẽ sống bên nhau thật tốt.”

Đồng Trần không hiểu làm sao Văn Tur Tur có thể đột nhiên thay đổi như vậy, nhưng vẫn nói: “Đúng vậy, Tur Tur, đi sẽ như mẹ ruột của con, đối với con thật tốt.”

Văn Tur Tur vừa nghe xong, cảm động nói: “Cảm ơn dì.”

Tòa Phong Thụy hôm nay, có một chút bất đồng, bình thường chỉ có người đi làm tới đây, hôm nay lại có rất nhiều minh tinh đến đây.

“A, mọi người cũng đến phỏng vấn phim mới nhất của đạo diễn Từ sao?” Một diễn viên có chút danh tiếng hỏi.

“Đúng vậy, lần đầu tiên đạo diễn Từ làm tiên hiệp, nghe nói nữ chính vẫn là Thôi Nghi Giai.”

“Văn là cô ấy? Vậy mọi người nói xem, nam chính có phải là Mặc Khuynh Thành hay không?”

Không biết từ lúc nào, theo bản năng của bọn họ đều đem Mặc Khuynh Thành cùng Thôi Nghi Giai ghép thành đôi, hoàn toàn không ngờ rằng Mặc Khuynh Thành là nữ.

“Nam chính hình như còn chưa chọn, chúng ta có nên tranh thủ không?”

Một người bên cạnh vừa nghe thấy, trực tiếp chụp một cái tát tới.

“Tranh thủ cái gì, cậu muốn tranh đoạt với công tử hả?”

Mình tỉnh kia sững sốt, nhìn về phía người bạn bên cạnh, không nói gì nói: “Quý Đồng, sao cậu xuống tay ngoan độc vậy.”

Quý Đồng lưng đeo một ba lô rất lớn, khảng khái nói: “Đây là chức trách của một nô tỳ.”

Đới Khê bất đắc dĩ nhìn cô ta, chính người bạn thân này của cô từ sau khi thấy Mặc Khuynh Thành diễn vai Ngọc Diện công tử, liền không thể vẫn hồi.

Ai, sao cô ta lại không sùng bái mình cơ chứ?

Bọn họ không dễ dàng gì đi vào thang máy lên tầng mười sáu.

Quý Đồng cầm điện thoại ra không ngừng chụp ảnh, miệng không ngừng nhắc tới: “Công ty của công tử tên là Mặc Ân, tuyệt quá, không hổ là do công tử mở, Đới Khê, cậu xem cậu xem, nơi này thật đẹp, còn có thảm đỏ, ài, cậu xem mấy người kia đi, là bạn bè của công tử đó, công tử thật là tốt, đều đem bọn họ vào công ty, thật hâm mộ, làm sao bây giờ, sau khi chúng ta gặp công tử có thể tự đề cử bản thân một phen không? Đới Khê, cậu nói...”

Đới Khê nhìn cô ta giống như một người lạc vào thế giới khoa học viễn tưởng, đối với bất cứ cái gì cũng tò mò.

“Quý Đồng, có muốn đi theo tôi phỏng vấn hay không?”

Quý Đồng vừa nghe xong, vội vàng bày ra bộ dạng nghiêm túc, “Đới Khê tiểu thư, thân là người đại diện của cậu, tôi đương nhiên là muốn đi theo cậu rồi, nhanh, không thì đợi đến lúc nào.”

Nơi phỏng vấn ban đầu là phòng tập luyện, gương toàn thân che kín cả căn phòng, giám khảo ngồi ở đối diện trước mặt kính, như vậy không chỉ có thể nhìn thấy biểu cảm của người diễn, mà còn có thể nhìn thấy từ góc độ khác.

Đợi cho Đới Khê cùng Quý Đồng đi tới khu chờ, những người đó cũng đã ngồi sẵn ở trên ghế chờ đợi.

Năm phút đồng hồ, mười phút, hai mươi phút...

Khu chờ vốn im ắng trở nên ồn ào, bọn họ không biết vì sao thời gian đã lâu như vậy rồi mà vẫn không có ai đi ra nói chuyện, chẳng lẽ muốn để cho bọn họ chờ đến tối?

“Công ty này làm sao vậy, sao lại không có một nhân viên công tác nào đến tiếp đãi?”

“Mọi người nói xem, đạo diễn Từ vì sao lại phỏng vấn ở đây, nhiều công ty như vậy, lại chọn một công ty nhỏ như này, bây giờ còn chưa bắt đầu, kéo đến bây giờ, lãng phí bao nhiêu thời gian của chúng ta.”

“Mọi người không biết sao? Đây chính là công ty Mặc Khuynh Thành mở ra, đạo diễn Từ đương nhiên muốn cổ vũ rồi.”

“Hóa ra là như vậy, đạo diễn Từ đối với Mặc Khuynh Thành cũng quá tốt đi.”

“Chắc có lợi ích gì, các người xem, công ty này không có quản lý, còn không biết có thể trụ được bao lâu.”

Quý Đồng muốn đứng dậy nói lại, lại bị Đới Khê ngăn lại.

“Đới Khê, cậu ngăn tôi làm gì, bọn họ làm sao có thể nói công tử như vậy, bọn họ chính là ghen tị!”

Đới Khê bình tĩnh nói: “Cậu cũng biết là bọn họ ghen tị, mà cậu xem, đến bây giờ còn không có ai xuất hiện, khẳng định có vấn đề, chúng ta chỉ cần yên lặng xem xét là được.”

Quý Đồng theo tầm mắt của cô ấy nhìn về phía người chung quanh, có người lại lớn tiếng nói chuyện, mà có người thì lại thờ ơ nhìn toàn bộ, cô ta hiểu rõ, nghe theo Đới Khê yên lặng ngồi tiếp.

Hừ, dám nói xấu công tử, các người trực tiếp cút đi!

Lại sau 10 phút nữa, một nhân viên công tác xuất hiện.

Hứa Tịnh cầm danh sách, xuất hiện ở trước mắt mọi người, “Điền Song, Kiều Kiều, Chu Tinh... Người được đọc tên, mời rời khỏi hiện trường.”

“Xi xào.”

“Vì sao, dựa vào cái gì để cho chúng tôi đi!”

“Cô không cho chúng tôi lý do, chúng tôi sẽ không đi!”

“Chúng tôi không phục! Gọi Mặc Khuynh Thành đến đây!”

...

Tiếng ồn ào liên tục, người nào cũng không muốn rời đi.

Sắc mặt Hứa Tịnh không đổi, “Thời điểm mọi người đến đây, khảo thí cũng đã bắt đầu.”

“Cái gì khảo thí, sao chúng tôi không biết?”

“Đúng vậy, cô là đang nói dối! Căn bản là không có khảo thí nào!”

“Không sai, cô có bản lĩnh nói ra khảo thí cái gì, nếu không thì chúng tôi khiến cho Mặc Khuynh Thành không xong đâu!”

Tràng diện càng thêm không thể khống chế được, Hứa Tịnh lại chỉ lạnh lùng nhìn toàn bộ.

Trải qua thời gian làm việc dài như vậy, cô vẫn là lần đầu tiên đối mặt với tràng diện này, nói không sợ là giả, nhưng mà cô nhớ rõ tại trước lúc đi tới, Mặc Khuynh Thành nói câu kia, yếu đuối của cậu, chỉ có thể cổ vũ kiêu ngạo của bọn họ.

“Người đâu, trực tiếp kéo ra ngoài.” Cô không có nhiều lời, trực tiếp để cho bảo vệ kéo những người này đi.

“Buông ra, tôi muốn tố cáo các người!”

“Dựa vào cái gì muốn loại chúng tôi, chúng tôi đâu có thua kém những người này!”

“Bên trong này có tám màn đen! Khẳng định có tám màn đen, tôi tuyệt đối không để cho Mặc Khuynh Thành một tay che trời! Các người chờ đó...”

Những người còn lại trào phúng nhìn những người bị kéo đi.

Nực cười, bọn họ đến bây giờ cũng không biết lý do vì sao bị loại, chỉ là bọn họ cũng sẽ không nói, bớt đi một người cạnh tranh, bọn họ sẽ có cơ hội lớn hơn nữa.

Hứa Tịnh nhìn những người còn lại, nói: “Các người đã thông qua vòng thứ nhất, phía dưới có phân tổ nhân vật, muốn phỏng vấn làm nam chính, đi phía này, nữ chính ở bên trái, giáo chủ ma giáo ở bên cùng, nhân vật khác ở đây...”

Nói đến một nhân vật, liền có người xuất hiện tiếp nhận người đi theo, trật tự nghiêm nghị, không hề xuất hiện một chút hỗn loạn nào.

Từ Lập ngồi ở trong phòng phỏng vấn nhìn tràng diện như vậy, có chút cảm thán, cũng không biết Mặc Khuynh Thành có thể bồi dưỡng ra những người như vậy, xem tuổi tác của bọn họ, cũng gần tuổi cô ấy, nhưng mà hiện tại lại có thể đảm đương một mình được.

Sau đó ông nghĩ tới trước một mình mình nói công ty này sẽ không tồn tại lâu, ông không khỏi cười nhạo, ông không biết công ty này có thể tồn tại bao lâu, nhưng ông rất rõ ràng, người kia chắc chắn không thể ở lại làng giải trí rồi.

“Cốc cốc cốc...”

“Mời vào.”

Mặc Khuynh Thành bước vào gian phòng, cười hỏi: “Đạo diễn Từ, cách này không tồi chứ?”

Từ Lập bày ra vẻ mặt buồn bực, “Trong đầu nha đầu cháu tôi cũng có cái gì, sao có thể có cách này, lập tức liền giảm bớt không ít thời gian, chỉ là,” đang nói với cô liền chuyển sang, “Mặc Dận đâu?”

“...” Rất cứng rắn nói sang chuyện khác.

Trong lòng Mặc Khuynh Thành hiểu rõ, nói: “Anh ấy hả, ở bên dưới, đúng rồi, đạo diễn Từ, ông chưa quên lời trước đó của chúng ta chứ?”

Xong đòi!

Trong lòng Từ Lập run lên, ông đã trực tiếp tung Mặc Dận rồi, vì sao cô ấy không có đòi tâm mất đi, cái này không khoa học!

“Đương nhiên không quên, cháu yên tâm, kết thúc phỏng vấn, ta liền đi dạo với Mặc Dận.”

Phật Tử Như Lai, Quan Thế Âm Bồ Tát, Ngọc Hoàng thượng đế, Từ Lập ông bình thường chưa từng làm việc xấu, công ích cũng làm không ít, các người tỏ lòng từ bi, để cho Mặc Khuynh Thành quên đi chuyện vài phút trước đi!

Đáng tiếc, trời cao cũng không nghe được cầu xin trong lòng ông.

Mặc Khuynh Thành: “Đạo diễn Từ, người như vậy là không được, trước đúng là đã cược rồi, nếu là cháu có thể làm bớt đi nửa số người, người liền đưa

phó cờ kia cho cháu.”

“Bang bang...”

Từ Lập nghe được tiếng trái tim của ông bị vỡ tan rơi xuống.

Ông cười nhỉnh: “Ha ha, cái này, nha đầu Khuynh Thành à, cháu nói cháu cũng không chơi cờ, muốn phó cờ kia làm gì, không phải là quá lãng phí sao.”

Mặc Khuynh Thành nói: “Đạo diễn Từ, tuy cháu không chơi cờ, cho nên phó cờ kia với cháu mà nói có cũng được không có cũng chả sao.”

Từ Lập vừa nghe xong, trong lòng mừng thầm, tiếp tục nói: “Đúng vậy, cháu nghĩ xem, cháu cầm về cũng là chặt chỗ, còn không bằng.”

“Còn không bằng tặng cho ông nội cháu.”

Nụ cười trên mặt Từ Lập cứng ngắt, như này quả thực là hoa quỳnh hết hi vọng, liền rơi vào đáy cốc mà.

“Đưa, tặng cho ông nội cháu?”

Mặc Khuynh Thành: “Đúng vậy, ông nội cháu đặc biệt thích chơi cờ, luôn luôn lôi kéo bạn của ông ấy tới chơi cờ, trước đây còn oán hận với cháu, thời điểm đấu giá lần trước, bỏ qua một bộ cờ tốt thời Thanh, đã làm cho ông cháu ảo não rất lâu.”

Cờ thời Thanh? Hội đấu giá lần trước?

Sẽ không thật sự đã biết là phó cờ đi?

Không thể, làm gì có chuyện khéo như vậy, nhất định là bản thân suy nghĩ quá nhiều, Từ Lập, phải thật bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh mẹ gi! Lão tử không bình tĩnh được!

Mặc Khuynh Thành nhìn dáng vẻ của ông, còn nói: “Nhắc tới cũng thấy trùng hợp, không nghĩ tới cháu lại thấy được phó cờ chỗ đạo diễn Từ, có lẽ là ông nội của cháu có duyên với phó cờ, hiện tại liền tốt rồi, chờ lúc cháu cầm phó cờ này trở về, ông cháu nhất định sẽ rất vui vẻ, nói không chừng sẽ cho cháu thêm chút tiền tiêu vặt.”

“...” Phi! Cháu còn thiếu tiền tiêu vặt!

Lời này Từ Lập không dám nói ra miệng, chỉ có thể không ngừng châm chọc ở trong lòng, làm cho ông vui vẻ, lấy bộ cờ kia ra khoe, lần này thì hay rồi, còn không hề che đậy được, liền muốn bay rồi, nghĩ mà muốn thổ huyết...

Mặc Khuynh Thành làm bộ như nghi ngờ, hỏi: “Đạo diễn Từ, sao người lại không nói lời nào, chẳng lẽ người không muốn cho phó cờ kia cho cháu?”

Từ Lập nhìn vẻ mặt nghi ngờ của cô, hận không thể vỗ một cái.

Từ Lập nhìn kích thích xuống, cứng rắn lộ ra nụ cười, “Nha đầu Khuynh Thành, sao cháu có thể nói như vậy, ta là người như vậy thôi, cháu yên tâm, sau khi phỏng vấn kết thúc, ta lập tức lấy cờ trên xe ra cho cháu.”

Mặc Khuynh Thành cười: “Vậy thật tốt, liền phiền toái đạo diễn Từ rồi.”

“Không phiền không phiền.” Biết phiền toái vẫn còn không cự tuyệt!

Qua một lúc lâu sau, mọi người thay đồ xong đi tới phòng phỏng vấn.

Mới vừa vào cửa, liền trực tiếp sững sờ.

Đây là tình huống gì, vì sao lại có một cái gương lớn như vậy ở trong này?

Từ Lập ngồi ở chính giữa nói: “Tôi đã nhìn thông tin của mọi người, cũng biết nhân vật mọi người muốn diễn, có một đồng cảnh tượng, các người tới lấy ra, lấy đồ ngẫu nhiên liền diễn với cái đó.”

“Đã hiểu, đạo diễn Từ.”

Tình huống như vậy, tuy nhiên thời gian chuẩn bị rất ít, nhưng mà càng có thể khiêu chiến mọi người hành động.

“Nếu tất cả mọi người đã hiểu, vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

“A?”

Hiện tại liền bắt đầu? Nhưng mà...

Vị trí của các giám khảo, chỉ có một mình Từ Lập, bên cạnh còn bốn chỗ nữa, nhưng đều trống không.

Từ Lập nhìn đến phản ứng của những người đó, nói: “Bọn họ tạm thời có chút việc, lập tức sẽ đến.”

Mọi người gật đầu.

Bộ tiên hiệp lần này của Từ Lập nói về chuyện đã xảy ra ở núi Lâm.

Núi Lâm, sương mù bao phủ quanh năm, trên núi bốn mùa đều xanh, linh khí bức người, mà môn phái tu luyện ở đây liền gọi là môn phái Lâm Sơn.

Mà người diễn trên Lâm Sơn là ba người đàn ông.

Phân đoạn của bọn họ không nhiều lắm, cho nên bọn người Mặc Khuynh Thành hoàn toàn tin tưởng một mình Từ Lập có thể thu phục được họ.

Nếu mà Từ Lập biết nguyên nhân bọn họ không đến, khẳng định sẽ tức giận đến thổ huyết, tuy nhiên không nhiều lắm, nhưng mà cũng không ít người!

Mấy vòng tiếp theo, Từ Lập để cho những người đó trở về chờ thông báo.

“Két.”

Đám người Mặc Khuynh Thành đi tới.

Người vẫn chưa kịp rời đi nhìn bọn họ đi vào, tâm tư không khỏi sinh động hẳn lên.

Nhân vật chủ chốt rốt cục cũng đến, chẳng lẽ thật là chuẩn bị diễn nam nữ chính?

Từ Lập cũng mặc kệ tâm tư của bọn họ, vẻ mặt buồn bực nói: “Các người sao giờ mới đến, ta sắp mệt chết rồi!”

Khóe mắt Thôi Nghi Giai nhú lại, cười một tiếng, “A, đây là lần đầu tiên tôi nghe được từ mệt chết từ miệng đạo diễn Từ, bảo bối Khuynh Thành, em nói chúng ta có năng lực lớn cỡ nào nha.”

Mặc Khuynh Thành ôm eo của cô ấy, nâng cằm của cô ấy lên, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa, “Mỹ nhân à, bởi vì chúng ta một người anh tuấn một người xinh đẹp.”

“...”

Hai cái người không biết xấu hổ này là thần tượng trong lòng bọn họ sao?

Đôi Khê ở ngoài cửa nghe được câu đó, khóe miệng giật giật, sau đó nhìn đến ánh mắt sáng lấp lánh của Quý Đồng, miệng há ra càng thêm lợi hại.

Đây chẳng lẽ gọi là, bộ dạng xinh đẹp của thần tượng, nói cái gì cũng thấy đẹp?

Từ Lập chỉ vào hai người, “Hai người không biết xấu hổ hả, thể loại này có thể nói ra miệng sao!”

Mặc Khuynh Thành đương nhiên nói: “Đạo diễn Từ, bọn cháu đương nhiên nói được, người nên cho là đây là thật đi.”

Thôi Nghi Giai gật đầu nói: “Đúng vậy, thiên sinh lệ chất, các người là ghen tỵ đó.”

“...” Thật sự là đủ rồi!

“Các người vây quanh ở cửa làm cái gì vậy?”

Đôi Khê vừa quay đầu thấy vậy, nháy mắt liền bất động.

Người đàn ông tỏa nắng đi tới, vừa vặn chỉ là phong cách đơn giản, lại vẫn có thể tỏa ra khí chất của người đó, đôi mắt u ám thâm thúy, thu hút ánh mắt của cô ta.

“Đôi Khê, Đôi Khê? Hoàn hồn đi!”

Đôi Khê ngớ ra một phen, sau đó nói: “Làm sao vậy?”

“Cái gì làm sao vậy, cậu ngây ngốc cái gì vậy! Không nghe thấy gọi đến tên cậu sao?”

Đôi Khê vừa nghe xong, nhìn về phía giám khảo ngồi ở đó, mặt lập tức đỏ lên.

Cô ta cuống quýt đi đến ngay chính giữa, nói: “Thật ngại quá, tôi tên là Đôi Khê, vừa mới tốt nghiệp Học viện điện ảnh và truyền thông Đé Đơ.” Nói xong, cô ta không tự chủ được liếc mắt nhìn về phía Mặc Dân.

Từ Lập cười nói: “Không sao, cô muốn diễn vai nữ phụ thứ ba phải không?”

“Đúng.”

“Vậy bắt đầu đi.”

Đới Khê nhớ lại cảnh tượng lầy lội ngẫu nhiên trước cửa, thân hình từ từ bắt đầu chuyển động.

Chủ đề cô lấy được xem như là phân đoạn khó nhất của vai diễn nữ phụ thứ ba – Múa kiếm.

Cô ta không chỉ phải nghĩ tới nam chính đang ở bên cạnh gậy đàn, còn phải nghĩ tới hoa đào rơi đầy trời, cùng với trái tim cầu mà không được.

Đới Khê mặc một áo trắng dài tay, cổ áo khê động, phiêu hướng lên không, xoay tròn rồi trở về.

Một khúc kết thúc, hơi thở cô ta có chút hỗn hển, ánh mắt mong chờ nhìn về phía giám khảo ở một góc, tiếp theo liền thất vọng.

Từ Lập nhìn theo ánh mắt của cô ta, không khỏi vui sướng khi thấy người gặp họa.

Trước đám cướp bộ cờ của ông, giờ hay rồi, báo ứng đến rồi!

Ông nói: “Nhảy không tệ, chỉ là ánh mắt còn chưa đúng chỗ, nếu không, cô tìm một người làm mục tiêu đi?”

Đới Khê vừa nghe, tim không khỏi đập nhanh hơn, nhìn về phía Mặc Dận chỉ nói chuyện với Mặc Khuynh Thành, muốn tìm anh ấy hay không, cơ hội như vậy, bỏ lỡ liền không còn nữa...

Cảm thấy như vậy, dũng khí nổi lên nói: “Tôi muốn vị tiền sinh ngồi ở góc bên phải kia.”

Trừ Từ Lập, các giám khảo khác đều nhìn về phía Mặc Dận.

Mặc Khuynh Thành không nghĩ Đới Khê sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, phải biết rằng Mặc Dận từ trước đến nay chỉ là người đầu tư chứ không phải diễn viên.

Mặc Dận đầu cũng không ngẩng lên nói: “Sẽ không.”

Đới Khê nói thẳng: “Không có việc gì, anh chỉ cần ngồi ở bên cạnh là được.”

Mặc Dận vẫn nói: “Không đi.”

Đới Khê không nghĩ anh sẽ từ chối, vì yêu cầu như vậy cũng không quá phận, chỉ cần ngồi bên cạnh cô ta là được, thậm chí đến động tác gậy đàn cũng không cần, vì sao, anh vẫn từ chối chứ?

“Khụ khụ.” Từ Lập nói: “Một khi đã như vậy, cô chọn người khác đi.”

Trên mặt ông tuy mang theo tươi cười, nhưng nội tâm lại bối rối, ông cũng không có xem nhẹ ánh mắt của Mặc Dận bắn về phía ông.

Làm sao bây giờ, đầu tư có phải sẽ bỏ đi không, ông có cần đi tìm thêm nhà đầu tư một lần nữa hay không?

Đới Khê gật gật đầu, nhìn đến Quý Đồng ngồi ở cửa, “Liền chọn cô ấy đi.”

Quý Đồng ôm một cái ba lô lớn đi đến ngay chính giữa trực tiếp ngồi lên trên chiếu.

Đới Khê lại nhảy dựng lên, lần này trong mắt cô ta mang theo một vẻ ái mộ cũng u oán.

“Bóp bóp bóp.”

Từ Lập hài lòng nói: “Nhảy không tệ, cô trở về chờ thông báo đi.”

Đới Khê chỉnh sửa áo dài trên người, sau đó cười nói: “Đạo diễn Từ vất vả rồi.”

Quý Đồng lúc này nói: “Công tử, tôi là người của Đại trang viên, đây là chúng tôi cùng nhau chuẩn bị cho người, xin làm thủ hạ của người.”

Mặc Khuynh Thành kinh ngạc nhìn ba lô lớn trước mặt, không xác định hỏi: “Đây là cho tôi?”

Quý Đồng nghe được tiếng nói của Ngọc Diện công tử, thanh thúy lại mang theo chút kích thích giống như cổ xưa, kích động tới nội tâm của cô.

Làm sao bây giờ, giọng của công tử nghe rất hay!

Không được, Quý Đồng, mày không thể bị mất phương hướng, công tử còn đang chờ mày trả lời đó!

Quý Đồng đem ba lô đưa lên phía trước một chút, nói: “Công tử, tất cả những thứ này đều là tặng cho người.”

“Cảm ơn.”

Mặc Khuynh Thành chần chờ tiếp nhận, sau đó hỏi: “Tôi có thể mở ra sao?”

“Đương nhiên.”

Mặc Khuynh Thành ở trước mặt mọi người mở ra, đến cả Đới Khê cũng nhìn theo, cô ta cũng không biết trong ba lô có cái gì.

“Xoạt xoạt...”

Khóa kéo mở ra, lộ ra gì đó ở bên trong.

“Xi xào...”

Hóa ra chỉ là một chút đồ ăn vặt, gấu bông, thư tay, không nghĩ tới còn có một chút bức ảnh, chụp mất những thứ này đều là đồ tốt.

Quý Đồng nói: “Chúng tôi luôn luôn thấy công tử thức đêm, nhưng mà cái gì cũng không làm được, chỉ có thể mua mấy thứ này, để cho đôi mắt với cổ họng của người được thả lỏng, còn có tinh dầu này, nghe người bán nói, mỗi tối nhỏ vài giọt, là có thể hóa giải mệt mỏi, thời tiết bây giờ cũng nóng, quạt điện cầm tay là không thể thiếu, mấy thuốc chống cảm nắng này công tử nhớ phải mang theo người, còn có cái này...”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp buông ba lô xuống, ôm lấy Quý Đồng.

“Công, công tử, người làm sao vậy?”

Công tử ôm cô, làm sao bây giờ, cảm giác muốn hôn mê, các vị Đại trang viên, cô không chịu nổi rồi!

“Cảm ơn.”

Mặc Khuynh Thành không biết giờ phút này mình còn có thể nói cái gì, ngoại trừ cảm ơn, vẫn chỉ là cảm ơn.

“Công tử, sao người có thể nói cảm ơn với tôi chứ.”

Mặc Khuynh Thành buông Quý Đồng ra, sùng nịnh vuốt xuôi mũi của cô ấy, “Công tử mà nói, phải nghe, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi!”

Giọng nói trong trẻo, vang vọng cả căn phòng.

“Được rồi, không cần ở đây kích thích nữa, Khuynh Thành nhanh.”

Thôi Nghi Giai vừa nghe, kích động nói: “Bảo bối Khuynh Thành, em nhanh lên, chị chờ rất lâu rồi!”

Mặc Khuynh Thành bắt đầu đi, nhìn về phía Mặc Dận.

Mặc Dận từ một bên cầm lấy khoác ngoài màu hồng, mặc lên trên người cô.

“Cố lên.”

Thời điểm Mặc Khuynh Thành mặc thêm áo khoác ngoài, liền nhập vào trạng thái, cô vào giờ phút này, chính là Từ Thư Hoa Hân.

“Bản giáo chủ sẽ thất bại?”

Cô bước đi thẳng vào chính giữa, người ngoài cửa chuẩn bị tranh giành vai giáo chủ nháy mắt tiến vào.

Bọn họ vẫn cho là Mặc Khuynh Thành sẽ diễn vai nam chính, không nghĩ tới thực ra là giáo chủ!

Mặc Khuynh Thành không có lấy cảnh trước, cô trực tiếp diễn phân cảnh khó nhất.

Cô vung tay áo dài lên, tóc hỗn độn, ngửa mặt lên trời cười to.

“Ha ha ha.”

“Ta đem chân tâm giao ra, nhưng người nàng yêu lại là hần ta! Hần ta có cái gì tốt, khiến cho nàng đỡ giúp hần ta một chút kiếm!”

“Ca ca.”

“Hoa La, Hoa La, nàng ở đâu, xuất hiện gặp ca ca đi, ca ca rất nhớ nàng.”

“Ca ca, đừng tiếp tục sai trái nữa, buông tay đi, yêu một người không phải là hi vọng người đó được hạnh phúc sao?”

“Hoa La, ta yêu nàng, thật sự yêu nàng! Ta chỉ muốn nàng có thể đứng trước mặt ta, cười nói cùng ta, nhưng mà, Hoa La, ta không phải cố ý...”

“Ca ca, muội biết, muội biết huynh không phải cố ý, huynh muốn làm thế nào, liền làm thế đấy đi, muội vẫn sẽ cùng huynh.”

“Nhưng mà Hoa La, chúng ta sẽ chết.”

“Hoa La có thể có ca ca làm bạn, chết có gì đáng sợ...”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Chỉ có thể yêu một người

Edit: windy

Áo bào đỏ tươi xẹt qua phía chân trời, như là hòa vào rồi nở rộ.

Chỉ thấy tay Mặc Khuynh Thành, dứt khoát kiên quyết đẩy ra ngoài, sau đó khó khăn giống như dùng hết tất cả sức lực, sau đó chậm rãi ngã xuống.

“Àm.”

Xung quanh một chút tiếng động cũng không có, tất cả mọi người lẳng lặng nhìn Mặc Khuynh Thành nằm ở chính giữa, mái tóc của cô xõa trên mặt đất, môi trắng bệch, lại mang theo ý cười, bất động rất lâu.

“Bang bang.”

Tiếng giọt nước mưa rơi tung tóe trên mặt đất, như mở nút ra, nhất thời vang lên một loạt tiếng vỗ tay.

“Bóp bóp bóp.”

“Công tử tuyệt quá!”

Quý Đồng không để ý nước mắt đang rơi xuống, hưng phấn cổ vũ.

Cô quay sang Đới Khê nói: “Đới Khê, cậu thấy sao, công tử thật sự lợi hại! Tuy tôi không biết là nhân vật này như thế nào, nhưng mà với một màn vừa rồi, tuyệt đối có thể trở thành kinh điển, làm sao bây giờ, hiện tại tôi không bình tĩnh được.”

Đới Khê không có trả lời, nhìn màu đỏ kia rơi xuống, đôi mắt đỏ au của cô ấy.

Cô ta thật không ngờ, Mặc Khuynh Thành lại có năng lực lớn mạnh như vậy, trước đây cô ta vẫn cho rằng chỉ là vì diễn Ngọc Diện công tử, vì sao lại có nhiều người yêu thích như vậy, nhưng mà hôm nay sau vài phút kia, đến ngay cả cô ta, cũng bị cô ấy hấp dẫn thu hút vào.

Có lẽ, anh ấy cũng là như vậy đi...

Cô ta nhìn Mặc Dận đỡ Mặc Khuynh Thành dậy, trên mặt của anh, tràn ngập lo lắng.

“Đời Khê, vì sao tôi cảm thấy hai người bọn họ đứng chung một chỗ sẽ có cảm giác người khác không thể chen chân vào?”

Đời Khê gật gù đầu, “Ừ, giữa bọn họ, thật hài hòa.” Hài hòa đến nỗi cô ta chỉ nghĩ không muốn nhìn nữa.

“Tôi cũng thấy vậy.”

Mặc Dận nâng Mặc Khuynh Thành dậy, lo lắng hỏi: “Cực cung, có đau ở đâu không?” Nghe được tiếng vang thật lớn kia lòng anh đã rất đau.

Mặc Khuynh Thành không chút để ý nói: “Không có việc gì, một chút cũng không đau.”

Mặc Dận không tin xem xét một phen, đáng tiếc áo dài bên ngoài ngăn chặn tầm mắt của anh.

Chỉ có thể chờ ít người rồi xem xét lại.

Thôi Nghi Giai không ngờ nhất, trực tiếp bỏ nhào lên trên người Mặc Khuynh Thành, vừa tức giận vừa thích.

“Bảo bối Khuynh Thành, vì cái gì mà em không diễn nam chính, nếu là nam chính mà nói, chúng ta có thể tương thân tương ái cả bộ kịch, trước em đã chọn vai bị chị làm tổn thương rồi, lần này lại diễn nhân vật như vậy, em là muốn để cho lão nương đau lòng sao!”

Mọi người ở đây không ai phủ nhận lời của Thôi Nghi Giai, có lẽ sau khi nhìn Mặc Khuynh Thành diễn xong, bọn họ đã ngã không dậy nổi cho dù kiểu nhân vật này không phải là của cô.

Nhưng mà Từ Lập giống như có ý đối nghịch, “Được rồi, cô nói như vậy là không đúng rồi, ta còn chưa nói nhân vật này nhất định là của cô ấy, tới tới tới, còn ai muốn cạnh tranh nhân vật này, mau ra đây.”

Không phải là ông muốn như vậy, mà là thực sự quá bức tức, Mặc Khuynh Thành không phải muốn diễn vai này sao, vừa rồi diễn ông cũng rất hài lòng, nhưng không thể để cho cô ấy khinh địch được, ai bảo cô ấy đoạt mất bộ cờ của ông!

Chỉ là, sự tình có phần ngoài dự liệu, người ở đây không có ai đi ra.

Ông không tin hỏi lại: “Thật sự không có ai?”

“Tôi, tôi muốn thử xem.” Âm thanh thật nhỏ như tiếng muỗi vang lên.

Mọi người nhao nhao tìm kiếm người nói chuyện, không qua bao lâu, bọn họ liền tìm được người nói chuyện.

Lâu Kỳ Thâm có chút không biết làm sao nhìn mọi người.

Anh là lần đầu tiên đi phỏng vấn, tuy anh ngay từ đầu đã muốn thử sức với vai Từ Thư Hoa Hàn này, nhưng mà nhìn thấy Mặc Khuynh Thành biểu diễn, anh liền biết bản thân không có hy vọng, không nghĩ tới Từ Lập đột nhiên hỏi có ai muốn thử nữa không, bản thân liền muốn thử xem, chỉ là không ngờ phản ứng lại lớn như vậy.

“Cái kia, tôi...”

“Được. Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, tới tới tới, chàng trai, cậu tên là gì, có cần thời gian để thuộc kịch bản không?”

Từ Lập thật đúng là không ngờ sẽ có người lớn mật đi ra, trong lòng cảm giác vui sướng như thấy người gặp họa tràn ra, phi, là cao hứng!

Lâu Kỳ Thâm không nghĩ tới Từ Lập sẽ nhiệt tình như thế, có chút xấu hổ nói: “Ừ, đạo diễn Từ, tôi tên là Lâu Kỳ Thâm, năm nay vừa mới tốt nghiệp đại học.”

“Vừa tốt nghiệp đại học cũng không sao, cậu thử xem, có thể làm tốt hơn Mặc Khuynh Thành càng tốt!”

“...” Anh có nên hỏi hận không?

Mặc Khuynh Thành lại không sao cả, cô biết nhân vật này có rất nhiều người muốn cạnh tranh, nghĩ là bởi vì bản thân cô diễn trước làm cho bọn họ chùn bước, cô ngược lại rất thưởng thức Lâu Kỳ Thâm này kiểu dù biết không có khả năng gì cũng muốn thử một chút.

Không thể không nói, Mặc Khuynh Thành cực kì tin tưởng, vai diễn này nhất định là của mình, cho dù bị người khác cướp đi, chính mình cũng cướp lại được!

Cô đi lên phía trước, đem áo bào trên người cẩn thận khoác lên trên người Lâu Kỳ Thâm.

Lâu Kỳ Thâm vốn đã khấn trương, hiện tại lại cực kì có cảm giác thăng thiên.

Làm sao bây giờ, công tử tự mình khoác ngoại bào cho mình, nhưng mà, những người xung quanh tại sao lại dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn anh? Anh cái gì cũng chưa làm mà.

Sau khi Mặc Khuynh Thành giúp anh chuẩn bị xong, trở lại về bên cạnh Mặc Dận, hành động này nháy mắt làm bùng lên lửa giận trong mắt anh.

Thôi Nghi Giai ghen tị nhìn Lâu Kỳ Thâm, Mặc Dận thì thôi, bản thân mình tranh giành cái gì, nhưng người mới này dựa vào cái gì mà đạt được vài phần kính trọng của Mặc Khuynh Thành, lại đích thân khoác áo cho anh ta, cô ấy chưa bao giờ khoác áo cho mình!

Làm sao bây giờ, thật ghen tỵ, rất muốn lột áo choàng trên người anh ta xuống khoác lên trên người mình.

“Hít.”

Lâu Kỳ Thâm cảm giác sau lưng vô cùng lạnh lẽo, cảm áo trên người rung rung.

“Được, các người mau tránh ra nhanh lên, để cho Kỳ Thâm biểu diễn.” Từ Lập vùng bàn tay to lên, hoàn toàn không ý thức được ông kéo cừu hận đến cho Lâu Kỳ Thâm.

Soàn soạt!

Quả nhiên, một giây sau anh cảm giác ngoài cửa có vô số ánh mắt nhìn anh chăm chăm.

Đạo diễn Từ, sao người lại kéo cừu hận đến cho anh vậy, anh nghĩ chưa bước ra khỏi cái cửa này, đã bị fan của mấy người này mỗi người một ngum bọt chét đuổi rồi!

Anh cố ý nén sợ hãi lại, từ từ đi đến ngay chính giữa, anh đứng đối diện với gương, hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ ràng bao nhiêu cứng ngắc trên mặt anh.

“Kỳ Thâm, không cần khăn trương, lòng bình tĩnh liền được.”

Từ Lập không nhìn được quan tâm một câu, thật sự không yên tâm được, nếu mà diễn quá thô nát, bị Mặc Khuynh Thành KO hoàn toàn, ông cũng không biết sẽ cho anh ta bao nhiêu tổn thương đây.

“Tôi biết rồi, đạo diễn Từ.”

Lâu Kỳ Thâm hít sâu, sau đó tiến vào trạng thái.

Anh lựa chọn đoạn Mặc Khuynh Thành vừa diễn xong.

Một người chia làm hai linh hồn, ở trường học anh chưa bao giờ thử qua.

Nháy mắt khi anh ta mở miệng, mọi người liền kinh ngạc.

Phong cách của anh ta với Mặc Khuynh Thành là hai phong cách, ví như nói Mặc Khuynh Thành cũng là một ngọn lửa mạnh mẽ theo nhu tình, thì anh ta lại là một dòng nước chảy không ngừng, xâm nhập vào nội tâm mọi người.

Lúc này Từ Lập lại lắc lắc đầu, hành động tốt, nhưng lại có một chút không giống.

Từ Thư Hoa Hân là giáo chủ ma giáo, hán ta là vô tình, nhưng thay đổi liên tục, mà Từ Thư Hoa La lại là nhu tình, nàng ta có một trái tim bao dung vạn vật, trái ngược lẫn nhau.

Đây cũng chính là vì sao ông có chút tiếc nuối, nếu không có Mặc Khuynh Thành, ông nhất định chọn Lâu Kỳ Thâm, đáng tiếc rồi...

Lâu Kỳ Thâm cuối cùng ngã ngồi dưới đất, rất lâu cũng không ngẩng đầu.

Anh ta có chút khăn trương, mặc dù xung quanh người nói không tẻ, nhưng có người lại một câu cũng không nói.

Chẳng lẽ anh ta diễn rất tệ?

Đột nhiên có một đôi chân xuất hiện trước mặt anh ta.

“Lâu Kỳ Thâm, hoàn hồn thôi.”

Mặc Khuynh Thành cười đứng ở trước mặt anh ta, vươn tay kéo anh ta lên.

Lúc này Từ Lập cũng tiến lên, thở dài một cái, “Kỳ Thâm, cậu diễn rất tốt, nhưng mà...”

“Tôi biết.”

Lâu Kỳ Thâm trực tiếp cắt ngang lời của ông, cho tới khi anh ta diễn xong liền biết bản thân không được chọn rồi.

“Không nên nản chí, cậu thực sự rất tuyệt, hi vọng lần sau chúng ta có cơ hội hợp tác.”

Lâu Kỳ Thâm vừa nghe xong, trên mặt lộ ra ánh sáng, có thể được Từ Lập hứa hẹn như vậy, một chuyến này hôm nay của anh ta, đáng giá.

Mặc Khuynh Thành lại vô tội hỏi: “Vì sao lại là lần sau, lần này không được?”

Cô không chờ bọn họ nói chuyện tiếp, trực tiếp nhìn về phía Lâu Kỳ Thâm, nói: “Tôi cảm thấy anh rất thích hợp diễn Công Thượng Tân.”

Từ Lập cũng kịp phản ứng lại, “Không sai, khí chất của cậu đích xác thích hợp diễn Công Thượng Tân, chẳng qua, không biết cậu có nguyện ý hay không.”

Lâu Kỳ Thâm sao có thể không muốn, thụ sủng nhược kinh trực tiếp đến đây cúi đầu 90 độ.

“Cảm ơn đạo diễn Từ cùng công tử cho cơ hội.”

Mặc Khuynh Thành làm như tùy ý hỏi: “Đây là anh dùng thực lực để đổi lấy, chỉ là, anh có công ty chưa?”

Lâu Kỳ Thâm sờ sờ ót, xấu hổ nói: “Không có.”

Được được!

“Vậy anh có hướng về công ty nào không?”

“Cũng không có.”

Quá hoàn mỹ rồi!

“Vậy anh tới công ty tôi đi.”

“Được.”

“An An, cậu đưa Kỳ Thâm xuống kí hợp đồng.”

Lê An An đột nhiên đi tới, liền lôi kéo anh ta đi ra ngoài.

Từ Lập sững sờ nhìn sự tình phát triển đến ngoài dự kiến của ông, đây là chuyện gì vậy, không phải bọn họ đang nói chuyện nhân vật sao, sao lại nhảy ra chuyện Lâu Kỳ Thâm lý hợp đồng với Mặc Khuynh Thành rồi.

Ông nhìn về phía Mặc Khuynh Thành đang nở nụ cười, cảm giác giữa ngực bị bắn trúng một mũi tên, vì sao lại cảm giác không công tìm ra một tướng lĩnh đặc lực cho cô ấy vậy.

Mặc Khuynh Thành cười cực kì sáng lạn, hôm nay quả là một mùa thu hoạch lớn, không chỉ có đạt được nhân vật mình thích, còn ký hợp đồng với Lâu Kỳ Thâm, sau này cô hoàn toàn không cần lo lắng công ty không có diễn viên tốt rồi.

“Đạo diễn Từ, hôm nay thật sự cảm ơn người, để cháu mời người ăn cơm.”

Từ Lập nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nhất định sẽ nghĩ nên đi ăn ở đâu.” Nhất định phải bóc lột lại!

Cuộc phỏng vấn không hề trì hoãn, nữ chính là Thời Nghi Giai, nam chính là Sùng Thiệu diễn viên gạo cội, còn Đới Khê là nữ phụ số ba.

“Cuộc phỏng vấn hôm nay dừng lại ở đây đi, đến lúc đó tôi sẽ gửi thông báo cho mọi người.”

“Được.”

Lúc này Quý Đồng nói: “Công tử, chúng tôi có thể ký hợp đồng đến công ty người hay không?”

Công ty của công tử, chỉ cần tiến vào là có thể thường xuyên nhìn thấy công tử, ngắm lại liền vô cùng kích động!

Mặc Khuynh Thành cảm thấy được Quý Đồng vào công ty cũng không thành vấn đề, nhưng người bạn thân Đới Khê của cô ấy không biết có nguyện ý hay không.

Đới Khê cũng nói: “Công tử, tôi muốn cùng Quý Đồng chung một công ty, cũng muốn học tập diễn xuất của người, hi vọng người có thể nhận chúng tôi.”

Cô ta thật sự bị diễn xuất Mặc Khuynh Thành hấp dẫn, như vậy tuy không học tập kiến thức chuyên nghiệp, lại giống như diễn xuất lại như trời sinh, chỉ cần đoạn biểu diễn vừa rồi, có thể để cho cô ta học được rất nhiều, chỉ là cô ta lo lắng, cô sẽ không đồng ý ký hợp đồng với mình.

Mặc Khuynh Thành nghe được lời của cô ta xong, lại không hề do dự, “Vậy hai người đi theo Cam Triết đi, cậu ấy sẽ thương lượng với hai người về hợp đồng công việc.”

Quý Đồng kích động nói: “Thật tốt quá!”

Đới Khê thì kinh ngạc, cô không ngại vừa rồi mình có chút tâm tư với Mặc Dân sao?

Kỳ thật Mặc Khuynh Thành cũng không thêm đề ý, nếu là có người phụ nữ sau khi nhìn thấy Mặc Dân liền động tâm, Mặc Dân như vậy, mới thể hiện ánh mắt của cô rất tốt không phải sao.

Rời khỏi công ty, mấy người đồng loạt lấy lý do nâng cao tình cảm, lôi kéo Đới Khê cùng Lâu Kỳ Thâm đi ăn cơm.

Phúc Vườn.

Từ Lập gờ ly rượu trước mặt, nói: “Mọi người hôm nay vất vả rồi, hy vọng sau khi chính thức khởi động máy, chúng ta có thể cùng nhau cố gắng.”

Sùng Thiệu ba mươi tuổi, năm tháng dường như không để lại bất kỳ dấu vết gì trên mặt anh ta, khuôn mặt như được nghệ thuật gia điêu khắc, mày đậm kiếm hạ, có một đôi mắt tràn ngập cơ trí, toàn thân chỉ mặc bộ đồ Tây đen đơn giản, lại tỏa ra khí chất của anh ta, tùy ý ngồi ở kia, tản ra hormone mãnh liệt.

“Đạo diễn Từ, cuộc sống sau này, mong chiếu cố nhiều hơn.”

Mọi người nâng chén.

Cơm no rượu say xong, quan hệ của mọi người càng thân thiết hơn.

Thôi Nghi Giai ợ, nói: “Anh Sùng Thiệu, tôi với anh mà nói, tại lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi liền cảm thấy được người đàn ông này vô cùng man, không nghĩ tới, sau khi tiếp xúc, anh vậy mà lại thân thiết như vậy.”

Sùng Thiệu khoác tây trang trên tay, tay phải lắc ly rượu đỏ, nói: “Tôi đây là lần đầu tiên nghe người ta nói tôi thân thiết, trái lại là cô đó, từ yêu hậu này có phần không đúng.”

“Kia đều là fan gọi như vậy, thương cảm lão nương nhiều năm đều diễn tươi mát thoát tục, lại vẫn không đột phá được.”

Từ Lập: “Nghi Giai, cô một mực đột phá, chỉ là yêu hậu doanh cô tạo ra quá nhập lòng người, không sao, lần này cho cô oai phong lần nữa!”

“Phi! Lão nương không muốn oai phong, chỉ cần tên gia hỏa kia nguyện ý diễn nam chính chứ không phải nam phụ.”

Nói xong, về mặt lại u oán nhìn về phía Mặc Khuynh Thành.

“Làm sao vậy?” Về mặt Mặc Khuynh Thành vô tội, giống như cô chưa làm gì sai cả?

Từ Lập đem lời nói của Thôi Nghi Giai lặp lại một lần, sau đó cười hì hì nói: “Khuynh Thành, cháu xem sức quyến rũ của cháu đi, Nghi Giai đã bị cháu mê hồn rồi, đáng tiếc a, có người cả hai bộ phim đều phải để cho cô ấy diễn kẻ bạc tình.”

Mặc Khuynh Thành sờ sờ mũi, không cho là đúng nói: “Đều là quay phim, sao có thể thỏa mãn tất cả mọi điều được, huống hồ trong hiện thực em còn là người yêu của chị.”

Thôi Nghi Giai vừa nghe xong, vui mừng mà khóc, “Chị biết mà, chị biết em yêu chị mà, chỉ là Mặc Dân kia, luôn chắn giữa chúng ta, hiện tại anh ta nhất định biết, hai chúng ta mới là chân ái!”

Mặc Khuynh Thành ôm cô ấy, thỉnh thoảng liếc nhìn Mặc Dân một cái, sau đó nói: “Không sai, hiện tại anh ấy nhất định biết rõ, chị yên tâm, anh ấy nhất định sẽ thành toàn cho chúng ta.”

Lời nói này đến chính cô còn không tin, đúng là cần theo người say rượu, khụ khụ, Mặc Dân, anh nhẫn nại một chút đi.

Trong ánh mắt sâu thẳm của Mặc Dân, vẫn nhìn hình ảnh hai người ân ái ở trước mặt, sau đó đem ly rượu một hơi uống sạch, Thôi Nghi Giai phải không, anh để cho cô ấy biết ai với Mặc Khuynh Thành mới là chân ái.

“Uống tiếp nào! Bảo bối Khuynh Thành, đừng đi!”

Từ Lập đỡ Thôi Nghi Giai say khướt, nói: “Lần sau tuyệt đối không để cho cô ấy uống rượu, mỗi lần uống đều thành ra như vậy, ngày mai tỉnh lại chắc chắn sẽ đau đầu.”

Mặc Khuynh Thành có chút lo lắng hỏi: “Nếu không để cháu đưa chị ấy về nhà đi, chị ấy ở nhà một mình, không an tâm.”

Từ Lập: “Được đấy, vậy Khuynh Thành, Nghi Giai liền nhờ cháu vậy.”

“Được.”

Mặc Khuynh Thành ôm Thôi Nghi Giai nhìn mọi người rời đi, sau đó mới cười nịnh nhìn về phía Mặc Dận.

“Dận, chúng ta về nhà thôi.”

Mặc Dận không nói một câu túm Thôi Nghi Giai, trực tiếp túm cổ áo của cô ấy xách lên, sau đó mở cửa ném vào trong.

Mặc Khuynh Thành cực kỳ tự giác mở cửa tay lái phụ ngồi xuống, liền nhìn về phía sau mặt đũng cảm cũng không dám.

Mặc Dận thần tốc khởi động xe, hướng về phía Mặc gia.

“Dận, anh nói xem hôm nay em diễn thế nào?” Mặc Khuynh Thành ý đồ phá tan an tĩnh.

“Ừ.”

Ừ là có ý gì.

Cô chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Vậy anh cảm thấy Lưu Ký Thâm như thế nào?”

“Ừ.”

“Com đêm nay ngon không?”

“Ừ.”

“Anh có muốn ăn chuối tiêu không?”

“Ừ.”

“Ừm...”

Một giây sau, Mặc Khuynh Thành liền lấy từ trong túi ra một cái chuối tiêu nhét vào trong miệng anh.

Hừ, ai kêu anh ứng phó mình, cho anh ăn vị chuối tiêu anh ghét nhất!

Mặc Dận cảm giác vị giác của anh bị kích động mạnh, vị chuối tiêu cuốn sạch tất cả cảm quan, lại vẫn chỉ có thể cố gắng nuốt xuống.

Mặc Dận cau mày, bất đắc dĩ nói: “Cục cưng, anh đang lái xe.”

Mặc Khuynh Thành dường như không có việc gì nói: “Em biết anh đang lái xe.” Cái đó, và ép anh ăn chuối tiêu không hề xung đột.

Mặc Dận chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

Trở lại Mặc gia, Mặc Khuynh Thành trực tiếp xuống xe trở về phòng, một chút cũng không có nhớ tới Thôi Nghi Giai.

Mặc Dận chỉ có thể nhận mệnh lệnh đưa Thôi Nghi Giai vào phòng, để cho đi Trương an bài phòng cho cô ấy, sau đó trở lại phòng của Mặc Khuynh Thành.

“Cục cưng?”

Mặc Dận gọi một tiếng, không ai đáp lại.

Anh trực tiếp đi đến đầu giường, nhìn trong chăn phồng lên một khối, làm như nghi hoặc, “Chăn sao lại phồng như vậy nhỉ?”

Làm bộ muốn kéo chăn ra, lại ngay lúc đó tay đặt lên bên hông Mặc Khuynh Thành.

“Ha ha ha.”

Mặc Khuynh Thành không nhịn được cười, chỉ có thể không quay cuồng.

Mặc Dận trực tiếp kim trụ cô lại, cười hỏi: “Cục cưng, còn dám nháo không?”

“Rõ ràng là anh không để ý tới em trước!”

“Người nào cùng người khác thân mật.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp ngồi xuống, tóc dài toán loạn ngăn cản tầm mắt của cô, “Dận, anh làm sao có thể cố tình gây sự vậy, chị Nghi Giai là nữ

mà!”

“Cho nên anh mới không trực tiếp vút cô ấy ở đường cái.”

Mặc Khuynh Thành nghẹn lời, vì sao anh nói lại giống như đang ban ân vậy?

Mặc Dận tiếp tục nói: “Cục cưng, giải thích như vậy em hài lòng chưa?”

“Hài lòng.”

Cô còn có thể nói không hài lòng sao, nếu đổi lại, nếu Công Thủy quần lấy anh nói thích, bản thân sẽ có phản ứng gì đây?

... Vì sao cô lại có kiểu Mặc Dận là công?

Mặc Dận nhìn trên mặt cô thiên biến vạn hóa, có cảm giác bản thân bị tính kế.

Hai mắt anh nheo lại, cúi người kề sát cái mũi của Mặc Khuynh Thành, bốn mắt nhìn nhau, bên trong toàn bộ không có chỗ trốn chạy.

Mặc Khuynh Thành mắt không động, thản nhiên nhìn anh.

Nực cười, cô lòng dạ thẳng thắn vô tư, huống hồ Công Thủy mơ ước anh rất lâu, làm cho người ta cực kì dễ dàng sinh liên tưởng, nói ra hai người đàn ông ở cùng một chỗ cũng rất dễ có tình yêu.

Hình ảnh kia, ngấm lại liền kích động.

“Cục cưng, em nghĩ cái gì vậy?”

Tuy bốn mắt nhìn nhau, nhưng anh vậy mà không nhìn thấu suy nghĩ của cô, chính xác nhất là, cô lại đang nghĩ lung tung.

Tay Mặc Khuynh Thành trực tiếp đánh bên hông, dường như không có việc gì nói: “Suy nghĩ anh đó.”

Biết rõ không phải nói thật, tâm của anh lại không ngừng nhảy lên.

Anh từ từ ôm sát cô, thanh âm trở nên trầm thấp, “Cục cưng, em có biết những lời này có ý nghĩa gì không?”

“Ý nghĩa gì?”

Mặc Dận nhìn chần chừ ái muội, cánh môi khẽ mở, phun ra làm như lời thề.

“Ý nghĩa là em thuộc về anh, anh thuộc về em, chúng ta vĩnh viễn không phân li.”

Mặc Khuynh Thành chọc chọc ngực của anh, ghét bỏ nói: “Chuyện như vậy giờ anh mới biết sao? Đây là ngốc nghếch.”

“Ừ, đúng vậy, anh thật sự rất ngốc.” Ngốc đến chỉ có thể yêu một người.

Mặc Khuynh Thành nhìn ánh trăng bên ngoài chiếu vào phòng, ở trên đầu giường, đáy mắt rõ ràng ngọt ngào, ngoài miệng lại bất đắc dĩ nói: “Ài, ngốc như vậy, xem ra chỉ có thể do em lấy hết thông minh rồi.”

“Đúng đó.”

Đêm vẫn còn dài, điều tốt đẹp thuộc về bọn họ cũng rất dài.

Sáng hôm sau.

Thôi Nghi Giai thức dậy xoa xoa huyết thái dương, nhìn hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn lạ lẫm, sững sốt một giây, sau đó tiếp thu cái sự thật này.

Xốc chân lên, chân trần đi ra mở cửa phòng, dọc theo hành lang đi xuống tầng, liền nhìn thấy Mặc Khuynh Thành đang ngồi trên bàn ăn dùng điểm tâm.

Hồ, không hồ là nhà của bảo bối.

Trong lòng nhẹ nhàng thờ ra, bản tính cũng lộ ra.

“Bảo bối Khuynh Thành, đầu chị đau quá, em mau giúp chị xoa xoa, thật sự sắp bùng nổ rồi.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp nhìn Thôi Nghi Giai chạy đến chỗ mình, vẻ mặt đau đớn, còn không ngừng tựa lên trên người mình, thấy cô thần kinh buộc chặt.

Chị Nghi Giai, chị phải để ý tình huống chứ, không thấy Mặc Dận đang ngồi cạnh cô sao!

“Con ăn xong rồi.”

Mặc Dận như không chịu được ảnh hưởng bùng thả xuống, dùng khăn tay lau miệng, đứng dậy.

“À, anh bùng! Tôi còn chưa thân thiết với bão bão mà!”

Mặc Khuynh Thành thầm nghĩ một tiếng, quả nhiên là như thế này.

Bên ngoài bình tĩnh, che dấu ghen tỵ trong lòng.

A, quả nhiên sức quyến rũ của mình rất lớn.

Cô buồn rầu sờ sờ má mình, sau đó nhủ máy chụp tấm hình, đăng một bài lên mạng.

Weibo.

Tiểu Quý Đồng của công tử: Công tử, một ngày không gặp, người lại đẹp trai như vậy! Cũng khó trách người buồn rầu bản thân quá đẹp nhưng mà công tử yên tâm, Đại trang viên chúng tôi sẽ bảo vệ công tử thật tốt!

An ma ma của công tử: Sáng sớm đã thấy cậu phát weibo, chắc chắn chắc, quá khó khăn rồi! Cậu nói mấy năm nay ít chụp ảnh! Còn có, cậu mặc áo ngủ đơn giản vậy mà chụp ảnh, là muốn cho người khác biết được, cậu thiên sinh lệ chất, bẻ nguyệt tu hoa, tuần tú lịch sự, tướng mạo như Phan An, con trai cũng đẹp, mặt như mũi ngọc... Đăng sau đã lược bỏ n thành ngữ.

Mặc Khuynh Thành thấy bình luận này, trực tiếp trả lời: Lê An An, trình độ văn chương của cậu sắp bay cao rồi, không sai không sai, về sau truyền của công ty liền giao cho cậu vậy.

Tổng ma ma của công tử: An ma ma vậy mà quen biết công tử, còn đang làm ở công ty nữa? Thật hâm mộ! Công tử, tôi cũng muốn đi làm ở công ty người! Không cần tiền bạc, không cần tiền bạc, không cần tiền bạc!

Tiểu yêu tinh chạy đi đâu: Cảm thấy đoàn ma ma nhiều người đều quen biết công tử, thế này, đoàn nô tỳ có phần ghen tỵ rồi...

Thị vệ n hiệu: Nô tỳ Chân, chúng tôi cũng ghen tỵ, làm sao bây giờ, công ty lại không thiếu người, chúng tôi không cần công lao, miễn phí, chỉ cần mỗi ngày có thể gặp mặt một lần công tử, chính là hạnh phúc lớn nhất của chúng tôi.

Trái chanh không mạnh: Cầu chúc, cầu chúc, cầu chúc! Công tử, người đem chúng tôi để đó không dùng bao lâu rồi!

...

Bình luận càng nhiều hơn Mặc Khuynh Thành không xem đến, mà ở trong một biệt thự khác ở Đê Đô, phát ra một tiếng quỷ khóc sói gào.

“A.”

Vừa rồi Mặc Khuynh Thành trả lời bình luận Lê An An tin tức mới nhất, chỉ là vừa đi rửa mặt, vậy mà phát hiện máy tính của mình chết mất rồi!

Nhìn hình ảnh dừng lại, tin tức 999+ nhìn không sót gì xuất hiện ở góc phải phía dưới.

“Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra không!”

Lê An An phát điên, cầm điện thoại lên kiểm tra tên của mình, phát hiện đầu sỏ gây lên khi đó, nội tâm tan vỡ khó có thể mở miệng.

Cuối cùng, chích rút thành một câu: “Mặc Khuynh Thành, cậu chính là khắc tinh của lão tử!”

Đồng thời, cùng phát hiện ra máy tính của mình bị chết còn có Tống Nguyệt Bạch.

Cô ấy không thể tin được nhìn máy tính, sốt ruột hét lên: “Anh cả, cứu mạng!”

Tống Phi Bạch mang theo một đồng dụng cụ y học ngẩng đầu lên, thông thả đi đến phòng của cô ấy, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tống Nguyệt Bạch chỉ vào máy tính, ngập ngừng nói: “Máy tính, máy tính chết rồi.”

Tống Phi Bạch không cho là đúng, “Chết liền mở lại.”

“Nhưng mà, em là vì công tử mà chết máy.”

Trái tim Tống Phi Bạch nhảy dựng, mặt ngoài bình tĩnh nói: “Vậy máy tính của em thật vinh hạnh.” Có thể từ trận vì công tử.

Nói xong, xoay người bước nhanh về phía thư phòng, mở máy tính ra tìm tin tức mới nhất của Mặc Khuynh Thành.

Tô gia.

“Cha, anh Thụy có ở đây không?” Văn Tư Tư mặc áo dài tay quần bò dài nhu thuận hỏi.

Tô Ngao cười nói: “Nó ở trên lầu, con trực tiếp đi lên là được.”

“Cảm ơn cha.”

Tô Ngao nhìn Văn Tư Tư biến mất ở đầu cầu thang, thì thầm một tiếng: “Trời nóng như vậy sao lại mặc như thế nhỉ?”

Tô Thụy trên lầu, có chút thất thần nhìn ngoài cửa sổ.

Sáng nay trong lúc anh ta vô tình lên weibo, nhìn thấy tin tức mới nhất kia, Mặc Khuynh Thành mặc quần áo ở nhà, lại có một loại cảm giác khí chất của cô gái nhỏ, tại phổi với dòng cảm xúc của cô, làm cho anh ta cảm thấy được đáng yêu.

Tô Thụy, mày điên rồi, vậy mà lại cảm thấy Mặc Khuynh Thành đáng yêu!

Cô trước kia, giống như dần dần biến mất trong kí ức, thay thế đi chính là cô ở nhiều mặt này.

Thời điểm cô là Ngọc Diện công tử, tiêu sái mang theo thâm tình, cô đánh đàn piano, cả người tỏa ra nhu tình, thời trang của cô, thân thiết lại cổ điển, quần áo ở nhà cô...

Tóm lại rất khác, làm anh ta cảm thấy không có cách nào bỏ qua.

“Anh Thụy, anh nghĩ cái gì vậy?”

Văn Tư Tư đi đến bên cạnh Tô Thụy, quan tâm hỏi.

Tô Thụy lấy lại tinh thần, nói: “Không nghĩ gì cả, Tư Tư, sao em lại mặc nhiều như vậy?”

Văn Tư Tư giải thích nói: “Gần đây có chút phát sốt, cho nên mặc nhiều hơn một chút.”

Anh ta vừa nghe xong, quả nhiên phát hiện Văn Tư Tư có chút tái nhợt, có chút tự trách bản thân, “Tư Tư, đều là do anh, thân thể của em vốn đã yếu, anh lại không có chăm sóc hẳn hoi, hiện tại em mới sinh bệnh.”

Nụ cười trên mặt Văn Tư Tư càng thêm sâu, “Anh Thụy, không có việc gì, hiện tại em rất tốt, chỉ là...”

Cô ta muốn nói lại thôi.

Tô Thụy vội vàng hỏi: “Làm sao vậy, giữa chúng ta còn có gì không thể nói nữa sao?”

Văn Tư Tư nhìn ra ngoài cửa sổ, cười khổ, “Anh Thụy, anh biết không, em thực ra vẫn mong chờ có một gia đình hoàn mỹ, bên trong có cha, có mẹ, có em, nhưng mà, toàn bộ đều bị phá hủy, Văn gia giống như không còn là nơi của em nữa, toàn bộ, đều đã biến thành thuộc gia đình của di Động, mà em, chỉ là người bị bọn họ vứt bỏ.”

Tô Thụy yên lặng ôm lấy cô ta, nhẹ nhàng chụp lấy phía sau lưng cô ta, ôn nhu nói: “Tư Tư, không sao, toàn bộ đều ổn rồi.”

Văn Tư Tư nức nở, “Không, không ổn, anh Thụy, em đã không còn nhà nữa, Văn gia lạnh lẽo kia, tiếng cười bên trong đó đều đã không thuộc về em, em giống như người ngoài đến vậy, anh Thụy, anh nhanh cưới em đi, em, em thật sự không muốn ở lại cái nhà kia nữa.”

Tô Thụy do dự một hồi, nói: “Tư Tư, bây giờ chúng ta còn nhỏ, lúc này kết hôn là quá sớm rồi.”

Văn Tư Tư đẩy vòng ôm của anh ta ra, cúi đầu rầu rĩ nói: “Anh Thụy, em biết, là em quá sốt ruột, thực xin lỗi...”

Trong lòng Tô Thụy tắc lại, mà lại nói: “Tư Tư, chúng ta đính hôn đi.”

Văn Tư Tư kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh ta, “Anh Thụy, anh!”

Tô Thụy cười nói: “Tư Tư, tuy kết hôn quá sớm, nhưng đính hôn trước thì có thể, đến lúc đó em có thể ở lại Tô gia, như vậy liền không cần lo lắng trở lại Văn gia không vui vẻ nữa.”

Vui sướng trong mắt Văn Tư Tư trực tiếp tràn ra, nước mắt cảm động theo khóe mắt chảy xuống.

“Anh Thụy, cảm ơn anh.”

Dưới lầu.

“Cái gì, hai đứa muốn đính hôn?”

Văn Sương khó có thể tin nhìn hai người đang nắm tay nhau, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Tô Thụy, tựa như xác nhận lại tin tức này có chuẩn xác hay không.

Tô Thụy gật gật đầu, nói: “Chuyện trước đây của Tư Tư đã làm loạn mọi người ở Đê Đô đều biết, mẹ nghĩ lúc này chưa phải là dịp, đính hôn trước, như vậy không chỉ có thể rửa đi tin tức không hay về Tư Tư, cũng có thể mang đến hình tượng tốt cho Tô gia.”

Văn Sương nói: “Nhưng cũng không cần gấp như vậy, hai đứa mới lớn, hiện tại đính hôn có quá sớm hay không?” Mấu chốt là sau khi đính hôn muốn đổi ý cũng khó.

Tô Ngao trực tiếp phản bác, “Văn Sương, bà biết cái gì, đính hôn sớm ngược lại cũng tốt, đối với Văn gia và Tô gia, đây là một chuyện tốt, huống hồ hai đứa cũng thật tâm yêu nhau, bà phản đối làm gì.”

Nói xong, lại nhìn Văn Tư Tư nói: “Ta sớm đã nghĩ để cho tiếng cha này trở thành hiện thực, hiện tại tốt rồi, về sau, ta có thể mỗi ngày nghe được Tư Tư gọi ta là cha rồi.”

Văn Tư Tư then thùng nói: “Cha, chỉ cần người đồng ý, mỗi ngày con đều gọi người.”

“Thật ngoan, Thụy nhi, con phải đối xử tốt với Tư Tư, được rồi, chuyện này vẫn phải nói với ông nội con một tiếng, ta đi gọi điện thoại trước.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: windy

Văn gia.

“Oe, oe...”

Văn Tư Tư ngẩng đầu, nhìn gương mặt trắng xanh của mình qua gương, một tia hoảng sợ xuất hiện trong đáy mắt cô ta.

Sao lại thế này, vì sao lại như vậy?

“Cốc cốc cốc.”

“Tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Văn Tư Tư vội vàng chỉnh trang lại, sau đó mở cửa, nói: “Tiểu Lệ, làm sao vậy?”

Tiểu Lệ nhìn trên mặt cô ta không hề có một chút không đúng nào, vẫn giống như ngày thường, chẳng lẽ là do cô nghe lầm rồi hả?

“Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Văn Tư Tư nghi hoặc hỏi: “Tôi làm sao đâu?”

Tiểu Lệ: “Không có gì, tiểu thư, điểm tâm đã xong.”

“Được, chúng ta xuống thôi.”

Tiểu Lệ xoay người rời khỏi căn phòng, có lẽ thật sự là cô nghe lầm rồi.

Văn Tư Tư nháy mắt liền đóng cửa lại, kinh hoàng nhìn bụng bằng phẳng của mình.

Chuyện xảy ra tuần trước cô ta sớm đã quên, bây giờ tràn ngập ở trong hạnh phúc. Cha mẹ hai bên đang thương lượng thời gian đính hôn, cô ta mỗi ngày đều cảm nhận được quan tâm của Tô Thụy đối với mình, nhưng mà, toàn bộ việc xảy ra ngày hôm nay làm cô ta trở tay không kịp.

Cô ta không dám nhớ tới ai đó, đúng là chỉ có một lần, trong lòng rõ ràng, như vậy khả năng rất lớn.

Thời điểm ăn điểm tâm, cô ta vẫn mất hồn mất vía.

Văn Xương: “Tur Tur, thời điểm ăn cơm cần phải chuyên tâm.”

Văn Tư Tư quấy quấy cháo trong chén, không nói một lời.

Đồng Trần hỏi: “Tur Tur, có phải điểm tâm không hợp khẩu vị không?”

Văn Tư Tư vẫn như cũ không nói gì.

“Àm”

“Văn Tư Tư, thái độ này của con là có ý gì!”

Văn Tư Tư hoảng sợ, sắc mặt vốn đã không tốt hiện giờ trực tiếp trở nên trắng bệch.

“A, cái gì?”

Văn Xương cau mày, không vui hỏi: “Văn Tư Tư, rốt cuộc con đang nghĩ cái gì.”

Văn Tư Tư lại nở nụ cười cho là rục rờ nhất, nói: “Cha, con không sao.” Sau đó còn nói: “Con ăn xong rồi, con ra ngoài đây.”

Hai người trên bàn cơm nhìn bóng lưng cô ta lao đảo rời đi, trong lòng nghi ngờ càng ngày càng nặng, rốt cuộc cô ta bị làm sao vậy.

Bệnh viện nhân dân số một Đê Đô.

Văn Tư Tư rời khỏi Văn gia liền đến nơi này.

Nhìn chữ màu đỏ to dùng treo ở cửa lớn, cô ta rất lâu không bước chân nổi để đi vào.

Lục Cửu vừa đến bệnh viện nhìn thấy bộ dáng cô ta thất hồn lạc phách như vậy, đi lên trước hỏi: “Xin chào, xin hỏi cô đến đây tìm bác sĩ hả?”

Văn Tư Tư nghe thấy tiếng vội quay đầu, cô ta không biết trên đời thậm chí có người thông minh không. Anh ta đeo mắt kính gọng đen, khóe miệng hơi cong lên, trong mắt trong mắt đầy rẫy quan tâm, không có một chút đồng tình nào, làm cho cô ta không cảm thấy được chút không chịu nổi.

“Tôi, tôi đến tìm bác sĩ.”

Lục Cửu tiếp tục hỏi: “Thân thể có chỗ nào không thoải mái sao?”

Văn Tư Tư do dự, cô ta không biết vì sao không muốn để người gặp cô ta lần đầu tiên có ấn tượng không tốt với mình, nhưng mà cô ta xác thực cần một bác sĩ.

“Tôi đến khám phụ khoa.”

Lục Cửu nói: “Vào cửa trước đăng ký, phụ khoa ở tầng ba, đừng đi sai.”

Nói xong, anh ta liền chạy bộ thẳng tiến vào bệnh viện.

Văn Tư Tư nhìn anh ta, có chút mất mát, cô ta còn chưa biết tên của anh là gì..

Nhưng mà cô ta không biết, lúc Lục Cửu xoay người, tay phải đẩy đẩy gọng kính, trong mắt đều là không kiên nhẫn, quả nhiên phụ nữ là phiền toái nhất.

Văn Tư Tư đăng kí xong, liền đi lên tầng ba.

Kết quả kiểm tra cực kì nhanh chóng, trên tay cô ta cầm kết quả kiểm tra, bên tai nghe tiếng bác sĩ chúc phúc.

“Chúc mừng, cô đã mang thai, thời gian hai tuần, hiện tại đứa nhỏ còn bé, ba tháng đầu cô phải cẩn thận, còn có...”

“Tôi muốn phá nó.”

Văn Tư Tư trực tiếp cắt ngang lời bác sĩ nói, cô ta không thể giữ đứa bé này, đứa bé này là con ác mộng. Cô ta tuyệt đối không thể giữ lại!

Trương Bích sững sốt một giây, sau đó khuyên nhủ: “Tôi biết dưới độ tuổi của cô, đột nhiên có con rất khó chấp nhận được, nhưng mà trước kia cô mới sảy thai rồi, nếu phá cái thai này đi, sau này tỉ lệ mang thai sẽ rất nhỏ.”

Hai tay Văn Tư Tư nắm chặt, trong lòng cuồng phong tác loạn.

Tỉ lệ mang thai thấp, không phải nghĩa là sau này cô ta không khả năng mang thai lại, vậy cho dù cô ta lên làm nữ chủ nhân Tô gia, nhưng không thể sinh đẻ được, vị trí của cô ta còn có thể ổn định sao?

Trương Bích nhìn cô ta hoàn toàn không nghĩ cách, đề nghị nói: “Cô trở về suy nghĩ vài ngày đi.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Trương Bích nhìn bộ dáng của cô ta, thăm than một tiếng, con gái hiện nay, toàn làm xằng bậy.

Rời khỏi bệnh viện Văn Tư Tư từ từ đi trên đường.

Bầu trời dần dần bọ mây đen bao lấy, ầm một tiếng sấm vang lên mang theo gió lớn, lá cây rơi xuống, thổi bay góc áo của mọi người.

“Đi mau, trời sắp mưa rồi.”

“Tí tách, tí tách...”

Văn Tư Tư dừng bước lại, mọi người ở khắp nơi không ngừng chạy qua đụng vào người cô ta, bọn họ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô ta, sau đó tiếp tục tìm nơi trú mưa.

“Ầm ầm.”

“Rầm.”

Nếu nói vài giọt mưa vừa rồi là báo hiệu trời sắp mưa, thì nước mưa giờ trút xuống như xối xả là điên cuồng rửa sạch bụi bẩn thành phố.

Văn Tư Tư vốn là chỉ hơi ướt một chút quần áo, dưới một giây sau, nhát mắt liền ướt đầm.

Thiên nhiên như là bất mãn với con người, cho nên mới trút trận mưa lớn như vậy, tất cả mọi người chưa kịp trú mưa, đều đã cảm nhận được trận mưa to này, không hề lưu tình chút nào gây ra đau đớn trên người.

“Trận mưa hôm nay làm sao vậy, đau quá!”

“Đúng vậy, nhưng mà cậu xem, có người ngốc ngếch đứng bất động ở kia kia.”

“Đầu năm nay người ngốc rất nhiều, cậu quan tâm cô ta làm gì, nhanh đi, không dễ bị cảm.”

“Đúng đúng đúng, chúng ta nhanh đi thôi.”

Văn Tư Tư không quan những người đó nói cái gì, chỉ nghe đến hai chữ, cảm mạo.

Cảm mạo, cảm mạo rất tốt, ông trời, trời mưa thêm một trận nữa đi, tốt nhất làm cho đứa nhỏ này mất đi!

Thời tiết như vậy, mưa như vậy, khiến cho cô ta nghĩ tới toàn bộ cái đêm hôm đó.

“Ha ha ha.”

“MD, trời mưa như vậy còn đứng ở đó, cô bị thần kinh hả!”

Tiếng chửi rủa càng làm cho Văn Tư Tư cười điên cuồng, cô ta mở hai tay ra, nhìn lên bầu trời, hét: “Mưa đi, mưa lớn một chút! Nhanh xuống đi!”

“Đồ điên!”

“Chúng ta cách xa cô ta ra một chút!”

Văn Tư Tư xoay tròn trong mưa, mỗi một giọt mưa rơi lên trên thân thể cô ta, trong lòng cô ta càng thống khoái.

Nghịch chừng, mảy nhanh đi đi, nhanh rời khỏi cô!

Nước mưa rơi chậm lại!

Cô ta không cho rằng chuyện đêm đó trở thành vết nhơ cả đời cũng không rửa được, cô ta là Văn gia đại tiểu thư, là nữ chủ nhân Tô gia, đứa con của cô ta chỉ có thể là cùng Tô Thụy sinh ra!

Cô ta đứng dưới trời mưa hơn một giờ, cuối cùng không kiên trì nổi ngã xuống.

Một chiếc xe đen có rèm che dừng lại bên cạnh cô ta, từ chỗ lái phụ bước ra một người đàn ông mặc đồ đen, ngồi xổm xuống kiểm tra.

“Tiểu thư, cô ta không có việc gì.”

Văn Cẩm nhìn về phía Văn Tư Tư đang nằm trên mặt đất, hỏi: “Cô ta làm sao vậy?”

“Cô ta mang thai rồi.” Nói xong, đem kết quả kiểm tra của bệnh viện đưa cho cô.

Văn Cẩm không nhận, trào phúng nhìn kết quả, sau đó dúi tầm mắt đi.

“Dor bản như vậy anh còn dám đưa đến trước mặt tôi?”

Đối phương vừa nghe xong, làm bộ muốn ném kết quả xuống.

“Đợi một chút.”

Văn Cẩm xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, chiếc nhẫn này, là Văn Chấn trước khi rời đi đã cho cô.

“Anh đem tờ kết quả kia cất kỹ, về sau có lẽ sẽ có tác dụng.”

“Vâng ạ.”

Văn Cẩm còn nói: “Đưa cô ta tới bệnh viện, nhớ kỹ, đứa trẻ trong bụng cô ta nhất định phải bình yên vô sự.”

“Đã rõ, tiểu thư.”

Văn Tư Tư không biết bản thân như thế nào nữa, chỉ nhớ rõ cô ta đứng ở trong mưa, sau đó té xỉu, sao lại ở nơi này được?

“Cô gái, cô tỉnh rồi?” Hộ sĩ đang chuẩn bị thay thuốc cho cô ta, lại phát hiện cô ta đã tỉnh.

Văn Tư Tư mở miệng, lại phát hiện cổ họng như bị dao cắt qua.

Hộ sĩ cực kỳ tri kỷ lấy chén nước ấm đưa tới trước mặt cô ta.

Văn Tư Tư mỉm cười với cô ấy, cầm chén nước vội vàng uống xuống.

Một ly tiếp xuống, cô ta cảm giác tốt hơn nhiều, mới mở miệng nói: “Cảm ơn, xin hỏi, là ai đưa tôi tới?”

Hộ sĩ: “Là một vị mặc tây âu đen, anh ta đưa cô đến xong liền đi, tôi cũng không rõ ràng lắm anh ta là ai.”

Phải không?

Văn Tư Tư sờ sờ bụng bằng phẳng, nghĩ thầm, rằng đứa nhỏ này nên là không còn rồi.

Cô ta hỏi: “Chị hộ sĩ, chị có biết tôi, tôi...”

Hộ sĩ nhìn bộ dáng của cô ta, nói: “May mắn là người đàn ông kia đưa cô tới đúng lúc, nếu không thì đứa trẻ trong bụng đã không còn.”

Vẫn còn?

Nghiệt chủng này vậy mà vẫn còn?

Văn Tư Tư như sấm sét giữa trời quang, trực tiếp sững sốt.

Hộ sĩ tiếp tục nói: “Cô đó, tuổi còn nhỏ cũng không biết bảo vệ bản thân, nếu đứa trẻ không còn, ảnh hưởng rất nhiều đối với thân thể, cô lại đầu lòng, hiện tại cô cứ ngoan ngoãn ở bệnh viện đi, bác sĩ nói đợi sức khỏe cô ổn định rồi hãy xuất viện...”

Văn Tư Tư sững sờ hoàn toàn mặc kệ hộ sĩ nói gì, cũng không phát hiện hộ sĩ rời đi lúc nào, trong đầu cô ta chỉ có một tiếng vọng: Nghiệt chủng vẫn còn, cô ta nên làm cái gì bây giờ!

Lần này là cô ta thật không có chủ ý, cô ta không tìm thấy bất kì kẻ thương lượng nào, nhưng mà thời gian kéo ra càng lâu, đứa trẻ sẽ càng lúc càng lớn, khả năng bị phát hiện sẽ lớn hơn, cô ta còn chưa gả cho Tô Thụy, cô ta còn chưa đuổi người Văn gia bắt phạt cô ta đi, cô ta còn chưa...

Không được! Đứa trẻ này nhất định không thể giữ lại!

Trong mắt Văn Tư Tư hiện lên một ánh ngoan độc, cho dù sau này cô ta không có khả năng mang thai, cô ta cũng không thể chặt đứt tương lai phía trước.

Cô ta còn trẻ, cô ta còn bó chuyện lớn việc cần hoàn thành, cô ta không thể đình chỉ ở trong này, không thể!

“Tư Tư, con mau để cha nhìn xem con thế nào?”

Tiếng của Tô Ngao vang lên từ cửa.

Văn Tư Tư vội vàng thu lại cảm xúc đáy mắt, có chút kinh ngạc nói: “Cha, sao cha lại tới đây?” Nhìn đến Tô Thụy bên cạnh Tô Ngao, cảm thấy căng thẳng, làm sao tất cả bọn họ lại tới đây?

Tô Ngao có chút trách cứ nói: “Con nói sao chúng ta lại đến đây, thật là, mưa to như vậy cũng không biết chạy đi trú, giờ tốt rồi, trực tiếp vào bệnh viện luôn rồi.”

Về mặt Văn Tư Tư thật có lỗi, “Cha, thật xin lỗi, con cũng không biết tại sao bản thân có thể yếu như vậy.”

Tô Ngao: “Giải thích làm gì, chúng ta rất nhanh sẽ là người một nhà, nhưng mà con mang thai lúc nào mà không nói với chúng ta?”

Hồi hộp!

Bọn họ biết rồi!

Văn Tư Tư có chút kích động nói: “Thật xin lỗi, cha, anh Thụy, con cũng là mới phát hiện vào buổi sáng, mới đến bệnh viện nhìn xem, vốn muốn trở về đợi thời điểm thích hợp rồi nói trước mặt mọi người, ai ngờ...”

Tô Ngao sờ sờ tay cô ta, trấn an: “Ta biết ta biết, lần này không tồi không có gặp chuyện không may nào, cha sẽ bảo mẹ con nấu canh cho, trong khoảng thời gian này con liền tĩnh dưỡng tốt vào, không cần nghĩ tới cái khác.”

“Cảm ơn cha.”

“Được rồi, Thụy nhi, con với Tư Tư, ta đi trước vậy.”

“Được.”

Tô Thụy trực tiếp ngồi ở trên giường, gắt gao nhìn Văn Tư Tư không nói gì.

Văn Tư Tư tim đập rộn lên, lại vẫn làm bộ vô tội hỏi: “Anh Thụy, sao anh lại nhìn em như vậy?”

Tô Thụy hỏi: “Tư Tư, đứa trẻ này, là của anh sao?”

“Oanh.”

Văn Tư Tư khó có thể tin được nhìn anh ta, làm bộ như đã kích, “Anh, anh Thụy, không nghĩ tới em trong mắt anh lại là người như vậy sao, anh, nếu anh không tin em, vậy anh đi đi.”

Nói xong, cô ta liền nghiêng người đưa lưng về phía Tô Thụy.

Tô Thụy nhìn bóng lưng của Văn Tư Tư, trong lòng vô cùng phức tạp.

Không phải là anh nghi ngờ, mà là bọn họ rất lâu rồi không ân ái, nhớ rõ lần cuối là tuần trước, nhưng vì sao tuần sau kiểm tra liền có thai rồi, chẳng lẽ hiện tại kỹ thuật y học phát triển như vậy sao?

Đột nhiên, nghe được tiếng khóc rờn, anh trực tiếp vứt bỏ những suy nghĩ đó, đem Văn Tư Tư ôm vào trong ngực.

“Tư Tư, thực xin lỗi, là anh không tốt, anh không nên nghi ngờ em, em đánh anh mắng anh cũng được, đừng khóc, khóc như vậy làm anh đau lòng.”

Văn Tư Tư không nói lời nào, để nước mắt tùy ý rơi xuống.

Như vậy cô ta khiến Tô Thụy càng thêm ảo não, rốt cuộc mình đang nghi ngờ cái gì, Văn Tư Tư không phải chỉ yêu một mình mình sao, làm sao cơ thể làm chuyện có lỗi với mình được, Tô Thụy, mà vẫn còn là đàn ông sao?

Anh ta nói: “Tư Tư, em không cần không để ý anh, anh thật sự biết sai rồi, tron khoảng thời gian này phát sinh nhiều chuyện như vậy, anh thật sự...”

Văn Tư Tư trực tiếp ngăn miệng của anh ta lại, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nước mắt nhìn anh ta, “Anh Thụy, em đều biết hết, em rất hiểu.”

“Tư Tư...”

“Anh Thụy...”

Hai người gắt gao ôm lấy nhau cùng một chỗ, trên mặt Tô Thụy mang theo ý cười, mà anh ta lại không nhìn thấy đối phương, Văn Tư Tư yên lặng nhẹ nhàng thờ ra.

Tầng mười sáu tòa Phong Thụy.

“Khuyh Thành, Khuyh Thành, không xong rồi!”

Mặc Khuyh Thành đang nghiên cứu kịch bản nghe được tiếng lo lắng của Lê An An, hỏi: “Làm sao vậy?”

Lê An An thở hổn hển, nói: “Sao cậu còn bình tĩnh như vậy, người của công ty chúng ta bị cắt đi rồi!”

Cắt đi?

Mặc Khuyh Thành: “Có ý gì?”

Lê An An hít sâu, đem đại khái chuyện xảy ra một hơi nói xong.

Hóa ra, trước khi mình tình công ty đi tới chỗ ký hợp tác, đột nhiên bị cho hay là không cần đến, bên kia tình nguyện bội ước, cũng không nguyện dùng bọn họ, về sau rất không dễ dàng mới nghe được, là bởi vì bọn họ đắc tội với người khác.

Mặc Khuyh Thành nghe thế, cười một tiếng, từ khi mở công ty tới giờ, muốn nói đắc tội, còn có năng lực lớn như vậy, có lẽ chỉ có Cát Thiên bang chủ Cát Bang thôi, chỉ là cô thật sự xem nhẹ ông ta rồi, trước khi phỏng vấn ông ta không có tới phá hoại, kết quả là đố cô ở đây.

Chỉ là, chẳng lẽ ông ta không biết, mấy cái ký ước kia có bội ước, tiền bội ước cũng phải gấp ba, như vậy cũng tốt, người phía dưới không cần làm việc, không công được nhiều tiền bạc đến như vậy.

Lê An An nhìn Mặc Khuyh Thành tươi cười, tức giận nói: “Khuyh Thành, cậu sao lại vẫn còn cười vậy, còn như vậy tiếp, ai còn dám tìm công ty của chúng ta!”

Mặc Khuyh Thành cho cô một ánh mắt “An tâm đừng nóng nảy vội”, nói: “An An, cậu trước nói với những người đó, tạm thời không cần làm việc, chúng ta trực tiếp đi chơi vài ngày.”

Lê An An trực tiếp lấy điện thoại cầm tay ra tuyên bố liên tiếp tin tức, sau đó thu điện thoại lại, nói: “Được rồi, nói cho mình nghe một chút đi.”

Mặc Khuyh Thành cực kỳ hài lòng hiện tại cô ấy không cần hỏi mình trước nguyên nhân rồi mới truyền đạt tin tức.

Cô nói: “Cát Thiên muốn để cho chúng ta lộn xộn, nếu là chúng ta không làm như vậy, ông ta tự động đưa tiền bạc cho chúng ta, chúng ta liền mang lương đi nghỉ ngơi thật tốt.”

Lê An An vừa nghe, ánh mắt nhất thời sáng lên!

Cô đúng là đã lâu không có nghỉ ngơi, thi vào trường đại học xong, vốn đã về ra một chuyến du lịch hoàn hảo đều bị Mặc Khuyh Thành một câu liền hủy bỏ, cả ngày căng mèm ở trong công ty làm liên tục, giờ tốt rồi, không cần lo lắng không có thời gian đi chơi, cũng không cần lo lắng không đủ tiền.

Nghĩ như vậy, bọn họ thật đúng là muốn cảm ơn Cát Thiên “Khăng khải trợ giúp”!

Vì thế, trên dưới công ty đều biết lãnh đạo muốn tập thể đi chơi vài ngày, dẫn đến loại tình huống này thật sự phải cảm ơn Cát Bang chủ, làm cho bọn họ đối với ông ta thật sự mang ơn.

“Thật tốt quá, mỗi ngày một sống một chết, cuối cùng cũng có cơ hội đi chơi rồi.”

“Nên là cảm ơn Cát Bang đó, ngay từ đầu tôi còn lo lắng bọn họ khiến cho chúng ta không công tác tiếp được, công tử sẽ trách tội chúng ta, không nghĩ tới công tử trực tiếp cầm tiền bội ước để cho mọi người cùng nhau đi du lịch, quả thực thật tốt quá!”

“Không sai, công tử bình thường rất tốt, cô ấy không chỉ yêu cầu chúng ta lao động vui chơi kết hợp, còn nói nhất định phải đối tốt với bản thân một chút, mấu chốt nhất là, hiệp ước không biến thái như những công ty khác, đãi ngộ cho chúng ta đều khiến người khác hâm mộ.”

“Cậu nói đúng tình huống tôi cũng đã gặp qua, hiện tại tất cả mọi người đều ghen tị tôi có thể đi vào công ty của công tử, còn hỏi khi nào công ty thiếu người.”

“Cậu nói với bọn họ thế nào? Tôi cũng không biết phải trả lời như thế nào.”

“Tôi nói thẳng là toàn bộ xem ý tứ của công tử, tôi chỉ là người làm công, hưởng hồ công tử có Đại trang viên, bọn họ đều nguyện ý làm việc không công cho công tử, quan trọng hơn là, không được hai lòng, không cần lo lắng sẽ đi ăn máng khác.”

Mặc Khuynh Thành ở xa nhìn đám người bọn họ nói chuyện, cô suy nghĩ, bản thân có thật sự cho bọn họ đãi ngộ tốt như vậy sao?

Lê An An trực tiếp đề cao âm lượng, nói: “Các người ở trong này nói cái gì vậy?”

Mấy người vừa thấy quản lý cấp cao ở phía sau đều đã ở đây, đến cả nhân vật chính đều đã đứng ở đằng kia nhìn bọn họ nồng nhiệt rồi.

“Công, công tử khỏe.”

Mặc Khuynh Thành vô tội nhìn về phía Lê An An, “Minh khủng bố như vậy sao?” Lá gan vừa rồi bọn họ thảo luận sau lưng cô đã đi đâu hết rồi.

Lê An An thẳng mắt trợn trắng, “Cậu không khủng bố, trong mắt bọn họ, cậu chính là một vị thần, bọn họ nhìn thấy cậu kích động đến nỗi không biết cha mẹ họ là ai nữa rồi.”

“An An, mình đột nhiên phát hiện không thể để cho cậu làm công tác tuyên truyền.”

Mặc Khuynh Thành đột nhiên nghiêm túc lệnh Lê An An sững sốt.

“Vì sao?” Cô cảm thấy được bản thân đã làm cực kì tốt.

“Bởi vì cậu khiến cho người khác cảm thấy được cậu là cha mẹ của bọn họ.”

“Ha ha...”

Lê An An giương nanh múa vuốt về phía Mặc Khuynh Thành, “Được lắm, cậu cũng dám cười nhạo mình, Khuynh Thành, lá gan cậu càng lúc càng lớn rồi đấy!”

Mặc Khuynh Thành thoải mái tránh thoát, trên mặt mang theo đương nhiên, “Lá gan không lớn ai dám để cho bọn cậu làm xằng làm bậy một năm.”

MD!

Tối cùng là ai bốc đồng trực tiếp rồi đi đem công ty vứt cho bọn họ! Là ai chỉ biết tìm cho bọn họ một đồng lớn thiên tài mới trở về! Hiện tại ai mắt cũng không chớp nói thẳng là bọn họ làm xằng làm bậy!

Bọn họ cảm giác tức giận đến toàn thân, làm sao có thể có người không biết xấu hổ đến như vậy.

Lê An An cảm thấy được nếu sau cùng lý trí không ngăn cô lại, cô tuyệt đối sẽ trực tiếp xông lên đánh, bản thân lúc trước làm sao có thể nhận thức được Mặc Khuynh

Thành đã đi đâu, hiện tại là người nào đã đánh tráo, xuất hiện, cô tuyệt đối đánh chết người đó!

“Hắt xì...”

Công Thiuy đang dạy bảo người ở tầng hầm Hồng lâu, đột nhiên hắt hơi một cái.

“Lâu chủ, người không sao chứ?”

“Không sai, xem ra là có người nhớ ta rồi.”

Lão Vương bên cạnh nói thẳng: “Rõ ràng là có người mắng lâu rồi.”

Công Thiuy không cho là đúng nói: “Vậy cũng là mị lực của ta, làm cho bọn họ nhớ mãi không quên.”

Bên này, Cát Thiên biết được Mặc Khuynh Thành chuẩn bị dùng tiệc hội ước kia để tập thể đi chơi, tức giận đến trực tiếp thổ huyết hao mất chóng mặt.

“Đại ca!”

Chân Nghĩa tiến lên đỡ lấy Cát Thiên, lo lắng hỏi:

“Đại ca, anh sao rồi, bác sĩ, các người còn thất thần làm gì!”

Cát Thiên giữ chặt tay ông ta, dứt quãng nói: “Ta, chúng ta cũng đi!”

Nói xong câu này, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Chân Nghĩa tiếp tục phân phó, xem ra không cần lo lắng tình huống thân thể của Cát Thiên, đã nhanh hôn mê vậy còn muốn theo sau.

Thành phố J, phía tây nam của Đế Đô, nơi đó lưu giữ lại nhiều cổ vật kiến trúc văn hóa, dưới chân giẫm lên đá lát, trên tay lưng dúi, bước chậm rãi như vậy trên đường phố, giống như xuyên về quá khứ.

Lần này bọn người Mặc Khuynh Thành là đi đến chỗ này.

Kỳ thật Đế Đô không phải không có vật kiến trúc như vậy, nhưng mà tuyệt đối không có nhiều như chỗ này, kia hàng loạt một hàng nhà mái ngói, san sát nối tiếp nhau.

Lê An An đứng ở dưới cầu nhỏ, nhìn dòng suối nhỏ chậm rãi chảy, không khí tươi mát hòa lẫn với hương vị cỏ xanh, tất cả tâm tình đều đã sung sướng.

“Thành phố J, ta tới rồi!”

“...” Được rồi, đây là phương thức đặc biệt.

Mặc Khuynh Thành tiếp nhận mọi người tới khách sạn đặt trước, đẩy cửa lớn cổ kính ra, gỗ lim chế thành hai giường đặt ở bên trong, bên cạnh đặt hai ngọn đèn ở đầu giường, phong cách hiện đại và cổ đại xen lẫn nhau, hài hòa ngoài dự liệu.

Hai tầng lầu, Mặc Khuynh Thành cùng nữ sinh ở tầng hai, nam sinh ở tầng một, đương nhiên, Mặc Dận đi theo cô sẽ ở cùng một phòng.

Đóng cửa phòng, Mặc Khuynh Thành nằm ở trên giường, trong đầu nhớ lại mọi người nhìn bọn họ hoặc cười gian hoặc vẻ mặt cổ quái, sau đó biến thành tiếng thở dài, khi nào thì mới có thể để cho bọn họ biết sự thật đây?

Lúc này, trên vai Mặc Khuynh Thành có thêm hai bàn tay, đang dùng lực vừa vặn nắm bắt vai cô.

Cô thoải mái nheo hai mắt lại, thả lỏng cơ thể, hưởng thụ “Thợ đám lớp chuyên thuộc” chính mình.

Nghỉ ngơi một chút, giờ trưa bọn họ liền trực tiếp ăn cơm tại khách sạn.

Bởi vì nhiều người, chia thành hai bàn lớn.

Mặc Khuynh Thành bàn kia trừ bỏ quen thuộc bọn người Lê An An ra, còn có ba người Đồng Ôn Luân ở trong đó.

Vốn là chỗ ngồi cực kì bình thường, chỗ cho bốn người ăn khỏe ngồi cùng một chỗ hậu quả để cho cô thời điểm ăn hoàn toàn không hết cơm, cô quyết đoán chuyển qua bàn khác.

“Mọi người đừng khẩn trương, coi như tôi không tồn tại đi, nên ha ha nên uống uống.”

Sau khi cô nói xong câu đó, trực tiếp ăn đồ ăn Mặc Dận gấp cho cô.

Mọi người ngay từ đầu vẫn khẩn trương, tuy nhiên lúc làm việc ở công ty, tuy ngày thường có thể nhìn thấy nhưng số lần rất ít, bọn họ còn nhìn thấy đám người Lê An An nhiều hơn, tất cả càng khiến bàn nói qua với cô, tôi đã chỉ là thời điểm đi qua bên người chào hỏi một cái thôi.

Đúng là không giống hiện tại, cô với bọn họ ngồi cùng một bàn, ăn cùng loại đồ ăn, khoảng cách tiếp xúc rất gần, nhưng dần dần, cô giống như trước nói ra nói như vậy, cúi đầu không nói một tiếng ăn cơm, bọn họ cũng chậm rãi thở ra.

Thậm chí có người có gan hỏi: “Công tử, sao người không ăn cùng Lê tổng?”

Hỏi xong anh ta liền bị người bên cạnh kéo kéo một phen, sau đó mới phản ứng kịp vừa này mình nói cái gì, khẩn trương liếc mắt nhìn Mặc Khuynh Thành một cái, hi vọng cô không có cảm thấy không vui.

Nhưng mà Mặc Khuynh Thành chỉ đem thức ăn nuốt xuống, nhìn về phía bên cạnh, nhấn mày lại nói: “Tôi cướp không lại bọn họ.”

“...” Là bọn họ nghe lần đi, vì sao trong ngữ khí lại mang theo oán hận vậy?

Chỉ là nghe được cô trả lời, là gan người kia càng lớn hơn.

“Công tử, bọn họ không cho người?”

Mặc Khuynh Thành nghe được vấn đề này, trực tiếp lỗ mãng ném đĩa.

“Bốp.”

Cô nói: “Này, mình là bà chủ, sao các cậu có thể cướp đoạt ngay trước mắt mình như vậy!”

Lê An An đầu cũng không ngẩng lên nhanh hơn tốc độ trên tay, “Bà chủ? Khuynh Thành, cậu phải tay quản lý lại vẫn còn không biết xấu hổ nói hai chữ này.”

Đời Thiên bề nào à nhân nhả nhưna cõna lưc ở tau cũna

không giảm xuống, “Phải tay quản lý? A, An An, hóa ra công tít là người như vậy, xem ra cô ấy hoàn toàn không có địa vị, này! Hà Gia Tường, kia là chân gà của tôi!”

Hà Gia Tường tránh thoát thế công của anh ta, bình tĩnh nhét vào trong miệng, sau đó nói: “Đới Thiên, dù sao công tít cũng là người bao cơm chúng ta, nói chuyện phải khách khí một chút, không thì sẽ cắt xén lương thực của cậu vậy.”

Đới Thiên vừa nghe xong, cũng bất chấp thức ăn trên bàn, hướng về phía Mặc Khuynh Thành nói: “Bà chủ, cô là tốt nhất cực kỳ có uy tín rồi! không cần cắt lương thực của tôi, tốt nhất mỗi bữa cơm tăng thêm nhiều chân gà vào!”

“...”

Mọi người ở bàn khác cũng giật giật nhìn về phía Mặc Khuynh Thành bất đắc dĩ mở tay.

Cô nói: “Xem đi, tôi cũng chỉ ở trước mặt Đại trang viên mới có thể tìm được uy nghiêm của chính mình, nhìn bọn họ xem, bọn Lê An An không sợ tôi liền thôi đi, sao đến cả ba người mới vào cũng không tôn trọng tôi.”

Lâu Kỳ Thâm ngồi cạnh cô cười cực kỳ đôn hậu, nói ra mà nói cũng rất độc, “Đó là bởi vì cô làm.”

“Ồn ào...”

“Bang bang...”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp ném chén trà đi.

Lâu Kỳ Thâm không nghĩ lời nói thật của mình sẽ gặp phải kết cục như vậy, theo bản năng ngồi xổm người xuống.

“Khuynh Thành, cậu ném chén trà có thể nhìn trước hay không!” Trên mặt Cam Triết một lên đầy lá trà, trong lòng thầm nghĩ, may mà không phải nước nóng, nếu không thì bị hùij dung mất.

Mặc Khuynh Thành lay hai mắt, lơ đãng nói: “Không phải là không trúng cậu thôi, vô nghĩa cái gì!”

Cam Triết vừa định nói, chiếc đũa gấp thịt cá liền bị gấp đi.

“Cậu đã không ăn, mình liền ăn.”

Anh hiện tại lại vẫn không quản chuyện chén trà, vội vàng nói: “Trà thịt cá lại cho mình!”

“Không trả!”

“...MĐ!”

Lâu Kỳ Thâm nhìn cảnh này, nói: “Có một loại cảm giác may mắn không cùng bản với bọn họ.”

Mọi người không tiếng động mà gật đầu.

Cơm no rượu say xong.

Lê An An xoa xoa bụng, hỏi: “Khuyên Thành, chúng ta tới chỗ nào chơi?”

Mặc Khuyên Thành nói: “Người của chúng ta quá đông, trời xế chiều liên tục hoạt động, đợi ngày mai chúng ta tập chung hoạt động tập thể.”

“Được.”

“Lộc cục, lộc cục, lộc cục.”

Mặc Khuyên Thành cùng Mặc Dân mười ngón tay đan xen, mặc cùng kiểu quần áo đi ở trên đường.

Xung quanh phần lớn đều là quán trà, quán bar, cửa hàng công nghệ thủ công.

Bọn họ tùy ý bước vào một cửa hàng thủ công, trên xà nhà treo các loại hà bao, trên quầy đặt rất nhiều trang sức.

Mặc Khuyên Thành nhìn nhìn xung quanh, sau đó cầm lấy một cái ngân châm, quơ quơ trước mặt Mặc Dân, hỏi: “Đẹp không?”

“Đẹp.”

Cô cầm lấy cái kia, hỏi: “Cái này?”

“Cũng được.”

“Cái này?”

“Được.”

U, đẹp.

Mặc Khuynh Thành mắt híp đặt cây trâm xuống,
“Đận, anh đang ứng phó em!”

“Không có nha.”

“Anh có, anh với những thứ này đều đẹp!”

“Đúng là rất đẹp.”

Mặc Khuynh Thành nhut chí, hỏi: “Vậy anh cảm thấy
cái nào đẹp nhất.”

Mặc Đận đáng giá một hồi, nói: “Em đẹp nhất.”

Mặc Khuynh Thành nhúu đôi lông mày lại, nói: “Mặc
Đận, anh trêu chọc em.”

Hai tay Mặc Đận đặt trên eo của cô, từ từ để sát vào,
mang theo chút hấp dẫn.

“Nếu như anh nói đúng thì sao?”

Tay phải Mặc Khuynh Thành nắm cầm của anh, khoe
miệng mang theo nụ cười xấu xa, “Từ trước tới nay đều là
bổn công từ trêu chọc người, không nghĩ tới có một ngày
lại bị trêu lại, loại cảm giác này quả thực là.”

Cô ngừng lại một chút, không tiếp tục nói hết.

Mặc Đận cũng không nóng nảy, cúi đầu nhẹ nhàng hôn
trên môi cô một cái, sau đó lờn khỏi, hỏi: “Cảm giác như
thế nào?”

“Không tệ.”

Mặc Dận cười nhẹ, nhìn qua một loạt ngân châm, sau đó dừng lại ở một cái trâm cài tóc đơn giản, tay cầm lên, cuộn tóc Mặc Khuynh Thành lại, xuyên vào bên trong.

“Liên lấy cái này đi.”

Mặc Khuynh Thành nhìn bản thân trong gương, mấy sợi tóc ở trên trán, hai bên má thả mấy sợi tóc, tóc dài bị một cái ngân trâm cố định lại, mà cây trâm kia.

Ánh mắt của cô siêng sốt, không giống với mấy cây trâm mình tùy ý cầm lên, cây ngân châm này xung quanh có vụn hoa bao quanh, phía trên là chạm trổ hoa văn bao lấy một ngọc châu màu tím.

Lúc này, Mặc Dận lại cầm bộ vòng tai tới cho cô đeo, hoa văn giống nhau, ngọc châu giống nhau, đơn giản lại mang theo chút thanh tú, phối hợp với váy dài trắng trên người cô, quả thực giống như người từ bức tranh bước ra.

Cánh tay Mặc Dận ôm eo cô không chặt thêm, có phải mình làm chuyện gì sai không, chỉ là thêm một đôi vòng tai cùng một cái trâm cài tóc, sao lại cảm giác không giống rồi.

Mặc Khuynh Thành cực kỳ hài lòng Mặc Dận chọn cho cô hai cái này, lại nhìn hoa văn trên vòng tay trên quây.

“Đeo cho em.”

Mặc Đan tiếp nhận, yên lặng cầm tay trái của cô, đeo vào.

“Đẹp không?”

Mặc Đan không có trực tiếp trả lời, trực tiếp ôm cô vào lòng, thì thầm bên tai cô nói: “Đẹp.”

Mặc Khuynh Thành cười rất đắc ý, còn có cái gì so với bạn trai nói chuyện khiến cho cô vui vẻ.

Sau đó, bọn họ chọn thêm một số trang sức khác, đóng gói mang đi.

Trở lại khách sạn, chỉ thấy trừ bọn họ ra, những người khác đều ở đây.

“Xì xào.”

Mọi người thấy hai người, quả thực là kim đồng ngọc nữ.

Mặc Đan kia thân áo trắng sơ mi quần thường, vốn cho là đơn giản không thể hiện ra thời điểm soái khí ở công ty, không nghĩ tới không chỉ có thành thực, mà còn hơn một tia soái khí.

Mà Mặc Khuynh Thành, váy dài trắng trên mang theo hoa văn, tóc dài cuốn lại, tăng thêm một tia tiên khí, lại thêm vòng tai cùng vòng tay nữa, quả thực liền như người cổ đại tới.

Lê An An mắt sắc nhìn tay hai người đang nắm nhau,

trong lời tràn ngập mùi dấm.

“Các người vẫn biết trở về.”

Mặc Khuynh Thành nói: “Hóa ra có người không chào đón chúng ta trở về, Dận, chúng ta đi thôi, em nhớ một nơi có cái này rất đặc sắc, chúng ta đi xem đi.”

“Được.”

Lê An An vội ngăn bọn họ lại, mắt híp nói: “Làm sao các người có thể như vậy, bỏ xuống nhiều người như vậy đi hèn hò!”

Mặc Khuynh Thành buông tay nắm tay Mặc Dận ra, nắm cổ áo của anh kéo dài xuống, trực tiếp đem môi son áp xuống.

“Chụt.”

Mọi người kinh ngạc nhìn Mặc Khuynh Thành cười đặc biệt đặc ý.

“Thế nào, chúng tớ đi hẹn hò đây, các người không phải đều biết đạo, An An, cậu đây là oán khí độc thân quá nặng sao?”

Lê An An một hơi không nâng lên tới, thiếu chút nữa nghẹn chết.

Cô độc thân quá lâu thì làm sao, độc thân quá lâu liền muốn bị ngược sao! Ai quy định, dựa vào cái gì mà đi du lịch rồi vẫn còn bị ngược, dựa vào cái gì!

Mặc Khuynh Thành tiếp tục nói: “Đận, em mệt rồi, chúng ta trở về phòng đi ngủ đi.”

“Được.”

Mặc Đận ôm lấy thắt lưng của cô chạy lên lầu.

Mọi người loáng thoáng có thể nghe được đối thoại của bọn họ.

“Đận, em ngược bọn họ sao?”

“Không có.”

“Đúng vậy, em là người tốt như vậy làm sao có thể ngược bọn họ.”

“Cực cưng tốt nhất, là bọn họ độc thân quá lâu không thể xem chúng ta như vậy.”

“Đận, anh nói, có phải chúng ta không thể thân thiết với họ rồi không.”

“Cực cưng, không sao, anh hiểu bọn họ độc thân quá lâu, ngược nhiều là được.”

“Thật là như vậy?”

“Ừ.”

...

Đ

Cai gì ngược nhiều là được!

Mọi người hưng hăng nhìn về phía Lê An An, chính là cô ấy không kiên nhẫn, bằng không sẽ không thành kết cục như bây giờ, lại còn liên lụy đến bọn họ cùng bị ngược.

Cam Triết đồng cam cộng khổ đập vai Tống Tiểu Bảo, nói: “Tiểu Bảo, cuộc sống này vất vả cậu rồi.”

Tống Tiểu Bảo đẩy đẩy kính, xem Lê An An xem đã không vừa ý, nói: “Quen rồi.” Thói quen cản trở gia hòa này.

“Giải tán đi, hôm nay nghỉ ngơi dưỡng sức.” Duy nhất không bị ảnh hưởng là Tô Nhạc Thiên, cảnh tượng như vậy thường xuyên nhìn thấy ở nước ngoài, cũng là trong truyền thuyết ngược đến mình đồng da sắt.

“Được.”

Lê An An một mình tại chỗ, quát: “MĐ, các người một đám gia hòa vọng ăn phụ nghĩa!”

Ban đêm một mảnh yên lặng, trên trời ánh trăng cùng sao hòa lẫn.

Đột nhiên, một bóng dáng xuyên qua.

“Mọi người đâu nhanh lên, nhanh.”

“Mau cùng lên.”

Tiến lên bước chân nhả ké uể ải tìm chút tìm chút tiến

“Cát Thiên, không phải sợ, chỉ là ảo giác, nhất định vậy.”

Mặc Khuynh Thành nghe được lời nỉ non của ông ta, trong lòng không khỏi buồn cười, chẳng lẽ bang chủ hắc bang lại nhát gan như thế?

Cô đề cao tiếng nói, âm âm u u nở nụ cười.

“Ha ha ha, đến đây, không cần phải đi.”

Dọa!

Cát Thiên lui về sau một bước, hắng giọng nói: “Mày là ai! Có bản lĩnh giả thân giả quý, lão tử không sợ mày!”

“Là sao?”

Giọng nói từ phía sau lưng vang lên.

Cát Thiên nháy mắt quay đầu, một người tóc tai bù xù, cô gái áo trắng trên mặt tỏa ra vàng sáng màu tím đang hung dữ nhìn mình.

“MD, Chân Nghĩa, có quý!”

Nói xong, liền lấy tốc độ ánh sáng chạy ra cửa.

“Ha ha, khúc khích...”

Mặc Khuynh Thành cười đến không thể kiềm chế được, lắc lư đèn pin trong tay cùng vòng tai.

Mặc Dận mở đèn lên, hỏi: “Vui sao?”

Khỏe mắt cô đều là ý cười, nói: “Đương nhiên vui vẻ, lão đại hắc bang, bị em dọa chạy tè ra quần, chuyện này, đủ cho em cười một trận rồi.”

“Mới một trận? Xem ra sau này muốn tìm vài người để chơi rồi.”

Mặc Dận bình tĩnh mà nói đạt được Mặc Khuynh Thành tán thành.

Chân Nghĩa sau lưng ứa ra mồ hôi lạnh, nội tâm hỗn loạn, hai người này phải phụ nữ hay không mà nói thoải mái như thế!

Lúc này, Mặc Khuynh Thành nhìn về phía ông ta, cười cực kì ngây thơ.

“Này, ông tên là gì?”

Chân Nghĩa không nghĩ tới cô không hỏi thân phận của mình, ngược lại hỏi tên.

“Tôi tên là Chân Nghĩa.”

Mặc Khuynh Thành nói: “Chân Nghĩa? Phó Bang chủ Cát Bang, anh em tốt nhất của Cát Thiên, Dận, sao em lại cảm thấy được chúng ta muốn giao ra?”

“Ừ, người này xem ra có phần giá trị, mới có thể đổi được cái giá tốt.”

Mặc Dận vui vẻ nói: “Tôn Đức nói Cát Thiên phá hủy tất cả tiền đồ của ông ấy, nhưng mà anh cảm thấy gặp được ông ta tiền của ta một đường quang minh.”

“Cát Thiên là người tốt.”

“Dận, anh cũng cảm thấy như vậy?”

“Ừ, ông ta chủ động đem tiền tới cửa, bớt đi cho chúng ta không ít chuyện.”

Giờ phút này nội tâm Chân Nghĩa quả thực là lệ rơi đầy mặt.

Đại ca à đại ca, lúc trước bảo anh không cần làm, anh không chịu nghe, hiện giờ phải làm sao bây giờ!

“Được rồi, trò chơi đêm nay đến đây kết thúc, Dận, trói ông ta lại đi.”

Mặc Khuynh Thành chỉ vào Chân Nghĩa ngồi dưới đất, đưa cho Mặc Dận sợi dây thừng.

Chân Nghĩa vội vàng nói: “Này, có chuyện gì từ từ nói, ai, anh làm gì vậy! Buông!”

“Ừm...”

Mặc Khuynh Thành hài lòng nhìn miệng Chân Nghĩa bị nhét, hữu tình nhắc nhở: “Đêm nay liền ủy khuất ông rồi, nếu là dám quấy rầy giấc ngủ của tôi, liền không đơn giản là lấy tất thối chặn miệng lại đâu.”

“Ừm, um, um...”

Không cần lấy tất của ông ta nha, rất thối!

Đại ca, cứu mạng!

Sáng sớm hôm sau.

Đám người Lê An An đứng vây quanh bên cạnh Chân Nghĩa.

Hứa Tịnh: “Đây là Bang chủ Cát Bang?”

Lê An An: “Không phải, ông ta là Phó bang chủ, anh em của Cát Thiên.”

Cam Triết: “Làm sao lại có thể ở đây?” Còn bị trói thành như vậy.

Tô Nhạc Thiên: “Tối hôm qua người của Cát Bang tới rồi.”

“Cái gì?”

Lê An An ảo não vỗ vỗ phía dưới, “Chết tiệt, nếu là biết tối hôm qua có màn kịch lớn như vậy, đánh chết mình cũng không đi ngủ.”

Tổng Tiểu Bảo hèn mọn nói: “Cậu thì cái tật xấu chỉ cần có giường là tuyệt đối không tỉnh, thay đổi được sao?”

Lê An An: “Này cậu cũng không biết rồi, đi ngủ là đại sự đó, nhưng mà xem Khuynh Thành chính người còn lớn hơn nữa!”

Đới Thiên vừa nhìn đến Chân Nghĩa, lập tức nhắm mắt lại “MD, là ai sáng sớm làm ô nhiễm mắt của lão nương!”

“...” MD, sao lão tử lại làm ô nhiễm mắt của cô ta rồi!

Những người khác nghi hoặc liếc nhau một cái.

Lê An An hỏi: “Đới Thiên, cậu làm sao vậy?”

Một bàn tay Đới Thiên che mắt, ngón tay kia chỉ về phía Chân Nghĩa.

“Kia là ai, các người vậy mà dám vây quanh ông ta, chẳng lẽ không nghĩ thấy miệng ông ta rất thối sao!”

Không ai kinh ngạc, Chân Nghĩa về mặt đầy hắc tuyến.

Miệng này thối rồi!

Tầm mắt ông ta tùy ý nhìn đến miệng, sừng sốt một giây, sau đó như điên cuồng gào thét lên.

“Ừm, um...”

Ông ta nâng miệng lên, để cho cái gì đó trong miệng trở nên rõ ràng.

Lê An An nhìn kĩ, nói: “Hóa ra là tất thối nha!”

Chân Nghĩa càng không ngừng gật đầu.

Mau! Mau lấy ra giúp ông ta!

Ai ngờ, Lê An An cũng thật sự tránh xa, vẻ mặt ghét bỏ.

“Đới Thiên, vẫn là cậu có mắt, mình vậy mà không phát hiện ra trong miệng ông ta có tất thối.”

“Lê An An, cậu cách xa tôi một chút, trên người cậu cũng đều là mùi thối!”

Đới Thiên cảnh giác cách xa đám người này vài phần.

Những người này vừa nghe xong, cau mày ngửi ngửi vài cái.

Không biết là ảo giác hay là sự thật, bọn họ cảm giác mùi thối kia đã dính lên trên người mình thật rồi.

“Oe...”

“MD, mình muốn tắm rửa!”

“Cam Triết, đợi mình với, chúng ta cùng nhau!”

“An An, mình đi trước!”

“Các cậu đợi tôi với!”

Lê An An nhìn chằm chằm người chạy, vội vàng chạy theo.

Đại sảnh chỉ còn một Đới Thiên che mắt cùng với Chân Nghĩa bị trói đến sứt sáo.

Đới Thiên bỏ tay xuống, đắc ý nở nụ cười.

“Chắc chắc chắc, mấy người này sao ngốc vậy, rõ ràng lão nương chỉ che mắt.”

Đúng vậy!

Cô là che mắt, lại không bị mũi!

Chân Nghĩa có chút cảnh giác nhìn Đới Thiên, ông ta cũng không tin cô gái này chỉ đơn giản muốn đùa giỡn bọn họ.

Trên mặt Đới Thiên mang theo nụ cười xấu xa, từng bước tiến về phía ông ta, mãi đến khi chỉ còn cách một bước nữa, mới ngừng lại.

“Lão nương cứ cho rằng người ở hắc bang đều rất hung thần ác sát, kết quả nhìn thấy ông, sách, thật thất vọng.”

Qua một lúc lâu sau, cô không được bất cứ đáp lại nào, mới kịp phản ứng lại, cái miệng của ông ta bị tắt bịt rồi.

Chỉ là cô không có lòng hảo tâm tháo ra giúp, mà là nói: “Ông như vậy khiến cho tôi thất vọng, có phải tôi phải làm chút gì đó để bản thân thoải mái chút không?”

Cái quỷ gì vậy?

Cô ta thất vọng thì liên quan gì tới ông!

Chân Nghĩa không ngừng lui về sau, tuy nhiên hiệu quả không rõ ràng.

Ông ta nhất định phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này, quả thực là địa ngục nhân gian, người nào cũng bình thường, kinh nghiệm nhiều năm cũng không có giờ khắc nào khiến ông cảm thấy được, hắc đạo thật tốt, ít nhất là mọi người còn bình thường!

“Àm”

Đới Thiên thấy Chân Nghĩa chạy trốn đột nhiên đụng vào một người.

“Oa, Đới Thiên, ai vậy?”

Hà Gia Tường nhìn thoáng qua Chân Nghĩa, sau đó dời đi.

“Ông ta, là người của Cát Bang.”

Hà Gia Tường vừa nghe xong, nói: “Sao ông ta còn chưa chết?”

“...” Này, cậu là ai, sao có thể nói những lời này một cách bình thường như vậy!

Đới Thiên liền phui tay, nói: “Tôi cũng không biết, công tử không có ra tay, khẳng định có dụng ý.”

Hà Gia Tường nghĩ một lát, hỏi: “Công tử có nói không thể động ông ta không?”

“Không có, vừa rồi tôi còn muốn thử đồ chơi mới nghiên cứu được lên trên người ông ta.”

Về mặt Hà Gia Tường nghiêm túc, “Đới Thiên, những thứ đồ chơi của cậu, sẽ chết người.”

“Cắt, cậu đừng giả vờ đứng đắn, đừng nói với tôi là cậu không muốn thử xem.”

“A ha ha ha.”

Chân Nghĩa nhìn hai người đầu khẩu, lại không biết vì sao có cảm giác đồng tây công chính mình.

Hai người vừa thấy, sau đó nhìn về phía người đằng sau.

“Đồng Ôn Luân, cậu xuất hiện nói câu sẽ chết sao!”

Đồng Ôn Luân trực tiếp xem nhẹ, nhìn chăm chăm Chân Nghĩa không ngừng cười.

Sách, hình ảnh quá mức tàn bạo, bọn họ không đành lòng nhìn thẳng.

Phát minh mới kì này của Đồng Ôn Luân thật không có tác dụng gì, chỉ là gãi ngứa, xem ai khó chịu liền quấy nhiễu, đây chính là thiết kế sau khi anh tiếp xúc với Mặc Khuynh Thành liền tạo ra.

Chỉ là không lấy ra là vì lo lắng mấy thứ đồ chơi này vẫn gãi đến không khống chế được, cho nên vẫn xoắn xuýt.

Hiện tại vui rồi, có vật thí nghiệm sẵn, vừa lúc thử xem có tác dụng phụ hay không.

“Ha, ha ha, cậu, cậu mau cho thứ này dừng lại!”

Chân Nghĩa không nghĩ tới tất thối trong miệng mình rơi ra, là một kết cục như thế này, nếu biết vậy, tới hôm qua có giết ông ta, ông ta cũng sẽ không tới.

Hà Gia Tường nhìn ông cười nước mắt nước mũi chảy ra, thở dài một tiếng, nói: “Phó bang chủ, nhân quả báo ứng của ông đến hơi sớm một chút.”

Đới Thiên liếc mắt nhìn anh ta một cái, nhìn móng tay đen tuyền của mình, có chút đáng tiếc nói: “Rõ ràng là lão nương tới trước, tại sao lại không phải là người chơi đầu tiên.”

Chơi cái em gái cô!

Chân Nghĩa cười đến đau cả bụng, đến ngay cả nghe được nói như vậy cũng chỉ có thể lấy cười đáp lại.

“Oa, các cậu đang làm gì thế?”

Lê An An tắm rửa sạch sẽ vừa mới xuống lầu liền thấy cảnh tượng như vậy.

Người thân của cô, đây là cái tình huống gì vậy, ba người thờ ơ nhìn Chân Nghĩa cười điên cuồng, mà còn cười bắt chước, ông ta bị điểm trúng huyết cười rồi hả?

Chân Nghĩa nhìn đến cô, như là nhìn thấy cứu tinh.

“Cứu, cứu tôi! Cứu mạng, tôi sai rồi! Mau bảo cậu ta dừng tay!”

Lê An An hỏi: “Ai làm vậy?”

Đới Thiên bấu môi, chỉ về phía Đồng Ôn Luân.

Lê An An căng mắt lên, cho Chân Nghĩa một ánh mắt “Tự cầu nhiều phúc”, không phải là cô không muốn giúp, mà là Đồng Ôn Luân này chỉ nghe lời Mặc Khuynh Thành.

Chân Nghĩa tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, chẳng lẽ hôm nay chính là tận thế của ông sao? Quan trọng nhất là, sau này trên bia mộ viết lý do chết, là cười đến chết, đây quả thực là thiên cổ kỳ văn!

Càng ngày càng nhiều người xuất hiện ở đại sảnh, nhìn Chân Nghĩa nằm trên mặt đất không ngừng giật giật, trên mặt xuất hiện tò mò, vui sướng khi thấy người gặp họa hoặc là lạnh lùng, cũng không có đồng tình.

“Xi xào...”

Trời giáng cam lộ.

Chân Nghĩa mở hai mắt, có chút mơ hồ hỏi: “Tôi chết rồi sao?”

Mặc Khuynh Thành nằm úp sấp ở trên lan can, nhìn ông ta, “Phó bang chủ, nếu ông đã chết sao có thể nhìn thấy Bản công tử.”

Mặc Khuynh Thành?

Đại não Chân Nghĩa thanh tỉnh vài phần, bên hông quần quanh cái gì đó gãi ngứa đã không còn, ông ta nhẹ nhàng thờ ra.

Trải qua việc ở chung ngày hôm qua, Hòa Châu cùng Mặc Khuynh Thành nói chuyện đã không còn cảm giác khẩn trương.

“Công tử, người có muốn đưa ông ta tới cục cảnh sát không?”

Mặc Khuynh Thành trách cứ nhìn anh ta, “Hòa Châu, đưa ông ta tới cục cảnh sát, tổn thất anh tới đền bù sao?”

Hóa Châu tưởng rằng là chuyện bọn họ phá hoại công tác, nói: “Công tử nghĩ đến chu đáo, nếu không bởi vì bọn họ, chúng ta cũng sẽ không có biện pháp công tác, bây giờ còn công việc quan trọng từ tiêu phí mời chúng ta xuất hiện chơi, khoản tổn thất này khẳng định là bắt bọn họ bồi thường!”

“...”

Đám người Lê An An vừa nghe xong, trực tiếp che mặt không muốn quen biết với người này, anh ta sao có thể đem Mặc Khuynh Thành nghĩ thành tốt như vậy, huống hồ tiền đi chơi thêm nữa đều là tiền bội ước, cô ấy tổn thất chỗ nào!

Mặc Khuynh Thành cực kỳ khiêm tốn nói: “Hóa Châu, anh đừng nói tôi tốt như vậy, tôi sẽ kiêu ngạo.”

“Xì...”

Từng ánh mắt mãnh liệt quét về phía cô, cô lại vẫn lạnh nhạt như cũ, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Phi!

Không biết xấu hổ!

Cậu có biết hai chữ tự kỷ viết như thế nào không!

Chỉ là...

Bọn họ nhìn về phía Chân Nghĩa hoa mắt chóng mặt trên mặt đất, trong lòng lại sáng khoái rất nhiều, không tồi, có người còn buồn bực hơn so với bọn họ.

Hiện tại Chân Nghĩa đừng nói buồn bực, ông ta hoàn toàn có thể nghĩ đến, nếu là Cát Thiên ở trong này mà nói, chỉ bằng những lời này, ông ấy tuyệt đối sẽ lại tức đến hộc máu!

Vốn tưởng rằng trên đời này không có ai có thể so sánh cùng với vị ở Hồng lâu, kết quả hôm nay liền gặp người tương xứng với anh ta, không, quả thực so với anh ta còn lợi hại hơn!

“Hắt xì...”

Công Thủy ở phía xa Đế Đô cùng một lúc hắt hơi một cái.

Lão Vương cực kì khẳng định nói: “Lâu chủ, có người nhắc tới người rồi.”

Công Thủy phiên toái nói: “Ta biết! Lão Vương, ông nhanh cho người đi điều tra, gần đây rất cuộc là người nào nhắc tới ta, tuy tướng mạo của ta như Phan An, nhưng ngày nào cũng hắt xì như vậy, quả hủy hình tượng rồi!”

“Lâu chủ, tôi tra không nổi.” Ông cũng không phải thần, làm sao biết được người nào nhắc tới Công Thủy.

Công Thủy vung Hồng tụ, giận trừng nói: “Ta mặc kệ, nếu không thì ông liền đem mấy người ghen tỵ với sắc đẹp của ta ra giết đi, ta không tin, giữa đông đây không trúng ai!”

“...”

Lần này lão Vương trực tiếp không nói lời nào, chẳng lẽ anh ta nói với mình là nghi ngờ Mặc Khuynh Thành sao?

“Hắt xì.”

Mặc Khuynh Thành vốn đang cười tít mắt đột nhiên hắt hơi một cái, sau đó nói: “Công Thủy cái tên hồ ly này đang nhắc tới mình.”

Lê An An không biết Công Thủy là ai, nhưng vẫn lớn tiếng hỏi: “Khuynh Thành, làm sao cậu biết người ta nhắc tới cậu, có lẽ là bọn người Văn Tư Tư thì sao.”

Mặc Khuynh Thành: “Bởi vì bọn họ có nhắc thế nào cũng không ảnh hưởng tới mình.”

“...” Nói thẳng da mặt chính mình biến thành dầy.

Mặc Dận một bên ôm cô đi xuống lầu, vừa nói: “Em trực tiếp gọi điện thoại hỏi một chút không phải là được sao.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp phủ quyết, “Em không muốn gọi điện cho lão hồ ly kia, Dận, anh cũng không biết trong một năm nay em bị lão lừa gạt bao nhiêu lần đâu!”

Mặc Dận nhủ mảy, đây là lần đầu tiên cô nhắc tới chuyện một năm qua, anh không khỏi hỏi: “Anh ta gài em như thế nào.”

Tay Mặc Khuynh Thành bắt đầu làm động tác, vung lên một cái.

“Xúi giục em vụng trộm rồi đi với anh ta, để cho em ra nước ngoài với anh ta, về sau lại ném em vào nơi huấn luyện của đàn ông, nói ra cho oai là đánh không lại những người này bản thân liền không là phụ nữ, rất không dễ dàng gì để đánh lại bọn họ, kết quả có lúc thua, máu chót là, anh ta đều dùng ám chiêu!”

Mặc Dận đem những thứ này ghi nhớ từng cái một, hóa ra sự thật là một năm nay anh ta đem cục cung ngoạn ngoạn dịu dàng của mình dạy ra như vậy, được lắm, xem ra trở về Đế Đô phải tìm Công Thủy nói chuyện nhân sinh một phen.

“Hắt xì, hắt xì...”

Công Thủy trực tiếp nổi giận, “MD, rốt cuộc là ai ở sau lưng nhắc đến lão tử, lão tử đem cả nhà các người bắt lại mỗi ngày nhắc tới!”

Mặc Khuynh Thành đi tới đại sảnh đá đá Chân Nghĩa, hỏi: “Ông nói rốt cuộc khi nào thì Cát Thiên mới tới cứu ông?”

Chân Nghĩa yếu ớt nói: “Anh ấy tuyệt đối không tới.”

Mặc Khuynh Thành tán thành nói: “Vớ cái đầu kia của ông ta, tuyệt đối sẽ cho rằng ông bị quỷ bắt đi, hiện tại nhất định ở trong phòng đốt tiền vàng cho ông rồi.”

“...” Không nói thật sẽ chết thôi!

Mặc Khuynh Thành như là biết trong lòng ông ta muốn nói gì, “Tôi là người thành thật, cho nên tôi liền phái người tặng cho Cát Thiên một phong thư, tôi nghĩ rất nhanh ông ta sẽ tới thôi.”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

“Mặc Khuynh Thành, cô mau thả Chân Nghĩa ra, nếu không tôi bắn một phát giết chết cô!”

Cát Thiên mang một đám thủ hạ vọt vào khách sạn, đem bọn Mặc Khuynh Thành bao vây lại.

Ông ta vốn nghĩ muốn hù dọa cô một chút liền thôi, không nghĩ tới bị dọa thành tè cả ra quần, quả thực là còn si nhục hơn so với việc Tôn Đức từ chối mình!

Sau đó nhìn đến Chân Nghĩa nằm chặt vật trên mặt đất, nổi giận đùng đùng, “Mặc Khuynh Thành, cô làm gì nó vậy!”

Mặc Khuynh Thành trấn an đám người Quý Đồng có chút kích động, buông tay Mặc Dận ra, tiến lên một bước.

“Tôi làm gì có bản lĩnh đem ông ta thành như vậy, chỉ là, Cát bang chủ chỉ có bằng đầy tiền đồ?”

Tay Cát Thiên cầm súng lục, không ngừng nắm chặt.

Mặc Khuynh Thành nhẫn nại nhìn ông ta, tiếp tục khiêu khích, “Cát Thiên, tới hôm qua ông thật sự là quá lợi hại, mang theo Chân Nghĩa tới phòng tôi, liền vì phóng những thứ đồ chơi này?”

Mọi người nhìn trên tay cô toàn rắn xanh, phụ nữ không khỏi run lấy bầy, đàn ông cũng có chút không chịu nổi lui về phía sau một bước.

Quả thực, hiện tại kỹ thuật phát triển như vậy, có thể lấy giả biến thành thật đều được! Chỉ là Cát Thiên nghĩ ra cách này, mặc kệ là ai sáng sớm tỉnh lại, thấy trên giường đều phủ kín là rắn, nhèn nhện gì đó, da đầu đều sẽ run lên.

Đương nhiên không bao gồm một vài người.

Đồng Ôn Luân trực tiếp cầm lấy đồng đồ chơi này, cẩn thận đánh giá một phen, nói: “Tôi làm còn tốt hơn cái này.”

Đới Thiên ghét bỏ trực tiếp ném tới trước mặt Cát Thiên, nói: “Không trực tiếp động thủ thì thôi, vậy mà lại nửa đêm lại vào phòng vứt những thứ đồ chơi xui xẻo này, ài, Cát Thiên, ông là đứa trẻ 3 tuổi sao!”

Hà Gia Tường đồng tình lắc đầu, “Cát bang chủ, chẳng lẽ trước khi hành động ông không thăm dò sao?”

Ngực Cát Thiên không ngừng lên xuống, bọn trẻ hiện giờ mồm miệng đều độc như thế sao, một đám phải nói ra đồng tử tức chết người, thế nào, là muốn trực tiếp đem người ta nói đến đường cùng sao!

Chỉ là, ông ta cố gắng bình phục lửa giận trong lòng, bình tĩnh nói: “Hừ, các người không cần nói kích tôi nữa, tôi khuyên các người nhanh thả Chân Nghĩa ra cho tôi, nếu không thì hôm nay các người không thể sống để rời khỏi nơi này!”

“Bốp bốp bốp.”

Mặc Khuynh Thành quả thực nên khen cho dũng khí của ông ta, chỉ cần một cây súng, những người khác đều cầm đao, giống như thời điểm trung học kéo bè kéo lũ đi đánh nhau.

“Cát Thiên, để cho tôi nói cho ông nhớ cây súng này có bao nhiêu đạn bên trong.” Cô làm bộ trầm tư, nói: “Chỉ mười viên, chúng tôi ở đây có nhiều người như vậy, ông xác định ông nhiều người như vậy có thể đánh chết mọi người?”

Cát Thiên cười nhạo một tiếng, nói: “Tôi cũng không tin nhiều người như vậy vẫn không đối phó được mấy người các người.”

“Là sao?”

Mặc Khuynh Thành cười có chút ý tứ không rõ hàm xúc, sau đó nhìn về phía Mặc Dận

liếc mắt một cái.

Mặc Dận nhận được gật gật đầu, sau đó giống như một mũi tên.

“Àm.”

“A.”

Mặc Dận một cước đá ngã một người, sau đó dùng cách đơn giản thô bạo đánh ngã thêm một người.

Lê An An xoa tay, xem nhiệt huyết trong lòng mêng mông.

“Khuynh Thành, mình có thể tiếp xuống hay không?”

“Đi thôi.”

Lê An An nhìn những người khác, khẽ nâng cằm, nói:

“Chúng ta tới đánh xem người nào đánh được nhiều nhất!”

“Khẳng định không phải cậu.”

“Tôi cũng được.”

Lê An An trực tiếp dậm chân, “Vậy chúng ta thử xem xem!”

Mấy người đều đã vọt tiếp xuống.

Quý Đồng có chút lo lắng hỏi: “Công tử, bọn họ sẽ không có việc gì chứ?”

Mặc Khuynh Thành lãnh đạm nói: “Bọn họ nếu là như vậy mà đánh không lại, về sau còn có tác dụng gì.”

Quý Đồng nhìn nghiêng về một phía chiến sự, mà Cát Thiên còn lại giờ sủng, căn bản không biết nên chĩa vào người nào.

Không được, còn tiếp tục như thế thật sự nguy hiểm, trong mắt ông ta hiện lên một tia ngoan độc, trước giải quyết người lợi hại nhất đã!

“Ầm.”

Mặc Đan nháy mắt né tránh, sau đó thẳng tắp chạy về phía Cát Thiên.

Anh trực tiếp như Mãnh Hồ Hạ Sơn, mang theo gió rét lạnh đập về hướng Cát Thiên.

Cát Thiên cả kinh, vội vàng nghiêng người đi, quả dấm khó khăn chạm qua gương mặt của ông ta.

“Hít.”

Nóng hổi trên mặt khiến cho ông ta không dám một chút
lười biếng nào, đem thần kinh đề cao ở mức cao nhất, mắt
không chớp nhìn chòng chọc Mặc Dận.

Mặc Dân cũng không nghĩ Cát Thiên ngoài ý muốn tránh thoát được thế công của anh, một giây sau, anh vươn chân đá ra ngoài.

Cát Thiên trực tiếp ngăn trở, lại vẫn bị lui lại về sau mấy bước.

Từng trận tê mồi trên cánh tay nói cho ông ta biết, Mặc Dân rất mạnh mẽ.

Về mặt ông ta trầm trọng, đây là nguy cơ chưa từng có từ trước đến nay.

Chân Nghĩa ban đầu ngồi trên mặt đất đã ngồi dậy, ông ta nhìn Mặc Dận và Cát Thiên quyết đấu, trong lòng khẩn trương lên.

Dại ca tuyệt đối đánh không lại Mặc Dân, mà những người khác đều không có lợi hại bằng người bên Mặc Khuynh Thành, cho dù nhóm bên ông có sủng lục, cũng không giải quyết được, xem ra lần này thực sự đá trúng thiết bản rồi.

Không qua bao lâu, trừ bỏ Cát Thiên bên ngoài tất cả mọi người đều đã ngã xuống đất không dậy nổi.

Đám người Lê An An một mực âm ỉ hận họ mỗi người đánh được bao nhiêu người.

Lê An An: “Mình cần 20 người, không định toi da!”

Tổng Tiểu Bảo lãnh đạm nói: “23 người.”

Cam Triết: “Mình có chỗ thiếu, mới 21 người.”

Tô Nhạc Thiên: “Thời gian dài như vậy mà không rèn luyện, mới 28 người.”

Lê An An chưa từ bỏ ý định, tại sao tất cả mọi người đều hơn cô, không có khả năng!

“Đời Thiên, câu bảo nhiệt?”

“30 người.”

“Canh.”

Lê An An cảm giác thế giới của chính mình một màu đen tối.

Vì sao, vì sao bọn họ đều nhiều hơn mình, cô là luyện võ thuật lâu như vậy, vậy mà vẫn đánh không bằng bọn họ, làm sao bây giờ, cô lại là người yếu nhất.

Bên này, Mặc Dận nhìn những người khác đều ngã xuống đất, nhảy mắt quét chân một cái, đem Cát Thiên vấp ngã xuống đất, cũng túm lấy súng lục.

Mặt Cát Thiên đầy vết thương, cũng không biết có phải do Mặc Dận cố ý hay không, cho dù ông ta chấn thể nào, quả đấm của anh đều đánh lên trên mặt ông ta, dẫn đến hiện tại tùy ý động một cái cũng thấy đau.

Mặc Đan cầm súng lục trở về bên cạnh Mặc Khuynh Thành, nói: “Giải quyết xong rồi.”

Mặc Khuynh Thành trực tiếp hôn anh một cái, hài lòng nói: “Vất vả rồi.”

Mặc Đan không nói chuyện, chỉ là hôn trả cô một cái.

Sau đó, Mặc Khuynh Thành bảo người ta tháo dây thừng của Chân Nghĩa ra, nói với Cát Thiên: “Tôi vốn nghĩ trên đường du lịch có chút đơn điệu, ông có thể gia tăng cho tôi chút vui thú, kinh phí thuận tiện, nhưng mà ông thật sự là ngoài dự liệu của tôi, ban đầu ông chỉ cần chuộc một người, hiện tại đến ngay cả ông cũng phải chuộc, sách, Cát Thiên, từ sau khi gặp được ông, ông có vẻ luôn đưa tiền cho tôi nha.”

“...”

Cát Thiên thổ huyết, ông ta nào biết rằng Mặc Khuynh Thành không giống với những người ông cảnh cáo trước kia, trực tiếp thoả thác hợp tác với Tôn Đức, mà là thẳng thắn nói với chính mình, có bản lĩnh thì ra chiêu đi, cô tiếp.

Quả nhiên, cô tiếp, lại tiếp đến phi thường tốt!

Kia há hôm có thể lúc chết người còn không có giao phong chính diện đã lĩnh giáo rồi, hiện tại lại chế giễu, đem bản thân cũng dính vào, sớm biết rằng, lúc trước cứ theo lời của Chân Nghĩa rồi.

“Cô muốn bao nhiêu?”

Cho dù thế nào, ông cũng không thể vứt bỏ người anh em này, ông lẫn lộn trong hắc đạo nhiều năm như vậy, từ dưới từ từ lên địa vị bang chủ này, ông hiểu rõ, nghĩa khí có bao nhiêu quan trọng.

Mặc Khuynh Thành nhìn ông ta sáng khoái như vậy, bản thân cũng sáng khoái nói: “Một trăm vạn.”

“Cái gì?”

“Sao cô không đi cướp bóc!”

Chân Nghĩa cùng Cát Thiên đồng thời mở miệng.

Mặc Khuynh Thành một bộ dáng “Các người không hiểu giá thị trường”.

“Muốn một mình Chân Nghĩa, 20 vạn là được, nhưng mà tôi không thể không nói, Cát bang chủ, không liên chết sẽ không phải chết, ông mang nhiều người tới như vậy, làm hại mấy người bạn của tôi phải ra tay giáo huấn, ông nói lên tính tổng chi phí vào chứ, lại thêm thân phận bang chủ của ông nữa, một trăm vạn vẫn là giá hữu tình rồi.”

Phốc!

Mọi người đứng bên cạnh Mặc Khuynh Thành đều đã chiêm chọc, cái gì mà giá hữu tình, cô quả thật là công phu sư từ ngoại! Một trăm vạn đó, đủ cho bọn họ công tác rất lâu, đương nhiên, không thể so với Mặc Khuynh Thành, cô tùy tiện nhận hai cái quảng cáo là thu phục được rồi.

Chỉ là, ngẫm lại như vậy không đến trăm vạn, trong lòng bọn họ liền rất kích động, huống chi Mặc Khuynh Thành cũng nói, này là vì thêm kinh phí cho chuyến du lịch, liền tính không phải cho, tùy tiện thưởng cho bọn họ, cũng là rất nhiều!

Cho nên bọn họ mặt ngoài đều cố giả bộ bình tĩnh, đáy mắt lại đầy rẫy cuồng nhiệt, Cát Thiên, ông mau trả lời nhanh!

Sắc mặt Cát Thiên đẹp đến có thể nhỏ ra mực, đây không phải đơn giản, là hơn mười lần 20 vạn, mà là trọn vẹn một trăm vạn, đối với Cát bang hiện tại mà nói, liền tính lần này bọn họ giao tiền để về Đế Đô, đều đã sử tiền lâu lâu để không để đối kháng với Ngũ Hải Bang, càng đừng nói cùng ngồi cùng ăn, cho dù không giao, ông tuyệt đối tin tưởng Mặc Khuynh Thành nhất định không dễ dàng buông tha cho bọn họ.

“Một trăm vạn không được, bớt chút.” Ông ta bực tức nói.

Mặc Khuynh Thành: “Ít nhất là một trăm vạn, nếu là không cho được, cũng chỉ có thể iuy khuất các người.”

“?!”

Cát Thiên kính sợ nhìn Mặc Khuynh Thành, cô muốn làm gì!

Chân Nghĩa vội vàng giải thích nói: “Mặc tiểu thư, không phải là chúng tôi không muốn cho, mà là chúng tôi thật sự không có nhiều như vậy, nếu như thực sự đưa cho cô một trăm vạn, Cát bang chỉ có thể trực tiếp giải tán.”

Mặc Khuynh Thành hoàn toàn không tin một hắc bang thậm chí ngay cả một trăm vạn đều không có, quay đầu nhìn về phía Mặc Dân, hỏi: “Dân, bọn họ thật sự có như thế?”

Mặc Dân gật đầu, “Cát bang là một hắc bang yếu nhất, nếu thực là cho em nhiều như vậy, không cần về Đế Đô cũng sẽ bị Ngũ Hải bang chiếm đoạt rồi.”

Nghèo nàn?

Yếu nhất?

Người của Cát bang ở đây trực tiếp cảm giác còn không bằng giết bọn họ đi, một đao này thôi mạnh trái tim bọn họ, quả thực là sống không bằng chết.

Tuy nhiên, bọn họ nói đúng là sự thật.

Mặc Khuynh Thành thở dài một tiếng, cuối cùng thỏa hiệp, “Được rồi, thấy các người đáng thương như vậy, tôi sẽ không cần nhiều như vậy nữa, 80 vạn, giá chắc.”

Thấy bọn họ đáng thương liền giảm 20 vạn, vậy không phải bọn họ kể ra điểm đáng thương của bọn họ, sẽ giảm thêm 20 vạn nữa sao?

Chân Nghĩa còn muốn tiếp tục mở miệng, lại bị Mặc Khuynh Thành trực tiếp ngăn cản.

“Chân Nghĩa, ông khôn cần nói thêm các người đáng thương thế nào nữa, liền 80 vạn, tôi không tin một cái hắc bang còn không có đủ binh khí bằng lúa tôi mới mở cửa.

cung còn không có ai kinh phí cũng tức là mới mở công ty, kia rõ là...”

Cô cũng không nói gì tiếp, chỉ là dùng ánh mắt cực kì đồng tình nhìn bọn họ.

Cát Thiên chịu không nổi ánh mắt như vậy, nói thẳng: “Được, 80 vạn!”

“Đại ca, anh điên rồi!”

Chân Nghĩa hoàn toàn thật không ngờ Cát Thiên sẽ đáp ứng, tuy ít đi 20 vạn, nhưng 80 vạn cũng không phải là số lượng nhỏ, dễ dàng đem ra vậy, làm cho bọn họ sau này sinh tồn như thế nào.

Cát Thiên nói: “Chân Nghĩa, chú không cần ngăn cản anh, anh đương nhiên biết chú muốn nói gì, nhưng mà anh không có khả năng mặc kệ chú đùn đẩy, không có khả năng đùn đẩy đám anh em này, Cát Bang không thể xây dựng, nhưng mà anh em không thể tìm về được.”

Người của Cát bang bởi vì lời nói này của ông ta, đều đã cảm động lệ nóng doanh tròng.

Mặc Khuynh Thành hừ hừ ở trong lòng, không hổ là Lão đại hắc bang nhiều năm như vậy, góp được nhiều tiền bạc như vậy, vậy mà còn có thể khiến cho những người này không oán không hận đi theo bọn họ.

“Được rồi, cảm động gì gì đó chờ các người rời khỏi rồi hãy nói, Cát Thiên, tiền đâu.”

Cát Thiên từ trong lòng áo khoác lấy ra một tấm thẻ, đưa tới,

“Bên này có hơn 80 vạn, mật mã là 587469, vậy là đủ rồi đi.”

Mặc Khuynh Thành nhìn xem, đưa cho Tống Tiểu Bảo.

Anh trực tiếp cầm điện thoại ra xem xét, sau đó gật gật đầu.

Mặc Khuynh Thành cười cực kỳ sáng lạn, nói: “Cát bang chủ quả nhiên sáng khoái, lại vẫn hy vọng về sau thu được nhiều hơn, loại kiếm tiền này tôi thích nhất.”

“...” Nếu là ông còn không nhớ, còn không bằng hiện tại liền giết ông ta.

Chân Nghĩa đỡ Cát Thiên đứng dậy, đang chuẩn bị đi ra cửa, lại bị gọi lại.

“Chờ đã.”

Thân thể Cát Thiên căng cứng, cảnh giác hỏi: “Còn có chuyện gì nữa?”

“Thật là cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là ban đầu tôi vẫn không rõ vì sao mà Tôn Đức từ chối ông, ông cứ chèn ép ông ấy như vậy, hiện tại biết rồi, Cát bang chủ, sau này có gì khó khăn, nhớ tới tìm tôi, tôi sẽ theo khoảng thời gian này chiêu cố ông, cho ông giá ưu đãi.”

Cát Thiên cảm giác máu đã xông lên cổ họng, cố gắng nhìn lại.

“Không cần.”

Chân Nghĩa có chút lo lắng nhìn ông ta một cái, vừa rồi ông cảm nhận được cứng nhắc trên tay, sợ lại thổ huyết, trong lòng thầm than, quả nhiên Mặc Khuynh Thành là khắc tinh của bọn họ.

Bọn người Cát Thiên đi rồi, Mặc Khuynh Thành lắc lư thẻ trên tay, tặc tặc nói: “Ngay từ đầu mình cho là chỉ có 20 vạn, không nghĩ tới có 80 vạn, thật sự là mùa thu hoạch lớn.”

“...”

Thực ra là như vậy, quả nhiên là công phu sư tì ngoạm, từ 20 vạn lên 80 vạn, trọn vẹn hơn 60 vạn, nếu là Cát Thiên còn ở nơi này, tuyệt đối sẽ mặc kệ hậu quả giết cô.

Lê An An đi lên phía trước, nói: “Khuynh Thành, cậu sao lại ì rữ như vậy.”

Mọi người lui về sau một bước, quả nhiên, cho dù ít nhiều giáo huấn, đều đã không ngăn được cô tìm tai vạ.

Chỉ thấy Mặc Khuynh Thành bỗng nhiên cười sáng lạn, nói: “An An, mình đâu ì rữ đâu?”

Mọi người lại lui về phía sau vài bước.

“Cậu xem, tính kế Cát bang trực tiếp chạy xám xịt, lại vẫn không công có được nhiều tiền như vậy, 80 vạn nha, cậu nói Cát bang phải cần bao lâu mới khôi phục được.”

“Hóa ra An An lại giàu tình yêu như vậy, nếu như vậy, vậy cậu trực tiếp về công ty đi.”

“... A?” Vì sao lại bảo cô về công ty? Cô mới đến có một ngày.

Mặc Khuynh Thành hào tâm giải thích: “Cậu xem, cậu đi du lịch đều là dùng tiền của Cát Thiên, bây giờ còn đồng tình với ông ta, ừ, đáng tiếc, mình vốn muốn bỏ thêm một phần kinh phí để du lịch, xem ra tiết kiệm được phần của cậu rồi.”

“MĐ, Khuynh Thành, cậu không thể đối với mình như thế, mình sai rồi!”

Mặc Khuynh Thành nói: “An An, cậu không có sai, thật sự, chỉ là người nào đó làm cho mình ì ừ thôi?”

“Lãng phí nhiều thời gian như vậy, chúng ta đi thôi.”

“Đúng vậy, đột nhiên có thêm nhiều tiền như vậy, công tít khẳng định sẽ mua cho chúng ta nhiều thứ.”

“Tất nhiên, cũng không xem xem công tít là ai, trở ra TV, vào được công ty, đánh lưu manh, nói chết địch nhân.”

“Đáng tiếc, An An không thể vui vẻ cùng chúng ta, An An, cậu phải thuận buồm xuôi gió, công ty liền nhờ cậu vậy.”

Lê An An nhìn Dối Thiên nói ra như vậy, khóc không ra nước mắt.

“Đời Thiên, sao cậu cũng đối với mình như vậy.”

Đời Thiên mặt mày nhịu lại, “An An, mình cảm thấy được trước công tử nói một câu đặc biệt hay, không làm loạn sẽ không phải chết, cậu vẫn nhận mệnh đi.”

Lê An An cứ nhìn mọi người một đám đi qua mặt, mà Hoa Châu lại đồng tình nhìn cô một cái, sau cùng nói: “Lê tổng, thuận buồm xuôi gió.”

“...”

MD, vì sao không ai nói chuyện thay lão nương, lão nương thật là không phải cố ý a!

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3449801#p3449801>

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 12: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: windy

Tô gia Đế Đô.

“Kết...”

“Tur Tur, con chậm một chút, Thụy Nhi, con đưa nó đến ngồi sofa trước đi.”

Văn Sương đặt ba lô xuống, sau đó nhanh chóng đi vào nhà bếp bung bát canh gà ra.

Văn Tur Tur nhìn bát canh gà đầy mỡ ngấy kia, trong lòng liền buồn nôn.

Nằm viện vài ngày đều là canh gà, đối với Văn Sương thay đổi thái độ như vậy cô ta rất trào phúng. Thế nào, trong bụng cô ta có đứa trẻ liền cứ như vậy mà nịnh bợ mình, cũng không nhìn xem trước đây là ai vẫn phân đối Tô Thụy lấy mình, nhưng mà như vậy cũng được, có thể hưởng thụ mẹ chồng tương lai quan tâm chăm sóc, đáng tiếc kỳ vọng lần này lại khiến bà ta thất vọng rồi.

“Mẹ, hiện tại con không muốn uống.”

Văn Sương vừa nghe thấy, cũng không thêm để ý, đem canh gà đặt lên trên bàn trà, nói: “Hiện tại không muốn uống thì để đó, khi nào muốn uống thì bảo với ta một tiếng, ta lấy cho con giải nhiệt.”

“Như vậy có phải quá phiền toái rồi không?”

“Phiền toái cái gì, vì cháu trai tương lai chút chuyện này tính là gì.” Sau đó nói với Tô Thụy: “Thụy nhi, con đỡ Tur Tur lên lầu nghỉ ngơi một lát, ba tháng đầu phải cẩn thận, thân thể nó không tốt, để cho nó nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Biết rồi mẹ.”

Tô Thụy đỡ Văn Tur Tur lên lầu, vừa mới vào gian phòng, Văn Tur Tur đã nói: “Anh Thụy, em không muốn nghỉ ngơi.”

Tô Thụy nhẹ giọng dỗ dành nói: “Tur Tur, không được tùy hứng, thân thể em yếu như vậy, phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Không cần đâu, anh Thụy, em đã nằm nhiều ngày như vậy, toàn thân đều đã không thoải mái. Huống hồ, bác sĩ đều nói nên hoạt động một chút.”

Tô Thụy nhớ lại trước khi xuất viện bác sĩ dặn dò, có chút nhả ra, “Vậy cũng không thể lộn xộn.”

Văn Tur Tur nhu thuận ôm cánh tay của anh ta, “Anh Thụy, em biết, đứa nhỏ này em còn cực kỳ khắt khe.” Khắt khe đến độ không thể một giây sau khiến cho nó biến mất.

“Em biết liền tốt, em ngồi trước, anh đi pha cho em ly sữa.”

“Được.”

“Đồng.”

Tô Thụy sau khi rời khỏi đây, Văn Tur Tur nháy mắt liền thu hồi tươi cười trên mặt.

Lạnh lùng nhìn gian phòng dành riêng cho cô ta, tường màu hồng phấn, khung hình đặt ở giữa, bên trong có tất cả ảnh chụp trẻ sơ sinh, có thể nghĩ Tô Thụy đối với đứa trẻ trong bụng này có bao nhiêu mong chờ.

Cô ta nhìn đứa trẻ kia cười sáng lạn ngọt ngào, nghĩ đến đứa trẻ trong bụng này sinh ra khiến bản thân tức giận phẫn nộ.

Khẽ xoa cái bụng bằng phẳng, miệng thầm thì: “Con ơi con à, không phải mẹ không cần con, mà là con căn bản không nên xuất hiện, nhưng không sao, mẹ sẽ để cho con mất một cách có ý nghĩa.”

“Kết.”

Văn Tur Tur vội vàng thu hồi hung dữ trên mặt, lộ ra một chút mong chờ.

Tô Thụy từ phía sau ôm lấy cô ta, nói: “Tur Tur, em đang nhìn cái gì?”

Văn Tur Tur cầm lấy tay anh ta đặt lên trên bụng, ngọt ngào nói: “Anh Thụy, anh nói con chúng ta sau này có đáng yêu giống những đứa trẻ kia không?”

Tô Thụy nhìn lên trên tường, sau đó nói: “Sẽ không, con trai của chúng ta nhất định là đẹp trai nhất.”

Văn Tur Tur hờn dỗi một tiếng, “Trẻ sơ sinh nhỏ như vậy, sao có thể nhìn ra soái khí được.”

“Đương nhiên có thể nhìn ra được.”

“Nói bậy.”

...

Giờ ăn cơm trưa.

Trên bàn cơm có người nhà Tô gia cùng người nhà Văn gia.

Ngồi ở vị trí chủ tọa Tô Lệ tươi cười, “Hôm nay chúng ta ngồi ở chỗ này, một là để ăn mừng Tur Tur có cốt nhục của Tô gia, hai là thảo luận thời gian đính hôn.”

Văn Xương cười nói: “Chủ yếu là nghe ý tứ của bọn nhỏ, nhưng mà đính hôn vẫn nên sớm một chút, nếu không mặc lễ phục sẽ rất khó coi.”

Người ở đây sau khi nghe được, đều gật gật đầu. Nếu là muộn một chút mà nói, bụng của Văn Tur Tur sẽ to lên.

Văn Tur Tur cũng muốn có thể sớm một chút liền sớm chút, nhưng mà...

“Ông nội, cha, mẹ, con cảm thấy nếu không cuối tuần sau đi?”

Tô Thụy do dự nói: “Tuần sau có phải quá sớm hay không, Tur Tur, thời gian một tuần, đến bố trí cũng không kịp.”

Văn Tư Tư giải thích nói: “Anh Thụy, chỉ là đính hôn, chúng ta làm đơn giản một chút.”

Văn Suong là người đầu tiên không đồng ý, “Không được, cháu út tôn Tô gia sao có thể làm đơn sơ được.”

Văn Xương cũng nói: “Tư Tư, không chỉ có Tô gia không thể, Văn gia chúng ta cũng không thể làm đơn giản được, hai nhà ở giới nhân sĩ quen biết nhiều như vậy, hưởng hồ trước kia xảy ra nhiều chuyện không hay như vậy, khó có được hi sự này, đương nhiên muốn làm vô cùng náo nhiệt.”

Tô Ngao cũng nhất trí với ông ta ở điểm này, ông vốn là muốn tìm một cơ hội để cho tầng lớp thượng lưu ở Đế Đô biết đến Tô gia bọn họ, vừa lúc làm tiệc đính hôn, để cho Tô gia chính thức xuất hiện ở Đế Đô.

Lần này tới không chỉ có Đồng Trân, còn có Lưu Tĩnh.

Hiện tại trong lòng bà ta vô cùng xoắn xuýt, một bên chính là hạnh phúc của con gái mình, một bên là Đồng Trân là nữ chủ nhân của Văn gia.

Nếu là tiệc đính hôn tổ chức lớn, bà tuyệt đối không có cơ hội xuất hiện ở trong buổi tiệc, nhưng mà Văn Tư Tư là con gái của bà, dựa vào đâu mà xuất hiện ở tiệc đính hôn của con gái mình lại không phải là mình mà lại là người phụ nữ tên Đồng Trân kia, bà biết, bản thân không phải là người phụ nữ Văn Xương yêu, hiện tại bà không ngại, có thể là Văn Tư Tư chính là hi vọng duy nhất của bà, tương lai duy nhất.

“Tôi cảm thấy Tư Tư nói cũng có đạo lý, dù sao cũng chỉ là đính hôn, đến lúc đó làm lớn lên còn có thể làm cho người ta nhận thức chúng ta rất phách lối.”

Văn Xương nhăn mày lại, răn dạy: “Phách lối thì sao, năng lực hai nhà chúng ta rất tốt, hưởng hồ Tư Tư vẫn còn là minh tinh có chút nổi tiếng, chuyện sinh non trước kia đã đủ kích rất lớn, dựa vào việc này để khôi phục nhân khí tôi thấy rất tốt.”

Văn Suong vừa nghe xong, đây là còn muốn tiếp tục làm minh tinh? Không thể được, năng dâu của bà sao có thể xuất đầu lộ diện làm diễn viên được!

“Còn muốn làm minh tinh? Không được, tôi không đồng ý, nếu đã trở thành cháu dâu của Tô gia, trong bụng còn có đời sau của Tô gia, tuyệt đối không thể tiếp tục làm nữa.”

Nếu Văn Tư Tư thật sự mang đứa con của Tô Thụy, cô khẳng định sẽ rất vui, nhưng mà lại không phải, làm lớn như vậy, kế hoạch của cô lại vẫn tiến hành, đến lúc đó không làm minh tinh, cô ngược lại không có cách nào, chỉ là...

“Cha, hiện tại có khôi phục nhân khí hay không không phải trọng điểm, trọng điểm là con mang thai rồi, làm lớn như vậy con cũng chịu không nổi, còn không bằng khiêm tốn đi một chút, đến lúc kết hôn lại làm lớn một chút là được.”

Tô Lệ nghe nói như thế, cảm thấy cũng có lý, Tô gia khi nào thì có thể khiến cho tầng lớp nhân sĩ ở Đế Đô biết đến đều đã biết rồi, đợi lâu như vậy rồi, chờ thêm chút nữa cũng không sao, đúng là trường tồn quan trọng hơn, nó liên quan tới tương lai của Tô gia, nếu lỡ ở buổi tiệc Văn Tư Tư xảy ra chuyện gì, hi sự biến thành tang sự, thật là điềm xấu.

“Tư Tư nói đúng, là chúng ta nghĩ quá đơn giản rồi, nếu không như vậy, chúng ta làm một bữa tiệc nhỏ, mời bạn bè thân thiết, minh chứng cho Tư Tư, sau rồi làm lớn có được không?”

Tô Lệ đã nói như vậy, người ở đây cũng không dám phản đối.

Sau khi ra về, Văn Tư Tư vụng trộm lấy được mấy tấm giấy mời của Văn Suong rồi mới rời khỏi.

Tầng mười sáu tòa Phong Thụy.

“Đỉnh.”

Văn Tư Tư đi giày đế bằng nhìn công ty Mặc Án không một bóng người.

Sao lại thế này, hôm nay không phải cuối tuần, vì sao lại không có một ai.

“Văn Tư Tư, cô tới làm gì?”

Lê An An kéo vali hành lý nhận mệnh từ thang máy đi tới, lại thấy ở cửa công ty xuất hiện người cả đời này cũng không muốn gặp lại.

Văn Tư Tư quay đầu lại nhìn Lê An An có chút chật vật, trong lòng trào phúng một tiếng, trên mặt lại quan tâm hỏi: “Bạn học Lê, bạn làm sao vậy?”

Lê An An vốn là tâm tình đang buồn bực nghe đến bộ dạng vẫn quan tâm như cũ của cô ta, cực kì không kiên nhẫn.

“Văn Tư Tư, tôi thế nào liên quan cái rắc gì đến cô, thu hồi gương mặt ghê tởm kia của cô lại đi.”

Văn Tư Tư cũng quen giọng điệu như vậy của Lê An An, khẽ cười một tiếng, “Lê An An, cô vẫn không thay đổi chút nào.” Vẫn chán ghét giống Mặc Khuynh Thành như cũ.

Lê An An đi qua cô ta tới cửa, vừa lấy chìa khóa, vừa tùy ý nói: “Cô ngược lại càng ngày càng khiến người khác ghê tởm rồi.”

“A, tôi coi như lời này là cô đang ghen tị đi.”

Lê An An trực tiếp làm động tác “Buồn nôn”, sau đó nói: “Không biết cô lấy đâu ra tự tin như vậy, lại thật sự cho là tôi đang ghen tị.”

“Lạch cạch.”

Cửa lớn mở ra, Lê An An trực tiếp đem hành lý vào, “Nếu cô không có việc gì thì đừng có quấy rầy tôi làm việc, cũng không biết trước khi bọn họ đi có bao nhiêu việc chưa xử lý đâu.”

Văn Tư Tư vừa nghe xong, nói: “Thế nào, người của công ty đều đã đi rồi sao? Trước đây tôi còn thấy các người ầm ầm tổ chức buổi phỏng vấn cho đạo diễn Từ cơ mà, a, cũng đúng, với động tác của Mặc Khuynh Thành, làm sao có thể đem tới một đồng minh tinh tới rồi lại đi, xem ra lần này đạo diễn Từ không có cách nào giúp các người rồi.”

Lê An An lợi dụng chiều cao của mình, nhìn xuống cô ta: “Văn Tư Tư, Khuynh Thành có thể nào cũng có một đồng người nguyện ý đi theo cậu ấy, mà cô đó, có cái gì?”

Lời của cô trực tiếp đâm vào chỗ yếu nhất của Văn Tư Tư.

Cô ta tức giận trực tiếp đến trước mặt Lê An An, “Lê An An, chỉ có kẻ yếu mới cần người khác đi theo, tôi không cần, tôi còn lại cái gì? Thứ tôi có đều là cô không có, đúng rồi, cô còn chưa biết đi, tôi với anh Thụy sẽ đính hôn, đây là thiệp mời, đến lúc đó cô với Mặc Khuynh Thành nhớ tới.”

Lê An An tiếp nhận, tùy ý mở ra liền thấy, “A, cuối tuần sau, nhanh vậy sao, nhưng mà sao ở trên không có mặt cô với tra nam vậy.”

Văn Tư Tư: “Lê An An, anh Thụy không phải là tra nam, là các người không hiểu anh ấy.”

“Cất, vì sao chúng tôi phải hiểu cậu ta? Cậu ta là ai vậy, soái ca Hollywood?”

“Mặc kệ cô nói thế nào, tôi với anh Thụy cũng sẽ đính hôn, mâu thuẫn trước đây với Mặc Khuynh Thành liền dừng ở đây đi, ngày đó các người nhất định phải tới đấy.”

Lê An An trực tiếp ném, “Ai, đầu năm nay luôn luôn có người tự cho là mình đúng, tâm tính thiện lương mệt thật, đau mắt quá, cảm giác xung quanh không khí cũng không tươi mát rồi.”

Cô một mình đi vào công ty, hoàn toàn không có tính toán Văn Tư Tư sẽ vô nghĩa tiếp.

Văn Tư Tư đi vào công ty, nhưng mà cô ta không có thể nhân viên không vào được, chỉ có thể ở ngoài cửa kêu hô, “Lê An An, tôi nói rồi, tôi chỉ nhớ các người tới buổi tiệc đính hôn của tôi, sau này, ân oán giữa chúng ta liền xóa bỏ!”

Bóng dáng Lê An An hoàn toàn biến mất, cô ta nhìn thiệp mời nằm dưới đất, có chút kích động. Nếu là bọn họ thật sự không đến, kế hoạch của mình sao có thể thực thi được?

Không biết đứng bao lâu, cô ta xác định Lê An An không đi ra, cô ta mới xoay người đi vào thang máy, đi một bước tính một bước, chẳng qua đến lúc đó...

Sau khi Văn Tư Tư rời khỏi, Lê An An mới xuất hiện.

“Lạch cạch.”

Cô nhặt thiệp mời lên, có chút hàm xúc không rõ nhớ lại rốt cuộc là Văn Tư Tư muốn làm cái gì.

Ba ngày sau.

“Đinh.”

“Lần này chơi đùa thật vui vẻ! Lần sau chúng ta có rảnh lại đi tiếp đi.” Hòa Châu dẫn đầu đoàn người, tuy trên mặt mang theo một chút ỉu rù, nhưng vẫn cực kì hưng phấn.

Chư Đông khoát tay, trong giọng nói tràn ngập mệt mỏi, “Muốn đi tự anh đi, tôi mới không phụng bồi.”

Hòa Châu nhìn dáng vẻ của anh ta, có chút vui sướng thấy người gặp họa nói: “Chư Đông, mới mấy ngày anh đã chịu không nổi, sau này quay phim vẫn không thể mệt chết.”

Chư Đông: “Chơi đùa với quay phim có thể đánh đồng sao! Chơi đùa chính là muốn vui vẻ, thoải mái, kết quả không nghĩ tới lại mệt như vậy, còn không bằng ngày ngốc ở nhà.”

Hòa Châu không đồng ý nói: “Chư Đông, sao anh có thể nghĩ như vậy, sau này chúng ta đều không có nhiều thời gian chơi đùa, nhân lúc rảnh rỗi, đương nhiên phải chơi thật đã vào, cậu có thấy đúng không, Nhạc Nhân?”

Giang Nhạc Nhân là người có được dung nhan tà mị, tính tình lại cực kì lạnh lùng.

“Ừ.”

Hòa Châu không hề cảm thấy được khí lạnh bên ngoài anh ta, ôm lấy bờ vai của anh ta, cười rất đắc ý, “Xem đi, Nhạc Nhân cũng đồng ý với tôi, Chư Đông, anh liền nhận mệnh đi.”

Chư Đông cực kì bất đắc dĩ, anh đột nhiên có chút hiểu được vì sao Mặc Khuynh Thành khiến cho Lê An An về trước, có một người tính cách như vậy, tính lực vĩnh viễn nhiều hơn so với người khác không nói, lại vẫn muốn lôi kéo người cùng chỗ làm ăn.

“Các người trở lại?”

Dạ!

Hòa Châu gắt gao ôm lấy Giang Nhạc Nhân, run rẩy hỏi: “Anh, các anh có nghe thấy tiếng gì hay không?”

Chư Đông gật gật đầu, mà Giang Nhạc Nhân trực tiếp cường bạo đem Hòa Châu trên người vứt ra.

“Lê tổng.”

Hòa Châu kinh ngạc nhìn về phía Giang Nhạc Nhân, Lê tổng? Làm sao có thể, mỗi lần Lê An An nói chuyện đều là hoa lực bắn ra bốn phía mà!

Anh ta không tin mà quay xoay người vừa thấy, lập tức lui về phía sau một bước, “Lê tổng? Cô, sao cô lại tiêu tụy như vậy?”

Toàn thân Lê An An tỏa ra oán khí, hai mắt không hồn ngẩng lên, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Anh hỏi vì sao tôi lại tiêu tụy như vậy sao? Chẳng lẽ anh không biết tôi bị tuyên án bắt trở về trước! Tròn ba ngày trời, một đám các người chơi đùa vui vẻ, việc trong công ty đều là tôi xử lý! Các người có biết hay không!”

Chứ cuối cùng, cô thực sự là rỗng rất to.

Ba người cảm giác tóc gáy đều đã dựng lên rồi.

Hòa Châu cười siểm nịnh nói: “Lê tổng, đây cũng quá khoa trương rồi, công ty còn có thể có chuyện gì, trước không phải vì Cát bang phá hoại, chúng ta đều không có việc gì.”

Lê An An cầm lấy một mớ giấy, “Các người không có việc, nhưng mà Mặc Khuynh Thành đó! Cô ấy chẳng lẽ không nhớ bản thân đã nhận à!”

Ba người không nói lời nào, Hòa Châu lại càng không ngừng bĩu môi.

Lê An An càng thêm tức giận, “Hòa Châu, anh ngậm miệng lại! Anh xem ba người các anh, không có việc không biết tìm người đại diện của các anh sao, còn muốn đi chơi tiếp, các người không đem chính mình đi chơi luôn đi!”

“Còn có, cũng không xem các người mặc cái gì, quần cộc với áo cộc tay, có còn hình tượng không hả? Quả thực giống kẻ lang thang đầu đường!”

Hòa Châu ngậm miệng, trực tiếp lấy ra tới, ba người giống như chỉ có mình mình giả dạng vậy, nhưng mà bánh ngọt không tệ như vậy, mà người đại diện của bọn họ còn không phải là cô sao.

“Nhìn cái gì vậy, Hòa Châu, anh cũng không ngắm lại xem, anh không giống hai người kia, Giang Nhạc Nhân hiện tại là nam lạnh lùng, chỉ cần anh ta cười một cái, lập tức có thể biến thành nam yêu nghiệt, Chư Đông, tuy bên ngoài không có nghịch thiên như Giang Nhạc Nhân, nhưng anh ta là nam âm áp đó! Nhìn lại anh xem, tính cách tùy tiện, với anh cũng có thể trở thành bạn, nhưng mà! Muốn diện mạo không diện mạo, muốn ôn nhu không ôn nhu, anh làm thế nào để nổi tiếng đây!”

“...” Nói rất đúng đạo lý, anh ta nhất thời cảm thấy tương mai mù mịt.

“Anh đã như vậy, tôi đã ngại nói, còn muốn chơi nữa? Đi vũ trụ chơi sao!”

“Bóp bóp bóp.”

Lê An An quát: “Người nào quấy rầy lão nương huấn luyện người, có phải muốn chết hay không!”

Mặc Khuynh Thành trêu tức dựa tại đầu bậc thang, không nghĩ tới đi thang bộ một lần, vậy mà đụng tới chuyện như vậy, xem ra sau này đi nhiều một chút.

Lê An An không biết nên cười hay nên khóc, ai có thể nói cho cô biết Mặc Khuynh Thành đến đây từ lúc nào không.

“Khuyh, Khuyh Thành, cậu trở về rồi, mình nhớ cậu muốn chết!”

Mặc Khuyh Thành nói: “Cậu nhớ mình muốn chết rồi hả? Sao mình cảm thấy là trong lòng cậu muốn chú chết mình?”

“Này, làm gì có chuyện này! Ai dám rủa công tử soái khí mê người của chúng ta chứ, mình là người đầu tiên đánh người đó!”

Hòa Châu yên lặng nhỏ giọng châm chọc: “Vậy cậu nên đánh chết chính mình trước.”

Lê An An quay đầu, hung thần ác sát hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Hòa Châu kích động lắc đầu, “Không có gì, tôi nói là cô là người mạnh mẽ nhất!”

Hừ chết anh rồi, ánh mắt kia quả thực liền muốn nuốt sống anh nha.

Lê An An cũng không thêm so đo với anh ta, hiện tại quan trọng là để cho Mặc Khuyh Thành quên toàn bộ lời nói vừa rồi, không sai, nhất định có thể quên kí.

“Đúng rồi, Khuyh Thành, ngày mình trở về Văn Tư Tư có đến đây, cậu đoán xem cô ta tới làm gì?”

Mặc Khuyh Thành khẽ nâng cằm, ý bảo cô tiếp tục nói hết.

Mắt Lê An An sáng lên, cổ lên, Lê An An! Mày khẳng định có thể khiến cho cô ấy dời ánh mắt đi.

“Văn Tư Tư cảm thiệp mời tới, nói là cuối tuần sau cô ta đính hôn với Tô Thụy, mời chúng ta cùng đi.”

Cam Triết cảm một túi hàng lớn kinh ngạc từ trong thang máy đi tới, “Cái gì? Bọn họ muốn đính hôn, làm sao có thể đột nhiên như vậy!”

Lê An An: “Mình làm sao biết, loại người như cô ta, mình nhìn đã không vừa mắt, vẫn còn không ngừng xuất hiện trước mặt, sợ chúng ta sẽ quên đi bạch liên hoa này.”

Tổng Tiểu Bảo nói thẳng: “Không có việc gì mà lại ân cần, không phải gian trá tức tởm cấp.”

Hứa Tịnh lo lắng nói: “Nói như vậy thì, vẫn muốn chúng ta không nên đi?”

Lê An An: “Đương nhiên không đi, ai biết là cô ta vì khoe khoang hay là vì hãm hại gì đó.”

Mọi người lâm vào trầm tư, hiển nhiên Lê An An cũng giống bọn họ rất lo lắng.

Mặc Khuyh Thành nhìn hoàn cảnh đột nhiên trầm mặc, nói: “Chúng ta đương nhiên phải đi.”

Tô Nhạc Thiên là người đầu tiên phản đối, cho dù là vì Mặc Dận hay là vì Mặc Khuyh Thành, anh cũng không thể để cho cô có việc gì.

“Khuyh Thành, cậu không thể đi, rõ ràng là có bẫy.”

Lê An An: “Đúng vậy, Khuyh Thành cậu không cần vờ ngờ ngẩn, nếu là đi trêu chọc xong trở về, thực sự không cần đâu.”

Cam Triết tức giận nói: “Chết tiết, trước kia sao lại không cảm thấy Văn Tư Tư chán ghét như vậy, nếu không buổi tối mình tìm vài người giáo huấn cô ta một trận?”

Lê An An: “Thêm mình nữa.”

Tô Nhạc Thiên: “Còn có mình.”

Tổng Tiểu Bảo: “Mình trông chừng cho các cậu.”

Tiếp theo Đới Thiên đi lên vừa nghe muốn đánh nhau, bất chấp tất cả, nói thẳng: “Mọi người đi đánh nhau hả, tính cả tôi nữa.”

Hà Gia Tường đẩy đẩy gọng kính, “Đới Thiên, cô là con gái, không thể thô bạo như vậy, mọi người mấy giờ chỗ nào, tôi đi thăm cùng.”

“...” Anh ta cho là nhà bảo tàng sao, nghĩ muốn đi thăm liền đi thăm?

Chỉ có Đồng Ôn Luân không nói gì, yên lặng tiêu sái đến chỗ Mặc Khuyh Thành, nói câu: “Tôi muốn ăn mì.”

Mặc Khuyh Thành trong dự kiến nói: “Tôi liền biết anh vừa trở về liền muốn ăn mì, tôi đã nói với chú La, bảo chú ấy đưa tới rồi.”

Chú La chính là chủ quán cơm kia, mỗi ngày tiếp xúc nhiều như vậy, trực tiếp từ không quen cũng thành quen.

Sau khi Đồng Ôn Luân nghe được, lộ ra nụ cười vui vẻ tươi cười, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh cô không nói gì thêm.

Đôi Thiên cũng mặc kệ có mặt hay mất mặt, cô thích nhất chính là chân gà với đánh nhau.

“Nói mau, mọi người muốn đi đánh ai? Đêm nay liền đi sao, có cần chuẩn bị dây thừng với bao tải gì không?”

Hứa Tịnh không có thân thù gì, nói: “Mọi người xác định vì một Văn Tư Tư xuất động nhiều người như vậy?” Có thể là làm quá hay không.

Lê An An: “Khó có được lần đánh nhau, lớn nhỏ một phen cũng không sao, trận đánh trước kia còn chưa đã.”

Mấy phần tử bạo lực ở đây tán thành đồng ý gật gật đầu, mấy cái tiêu lâu la, làm nóng cơ thể cũng không đã.

Mặc Khuynh Thành trực tiếp ngăn cản kế hoạch của bọn họ, “Mọi người muốn cái gì, chẳng lẽ đánh nhau có thể giải quyết được chuyện này?”

Hà Gia Tường nói: “Công tử nói không sai, đánh nhau gì gì đó quá không văn minh, còn không bằng dùng một lọ axit Sunfuric.”

“...” Cách của anh cũng không văn minh.

Mặc Khuynh Thành cực kì đau đầu, cũng không biết có phải chỗ nào xảy ra vấn đề hay không, trở về sau một năm, bạn bè bên cạnh đều có thân thù, đến ngay cả nhân viên tuyển vào cũng cuồng bạo lực, nói ra mà nói khiến cho cô lấy hòa bình thế giới làm nhiệm vụ quan trọng của mình, thật sự quá khủng bố rồi.

“Mọi người đều bình tĩnh lại một chút, không phải chỉ tham gia tiệc đính hôn thôi sao, sao phải hung tàn như vậy, chúng ta đều là người văn minh, hưởng hồ đều đã rõ ràng tâm tư của Văn Tư Tư, nếu là không đi, cô ta còn tưởng rằng chúng ta sợ.”

Lê An An quơ quã đám, “Sợ? Chúng ta dựa vào đâu mà sợ, muốn sợ cũng chỉ có cô ta, Khuynh Thành, cậu yên tâm, ngày đó mình nhất định sẽ tham dự, đem bọn người cặn bã nghiền với bùn đất.”

Đôi Thiên có chút thất vọng, “Hóa ra là muốn tham gia tiệc đính hôn, đáng tiếc, cho dù muốn ngược cặn bã, mình cũng không muốn mặc bộ lễ phục vương vãi đâu.”

Hứa Tịnh cũng nói: “Mình không đi, đến lúc đó bớt cản trở mọi người.”

Một tuần sau, Mặc Khuynh Thành sớm bị Lê An An gọi oanh lên.

“Mặc Khuynh Thành, không ngủ nữa, chúng ta nhanh đi dạo phố đi!”

Mặc Khuynh Thành cọ xát trong lòng Mặc Dận, nhỏ giọng nói: “Sớm như vậy đi dạo phố cái gì, không đi.”

Lê An An hét lớn: “Cậu không quên chứ, hôm nay là ngày bạch liên hoa Văn Tư Tư kia đính hôn, lễ vật cậu chuẩn bị chưa, lễ phục có chưa, cái gì cũng chưa có chuẩn bị lại vẫn ngủ nướng, nhanh rời giường cho mình!”

Giọng nói rất lớn, đến cả Mặc Dận cũng phải nhíu mày.

“Lê An An, cô không quấy rầy giấc ngủ của người khác liền thấy tự mình có lỗi phải không?”

Giọng nói trầm thấp mang theo chút vô tình, Lê An An nghe được điện thoại sau lưng liền đổ mồ hôi lạnh.

Sao cô lại quên Mặc Khuynh Thành ngủ cùng với Mặc Dận, cũng không biết có quấy rầy chuyện tốt của họ không nữa.

Cô vội vã nói: “Khuynh Thành, cậu tiếp tục ngủ, khi nào rảnh liền gọi lại cho tớ, thôi, cúi chào.”

“Tút tut tut...”

Điện thoại di động trong tay Mặc Khuynh Thành bị Mặc Dận túm lấy ném vào bên tủ trên đầu giường.

Cô vẫn chưa kịp phản ứng lại đã bị anh đè xuống dưới.

“Cục cưng, Lê An An này có phải có rảnh quá không?”

Trong giọng nói tất cả đều bất mãn.

Mặc Khuynh Thành cố nén cười, nói: “An An cũng vì tốt cho em, để cho em ra ngoài, buổi tối không trở lại ăn đâu.”

“Ừm, phải tiệc đính hôn gì đó không?”

“Ừm”

“Không được đi.”

Hai tay Mặc Khuynh Thành quàng lên cổ anh, dõ dảnh nói: “Dận, đêm nay rất quan trọng.”

Mặc Dận không vừa ý nói: “Văn Tư Tư với Tô Thụy kia quan trọng hơn anh sao?”

Mặc Khuynh Thành nói: “Bọn họ sao quan trọng bằng anh, chỉ là em rất tò mò tới cùng Văn Tư Tư đang bày trò gì cho em.”

“Vậy em dẫn anh theo đi.”

“Được.”

Cứ như vậy, Lê An An lo lắng chờ ở quảng trường quốc tế nhìn thấy Mặc Dận nắm tay Mặc Khuynh Thành tới.

“Anh cả Mặc sao cũng đến

đây?”

“Tôi nay anh đi cùng cô ấy.”

Lê An An gật gật đầu, nếu là Mặc Dận đi cùng, đến lúc đó có xảy ra chuyện gì, cũng có thể xử lý được.

Ba người trực tiếp lên tầng 6.

Duy Khắc Đa Lợi, lễ phục phẩm bài nổi tiếng nước F, do nhà thiết kế Duy Khắc Đa Lợi thiết kế, mỗi bộ lễ phục lên trong đều là độc nhất vô nhị.

“Hoan nghênh ghé thăm.”

Lê An An nhìn lễ phục dài loại kiểu dáng, ánh mắt đều có chút sáng lên.

“Quá nhiều lễ phục, đều rất đẹp đó.”

Hương dẫn viên cười nói: “Mỗi bộ lễ phục ở Duy Khắc Đa Lợi đều do mỗi một vị thiết kế một mình hoàn thành, cho nên phong cách mỗi cái đều khác nhau, mọi người cần kiểu mẫu gì?”

Mặc Khuynh Thành nói: “Chúng tôi muốn tham gia

tiệc đính hôn, cô tìm cho chúng tôi ba bộ quần áo.”

“Được.”

Lê An An đi đến những bộ lễ phục bên cạnh, từng bộ từng bộ đều là yêu thích không buông tay.

Lúc này, cita truyền đến giọng nói khiến người ta chán ghét.

“Tư Tư, ta nói cho con biết, cita hàng Duy Khắc Đa Lợi này đã mở rất lâu, tại nước T cũng là số một không hai, chúng ta chọn bộ lễ phục tốt nhất, đêm nay khẳng định con chính là nhân vật chính!”

Văn Sương cẩn thận đỡ Văn Tư Tư, ban đầu là định một mình tới chọn, nhưng cô ta lại muốn đi cùng, không còn cách nào, chỉ có thể để mình cẩn thận che chở rồi.

“Mẹ, tùy tiện chọn một bộ là tốt rồi, con bây giờ thế này, cũng không đi giày cao gót được.”

Văn Sương không ừng hộ nói: “Sao con có thể nói như vậy, đính hôn quan trọng nhường nào, con cần phải thật xinh đẹp để tham dự, điểm áp quần phượng, để cho người khác ghen tị con càng thêm ghen tị.”

Văn Tư Tư then thùng nói: “Mẹ, con có mọi người, có anh Thụy, đã đủ để cho người khác ghen tị rồi.”

Văn Sương: “Con nghĩ vậy liền không đúng, con khiến cho người khác ghen tị, cũng khiến cho người ta đố kỵ với Thụy nhi, chỉ cần đêm nay tiệc đính hôn qua đi, toàn bộ

Vân Hương cũng tính đại ngộ, “Cam ơn mọi người tôi nay tôi tham gia đêm đính hôn, mọi người là tôi chọn lễ phục à? Để người ta tính vào cho tôi đi.”

Bà nói ra những lời này đều cảm thấy tim đang nhỏ máu, mỗi một bộ Duy Khắc Đa Lợi đều rất đắt, thấp nhất là hai ba vạn, đắt nhất cũng đến mấy chục vạn thậm chí một trăm vạn, nhưng vì để cho người khác thấy rằng Tô gia là một gia tộc giàu có, chỉ có thể nhìn xuống thôi.

Mặc Khuynh Thành cự tuyệt nói: “Bác gái, không cần, chút tiền ấy, chúng tôi vẫn có thể trả được.”

Vân Hương vừa nghe thấy, có một chút may mắn, cũng không có chút hờn giận, chưa từng có người từ chối bà ta.

“Vậy tùy mấy đứa, Tư Tư, chúng ta đi xem lễ phục đi.”

“Được.”

Hướng dẫn viên cầm ba bộ lễ phục đi tới, nói: “Ngại quá, để mọi người phải chờ, mọi người nhìn xem có được không?”

Lê An An lấy bộ lễ phục màu trắng ôm ngực, liếc mắt liền thích bộ lễ phục đơn giản này. Trên mặt lễ phục không có hoa văn, chỉ đơn giản dùng một sợi thắt lưng ở bên hông, phía sau dùng hai miếng lụa mỏng.

Mà bộ Mặc Khuynh Thành lấy là bộ sát đất màu trắng bên cạnh, chất liệu tơ lụa sờ cực kì thoải mái, cũng là không có hoa văn gì, trọng điểm ở phía sau, phía sau lưng hoàn toàn để lộ ra đem một mặt mê người của cô phô ra.

Mặc Dân thì một thân tây trang màu trắng cũng rất phổ thông, nhưng nhìn kỹ dưới ánh đèn hiển hiện ra, một đóa hoa sen từ góc áo uốn lượn leo lên cổ áo, mà chỗ cổ áo, khảm hai đóa hồng bảo thạch, thanh bụi trần mang theo vẻ mê hoặc.

Hướng dẫn viên nói: “Ba bộ lễ phục này đều là của nhà thiết kế Welen mới thiết kế ra, nếu là hài lòng có thể đi thử xem.”

Lê An An khẩn cấp nói: “Khuyνη Thành, mình đi thử đây.”

“Cùng đi?” Mặc Khuyνη Thành nhìn về phía Mặc Dân.

Mặc Dân gật gù đầu, ba người tách ra tiến vào phòng thay quần áo.

Không bao lâu, cửa phòng thay đồ mở ra, Lê An An cùng Mặc Dân dẫn đầu xuất hiện.

Lê An An vốn rất hài lòng nhìn toàn thân sau khi nhìn thấy Mặc Dân, nhất thời giống đánh sừng cà.

Người so với người người chết, bình thường nhìn Mặc Dân đã đẹp trai rồi, không nghĩ tới anh thay một bộ quần áo này lại càng đẹp trai, không, từ đẹp trai đã không dùng để hình dung anh rồi.

Chỉ thấy mái tóc chính tề của anh có mấy sợi tóc lạc ở trên trán, lông mày đậm phía dưới, đôi mắt thâm thúy, làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ của anh, môi mỏng

phần nộn như hoa anh đào nhấp nhẹ, ngón tay thon dài khoát cổ áo, toàn thân tản ra một loại khí chất giống như tiên giáng trần, không chỉ có Lê An An ngây người, đến ngay cả người đi qua cửa tiệm, đều đã nhao nhao dừng bước.

Mặc Dân không có để ý tới ánh mắt của người khác, nhìn cửa phòng thay đồ vẫn đang đóng chặt, yên lặng tiêu sái đến sofa bên cạnh ngồi xuống.

Lê An An cũng theo sát phía sau, đôi môi nhắm chặt.

Không có Mặc Khuynh Thành ở bên cạnh Mặc Dân, quả thực liền lạnh lùng, tuy nhiên vẫn có chút ấm áp, cũng không tỏa ra lãnh khí bức chết người lắm.

Khuynh Thành ơi Khuynh Thành, cậu nhanh xuất hiện đi, bọn mình bị đông lạnh đều đã không nói ra được gì rồi!

Có lẽ là vì nghe được tiếng lòng của cô, cửa phòng thay đồ đang đóng chặt đã mở ra rồi.

“Két.”

“Xì xào.”

Mọi người lại sững sốt, muốn nói trước Mặc Dân giống như trích tiên, vậy giờ phút này Mặc Khuynh Thành giống như băng sơn nữ vương, cô từng lướt một từ phòng thay đồ đi ra, toàn thân tản ra khí lạnh, lễ phục đơn giản giống như thiết kế của chính cô, kết hợp với làn da, bao quanh đáng người hoàn mỹ của cô, trên mặt không chút thay đổi, dưới đôi mắt sáng ngời kia, nhìn thấy bóng dáng

của mọi người.

Mặc Đan đi lên phía trước, dắt tay cô, nói: “Cục cưng, em thật đẹp.”

Khóe miệng Mặc Khuynh Thành cong lên, ánh mắt cúi xuống, đôi má hồng nhuận, nói: “Đan, anh cũng rất tuấn tú!”

Văn Sương cùng Văn Tư Tư đứng nhìn hai người đứng chung một chỗ, trong mắt đều tràn ngập ghen tị.

Văn Tư Tư hận không thể dùng ánh mắt giết chết Mặc Khuynh Thành. Sao cô có thể xinh đẹp như vậy, làm sao có thể! Nếu là cô mặc bộ lễ phục này tới tiệc đính hôn của mình tối nay, những người đó sao còn biết được cảm giác tồn tại của mình chứ.

Mà Văn Sương cảm thấy được Mặc Khuynh Thành chính là cái uy hiếp, chỉ cần cô đến tiệc đính hôn, cái lão sắc lang Tô Ngạo kia sẽ đem ánh mắt trực tiếp dính lên trên người cô.

Không được, bộ lễ phục này nhất định phải đoạt được!

Đây là suy nghĩ của hai người bọn họ.

Văn Sương hỏi hướng dẫn viên bên cạnh: “Bộ lễ phục này còn không?”

Hướng dẫn viên mua A Vân nói: “Vị khách này, thật xin lỗi, Duy Khắc Đa Lợi chỉ có một bộ lễ phục này.”

Văn Thương chưa từng bỏ ý định đi lên phía trước, cười với Mặc Khuynh Thành nói: “Cháu gọi là Khuynh Thành phải không, có thể tặng bộ lễ phục này cho Tư Tư được không, nó vừa mới nhìn thấy đã cực kì thích bộ lễ phục này.”

Văn Tư Tư tỏ vẻ xin lỗi nhìn Mặc Khuynh Thành liếc mắt một cái, “Mẹ, không sao đâu, con cũng không cần bộ lễ phục này, Khuynh Thành xem ra là cực kì thích.”

MD, cô ta lại bắt đầu rồi!

Đây là nháy mắt Lê An An hiện lên ý nghĩ.

Mặc Khuynh Thành khẽ cười một tiếng, “Thực xin lỗi, bộ lễ phục này là tôi nhìn thấy trước, tôi cũng cực kì thích.”

Văn Thương giận tái mặt, “Khuynh Thành, cô như thế là không đúng rồi, đêm nay Tư Tư đính hôn, cô không thể nhường cho nó một chút sao?”

Lê An An nghe không lọt, người này là dân dận sao?

“Đì này, đi nói như là lời của Khuynh Thành vậy, này là không đúng rồi, chúng tôi đến sớm hơn hai người, hướng dẫn viên mua mới tách chúng tôi ra liền cầm quần áo tới cho chúng tôi, dù thế nào cũng sẽ không cho các người thấy, chẳng lẽ nhân viên nơi này làm việc có vấn đề?”

Hướng dẫn viên mua Tiểu Mộng vừa nghe xong, vội vàng đi tới trước mặt Văn Tư Tư, “Thưa cô không có khả năng như thế.

vàng giá trị hơn nó. Điều đó không có khả năng, hơn
điểm tôi lấy lễ phục ra, căn bản không nhìn thấy hao vị
khách này, mong hai người không được tùy tiện lôi đến
Duy Khắc Đa Lợi, chỉ cần là khách hàng của chúng tôi,
đều biết là chúng tôi sẽ không phạm phải sai lầm như
vậy.”

A Vân cũng nói: “Tiên sinh, nữ sĩ, thật sự không phải
lỗi của Tiểu Mộng, người bên chúng tôi cầm lễ phục đều
đã thông báo một lần, chính là vì phòng ngừa xuất hiện
đưa lễ phục giống nhau cho khách xem, cho nên tôi không
có mang hai vị khách này tới khu vực đó.”

Mọi người vừa nghe xong, hóa ra là hai người này nhìn
lễ phục của người khác, tự biên tự diễn như thế, lại vẫn có
ý đồ để Mặc Khuynh Thành giao bộ lễ phục ra, quả
thực là quá xấu hổ rồi!

Khóe miệng Lê An An mang theo vẻ trào phúng, “Dì
à, dì cũng nghe thấy đó, không phải là chúng tôi không
muốn cho, mà ta chúng tôi căn bản không có nghĩa vụ phải
đưa cho dì, lễ phục vốn là chúng tôi nhìn thấy, dì lại cậy
già lên mặt, lại vẫn nghĩ lời Văn Tư Tư ra, dì xác định
dì không phải hèn từ mời đến cứu linh chứ?”

Mặt Văn Tương đỏ lên, hung hăng trừng mắt nhìn Văn
Tư Tư một cái, không phải là cô ta mời bọn họ đến tiệc
đính hôn đêm nay sao, sao vẫn không thể khiến cho bọn họ
đưa lễ phục ra!

“Nha đầu này tuổi còn nhỏ mà miệng lại bén nhọn như
vậy, thế nào, cha mẹ cô không có dạy cô tôn kính trưởng
lão thế nào sao, huống hồ Tư Tư không phải là bạn của
hai người sao, chỉ một bộ lễ phục thôi, tặng cho nó sao lại

không được?”

Mặc Khuynh Thành cực kì chân thành hỏi: “Bác gái, sao bác biết chúng tôi là bạn của Tư Tư?”

Cô đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “Bạn bè.”

Văn Suong: “Điều này sao có thể không biết, Tư Tư đã đưa cho hai cô hai cái thiệp mời, không phải là bạn bè chẳng lẽ là kẻ thù?”

“...”

Mặc Khuynh Thành cùng Lê An An làm bộ nhìn về phía Văn Suong cùng với Văn Tư Tư, quan hệ của bọn họ chính là loại quan hệ thứ hai đó, kẻ thù, kẻ thù không chết không ngừng.

Văn Tư Tư kéo kéo Văn Suong, “Mẹ, hay là chúng ta thôi đi, con thấy Khuynh Thành thực sự rất thích bộ lễ phục này, chúng ta không nên đoạt đồ như vậy, tới xem bộ khác đi.”

Văn Suong biết cô ta đang cho mình bậc thang đi xuống, “Tư Tư, con chính là quá thiện lương rồi, thôi vậy, chúng ta đi xem bộ khác vậy.”

Nói xong, hai người liền đi theo hướng dẫn viên mua A Văn nhìn bộ lễ phục khác.

Mặc Đan nhìn bóng dáng rời đi của bọn họ, nói: “Kỳ thật anh không thích em mặc bộ lễ phục này.”

Đất!

Mọi người còn chưa rời khỏi nghe được lời này, đầu đầy hắc tuyến, sao anh không nói sớm là không thích!

Lê An An hỏi: “Anh cả Mặc, vì sao không thích vậy, Khuynh Thành mặc bộ này cũng rất được, hợp với anh chính là một đôi trời đất tạo thành!”

Mặc Khuynh Thành cười nói: “An An, cậu không cần để ý đến anh ấy, ngẫu nhiên động kinh thôi.”

Động kinh? Mặc Dận sẽ động kinh?

Lê An An hoàn toàn hoài nghi, nhưng mà ngoài miệng lại nói: “Hóa ra là như vậy.”

Mặc Dận mặt không chút thay đổi, chỉ có bàn tay ở bên hông Mặc Khuynh Thành là mạnh mẽ nhéo một cái.

Mặc Khuynh Thành mặt ửng đỏ, dưới bộ lễ phục, dẫm một cái lên giày da của anh.

“Au.”

Mặc Dận vô tội nhìn về phía cô.

Mặc Khuynh Thành cười, giúp anh chỉnh lại tây trang, “Ngoan, về nhà cho anh ăn đường.”

“Được.”

Đôi mắt Mặc Dận một phen sâu thẳm, nhìn chằm chằm

vào đôi môi đỏ son của cô, đường? Cái này cũng không tệ đi.

Xem thêm tại: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3450107#p3450107>

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Vợ Yêu Phúc Hắc Dễ Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.